

ADSIZ

SELİN ŞAFAK

DONATILDIĞI,
HİÇ DE SIRADAN OLMAYAN
PEK ÇOK KABİLİYETİN
EN BAŞINDA PROFESYONEL
BİR SUİKATÇIYDI.

HASREM

SELİN ŞAFAK

ADSIZ

“Kimliksiz, ailesiz, köksüz, dahillikle delilik sınırlarında gezen proje çocuk; küfürbaz, asosyal, tütünkeş, hiperaktif, narsist ve kadın düşkün; tuhaf istihbarat subayı **ADSIZ...**”

Arayışın yolu, sözün dimağı, aklın fikri, ayağın tongası, kaderin sillesi, mananın hiçliği gibi pus gibi dumanlı adam; dört tarafı puşt zulasıyla çevrili kırık oğlan; Kirpi gibi dikenli, dokunduğunu kanatan kıldan köprünün ayyaş cambazı...

Seferin hayırlı, yeni adın kutlu olsun Adsız kahraman!”

....

HASREM

www.hasremyayinlari.com

HasremYayinlari

ISBN: 978-625-97379-9-7

9 786259 737997

Satürn
KÜLTÜR

www.saturnyayinlari.com

saturnyayinevi

ADSIZ

Selin Şafak

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni / Serkan İlhan

Yayın Koordinatörü / Aysun Kuru

Editör / Sinem Saraç

Kurgu Editör / Seher Alp

Kapak / Crazy Creative®

İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Sayfa Basım San.Tic.Ltd.Şti.

Matbaa Sertifika No: 77079

Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-97379-9-7

Bu eserin tüm yayın hakları Satürn Yayınları'na aittir.

Yayıncının izni olmadan alıntı yapılamaz ve çoğaltılamaz.

ve

SATÜRN YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 51027

Adres: Aydınlikevler Mah. Kovan Cad. No: 14/A Altındağ / ANKARA

Web: www.saturnyayinlari.com

*Bu kitap,
her zaman sevgileriyle kalbimi ısıtan canım oğluma,
kıymetli eşime ve
destekleriyle kazanılmış ailem bildiğim
tüm okurlarıma ithaf edilmiştir.
Sonsuz sevgilerimle...*

***Bu hikâyede geçen tüm kişiler ve kuruluşlar hayal ürünüdür,
gerçek olaylarla ilgisi yoktur.**

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Giriş

Adım adım gelmişti Adsız'ı kıvrandıran yüzleşme anı. Öyle ansızın değil, davetsiz değil, beklenmedik değil fakat sıradan hiç değildi. Kaç adam, 34 yıllık ömründe kendini yeniden doğurmak için kolları sıvardı?

Düşününce altı aylık gebe sayılırdı, karnında büyüttüğü anomalili ve sancılı kendi benliğine... Yılanın deri değiştirmesi gibi... Peşindeki avcıyı afallatıp paçayı kurtarmak için kuyruğunu feda eden bir kertenkele gibi... Denizyıldızın kopan kolunu yeniden çıkarması gibi... Rejeneratif bir kabiliyete öykünmüştü. İnsan bedeninde buna en güzel örnek, bir parçası alınınca dahi kendini yenileyen karaciğer, ince bağırsak, rahmin iç dokusu ve sürekli kendini yenileyen kan idi.

Adsız'ın harap olan yanı ise bir uzvu değil, tüm uzuvlarına hükmeden zihniydi. Varoluş hikâyesinin bir laboratuvar deneyi olduğunu öğrendiğinden beri özgeçmişini yenileyecek akilane bir senaryo arıyordu. Yeni bir özgeçmiş yazmayı düşünürken kalem kendi elindeydi. Uzun zamandır doğrusu ve ideali arasında mekik dokuyordu.

Olanı kabul et.

Veya yeniden yaz.

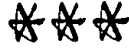
Cevabı bulabilmek için öfke ve intikamla dolu eski valizini sakince yere bırakması gerekliliğinin peşinen farkındaydı. Atasözlerine inanırdı. Öfkeyle kalkan zararlar oturur sözünü düstur edinmeyi deneyecekti.

Arduvaz karolarla bezeli zemindeki bir noktaya odakladığı siyah gözleri, gergin olduğu hızlı soluk alışverişinden belli geniş omuzları ve kucağında birleştirdiği ellerinin karşıya uzanan parmaklarıyla, çok ciddi görünüyordu. Yaz akşamındaki durgun bir gölün yüzeyi kadar yalın yüz ifadesine karşın, kısır döngü sokaklarının gizemli ve girift ruh haliyle...

“Karanlık.” dedi.

Kavisli kalın kaşları çatıldı. Gözbebekleri, odaklandığı taştan milim kaymadığı halde, baktığı yeri değil, geçmişinin bir sahnesini gördüğü belliydi. Hatta bedenlen olduğu yerde bile değildi. Tüm benliği karanlık bir mahzende kilitliydi. Yutkundu. Üst dudağı seyirdi. Parmak uçlarını birbine bastırıp nefes verdi.

“Çocukluğuma dair hatırladığım ilk şey... Koyu bir karanlık. Ama öyle renk koyusu değil. Kan koyusu gibi. Pelte gibi bir karanlık. Nişastası fazla kaçmış muhallebi gibi pütür pütür. Öncelikle şunu bilmen lazım, kulak memesi kıvamında bir hikâye değil bu. Daha önce de demiştim sana, içini açmaz kapatır! Kör kuyuma hoş geldin. Bilmenin eşiğindesin. Anlamaya hazır mısın?”

1. Bölüm

1. Mart 2018- Orta Doğu'da Bir Başkent

*"Savaş zaruri ve hayati olmalıdır.
Milletin hayatı tehlikeye maruz kalmadıkça
Savaş bir cinayettir."*

Mustafa Kemal ATATÜRK

Adsız, gizlendiği yıkık dökük harabenin, yerin dört kat altındaki mahzeninde, tek bir yudum gün ışığı göremeyecek halde mahsur kalmıştı. Bulamadığı tek şey gün ışığı olsa kendini nispeten şanslı sayabilirdi. Yiyeceği ve suyu da tükenmiş, telsizinin şarjı biteli üç gün olmuştu. Hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek adamlara has bir azimle, yakaladığı fare ve böcekleri yiyip, çamurlu ve paslı kanalizasyon suyunu çorabından süzüp içmişti. Yaralıydı, kendi kendine attığı dikişlere ve yaptığı pansumana rağmen yarası enfeksiyon kapmıştı. Ölmek üzereydi.

"Biz seni alana kadar o delikten çıkma!" diye emredilmişti. Yabancı bir ülkenin diktatör devlet başkanına suikasttan aranıyordu. Bir haftadır tüm dünyanın gündemindeydi. Haber eskimeye bile başlamıştı. Suikastı kendine mal etmek isteyen bir terörist örgüt üstlenmişti gerçi bulunduğu o ücra delikte bundan da haberi yoktu. Adsız bir kahraman olarak kendi kendine yok olup gideceğini kabullenmeye hazırdı.

İki yıldır Orta Doğu topraklarında, Türkiye Cumhuriyeti Milli İstihbarat Teşkilatı adına Özel Kuvvetler Gizli Subayı olarak görev yapıyordu. Diktatörün özel kuvvetlerine sızmayı başarmış ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başlattığı askeri harekâta dek, diktatörün başkentinden, Türk ordusuna titizlikle istihbarat sağlamıştı. Harekâtın zafere ulaşmasına az kala, son ve en önemli emir gelmişti Ankara'dan: Diktatörü öldür!

Öldürdü.

Son görevinin bu olacağını hissederek kıvrıldığı rutubetli taşın üstünde, ezberinden Kur'an okuyordu. 'Bu mahzenin dibinde açlıktan ya da enfeksiyondan ölüp gitsem acaba şehit sayılır mıyım?' diye düşünüyordu.

Donatıldığı, hiç de sıradan olmayan pek çok kabiliyetin en başında profesyonel bir suikastçıydı. Sayamayacağı kadar çok can almış, kendi canını hiçe saymıştı. Belki de adsız olduğu kadar cansızdı. Bayrak sağ olsundu ama... Kutsal olan bayrak için kendisi sağ kalabilecek miydi? (*Daha çok gencim.*)

Sekizinci günün gece yarısı olduğunu tahmin ediyordu, artık yüksek ateşten bilincini ve zaman kavramını yitirmeye başlamıştı. Ölmeye epey niyetli ve hatta hevesli halde gücünün son damlasını fare avlamak yerine, bir parça kuru kalmış kumla teyemmüm alıp, iki rekât namaz kılmakla harcadı. Secde ettiği yerden kalkamadı. Alını toprakta, elleri ve tırnaklarının arası kendi kanıyla ıslanan toprağa bulanmış halde son duasını etti.

“Rabbim günahlarımı affetmeyip şehitlik mertebesine iltica ettirmesen de... Şu aciz bedenimin... Cesedimin... Bulunup... Al bayrağa sarılıp selayla defnedilmesine izin ver Ya Rabbi... Âmin!”

Her şeyin bitmesine bu kadar yaklaştığı başka bir an olmamışken canının onca acısına, şarapnel yaralarındaki ağrı sızıya rağmen yerdeki yaralı bedenini, gözden yanağa düşen kirpik teli kadar hafif hissediyordu. 33 yıllık bir yaşamın hacminin bu kadar az oluşuna şaşırmadı. Öyle ya yalnızlıkta, hiç bazen çoktu.

Biri geldi!

Rutubetli ve çürümüş toprağa başını yaslayıp, ölümü beklediği yerden başını nazikçe kaldırıp, yan çevirerek ağzına ıslak bir pamuk dayayan siyah kar maskeli adamın bileğini, ölmek üzere olan bir adamdan beklenmeyecek kuvvetle kavradı. Arapça hırıldadı, “Kimsin?”

Arapça soruya Türkçe karşılık geldi. Dudaklarını ıslatması için pamuğu uzatan onu, o delikte sağ ve gücü kuvveti hala yerinde bulmaktan sevinerek dudaklarını nemlendirdi.

“Ağababan yiğidim!”

O karanlık sığınaktan iki güçlü omuzda taşınarak çıkarılıp zırhlı araçlarla Türk üssüne götürüldü, orada bir jet uçağına bindirildi. İki Türk F-16’sının eskortluk ettiği askeri ambulans jetle Ankara’ya getirildi. Uçaktaki doktor yarasına geçici pansuman yaparken koluna kan ve serum bağlandı. Yattığı sedyeden inleyerek kıpırdandı, “Doktooor? Dalgalar sağlam mı? Ah!” Kaçarken kasıklarına saçma isabet etmişti.

Doktor şaşırdı, kendisini alan komutan, maskesini nihayet sıyrıp bu soruya güldü, “Devletimiz seni yetiştirmek için milyon dolarlar harcamış,

sen canını düşüneceğine hala karı kız işleri düşünüyon hergele!”

“Hah! Sen kimsin lan?”

“Kahramanın!”

Suikast yerinden kaçarken yüzlerce kişinin arasında çıkan korku ve kargaşada, birçok silah ateşlenmişti ve Adsız, kasığının birkaç santim yukarısına isabet eden eski tip av tüfeği saçmasıyla yaralanmıştı. Diktatörü öldürmek için, tüm halkın meydanlara döküleceği ve diktatörün gövde gösterisi yapmak için her yıl olduğu gibi meydanda kurulan büyük sahneye çıkacağı yerel bayram kutlamalarını seçmişti. Çıkan karışıklıkta panik olan halk, askerler, muhafızlar, gerillalar herkese ve her yere ateş açmıştı. Cehennem gibi bir kaostu. Yoksa vurulmazdı Adsız, kollardı kendini. ‘Şans işte’ dedi.

“La doktor! Harbiden diyorum! Daha çocuk yapacam ben, benim çoğalmam lazım! Bu vatana benim genlerim lazım. On dil biliyom lan valla! TC’de bi İlber Ortaylı, bi ben. Üstün zekâlıyım oğlum ben, komandoyum, ajanım, suikastçıların piriyim. Adımı tarihe altın harflerle yazdırdım, bilmem anlatabiliyor muyum?” Diye şişindi.

“Çenen de düşük!” Dedi kaba saba komutan.

Adsız, ona döndü. “Sen kimsin ağababa?”

“Nabacan aslan parçası, üzümünü ye bağını sorma! Ben de senin gibi Adsız’ın biriyim. Sahi, hangi adını tarihe altın harflerle yazdırdın?” Diyen komutan alaycı bir gülüş attı.

Adsız sedyeden kaşlarını çatarak düşünceli halde baktı. Normalde hazırcevap biriydi ve hiç bir lafın altında kalmazdı. Buna verecek cevabı ise yoktu... Kuvveti, yeri ve zamanı olsa adamın ümüğünü sıkıverirdi! Adsızlığı ile alay edilmesi yumuşak karnıydı. Ters ters bakarak dişlerini gacırdattı.

(Kim ola ki? Baya da yaşlı. Ben de senin gibi Adsız’ın biriyim, derken? İstihbarattan olmalı.)

Adsız’ı, Adsız olarak bilenler genelde teşkilatçıydı. İstihbarat teşkilatındaki üst düzey bir grup ve kendi ekibindekiler hariç; polis, savcı, hâkim, doktor hatta bakan, başbakan dahi olsa herkese karşı farklı kimliklerle bildirilirdi. Dünyanın en iyi gizlenen adamlarından biriydi.

Uçaktan inip zırhlı bir askeri ambulanza, askeri hastaneye giderken de kahramanı onunlaydı. Her kimse, yaşlı adamın gözünü üstünden ayırmayan korumacı tavrından, kendisini sağ salim teslim etmeden görevini

yerine getirmiş sayılmayacağını anlıyordu. Zeki kara gözlerini, adamın yaşlı, kara kavruk ve epeyce derin kırışıklarla bezeli yüzünden ayırıyordu.

Aniden “Tanıdım seni ağababa!” Dedi keyifle.

Yaşlı istihbaratçı dudaklarını büzerek ‘şşş’ dedi. Adsız, gülerek boş-taki elini kaldırıp bir saniye çenesinin altını sıvazlayarak adama bir işaret verdi. Adamın sert yüzünden kısacık bir şaşkınlık geçti ve ardından gözlerini belli belirsiz yumarak tanındığını kabullendi. Adsız, gözleri ıslıl ıslıl parlayarak, elini sol göğsüne götürüp saygıyla Pîrini selamladı. O efsane komutan, öldü sanılıyordu. Suikast görevlerinde kurbanlarını yakın mesafeden çenesinin altından tek kurşunla öldürmek gibi bir imzası vardı. Ve Adsız’ın canını kurtarmıştı.

(Kimlere emanetmişim! En iyisine, heyt be! Ya o ya ben geberip gitmeden kara cemalini görmek de varmış kismetle!)

Derin devletin efsanesi, teşkilatın en gizli operasyonlarının kara kutusu, nam-ı diyar; KARA! Adsız’ın idolüydü.

Hastanede bir odaya alınırken birim amiri de koşarak yanına geldi. “Şükürler olsun arslan parçam! Evladım!” diyerek Adsız’ın ellerine sarıldı.

“Biraz daha gecikeydin Saygın Efe’m? Cenazemize sarılırdın artık!” diye sitem etti ve ardından haykırdı. “Ölüyodum laaan!”

“Ne desen haklısın aslanım civanım! Ne söylesen! İyi misin? İyi olacaksın! Sen bu vatana daha çok lazımsın. Yaralanmışsın? Nasıl oldu bu iş?”

“Maganda kurşunu isabet etti kargaşada.”

“Tüh! Olacak iş değil. Emin misin fark edilmediğine? Başka bir keskin nişancı olmasın?”

“Orda başka bir keskin nişancı vardı ama beni fark etmedi. Hem o olsa şimdi helvamı kavururdun! Saçma yarası bu. Şimdilik sadece hadım ya da kısır kalcaz. Of!”

Saygın Efe yaralıya bir göz attı ve iki adımla geri çekildi, “O kadar aşağıda mı?” dedi endişeyle.

“Bilmem.” derken ameliyatını yapacak olan doktor, odaya geldi.

“Merhaba, geçmiş olsun. Pilot Yüzbaşı Cihan Arslan değil mi?”

“E- evet?” dedi, nadiren şaşırان tiplerden olsa da doktora ağzı açık bakakaldı.

“Çok geçmiş olsun Gazi'm. Uzanın yaranıza bakayım.”

“Siz mi?”

“Evet, ben Ürolog Ece Sermiyan. Müsaade edin.” diye mırıldandı doktor huzursuzca. Saygın Efe kır sakallarını sıvazlayarak, Adsız'ın huyunu iyi bildiği için sırtıp arkasını dönerken Adsız, uzanıp yarasını açtı.

“Kadın ürolog? Askeri hastanede! Pardon ama neden, Ece Hanım?” dedi şaşkınlığını şakaya vurarak, her zaman haddinden fazla açık sözlüydü.

Doktor Ece cevap vermeden, gaziye hürmetinden ve böyle tepkilere alışık olduğundan, pansuman bantlarını nazıkçe çözdü, dikkatlice muayenesini yaptı. Sonra, “Erkekler jinekolog olunca da şaşıyor musunuz Pilot Bey? Cinsiyet ayrımcılığı, gökyüzünde uçan birine yakışmadı.” deyip hasta dosyasını eline aldı.

Adsız bir kahkaha attı, “Pardon, çok haklısınız.”

“Ameliyatı kim yaptı saçmaları çıkarmak için?”

“Ben.” dedi Adsız, sonra Saygın Efe'yle göz göze geldi, müdürü kaşlarını havaya kaldırmıştı, zaten kadın doktor da bu şakacı gaziye şüpheyle bakıyordu. “Şaka şaka, şey, bir köy baytarı.”

“Baytar? Gayet profesyonel dikilmiş ama enfeksiyon kaptığı için yarası tekrar açıp dikeceğiz ve antibiyotik tedavisine başlayacağız.”

“Sakat kalır mıyım Ece Hanım?”

“Yürüyebilirsiniz.”

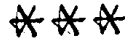
“Onu sormuyorum, çocuğum olur mu? Daha hiç olmadı, malum pilot mesaisi çok yoğun. Evliliğe vakit bulamadık. Artık inşallah en tez vakte. Siz bekar mısınız Ece Hanım?”

Son soruyu duymazdan geldi doktor. “Tabi bu yara sizde infertilite yaratmaz fakat bir süre çocuk yapabilecek teknik beceriden uzak kalabilirsiniz. Biz buna istirahat dönemi diyelim.”

“Ne tatlısınız! Duydun mu Saygın? Çok tüh! Teknik becerilerimi seviyordum hâlbuki.”

Genç ve alımlı bayan doktor hala odada ve Adsız'a arkası dönük halde hasta dosyasını yazarken, ona bakmadan adamın sözlerine kıs kıs güldü. Adsız, güzel kadının parmağında yüzük veya yüzük izi olmadığını derhal tespit etmişti.

İçinden *(Ben sana gösterirdim teknik beceriyi de şükret yaralıyım! Sonra... Borcum olsun Ürolog Ece!)*

2. Mayıs 2018 – Bazı Huylar – Ankara

*“Yalancının cezası kendine inanılmaması değil
Onun kimseye inanamamasıdır.”*

Bernard Show

*“Ömrümün geri kalanını borçlu olduğum
canım doktoruma sevgilerle...”*

Pilot Cihan”

Az önce muayenehanesine gelen çok zarif beyaz şakayık buketinden memnun olan Ece gülümsedi. Çiçekleri koklayıp bir vazoya yerleştirerek pencere kenarına koydu. Bir buçuk ay önce ameliyat ettiği renkli ve şakacı gazi pilot yüzbaşığı hatırladı. Adam, lokal anesteziyle ameliyatı yapılırken neredeyse hiç susmadan edepsiz şakalar yapıp durmuştu da, ona, “Güldürmeyin Allah aşkına, bi susun da işime bakayım! Neşter elimden iki santim aşağıya kaysın istemezsiniz!” Diyerek adamı azarlamak zorunda kalmıştı.

Adam yine umursamazca, “Ah, yalnız ve mutsuz Türk kızları adına hiçbir hata olsun istemem.” diye cevap vermişti. “Küstah!” Dedi çiçeklere bakarak. (*Ömrünün geri kalanını borçluymuş-muş... Pis ukala!*)

Kapısı çalınıp bir doktor arkadaşı geldi “Hadi öğlen yemeğine.” Diye seslendi. İçeri kafasını uzatınca, “Aaa çiçeklere bak!” Diyerek odaya girdi.

Ece gülerek omuz silkti. “Ya baksana. Bu branşla başım belada!”

“Kimden?”

“Mım şeyden... bir buçuk ay önce Afrin’den bir F-16 pilotu geldi ya?”

“Ha şu yakışıklı olan? Ay Ece, yazıyor mu sana?”

“Eh... Bana ve etrafındaki tüm dişilere hem de durmaksızın! Feci bir Kazanova’ydı!” Dedi.

Ece’nin gülümsemesinden arkadaşı muzipçe çıkarım yaptı, “Ama hoşuna gitmiş?”

“Sen demedin mi yakışıklı diye? Adamı üç kere ziyarete bile geldin ya?”

“Hem göz ziyafeti çekiyordum hem de çok komik bir tipti! Bakayım not var mı?” Deyip çiçeklere uzandı, “Hii numarasını da yazmış! Arasana!”

Ece alt dudağını ısırp sırtarak kırıttı, "Hafta sonu ararım, bakalım hastam iyileşmiş mi?"

Arkadaşıyla gülüşerek yemeğe çıktılar ve yemekte gazi pilotun dedikodusunu yapıp kıkırdadılar. Nasılsa her zaman böyle renkli hastaları olmuyordu.

Ece, cumartesi gecesi Çankaya'nın lüks lokantalarından birinde Cihan Yüzbaşı olarak bildiği Adsız ile yemekteydi. Kadın yemeğin ardından ağır ağır yudumladığı şarap kadehini elinde evirip çevirirken Adsız ona dalgın bakışlarla göz süzüyordu.

Ece maşalayıp omzuna döktüğü saçlarının ucuyla oynayarak, "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Sivilde beyaz önlüğün içinde durduğundan epey farklısın. Hem de dudak uçuklatacak bi fark!"

Ece gülümsedi, "Sen de baya farklısın. Kilo almışsın."

"İstirahatte ye, iç, yat öyle oldu ama egzersize başladım yine, çabuk toparlanırım."

"Ne egzersizi?"

"Kondisyon ve direnç. Malum F-16'daki G kuvveti sağlam vücut istiyor."

"Sağlam görünüyorsun Cihan!"

"Öyleyim!" Deyip göz kırptı Adsız.

"Pilot olmak çocukluk hayalin miydi?"

"Evet." dedi işveli genç adam gözlerini efkarla tavana dikerek. "Başka hiçbir şey düşünmeyecek kadar aşıktım gökyüzüne. Evde abimle kağıt uçaklar uçurmaktan bugün F-16'ya! Babam da pilot olunca tabi..." diye salladı. Kadın etkilendi.

"Aa baban da mı pilot? O da mı orduda?"

"Ordudan emekli oldu ve özel hava yollarına geçti. Birinci kaptan."

Ece kaşlarını ilgiyle kaldırarak 'baya sıkı herif' diye iç geçirdi. "Abin peki?"

"Abim bakanlıkta çalışıyor. Senin kardeşin var mı?"

"Bir erkek kardeşim var, tam bir baş belası!"

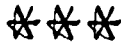
İçki... Muhabbet... Kurlaşma... Karşısındakinin tavrına ve tarzına göre tarih, sanat, felsefe muhabbeti... Olmadı alışveriş, markalar, popüler

kültür eleştirisi... Her tür sohbete girebilecek bilgi ve donanıma sahip olduğu kadar, karşısındakini manipüle edebilecek beden dili ve ikna tekniklerine de hakimdi.

Adsız'ın kadınlarla flörtleşmesinde genel yalan taslağı belliydi. Mesleğinin asker ya da polis olduğunu söylüyordu genelde. Çünkü flört ettiği kadın, ona verdiği ismi bir yerden sorgulatacak olursa asker veya polislerin bilgilerine ulaşamayacaktı. Savaş pilotları hakkında güvenlik açısından bilgi gizliliği tedbiri bulunduğu için pilot olduğunu söylemeyi özellikle seviyordu. Hem kadınlar pilotlara bayılıyordu hem de yurt dışı görevi çıktı deyip iz bırakmadan ortadan kaybolması inandırıcı oluyordu.

Gecenin sonu, Adsız'ın kiraladığı stüdyo dairesinde, Ece'yi askeri hastanede hekim olup Pilot Cihan ile karşılaştığına şükrettiren tatlı zevk anlarıyla devam etti. Adam yatakta o kadar şehvetli ve becerikliydi ki, kadın epey memnun olmuştu. Birkaç gece daha buluşup flörtü es geçecek kadar açık ve sade bir istekle doludizgin seviştiler, Adsız, Ece'ye daha önce böylesini tatmadığı bir zevk koleksiyonu bırakmıştı.

Üç gün sonra Cihan, her zamanki huyu olduğu üzere Ece'yi arayıp "Tatlım yurt dışı görevlendirme çıktı. Birkaç ay haberleşme yasak, ben seni dönünce ararım." deyip sırra kadem bastı.

3. Mayıs 2018 - The ADSIZ - Ankara

*"Bu yıldızlı gökler ne zaman başladı dönmeye,
Kimse bilmez, kimse bilmez..."*

Ömer Hayyam

"Neden Adsızdır bu arslan parçası, de hele?" Diyerek gelip yanına oturdu Kara.

Başkası olsa anasına avradına söverdi bunu soranın, ama yaşlı adama sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi Adsız. "Uzun hikâye dayı."

"Dinleriz, vakit bol aslanım..."

"İyi, anlatayım o halde! Bak, herkese anlatmam ha değerini bil, sen benim Pirimsin!"

"Eyvallah, sen de bizim nurumuzsun oğul."

"Eyvallah dayım. Şimdi beni dünyaya getiren iki yavşak, yani anamla babam olacak soysuzlar yasak aşk yaşıyormuş. Anam olacak karı,

muhtemelen beni bi kuytuda doğum edip, kimlik çıkarmadan, isim misim bulmadan kundağıma sarıp yetimhanenin kapısına bi notla bırakmış. İşte biz bu bebeğe bakamayacağız, devlet ana baksın falan filan. Notta hiçbir bilgi yok, isim yok, adres yok, iz yok... Neyse o zamanlar Ankara yetimhanesinde müdür tayin olmuş, yerine vekâlet eden iki müdür yardımcısı varmış ve birbirleriyle hiç anlaşılamazlarmış. Kundakta gelen bu bebeğin adına biri Ali olsun, biri Veli olsun, biri Ahmet biri Mehmet derken bir ay geçmiş, isim koyamamışlar bana! Bakıcılar da bu müdürlerin korkusuna Adsız bebek demeye başlamış. Öyle yani dayı. Sonra Adsız aşağı, Adsız yukarı... “

Kara kocaman bir kahkaha attı. “Yeme la bizi, artiz oğlan?”

“Valla billa böyle Kara dayım, sana da rol kesecek değilim.”

“Şşş sen bana Süleyman abi de, biri duymasın. Vallaha mı diyon? Adsız deyi mi büyüttüler seni?”

“Yetimhane ve bütün teşkilat, aynen! İlk kimlikte Civan adı verdiler, ilkokulda Civan dediler ama o isme ısınamadım. Sonra her dönemde kimlik ve isim değiştirdiler, bi tek Adsız baki kaldı! Teşkilattakiler hala Adsız diyor... Gerçi ne desin? Sadece şu son iki yıl içinde 48 farklı kimlik değiştirdim...”

Kara dudak bükerek baktı genç adama, iri nasırlı elleriyle genç adamın omuzlarını ve pazılarını yokladı. “Evvelden Türk çocuğuna bir kahramanlık göstermeden ad verilmezdi, obası için bir yararlılık göstereceği, kılıcıyla, bileğiyle bir ad kazanacağı güne değin eğreti adıyla veya adsız olarak çağırılırdı. Şimdi Anadolu’da ordunun her ferdine Mehmetçik denildiği gibi evvelden Adsız denirdi. Neticede kimse adsız olarak kalmaz yiğidim, senin gibilerin şanı adından büyük olur. Seni sokağa koyan ana baba derdine yansın, Allah’a havale et! Onlar böyle yaman oğlan kaybetmiş!”

Adsız gülümseyerek başını salladı, “Aynen Süleyman abi aynen!” derken kendilerini çok gizli bir merasime götürecek olan Cumhurbaşkanı Korumaya Birliği Komutanı olan binbaşı geldi. Selamlaşıp zırlı araca bindiler. Eskort eşliğinde cumhurbaşkanlığı köşküne götürüldüler. Karşılama, yani tanıksız yapılan tören için gizli bir tünelle gidilen, yer altındaki küçük bir oda seçilmişti. Odada sadece Cumhurbaşkanı, Mit Müsteşarı, Kara ve Adsız vardı. Tebrik edilip üstün hizmet madalyası aldılar.

Cumhurbaşkanı, “Türk Milleti adına teşekkürlerimi sunar, Rabbimden başarılarınızın devamını dilerim Civan oğlum.” diyerek Adsız’ı alından öptü. Adsız da cumhurbaşkanının elini öptü ve teşekkür etti.

Teşkilata dönerken yolda Kara ile dostça sohbet edip bundan sonra Adsız için olabileceklerden bahsettiler. Kara, tecrübesine dayanarak, “Yüzün görüldü. Artık deşifre oldun. Savaş meydanlarını unut. Artık bizim gibi geri hizmete koyarlar seni. Hem tehlikelisin, hem artık çok değerlisin. Ne savaş meydanlarında senin canını daha uzun yıllar riske atarlar, ne emekliye bırakırlar. Artık yerimize yeniler yetişecek, biz oturup masa başından iyi iş becerseler bari diye dua edeceğiz.” diyordu.

Adsız ise “Futbolcu muyum anasını satayım 33 yaşında jübile yapacam? Hem sadece şoför, binbaşı bir de Cumhurbaşkanı görüldü yüzümü. Masa başında yapamam ben, sıkılırım.” Diye yanıtladı. Yeni görevi henüz bildirilmemişti. Batık-3 karargâhına girince Adsız, amiri Saygın Efe’nin ofisine kapı aralığından başını uzattı.

Saygın bilgisayarından başını kaldırmadan, “Tamam mı?” Dedi.

Adsız, “Tamam. Eve geçiyorum ben.”

“Hangi eve?”

Ankara’da çeşitli muhitlerde evleri vardı. “Kısmet... Nabacan müdürüm?” Dedi gülerek.

“Gece arayabilirim.”

“Öf yorgunum arama!”

“Yorgunsan kariya kıza düşmeden git dairende uyu, sana işim düşebilir dedim.”

“Geber de kurtulayım Saygın! Tüüü sana!” Deyip söylene söylene çıktı Adsız.

Saygın başını sağa sola sallayarak arkasından güldü. Yetimhanedeki bakıcılardan sonra Adsız’ı dokuz yaşından itibaren Saygın yetiştirmişti. Baba oğul gibiydiler. Bazen... Yani nadiren bazen anlamında, sıkça bazen sayılmaz. Sebebi ise Adsız’ın koyduğu mesafeydi.

Ve Saygın Efe, Batık-3 denen en üst düzey gizlilikteki strateji biriminde, yeni projesine çalışıyordu. Sekiz yıldır bilgisayarında geri planda tutup ilmek ilmek işlediği, kafa patlattığı yeni İstanbul Projesi... Orta Doğu sorunları, Adsız’ın son darbeyi vurduğu büyük suikast ile istihbarat teşkilatına düşen kısmı itibariyle çözüldüğüne göre, şimdi sıra iç meselelerdeydi...

Saygın’ın ofisinde Kara ile karşılıklı oturup kahve içerken, “Operasyonun başında dâhil değildin ama son ayakta bize müthiş bir katkı sağladın abi, her zamanki gibi kralsın, pirsin, üstatsın! Aklına, fikrine, emeklerine

sağlık! Sen olmasan Adsız'ı o delikten çıkaramazdık. En kıymetli savaşçımızı kaybederdik.”

“Eyvallah Saygın Efem eyvallah... Sizlerin de emeklerine sağlık. En çok şu oğlanın! Adsınıuz?

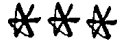
Çok cevval, çok çakal, tam sana layık evlat!”

“Evet, oğlan ateş parçası. Şimdi onunla son bir işimiz var, bundan da alnımızın akıyla çıkarsak Allah'ın izniyle, Adsız'ı benden alacaklar. Senle de yollarımızı ayırıyoruz Kara Abi. Yeni iş İstanbul'da. Biraz artistik şehir entrikaları dönecek. Senlik değil.”

“Hah, tam senin artiz oğlanla çevrilecek dümenler desene! Ben dağ komandosuyum, anlamam sizin şehir dümenlerinizden!”

“Hakkını helal et abi. İstanbul'da bize şans dile. Sen uğramazsın oralara.”

“Aman aman Allah yazdıysa bozsun! O cehenneme adım attırmasın beni! Hakkım helaldir kardışım, tekrar görüşmek üzere...”

4. Ocak 2010 - Eski İsyanlar - İstanbul

Bir savaşın ortasında vicdanınla baş başasın.

Adsız, kendisine verilen sözde ipucunun peşinden gitmiş, kimliğine ve ailesine dair yine bir şey bulamamıştı. Teşkilat her zamanki gibi kendisini oyalyordu. Sinir krizi geçirerek Saygın'ın üstüne gitti.

“Buldun mu bir şeyler Saygın? Bak beni oyalamaya çalışıyorsan gelmişini geçmişini sikerim haberin olsun! Kim ulan benim anam, babam kim? Hangi kahpenin dölüyüm, hangi şerefsizin tohumuyum lan söyle! Ensest piçi miyim yoksa tecavüz mü, delirdim artık! Siz yok ettiniz yetimhane arşivlerini! Orospu çocukları! Ama sensen? Ya da her kimse mezarına işeyecem!”

“Ben değilim Civanım.”

“Civanım deme bana! Civan mivan yok! İlkokulda okuduk o masallar bitti! Adsızım ben! Dünyaya getirme zevkine nail olmuş, fakat bir isim koyma zahmetine nail olamamış iki yavşağın piçi... Bul siktiğimin yerinde bul! Sen bulmazsan ben bulurum!”

“Afganistan'a gideceksin Adsız. Sen geri dönene kadar ben bir şeyler çıkarırım.”

“Sikerim Afganistan’ını! Gitmiyorum ulan! Padişahın gelsin beni yollayamaz! Önce siz bana istediğimi vereceksiniz! Devlet baba? Hemen! Anladın mı? Sıkayım mı gırtlığını Saygın? Bakalım seni kurtarmaya kim gelecek? Teşkilatında seni benim elimden alabilecek babayığit var mı? Kendi ellerinle kendi celladını yetiştirmişsindir belki de ha Saygın?”

“Konuşma böyle. Seni ben yetiştirdim evet. Ama seni bana getirdiklerinde dokuz yaşındaydın ve zaten beş yıldır teşkilattaydın oğlum. Çoktan seçilmiştin. Öncesinden haberim yok biliyorsun.”

“Bilmiyom ulan artık hiçbir şey! Bi bokunuza inanmıyorum! Lan siz manyak mısınız? Hangi ruh hastası sosyopat, dört yaşındaki veledi istihbarat teşkilatına alır? Ne biliyonuz benden ne olacak? Hırsız mı, sapık mı, manyak mı? Yoksa marangoz mu, çalgıcı mı? Belki geri zekâlı, beceriksiz, sünepenin tekiyim ne biliyonuz? Nerden nasıl bildiniz? Öğren! Anlat!”

“Koçum, bak ben bilmiyorum. Daha önce aktif görevde yurt dışındaydım. Deşifre olunca stratejiye masa başına aldılar beni. Bana gelen emir: *‘bu adsız çocuğu en iyi şekilde yetiştireceksin. Bu çocuk üstün zekâlı ve Türkiye tarihinin yetiştirdiği en zeki ajanı olacak.’* Bu kadar. Bir de o sana verdiğimiz not vardı işte. Kaç kez söyledim sana, ötesini ben bilmiyorum.”

Notu düşününce Adsız’ın burun direkleri öfkeyle şişti, hızlı hızlı burundan soludu... İki günlük bebekken onu kundağıyla Ankara yetimhanesinin kapısına bırakıp kaçmışlardı. Söylenene göre üzerinde pahalı kumaştan tulum, altın bir nazarlık, bebek taşıma puseti ile bir biberon anne sütü vardı. Kundağına ilıştırılan zarf içindeki notta şöyle yazılıydı:

(Evlilik dışı yaşadığım yasak aşk neticesinde dünyaya gelen bu yavruya bakabilmem mümkün olmadığı için, iyi bakılacağını umut ederek oğlumu Devlet Anaya emanet ediyorum. Annesi ve babası saygın ailelere mensup, yüksek tahsilli, zeki ve yetenekli kişilerdir. Bu oğlancığın da iyi yetiştirildiği takdirde ileride vatana ve millete yararlı bir insan olacağını umut ediyorum.

Özür ve sevgilerimle)

Yüzünü kırıştırıp “Özrünü siktiğim!” Deyip yere tükürdü Adsız. Notu hatırlamak onu her zaman derinden sarsıp fena halde öfkeliendiriyordu. Yazan, ya annesi ya babası olmalıydı ama hangisi belli değildi. Notu da direkt kendisine yazmamıştı zaten. *(Saygınmış da tahsilliymiş de, bilmem nel Elime bi geçirirsem onlara kan kusturacağım! Mezar taşına da şöyle yazdıracağım: Özür ve saygılarımla!)*

Geri çekildi. "Hakkını helal et Saygın." Dedi, silahını adamın şakağına dayadı. Birkaç yıl önceye kadar babası olabilir mi diye Saygın'dan bile şüphe etmişti. Gizlice DNA testi yaptırmıştı ve sonuç elbette negatifti. Zaten benzemiyorlardı da.

Karşılaştığı, babası olabilecek yaştaki her adama DNA testi yaptırası vardı. 40 yaş üstü kadın ve adamların yüzüne ve gözlerine paranoyaklık derecesinde dikkatle bakardı. *Acaba annem bu mu? Acaba babam bu mu* diye...

"Yapma." dedi Saygın sakince ama korktuğu, alınının terlemesinden belliydi.

Adsız silahını indirdi aniden, "Bugün gebertmeyecem lan seni! Ama bugün helalleşelim müdürüm! Benden yana helal olsun, çok kıyak adamdın! Günü gelince helalleşecek vakit olmaz."

Saygın Efe yutkunarak, "Helal olsun koçum." dedi ve Adsız adamın tepesinden geri çekildi.

Bu olaydan sonra, her gün psikoloğu Mehmet Ayaz ile görüntülü internet görüşmesiyle terapiye katılma şartıyla, bir ay yurt dışında tropik adaya tatile yollandı. Psikolog ancak bir ay sonra Adsız'ın ruh sağlığı için sağlam raporu verdi. Sonra Afganistan görevine yollandı. Oradan Çeçenistan, oradan Burma, oradan Karadağ, oradan Kuzey Irak, Suriye ara sıra İstanbul, Ankara; oradan yine dünyanın en kanlı savaş bölgelerine...

2010'dan sonra Adsız'ın birkaç sonuçsuz kalan kimliğini bulma girişi-mi ve küçük çaplı sinir krizi dışında başka bir şey olmadı. 2012'de elindeki notla, İtalya'da bulunduğu dünyaca ünlü bir Grafoloji uzmanına gitti. Adsız sanıldığından da zeki bir adamdı, sıradan insanların IQ'su, onun karmaşık ve sınırsız zihninin ulaşabileceği hudutları hayal edemezdi. Notu verenler, o notun bir gün DNA testi değerini taşıyabileceğini tahmin dahi etmemişti.

Grafolog şunları söylemişti el yazısını dikkatlice tahlil ettikten sonra: "Böylesi hayati bir içeriği yazan kişi çok tuhaf şekilde ya duygularından hiç etkilenmemiş ya da birçok tekrar sonucunda nota son şeklini vermiş. Ya da bu not sahte. Genç, erkek, solak, el becerisi ve pazı kuvveti gerektiren bir işte uzman, sağlıklı, hırs sahibi kişilik. Yabancılar karşı mesafeli fakat özgüven sahibi, çekingenliğini karşı tarafa asla belli etmez. Verdiği sözün sonuna kadar arkasında duran dürüst kişilik. İdealist, sabırsız ve hiperaktif yapıda."

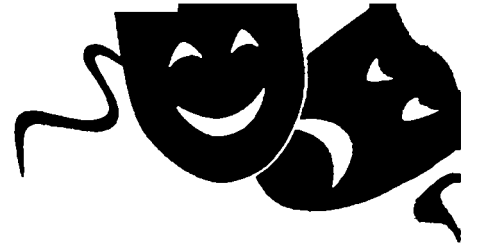
“Not sahte değil, onu yazan babam!” Demişti Adsız.

(El yazılarının, kişilerin kâğıda dökülmüş gizli DNA’sı olduğu ne kadar doğruymuş...)

Ve demek babasına benziyordu...

Adsız’a, yetimhanede, üç yaşındayken Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu tanısı uzman psikologlar ve pedagoglar tarafından konulmuştu. Tüm çocukluğu terapistler, sakinleştirici haplar, deneysel tedaviler, oyun odaları ve özel eğitimlerle geçmişti. 33 yaşında hala hiperaktif, dürtüsel ve tepkiseldi ama dikkat eksikliği sorununu istediği an aşabilmeyi öğrenmişti...

2. Bölüm

5. Mayıs 2018- Ankara Büyük Gün

“Büyük dehalar deliliğe çok yakındır.”

James Joyce

“İnsan içinde sapıkça bir imada bulunursan gebertirim!” diye olabildiğince sert bir tehdit savurdu Müge, karargâhtaki otoparkta Adsız’ın arasından inerken. Geceyi birlikte geçirmişlerdi.

Adsız gözlerini devirdi, “İstihbaratçı bi kızla takılırsan böyle olur! Utangaç levazımcı!”

“Sevimsiz atsız kovboy! Sus şimdi, sen biraz oyalan öyle gel.” Müge, yüksek topuklarını yere vurdukça kırılarak, hızlıca önden yürüdü ve adamı geride bıraktı.

Adsız toplantı salonuna bahçede sigarasını içip öyle girdi. Yeni operasyonu o gün açıklanacaktı, içeridekilere bir göz attı.

“Ooo kalabalıkmış. Selamın aleyküm millet!”

“Hoş geldin.”

“Hoş geldin Adsız.”

“Aktörümüz sizsiniz demek?”

Kendisine makineden büyük bir kupa dolusu filtre kahve koymakla meşgulken son cümlelerin sahibi olan şehvetli kadın sesine dönüp tek kaşını ilgiyle kaldırarak baktı. Aynı anda Müge de, ilk kez gördüğü alımlı kadına ters ters bakıyordu.

Adsız, elinde fincanıyla yürüyüp “Kimle müşerref oluyorum?” diyerek kırmızı kalem etekli, çivi topuklu stiletoları üzerinde heykel gibi duran, dekolteli daracık siyah gömlek giymiş hoş sarışına sırtıttı.

Kadın, adamın gözünün içine bakan hoş bir gülümsemeyle ayağa kalkıp elini uzattı, “O şeref bana ait Adsız Bey. Ben PR. uzmanı Ceylan Şahan. Memnun oldum.”

Adsız kadının elinin üstünü nazıkçe öperken gözünün içine bakarak “Eyvallah da PR. neydi ki?” diye mırıldandı.

“Public Relations yani Halkla ilişkiler. Ben yeni imaj yönetiminizi ve basın danışmanlığınızı yapacağım.”

Adsız dudak bükerek düşündü. Daha önce basın danışmanına ihtiyacı olmamıştı. (*Ne basını? Ne danışmanı amına koyayım! Saygın bu kez ultrasikimsonik bi iş peşinde anlaşılan?*) diye düşündü.

“Evet, Adsız da teşrif ettiğine göre başlıyoruz.” Diyerek Saygın Efe, elinde dosyaları ve bir flaş bellekle Batık-3 toplantı salonuna geldi. Salon-da yeni projesinin danışmanları ve ortakları vardı, herkese göz gezdirip “Hoş geldiniz” dedi. “Takdim edeyim; subay Adsız, Hukuk müşavirimiz Nazan Çelik, Psikolog Mehmet Ayaz, PR uzmanı Ceylan Şahan, Emekli emniyet müdürü Fikret Bursalı ve işbirlikçimiz: Alemdar Taranoğlu.”

Adsız ve diğerleri, ismi son söylenen, yaşlıca, epey zayıf, esmer ve sert çehreli adama dikkatle baktı. Alemdar gergin görünüyordu ve delici bakışlarını biran olsun Adsızdan ayırmıyor, elindeki tespihi gıcırdatarak çekip duruyordu.

Salondaki takdiminin diğerleri üzerindeki etkilerini kısaca gözlemledikten sonra Saygın devam etti. “Evet, yeni operasyonun en çekirdek ekibi bizleriz arkadaşlar. Arkamızda tabi her zamanki gibi teşkilatın tüm askeri ve teknik desteği bulunacak. Fakat aktörler olarak başta Adsız ve Alemdar hakkındaki durumu açıklamak isterim.”

Adsız iyice meraklanmıştı. “Dayının neci olduğunu söylemedin?”

Adsız’ın sabırsızlığını iyi bilen Saygın lafı uzatmadan direkt, “Baban.” Deyiverdi.

O kelimeden hoşlanmıyordu Adsız. Yudumladığı kahveyi az daha tükürüyordu. Öksürmeye başladı.

Alemdar ayağa fırladı, “Şuna bak densiz! Utanmasa yüzümüze tükürecek!”

“Ne diyon dayı sen?”

Saygın bir anda ayağa fırlayıp karşı karşıya gelen Adsız ve Alemdar’ın arasına girdi. “Beyler, tamam benim hatam, daha münasip bir girizgâh yapmalıydım. Adsız! Otur ve dinle!”

“Bu moruk bana densiz dedi!”

“Höst soytarı!”

“Bak hala!”

“Adsız!”

“Bu serseri asla benim oğlumun yerini alamaz asla!”

Saygın, Ceylan’a bir kaş işareti yaptı. Ceylan, Adsız’a sokulup, “Adsız? Benimle biraz dışarı gelsene. Çakmağın var mı? Gel birer sigara içelim.” deyip yumuşak bir tavırla adamın koluna girdi. Adsız Ceylan’ı takip ederken Saygın, Alemdar’ın tepesine dikildi.

“Ne yapıyorsun Alemdar Reis Allah aşkına? Böyle mi konuştuk? Ne anlaştık biz seninle? Sen benim gözümün nuru elemanımla böyle konuşamazsın. Adsız en iyisidir ve bu iş için seçildi. Seninle bir anlaşma yaptık ve saçma sapan bir fevrlikle benim sekiz yıldır kafa patlattığım her şeyi çöpe atamazsın! Sen de bu proje sayesinde hem özgürlüğüne hem de kaybettiğin itibarına kavuşacaksın. Adsızla işbirliği yapacaksın, başka seçenek yok. Üstelik artık her şeyi öğrendin ve geri çekileceğim deme şansın da yok. Şimdi sakınleş.”

Alemdar tespihini çekerek ya sabır diye mırıldandı. Adsız ve Ceylan az sonra geri geldi. Saygın asistanına dönüp ekranı işaret etti “Aç Fatma.” Deyip ekranı salondakilere gösterdi. Ekrandaki ilk görüntü, şık takım elbiseli, uzun boylu, zayıf, iyi traşlı, ince ve alımlı yüz hatlarına sahip, karizmatik ve 50’li yaşlarda bir iş adamının fotoğrafıydı. Salondakilerin çoğu, fotoğraftaki adamı tanıdı.

“Akif Yavuzhan.” deyince Saygın, Alemdar burnundan soludu.

“Ünlü iş adamı Akif Yavuzhan. Görünürde Lojistik ve İhracat Şirketleri var, futbol aşığı ve futbol kulübü başkanı ama derinde silah kaçakçısı ve terör örgütü destekçisi. Özetle, Adsız Akif’in yanına sızacak, adamı olacak, sırlarını deşifre edip bize delil sağlayacak. Akif’e ulaşması içinse Alemdar aracı olacak. Uzun soluklu bir proje bu. Sekiz ay ila bir yıl sürede Akif Yavuzhan çetesini bitirmiş olacağız.”

“Kafasına sıksam bitmiş olmuyor mu? Özetle?” diye araya girdi Adsız. Duyduklarından hoşlanmamıştı.

“Bu adam tam 14 suikast girişimden sağ çıktı. O kadar kolay da değil... Yeterli de değil.”

Adsız güldü, “Daha önceki suikastçılar sapanla taş atılırsa demek ki!” diye alay etti.

“Alay etme, bize bu adamın ölüsü değil dirisi lazım. Tüm ağını ve bağlantılarını çözmeden Akif ölmeyecek. Hatta gerekirse onu

düşmanlarından da koruyacaksın. Kimsenin Akif'i bizden önce tahtından indirmesine izin vermeyeceksin."

Adsız bu kez ciddileşti. "Demek ki Akif, bizim avcumuzun içinde?"

"Evet. Akif'i çözdük... Hırsları, zaafıları, hedefleri, ailesi, yatırımları, şirketleri... Şah damarı kadar yakınız ona. Akif, Mardin üzerinden Orta Doğu'ya yapılan büyük silah organizasyonlarının kilit ismi. Akif ile ilgili bu kadar çok bilgi sahibi olmuşken onun yok olması işimize gelmez çünkü yerine geçecek kişi için sil baştan araştırmalar yapmak bize vakit kaybettirir. Hazır Alemdar ile de anlaşmaya varmışken, Akif'i kısıka alarak ülkenin en büyük silah tüccarlarını indireceğiz. En son Akif hapsi boylayacak."

"Evelallah... Nasıl sokulacağım?"

"Alemdar Taranoğlu seni Akif'e götürecektir. Alemdar, Akif'in eniştesiydi. Gençlik yıllarında ortaklıklar. Midyat'ın Demirtaş aşiretine mensuplar. Akif aşiret reisinin varisi. Alemdar, Akif'in kız kardeşi Aliye ile evlendi. Bir oğulları oldu. Alemdar, ailesini Midyat'ta bırakıp, Akif'e destek olmak için İstanbul'a geldi. Akif, askerden geldikten sonra üniversiteye başladı çünkü aşiret büyükleri onun ileride siyasete girmesini istiyordu. İstanbul Üniversitesi'nde İşletme okudu. Akif okuyup aşiretin parasıyla kendine saygın bir çevre kurarken, Alemdar onun arkasını temizledi, karanlık işlerini üstlendi. Akif, Alemdar sayesinde ismini ve elini hiç kirletmedi. Birkaç yıl sonra... Alemdar'ın oğlu altı yaşındayken; Taranoğlu ailesi ile kan davalıları aralarında büyük bir çatışma çıktı, Taranoğlu konağı basılıp Alemdar'ın annesi, karısı ve oğlu öldürüldü. Alemdar da Midyat'a dönüp kanlılarından intikam aldı. Ailesinin konağını tüfeklerle tarayan sekiz kişiyi bulup boğazlarını keserek infaz etti ve polise teslim oldu. 23 yıldır cezaevinde, 7 yılı kalmıştı. Benim kendisine sunduğum devletle işbirliği teklifini kabul edince şartlı tahliye edildi."

Adsız, yere bakıp tespih çekerek dinleyen Alemdar'a bir bakış atıp "Sekiz leş ha? Acayip tırtım şimdi bak!" Dedi.

Saygın kaşlarını kaldırarak uyardı onu.

Ateş, elinde tespihini gıcırdatarak çeken Alemdar'ı başıyla işaret edip sordu, "Neyse şimdi ben o altı yaşındayken katledilen çocuk mu olacam? Yoksa Alemdar'ın bilinmeyen bi piçi mi? Nasıl babam olacak?"

"Buna epey kafa patlattık aslında. Sence Adsız? Şimdiye kadar öğrendiklerinle sen söyle, hikâyen nasıl kurgulanmalı?"

“Kan davasında öldürülen çocuk bir şekilde ölmemiş olsun? Akif de böylece benim dayım olsun. Belki sever beni.”

“Alay ediyorsun biliyorum ama isabet aslanım! Ama... Hikâyenin devamı daha vahim! Alemdar hapse girince Akif onu sattı. Nasılsa 30 yıla mahkûm oldu, içerden çıkamaz niyetiyle bir darbe de o vurdu. Tabi olaya, çok sevdiği tek kardeşi Aliye’yi ve yeğeni Sina Ateş’i kaybetmenin acısı ve bu acıya sebep olan Alemdar’ın, kanlılarına karşı onları koruyamaması olarak baktığı kesin. Polisin iz üstünde olduğu bir silah sevkiyatını da Alemdarın üstüne yıktılar. Buradan Alemdar’ın cezasına on yıl daha eklendi. Dahası Aliye’ye ait olan mirasına da Akif tek başına kondu. Bir daha hiçbir şekilde görüşmediler.”

“Peki, bu dayıya niye güveniyoruz?”

Alemdar yüksek sesle, “Ya Sabır!” Çekti.

Saygın, “Alemdar’a güveniyoruz çünkü kendini ölmüş Mehmet Yavuzhan ve oğlu Akif’e maşa olarak kullandığına pişman. Onların işlerinin peşinde koşarken ailesini yalnız bıraktığı için ailesini kaybetmesine rağmen, bir de karısı ve oğlunu öldürtmüş gibi muamele gördüğü için öfkeli ve intikam istiyor. En kara gününde kayınçosundan canice bir tekme yiyip sonrasında da kendisini tanımıyor numarası yapıp hor gören, itibarını sıfırlayan Akif’e tekrar güvenecek değil. Alemdar gururlu ve mert bir adam. Ne yaptıysa sevdikleri için yaptı.”

Adsız gözlerini devirerek (*Saygın ve psikolojik manipülasyonları*) diye düşündü.

Saygın devam etti. “Sekiz yıldır Akif Yavuzhan ve Yavuzhan holding üzerine çalışıp sızacak bir gedik arıyordum. Daha önce şirketlerine muhbir sokma denemelerimiz oldu fakat yeterli bilgi ve belge sağlanamadı. Akif zeki, kurnaz ve çok titiz bir adam. Çok kuvvetli destekçileri ve inanılmaz bir serveti var. En mühimi de çok kontrollü ve çok iyi korunuyor. Ailesine düşkün ve kollayıcı. Yani tek zaafı ailesi diyebiliriz. Annesini, babasını ve tek kardeşi Aliye’yi kaybettikten sonra elinde kalanlara daha sıkı bağlanmış. Bu yüzden ona karşı aile silahını kullanmayı seçtim. Alemdar’ın hikâyesini dikkate aldım ve görüşmelerimizde, ölmüş oğlu üzerinden bir gedik açabileceğimiz kanısına vardım. Yani sen artık Sina Ateş Taranoğlu’sun.”

Adsız, “O nasıl isim öyle? Sanki Mardin’in değil de Madrid’in yerlisi gibi?”

Alemdar, “Bu çocuğu gözüm hiç tutmadı. Oğulcuğum gözümün önüne gelince bu serseri tavırlarını içim kaldırmadı!”

“Hoppala! Tamam, anlaştıracam ben sizi sonra... Öncelikle profesyonel olacağız! Hem birbirinizi tanısanız çok seversiniz. Bu atışmaları hiç olmamış farz ediyorum...”

Adsız, Alemdar ile muhatap olmadan, “Farz et Saygın Müdür, ümit et hatta!” diye alay etti ve ekledi, “Neyse bi şey diyecem, aslında saçma değil mi? Alemdarla Akif artık düşmansa? Ben nabacam, hadi gel dayı babamla barışın, bak ben yaşıyorum mu diyecem? Bu kalantor abimle, bu tespihçi dayım da haklısın evladım deyip kol kola mı girecek? İyi misiniz?”

Saygın, Adsız ve Alemdarla çene yarıştırmayı bırakıp operasyona start verildiğini, tüm tedarikin yapıldığını, Sina Ateş Taranoğlu kimliğinin çıkarıldığını ve hayat hikayesinin resmi bir zemine oturtulduğunu söyledi. Adsız’ın Ateş olarak ihtiyaç duyacağı; Mali, basın, emniyet ve hukuk danışmanlarıyla bilgi alışverişi ve irtibat şekli belirlendi.

Son olarak Müge, Sina Ateş Taranoğlu adına İstanbul’da yapılan çalışmalarını anlattı: “Müdürüm ben istediğiniz gibi İstanbul’da tüm satın almaları usulüne uygun bir şekilde sağladım. Ulus’ta lüks bir villa, altı lüks otomobil, dört ayrı iş yeri ve gayrimenkuller hazır.”

Saygın başını sallayarak, “Tekne ve helikopter de satın alınsın Müge. Yeni aktörümüz ultra milyarder. Dahası gerektiğinde hızlı ulaşım sağlama ve can güvenliği için bunlar gerekli olacak.”

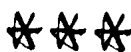
“Şahsı adına mı müdürüm?”

“Evet ama... Satın alma tarihlerini geçmişteki farklı farklı tarihlere işliyorsun değil mi? Bu adam birden piyangodan çıkmasın.”

“Evet, müdürüm, tapu ve vergi dairesi kayıtları söylediğiniz gibi ayarlandı.”

“Harikasın Müge, sen tekne ve helikopteri hallet. Ha birde bunlar için kaptan ve pilot da bulunsun tabi. Acil durumda kendi kullanabilir ama hâlihazırda resmi kaptanları olsun.”

“Emredersiniz.”

İlkokul öğretmeni Ülkü'nün öğretmenliğinin dördüncü yılıydı. Kendini mesleğine adanmış, idealist, dürüst, iyi ahlaklı, sevecen ve çok iyi bir eğitimciydi. Aile imkânlarıyla yurt dışındaki en iyi okullarda okuyup çok farklı bir kariyer yapabilecekken o, kendini yetimhanelerde büyüyen kimsesiz çocukların eğitimine adanmıştı. Okuldaki işinden arta kalan zamanlarda gönüllü olarak gerektiğinde 24 saat yetimlerle ilgileniyordu.

Eylül'ün ilk haftasıydı. Yeni başlayacak 1.Sınıfların ilk günü için tüm gece evinde özel hazırlıklar yapıp uykusuz kalmıştı. Heyecandan içi içine sığmıyordu. Hazırladığı rengârenk çiçekli kocaman ev maketinin kartondan bahçesinde gülümseyip kollarını açarak 26 pırıl pırıl dimağı karşıladı.

“Hoş geldiniz kuzularım! Ben öğretmeniniz Ülkü Kortürk. Bakın burası da bizim eğitim yuvamız!”

Yirmi altısı da aynı yetimhaneden gelen zavallılar, bu genç, güzelce ve bıcır bıcır şakıyan kadının eteklerine koşup sarıldılar. Ülkü, dizleri üstüne çöküp hepsini sabırla sıraya soktu, öptü koklama isteğini bastırarak tanıdı ve sınıfa götürdü. İlk günü, çocukların isimlerini sorup tanışmayla, sohbetle, masal, oyun ve şarkılar söyleyerek geçirdi. Ders bitiminde de sosyal hizmetlerin tahsis ettiği minibüse bindirene kadar peşlerinden gitti.

Egzozundan kara dumanlar tüten aracın ardından bakarken, “Bu eskimeye başlamış, yenisiyle değiştirmeli. Babamla konuşayım da az daha bağış yapsın. Lafa gelince dost meclislerinde kızım bir Çalığışu diye övünmeyi biliyor! Hem bir otobüs almakla ne kaybeder?” diye düşündü.

Öğretmenler odasına giderken hademe, kendisini müdürün çağırdığını söyleyince hepten heyecanlandı. Söyleyecekler miydi acaba? Hangisiydi onun evladı? Hepsi evladıydı tabi... Bunlardan öncekiler de, sonraki-ler de kalbinde ekili filizler olarak kalacaktı ama... Canı, ciğeri hangisiydi?

“Beni istemişsiniz müdür bey?” Dedi terleyen avuçlarını eteğine bastırarak.

“Ülkü öğretmen... Bir misafiriniz var. Buyurun siz konuşun.” deyip müdür odadan çıktı.

Ülkü kendisine arkası dönük oturan kır saçlı adama nefesini tutarak baktı. Adam oturduğu yerden bakmadan sakince çayını yudumlayıp “Ge-
-lin şöyle.” dedi.

Bacakları titreyerek gitti, adamın karşısına dikildi ve başını gururla havaya kaldırdı. "Hocam." dedi.

"Otursana Ülkü. Sana, bir daha karşılaşmayacağız demiştim, beni niye mecbur bıraktın?"

Sözler sakince söylense de zehir gibi acı, mızrak gibi sert, kılıç gibi keskindi. Ülkü'nün zar zor topladığı kuvveti kesildi. "Ben..." diye kekeledi.

"Sen! Sözünü tutmuyorsun! Anlaşmaya itaat etmiyorsun! Bu ne demek farkında mısın kızım?"

"Hocam yalvarırım! Ben çok bir şey istemiyorum. Sadece bilmek! Hangisi? Benim yavrum hangisi?"

"İsteyemezsin! Ağır yükümlülükleri olan bir anlaşma imzaladın sen! İz sürmüşsün! Babanın nüfusunu kullanarak buralara kadar gelmişsin! Bursa'da olmalıydın ya da başka bir yerde! Ankara'ya gelemezsin! Yapamazsın! Buna müsaade etmem!"

"Ne olur izin verin öğretmenim olayım. Hiçbir şey belli etmem yemin ederim! Nolur görevimde kalayım hocam! Evladımı uzaktan da olsa göreyim, onun eğitimi için bari yanında olayım. Hiç değilse..."

"Hiç! Ama kal... Buralara kadar gelmişsin ya? Hem? Ne tuhaf dimi bir annenin kendi öz evladını tanımaması?"

Ülkü ağlayarak bir koltuğun ucuna ilişti. Hepsinin yüzüne tekrar tekrar bakmıştı. Uzun uzun... Hangisiyse tanırım sanmıştı. İlk bakışta bu derim, demişti. Ama her çocuğun yüzü aynı derecede çocuktu. Hıçkırdı.

Hoca zehir gibi konuşmasına devam etti. "Evet, bunu sen istedin değil mi? Sen gönüllü oldun! Niçinini hatırlatmama lüzum var mı? Ha çalıkuşu?"

Hiddetle başını salladı. "Hiçbir şey bilmeyecek... Kimselere söylemem, asla belli etmem yemin ederim! Nolur kalayım? Nolur söyleyin hangisi?"

Hoca ayağa kalkıp genç kadının tepesine dikildi, "Başıma çok iş çıkardın Ülkü ama babana dua et. Bu ulvi sırrımızı artık o da biliyor ki, bu bizi çok zor duruma soktu. Kıymetli bir eski bakanımız olmasaydı hatta katli vacipti bu sırra erdiği için. Allah'tan ki babacığın muhafazakâr biri. Yaptığın şeyi bir devlet meselesi olarak anlamayacak kadar da sığ görüşlü ve mutaassıp! Dua et piçini asla ama asla yakınlarında istemiyor. Tek kurtuluşunuz da bu!"

Ülkü yine hıçkırdı. O kelime çok ağır gelmişti. Ellerini yüzüne kapattı,

gözyaşlarına boğuldu.

Hoca devam etti. "Sana şimdi hangisi olduğunu söyleyeceğim. Sende o çocuğu diğerlerinden ayırmadan mükemmel bir eğitimle yetiştireceksin Ülkü. Bundan şüphem yok ancak... Eğer bir adım daha ileriye gidersen? Devlet sırrının bekası için... Sırrımızı paylaştığın baban öldürülecek. Senin yüzünden!"

"Gitmem! Hem, O... Piç değil! Böyle konuşmamıştık!" Diye inledi.

Hoca elleri cebinde rahat adımlarla odanın içinde gezinirken kendine bir pipo yaktı ve dişlerinin arasında tutarak, "Bence de değil ama babanız beyefendi öyle demiyor. İyi ki! Ve eminim büyüüp yetiştiğinde çocuk da bizim gibi düşünmeyecek. Neyse önemli değil. Senin doğurduğun çocuk içlerinde en küçüğü. Zekâsı diğerlerinden önde olduğu için erken başlatıldı. Dört buçuk yaşında."

Ülkü hem ağladı hem güldü. Çabucak düşündü, aralarında en küçüğü hangisiydi? Ufak tefek sarışın olanı gözünün önüne getirdi ve heyecanla atıldı, "Nihat mı?"

Hoca güldü. "Eh. Bravo! Evet. Nihat, senin oğlun."

Ülkü hem ağlayıp hem gülerek adamın elini öptü. Defalarca, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Söz veriyorum, bir adım daha atmayacağım. Çok teşekkür ederim." diye diye odadan çıktı.

Öğrenci dosyasında Nihat'ın bir fotoğrafı vardı. Doğum tarihi, ana baba adı, doğum yeri kimliğinde elbette değiştirilmişti. Ama Hoca söylemişti işte! (*Oymuş!*) Sesiz çılgınlıklarını bastırıp dudaklarını ısırды. Ülkü tam dört yıl, yedi ay önce doğum yapmıştı. Diğer çocuklar ise yedi yaşındaydılar.

Ülkü, takip eden günlerde, öğrencileri arasında Nihat'a özel bir ilgi göstermemeye olağanüstü çaba göstererek annelik coşkusu içinde yaşadı. Doğduğundan 4 saat sonra oğlu kucağından alınmıştı. O günden beri ölesiye yarım ve yaralıydı. (*Buna şükür*) diyordu içinden. (*Oğlumu buldum! Bir kez dünya gözüyle sarıldım, kokladım ya çok şükür!*) Eve götürdüğü vesikalığına sarılıp uyuyor ve geceleri heyecandan sabahı zor ediyordu.

(*Sabah olsa da tekrar görsem melek yüzlümü! Bana benziyor! Küçükken ben de sarışındım! Hem babası gibi uzun ve iri değil, benim gibi narin... Bakışları da aynı ben! Sevimli ve ürkek bir melek sanki!*)

Öte yanda Hoca, Ülkü'nün ardından İstihbarat Teşkilatı adına

yürüttüğü ajan yetiştirme projesinin kendisiyle birlikte başkan olan Müsteşar ile gizli bir görüşme yaptı.

Müsteşar sordu, "Nasıl geçti Hoca? Öğretmen Hanım sorun çıkardı mı? B planına geçelim mi?"

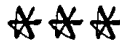
"Hayır hayır."

"Çocuğu söylediniz mi peki?"

"Söyledim sanıyor ahmak! Aslında söyleyecektim, biliyorsunuz sayın müsteşarım. Ama konuşma esnasında tuhaf bir şey oldu ve ben de inisiyatif kullanarak ani bir değişiklik yaptım. Kısmet diyelim her neyse... Benim oğlum Nihat mı diye sorunca ben de... Evet dedim..."

"Ah? Başka bir çocuğu mu oğlu sanıyor?"

"Öyle oldu... Hem Ülkü aşırı duygusaldı, bir süre hal ve tavırlarını böyle gözlemleriz diye düşündüm. Bana pek akli başındaymış gibi gelmedi... Oysa dikkatli baksa oğlan tıpkı babası! Civan'ı derhal tanırdı. Dilerim oğlan akıl, mantık ve irade yönünden de babasına çeker... Ülkü dehası konusunda bizi yanılttı. Ya da evlat hasretiyle şuurunu yitirmiş durumda..."

7. Mayıs 2018 - Yeni Kimlik – Ankara

*"Eğer bu maskeyi çıkarırsam,
Bir şey sonsuza kadar yok olacak ve önemini yitirecek;
Çünkü her kim olursan ol,
kimliğin yarattığın fikir kadar büyük olamaz."*

V For Vendetta

(Bitmeyen Mayıs yapmışlar. İçine de beni hapsetmişler) diye hayıflanıp mutfakta dolanıp yiyecek bir şeyler arandı, tamtakır olan dolaplarına bakıp (Hay seni levazımcı gibi!) diye söylendi. (Kadınlar ve intikam şekilleri? En rahatım diyeni bile bir gün psikopata bağlıyor!)

Telefonu çaldı. "Efendim müdürüm?"

"Adsız gelsene oğlum çalışmamız lazım."

"İzin günümde gelemem abi icat çıkarma!"

"Hadi oğlum ekstra çıktı işte ne yapayım gel."

"İki saatten önce mümkün değil."

"Ceylan Hanımın o kadar vakti yok akşam uçağıyla İstanbul'a dönmesi gerek hadi acele et."

“Ceylan’ı yolla bana!”

“Puşt!”

“Noldu sen mi göz koydun? Öyleyse eyvallah müdürüm!”

“Laan!”

“Aslında tam senin kalemin ha Saygın?”

Saygın öfkesini bastırıp tane tane fakat buyurarak konuştu, “Adsız, Ceylan Hanımla Ateş’in imaj çalışması üzerinde bazı değişiklikler yaptık, hemen gel dedim!”

“Ateş’inin imajına sokayım, tamam! Ödeyeceksin bunu!” Deyip kapattı telefonu. Banyoda çalışan çamaşır makinesine bir göz attı kapının aralığından, elini şöyle bir sallayıp üzerinde ev eşofmanıya, tişört giymeden sokağa çıktı. Onu Saygın Efe’nin ofisinde karşısında üstsüz gören Ceylan’ın neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. On iki Olymposludan biri, olsa olsa Ares gibi heybetli savaşçı gövdesinin belden yukarısı çıplak adamı bakışlarıyla tetkik edip şuh bir kahkaha attı, “Neyi böldük bilmiyorum ama? Bu ne hal kuzum?”

Adsız, “Naber kuzum hoş geldin.” deyip kadını sağ yanağından öptü.

Ceylan nefesini tutup dudaklarını ısırdı, bardağına uzanıp biraz su içti ve kendi kendine güldü “Bu tipler muhbir filan olamazsın! Direkt mimleneceksin İstanbul’da!”

Saygın ise bezgince subayının haline baktı. “Tişörtüne ne oldu Adsız?”

“Çamaşır makinesinde!”

Gülüştüler.

Adsız başını kaşıyarak “Sana iki saatten önce gelemem demiştim Saygın! O levazımcıbaşına söyle! Verdiğim alışveriş listesini bi zahmet halletsin! Neyin tribindeyse! İstediklerim bir haftadır askıda! Dışardan tost yemekten gına geldi, yeni ev tamtakır, sen tişört diyorsun! Çorabım bile kalmamış!”

Ceylan yine bir kahkaha attı. *(Tam bir manyak!)* diye iç geçirdi.

Saygın sabırla “Müge’yi rahat bırak.” Dedi.

“Ne, rahatsız mı?”

“Kızla ayda yılda bir yakınlaşıp tüm dengesini alt üst ediyorsun... Yapma. Ekip arkadaşına yapma bari! Git o muhteşem çekiciliğini başka kadınlar üzerinde kullan. Ciddiyim!”

Ceylan dudaklarını büzmüş elinde kahve bardağıyla ilgiyle konuşmayı dinlerken Adsız, “Öööf! Ne rezil bir konuşma bu Saygın! Rahatsız olduğunu sanmıyorum. Hiç sanmıyorum. Bilakis.”

Saygın gözlerini kısarak baktı genç adama. Adsız omuz silkti. “Ne? Sapık ya da tacizci değilim! Müge hanım her ne kadar istemem yan cebime koy ayağı yapıyor olsa da!”

“Öyle mi yapıyor?”

“Benden şikâyet mi ediyor?”

“Hayır, sizi kameradan gördüm.”

“Sence istihbaratçı olmayı başarmış bir kız, kendini korumayı başaramaz mı müdür? İşine bak sen...”

“Öyle olsun.” deyip ofis telefonunu kaldırdı Saygın ve tedarik müdürü Mügeyi aradı. Kısaca konuştu. “Müge? Adsız’ın askıda bekleyen bir alışveriş listesi varmış? Bir zahmet... Teşekkür ederim.” deyip kapattı ve söylendi, “Nelerinizle uğraşıyorum. Neyse dikkatimizi topladıysak?” Derken göz ucuyla Ceylan’a baktı, “İşe dönelim.”

“Buyur?”

“Estetik cerrahla görüşeceksin.” diye buyurdu Saygın. Yeni kimliği için yüzünde bazı estetik değişiklikler istiyordu.

“Olmaz dedim müdür, aynaya bakınca çok seviniyorum.”

Ceylan gülerek “Çocuk haklı!” dedi.

“Ceylan Hanım?” Diye uyardı Saygın.

Ceylan kıs kıs güldü, “Pardon... Ama şu surata bakın, yazık olacak.”

“Deşifre olacak! Siz demediniz mi bu yüzü gören bir daha unutmaz diye?”

“Suratımı yaptırtmam! Son sözüm!” diye çıkıştı Adsız ayağa fırlayarak.

“Beni delirtme Adsız!”

“Başkasını bul. Zaten babalığı da sevmedim. Yok!”

“Olmaz projeyi başlattık.”

“Abi estetik yaptırtmam, tipimle çok mutluyum kızlar bana bayılıyor! Hem... Bu ilk şehir görevim olacak. Daha önce kimse yüzümü görmedi ki Türkiye’de!”

“Yattığın ve sahte isimler verdiğin onlarca kadın seni medyada görünce ne olacak söyler misin?”

“Küfredecekler ne olacak? Alışığım. Ha bu arada... Yüzlerce...” dedi dudak bükerek Ceylan’a baktı.

“Ah!” Dedi kadın yine gülererek.

Saygın Efe tekrar etti bezgince, “Deşifre olacaksın!”

“Tamam dinle o halde. Madem bu operasyonda yüzüm tanınacak, bu operasyondan sonra yatarım estetik cerrahın önüne, kabul! Maymuna çevir istersen!”

Saygın düşündü. Adsız’ın kabul etmeyeceğini biliyordu, haksız da sayılmazdı ama şansını denemişti. Üstelik üstlerinden artık operasyona bir an önce başlanması için baskı geliyordu ve estetik ameliyatla süreci uzatırsa bu baskı artacaktı. Neyse ki Adsız sonrası için söz veriyordu.

“Söz mü?”

Adsız asker selamına durarak elini alnına götürdü ve “Söz müdürüm!” Dedi kurtulmanın sevinciyle.

Saygın “Pes tamam... Siz diğer konuları görüşün ben çıkıyorum.”

Saygın çıkınca ayağa kalkıp Adsız’ın karşısına fazla yakın bir mesafeyle dikilen Ceylan, elini genç adamın siyah sakalları üzerinde gezdirdi, yüzüne ve gözlerine saklamadığı bir hayranlıkla baktı, “Çok haklısın. Aslında ajanlık yapmak için fazla yakışıklısın. Bu kadar dikkat çekici fiziki görünüş sizin gibiler için iyi değil diye biliyordum.”

Kadının elini tutup parmaklarının üstünden nazikçe öptü Adsız. “Mersi. Güzel, güzelin halinden anlıyor tabi... Saygın çirkin olduğu için kışkırtıyor pislik.” diye mahsus zırvaladı.

Ceylan, Adsız’ın karşısına bir sandalye çekip otururken gülererek, “Hep mi böylesindir?” Diye sordu.

“Nasılım?”

“Manipüle edici.”

“Hıı?”

“Yani alakasız kafa karıştırıcı cevaplar, alaycı tavırlar, sahte espriler ve gülümsemeyen bir surat... Çok iyi eğitilmişsin belli! İletişimde beden dilinin tüm detaylarını ustalıkla kullanıyorsun.”

“Maldan anlıyorsun?”

“Estağfurullah... Mmm neyse, iş konuşalım mı?”

“Pöf.”

“Tatlım, ben işin en eğlenceli kısmıyım, inan!”

“Orasını anladık. E başla madem.”

Eğlence aslen hiç samimi olduğu bir kavram değildi. Kılık değiştire değiştire gerçek olmayı unutmıştu. Yalnız kaldığında bile kafasının içi hikâyelerle meşgul olurdu. *“En iyisi düşünmemekti. Kaçmaktı. Kendi içime kaçmak. Fakat bir içim var mıydı? Hatta ben var mıydım? Ben dediğim şey, bir yığın ihtiyaç, azap ve korku...”* dediği gibiydi Ahmet Hamdi’nin...

“Ateş diyeceğim artık sana.” Diye başladı Ceylan. “Alışalım artık dimi? Evet Ateş... 29 yaşındasın. Midyat’ta doğdun, altı yaşına kadar annenle Midyat’taydın. O yılların üzerinden geçmek için Alemdar Bey ile bir Midyat ziyareti yapacaksınız. Evini ve diğer mekânlarla çevreyi görmen gerekiyormuş. Dosyalarca doküman olmasına rağmen Saygın rolünün gerçekliğine olabildiğince yaklaşmana çok önem veriyor. Neyse altı yaşında o katliamdan kurtarılıp kaçırıldın. Ailenden biri seni o cehennemden çıkarmayı başardı ama sen bilmiyorsun. Bilsen de paylaşmıyorsun. O sır Alemdar Bey’de.”

“Okey, nereye gittik?”

“Kuzey Irak diye düşündük çünkü oralarda çok vakit geçirmişsin, diline ve kültürüne hâkimsin. Bu Ateş silah kullanabiliyor, iyi nişancı hem de. Yakın dövüşte de iyi çünkü zor bir hayatı olmuş. Yıllarca gizlenmiş. Sonra Avrupa’ya geçmiş. İngiltere diye düşündük, İngilizceye ana dilin gibi hakimsin. İngiltere’de özel üniversite okumuşsun. Ekonomistsin.”

“Zerre anlamam.”

“Çalışacaksın biraz. Akif’in şirketlerine girmen için böyle düşündük.”

“Kafam para işlerine hiç basmıyor geç onu. Hayatımda kredi kartı ekstresi bile görmedim ben. Hem benim başka planlarım var... Bu Ateş illa kültürlü kabadayı olacaksa başka bölüm okusun madem. Marka yönetimi filan olur? Birkaç kitap okurum onla ilgili. Zaten hem silahlı, hem okumuş filan fazla kastırmayın elemanı!”

“Peki, not alıyorum, Saygın Bey kabul ederse ben sana kaynak kitap getiririm. Dönelim, bu Sina Ateş Taranoğlu çok gözü kara bir adam. Babasına hasret kaldığı yılların acısını çıkaracak potansiyelde ve Alemdar’a tapıyor. Biraz ironik şu durumda gerçi... Bir de amcan var; Adem Reis. Eski solculardan, Balat’ta bir kahve işletiyor, siyasi suçtan yatmış, racon erbabı eski bir kabadayı. Seni sık sık yanına gelerek o eğitmiş diyelim.”

“Adem Reis, tamam.”

“Sonra şu Ankara ağızını kullanmamalısın. Unutma, Ankara’da hiç bulunmadın. Eğer bir ağız kullanacaksan, bu Mardin ağızı olmalı ama bana sorarsan İstanbul Türkçesi kullanmaya özen göster. Pahalı markalar giyeceksin. Ben özellikle gömlek, parfüm, saat markalarını dosyaya ekledim ve temin ettim. Özel dikim şık takım elbiseler giyeceksin ve Ateş’i daima jilet gibi göreceğiz. Böyle bol bir eşofmanla sokağı üstsüz çıkmak da yok.”

Güldü Adsız ve kural tanımazlığını belli edercesine gözlerini çevirdi.

“Ha bir de bir kaç dövme yaptıracaksın.”

“Oh be nihayet!” Diye sevindi Adsız. Daha önce dövme yaptırmayı yasaktı. Vücudunda hiç bir ayırt edici deşifre olmaması için iz taşııması önemliydi. Çatışmalarda aldığı yara izleri de her seferinde estetik operasyonla düzeltilmişti.

“Dövmelerine sen karar ver o halde Ateş, ama hakkında ipucu vermesin. İstersen basit ve popüler figürler seç. Yazı asla! Hangi dil ve alfabeyle olursa olsun yazı değil. Sadece resim. Harita da olmaz, rakam ve tarih de yasak. İmajın üzerinde özellikle ciddi bir çalışma yapıyoruz. Zaten fazla uzun, fazla kaslı ve çarpıcı derecede yakışıklısın. Seni çirkinleştiremeyeceğimize göre görünüşünü süsleyip dikkati tarzına, kullandığın markalara yönlendirip senden bir ‘İthal Kabadayı’ yaratacağız. İstanbul sosyetesini seni gördüğünde bindiğın arabaları, taktığın saatleri, giyim tarzını ve ne kadar hoş görüldüğünü konuşacak. Havalı imajın tamamen dikkat dağıtma amaçlı.”

“Anladım.” (*İthal kabadayı, ne bu ergen kız fantezisi gibi!*)

“Ateş 29 yaşında, bu yüzden biraz daha genç görünmen ve daha toy davranman gerekiyor. Hatta Saygın Bey en azından kaz ayaklarına biraz botoks yapılmasını istedi. Bence böyle seksi olsa da şu şakaklarında beyazlamaya başlayan saçları da siyaha boyatacağız.”

“Yaşlı mıyım yani ben?”

“Hayır, sadece sen 33 yaşındasın ve 33 yaşında görünüyorsun. Ateş ise 29 yaşında görünmeli.”

“Botoks acıtır mı? Sende vardır ha?”

“Adileşme! Acıtmaz!” Deyip güldü kadın.

“Ve saçlarını biraz uzatmanı istiyorum. Seni İstanbul’da ünlü bir berbere götürüp Avrupalı bir fön stili belirleyeceğim. Sakallarını da kes ya da

kısalt. Küpe takabilirsin.”

“Sanmıyorum.”

“Aslında, ben anlamam sen daha iyi bilirsin neler olacağını ama... En önemlisi teknolojik bazı oyuncaklar taşıman. Ben işin süs kısmındayım. Küpe taksaydın mesela içine bir mikroçip yerleştirebilirlerdi.”

“Kol saati yap sen onu.”

“Tamam, kol saati diye not alıyorum. Öyleyse sana öyle bir kol saati aldıracağım ki bayılacaksın! İçini de Saygın Bey halledecek. Ve çok pahalı lüks spor araçlar süreceksin. Araba galerilerin olacak. Ayrıca tekneler ve helikopterin de.”

“Bu zenginliğin kaynağı ne peki? Ne iş yapmış bu Ateş Beyimiz?”

“İnsan kaçakçısı.”

“Yuh! Nasıl icra edecem?”

“Etmeyeceksin. Yapmışsın ve bırakmışsın. Servetin oradan. Tam yakalanacakken İngiltere’den Türkiye’ye dönüş yapmışsın. Böyle illegal bir geçmişin sana Akif’in, İstanbul’daki karanlık dost ve düşmanlarına karşı kalkan olacağı düşünüldü. Servet de bu yüzden. Ulaşılmaz ve dokunulmaz olman hem güvenliğin için gerekli hem de Akif’in seni ciddiye almasını sağlayacak. Teşkilatın seni hiçbir riske atmak istemiyor. Bu yüzden sana şık bir iş seçtiler. Korumaların da olacak. Birçoğu hikâyeye uygun şekilde Alemdar’ın seçtiği Balatlı bıçkın delikanlılar. İkisi ise Saygın Bey’in emrindeki özel harekâtçılar.”

“Heyecanlanmaya başladım.”

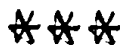
“Yeni hayatını seveceksin Ateş.”

“Bakalım? Hiç yerleşik hayata geçmemiştim aslında bu konuda cahilim biraz. Aile, sosyalite filan bana çok uzak...”

“Ben seni destekleyeceğim. Al bu dosyada devamı var, incellersin. Aklına bir şey takılırsa saat kaç olursa olsun beni ara.”

“Bunu sevdim işte!”

“Ah ben de! Biri beni Saygın Bey’e tavsiye etmiş. İstihbarat Teşkilatı için danışmanlık yapacağımı ilk duyduğumda çılgınlık atmıştım! Seni tanıyınca bu işe dair hevesim arttı. İstanbul’da seninle dost olacağız. Seni gerekli çevrelere ben sokacağım.”

Adsız'ın, Ateş olarak tüm dosya okumaları ve imaj çalışmaları bitmişti. Saygın'dan aldığı dosyaları bir hafta içinde tekrar tekrar okuyup ezber etmişti. Demirtaş aşiretinin soy ağacından başlayan kalabalık listeler, akrabalık bağları, önemli şahısların hikayeleri ve karakterleri, iş ilişkileri, meslekleri, şehirlere göre dağılımları, Akif ve Alemdar'ın yıllara göre detaylı hayat hikayeleri, Akif'in iş hayatı, dost çevresi, eşleri, çocukları, gittikleri okullar, eşlerinin aile bilgileri, tuttukları takımlar, zevkleri, hobileri, alışkanlıkları, zaafı, geçirdikleri hastalıklar, önemli olayları... Alemdar'ın hapishane bağlantıları, anıları, mahkum dostları, koğuştığı, ceza evinde çevirdiği illegal işler, banka hesapları, mal varlıkları, borçları, alacakları, saklı varlıkları... Saygın Efe, sekiz yılda binlerce detay toplamıştı. Bazı detayları altı çizili şekilde sunup bunlara dikkat et diye not düşmüştü üstlerine neyse ki. *(Deli işi!)*

Mesela “Ola ki hastanelik oldunuz kan vermeniz gerekti? Hemen kan bankasına ve personele müdahale edilecek şekilde önlem alacaksınız. Çünkü Alemdar ve Aliye 0-rh negatif, sen B-rh pozitifsin. Tıbben baba oğul olmanız imkansız.” demişti Saygın. Bunun gibi birçok olasılığın tekrar tekrar üzerinden geçip, emniyet ve sağlık personeli de ayarlanmıştı.

Uçakta giderken elindeki dosyadan hala bir şeyler okuyordu Ateş.

“Amma okudun ha! Kitaplarda yazıyor mu Akif'i nasıl bitireceğin bari?” Diye laf soktu Alemdar.

“Ne kadar entelektüel bir iş ortağım var, şükür!” Diye karşılık verdi genç adam ve okumasına döndü. Az sonra da laf olsun diye kendisi takıldı adama, “Senin kayınçoda bipolar bozukluk varmış. Bu ne demek biliyomusun? Bilmiyosun... Kafadan kontak demek! Ayrıca kasık fıtığı, apandisit ve yağ bezesi aldırma ameliyatları geçirmiş.”

“Nabayım?”

“Bir şey yapma işte anlamadığın işleri anlayana bırak sen... Ha bunun ilk karısı da aşiret kızıymış? Tolgay'ın annesi Sevda Kanar. 15 yıldan sonra kadını boşanmış ve kullanılmış mendil gibi Midyat'ta bi köşeye atmış! Acaba Tolgay babasına tepkili midir bu husustan?”

“Tolgay tepkili olsa n olur, kokainman serserinin teki... Akif sonra

popçu bir kızı nikâhına aldı. Öyle bir kızla evlenmezdi ya, kız Akif'e bir oğlan doğurdu. Akif için ailesi ve çocukları her şeyden önemlidir, tapar onlara. Kutsalıdır!"

"Öyleyse neden kardeşi Aliye'yi korumadı?"

"Ben de onun hesabını sorayım istiyom ya!"

"Boğazını kestiğin kanlıların, o olayda Akif'in ya da Mehmet Ağa'nın parmağı olduğunu itiraf etmediler mi sana?"

"Yok!" Dedi Alemdar tespih çekerek ama Ateş ona inanmadı.

"Neyse anlarız... Ters ters bakıp duracağına yardım et de alayım intikamını."

"Bak delikanlı; senle bi anlaşma yapalım. Ben sizin entrikalı işlerinizden anlamam. Akif 'le işiniz bittiğinde onu öldüreceğim. İçeride veya dışarıda! Akif benim!"

"Beni hiç ilgilendirmez işim bitince ne olacağı... Onu Saygın'a sor. Sen Aliye ile ailesinden rızasız mı evlendin babalık? Vermediler, kaçırdın dimi? Sonra da zaten yıldızınız hiç barışmamış Yavuzhanlarla. Mehmet Ağa zaten daha ölmeden çoktan silmiş kızını. Ailesi bir daha ne Aliye'yi ne seni eve ocağa sokmuş. Üzüntüden üç düşük yapmış karın, oğlundan önce."

"Kitaplarında mı yazıyo?"

"Soruma soruyla karşılık verme ve benden hiçbir şey saklama babalık!"

"Şu uçaktan indiğimiz andan itibaren bana artistlik yapmayı bırak. Bakarız..."

"Sen de Akif'ten daha az çamur değilsin ama çözeceğim... Yine de! İş denince sana ne kadar bağlı ve sadık bir oğul olacağıma sen bile inanamayacaksın!" deyip güldü Ateş. Öyle olması gerekiyordu. Mardin'de Alemdar ile görünecekti ve haber yayılacaktı.

Birinci bomba: Alemdar tahliye olmuş!

İkinci bomba: Oğlu yaşıyormuş!

Ve hem Mardin hem İstanbul ayağa kalkacaktı!

Uçaktan inince Alemdar'ın akrabaları, Ateş ve Alemdar'ı siyah bir arazi aracıyla havaalanından, aldılar. Jipin arka koltuğunda sarı çorak arazileri sallana sallana geçip Midyat'a giderken 15-20 dakika kestirdi Ateş. Alemdar içinden söylendi (*Mahalle yanarken bu uyuyor!*)

Oysa günde en çok dört saat uyuyordu Adsız. Bebekliğinden beri uykuya direnen bir yapısı vardı. Yetimhanede bu nasıl uykusuz çocuk diye kaç tane bakıcıyı çıldırtmıştı. Herkesten sonra uyur, herkesten önce kalkardı. Hiperaktivite bozukluğu ile beraber uyku sorunu, ilaçlarla tedavi edilemeyince yurt dışından özel bir uzman getirilmişti. Psikolog ve Uyku uzmanı, 14 günlük bir eğitimle onu 'Dahi Uykusu' diye bilinen 'Çok Fazlı Uyku Sistemine' alıştırmıştı. Zaman içinde kendi kendine ve girdiği ortamlara göre geliştirip kendine uyarladı bu sistemi. Ya gece de tek parça dört saat uyuyordu, ya gece iki saat- öğlen iki saatlik, iki parça halinde ya da günün çeşitli aralıklarına serpilmiş 15'er dakikalık kestirmeler şeklinde paylaşıyordu. Bu sistemle hafıza ve analitik sistemlerinde performans artışı gözlemlendiği gibi; normal insanlara göre çok daha fazla uyanık saate sahip olabiliyordu. Potansiyelini daha verimli kullanabiliyordu. Tehlikeli savaş cephelerinde ise 80 saate kadar hiç uyumadan direnebilmek üzere ayrı bir askeri disiplin edinmişti. Buna ömründe bir defa gerek duyulmuştu ve sonunda delirmemesi için tam bir gün ilaçla uyutulmuştu.

Mardine ilk defa gelmiyordu. Sivil olarak ilk geliyordu. Uykusunu tamamlayıp arabanın camından dışarıyı izledi. Alemdar akrabalarının yanında ilk defa neşeli bir sesle takıldı.

"Günaydın oğlum."

Alemdar'ın 23 yıldır bir lanetli şato gibi kapalı duran evine gittiler. Arabalardan birinin anahtarını alıp şoför ve korumaları sonra tekrar görüşmek üzere köye yolladılar, Alemdar ile kilitli ve yıkık dökük konağa yürürlerken Ateş uyardı: "Hiçbir şeye dokunma!"

Dış duvarlardan başlayan mermi deliklerini takip ede ede yürüdü. Kim nereden, ne kadar uzaklıkta ateş etmişti, hepsini kafasında canlandırıyor. Kapıya çakılmış tahtaları kırıp eve girdiler. İç duvarlar da delik deşikti. Kırılan camların hepsi sonradan içeriye giren çıkan olmasın diye tahta çakılarak kapatılmıştı. 18 yıllık kurumuş hatta toza dönmüş kan lekeleriyle bezeli halılar ve mobilyalar perişandı. Ev tabandan tavana perişandı. Taş bina ayakta idi ama her yer kalın örümcek ağları ve ağır bir tozla kaplıydı. Duvarları, yerleri, tavanları incelemesi bitince kaşları çatıldı Ateş'in. Daha önce Alemdar'ın acısını hafife aldığı için pişman oldu ve "Büyük kıyım olmuş babalık. Başın sağ olsun." deyip ellerini açtı ve Fatiha okudu.

"Sağ ol." dedi Alemdar yıkık halde. "Ne görüyorsun?"

"Yaşanmış..."

“Nasıl?”

“Medyum olmaya gerek yok. İzler... Dışarıda beş kişi duvar dibine dizilip her yönden binayı taramış. İçeri giren yalnızca üç kişi! Tüm aileyi aynı anda salonda yakaladıklarına göre akşam yemeği saatiymiş. Yalnız biri üst kata çıkmış.” derken sanki oradaymış gibi Alemdar’a ailesinin katliamını anlatıyordu üst kata çıkan merdivendeki izlere bakarak. Ayak izleri, mermi izleri, sürüklenme izleri ve... İnfaz! Üst kattan ufak tefek birini sürükleyerek getirmiş. Şuradaki çentiğe bakarsan sürüklediği kişi betonu sökecek şiddette başını çarpmış. Fakat hala yaşıyormuş sürüklenirken. Şurada direnme izleri var. Katil infazı alt katta yapmış. Tam burada. Diğerlerinin gözü önünde... Evde oğlundan başka küçük var mıydı?”

Alemdar’ın gözyaşları süzüldü ve arkasını döndü “Yoktu! Sus! Çok korkmuştur. Çok canı acımıştır... Hemen vursaymış!”

Ateş su verdi adama ve avluya çıkıp kendini toparlamasını bekledi. Alemdar da az sonra duasını okuyup geldi. Ateş sordu, “Neyse anlat bakalım, nasıldı ailen? Oğlunu anlat. Nerede uyurdum? Nerelerde, kimlerle, neler oynardım? Annem ne yemekler yapar, hangi türküleri severdi? Aranızda kullandığınız hitap sözcükleri nelerdi? Neden kardeşim olmadı? O gün sen niye yoktun? Ve bu kan davalılar kimlerdi, dertleri neydi?”

Alemdar için hiç kolay olmasa da dişlerini sıkıp tespihini çeke çeke, ağır adımlarla evinin harabeliğinde dolaşıp hayaletlerini Ateşe anlattı. O geceyi evin terasında yıldızların altında konuşarak geçirdiler. Alemdar anlattı, Ateş dinledi, sorular sordu.

“Ne olsun isterdin? Yani büyüyünce?”

“Adam olsundu. Yeterdi...”

“Adamlık nasıl olur peki sence?”

“Bunu iş için sormuyorsun herhalde?”

“İstedigimi sorarım.”

“Çok diksin Adsız Efendi! Bir saat efendiysen günün kalanında çok canımı sıkıyorsun ve ben canımı sıkmanın ümüğünü sıkmaya alışık adamım!”

Güldü. “Denesene ihtiyar!”

“Gençliğine güveniyorsun! Peh!”

“Bak babalık, yorulduğum bana tafraya yapmaktan! Ağzından cımbızla laf almaktan! Bak, acına saygım var diye dişimi sıkıyorum ama zorlaştırmam! Aksi ihtiyar bakıcısı değil, askerim ben! Anladın mı?”

“Akif sana inanmayacak.” Dedi Alemdar.

“İnanmasa da olur. Benim Saygın'dan daha farklı planlarım var Akif Yavuzhan için ve emin ol bu işi çok çabuk çözeceğim.”

“Kendine çok güveniyorsun anladık da, Akif'i küçümseme. Çok kurnazdır o! Hiçbir düşmanını küçümseme!”

Ateş başını sallayarak güldü. Dengi birini bulsa evet, yaşlı adamın dediği doğrudu. Ama onun gibi sığ bir adamın kendi hayatının keşme-keşini anlamasını beklemiyordu. Bir defasında, Afganistan'da kendisi gibi çocukluktan yetiştirilmiş bir CIA ajanı ile kapışması gerekmişti. Amerikalı ile aynı adamı sağ olarak ele geçirmek için yarışmak yaşadığı en destansı deneyimdi. Çölde, yalnız, üç gün... Bir mağlup, bir galip halde tuzak kurup, tuzaklanarak çorak dağlarda avlanmışlardı. Rakibi, gördüklerinin en iyisiydi. Onu küçümseme hatasına düşmemiş ve avında hep çok dikkatli olmuştu. Fakat karşısındaki Adsız'ı küçümseyecek kadar kibirliydi. Kovalamacayı en heyecanlı yerinde kesip bir anda karşısına dikilmişti ve nasılsa seni yenerim deyip yakın dövüş teklif etmişti. Cüreti hayatına mal olmuştu. Adsız, izin verilmemesine rağmen telsizini kapatıp adamı infaz etmişti. Derdest edip sorgulanmak üzere teslim edebilecekken, sırf kendisini üç gün oyaladıktan sonra bir anda, -canım sıkıldı, hadi gel dövüşelim nasılsa seni yenerim- deme gafletinde bulunduğu için... Kendisine, hiçbir düşmanını asla küçümsememe dersiydi bu. Ve yazık olmuştu, 25-30 yıl süren milyon dolarlık ajan eğitimlerine...

Bu anısını hatırlayınca, içten içe, Akif'i avlamak için yeterli inat ve motivasyonu olmadığını kabul ediyordu.

(Bir sebep bulmalı. Şu sikimsonik operasyona tüm benliğimi vermemi sağlayacak bir şey? Bir meydan okuma. Şu Alemdar canımı sıkıyor, soğutuyor. Sebep bulmamı engelliyor. Hislerimi perdeliyor. Şu ihtiyardan yakamı silkmeli. Yoksa ümüğünü sıkacağım!).

9. Temmuz 2018 – Av – Alaçatı

“Nehir kenarında yeterince beklersen, düşmanlarının cesetleri yüzerek gelir.”

Sun Tzu

“Bana bırak dedim Saygın!” deyip adamın yüzüne kapattı telefonu.

Gömleğinin yakalarını düzelterip popüler beach kulübe adımını attı.

Valizini açtığında hiç sevmediği renkli, rahatsız kalıp ve kumaştan yeni moda şeyleri görünce Ceylan ve Müge'ye küfredmişti. Valizden çıkan yakası zincirli renk renk gömlekleri, slim fit yelekleri, paçası bilekten yukarıda biten tayt gibi daracık nargileci beyler pantolonlarını kaldırıp kaldırıp yere atmıştı.

(Bu ne amına koyayım bu neee? Pembel! Manyak karılar, haki yeşili nedir lan haki? Oldu olacak apolet takalım da subay olduğumuzu direkt anlasınlar! Mecbur alışverişe çıkacaz!)

En az, beş altı saatini alışverişle kaybedecekti. Giyecek doğru düzgün şeyler bulmak için söve söve Alaçatı'dan İzmir'e döndü. Kendi zevkine uygun şekilde giyindikten sonra keyfi yerine gelmişti ve Ceylan ile Müge'yi sevimsiz şakacılıklarından dolayı azarlamayı sonraya bıraktı.

Ayaklı masalardan birinde durup etrafa bakındı. Elinde tepsiyle geçen garsondan bir kokteyl aldı. Fazla tatlı geldi, içtiği şeyden tiksindi. Sonra bara gidip bir viski aldı. Tek başına dikilip sakın sakın içerken etraftan da fark edilmişti. Sol çaprazındaki üç genç kızın olduğu masadan kızıl saçlı olan dik dik bakıyordu. Kıza hafif bir tebessümle bakınca, kızıl saçlı güzel, saçını düzeltir gibi elini kaldırdıktan sonra hafifçe boynunu okşarken mesajı aldı. Cici dövmesi çok dikkat çekiyordu. Sol omzundan başlayıp, çenesiyle kulağının altına ve kulak arkasına dek uzanan, mavi, kırmızı, turuncu renklerde işlenmiş muhteşem bir kor alev dövmesiydi. Kıza gülümseyip başıyla selam verdi. Kızıl saçlı güzel hemen yerinden kalkıp elinde içkisiyle adama doğru yürüdü.

(Ah! Çok tatlısın ama şimdi olmaaazzz!)

İrem Yavuzhan'ın peşindeydi. Saygın'ı deliye döndürmüştü. Çok eğleniyordu!

Kız elini uzattı. "Selam. Merve."

"Sina Ateş." Diyerek kızla tokalaştı.

"Dövmen o yüzden yani?" dedi kız büyük bir keşif yapmış gibi sevinerek.

"Gibi. Yani... Adım Çınar olsa, ağaç dövmesi yaptırırdım..."

Merve, alt dudağını ısırarak boynuna uzanıp dikkatle dövmeye bakarken "Off! Çok seksi!"

Adam bir adım geri çekildi. "Merve? Çok tatlısın ama kusura bakmazsan?"

Merve'nin yüzü asıldı. "Sevgilin mi gelecek?"

Saatine baktı Ateş, "Neredeyse! Çok kıskançtır!"

"İyi be tamam!" Deyip geldiği gibi kırıtarak kız gitti.

Viskisini bitirip başka bölüme geçti. Müzik sesinin bu kadar yüksek olmasına cidden gerek var mıydı? *(Beynim patlayacak la! Nasıl duruyorlar burada?)* İç kısımda müzik sesi aşırı yüksekti. Üstelik kulağına hiç bilmediği bu elektronik cıs tak cıs taklar o kadar kötü geliyordu ki. *(Müzik terörü!)*

Saygınla da fena halde tartışmıştı zaten. Müdürü, telefonun öbür ucunda avaz avaz bağıırıyordu, "Adamın karısından sana neeee? Ne işin var İrem'in peşinde saçmalama! Daha başlamadan bitirmek mi istiyor-sun Adsız? Derhal İstanbul'a dön! Alemdar'm yanına git ve sana söyleneni yap!" diye buyurmuştu, bu kez cidden çok sinirlenmişti.

"Senin goygoyuna kalırsak bi sekiz sene daha ya sabır çekeriz babalık-la beraber, Akif'in peşinde Müdür! Bana bırak dedim lan, güvenmiyorsan çek görevden!"

"İnşallah ne halt ettiğini biliyorsundur oğlum... Bu cüret senin için bile fazla!"

(Siktir) Ne Alemdar'ı, ne Saygın'ın planlarını gözü tutmuştu. Alemdar ile hala kedi köpek gibi didişiyorlardı. (Rahmetli oğulcuğunun adını kullanmam zoruna gidiyormuş da, içi eziliyormuş da! Amcık! Bu operasyona işbirliği yapmayı kabul ederken aklın neredeydi? Adamı hapisten çıkardılar bide Ateş'i mezarından kaldıracak değiller herhalde, yerine beğen ya da beğenme beni koydular!)

Balat'ta amcası olacak Âdem Taranoğlu'yla da tanışmıştı. En azından Âdem nispeten daha akıllı ve uzlaşabileceği bir adamdı ama Alemdar kalın kafalı, eski usul, düz mantık kabadayının biriydi. Onunla iş yapmak istemiyordu.

Bu yüzden... İrem Yavuzhan; Akif'in 32 yaşındaki ikinci eşi, eski pop-star ünlüsü, şimdi sosyetik güzel, cemiyet ikonu ve yedi yaşındaki Akifcan'ın annesiydi. *(Hiç de tipim değil, küçücük suratını botoks manyağı yapmış! Şu fotokopi makinesinden çıkmış gibi duran aynı şekil kalın köşeli Mr. Spock kaşları, arı sokmuş gibi şiş ördek dudakları, yok denecek kadar küçültülmüş burun, çiğ sapsarı boyalı yanık saçlar!)* demişti fotoğraflarına bakarken. 22 yaşından beri Akif ile birlikteydi İrem. Bir pop-star yarışmasında ünlenmiş, sıradan bir ailenin kızıydı. Birkaç kulak tırmalayıcı

atarlı giderli pop single patlatmıştı fakat Akif ile sevgili olunca şarkıcılığı bırakmıştı. Üç dört yıl sevgili olarak takılmışlar ve Akif'in tüm tedbirine rağmen İrem hamile kalınca evlenmişlerdi. Akifcan dünyaya gelince İrem, ünlü iş adamının karısı olarak inzivaya çekilip çocuğunu büyüttü. Ancak Akif ile katıldığı davetlerde inanılmaz pahalı tasarım elbiseler ve mücevherlerle cemiyette boy gösterip sessiz bir çılgılık gibi 'ben buradayım!' mesajı veriyordu. Zengin ve kudretli bir adama eş olmak için çırpınırken geçirdiği on yıl içinde kendini altın bir kafese hapsettiğini; bir korku imparatorunun simli pullu esiri olduğunu kanıksamıştı.

Şimdiyse büyük ölçekli bir mafyaya darbe operasyonunu yöneten kaçık bir istihbarat subayının ilk hedefiydi.

Her yaz olduğu gibi oğlunu ve annesini alıp kocasının Alaçatı'daki milyonluk yazlığına gelmişti. İki aydır Bodrum- Çeşme- Alaçatı'da takılıyordu. Yakın arkadaşlarıyla tekne gezileri, partiler, konserler, gündüz havuz-deniz filan keyfi yerindeydi. Lüks ve eğlence! İrem'in tüm olayı buydu. Gecelerde ancak Akif tarafından onaylanmış kız arkadaşları ve belki onların kocalarıyla görüşmesine ve saat 12'ye kadar dışarıda kalmasına izin vardı. İşte öyle bir gecede ilk adımı attı Ateş. İrem dört evli çift ve birkaç bayan arkadaşıyla locada konser izlerken sokuldu.

Adamlardan birinin omzuna dokundu. Adam ona döndü, "Aaa Ateş? Burada mısın?"

"Naber Cem?"

Geçen hafta Ateş, bu ünlü mirasyediye, Bebek'teki araba galerisinin açılışında çok pahalı bir spor araba satmıştı. Sarıldılar. Araba muhabbetiyle hemen samimi olmuşlardı. Ayaküstü hal hatır sorup muhabbete başladılar.

"Nasıl, memnun musun yeni oyuncağından?"

"Of süper!"

"Ama İstanbul'da bırakıp gelmişsin?"

"Uçakla geldiğim için öyle oldu ama aklım hala garajda uyuyan yeni bebeğimde!"

Cem'in karısı konuşmaya kulak kabartıp arkadan "Şuna bak şuna!" Diye şakayla çıkışınca Ateş hemen elini uzatıp "Merhaba nasılsınız? Gözde Hanım dimi?"

"Evet merhaba. Teşekkürler. Siz?"

"Sina Ateş Taranoğlu, memnun oldum."

Kendisine dönen diğerleriyle de tek tek tanışıp tokalaştı. Cem galerisine geldiğinde, onun, hedeflediği bu ortama girebileceği bir maymuncuk anahtarı olduğunu zaten biliyordu. Tokalaşırken İrem'in elini diğerlerinden bir saniye fazla tuttu sıcak avcunda ve kirpiklerinin altından delici bakışlar atıp gülümsedi. Kadın hemen gözlerini kaçırdı.

(Bingo! Elektrik çarpmış gibi tedirgin olduysa... Ümit var demektir. Zavallı İrem! Akif'in kapatması! Kim bilir en son ne zaman şöyle cayır cayır bir şehvetle becerildi?)

Erkekler hemen Ateş'e bir içki ısmarlayıp araba muhabbeti için Ateş'in etrafını sardılar. Doğal bir sevimliliği vardı ve her ortamda ilgi çekiyordu. Cem onu diğer üç genç iş adamına tanıttı. Az sonra sorular başladı.

Erol "Dört tane mi galerin var?"

Ateş "Şimdilik. İzmir'e de galeri açayım diyorum baksanıza buraya uçakla gelip külüstür kiralık araçlara tamah ediyoruz!"

"Hakikaten açsana bro, hep söylerim, ne iyi olur diye!"

Cem "Of oyuncakları bi görmemiz lazım! Hele Ateş'in altındaki makine, roket!" diye ekledi.

"Ne var bro sende?"

"Bugatti Veyron- X bro."

"Ooo!"

Timuçin "Nereden gelmiştiniz?"

"Londra, Berlin karışık."

"Orada da mı galericiydin?"

"Yok, orada koleksiyonerdim daha çok. Başka bir sektördeydim ama bırakmam icap etti. Ama lüks araçlar her zaman en büyük tutkum olmuştur. Kadınlardan sonra tabii!"

Kahkahalar yükseldi. Kadınlar da masadan bu ilginç adama meraklı bakışlar atıyordu.

(Biri baksa yeter! Çok evli kadın sevmiyorum!)

"Geliriz ya makineleri görmeye sana!"

"Tabi ya araba deyince akan sular durur."

"Eyvallah her zaman beklerim. Bebek'teyim caddede, yolunuz düşer zaten. Hafta içi İtalya'dan yeni bir gemi gelecek. Özel sipariş Ferrariler, Lamborghini'ler, görmemiz lazım!" Adamları iyice heveslendirip, tekrar

geldiği gibi kibarca vedalaşarak ayrıldı yanlarından. Ardından hemen kullis yaptılar.

“Tipe bak, damdan düşer gibi çöktü piyasaya!”

“Değişik oğlan dimi? Tuhaf sanki?”

“Dövmeleri görmediniz mi? Marjinal.”

“Bence karanlık bir yanı var bro, ben bu heriften kıldandım. En kaymak yerlere çöküp dört galeri birden aç, patlat... Bu işin gediklileri ne diyor bu duruma?”

“Ben sordum Ateş’e o konuyu, gedikliler tabi bu adamın gelip piyasaya çökmesinden huzursuz ama sıkıntı yok diyor. Arkası sağlam belli.”

“Kim lan bu? Merak ettim, adı neydi, internete bakacam.” deyip Tuna cep telefonundan google’ı açtı.

“Sina Ateş Taranoğlu” dedi Cem.

Tuna ismi arama kutucuğuna yazdı. Dökülen haberlerin ilkinde, bir gün önce Tarabya’da bir restoranda babasıyla çekilmiş fotoğraflar ve haber metni vardı.

“Ooo! Ben dedim size bro! Cem, sen kime bulaştın haberin yok! Bak ne diyor; Midyat’ta Demirtaş aşiretinin kan davasında çıkan ve beş kişinin katledildiği bir çatışmadan sağ çıkan biri. 23 yıl yurt dışında yaşamış. Babası da ünlü Bayrampaşa kabadayısı Alemdar Taranoğlu’ymuş. Kan davasında ailesini öldüren sekiz kişinin gırtlaklarını keserek intikam alan ünlü kabadayı diyor. Oha! Amcası Adem Reis diyor, Balat ağır abilerinden! Duydum oğlum ben bu adamları! Alemdar Reis dördüncü evre kanser tedavisi gördüğü için şartlı tahliye edilince kaçak oğlu da yurda dönmüş. Üstelik de Akif Abinin yeğeniymiş. Magazin siteleri bile ithal kabadayı İstanbul’u sallayacak filan yazmış. Ateş yurtdışında da kaçakçılıktan mimliymiş zaten. Belli abi bu servetin kaynağı!”

“Yuh!”

“Ne biliyim bro, ben adamla iki saat oturup sohbet ettim, hiç kıldandım. Bana öyle mafya gibi gelmedi. Gayet kibar, kültürlü, Avrupalı oğlan.”

Erol, “Eee Akif Bey’in yeğeniye, İrem’le tanışmıyorlar mı?” diye sorunca “Aaa hakkikaten ya?” diye daha da meraklandılar.

İrem’e sordular, “İrem? Az önce yanımızdan giden Ateş? Akif abinin yeğeniymiş sen tanımıyor musun?”

“Akif’in yeğeni mii? Yoo... Aman, onlar bin kişilik aşiret, herkes birbirine emmi- yeğen filan diyor zaten!”

“Bu adam öyle değil, magazinciler son dakika haberi diye girmişler bunun gelişini?”

“Tanımıyorum Cem, önemli biri olsaydı bilirdim.”

“Okey.” Deyip konuyu kapattılar fakat düşünmeden edemediler.

Magazin haberleri ve basına servis edilen tüm fotoğraflar, Saygın ve Ceylan’ın işiydi.

Ateş, o gece Alaçatı’nın ünlü eğlence mekanında İrem’in arkadaşlarının radarına girmeyi başardı ve İrem ile ilgili planını yoluna koymak için kadının gezdiği diğer mekanları taradı. İrem’in düzenli olarak gittiği spor salonunun yerini öğrenip bir tesadüfmüş gibi ertesi sabah yeniden karşısına çıkmayı ve kadına yaklaşmayı planladı. Kocasından uzakta aylarca yalnız kalan, genç, popüler ve havai bir kişiliği olan kadını ağma düşürmek için gereken bazı küçük manipölasyonlar Adsız için çocuk oynucağıydı. Üstelik iki saatlik uykusu için yatağa başını koyduğunda, bir aileyi dağıtmak için belden aşağı vurmakla ilgili zerre gocuntu duymuyordu. ‘Amaç, kendine giden yolları meşrulaştırır’ sözünü kendine düstur-u cidal edinmiş bir özel kuvvetler subayı için konu gayet yalın ve tek seçenekliydi. Yap!

Yaz aylarında nüfusu yaklaşık otuz katına çıksa da, büyük şehrin yerleşik pek çok konfor alanından yoksun olan tatil beldesinin en büyük beş yıldızlı otelinin spor salonuna sabah erken saatlerde geldi. Sıradan bir tatilci gibi keyifle sabah sporunu yapıp salonun taze sıkılmış meyve sebze içecekleri ve kahve satan barında oturup avını beklemeye başladı. İrem Yavuzhan, sabah sporundan önce taze sıkılmış portakal suyunu almak için bara yanaşırken yine karşılaştılar.

“Günaydın.” dedi Ateş.

İrem, onu tanıdığı halde tanımazlıktan geldi.

Ateş bir hamle daha yaptı. “Akşam karşılaşmıştık? İrem hanımdı dimi?”

“Hıı evet. Bi an çıkaramadım pardon.”

“Ateş.” deyip ayağa kalktı, havlusunu omzuna atarak ve tekrar tokalaşmak için elini uzattı. İrem zoraki bir gülümsemeyle elini uzattı.

Ateş kadının tereddüdünü sezip elini tutmak için acele etti. “Burda mı spor yapıyorsunuz devamlı?”

“Hıı.” dedi kadın, konuşmaya isteksizdi.

“Bana pek kaliteli gelmedi de. Buralarda daha iyi bir yer var mı diye soracaktım?”

“Buranın en iyi salonu burasıdır.”

“Pöf. Avrupa standartlarına alışınca tabi.” Diye burun kıvırdı ve bara yaslanarak filtre kahvesini yudumladı. “Rahatsız etmiyorum dimi? Buralarda yeniyim de, çevre edinmeye çalışıyorum.”

“Öyle mi? Cem ile takılın o sizi herkesle tanıştırır.”

“Cem şahane ya! Siz de yakın arkadaşsınız galiba?”

“Eşi Gözde, kankimdir.”

Sonunda dayanamayıp dan diye “Sizin eşiniz de benim dayımdır!” dedi.

İrem çok kibirliydi yüzüne bile bakmadan aval aval etrafa bakınarak ve surat asarak ağız ucuyla cevap veriyordu. Bunu da duyunca direkt ağzını yamultup gözlerini devirerek söylendi, “Bütün Mardin de kocama dayı diyor zaten!”

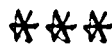
Güldü Ateş. “Doğrudur ama bana daha hiç nasip olmadı İrem Hanım. Babamla pek anlaşamazlar... Yani annem öldüğünden beri anlamadığım bir husumetleri var. Aliye Yavuzhan?”

Aliye Yavuzhan adını duyunca İrem dikkat kesildi. “Öz dayınız mı? Akif? Sizin? Ne alaka ya?”

“Öyle. Memnun oldum İrem Hanım. Yine karşılaşacağız. Dayıma selam söyleyin derdim ama sizden söylemesem daha iyi...”

“Anlamadım?”

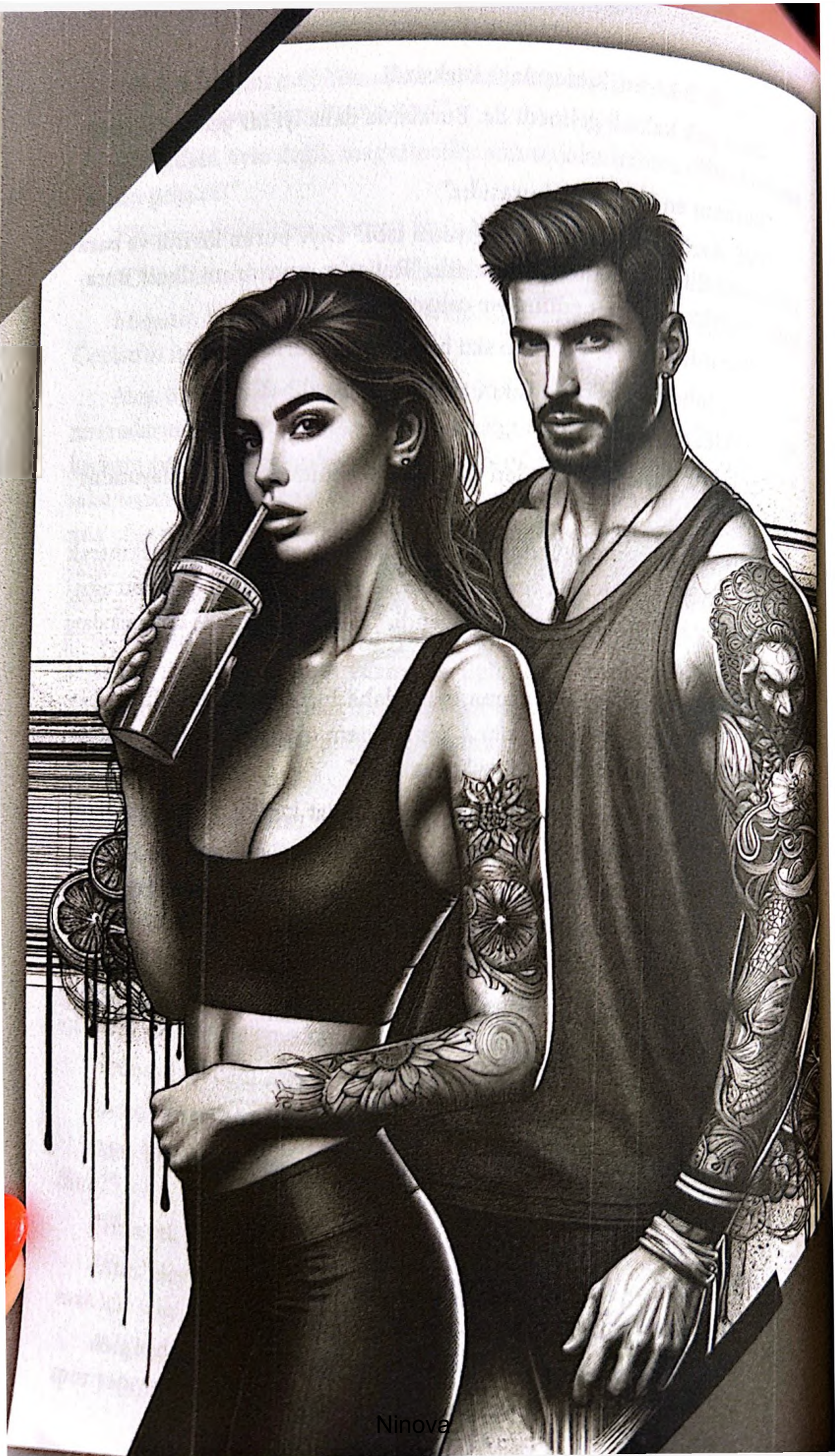
“Eşğin aklına karpuz kabuğu derler maazallah. Neyse yine anlamadınız. İyi günler İrem Hanım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

3. Bölüm

10. Temmuz 2018 - Akif Olsan Anlardin - İstanbul

*“İnsan anlamsız ve tutarsız bir yaratıktır ve
belki de bir satranç oyuncusu gibi
sadece hedefe ulaşma sürecini seviyordur
hedefin kendisini değil.”*

Fyodor Dostoyevski

Alaçatı’da üç dört gün geçirip spor salonu saatlerini İrem’in orada oluşuna denk getirip bol bol kendini gösterdi Ateş. Kadın geceleri pek dışarı çıkmaz olmuştu. Sabahları bazen selamlaştılar, bazen İrem, Ateş’i görmezden geldi. Son gece, bir otelin restoranında çapraz masalarda denk geldiler. Bu dördüncü karşılaşmalarıydı ve İrem bir kız arkadaşıyla oturmuş sıkıntılı bir tavırla içki içerken kaçamak bakışlar atmaya başlamıştı. Bu kez Ateş onu görmezden geldi.

Ateş, Akif’in karısına ulaşmaktaki habis niyetini gerçekleştirecek adımları attığına emin olduktan sonra İstanbul’a döndü. Meşhur gece kulüplerinden birinde ünlü mankenlerden biriyle magazincilere yakalandı. Hem yanındaki kadın, hem altındaki trilyonluk arabası magazin filtrelerine sürmanşet girecek değerdeydi. Böylece Sina Ateş Taranoğlu, on gün-de İstanbul sosyetesine tatlı, şirin bir ‘merhabaaa’ demişti.

Nihayet Dubai seyahatinden dönen Akif, ofisinde sıkıntılı halde Pr ajansından gelen basın taraması dosyalarına bakıyordu. Kaşlarını çatmış, kır sakallarını düşünceli halde sıvazlarken dudakları ters u biçiminde aşağı kıvrılmıştı. Sabah, Akif uçaktan iner inmez sağ kolu Ragıp konuyu açmıştı.

“Akif Bey inanılmaz bir şey oldu.”

Akif, olanlardan habersiz, Araplarla yapılan yeni anlaşmalardan dolayı o kadar neşeliydi ki, alay bile etmişti adamla, “İnanılmaz bir şeyse nasıl olabilir?” diye.

Ragıp 30 yıldır yanındaydı ve Akif'in sağ koluydu. Telaşla, "Beyim magazin siteleri coşmuş gidiyor, önce isim benzerliğidir dedim. Sonra Midyat'ı aradım, doğrudur dediler. Alemdar Reis kansermiş, tahliye edilmiş. Durumu ağırmış diyorlar..."

"Siktir et Alemdar'ı!"

"Beyim Alemdar neyse de... Oğlu diyorlar. Bir oğlan var birlikte gezdiği... Yurt dışından yeni gelmiş. Acaba sizin yeğen midir? Bilemedim... Yoksa başkasından piçi mi vardı, siz daha iyi bilirsiniz?"

"Ne? Alemdar'ın oğlu mu?"

"Sizin rahmetli yeğen ile ismi aynı. Magazin haberleri bangır bangır Beyim. Ünlü kabadayının oğlu İstanbul'a döndü filan yazmışlar. Benim aklım ermedi Akif Bey'im bide siz bakın."

Akif, tamam deyip bütün işini gücünü bırakıp haberlere dalmıştı. Oğlanın adı Sina Ateş Taranoğlu idi. Alemdar ile araba galerisi açılışında ve gece kulübünde manken bir kızla fotoğrafları vardı. Yaşı yazmıyordu. *(Sonradan piçi olduysa aynı adı mı verdi çocuğa? İyi de hemen tutuklanmıştı?)*

Kolay kolay sarsılmayan çok soğukkanlı biri olmasına rağmen dehşete düşmüştü Akif, *(Aliye'nin oğlu mu? Nasıl olur? Nasıl sağ kalır? Ateş? Siktir.)* Emniyetteki adamını arayıp acilen soruşturmasını rica etti. Mardin'deki kuzenlerini de arayıp sordu.

"Bir gece gelip sabah gitmişler diye duyduk biz de ağam."

"Lan Alemdar! Hem de yanında oğluyla? Hem de benim yeğenimle Midyat'a geldi, siz bana haber vermiyorsunuz? Mal mısınız lan?"

"Ağam söylentidir dedik... Görmeyince..."

"Söylentiyse bile beni derhal arayacaksınız! Ben soruşturacağım nedir ne değildir! Kuş beyinliler!"

"Essah Aliye Hanımın oğlu mudur Ağam?"

"Kapat lan!" *(Mal herifler! Ne demek Aliye'nin oğlu ölmedi, ne demek? Ellerimle toprağa koydum ben o çocuğu!)*

Cenazeyi düşündü. Her şeyi çok net hatırlıyordu. Gasilhaneye imamdan başka kimse alınmamıştı. Evin avlusunda kefeni de açılmamıştı. Cesetler bakılamayacak kadar berbat halde denilmişti. Hele çocuk, evin ikinci katından aşağı merdivenlerden sürüklenmiş ve kafatası parçalanmıştı. Merdivenlerin bitiminde yerdeki kan gölünü görmüştü Akif. Yeğeninin

bütün kanı orada bir gölcük oluşturmuş gibiydi. Nasıl unutulabilirdi tüm bu dehşeti?

(Ama nasıl... Alemdar oğlunu kurtarmış olsa haberleri olması gerekirdi. Aliye'ye neden kıysın? Topal bir kız kardeşi, yaşlı anası ve yanaşma da vardı.) Onca yıllık kinine rağmen Alemdar'ın Aliye'ye kıyacağına Akif ihtimal dahi vermezdi. (Belki duydu, haber yolladı, yetişemediler sadece oğlanı çıkarabildiler evden?) Haberlere düşen Sina Ateş Taranoğlu isimli adamın kendi öz yeğeni olabileceğine inanamadı fakat içine şüphe düşmüştü.

Akif eylem adamıydı. Ofisinden çıkıp arabasına bindi. "Balat'a Ragıp" dedi.

"E- emin misiniz Beyim?"

"Dediğimi yap!"

"Korumalara haber vereyim."

"Yok." Dedi. Cesurdu üstelik. 25 yıl mı geçmişti ne Alemdar'ı görmeyeli? Bütün gün kaşlarını çatmaktan başı ağrıyordu. Balat'taki kahvehanenin önünde lüks aracından indiğinde, dar sokaktaki tüm bakışlar ona çevrildi.

"Selamın aleyküm."

"Aleyküm selam." dedi kaldırımdaki masalarda oturanlar. Çay ocağının arkasından genç bir çocuk koşup geldi, "Buyurun beyefendi?"

"Adem? Ya da... Alemdar? Ya da... Ateş... Buradalar mı?" Dedi kendine inanmayarak kesik kesik.

Çocuk önce şaşkın baktı sonra eliyle kahvehanenin üst katındaki cumbalı evi işaret etti. "Adem Reis yukarıda."

"Çağır!"

"Kim diyeyim?"

"Akif... Yavuzhan!" Deyip bir köşeye sabırla oturdu. Beklerken emniyetteki adamı, bulduğu bilgileri vermek için aradı. "Akif Bey, bahsettiğiniz şahıslar baba oğul olarak görünüyorlar. Alemdar'ın dosyası Ekrem başsavcıdaymış. Oğlanın hakkında gizlilik kararı konulmuş. Öldü biliyorduk demiştiniz ya, evet bu, o çocuk. Ötesine gidemedim."

"Peki, sağ ol."

Az sonra Adem geldi, sıkıntılı bir surat ifadesiyle Akif'e ters ters baktı, "Hangi rüzgâr attı Akif Yavuzhan?"

“Alemdar nerede Adem?”

“Allah Allah? Geçmiş olsuna mı geldin? Geç olmadı mı Akif? 23 yıl kadar!”

Akif dişlerini sıkarak ayağa kalkıp adamın karşısına dikildi. “Sen benim muhatabım değilsin kahveci, bana abini çağır! Hemen! Ve şu... Çocuğu...”

Adem yüzünü iğrenir ve alaycı bir ifadeyle kırıştırıp Akif’in ayaklarının hemen önüne okkalı bir tükürük yapıştırdı. “Abim de, yeğenim de burada yok. Ziyaretini iletirim, isterlerse seni bulurlar! Bas git şimdi Akif!”

Akif dişlerini sıkıktan çenesi kasılırken nefretle baktı adama ama sesini çıkarmadı. Onların çöplüğündeydi ve korumasızdı. Sorun çıkarmadan arabasına binip geri döndü. Adamlarına o mahalleyi, kahveyi ve eski konağı gözetlemelerini emretti. Adem’in düşmanca tavrı Akif i şaşırtmamıştı ama hoşuna da gitmemişti. Üstüne gitseydi, silah çıkaracaklarına emindi ve Alemdar ile konuşmadan işler o noktaya gelsin istemiyordu.

Emniyet, savcılık ve nüfus müdürlüğü aracılığıyla ulaşamadığı, güya ölüp dirilmiş yeğeninin bilgilerini bulmayı askıya alıp şu anki Ateş’i araştırmaya koyuldu. Karşısına hatırı sayılır bir servet sahibi olmuş ve İstanbul’da lüks oto galeriler açmış züppe bir oğlan çıktı. Aynı gece Balat’taki kahveyi gözetlemesi için yolladığı adamlarını yakalayıp döverek oradan uzaklaştırdığını söylediler. Akif iyice sinirlendi. *(Neler oluyor? Nereden çıktı bu çocuk? Aliye’nin oğlu mu? Nasıl?)*

Birkaç gün Alemdar’ın ya da Ateş’in kendisine gelmesini bekledi. Kendisiyle bir dertleri varsa gelirlerdi nasılsa, Akif sabırlıydı. Ama düşünmeden de duramıyordu. Yeğeni gerçekten hayatta kalmış mıydı? Ya Alemdar ne yapacaktı? Nasıl saliverilirdi? Hapiste gebermesi gerekiyordu. *(Domuz herif!)* İçeriden bile eli kolu uzandığı kadarıyla taciz ediyordu kendisini, ya şimdi? Düşündükçe uykuları kaçıyordu Akif’in.

Alemdar’dan şüphe edemiyordu. Hemen tutuklandığı için ailesinin cenazesine katılamamıştı. Ama ne kadar perişan olduğunu biliyordu. Özellikle oğlu için çok ağladığını, duvarlara başını vurup ranzaları yumrukladığını duymuştu. Aliye ile evliliklerinin beşinci yılında, üç düşükten sonra zar zor sahip oldukları o çocuğa çok düşkündüler. Hatırlıyordu. Dayı dayı dayı deyip hevesle peşinde koşturan çocuğu... Babası Mehmet Ağa, Aliye kaçarak evlendiği için kızını eve sokmadığından, Akif senede bir iki kez yeğenini görmeye gidiyordu. Ne güzel, ne ele avuca sığmaz oğlandı. Tek kardeşinden tek yeğeniydi. Çok sevmişti ve çok üzülmüştü

onun için. Alemdar'a lanetler etmişti. Göz bebeği, kıymetlisi Aliye ve oğlu, onun yüzünden genç yaşta kara toprak olup gitmişti.

Dört gün bekledi, gelen giden olmayınca tekrar yola düştü Akif. Beklenecek mesele değildi. Bu kez önden haber alıp, Ateş'in Bebek'teki galerisinde olduklarını öğrendiği bir saatte gitti. Hem Alemdar'ı hem oğlanı birlikte görmeyi umuyordu ama aracı İstanbul trafiğine sıkışmışken, adamları arayıp Alemdar'ın galeriden ayrıldığını söylediler. Bu kez Ateş'in gazabından çekinip uzaktan takip yapıyorlardı. (Öyleyse önce şu hortlak Ateş efendiyi görelim. daha iyi) diye düşünüp galeriye giden yolunu Alemdar için değiştirmede. "Selamın Aleyküm." dedi ve hızlıca içeriye girdi.

"Aleyküm selam." deyip başını gelene çevirince şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı Ateş ve ayağa kalktı. Bekledi adam konuşsun.

Akif yüzünde şaşkın, meraklı hatta biraz üzgün bir ifadeyle ağır ağır yürüyüp yanına yaklaşırken gözlerini genç adamın yüzünden ayırmıyordu. Yutkundu. Tam karşısında durdu.

"Sina Ateş? Taranoglu? Sen misin delikanlı?"

"Buyurun Akif Bey?" deyip bir adım da kendisi yaklaştı ve adamın karşısına dikildi Ateş.

İki erkek birbirini tartarak bir süre göz kırpmayan dimdik bakışlarla bakıştı. Akif dikkatli gözlerle ve hafızasını yoklayarak seyretti kendinden bile, Alemdardan bile uzun boylu, geniş omuzlu, gayet iyi giyimli, simsiyah gür saçları gençler arasında moda olan dağınık fönü, siyah iri gözlü, kalın kavisli kaşlı, uzun düz kirpikli delici bakışları olan, siyah kirli sakallı ve epeyce yakışıklı esmer genç adamı. Sağ tarafında, hafif çekik gözüyü ucu kalkık kaş arasındaki minik siyah beni fark etti. Yutkundu. Kız kardeşinin de aynı noktada hoş bir beni vardı. Hafızasında hayal meyal hatırladığı küçük oğlancığın da... Alemdar, gençken uzun boylu, heybetli ve karizmatik bir adamdı ama bu oğlanın yarısı kadar bile yakışıklı ya da şimdi karşısında peyda olan o gamzeli gülüşteki kadar sevimli denemezdi. Fakat Aliye ceylan gözlü bir esmer güzeliydi. Ne çok talibi olmuştu da o illa Alemdar ile evleneceğim diye tutturmuştu. Zorlarsa, Aliye ve Alemdar'ın en güzel genlerinin bir karışımı diyebilirdi karşısındakine...

"Eee?" dedi ceketini geriye atıp ellerini beline koyup artık sabırsızlanan Ateş. "Bakışacaz mı daha?"

Akif derin bir nefes alıp verdi. Sıkıntısını belli etmekten çekinmeyerek

kravatını gevşetti. Ateş alaycı bir gülüş attı. Akif şaşkınlığı sesinin pürüzüne yansiyarak sordu, "Aliye'nin oğlu musun sen? NASIL?"

Buyur edilmeden deri koltuklardan birine geçip oturdu Akif. Ateş çalışanlarına seslenip kapıları kapattırdı ve içeriye kimsenin alınmamasını ve telefon bağlanmamasını tembihledi.

"Noldu hortlak görmüş gibisin dayı?"

Ateş'in alaycı bir tavırla söylediği son kelimeyle sarsılan Akif açıkça konuya girmeye karar verdi.

"Sen? Nasıl hayatta kaldın?"

"Zoruna mı gitti, nabacan?"

"Bak, oğlum... Nasıl hayatta kaldın? Nerelerdeydin? Şimdi neden ortaya çıktın bilmiyorum. Ama öğrenirim. Asıl mesele... Sana benim hakkımda ne anlattılar?"

Ateş tavana bakıp dudak bükerek, "Belanı sikmeye yetecek kadar şey anlattılar."

"Ne? Neden seni bana düşman bellettiler?"

"Düşman mı? Yoook dayı, biz senle düşman bile değiliz. Düşman olsak duramazdın!"

"Madem hayattasın? Baştan tanışırız. Annen benim kıymetlimdi. Sen de. Neden benden gizlendin oğlum? Sağ kaldığını bilseydim sana evladım gibi ben bakardım. Gözüm gibi sakınırdım seni. Aliye'nin emaneti benim kıymetlimdi, bunu bütün aşiret bilirdi. Aliye benim ciğerimdi... O baban olacak nursuz yüzünden kurban oldu benim tek kardeşim!"

"Cık... Bana öyle anlatmadılar. Parmağın varmış o işte. Kime ayak yapıyorsun sen?"

"Neee? Hangi şerefsiz sana bunu söyledi? Oğlum 23 yıldır senin aklını kim bulandırdıysa, neler geldiyse başına bana anlat! Beni yüzleştir! Hem Aliye'nin, hem dayı yeğen kaybettiğimiz yılların hesabını sorayım!"

Ateş önce deli deli güldü başını sallayarak. Sonra Akif'in tepesine dikildi. "Masallar masallar... Geç bunları Akif! Küçüktüm ama her şeyi hatırlıyorum! O gece neler olduğunu bi ben biliyorum!"

Haykırdı Akif, "Anlaaaat!" diye. "Ben bilmiyorum! Yemin ederim!"

Akif ciddi görünüyordu. Ateş biraz düşündü. Alemdar'a hala güvenmiyordu üstelik. Ama Akif'in kurnazlığını hafife almaması gerektiğini biliyordu. Ve Saygın'ın (Akif'in adamı ol) sözünün aksine kendi bildiği

yoldan gidecekti. Akif de Alemdar da eski çakallardı.

“Bilirsin çok iyi bilirsin sen! Bu düşünceli dayı pozlarıyla karşıma gelmiş ağzımdan laf alacağını sanıyorsan Akif Efendi... Bana iyi bak! Bu suratı asla unutma! Tehdidimi de hafife alma! Çünkü dünyanı başına yıkacak adam geldi! Karşında!”

Akif hızlı hızlı gözlerini kırıştırıp çenesini sıvazladı. “Alemdar seni bana karşı doldurmuş!”

“Yok, doldurma filan! Ben her şeyi gün gibi gördüm, yaşadım dayı. Hesaba katmadığın detaylar peyda oldu, üzgün değilim. Ama sen çok üzüleceksin! Benden çaldığın her şeyi fitil fitil burnundan getirecem! Bak, ben beydir ağadır tanımam! Alenen savaş ilan ediyorum! Sakın yeğenim bana inanır döner deme! Rahmetli anamı da diriltsen yok!”

“Ben senin dayınsam neden bu kadar öfkелisin delikanlı? Sen Aliye'nin oğluyun şunu bil ki ben ne öz kardeşime, ne öz yeğenime zarar verecek kibriti değil ateşlemek kutusundan bile çıkarmam. Bir sorumlu arıyorsan bütün cevaplar o uğursuz babandadır! Densize bak, bide bunca yıl sonra seni doldurmuş ve intikam hesaplarıyla karşıma yollamış. Sor bakalım ben onun kalleşliği yüzünden yitirdiğim kardeşimin hesabını sormuş muyum? Bedelini ödemiş mi? Bitmiş mi? Eski defterleri açan zararlı çıkar delikanlı!”

“Açtım... Başla kar zarar hesabı tutmaya!”

“Bak ben bir defa iyi niyetle gelirim.”

“Hı? Sonra?”

“Anlaşıldı baban kadar kalm kafalısın, seninle anlaşamayacağız!”

“Anlaşırız belki? Şöyle yap sen şimdi, sende dedemden anneme kalan iyi bir miras varmış! Arsalar, tarlalar filan?”

“Hah evet, sadede gelelim dimi? Paraya! Dinliyorum seni evet?”

“Sen şimdi annemin mirasını bana paşa paşa sököl dayı... Ben de intikamımı alırken, işe senin karını çoluğunu çocuğunu karıştırmayayım? Bak senin için yapabileceğim en iyi hal indirimi bu.”

Akif sinirli bir gülüş attı. “Hem beni tehdit edeceksin? Hakaret edeceksin? Hem benden miras alacaksın öyle mi çocuk? Hah! Sen git en iyisi baban gelsin!”

“Olur, babama da verebilirsin o mirası bana uyar. İhtiyacım yok, yanlış anlama ben sadece kılık olsun diye, ama mutlaka alacam senden

annemin hakkını. Mutlaka! İnanmıyo musun? Bu nerden çıktığı belir-
yeni yetme bana posta koyuyo mu diyorsun?”

“Aynen öyle diyorum! Sen az önce çoluğun çocuğun filan dedin ya
ben orada biraz takıldım aslında? Hani derler ya, akan sular durdu bir
an. Ben tüm iyi niyetim ve ümidimle yeğenim için gelmiştim ama senin
tavrın buysa... E evlat önce gelir malum? Son sözüm kulağına küpe olsun
delikanlı; Sen Ateşsen! Ben barutum! Dokunma patlarız!”

Ateş bir kahkaha atıp kollarını açtı ve delice bir neşeyle bağırdı, “Pat-
layalım dayı patlayalım! Yansın tüm İstanbul! Su veren itfaiyenin hortu-
munu sikeyim!”

“Savaş istiyorsun ha? Bunun için mi geldin? Eyvallah... Ateş olsan
cürmün kadar yer yakarsın delikanlı!”

“Akif olsan anlardın efendi! Şimdi al kendini GİT!”

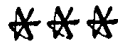
Akif temkinli geldiği galeriden hışımla çıktı. Hemen Ragıp’ı aradı.
“Ateş denen oğlana çok dikkat edin. Yürek yemiş züppe!”

“Derdi neymiş Beyim?”

“Ne olacak para! Aliye’nin mirasının peşinde ama üslubu çok canı-
mı sıktı. Önce bu çocuk nasıl hayatta kaldı, nerede saklandı onu bulalım.
Sonra bana karşı dolduranların da, onun da icabına bakarız. Dünkü ço-
cuk peh! Ragıp iyi dinle: Önce bir şeyden emin olmam lazım: DNA testi
istiyorum! Kesin olarak o mu öğrenelim. Hem Alemdarla hem Aliye ile
analık babalık testi yapılsın.”

“A- Alemdarla hallederiz de...” Ragıp duraksadı, kesik kesik yutkun-
du. “Aliye Hanımla nasıl? Beyim?”

Akif yüzünü bu fikirden iğrenerek kıvrıttı fakat riske atamazdı. “Sen
bu Ateş Efendiden numune almayı başlar önce... Sonra gizlice Aliye’nin ve
oğlunun mezarını açtır!”

11. Aralık 2000 - İlk – Ankara

“Gözlerimden tut da, ciğerlerime kadar kırgınım.”

Can Yücel

Aklı karıştı Adsız’ın. Lise ikiye yeni başlamıştı. Fen lisesine gidi-
yordu. Sene başında sınıfa yeni bir kız gelmişti. Seçil, 16 yaşının pırıl pı-
rıl duru güzelliği ve diğer kızların hepsinden biraz farklı, asil hüznüyle

Adsız'ın dikkatini çeken ilk dişiydi.

Henüz biyolojik olarak 14 yaşındaydı ama yeni kimliğinde yaşı 16, Umut Terzioğlu yazıyordu. İlkokulu bitirene kadar Civan Güntürk olmuştu. Ortaokulda Metehan Altın, şimdi Umut'tu... Sınıf arkadaşlarından küçük olmasına rağmen boylu poslu olsa da, onların flört maceralarından geride kalmıştı. Ona kısaca Terzi diyorlardı.

Gündüzleri yetimhaneden gelip fen lisesinde normal eğitimini sürdürüyordu. Okul çıkışından akşam 21:00'e kadar MİT'in eğitim karargâhında askeri ve akademik eğitimler alıyordu. Daha 14 yaşında altı dili anadili seviyesinde öğrenmişti. Hafta sonları ise başka bir karargâhta ağır komando eğitimleri alıyordu. Teşkilattaki Amiri Saygın Efe, elinde uzmanlarca hazırlanmış dosyalarla çocuğun sağlıklı beslenmesinden, uyku düzenine, sporuna, okuyacağı kitaplara, izleyeceği filmlere ve akla gelebilecek her türlü yaşamsal ve sosyal faaliyetine düzenleme getiriyordu. Ayda bir sınava tabi tutulup performans puanı veriliyordu. Çocuğa daha ilkokulda hızlı okuma eğitimi verilmişti. Böylece en kalın ciltli kitapları bile birkaç saat içinde anlayarak okuma becerisi edinmişti. Üstün zekâlı olduğu için eğitimleri zorlamıyordu onu. Zaten her şeye karşı müthiş bir merak içinde olduğundan kendisi daha fazla öğrenmeyi talep ediyordu. Adsız'ın kapasitesine sahip bir insanı mümkün olan en iyi şekilde eğitmek ancak istihbarat teşkilatlarının başarabileceği bir imkân ve uzmanlık gerektiriyordu.

Öte yandan, tüm akademik ve askeri eğitimlerin yanında, karakterini de şekillendirmesi gereken yaşlardaydı. Psikolog Mehmet Ayaz ile görüşmeye de o yaşlarda başlamıştı. Sağlıklı bir ruh hali ve normal bir sosyallikle yetişmesi teşkilatın öncelikle tercih ettiği bir süreç değildi. Arkadaşlık, dostluk, aile, kardeş, aşk, hayvan sevgisi, doğa sevgisi ve insan sevgisi gibi idealler, oğlanı soğukkanlı bir suikastçı yapmaya yaramazdı mesela! Adsız'ı bu yüzden tüm vaktini akademik eğitimlerle doldurup sosyallikten uzak tutuyorlardı. Çocuk da artık farkına varmaya başlamıştı. Önce taparcasına sevdiği ilkokul öğretmeni Ülkü Öğretmen, ikinci sınıfın ikinci yarısında aniden tayini çıkıp gitmişti. Hayatında onu başka bir insan için en çok ağlatan olay buydu. O yaşlarda sebebini anlamasa da yıllar geçtikçe ve hep benzer şeyler oldukça idrak ediyordu. Teşkilat denen oluşumun kendisine görünenin ötesinde ASIL NE YAPTIĞINI sorgulamaya başladı.

İlkokulda veya yetimhanede hangi çocukla fazla yakınlaşsa bir şey oluyor ve arkadaşı şehirden ayrılıyordu. Ortaokulda sokakta tanıdığı bir

simitçi sokak çocuğu ile arkadaş olmuştu da çocuk sırta kadem basmıştı altı ay sonra. Simitçi Hüseyin de kendi gibi yetimdi ve kanları kaynamıştı birbirlerine. Hüseyin, sokak çocuklarını çalıştırıp dilendiren bir çetenin içindeydi. Bitirim bir oğlandı. Arkadaşlıklarının en keyifli zamanları Hüseyin ile boş bir arazide uçurtma uçurmaktı. Uçurtma yapmayı Hüseyin'den öğrenmişti mesela. Hem de öğrendiği bütün diğer şeylerden daha büyük keyif almıştı. Sonra sapan yapmayı, sapanla hedef vurmaya, sokak argosunu, kelebek çakı kullanmayı ve sokakların tehlikelerini... Adsız, oğlanın çete içindeki durumunu Saygın Efe'ye anlatıp, Hüseyin ve diğerlerinin kurtarılıp kendisi gibi yetimhaneye alınmasını teklif etmişti. "Ben ilgileneceğim, sen merak etme Civanım." demişti Saygın. Bir daha hiç görememişti Hüseyin'i. *'İzmir'de iyi bir yetiştirme yurduna verdim sen merak etme'* demişti, bu kadar. Kimsesiz ve adsız belgisiz zamirlerinin henüz kaderi olduğunu sanıyordu.

Ve ilk sevdası: Seçil... Sonuncusuydu.

Kimsesizliğinin ıssızlığını, 14 yaşındayken tanıdığı masum bir genç kızın yeşil gözlerine gömmüştü.

Seçil'in babası bir Anadolu şehrinden savcı olarak Ankara'ya atanmıştı. Annesi hemşireydi, Seçil tek çocuk olarak ailesinin göz bebeği idi. Akıllı, başarılı ve sevilen bir çocuktur. Küçüklüğünden beri bale kurslarına gidiyordu ve hayali balerin olmaktı. Ancak savcı babası, kızının ya kendisi gibi avukat ya da savcı, ya annesi gibi hemşire ya da doktor olmasını istiyordu.

İlk hafta, teneffüste sınıfta yalnızca ikisi vardı. Havalarda Ankara'da hala sıcakken zil çalar çalmaz herkes bahçeye koşturmuştu. Adsız, en arka sıralardan birinde test çözer gibi oyalanıyordu. Seçil ise kimse yokken rahatça günlük yazmak için çantasını karıştırırken, dinlediği walkmanı yere düşürdü, kulaklık Seçil'in boynunda asılı kalacak şekilde cihaz, kulaklıktan ayrılıverdi. Walkman kızın dinlediği müziği son ses dışarı vermeye başlayınca Adsız başını kaldırıp yüzünde hoş bir gülümsemeyle baktı. Seçil de ona baktı, utanmıştı, yanakları pembeleşmiş ve panikle yere uzanmıştı. Yerdeki walkman telaşla uzanırken ayağıyla çarparak iyice sıraların altından geriye ittirdi. Operanın ortasında, 5-F sınıfından büyümlü notalar yükseldi. Adsız yerinden kalkıp kendi sırasının arkasına düşen Walkmanı alıp Seçil'e uzattı gülümseyerek.

“Sağ ol.” dedi kız yanakları pespembe halde çocuğun yüzüne bakmadan.

Yaşıtları pop, rock, metal ve hip-hop dinlerken kendisi ne yapıyordu diye utanmıştı.

“O çok hüznü değil mi senin için?” Dedi oğlan, genç kızı gözlerindeki mutsuzluktan tanımıştı. Sahip olduğu ilk ve tek kalp yarası olarak sevmişti.

“Hı?” Diyerek hayretle dönüp baktı Umut’a kız bu kez dimdik bakışlarla.

“Umut? Anlamadım?”

“Amadeus Mozart, Requiem... Neden?”

Seçil iri yeşil gözlerini şaşkınca kırpıştırarak baktı. Nasıl neden, diyecek oldu. Umut başta demişti zaten *‘o çok hüznü değil mi senin için?’* diye. Vazgeçti. Belli belirsiz gülümsedi,

“Klasik müzikten anlar mısın?”

Oğlan utanarak başını salladı, “Biraz.”

Seçil’in taze bahar çimeni gibi yemyeşil gözleri parladı. “Anlarsın! Şarkıyı sadece 30 saniye duydun ve tanıdın!”

Öylece başladı arkadaşlıkları. Birbirlerine beğendikleri klasik eserlerden karışık kasetler doldurmaya kadar gitti. Adsız, Seçil’in balerin olmak istediğini öğrendi. Biraz temel piyano eğitimi almıştı, birkaç klasik eseri acemi seviyesinde çalabiliyordu ama müziğe yeteneği yoktu. Derslerden sıkılıp bırakmıştı. Seçil’i tanıyınca keşke daha yetenekli olsaydım diye hayıflandı. Yılsonu gösterisi için okulun tiyatro salonuna getirilen piyano boşken buldukları birkaç küçük fırsatta Umut çaldı, Seçil dans etti. Kızın dansı, lastik tokasından çözdüğü saçlarını savurarak, kozasından henüz çıkmış bir kelebek gibi özgürce kanat çırpışıydı...

Umut’un ilk melankolik kalp çarpıntısıydı. Yaza doğru elinde iki biletle kızın karşısına geldi. Artık resmen çıkıyorlardı. Teklifsiz bir çıkma ve itirafsız bir aşktı bu. Her şey öyle masum, öyle doğal akışında ve öyle mucizeviydi ki! Tarif edilecek en müzikli aşk olabilirdi.

“Neeee? Saint Petersburg Ballet Theatre biletleri miii? Umuuuuuuut! Ben sorduğumda tükendi demişlerdi, sen nasıl?” diye çığlık atarak, dünyanın en iyi bale topluluğunu Ankara’da hem de sevgilisiyle izleme şansının coşkusuyla Umut’un boynuna sarılmıştı.

Gösteriye gittiler fakat Seçil evden çıkarken bale merakına yasak koyan babasına, arkadaşına ders çalışmaya gidiyorum yalanını uydurmuştu.

Tchaikovsky'nin Uyuyan Güzel balesini izlerken Seçil hayranlık ve mutlulukla kendinden geçmişti. Umut'un elini ilk kez orada tuttu. Oğlan tırnak uçlarından kulaklarına kadar yandığını hissetti ve kızın yüzüne bakamadı. Seçil'in elini avcunda sıkıca tuttu. Bir aralık sadece, gösterinin ihtişamıyla büyülenmiş gibi dalgın bakan sevdiğinin yüzüne göz ucuyla bakıp içinden yemin etti, *(Bırakmayacağım elini!)*

Fakat... Seçil'in babası o akşam trafikte eve dönerken bale gösterisinin afişlerini görünce kızının yalan söylediğini anladı fakat kızı o hayran olduğu meşhur topluluğu izlesin diye bekledi. Hem fena mıydı, ne kadar güzel bir kültür aktivitesiydi. Övünebilirdi kızı ile!

Operanın önünde bitmesini beklerken niyeti çıkışta kızıyla nazikçe konuşup yalan söylediği için uyarmaktı. Ama Seçil'i bir oğlanla el ele görünce öfkeden nevre döndü. Karşılarna dikilip önce Seçil'i çok sert bir şekilde tokatladı sonra "Yapmayın!" Diye araya giren Umut'u tokatlayıp tartakladı. Etraftan geçenler güçlkle ayırdılar.

Savcı İlhan, Seçil'i kolundan tutup çekiştirerek eve götürdü. Evde Seçil'i tartaklayıp bağırmaya, nasihat etmeye devam etti. Yetmedi kızının odasına girip önüne geçen karısına rağmen odayı talan etti. Kasetleri buldu. Üzerlerindeki romantik notları bulunca hepsini kırıp attı. Günlüklerini bulup sabaha kadar oturup okudu. Bulduğu aşk sözlerinden ve kalpler içindeki U ve S harflerinden deliye dönüp Seçil'e bir hafta oda hapsi cezası verdi. Yetmedi ertesi sabah okula gidip sınıf öğretmenini de azarladı, "Ne biçim fen lisesisiniz! Ne biçim öğretmensiniz! Çoluk çocuk dersi, sınav telaşını bırakıp aşk meşk peşine düşmüş haberiniz yok! Kimmiş o Umut denen oğlan, onun da anasına babasına diyecek iki çift lafım var!" derken oğlanın yetimhaneden geldiğini de öğrenince İlhan için mesele iyice katlanılmaz bir hale gelmişti.

"Benim kızım bir piç ile bırakın flört etmeyi aynı odanın havasını bile soluyamaz!" Diyerek hem okulu hem de gidip yetiştirme yurdunu birbirine kattı. Yurt müdürüne, "O piç kendini ne sanıyor? O piç kim oluyor da benim kızım la muhatap oluyor? O ne düğü belirsiz serseri ne sıfatla benim kızımın elini tutuyor?" diye avaz avaz bağırırken Adsız, kapının dışında dinliyordu. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzülürken dayanamayıp müdürün odasına daldı.

Savcının boğazına sarılıp adamı yere yıkıp üstüne çıktı ve boğazını

sıktı. “Bi daha piç dersen? Gebertirim seni!”

Adsız’ı güçlkle adamın boğazından ayırıp üstünden aldılar ve hemen Saygın’ı çağırdılar. İlhan, çocuğun saldırısıyla az daha baygınlık geçirecekti ve tutanak tutup dava açmaya, okuldan attırmaya kalkıştı, lise -2 öğrencisi bir çocuğu kendine düşman belledi.

Adsız’ın örgün eğitim hayatı orada bitti. Saygın, savcıyla görüşüp çocuğun MİT bünyesinde özel olarak yetiştirildiği için şikâyetçi olmamasını söyledi. İlhan bir şartla kabul etti. “O piç bir daha benim kızımı görme-yecek!”

Öyle de oldu. Okuldan alındı. Yetimhaneden taşındı. Ama olayın şoku, ağırlığı ve Seçil’i bir daha göremeyecek olmanın isyanı patladı Adsız’da. Teşkilat lojmanlarında kalırken kaçmaya kalkıştı. Özgürlüğe ilk ve son denemesiydi...

“Beni rahat bırakın! Sizin kuklanız olmayacağım! Kimsenin kuklası olmayacağım! Gerekirse geberir gider, gerekirse sokaklarda yatarım ama yine de kendi yoluma giderim! Bir ailem yoksa da bir kaderim olur! Kendimi bir akvaryumun içinde hissediyorum ve artık boğuluyorum biliyor musun Saygın Abi? Boğuluyorum... Her anım planlı. Her şey yalan, sahte! Bırakın...”

Saygın Efe hemen güzellikle konuşup ikna etmeye çalıştı. “Gördün işte kendi gözlerinle... Yetimlik zordur Civanım. Halbuki o da bir baba, o da bir insan evladı ama işte... Can almışsın gibi bir öfkeyle kin güdecek ne var? Ama insanlar acımasız! Sana kimse acımaz! Yazık olur Civanım.”

“Olursa olur. Sana ne? Size ne? Hayat benim hayatım! Benim mi abi ha, benim mi? Yoksa sizin mi? İplerim elinde mi? Gitsem çeker misin ipimi? Doğru söyle...”

“Hayır, kıyamam sana Civanım. Seni evladım yerine koydum. Gel anlatayım.” Deyip oğlanı arabasına bindirdi ve bir mezarlığa götürdü. Arabadan inip, mezarlıktaki parke taşı döşenmiş yoldan ağır ağır yürüdüler.

“Bak! Her bir mezar taşma! Her biri, birilerine anne, baba, evlat, kardeş, dost... Ne kalana ne gidene kolaydır ölüm! Şairin dediği gibi; “Ölüm Allah’ın emri de, şu ayrılık olmasaydı...”

Adsız boğazındaki cam kırıklarını ciğerini kanatarak güçlkle yutkundu. Ayrılık? Saygın’ın ne demek istediğini anladı. Ayrılık kimi kimsesi olanlar için ayrılıktı. Adsız o meçhul kimsesizliğiyle daha yaşarken, bu mezarlarda yatanlar kadar yalnızdı. Anladı...

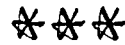
Epey yürüyüp en ücrada ayrı kol duvarı ile çevrelenmiş, ıssız, kimsesizler mezarlığına geldiler. O anda birisi defnediliyordu. Defin işlemini biraz ileriden izlediler. Saygın yine “Bak.” dedi.

Baktı. İki belediye işçisi ve imamdan başka kimseler yoktu. Oğlan tekrar acı acı yutkundu.

Saygın oğlanı tekrar sürükledi ve arabaya binip şehrin başka bir yerine geldiler. Bu kez şehitliğe... Bembeyaz, tertemiz taşlarla bezeli, al bayraklı mezarların ve her köşeye dikilmiş, rengârenk mis kokulu çiçek tarhlarının arasında yürüdüler.

Saygın tekrar “Bak!” Dedi. Adsız başını salladı.

Saygın elini oğlanın omzuna koydu, “Kaderin bu Civanım! Bu yolu yürürsen... Ana baba duasının rahmetiyle değilse de... Şehadet makamında ebediyete varırsın. Bu devlete asker olmayı seçersen... O Kimsesizler kimsesinin biricik öz evladı olarak nurlanırsın! Şimdi sen seç? Hangi son durak?”

12. Temmuz 2018 – Avcı – Alaçatı

“Avcı çoğu zaman hayvanların dostudur; ama avcı iyi nişancı ise, keklikler bu sevgiye güvenmemelidir.”

Emile Alain

Ateş, haftada iki üç gün İzmir’e gidip, İrem Yavuzhan’ın peşinde ciddi bir mesai harcıyordu. Kadının kolay biri olmadığını anlamıştı. Bekar olsa belki iki kadehlik tereddüt şansı olurdu karşısında ama kadın kocasına sadıktı ve aksini düşünmekten bile korkuyordu. Ateş, bir şey bulabilmek için teşkilattaki web korsanı Orkun’a, İrem’in sosyal medya ve mail hesaplarının şifrelerini kırdırmıştı. Kadının eğlence, alışveriş, kıyafet, moda, makyaj ve estetik dışında ilgisi yok gibiydi. *(Daha derine in)* demişti Orkun’a. Bilgisayarına sızıp aramalarını takibe aldılar. Görünen o ki genç ve yakışıklı erkek ünlüleri takip bile etmemiş, fotoğraflarını bile like’lamamıştı. Arada dünyaca ünlü, gözde birkaç aktörün fotoğraflarına bakıp, kocasından uzak geçirdiği ıssız gecelerde göz banyosu yapsa bile bunlar işine yarar mıydı? Hayır. Kadın cinsel tatminsizlik yaşıyorsa bile bu, kocasını aldatacağı anlamına gelmezdi.

Sabah İrem ile aynı spor salonuna gitti. Merhabalaştılar. Akşam aynı

gece kulübünde bulundu ve kendini uzaktan göstermekle yetindi. Gündüzleri aynı plajda, birkaç şemsiye arrayla güneşlendiler. Bu arada Ateş hep yalnızdı ve etraftan dikkat çekiyordu. En tercih etmeyeceği şekilde İrem'in arkadaşlarının markajındaydı üstelik. Kendi şezlongu ile deniz arasındaki mesafeyi hesap ederek İrem'in olduğu locanın önünden geçecek şekilde ayarlamıştı. Güneş gözlüklerini takıp, denizden yeni çıkmış sıırıslık ve sıırım gibi atletik bedeniyle sosyetik güzellerin önünde salındı. Ateş sağa sola aldırış etmeden kendine bardan bir içki alırken kadınlar ona bakıp iç geçirerek dedikodusunu yapıyordu.

“Şuna bak! Ne tatlı bir şey ya adam yakıyor resmen!” Diyen Tuğba dayanamayıp yanına geldi sonunda.

Ateş kadınla sohbet ederken kocasıyla çekişmeli bir boşanma davası aşamasında olduğunu öğrendi, tatlılıkla muhabbeti koyulttu ve akşam için randevulaştı. Sosyal medya fenomeni bir Dj performansını izledikten sonra tekneyle açılacaklardı. Ateş, Dj programının sonuna doğru Tuğba'yı almaya gittiğinde kadın, arkadaşlarının yanındaydı. Tüm kadınların tek tek elini öpüp iltifat etti, hepsine içki ısmarladı. Bir aralık İrem lavaboya gidince, diğerlerinden telefonla konuşma bahanesiyle uzaklaşıp İrem'in peşinden tuvaletlerin olduğu yere seğırtti. İrem çıkınca güya karşılaşmış gibi,

Neşeyle hatta hafif sarhoş bir tavırla, “Yengeciim?” dedi.

“Hıı öyleymiş galiba Akif'e sormaya fırsat olmadı.”

“Dayımın akrabalarıyla pek ilgilenmiyorsunuz sanırım.”

“Yok... Ne münasebet...”

“Haklısınız pek sevimsiz bir sülale. Ben de uzak duruyorum. Geri kafalı mahluklar topluluğu. Tavsiyem, bizim yobaz sülaleye mümkün olduğu kadar uzak durun. Dostça söylüyorum bakın, onların ne çamur olduklarını iyi bilirim.”

İrem güldü. Kocasının aşiretinde hiç sevilmediğini biliyordu ve o da hepsinden nefret ediyordu. İrem, *'Allah'tan Akif'in annesi babası hayatta değil de, bayramlarda yanlarına gitmek zorunda kalmıyoruz.'* Diye seviyordu. Ateş, onunla sohbete nereden başlayacağını nihayet çözmüştü.

“Biliyorum, ben de öyle yapıyorum zaten .”

“Peki yenge. Bir sıkıntınız, bir ihtiyacınız olursa emrinizdeyim. Akra-bayız biz ama ben onlar gibi geri kafalı değilim, benden çekinmeyin olur mu? Ne sorunuz olursa olsun yardımcı olurum. İyi eğlenceler.”

İrem, Ateş Tuğba'yı alıp mekandan çıkarken arkalarından kibrinin ardına gizlemeye çalıştığı bir kıskançlıkla bakıp diğer arkadaşlarına, "Şu-
raya yazıyorum; Akif peşime taktı bu oğlanı! Kaç gündür telefonda sesi
tuhaf geliyor ve güvenlikten bahsedip duruyor. Herhalde bizi koruması
için yolladı buraya, baksanıza nereye gitsem karşımda onu görüyorum.
Tuğba'yı da bana yakın olmak için kendine ayarladı." diyordu.

Arkadaşları derhal "Aaa haklısın şekerim." diyerek İrem'i onayladı. İç-
lerinde en zengin kocaya sahip olan kimse en çok onaylanan da oydu, bu
yapmacık tasdiklemeler, bazı kadın gruplarının şaşmaz kuralıydı.

Üçüncü kişiyi olaya dahil etme oyunuyla, avının gözünde kendi değe-
rini yükseltmek ve ona, *elinden kaçırıyorsun*, mesajı vermek için psikoloji-
yi iyi bilmek ve psikolojik manipülasyon tekniklerine, üst düzey istihbarat
servisi üyesi düzeyinde hakim olmak gerekmezdi. Bu, kadın ve erkeğin
doğası gereği içgüdüsel olarak ezelden beri sergilediği, zekâ ve kural ge-
rektirmeyen fakat çoğunlukla işe yarayan etkili bir oyundu.

Ateş, aslen Adsız olarak ölümcül görevleri arasında tek gecelik ilişki-
ler kurmaya alıştı hatta başka türlüünü bilmediğinden bu tarz mace-
ralar yaşamakta kendince bir beis görmüyordu, Ateş olarak da alıştığı bu
düzeni sürdürmenin eğlencesindeydi. Tuğba ise uzun süren bir ilişkiden
henüz çıkmış ve kalbi kırılmış, boşanma sürecinde eski eşi tarafından
maddi manevi şiddete uğramış bir kadın olarak özgürlüğünü ilan edişin-
de kafası oldukça rahattı, herkes gibi seksi seviyor, beğendiği bir erke-
ğin kollarında zevk almaktan keyif duyuyordu. Sabah, ikisi de arkalarına
bakmadan çıkıp gitmişti fakat Tuğba, İrem'in yazlığında, havuz başında
öğlen kahvelerini içerlerken Ateş'le geçirdiği geceyi ballandıra ballandıra
anlattı. İrem kahvesini yudumlayıp tepkisizce dinledi.

Ters psikoloji yöntemi, İrem üzerinde tesir etmeye başlamıştı. Aynı
gün sırf kocasını ve Ateş'i denemek için bir oyun oynamaya karar verdi.
Ateş'i aradı.

"Alo... İyi günler, Ateş Beyle mi görüşüyorum? Merhaba İrem Yavuz-
han ben. Kartınızı vermiştiniz de... Ya şey? Kusura bakmayın rahatsız edi-
yorum... Arabam yolda kaldı çok korktum... Çeşme otobanında kenara
çektim, aklıma siz geldiniz... Şoförüm annemle oğlumu İzmir'e götürdü
ben de Akif'in akrabası olduğunuz için sizi aramayı düşündüm... Akif de
bu ara sürekli dikkatli ol, kimseye güvenme deyip duruyordu. Aaa gerçek-
ten mi, çok sevinirim! Bekliyorum!" dedi.

Arabadan inip radyatör suyunu çalılığa döktü. İkaz lambası yanınca

kenara çekip kontağı kapattı. Ateş 15 dakika sonra yanındaydı.

İrem mahcup bir tavırla durmadan, "Kusura bakmayın rahatsız ettim." diyordu.

"Özür dileyip durma, beni arayacaksın tabi, akrabayız biz." deyip Ateş kaputu açtı. Kısaca göz atıp bir şey demeden geri kapattı.

"Sen benim arabama bin, ben hallediyorum." dedi.

"Ay ne olmuş, fena bir şey mi? İyi ki kaza yapmadım!"

"İyi ki!"

Ateş, İrem'in arabası için çekici çağırdı, arabasına binip teybi açtı ve Çeşme'ye sürdü. Az sonra İrem müziğin sesini kısıp muzipçe sırıtarak, "Doğru söyle çekiciyi niye çağırdın? Beni mi deniyorsun?" Deyiverdi.

Ateş tek kaşını kaldırıp gülümseyerek döndü ona, "Sence?"

"Ben arabayı ancak bu kadar bozabiliyorum da! Sen galericiydin dimi? Motora su koymak yerine çekici çağırdın?"

"Yaramaz yengem, demek suyu sen boşalttın!"

"Akif de beni salak sanıyor, sanki güvenlik için seni buraya yolladığını anlamıcam! Tabi açıkça yeğenimi yolladım, size göz kulak olacak dese reddediceğimi biliyo! Bodyguard sevmiyorum! Tatilde etrafımda Akif'in kırocuklarını görmek sinirimi bozuyo! Yani bilgin olsun... Sahi şu sıkıntı neymiş İstanbul'daki? Akif niye huzursuz?"

(*Sıkıntı benim!*) Ateş buraya kadar sakince dinleyip içindeki kahkaha atma isteğini dudaklarını ısırarak bastırdı. Derin bir nefes alıp İrem'e hayran bakışlar atarak,

"Yalnız... Pek öyle sayılmaz yenge. Dayım var ya! Bana sizi değil, günahını bile emanet etmez! Aramız epey limoni de! Sen o yüzden Akif'e beni buralarda gördüğünü de... Şu küçük, tatlı arabam yolda kaldı oyununu da, aman diyeyim sakın söyleme! Yanlış anlar maazallah! Ama bana güvenebilirsin, senle artık sırdaşız." Deyip göz kırptı.

İrem, adamı yanlış anladığına mı yoksa Ateş'in söyledikleri doğruysa Akif'in kendisini gebertme ihtimaline mi yansın bilemeyip panikledi. Hemen savunmaya geçti. Ateş ona panik yapmaması için rahatlatıcı ve güven verici şeyler söyleyip gideceği yere bıraktı. O gece sabaha kadar telefonla konuştular. Araba bozma sırrıyla başlayan sohbetleri, Ateş'in usta manipülasyonu, kıkır kıkır gülüşerek sarhoşça, aptalca bir flörte dönüştü. Ateş'in manipülasyona ek olarak fazla çaba göstermeye bile

hacet duymadığı doğal cazibesi sayesinde İrem tava geldi ve geceyi Ateş'in teknesinde geçirdiler. Ateş nihayet kadını ikna etmişti.

“Yap bi delilik yoksa çok pişman olursun! Hem dayım bir değil, bin defa boynuzladı seni!” dedi. Niyetine girene iltifatlar ve sözler yolun bahanesiydi.

13. Ağustos 2018 - Aranıyor - İstanbul

*“Kirpi gibisin çocuk her tarafın diken,
Kim elini uzatsa delik deşik üstelik sen de kan içindesin.”*

Attila İlhan

Akif, evinin çalışma odasında haberi aldığından beri “Allah'ın cezası!” Diye söylene söylene saçını sakalını yoluyordu.

“Baba otur bi sakın ol.” dedi Tolgay.

“Nasıl sakın olayım oğlum nasıl? Herif bir anda yerden bitti, benimle uğraşiyor! Alemdar'ın zehirli tohumu! Bütün adamları alarma geçir, güvenlik arttırılsın!”

“Ragıp Abiye üzuldüm ama olan olmuş, önümüze bakalım. Bu çok ciddi bir gözdağı.”

Akif dudaklarını ısırarak odanın içinde hızlı adımlarla aşağı yukarı gezindi. Ateş denen serseri, sağ kolu ve kara kutusu Ragıp'ı vurmuştu. Daha yarım saat önce kendisini görüntülü aramıştı. Kim bilir hangi cehennemdeki izbe bir depoda hapsettiği adamın kanlar içindeki cesedini Akif'e göstermişti.

“Üzülme henüz tırnağını kestim dayı! Yalnız dayanıklı adamın varmış ha! 16 saat işkenceye rağmen yeterince laf alamadım ağzından! Ama merak ediyorsan ki bence etmelisin, kara kutunu sonunda bülbül gibi öttürdüm Akif! Tabi sen şimdilik ne hakkında ve ne kadar öttürdüğümü bilmeyeceksin. Videosu bende! Bundan sonra evime adam sokarken iki kere düşün emi?” diyordu.

Ragıp birkaç gün önce DNA testi için Ateş'in kaldığı lüks bir rezidansın çatı katındaki dairesine adam sokup yastığından saç telini aldırmıştı. Ateş'in iyi korunan dairesine kadar sızmışken, Alemdar'ınki çok daha kolay olmuştu Ragıp için. Alemdar'ın, bir tutam saç ve sakalına ulaşmalarına, Balat'taki berberine tıraş gitmesini beklemek yetmişti. Şimdi de Akif,

kız kardeşi Aliye'nin mezarını gizlice açtıracaktı.

Ve bütün bunlar Ateş'in bilgisi dahilindeydi. *(Bırakınız yapınlar! Bırakınız geçsinler!)*

Savaşın ilk şehidi Ragıp olmuştu ve Akif öfkeden deliye dönmüştü, Ateş'in İrem ile oynadığı oyundan henüz haberi yoktu.

Tolgay, "Baba İrem'le Akifcan'ı İstanbul'a getirsek mi artık? Evde daha güvende olmazlar mı?"

"Yok. İstanbul'dan uzak olsunlar şimdilik daha iyi... Ben yazlığa takviye koruma gönderdim zaten."

"Baba? Ya Ferah?"

Akif dişlerini sıkarak çenesini kasti. "Onu da düşünüyorum tabi..."

"Şu Ateş denen herife bir ceza kesmemiz lazım artık ayağını denk alsın!"

"Düşünüyorum, sen sakın benden habersiz bir şey yapma! Ragıp'ı ötürdüm dedi, adama işkence yapmış it oğlu it! Ragıp konuşacak adam değildi ama... O halini görünce... Şüphe etmedim değil... Kıtır kıtır kesmiş!"

"Or-rospu çoc... Pa- pardon baba. Halam hariç! Tövbe ya! Bu nasıl bir psikopat? Bu ne cesaret? Hem neden halamın oğlu sana böyle kafa kaldırıyor?"

"Para için tabi ki!"

"Halamın mirası mı? Ver üç kuruş, gitsin serseri! Sanki halam mı çalışıp kurdu bu koskoca imparatorluğu, ne hakkı olacaktı? Uğraşmana değmez şu serseriyle. Hem Ragıp Abi konuşmuş olsa ne işine yarar ki? Seninle yıllardır iş yapan ortaklarınla konuşur her yerden aforoz ederiz piçi! Bence başkanlık seçimleri arifesinde sana çamur sıçratmasın. Ver üç beş kuruş, silk yakandan."

"Artık olmaz!"

Akif, hafife aldığı Alemdar ve oğlunun bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Ragıp'ı gerçekten konuşturabildiyse, öğrendikleriyle ne yapabileceğini de kestiremiyordu. *(Emniyete veremez! Adam kaçırma ve işkence suçu sabit! Gitse de savcıdan önce alırım o videoyu emniyetteki adamlarımdan. Başka ne yapabilir? Şantaj için kullanacak!)* Bir kadeh viski koyup elinde kadehle odayı arşınlarken biraz daha düşündü. *(Videoyu ondan satın alabilirim. Ya da gizli kasasını patlatıp ulaşabilirim. Kopyalamıştır elbet ama? En azından içinde ne olduğunu öğrenmiş olurum...)* Siniri geçtikçe mantıklı düşünmeye ve hamlelerini sıraya koyabilmeye

başlıyordu. O videonun içeriğine ulaşmadan karşılık vermeyecekti. Bir de şu DNA sonucuna göre hamlelerinin sertlik oranını belirleyecekti.

...

2 gün sonra...

Saygın Efe, İstanbul'a gelmişti. Bir gökdelenin çatısında çok gizli ve takip edilmediklerinden emin olarak Ateş ile buluştu.

"İlla karşılık verecektir, kendine çok dikkat et. Bir aşiret dolusu tetikçisi var Akif'in." Diyerek Ateş'i uyardı.

"Bir aşiret dolusu infaz benim için." diyerek omuz silkti Ateş.

"Basit adamlar ama sen yine de çok dikkatli ol aslanım. Akif'in dikkatini çok dağıttın aferin! Akrabalık geçmişindeki ummadığı hesaplaşmalarla ilgilenirken işe ve güvenliğe eskisi kadar kontrol sağlayamayacak. Dikkati biraz daha dağıldığında ise mutlaka açık verecek. O ya da ortakları... Yakında bir silah sevkiyatı olacağı istihbaratı aldık. Takipte ol."

"Silah ha, bayılırım! Isınalım. Sen bana bizden iki adam daha ver müdür, Alemdar'ınkiler çok salak! Akif, bu dallamaları kuş gibi avlar."

"Evet, aklımda o konu. Emniyetten iki özel harekât polisi daha isteyelim. Tanınmayanlardan."

"Korktuğumdan değil ha, şehir ortasında bana komandoluk yaptırtmayın da reklam olmayalım diye."

"Haklısın halledeceğim. Şu DNA testiyle kafam meşguldü."

"Ne yaptı, açtırdı mı kadının mezarını?"

"Annenin!" diye düzeltti Saygın. "Evet, dün gece yarısı yaptı çakal! İstedliğini yapmasına izin veriyoruz, şimdi sonuçları manipüle edeceğiz. Öz yeğeni çıkman da senin dokunulmazlık zırhın olacak aslında. Zarar verir ama canını almaz. Ailesinden bilecek seni. Umuyorum ki... Ceza verip akıllandırma yolunu tercih edecektir."

Ateş bir sigara yakıp dumanını keyifle üfledi. "Akıllanırım inşallah!"

Saygın bu söze güldü. "Sen mi? Hah! Sıra Akif'in şirketindeki ve evindeki ofislerine dinleme cihazı yerleştirmekte... Bu en zoru. Amerikalı bir özel güvenlik şirketinden profesyonel destek satın alıyor. Cep telefonu kriptolu ve dinleyemiyoruz, takip yapamıyoruz. Aracı sabah akşam detektörlerle aranmadan arabasına binmiyor. Şoförleri hep akrabalarından. Evi ise en kutsalı. Yıllardır aynı hizmetkârlarla çalışıyor, catering hizmeti almıyor, karısına evde parti verdirmiyor, evinde aile dışından misafir ağırlamıyor..."

“Yoksa oradan yürürdük.”

“Yürürdün! Neyse İrem olayında istediğini aldın o defteri açma artık. Kadının cep telefonuna takip programı kurdun, videosunu çektin. Sırası gelince Akif’e karşı kullanırsın.”

“İlla ki sıra gelecek. Koz kozdur!”

“Dinleme cihazları diyordum? Buna da bir çözüm bul. Evi de şirketi de kale gibi hiçbir geçit yok. Daha önce denendi ama hemen yerini tespit etti şu güvenlik şirketi.”

“Adam İstanbul’a fildişi kulelerinin tepesinden bakıyor desene?”

“Öyle... Bir şey daha var aslında ama sana hiç söyleyesim yok.”

“Allah Allah mevzu ne ola ki?”

“Karı kız!”

Gülüştüler. Adsız gözlerini kısarak baktı müdürüne, (*Çakal, beni yemliyor güya!*)

“Akif’in metresi mi var?” diye saf saf sordu.

Saygın düşünceli bir tavırla etrafa bakındı, “Metresi değil gibi. Belki yeni bir kırığıdır, çözemedim.”

“Gönder gelsin çözeriz EvelAllah!”

“Oğlum beni sinirlendirme, kadına çocuğa el uzatmayız biz, iş ahlakımıza uymaz.”

“Bana zamanında birisi, teşkilat için her yol mubahtır diye öğretmişti sanki?”

“Her neyse, Akif’in gizlice görüştüğü bir kız var ama sen bu işe henüz karışmayacaksın. Ben öğrenirim nasılsa...” Deyip detay vermeden konuyu kapattı Saygın.

(*O kızın peşine düşmemi istemese çıtlatmazdı. Böyle geçiştirdiğine göre meraklanmamı istiyor? Saygın yumurtlamayacaksa boşa gıdıklamaz! Ben de öğrenirim nasılsa...*)

Saygın konuyu değiştirdi. “Sevkiyatı takip et, kaçakçılık şubeye büyük baskın yaptıracağım.”

“Emniyette bir sürü adamı var, haber alır.”

“Bir yandan da emniyetteki şu hainleri bulmaya odaklan. Şu Ekrem Savcıya kadar ulaşıp seni soruşturan komiseri bulduk. O artık bende.”

“Görevden almadınız dimi?”

“Yok oğlum, bıraktım devam etsin. Bir süre çift taraflı çalışacak. Akif ondan isteklerde bulunacak, komiser bize söyleyecek, biz de Akif isteklerine ulaşacağını sanıp harekete geçerken sonuçlarını sabote edeceğiz.”

“Güzel...”

“Kısa zamanda baya kuşattık Akif’i, aslan oğlum benim! Şu iş bitsin sana çok güzel bir izin vereceğim!”

Ateş karşısına geçip bir elini Saygın’ın omzuna koydu ve yüzüne eğildi. Bu anı bekliyordu.

“Daha iyi bir değiş tokuşa ne dersin Saygın Efem?”

“Neymiş?”

“Ben sana tüm uzantılarıyla Akif Yavuzhan çetesini vereyim? Sen bana bir ipucu ver.”

Saygın, kendinden isteneni anlayarak endişeyle kaşlarını kaldırdı. Adsız yıllar sonra tekrar ailesine ve kimliğine dair bir ipucu istiyorsa ya istediğini bir şekilde alırdı, ya alırdı.

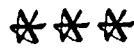
(Ya da aldığını zannettirecek bir hikâye yazmalı? Hiçbir sonuca varmayacak sahte bir ipucu da verebilirim? Oyalanırken zaman kazanırım. Ama sonunda bu kez beni kesin öldürür!)

“Civanım?” Dedi şefkatle koluna dokundu genç adamın.

Ateş kolunu sertçe çekti adamın elinden. “Başlama yine!”

“Bende olmayan bir şeyi benden istiyorsun ama... Kabul. Tekrar araştıracağım senin için. Tekrar taş atacağım o dipsiz kuyuya!”

“Bak beceremeyeceksen söyle, ben Müge Anlı’ya çıkacam! Müge Ab-lam bulur nasılsa benim pederle valideyi? Asma suratını Saygın Müdür, kadın sana nal toplatır la! Valla!”

14. Eylül 2018 - Derin Sular - İstanbul

“Özgürlüğü elinden alınan çocuğa büyük derler.”

Tolstoy

Ellili yaşlarının ortasındaki İstihbarat Strateji Daire Başkanı, eski subay ve acar organize suçlar uzmanı Saygın Efe, son operasyonunda Halkla İlişkiler Danışmanı olarak anlaştığı Ceylan ile şehrin en ücra köşesindeki eski bir marangoz atölyesinin talaş tozuyla kaplı ofisinde gizlice

buluşmuştu. Ağarmış ve oldukça eskimiş jean pantolonunun kirlenmesine aldırmadan arkasını ofis masasına yasladığı yerden dikkatlice kadının getirdiği dosyaya bakıyordu. Hızlıca ön okuma yapıp sarı zarfın dibindeki fotoğraflara göz gezdirdi. Duygularını nadiren belli eden sert adamlardan olmasına rağmen şaşkınlıkla karışık bir neşeyle kadına baktı,

“Benim için inanılmaz bir istihbarat sağladın Ceylan, teşekkür ederim. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Nereden ulaştın bu bilgiye?”

Kurnaz Halkla İlişkilerci, bilmiş bir kırıtmayla adama göz süzdü, “Tolgay Yavuzhan’ın baldızından. Yani aileye çok yakın birinden.”

“Demek Tolgay’ın karısının ailesi dahi haberdar bu kızın varlığından?”

“Öyleymiş. Beş yıl olmuş kız İstanbul’a gelesi... Kızın annesi Sabah Jabir, Lübnan asıllı bir hemşireymiş, Amerika’da doğup büyümüş. Akif Amerika’da dil eğitimi alırken tanışmışlar. Akif iki yıl kalmış Amerika’da. Kadın hamile kalmış. Çocuğunu doğurmuş fakat Akif, o dönem aşiret büyükleri sağ olduğu ve bu kadar güçlü olmadığı için saklamak zorunda kalmış. Özellikle babası Mehmet Ağa’dan! Kızını nüfusuna alamamış. Sabah, vatandaşlıktan yararlanmak isteyen bir Lübnanlı tiyatrocuyla evlenmiş ve herkes çocuğu ondan diye bilmiş. Akif’le ayrılmışlar zaten. Yine de senede bir iki kez iş bahanesiyle gidip kızını görmüş, eğitimini finanse etmiş. Araştırdım, kız da birkaç kez Türkiye’ye gelmiş. Adı Farah ya da Ferah, ikisini de kullanıyor. 18 yaşındayken annesi trafik kazasında ölünce temelli Türkiye’ye gelmiş. 25 yaşında, avukat. İstanbul Hukuk mezunu. Babasının gözüne girmek için avukat olmuş. Akif kızı ayrı ev tutmuş, araba, banka hesapları, iş torpilleri sağlamış.”

“Ama soyadını vermemiş?”

“Evet, baldızın dediğine göre seneye, öbür seneye, bu kongreden sonra, şu seçimi de kazanayım diye diye oyalıyormuş kızı. Kariyerinin böyle bir gayrimeşru çocuk skandalıyla sarsılmasını istemiyor tabi! Zaten İrem’le de sırf hamile kaldı diye mecburen evlenmişti. Hele bu Ferah’ın hikâyesi 25 yıllık! Kendini aklayamaz. Cemiyetinin diline sakız olur, şirketleri itibar kaybeder. Gerçi kız Akif’e göre fazlasıyla iyi yetişmiş asil bir prenses. Öte yandan yine araştırdığıma göre kızın annesi de... Suudi bir prensin gayrimeşru çocuğu. İki nesil yasak aşk meyvesi anne kız. Acıklı dimi?”

“Ceylan sana inanamıyorum! İstihbaratçı olmalıymışsın!”

“Buna dedikodu denir Saygıncığım! Ve doğru dedikodu insana nele-
eeler neler verir...”

“Yani Ferah Jabir gayrimeşru bir Arap prensesi? Peki, anne tarafıyla ilişkisi?”

“O kadarını öğrenemedim ama pasaportunda hiç Suudi Arabistan ve Lübnan damgası yok.”

“Orasını ben araştırırım. Ve bu kız bir yandan da Tolgay ve İrem için mal varlıklarına bir ortak daha demek?”

“İrem’i bilmem o habis bir kadın! Tolgay’m dert ettiğini sanmam. Hem kardeşler. Tolgay’ın karısının ailesi, Yavuzhanlara nazaran bu kızın bir gün mirasa ortak olmasından daha endişeliler.”

Saygın dişlerinin arasından zehir gibi bir gülüş atarak “Akif’ten hiç kimseye iyi bir miras kalmayacak.” Dedi.

Ceylan omuz silkti, umursamaz bir edayla dudak büktü. “Bilselerdi birbirlerini yemezlerdi. Bayramlarda ve özel günlerde Ferah hep aileyle birlikteymiş. Herkes bilmezlikten geliyormuş. Akif herkese manevi kızım, ben okuttum filan diyormuş ve herkes de Akif’ten korktuğu için sesini çıkarmıyor tabi. Kız başkalarının yanında babasına Akif Bey diye hitap ediyormuş. Zorba bir aile reisi.”

Saygın artık dosyadaki fotoğraflara dalıp gitmiş, Ceylan’ın anlattıklarını dinlemez bir ifadeye bürünmüştü. Huzursuzca mırıldandı, “Çok da güzelmiş.”

“Su gibi, peri kızı gibi melez bir afet.”

“Ateş, bu kızı öğrenince ne olacak dersin Ceylan?”

Ceylan, Ateş’in oyun çocuğu yüzüyle yakinen tanışmıştı. Dudak büzerek gülümseyip “Limitsiz bir oğlan.” demekle yetindi.

Saygın içinden *(İrem’i bile hallettiyse, Akif’in bu yaşı yaşına, boyu boyuna denk peri kızını avlamak hakkında tereddüt bile etmeyecektir!)* diye geçirdi.

“Farah Jabir? Akif’in bir zaafı daha!” *(Fakat Ateş’in de zaafı olabilir mi? Ya da olsun mu?)*

“Çok teşekkür ederim Ceylan, benim için çok önemli bir araştırma yaptın, minnettarım.” deyip Ceylan’dan ayrıldı, düşünceli bir halde arabasına bindi Saygın.

Ferah denen kızın varlığının, operasyon için iyi mi kötü mü olduğunu

kestiremiyordu. Kızı bir de kendisi derinlemesine araştıracaktı. Tekrar baktı dosyadaki fotoğraflara. Güzeldi... Yüz tane kadın arasından fark edilecek kadar alımlıydı. (Bu kızı kullanmalı!) Ama ya işler rayından çıkarsa ne olacaktı? O zaman Adsız'ı durdurmak için bir koz bulmalıydı. Ateş'i gerektiğinde dizginleyecek ya da geri çekecek tek şey vardı: Ailesi...

Cep telefonunun saklı rehberindeki üç numaradan birini aradı ve kısaca konuştu.

"Ural Hocam, merhaba ben Saygın Efe. Uzun yıllar oldu görüşmeyeli evet. Nasılsınız? Yüz yüze görüşmemiz gereken önemli bir mesele için arıyorum sizi. Dahası yardımınıza ihtiyacım var Hocam... Proje- 10 bünyesindeki subaylardan biriyle ilgili Hocam... En kısa sürede? Mersi... Orada olacağım, görüşmek üzere..."

...

Derin devletin eski bir numarası, emekli Sosyoloji Profesörü, psikoloji, felsefe, tarih, siyaset ve strateji uzmanı, eski MİT'çi, dahi ve çılgın bilim adamı Ural Mikailoğlu, geçirdiği üçüncü kalp krizi ve komadan sonra dört yıldır tekerlekli sandalyeye bağımlıydı... 88 yaşındaydı ve evinden çıkamaz olmuştu. Fazla misafir kabul ettiği de söylenemezdi. Hiç aile kurmamıştı. Büyüka'daki bir Rum malikânesinde hala teşkilat tarafından korunarak saklanıyordu. Herkes onu ömrünün son demlerinde Amerika'ya yeğenlerinin yanına yerleştireceği diye biliyordu.

Hoş beş ve hal hatır faslından sonra, "İçlerinden en zekisinin aslında en meraklı çıkması şaşırtıcı değil Saygın." dedi yaşlı adam hala zehir gibi çalışan kafasıyla.

Saygın kahvesini yudumlarken başını salladı. Bir yudum da, kahvenin yanında ikram edilen ev yapımı liköründen içti. Ural Hoca'nın evindeki-ler tattığı en iyi likördü.

Hoca, hararetli çalışma hayatını özlüyordu, karşılık beklemeden konuştu. "Ver projeyi eline, ne olacak? Bu oğlan 30 yıldır teşkilatın içinde ve dünyanın dört bir yanında çarpıştı, ser verdi sır vermedi. Ülkesi için savaştı, nasıl olsa anlayacaktır. Hak verecektir."

"Orası öyle ama Hocam, Adsız... Yani Civan, fevridir. Ne beni, ne sizi sağ bırakır! Yemini var... Ve ben boşa yemin ettiğini de, bir yemin ettiyse bozduğunu da görmedim!"

"Katilimizi yarattıysak vay halimize Saygın. Oğlanı sen benden iyi tanıyorsun, peki benden ne istiyorsun?"

“Artık beni köşeye sıkıştırdı Adsız. 24 yıldır yanımda ve bahanele-
rim tükendi, üstelik onunla önemli bir operasyonun ortasındayız. Ona bir
ipucu vermem lazım! Başlangıçta ne beni, ne sizi Adsız’ın önüne atmaya-
cak ve bu ipucunu ona verdiğim için bana minnet duyacak.”

“İpucu kolay... Ya tahmininden çabuk çözerse? Ve minneti cinnete
dönüşürse?”

“Ben de bundan korkuyorum.”

“Öncelikle ben seni bu projeden tamamen saf dışı bırakayım Saygın.
Zaten yaradılıştan yoktun, sırra sonradan vakıf oldun... Hiç öğrenmemiş
gibi seni sıyırayım. Beni bulacak! Zaten 90’ıma merdiven dayadım, bana
ne yaparsa yapsın... Kör, topal, yarı ölü bir adamım! Ama sen daha genç-
sin, lazımsın bu vatana.”

“Ama o çocuk daha çok lazım Hocam. Ben de canımın derdinde de-
ğilim. Ama Adsız’ın gönül bağına kaybedersek?”

“Haklısın Türkiye tarihinin bir insana yaptığı en büyük yatırımdı.
Karşılığını verdi ve vermeye devam ediyor. Öğrenecekleri onu değiştirir
hatta belki dönüştürür de... Bir kez değiştiğinde asla eski verimi bekleye-
mezsin.”

“Şuan buna izin veremem Hocam. Elimdeki iş çok uzun soluklu bir
projenin son ve en mühim operasyon ayağı! Bu operasyonu bitirmemiz
lazım sonra isterse beni de vursun. Gam değil!”

“Bak Saygın... Teşkilatın teknikleri değişmiş ve gelişmiş olsa da ver-
diğim onca emeği az çok bilirsin. Ben de seni bilirim. Benim yerimi dol-
duran nadide bir beyinsin. Ama hala bilmediğin şeyler var... Devletlerin
istihbarat teşkilatlarının bin yıllık bir geleneği vardır... Demirden bile sağ-
lam iradeli maşalar yetiştiririz... O maşalar ki kor ateşlerde dövüle dövüle,
irade yönünden kendilerini aşarlar! Çok değerlidirler ama belli bir tecrü-
beden sonra çok da tehlikeli olurlar, bildikleri ve gördükleri kalıbına sığ-
maz olur... Artık PROJE- 10 çocukları iyice kaşarlandılar! Hele şu senin
Adsız? Böyle gedikli subaylara bir zaman sonra emir işlemez olur... Demir
dövülmez olur... İşte o zaman ne yaparız biliyor musun?”

Saygın “Ne yaparız Hocam?”

“Demiri döverken hani en sağlam çelikten bile keskin olması için su
katmadık ya? Artık ona vermediğimiz imkânlar veririz... Daha önce her
türlü zaafı arındırdığımız askeri, azıcık özgürlükle tekrar tava oturtu-
ruz.”

“Anlıyorum Hocam. Hiçbir zaafı yoktur. Ona zaaf ver diyorsunuz?”

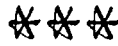
“E, ver artık... Sonra da o zaafı kullan! İnsanoğlu zaaflarından prangaya vurulur Saygın. Her kim olursa olsun, herkes bir şeye ait ya da sahip olmak ister. Gönül bağına kaybedersek, değiştiririz biz de!”

“Aklımda bir şey var aslında...”

“Bana gelişinden belli... Yap! Ah... Ölmeden Adsız oğlanla karşılıklı gelip konuşabilseydim diyordum. Babası inanılmaz bir adamdı, sen tanımazsın.”

“Babası hayatta değil mi?”

“Yıllar oldu şehit olalı... Pilot Kurmay Albay Ersoy Güneri! Uzun boylu, çevik, yakışıklı, çok zeki, zehir zemberek bir delikanlıydı! Onu görür görmez bu adam çoğaltılmalı demiştim... Böyle adamların tohumundan yeşerecek ikbal fidanlarıyla kurtulur bu memleket! Tek bir kötü huyu vardı o da kibri! Sonu oldu... Yaşasaydı ve oğlunun kahramanlıklarından haberdar olsaydı o kibirli burnu iyice arşa değerdi! Aah ah...”

15. Eylül 2018 - Esas Kız - İstanbul

“Zaman kısa, ben yorgunum yol uzun.”

Abdurrahim Karakoç

Sabah girdiği davanın, müvekkilinin lehine karara bağlanmasıyla keyfi yerine gelmişti genç avukatın. Adliyede işlerini bitirip bir an önce ofisine gitmek isterken trafiğe takılıp, Bakırköy- Levent arası 20 dakikalık mesafeyi bir saatte gitmek ise hiç istediği bir şey değildi. Trafik yüzünden geciktiği bir müvekkil görüşmesini adamın tüm aksiliğine rağmen tatlı dille, trafikte takılı kalmışken facetime yaparak halletmişti.

Ofise vardığında masasında yeni iki randevu notunu buldu. Sekreter, iletişim bilgileriyle beraber dava konusunu ya da varsa dilekçeyi de iletmiyordu. Üf dedi notlara bakarak. *(İki iş davası!)* Daha dün sabah adamın sabah koşturmacasında patronunun peşine takılıp otoparktan en üst kattaki teraslı camekânlı ofisine çıkana kadar, omzundan ceketini ve elinden çantasını alıp hem de en sevdiği kahveyi eline vererek, ne diller dökerek konuşmuştu. Ciddiye alındığını zannediyordu. Demek Güvenç Bey'in “Tamam Ferah boşanma ve iş dosyalarını değil, ağır ceza dosyalarını istiyorsun. Ağır ceza hakimi olma hayalin için birkaç yıl tecrübe kazanman

gerekiyor. Bana da bunu bininciye söyledin. Tamam...” demesi kendisini başından savmak içindi. Ya da o anlık arzusunu kabul etse de sonra vaz-geçirilmiş de olabilirdi? Babası ceza davalarına bakmasını istemiyordu. Ferah’ı mezun olur olmaz yakın dostu ve 20 senelik avukatı olan Güvenç Hopalı’nın yanına işe sokarken şart koşmuştu.

(Ferah ayak işi yapmayacak, fotokopi çekip dosya taşımayacak, belalı davalara bakmayacak, belalı müvekkillerle karşılaşmayacak, önünden bile geçmeyecek, aynı havayı bile solumayacak... Falan filan filan!)

Hopalı Hukuk Şirketinde 20 avukat çalışıyorlardı ve başlangıçta kendisini torpilli evlatlık olarak görenlerin aksi bakışlarından sıyrması kolay olmamıştı. Hala babası ofise her geldiğinde, öz baba kız olduklarını bilen olmamasına rağmen, kıskanç bakışlar, devrilen gözler ve arkası sağlam imaları tenine iğnelerce batıyordu. Bir de bu branş çekişmesi duyulsun istemiyordu. Ama kendisine istemediği yönde torpil geçilmesine de razı gelemiyordu. Gerçi bu Ferah’a göre torpil de sayılmazdı, düpedüz yoluna taş koymaktı. Babasıyla uygun bir zamanda Hopalı’nın ofisinden ayrılma isteğini tekrar konuşacaktı. Daha önce ‘torpillisin sen mobbingine dayanamayıp bir yıl ayrıldığı ve başka şirkete girdiği’ olmuştu. Sonu iyi bitmemişti. İcra için gittikleri bir mahallede az kalsın memurlarla beraber iflas etmiş beyaz eşya dükkânının içinde, ateşe verileceklerdi. Akif, olay akşam haberlerine çıkınca ‘Orada çalışmayacaksın!’ diye kıyameti koparmıştı. Dirmesi fayda etmemişti, Akif, o işyerindeki patronunu arayıp kızını nazikçe kovdurmıştı. Ferah, dört ay iş bulamayınca mecburen yine Hopalı’ya dönmüştü. O günden beri eşekler gibi çalışıyordu. Ofise en erken gelenlerden, en geç çıkanlardan biriydi. En çok karar çıkartma oranı ondaydı. İzin verseler dişli bir ceza avukatı olacaktı ama en basit işleri masasında buluyordu. Öteki kızlardan biri, Ferah’ın istemediği iş ve aile davalarını almaya bayılıyordu mesela. Çaktırmadan dosya ve müvekkil değiştirdikleri bile olmuştu da... Güvenç Bey’in azarını Demet tek başına yiyince araları bozulmuştu. Ferah eşittir, torpilliydi! İş hayatının can sıkıcı özeti buydu.

Oysa başlarda bu korunma işini sevmişti... 19 yaşına kadar annesiyle, 19 yılın ilk onunda üvey babasıyla Amerika - Boston da yaşamıştı. Oradaki yetişme şekli destekleyiciydi. Başlarda buradaki tutumun korumacı olduğunu sanmış ve aksi olduğunu idrak ettiğinde ise geri dönmek için iş isten geçmişti. Geriye dönmezdi gerçi. Ferah kararlarından dönen biri değildi. Çünkü bir karar almadan önce kırk bin kere düşünür öyle adım atardı.

Öğlen yemeğinde buluşup konuşmak için yengesi Seda aradı. “Kuaför randevum var canım kusura bakma.” dediye de Seda, “Tamam, ben oraya geliri.” deyip telefonu yüzüne kapatmıştı. *(İyi gelsin...)* Ferah’a manikür ve pedikür yapılırken Seda gelip karşısına oturmuş bir yandan Türk kahvesini içip fal kapatırken, bir yandan abisi Tolgay’ın iki gecedir eve gelmediğinden, sabah körkütük sarhoş halde şoförü tarafından taşınarak getirildiğinden dert yanıyordu.

“Ama ne yapıcım artık Ferah ben de şaşırdım. Akif babama anlatıyorum, sağ olsun dinliyo, üç gün ceza veriyo dördüncü gün yine aynı! Bıktım ama!” diyordu.

(Haklı kız! Ben olsam Tolgay’ı bir saniye bile çekmem boşarım!)

Tolgay, geçen gece dışarı çıkmak için ‘Ferahla buluşacağım benle bi işi varmış’ diye yalan atmıştı karısına. *(Bari beni arada bırakmasa şöyle!)*

“Haklısın Seda. Ben buluşacağımız zaman zaten abim benimle merak etme diye sana mesaj atıyorum. Hatta genelde sen de bizimle oluyorsun buluştuğumuzda... Bir daha yalanlarına beni alet etmemesi için abimle tekrar konuşurum. Başka ne yardımım olur inan bilemiyorum.” dedi.

Kuaförden sonra bir kafede oturup hızlıca yemek yerken de Seda’nın yakınmalarını dinleyip teselli etmeye çalıştı, nafile! Tolgay adam olmazdı. *(Bir erkek aşık olup uğrunda ölüp biterek evlendiği ve hala çok sevdiği karısını neden böyle üzer? Neden durmadan aldatır anlamıyorum?)*

O gün sıkışık trafik, görüşmeye yetişemedi diye bir dünya çemkiren müvekkil, Seda’nın sorunları derken içi kararmıştı. Akşamki buluşması için olması gerekenin aksine bitkindi. Öğleden sonrası da pek parlak geçmedi. Yine de son bir gayretle mesai bitiminde kendini iyi hissetmek için tualete gidip güzelce makyaj yaptı. Kalemle tepesinde alelade topladığı saçlarını salıp parfüm sıktı. Masasına döndüğünde makyajının bile kurtaramadığı gülümsemesini yüzüne tekrar resmeden bir sürprizle karşılaştı. Kocaman bir buket kırmızı gül onu bekliyordu.

İş arkadaşlarından ikisi, “Ooo!” diyerek şamata yaptılar. Kızlardan kendisiyle ilgili hiç kıskançlık yapmamış olan Hale ve birkaç ay önce yeni başlayan Nazlı ile arası iyiydi.

Nazlı, “Ay ne romantik! Kaptan enişte çiçekleri vermek için buluşmayı bekleyememiş anlaşılan!”

“E adam özlemiştir tabi altı ay oldu denizde!” Diye ekledi, Hale.

Ferah "Ya ne tatlını!" diye uzanıp buketi kucaklayıp, çiçekleri koklarken sekreterleri Ayşe de katıldı,

"Özlemek mi? Yanmıştır ayol!" Kahkahalar yükseldi.

"Ayşe Abla ya!" Dedi Ferah utanıp kızarak.

İşe başladığı ve Hopalı ofisinde bulunduğu üç yıldan beri edindiği ilk erkek arkadaşı ile sekiz ay önce çok romantik bir tesadüfle tanıştığını ofisteki herkes biliyordu. Özellikle yakın arkadaşları Ferah'ın erkek arkadaşının mesleğine takmıştı. Okyanus aşırı bir ticaret gemisinde birinci kaptan olan adamla ilişkisine dair yapacak çok şaka buluyorlardı. "Dikkat et de her limanda bir sevgilisi olmasın?" diyorlardı. Ferah şakalara sesini çıkarmıyor, gülüp geçiyordu.

Arkadaşlarına, "Ben Kaptan Recebimle buluşmaya gidiyorum, siz çatlayın şen dullar emi!" Diye şakayla hava atıp, çiçek buketini kucaklayarak ve yüzünde engelleyemediği şapşal bir gülümseme haliyle çıktı.

Arabasına binip buluşacakları restorana gitti. Emrah daha on gün önce sahildeki beş yıldızlı bir otelin, deniz manzaralı restoranında rezervasyon yaptırmıştı. "Geceyi de balayı süitinde geçiririz." Diyordu. Yani Ayşe Abla yanılmamıştı! (Eee yılların tecrübesi!) dedi içinden. Emrah'ı görünce kollarını açıp genç adamın boynuna sıkıca sarıldı.

"Hoş geldiiiiiiin!"

Emrah kıza sıkıca sarılırken boynunu ve saçlarını kokladı, Ferah'ın küçük yüzünü ellerinin arasına alıp heyecanlı yeşil gözlerine baktı.

"Aşkım! Nasıl özledim, nasıl burnumda tuttun bi bilsen. Kokuna hasret kalmışım! Dur bakiyim Ferah, sen saçını mı kestirdin yoksa? Kalbime mi indireceksin?"

16. Eylül 2018 - Ceylan - İstanbul

"Herkes kendi uçurumunu yüreğinde taşır."

Turgut Uyar

Katıldıkları davet çıkışında patlayan flaşlara ve göz alıcı kamera ışıkları altında yağmur gibi sorulara yakalandılar, Ateş sıkıntılı bir ifadeyle bir adım geri durdu. Ceylan öne geçti ve en tatlı ses tonuyla gazetecilerle konuştu.

“Arkadaşlar iyi akşamlar. Ateş Bey ve ortağının yeni ürün lansmanına katıldık, her şey yolunda evet. Ateş Bey’in basın danışmanıyım ve kişisel olarak da dostuz... Teşekkür ederiz, bu akşam soru kabul etmeyeceğiz, müsaadenizle, iyi akşamlar... İlginize teşekkürler... Çok mersi...” Deyip Ateş’i kamera ordusunun arasından çıkardı ve Ateş’in arabasıyla uzaklaştılar.

Ateş üfleyip püfleyerek arabanın teybini açtı.

“Bunca yıldır hayalet gibi gizlenen bir adamı meşhur ettin ya! Helal olsun Ceylan!” diye takıldı.

“İşim bu.”

“Yalnız ben kamera görünce çok pis geriliyorum. Kör oldum orda. Benim de en tuhaf işim bu!”

“Daha önce ne yapıyordun?”

“Sormakta ciddi misin?”

“Pardon...”

“Yine de söyleyeyim, dağda bayırda adam vuruyordum.”

“Tetikçilik gibi mi?”

“Devlet adına yapınca kahramanlık gibi oluyor aslında.”

“Hımm.”

“Evine mi bırakayım, bir şeyler içer miyiz?”

“Sorduğun için sağ ol, bir kadeh içkiye hayır demem.”

“Peki, nereye o zaman? Bana güzel bir mekân öğret.”

“Olur. O zaman seni İstiklal’e götüreyim, şuradan dön. Daha önce geldin mi?”

“Bir kaç kez.”

“İş için mi?”

Ateş başını sağa sola sallayarak güldü. “İflah olmazsın Ceylan!”

“Tamam, soru yok.” Deyip sustu Ceylan.

Yol boyunca radyo dinlediler ve Taksim Meydanına gelince arabayı, ücretli bir otoparka bırakıp caddeye yürüdüler.

Ceylan etrafa bakarak, “Kızlar sana bakıyor.” diye sitem etti.

“Oğlanlar da yanımdaki fıstığa bakıyor ama bu gece kafa kırasım yok. O yüzden şanslılar.”

“Hı? Mersi.” deyip Ateş’in koluna girdi Ceylan.

“Aslında seni dövüşürken ya da silah kullanırken görmek isterdim.” dedi muzipçe.

Ateş bir kahkaha attı, “Gizli psikopatlardan filan mısın?”

“Hayır, sadece merak. Dövüş sahneleri filmlerdeki gibi mi oluyor? Ya da sen? Aksiyonda nasılsın?”

Ateş gülmeye devam etti. Bu kadının pozitif enerjisini ve zekâsını seviyordu. “Öyle bir şey görmeyeceksin Ceylan. Ve hayır, filmlerdeki gibi olmuyor. Eğer silah ya da dövüş varsa hayatın tehlikededir ve öncelikle saklanman gerekir. Aksiyonu izlemen değil.”

“Tamam.”

Caddenin ortalarına kadar ağır ağır yürüdüler. Yürürken Ateş keyifle sigara içti. Bir kalabalığın arkasında durup sokak çalgıcılarını dinleyip bahşiş verdiler. Sonra lüks bir bistronun terasında oturdular ve ıslıl ıslıl Beyoğlu manzarasında birer kadeh Fransız kırmızısı içtiler.

Ceylan koyu mavi zeki gözlerini kendisinden yedi sekiz yaş genç olan adamın göz alıcı yüzüne dikerek “Eee nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Biliyorsun, yoğun... Sıkıcı.”

“İşi sormuyorum Ateş, sende nasıl gidiyor? Sen nasılsın?”

“Sağ ol, pek soran olmaz. Gerçi kim soracak... İyi diyelim iyi olsun.”

“Yetim olduğunu söylemişlerdi?”

“Öyleyim.”

“Peki ailen?”

“Hiçbir fikrim yok beni dünyaya getirenlerle ilgili. Kimler? Nereliler? Ne iş yaparlar? İsimleri? Benim ismim? Hiçbir şey yok.”

“Hımm... Tuhaf değil mi sence? Araştırdın mı yani?”

“Araştıracak hiç bir iz toz yok. Teşkilat varsa da yok etmiş her şeyi. Vermiyorlar bana... Demek ki pis bişey var altında! Ensest piçi filan değilimdir inşallah! Ancak öyle rezil bir sır 33 yıl gizli tutulur!”

“Öyle düşünme. Özür dilerim seni üzmemi istememiştim.”

“Yok üzülmiyorum. Kızıyorum sadece. Hiç geçmeyen bir öfkem var.” Derken Ateş, Ceylan’ın fazla soğukkanlı olduğunu düşündü. Kadınlar böyle ağır dramalara daha şiddetli tepkiler verirdi fakat Ceylan duyduğu en feci şey bu olamazmış gibi sakın sakın gözünün içine bakıyordu.

İnsanlar trajedilere ya çok fazla görerek ve duyarak ya da bizzat maruz kalarak zamanla duyarsızlaşabiliyordu. Onun seçeneği hangisiydi, sormadı.

“Peki, hayatta sevdiğin? Sonradan da olsa sahiplendiğin birileri hiç oldu mu?”

“Yok.”

“İşin yüzünden mi kişisel mi? Yani konuşmak istersen?”

Ateş gülümseyip kadehini Ceylanınkine tokuşturarak Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Ceylan “Anlamadım?” dedi.

“Şarabın hatırına tatlım! Konuşuruz ama istemediğim yerden sorarsan cevap vermem.”

“Peki, bana da hikâye yazar mısın ayaküstü?”

“Huyumdur.”

Gülüştüler. Ceylan dirseğini masaya, çenesini de eline yaslayıp dalgınca Ateş’i seyretmeye başladı. Oğlanı ilk gördüğünden beri hayranlığını saklamıyordu. Hayranlıktan öte şaşkınlıktı onunki... Böyle birinin gerçek hayatta var olabileceğine ve onunla oturup şarap içebileceğine dair hala şaşkınlığı vardı.

“Çok tatlısın biliyor musun? Gençken görecektim seni!”

Ateş öne doğru eğilip bir sır verir gibi fısıldadı, “Teşkilattan ayrıldım senin için!”

Ceylan tatlı bir kahkaha attı ve şarabını yudumladı. “Serseri!” Biraz daha şarap içip ikinci kadehleri söyledi. Sonra bir sohbet konusu açtı, “Ee kimseler diyorduk? Neden olmasın?”

“Olmaz çünkü... Birileriyle bir hayat paylaşma becerisine sahip değilim.”

“Açar mısın biraz?”

“Saygın sana git Ateş’in ağzını ara bakalım dememiştir umarım ha, güzel Ceylan Hanım?”

“Yooook Ateş, tamamen dostça, rica ederim.”

“Öyle olsun. Sosyallik benden çalınan bişey. Eklenen bir sürü robotik şeyin dışında, eksilenler de var. Ve eksilenler genelde insanlığa dair.”

“Hiç mi duygusallaşmazsın?”

“Hiç.”

“Sevsen?”

“Nasıl sevmek? Aşk mı?”

“Yani tabi.”

“Sevmem.”

“Öyle deme bir gün biri çıkar...”

“Maksatlı konuşuyorsun Ceylan yeme beni! Ne var anlat!”

“Ama sen anlatıyordun aşk olsun.”

“Sevmem, duygusallaşmam. Çünkü kendimi kontrol edebilirim. Tut ki ufacık bir kıpırtı oldu, söküp atabilirim.”

“Söküp atmak istersen tabi. Ya istemezsen?”

“Şanslı bi kız olurdu öyleyse. Nasip, kısmet...” dedi alaylı.

Ceylan ciddiye aldı. Saygın söylememiştii ağzını ara diye ama Ferah konusu açıldığından beri kendisi merak ediyordu. “Kadere kısmete inanıyorsun yani?”

“Müslümanız elhamdülillah.”

“Tamam, robot adam!”

“Ee sen niye evlenmedin? Çocuk mocuk?”

“Evlenilecek adamların hepsiiiiii... Ben kariyer yapana kadar kapıldı cicim. Kalan sorunlularla da çocuk için hayatımı mahvedemem. Mutluyum böyle!”

“İyi... Sen çözmüşsün kendi olayını.”

“Sen? Yalnız geldim yalnız giderim mi diyorsun?”

“O kadar büyük konuşamam, inançlı biriyim ama zor Ceylan. Bu meslekte emeklilik yok, Allah nasip kısmet ederse şehitlik var! Öyle huzurla yaşlanayım, karım çorba yapsın, çocuklar ziyarete gelsin, yatağında huzurla öleyim hayallerim yok benim. Gitmek denince ben gözlerimi kapatıp siren sesi duyuyorum... Top atışları... Yarıya inmiş bayrak... Bayrağa sarılmış tabut. Şehadet makamı! Daha büyük sevda düşünemem!”

“Anladım. Sen çok başka bir alemdesin Ateş, Adsız... Neyse... Bir de sakın estetik yaptırma şu yüze, Allah çarpar adamı!”

“Diyorsun da... Saygın haklı çıktı.”

“Bir şey mi oldu?”

“Ankara’da adli tıp uzmanı bi kız vardı, Eliz. Ara sıra takılıyorduk... Gazetelerde görünce aradı.”

“Eyvah?”

“Eyvah ya! Doktor olduğu için Afrika’ya yardım projesine gönderdim hatunu! Kırıktır sağ sol belli olmaz. Gerçi ardından not yolladım, daha uzağı ahiret, diye. Anlamıştır umarım.”

“Çapkınlıklarının sonuçları!”

“Nabayım, hadım mı olayım? Bak onu teşkilat niye düşünmemiş hayret! Hakikaten Ceylan, bunu ben de düşünmemiştim. Yetiştirdikleri ajanları pekâlâ cerrahi kastrasyonla ilerideki muhtemel sorunlardan uzak tutabilirlerdi.”

Ceylan bu cevaba epey güldü, “Teşkilata güvenmiyorsun ve yaptıklarını onaylamıyorsun anladığım kadarıyla?”

“Güvenmek mi? Kız bi daha bana ulaşırsa ben affetsem, Saygın Efe affetmez! Görüyorsun ya dokunan yanıyor Ceylan Hanım, ne güvenmesi, ne sevmesi, ne sahiplenmesi! Teşkilat adamı hokus pokus yapar!”

“Korktum şimdi...”

“Neye bulaştığını bilmiyorsun.”

“Bilmek de istemiyorum artık sanırım çok geç... Karargâhınıza girdim, seni ve Saygın’ı tanıdım... Çok geç... Her neyse başka bir şey konuşalım. Başka ne olmak isterdin mesela? Seçme şansın olsaydı?”

Ateş gözlerini havaya dikti. “Pilot olabilirdim belki. Savaş pilotu! F-16, F-5, Lantirn... Fiyuuuu! Küçükken kâğıttan uçaklar yapar, kanatlarını boyardım. Hepsine bir hayvan ismi verip Filo kurardım!”

“Baya baya hayalinmiş. Nereden çıktı pilot olmak?”

“Bilmem, jet sesleri hoşuma gidiyordu.”

“Üzgün müsün?”

“Değilim. Daha iyi bir görevdeyim. Uçmuyorum ama daha yüksekteyim.”

“Ve pek mütevazı değilsin. Peki, maaş alıyor musunuz?”

“Kadına yaşı, erkeğe maaşı sorulur mu, ne ayıp?”

“Ne kadar diye sormadım, alıyor musunuz dedim?”

“Bildiğin anlamda değil.”

“Sizin oralarda hiçbir şey bildiğim gibi değil zaten. Kurallar başka, hayatlar başka, adamlar BAMBASKA! Robotsunuz siz! Saygın asık suratlı robot, sen seksi olan!

17. Eylül 2018 - En Derin Sular - Ankara

“Kılıç kınından çıkmadıkça it sürüsü dağılmaz.”

2. Mahmud

MİT müsteşarı Fatih Kozan başkanlığında toplanan kırmızı güvenlik seviyeli gizli toplantıda, İstihbarat Daire başkanı, Emniyet İstihbarat Daire Başkanları ile emekli emniyet müdürlerinden MİT Personel Danışmanı Fikret Bursalı, eski Jitem komandosu Kara ve MİT Strateji ve Operasyon Daire Başkanı Saygın Efe toplanmıştı. Nam-ı diyar Fiko, uzun yıllar Mardin’de emniyet müdürü olarak bulunmuştu. Anlatmaya başladı.

“Bu adamlar bu işe katırlarla başladılar sınırda. Katıra bir ülkede yem, karşı ülkede su verilerek terbiye edilir. Bir katıra 100-150 kilo yük yüklenir ve karşıya insansız olarak gönderilir, katırlar mayınlı bölgeden geçerler. Katırlar günde iki üç sefer yapabilir. En iyisi de yakalansa bile konuşmazlar! Risklidir ama risk arttıkça kazanç da artar. Bundan 25-30 yıl önce Demirtaş aşiretinin her köyünde eğitilmiş katır sürüleri vardı. O zamanki siyaset, askere vur izni vermedi, semirdikçe semirdi bu adamlar! Şimdi katırların yerini kargo uçakları, yük gemileri, tırlar aldı.”

“Akif Yavuzhan şuan ülkenin en büyük iç ve dış nakliye filosuna sahip. Kargo şirketi işin makyajı. Üç dönemdir başkanı olduğu Pars Spor kulübü üstünden ise ülkeye soktuğu kara parayı vergilendirip aklıyor.”

“30 yıllık tezgâh!”

“Evet... Beyler, Akif ipinin çekildiğini öğrenmemeli... Önceki hükümetler bu aile ile arasını hep iyi tuttu. Gerek rüşvetle, gerek şantajla siyasileri sindirip bu günlere geldiler. Ama artık duracak. Devletimiz bunca yasa dışı faaliyete göz yumacak pasifliği çoktan geride bırakmıştır. Akif ve onun gibi kim varsa hepsinin sırası gelecek. Devlet kurumlarında görevine devam eden tüm yandaşları tespit edilecek ama işlerine aynen devam edip operasyon sonuna kadar iki taraflı çalışacak. Operasyonlarımızı sızdıran olursa derhal yok edilecek, kimseye imtiyaz tanınmayacak.”

Adsız “Alemdar’a hala güvenmiyorum Sayın Müsteşarım. Emniyetteki küçük muhbirleri Akif’i operasyonumuzun kapsamı hakkında belki uyandırmaz? Ama eğer Alemdar ikili oynamaya karar verirse her şey çöpe gider.”

Müsteşar, Saygın'a döndü, "Saygın müdür, bakın subayınız, muhbiri-nize güvenmediğini söyledi, siz ne diyacaksınız?"

"Alemdar ile baba oğul rolüne ısınamadılar. Kişisel gerginliklerinden kaynaklı bir şüphe olduğunu söyleyebilirim Sayın Müsteşarım."

Fiko, "Alemdar ile şartlı tahliye görüşmelerini Saygın Müdür adına ben yürüttüm efendim. Tüm görüşmelerimizin ses kayıtlarını size ve Adsız'a sunabilirim."

"Artık çok geç." dedi Adsız.

Müsteşar, "Neden şüphelisin Adsız?"

"His sadece müsteşarım. Umarım ben yanılırım."

"Sen hislerinle hareket eden biri değilsindir Adsız. Eğer hislerinde yanılırsan, Alemdar'a güvenmemekle çok vakit kaybetmiş olacağız. Fakat haklıysan, başta siz Saygın Efe ve buradaki herkes istifasını masama koyup gözüme gözükmekten kaybolsun! Eğer buradaki beş adam, bir Adsız etmezse? Yakarım bu teşkilatı!"

Adsız arkasına yaslanıp rahatça gerinerek bacak bacak üstüne attı ve bir sigara yaktı. "Ben bu operasyonu Alemdarsız da yürütürüm arz ederim!" Dedi.

Saygın "Zaten şüpheliğinden ötürü Alemdar ve Adem ile bilgi paylaşmıyorsun, böylece risk oluşturmuyorlar. Operasyonu deşifre etmeyecekler, Alemdar'a değil bana güven. Yine de fikrine saygı duyuyorum. Alemdar'ın ismini kullan, kendisini değil."

"Öyle yapacağım. Yalnız en ufak sıkıntıda Alemdar'ı vururum müdürüm, sonra vay muhbirim demeyin?"

Müsteşar "Ben sana bu yetkiyi veriyorum Adsız." diye ekleyince Adsız müsteşarın kendisini bu kadar desteklemesiyle göz süzüp, gıcık bir tavırla dudak bükerek Saygın'a nispet yaptı. Hali hazırda bu operasyon, Saygın ile son işleriydi.

"Sağ olun müsteşarım. Dediğim gibi inşallah ben yanılırım."

"Tamam, sen de fevri olma, hislerinle değil kanıtla gel bana bir daha. Tabi inşallah yanılan sen olursun projenin selameti için." dedi Saygın'a bakarak. Saygın endişeyle alnını kırıştırdı. Alemdar'a güveniyordu ama Adsız haklı da olabilirdi çünkü üç buçuk ay boyunca Alemdar, Akif aleyhinde kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Evet, elimizde neler var?”

Saygın bir dosya sunup, “Ateş Taranoğlu ile İrem Yavuzhan’ın seks kaseti... Açmasanız da olur.” dedi. Diğerlerinin rengi kırmızıya dönerken genç müsteşar sinirli bir kahkaha attı.

“Oğlum bunu niye yaptın?”

“Tümünden gelim amaçlı sayın müsteşarım!”

“Tümünden gelim?”

“Bir de Akif’in sağ kolu Ragıp Demirci elimizde müsteşarım. Akif, Ragıp’a işkence ederek kirli sırlarını öttürdüğümü sanıyor. Yani ona epey kanlı bir gösteri videosu hazırladım da! Ben önce Akif’in yakın çevresinden dolaşarak bütün ailesini bağlantılarını tek tek bacağından yakalayıp asılı tutacağım. Çember daraldıkça Akif köşeye sıkışacak. Ve sona gelindiğinde her yerinden bağlanmış olacak. Planım bu.”

“Öyleyse Akif’in ağına riskli bir tavırla tam ortasından bodoslama dalmışsın. Dikkat et de örümceği uyandırma.”

“Emredersiniz.”

“Ve elimizde yeni bir sevkiyat haberi var müsteşarım.”

“Evet, bu hafta sonu Akif’in Haydarpaşa’daki tersanesinden, ticaret gemisiyle Basra Körfezi’ne hareket edecek büyük bir silah sevkiyatı var. Ama bu sevkiyat Amerikalıların da takibinde. İstanbul’da bu silahları bekleyen iki CIA ajanı var. Rusya ve Amerika, Irak ve Suriye silah pazarındaki hisselerini birbirlerine kaptırmak istemiyorlar. Bu zaten bilindik senaryo... Yalnız Amerikalılar müdahale edecekler mi yoksa sadece takip-te mi kalacaklar, bu bilgiye henüz ulaşmadık. Bunu bilmeden bir harekât planı oluşturamayız. Bu Adsız’ı, CIA’ye deşifre etmeye yol açar.”

“Zaten Akif’in yaptırdığı DNA testlerinin sonuçlarını manipüle edip etmediğimizi sorguladılar.”

“Şüphe etmeleri bile yarı deşifre sayılır ya... Alemdar aracılığıyla bu operasyona girmiş olmaktan ben de gittikçe rahatsız oluyorum. Artık bu Ateş, öyle bir şey yapsın ki, alınan risklerin tümüne değsin.”

Herkes başıyla onayladı. Mırıltılar yükseldi.

Adsız düşüncelere dalmışken Müsteşar yeniden “Adsız?” deyince derin bir uykudan uyanmış gibi yeniden ortama döndü.

“Sayın Cumhurbaşkanımız, Amerikalıların bizim topraklarımızda

Rus silahlarına el koymasını kabul edemeyeceğimizi söyledi. Bu sevkiyata iki ateş ortasından gireceksin. O geceye seninle özel olarak çalışalım. O silahları istiyoruz.”

“Sayın müsteşarım, izin verirsiniz Akif’e bu baskını Ateş olarak yapayım Alemdar ve çetesiyle. Bana üç beş sağlam özel harekât subayı verin yeter.”

“Oğlum, çok kalabalık olur bu sevkیاتların koruması, seni riske atamayız. Ben İstanbul emniyetinin tüm organize suç birimlerini oraya yığmayı uygun görüyorum.”

“Asıl ben teşkilat subayı olarak emniyet birimlerinin başında bir çatışmaya girersem Ateş Taranoğlu kimliği için risk olur. Ateş’in intikam kisvesiyle oraya girip aynı anda CIA ajanlarını da ekarte edeceğim hem de devletimiz resmi bir sorumluluktan sıyrılacak.”

“Pekâlâ, planını sonra detaylı dinleyeceğim. Yalnız ajanları vurma. Bayıltabilirsin. Diplomatik bir kriz istemiyoruz. Peki, Ateş kimliğiyle baskın yapıp silahları ele geçirince ne yapacaksın?”

“Büyük bir balıkla birlikte Organize şubeye teslim edeceğim.”

...

Cumartesi gecesi saat 23:50

Ateş, Alemdar’ın Balat’taki evindeki deposunda hazırlığını yaptı. Çelik yeleşini giyip beline iki tabanca, ceplerine yedek şarjörler, sırtına uzun namlulu, gece görüşlü sniper tüfeğini, beline dolu koyan kemerini ve ceplerine gaz ve el bombalarını yerleştirdi. Bazı özel teknolojik oyuncaklarını da bir sırt çantasına koyup zırhlı jipine yükledi. Alemdar ve Adem’e, “30 tane akıllı ve eli iyi silah tutan adam istemiştin hazır mı?” diye sordu.

“Hazır ama...”

“Soru sorma babalık, haydi!”

Yola koyuldular. Önceden tersanenin uydu görüntülerini detaylı inceleyip, dün gece de içeriye gizlice girerek birkaç özel bomba düzeneği hazırlamıştı. Teknik takipten de, o gece Tolgay Yavuzhan’ın bizzat teslimatı yapmak için orada olacağını öğrenmişti.

Alemdar’ın silahlı adamlarına tersanenin etrafını sardırıp ne içeri ne dışarı kimseye geçit vermemelerini söyledi. Kapıdaki güvenlik görevlilerini etkisiz hale getirip birinin güvenlik görevlisi montunu ve şapkasını giydi. İçeri girdi.

“Hey sen nereye?” diyen iki silahlı koruma önünü kesti.

“Devriyedeyim abi.”

“Bu gece devriye biziz, sen kulübene dön!”

“Tamam abi.” derken atılıp birini uçan tekmeyle yere devirdi ve öbürünü dirseğinin arasında sıkıştırıp boynunu kırarak diğerinin üstüne attı. Sevkiyat başlıyordu. Yakasındaki hem kamera hem telsiz görevi gören mikrofondan “İçerdeyim ilerliyorum, drone’u gönderin gelsin.” diye komut verdi operasyonda yardımına verilen yakın koruması ve eski jitem komandosu Nejat’a.

Ateş’in birkaç adım önünden uzaktan nişanlamalı bir insansız hava aracı girdi limandaki kalabalığın arasına. Drone saniyeler içinde 15-20 silahlı adamı daha kimse ne olduğunu anlamadan vurup indirince (*Ulan şuna bak! Benden bile iyi!*) diye güldü ve iki tabancasıyla Akif’in adamlarına ateş açtı. Alemdar’ın tetikçileri de yardıma gelmişti. Konteyner dağlarının üstünde siper alıp drone’u vurmaya çalışan iki sniper vardı. Nejat, kumandayla aleti yükseltip menzil dışına kaçırdı. Ateş hızlıca konteynerlere tırmanıp tüfeğini çıkararak önce sevkiyatın yapıldığı gemiye nişan aldı ve gaz fişekleri ortalığı dumana boğarken kendi maskesini taktı. Dört beş fişek daha saldı ve artık dumandan göz gözü görmüyor, Akif’in adamları panikle havaya kör kurşunlar sıkıyordu. Gaz etkisini gösterip Ateş ve maske taktığı adamları hariç herkes bayıldı. Nejat’a “Drone’u tekrar yolla şu yankileri bul!” deyip geminin içine kaçıp dumandan etkilenmemeye çalışan üç beş kişiyi de kendisi yakalayıp vurdu. Geminin güvertesinden bakınca son hızla uzaklaşan bir bot gördü. Tolgay ve Rus ortağı, silahları bırakmış kaçıyordu.

“Lanet olsun!”

Hemen Saygın’ı arayıp, “Tolgay’la Rus, gemideymişler, kaçıyorlar önlerini kesin!” dedi.

Saygın acil durum için hazırda bekletilen Ateş’in özel helikopterini indirdi ve Ateş botu havadan takip ederken Nejat’ı aradı, “Ben helikopterden incek pist bulana kadar kaçırmayalım. Motosikletliler de takipte olsun.” dedi.

Saat 00:48 de Tolgay ve Rus silah kaçakçılarının adamı bir kıyıda derdest edilmiş karşısındaydı. Maskesini, tüfeğini ve yeleğini helikopterde çıkarmış, ceketli ve tabancalı kabadayı Ateş rolüne geri dönmüştü.

“Kuuuuuuzeeeeeeen?” diyerek karşısına dikildi.

Tolgay kolları arkasında bağlı çırpınarak “Ateş Taranoğlu!” diye öfkeyle hırladı.

“Yes! I’m! Eee insan bi memnun oldum der kuzen, aşk olsun naaber?”

“Adi herif sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Derhal bırak beni babam seni sağ komaz!”

“Hımm, görecez! Şimdi ben de ona gidiyorum, selamını söylerim. Başka bir arzun? Çorap? Atlet? Sigara? Sarma? Dolma? Börek?”

“Ne diyon lan piç kurusu?”

“Bak o kelimeyi çok duydum ama hiç hazmedemedim. Neyse vaktimiz yok. Dinle.” Deyip parmağıyla havayı işaret etti. Uzaktan polis arabalarının siren sesleri yaklaşıyordu.

Tolgay çırpınmaya başladı. “Laaan! Sen ne yapıyorsun, çabuk çöz beni manyaak! Ateş? Çöz beni derdin ne?”

“Kuzen olarak hiç kaliteli vakit geçiremedik seninle Tolgay kusura bak! Olur mu? Hadi eyvallah!” Deyip bir motosikletle uzaklaştı.

Tersanede vurulmuş yaralı, ölü ve gazdan baygın adamları, konteynerler dolusu silahları ve karşı kıyıda elleri kolları bağlanmış Tolgay’ı öylece bırakıp, Alemdar’ın tüm çetesiyle olay yerine terk ettikten sonra polis ekipleri gelip her şeye el koydular. Güvenli bir mesafede motorundan inip tekrar arabasına binmesi için onu Nejat almıştı.

Saygını arayıp, “Paketler tamam.” dedi.

“Harika tebrikler.”

“Şu yankileri bulamadık?”

“Yoktular.”

“Neyse dayıma gidiyorum şimdi.”

“Dikkatli ol.”

Bir saat önce, baskından kendisinden önce haber alamasın diye Akif’in şehir dışındaki kale gibi malikânesinin dışına bir araç gönderip sinyal kesici yerleştirmişti. Elbette eve giden yolun giriş çıkışı da tutulmuştu.

“Nejat Abi sen arabada bekle.”

“Vericini aç dinleyeyim abisi, nolur nolmaz.”

“Eyvallah.” deyip arabadan indi. Akif’in kapıdaki korumalarına “Açın lan kapıyı!” Diye seslendi.

Silah doğrulttular hemen davetsiz misafire. “Dur! Kimsin? Ellerini kaldır!”

Ellerini kaldırıp ağır adımlarla yaklaşıırken, “Bana bakın, bu gece tahmini 50 leş bıraktım, dahası beni kusturur, üstünüze kusmayayım, çekilin!”

“Dur dedim, kimsin? Ne istiyorsun?”

“Sina Ateş Taranoğlu. Dayıma haber verin gelsin.”

Korumalar kararsızca birbirlerine baktılar.

Ateş, “Aaa pardon ama telefonlar, telsizler çalışmıyor dimi? E şişman, sen koş haber ver geldiğimi, hadi tosunum bi zahmet! Kıcın erisin! Hadi şişmanım!”

Akif’in gelmesini bahçede bekledi. Korumalar üstünü arayıp silahını almıştı. Akif gelirken ise etrafı dört korumasıyla sarılıydı. Beş adamla hızlı adımlarla rap rap rap diye gelişine güldü ve kollarını açtı, “Dayınını?”

“Neler oluyor Ateş, ne bu?”

“Aaa dayıcım seni özlemiş olamaz mıyım? Gel senle şu şahane peyzajlı bahçende kol kola yürüyelim.”

“Kes zevzekliği lan, ne istiyorsun? Telefonlarıma ne yaptın?”

“Ne yapmışım?”

“Hatlar neden kesildi ne yaptın?”

“Hım... Minik bir jammer yollamış olabilirim. Haberleri benden duy istedim. Yüz yüze dayı, gel? Aaa korkma ama 40 tane adam içinde yalnız ve silahsızım, hem öz dayıma kıyamam dimi, aşk olsun?” (*Sanki boynunu kıramam da!*)

Akif öfkeyle ve sabırsızca “Ne söyleyeceksen söyle yavşak yavşak konuşup durma karşımda!”

Ateş omuz silkti. “Peki... Telefonuna bak.”

Aynı anda sinyal kesiciler devre dışı kaldı ve gizli numaradan bir video gönderildi Akif’in telefonuna. “Gene mi?” Diye homurdanarak videonun yüklenmesini bekledi Akif endişeyle.

“Ama adamlarının ortasında açma onu açma...” diye Ateş keyifle

mırıldanırken, video oynatıldı ve telefonda,

'Aaahh... Ateş, aaahh, ahhhh eveett!' Diye şehvetle inleyen kadın sesi yükselirken Akif dehşetle hemen videoyu kapattı. Karısıyla üst üste yeğeni görünce kıpkırmızı bir suratla adamlarına bağırdı, "Uzaklaşın!"

Ateş'in yakasına yapışıp itekledi, "Seni gebertecem!" diye haykırarak silahını çıkarıp Ateş'in başına dayadı. Ateş dudaklarını ısırarak kuzu gibi bekledi, Akif bir yandan kendisini öfkeyle silkeleyip küfürler etti.

"Allah belanı versin PİÇ! Aşağılık şerefsiz köpek seni gebertirim! Bu ne Laaaan? Canına mı susadın laaan BU NEEEE?"

"Şşşt." dedi Ateş ellerini ağır ağır kaldırarak "Dayı? Sakiiin... Sinir bozucu biliyorum ama dahası var. Şimdi şu soğuk demiri usulca indir bakalım."

Akif bir yumruk savurdu, Ateş çevik bir hareketle eğilince yumruğu boşa gitti. Ateş dönüp Akif'i bileğinden yakalayıp kolunu bükerek sırtını kendi gövdesine yaslayacak şekilde kısıvrak yakaladı. Havaya rastgele üç el ateş ettiği silahını elinden aldı. Akif'in adamları hemen koşup silahlarını Ateşe doğrulttular.

"Beyefendiyi bırak!"

"Bırak beni buradan sağ çıkamazsın!"

"Söyle çekilsin ayıcıkların! Görüntü var icraat sıfır! Sürprizlerim daha bitmedi Akif. Yeterince ısındıysak asıl idmana geçelim."

"Yavaşak piç kurusu seni gebertecem! Seni o orospuyla üst üste gömem! Ne zaman lan nasınıllll, şerefsiz kalles köpek! İt oğlu İT!"

"Dayı? Piç demesek? Bak titremeye başladım... Bi oğlun, bi sen, bu gece damarıma basmak için uygun bi gece mi sizce? Daha kaç kere kendi silahınla vurayım seni? Hadi sakinleş... Adamlarına söyle silahları indirip geride dursunlar. Ve tekrar telefonuna bak."

Akif hızlı hızlı burnundan soluyarak ve daha ne ile karşılaşacağından korkarak adamlarına el işaretiyle çekilmelerini söyledi. Adamlar silahlarını indirince Ateş nazikçe bıraktı Akif'i.

"Affedersin. Bi daha bana el kaldırma dayı bak kalbimi kırıyorsun."

"Pezevenk! Kan kusturacam lan sana!"

"Kızılık şerbeti içtim derim."

"İtin oğlu! Sen kiminle dans ettiğini bilmiyorsun ama öğretecem! O

yosmayla beni mi yıkacan lan sen? Sakalımı kestir lan sakalımı! Bilirsin kesilen sakal daha gür çıkar ama...”

“Hah tamam Barbaros, aynen... Kol kesilirse yerine gelmez dimi? Telefonuna bak!”

Akif bir elini dudaklarına kapatarak yeni yüklenen videoyu açtı. Bu kez Tolgay elleri kelepçeli halde polislerin kollarında bir karakola sokuluyordu. Çenesi kasılarak “Oğlummm!” Diye tısladı.

“Selamı var. Şu sevkiyattan geliyorum dayı!”

“Dayı deme lan bana şerefsiiz!”

“Tamam, sen bana de? Hadi dayı olmasın, abi de? Reis de? Hah evet Ateş Reis! Alemdar Reis’in oğlu sence nasııl? Ha? Kolunu da kesmiş miyim?”

“Ulan kalleşin evladı köpek! Sen ne yaşadın da böyle şerefsiz oldun ulan? Benim soyumdan böyle bi kanı bozuk çıkmazdı laaan? Ne yaptım oğlum ben sana, kansız piç!”

“Geçmişe mazi derler Akif boş ver onu... Tolgay’ı suçüstü yaptım, paketleyip polisi aradım, geldiler aldılar, yırtamayacak bilgin olsun.”

Akif “Allah belanı versin Ateş Taranoglu!” Derken saçını sakalını ovuşturuyordu. Bir süre derin derin nefes alıp düşündü. Sonra sordu. “Ne istiyorsun? Ve buradan nasıl sağ çıkmayı düşünüyorsun?”

“Şimdi şöyle yapıyoruz: Birincisi sende bana ait değerli tapular ve hiseler varmış onları sökülüyorsun! İkincisi, kulübün yeni seçimlerindeki başkan adaylığından da çekiliyorsun! Ben deeee... Birincisi aile arasındaki çirkinliklerime son veriyorum. Malum daha dokunmadığım iki çocuğun var.”

Akif yutkundu. Gömleğinin yakasını açtı. *(Ferah’i da öğrenmiş it!)*

Ateş sözlerinin etkisini keyifle izleyip devam etti, “İkincisi babama söylüyorum Tolgay’ı içerideki adamlarına manita yaptırtmıyor. Bak bu önemli! Üçüncüsü, Ragıp’ı öttürdüğüm videoyu savcıya vermiyorum. Öbür video aramızda, çok cıs!” deyip utanmış gibi burnunu kırıştırdı ve dudaklarını dişledi. Bekledi.

Akif yere bakarak düşünüyordu. *(Evi de sarmıştır? Akifcan’ı aldır mıştır? Belki Ferah’i da... Yoksa bu pisliklerini gelip gözüme bu kadar rahatça sokamaz... Sağ çıkamayacağını bilir!)*

“Ne oldu Akif sustun? Utanma, itiraf et, etkilendin dimi?”

Akif bir duvarın üstüne ilişti destek almaya çalışarak. “Ne kadar istiyorsun?” dedi öfkeden kulaklarına kadar kızararak.

“20 milyon dolar!”

“Ragıp’ın videosunu da vereceksin.”

“Başkan adaylığından çekilecek misin? Ha bide kadını öldürmeyeceksin. Aslında önce hiç yüz vermedi, senden çok korkuyor, ben çok ısrarcı oldum! Cazibeme dayanamadı!”

“Susssss laaannn!”

“Ama sen iki veriyorsun, ben üç veriyorum bence çok cömertim. Hadi bir iyi niyet şeysi daha... Aşiret sana yaptıklarımı duymayacak? Kabul, belden aşağı vurdum. Ama beni sen mecbur ettin Akif! Ne kadarına cüret edebileceğimi göstermem gerekiyordu. Beni hafife aldın. Sana üç ay zaman verdim, sen hakkımı vermedin. İşte şimdi tekrar tanıştık seninle. Memnun oldun mu yaptığına?”

“Uğursuz lanet! Kardeşim seni doğuracağına taş doğursaymış!”

“Anamı karıştırma... Bana Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın demiştin, cürmümü gördün mü? Anlaşmıyor musun benle? Dur daha tersanende yaptığım şovu duymadın. Yaptıklarım... Yapacaklarımın teminatı olsun... Gidiyorum.” Deyip birkaç adım attı.

“Dur!”

Ateş durup döndü, “Seni dinliyorum.” Gülümsedi.

“Ne yapacaksan yap... Ailemden uzak dur!”

“Hımmm? Kadınlarla çocuklara dokunmak pek etik olmasa da... Ben istediğimi alamayınca böyle aşağılık bi adam oluyorum işte. Aile terbiyesi almadım, ondan herhalde? Neyse sen terbiye edersin artık dayı. Sonra yeniden başlayacağız nasılsa... Ateş’kesimiz! Hayırlı olsun!”

Ateş tekrar arkasını dönüp giderken Akif adamlarına, “Bırakın.” dedi bezgince. Omuzları düşmüştü. Hiç bu kadar yenilmemişti. Üstelik karşısında yeni peyda olmuş kendi kanından birine...

Gidip hırsını İrem’den çıkardı. Saatlerce dövdü kadını. İrem dayaktan bayılınca ıslatıp, ayıltıp tekrar dövdü. Ölmeden az önce bıraktı. Doktor çağırıp tedavi ettirdi, ayılınca hemen bir anlaşmalı boşanma evrakı imzalattı ve bir avukata vekâlet verdirip ertesi gün özel uçağı ile Amerika’ya

yolladı. Oğlu Akifcan'ı da apar topar İsviçre'de multi milyonerlerin ve siyasetçilerin çocuklarının yatılı eğitim aldığı, hem öğrenci gizliliği hem güvenliği en üst seviyedeki bir koleje yazdırdı.

Uykusuz geçirdiği o gecenin ardından sabah Ferah'ı da arayıp evine çağırdı. Ferah, "Bir duruşmam var çıkınca gelirim baba." dedi.

Kızını alıp getirmeleri için hemen adliye çıkışına adamlarını yolladı. Avukatı Güvenç'in, Tolgay ile ilgili emniyetten verdiği fena haberleri duydukça evinin salonunda saçını sakalını yolarak volta atıyordu... Telefonuna gelen yeni fotoğraflarla az daha kalp krizi geçirecekti.

(Ferah! Seni nasıl koruyacağım?)

4. Bölüm

18. Mart 1991 – İzler – Ankara

“Çocuk olsam yeniden. Bir tek düştüğüm için acısa içim,
Ve kalbim, çok koştuğum zaman çarpısa sadece.”

Cemal Süreya.

Havaların azıcık ısınması ve cemrelerin düşmesiyle, tadını inceden hissettiren bahar, tüm öğrencileri teneffüste okul bahçesine dökmüştü. Ülkü, o gün bahçede nöbetçiydi. Elinde hademenin getirdiği bir fincan çayla, merdivenlerin üstünde dikilmiş, çılgınlar gibi bağrışarak koşuşan öğrencilerini izliyordu. Büyük sınıflar kocaman bir daire olmuş tavşan kaç oynarken, meraklı küçükleri oyunu bozdukları için yaklaştırmıyorlardı. Başka bir grup beton zemine yayılmış ellerindeki kiremitlerle betona çizerek beştaş oynuyordu. (Üşütecekler betonun üstünde) diye düşündü. Bir grup kız çocuğu, ağaca geçirdikleri lastikten ‘emmaa essessaaa’ diye lastik atlıyor, başka bir grup yere tebeşirle zarf şekli çizmiş sek sek oynuyordu. Zil çalınca merdivenlere hücum eden zıpırlara seslendi,

“Yavaş! Koşmayın! Düşeceksiniz! Oğlum itme arkadaşını!” derken o anda bir çığlık takıldı kulağına. Küçük adımlarıyla zilin sesine koşan 1.sınıflardan, kendi sınıfından... Dahası kendi canından oğlu Civan, betona düşmüş dizlerini tutarak ağlamaya başladı.

“Civaaan! Civan... Oğlum!” diyerek ok gibi fırladı yerinden, “Oğlum? Ağlama oğlum, ağlama bitanem... Gel korkma. Azıcık uf olmuş yavrum, azıcık... Gel bakalım.”

Oğlanı kucağına alıp içeriye, müdür yardımcısının odasına taşıdı. Bir yandan ağlayan oğlancığın yüzünü gözünü öpüp okşayıp gözyaşlarını sil-di. Bir yandan kanayan dizine titreyen elleriyle tentürdiyot sürdü. Üfledi. Civan içini çeke çeke ağlıyordu.

“Örtmenim, hi! Örtmenim!”

“Geçecek paşam... Geçecek Civanım. Üfff. Bak üfledim geçti!”

“Yandıııı!”

“Üfff. Üf. Üffff. Geçti Civanım.”

“Öpünce geçmez mi?” dedi oğlan içini çekerek. Ülkü gözyaşlarını tutamadı daha fazla ve koyuverdi.

“Öpünce geçer oğlum geçmez mi? Muahh! Oh! Öptüm geçti! Civan oğlumm!”

Sarılıp tekrar kucağına aldı oğlanı. Çocuğun simsiyah dalgalı saçlarının arasına karıştı gözyaşları, saçının tozuna bulaştı.

“Bir daha o kadar hızlı koşmayacak benim oğlum, bak düştün dizin kanadı? Tamam mı Civan?”

“Herkes... Koştu... Örtmenim!”

“Herkes koşsun, sen koşma bitanem.”

(Sen yaralanma oğlum... Ayağın yaşa değmesin annem! Canımın içi zeytin gözlüm, Civanım... Mis kokulum! Gözünden yaş gelmesin... Hep gül annem... Hep mutlu ol... Allah'ıma emanet ol... Tüm iyilikler güzellikler seni bulsun evladım! Başarılar ve zaferler yollarına serilsin paşam... Rabbim benim ömrümden alıp sana versin... Canımm!)

Civan'ı kendi arabasıyla yetimhaneye götürdü ve uyutana kadar yanında kaldı. Uyurken elini tutup masallar anlattı. Başını bekledi, yarasına baktı. Gece yarısı yetimhaneden güçlükle ayrıldı. Bakıcılar da *(Ne ilgili bir öğretmen onun gibisi yok)* diyorlardı. Oğlunun saçının ucundan bir tutam kesip, ipek bir mendile sarmıştı gizlice. Evdeki Kur'an'ın içine sakladı, ara sıra çıkarıp dokundu, kokladı.

Sonraki aylar içinde Civan'a olan anne aşkının fark edilmemesi için olağanüstü gayret gösterdi. Diğerlerini Civan'dan ayrı tutmadı. Öyle bir sevdi ki hepsini, 26 yetim çocuğun hepsi Ülkü'yü anne bellediler. Ona taptılar. Bu sınıfta, ikisi üstün zekalı (Nihat ve Civan), diğerleri sıradan yetim çocuklar, diğer sınıflardan daha mutlu ve daha başarılıydı. Ülkü kendisiyle gururlandı. Kayıt esnasında müdüre gidip *“benim çocuğum yetimhaneden gelen ne idüğü belirsiz, bitli piçlerle aynı sınıfta okumasın!”* diyen velilere inat, en başarılı çocuklar yetimler sınıfından yetişti.

Diğer öğrencilerin de, *“Hey yetimler sınıfı! Ananız babanız nerede piçler!”* diye hor görüp alay etmelerine izin vermedi. Yetimlerine dil uzatan öğrencilerin hem kendisiyle hem öğretmeniyle hem velisiyle görüşüp bu durumu engellemek için elinden geleni ardına koymadı.

Okulların ilk açıldığı gün, Ural Hoca ile görüşmesinden sonra, Civan

yerine Nihat'ı, öz oğlu zannettiği bir buçuk aylık gaflet sürecini değiştiren ise sürpriz bir misafir ziyaretiydi. 29 Ekim merasiminden sonra, okul bahçesinde elinde sunuculuk yaptığı dosya ile dikilip dururken onu gördü. Dosya elinden kayıp düştü. Elini delice çarpan göğsüne bastırıp dehşetle mırıldandı, "Ersoy?"

Bir şapkalı, spor giyimli, güneş gözlüklü genç adama; bir önündeki diz çöküp konuştuğu kendi öğrencisine baktı. Ersoy çocuğa kırmızı bayraklı bir balon ve bir horoz şekeri verdi. Oğlanla birkaç kelime konuştu. Oğlan gülererek başını salladı. Ersoy çocuğun başını okşadı ve gönderdi. Ayağa kalkıp etrafa bakındı. Ülkü, elleri ağrıyla sıkışan göğsünde, minik adımlarla ve elindeki horoz şekerini yalaya yalaya memnuniyetle servis minibüsüne yürüyen Civan'ı ve ardından bakan adamı seyretti.

Kendisini güçlükle toparlayıp, adam bahçeden ayrılmadan koşup yetiştii. "Ersoy!"

Adam döndü. "Hah! Ülkü? Ne var?" Dedi kadını gördüğüne hiç memnun olmamış gibi.

"Burada ne arıyorsun?"

Ersoy aksi bakışlarla kaşlarını çatarak, kadının tepesine dikildi, dişlerini sıkarak ve fısıltıyla, "Sen ne arıyorsan! Ben de onu arıyorum Ülkü Hanım!"

Kadın hayretle bakakalmıştı. Donmuş bir ifadeyle bir süre gözleri dolu dolu baktı adama. Yüzüne, gözüne, saçlarına, ellerine... Adam çenesindeki tüm kasları sıkmaktan seğirerek etrafına bakındı telaşla, "Gel söyle..." deyip Ülküyü bileğinden tutup bir duvar dibine çekti.

"29 Ekim törenleri için Ankara'ya gelmiştim evvelki gün... Tesadüfen burada olduğunu öğrendim. Babanın tüm kudretine rağmen sen..." dedi, aşağılayıcı bir bakışla kadını süzerek ve dudak büktü. "Bu varoş devlet okulunda öğretmenlik yapmaya başlamışsın. Hem de gönüllüymüşsün? Hem de yetimler sınıfında! Bir dost meclisinde adını idealist öğretmen, hatta Çalığışu olarak anıyorlardı, takdir ediyorlardı! Bravo doğrusu ben de çok takdir ettim! Çocuğu bulmuşsun? Hemen anladım! Ben de Ural Hocaya gittim... Ülkü öğrendiyse benim de hakkım dedim! Tabii sana başka çocuk göstermişler."

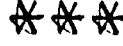
"Neee?"

"Salak mısın be kadın? Sen oğlum Nihat mı demişsin? Alay etmişler seninle! Hadi analık duyguların kördü, gözlerin de mi kör? Civan'ı nasıl

diğerlerinden ayırt etmezsin? Oğlumuz tıpatıp ben, baksana!”

Ülkü bayılacak gibi oldu. Ağlayamadı bile. Nefesi kesildi. Titreyerek bir duvara tutundu.

Ersoy tuttu onu, kulağına eğildi, “Bu kadarı çok fazla Ülkü... Bu rezilliği daha fazla durup seyretmeyeceğim!”

19. Eylül 2018 - Akif’in Planı – İstanbul

“Bu memleketin jeopolitik konumu küfürsüz yaşamaya uygun değil.”

Can Yücel

Ateş, bir elinde genç kıza ait uzaktan gizlice çekilmiş fotoğraflar bir elinde telefonuyla ofisinde keyifli bir gün geçiriyordu. “Dayı! Sana bir özür borçluyum... Böyle güzel bir kızın olduğunu bilseydim, karınla hiç vakit kaybetmezdim! Zaten hiç tipim değildi.”

“Aşağılık pezevenk! Derhal kızımдан uzaklaş!”

“Yalnız ben emir almayı pek sevmiyorum dayı. Rica mı etsen?”

Akif öfkeden küplere binse de neredeyse yalvaracaktı. “Ateş! Ateş! Ateeeş! Aliye’nin oğlu? Yeğenim... O senin kanından! Yeğenin o senin? Kızımдан uzak dur. O masum... Onu ben büyütmedim... O hayatın karşıma çıkardığı masum bir su köpüğü... Hiçbir günahı yok! Kızımдан uzak dur!”

“İyi gidiyorsun, eee sonra?”

“Gel konuşalım? Tolgay’ı aldın...”

“Tolgay büyük günahkârdı, sen de öylesin. Sıran gelecek.”

“Tamam gel... Şirkete gel, anlaşıcağız! Lütfen? Şimdi Ferah’ın civarından uzaklaş!”

“Lütfen mi dedin? Duyamadım?”

“Lütfen dedim! Bekliyorum, hadi gel.”

“Bekle!”

Ferah’ın adliyeden çıkıp arabasına binerken çekilen fotoğrafları aynı anda Akif’in de telefonuna düşmüştü. Üstelik yanında avukat ordusuyla günün yarısını emniyette Tolgay’ın sorgusunda geçirmişti. Tolgay’a, suçüstü yapılmıştı ve sekiz on yıldan önce çıkamayacaktı oğlu. En iyi ihtimalle! Akif, umudunu kaybetmişti. Akşamı haberlere de düşerdi olay.

Kaybetmeye çok yakındı. Hamle yapmalıydı artık. Akıllıca bir hamle...

Ateş, Akif'e yanında Alemdar ile birlikte gitti. Alemdar, Ateş'in yaptıklarına zevkten dört köşeydi. Hatta sırtını sıvazlayıp "Yaman delikanlıymışsın helal olsun!" bile demişti.

"Hah babalık! Helal olsunu da duyduk ağzından, ben de Ya Sabır'dan başka laf bilmezsin sanmıştım..."

Akif ikiliyi nazikçe odasına buyur edip sekreterine içeri kimseyi almasını tembihledi. Kapıyı kapatıp deli deli bir halde burnundan soluyarak Alemdar'ın karşısına dikilip hesap sordu; "Seeeeen? Benim yeğenime ne yaptın ulan? Neden yaptın? Neden bu çocuğu bana düşman yetiştirdin Alemdar? Yaşadığını bilsem öz evlatlarımdan ayırır mıydım Ateş'i?"

"Bence çok da iyi yaptım, bak aslan parçası nasıl da öcümü alıyor senden! Eee Akif... Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner demişler!"

"Şerefsiz! Dayıyı yeğene, kardeşi kardeşe kırdırmak bizim töremizde var mıydı? Biz, kanımızdan olanı ne zaman sırtından vurduk?"

"Sen daha iyi bilirsin Akif... Ben düştüğümde ilk tekmeği atan sendin!"

"Bak Alemdar! Kardeşim senin beceriksizliğin yüzünden kara toprak olduğunda seninle hukukum' bitti. Sana kan davasını bitirmeden Aliye ile evlenme demiştim, kızı kaçırdın da ne oldu? Hani başına taç edecektin! Toprağa gark ettin! Ben sana hesap sordum mu? Karını çocuğunu koruyamadın sen! Sana kaç kere onları İstanbul'a getir dedim! Sen ne yaptın? Kızı köyde hasta anana, sakat kardeşine bakıcı gibi bıraktın! Kaderine terk ettin onları! İstanbul'a gelince gazinolardan kafanı kaldırıp, onları yanına almak istemedin! Yalan mı Alemdar? Hadi oğlunun önünde yüzleş benimle!"

Ateş, adamlar odanın ortasında karşı karşıya dikilmiş 23 yıllık birikmiş hesaplaşmalarını kusarken, bir koltuğa oturmuş dikkatlice dinliyordu. Akif'in iddialarını gülünç buldu, sanki kendisi için çok bir anlam ifade edecekti de, Akif şimdi üstüne oynuyordu. Yoksa inanmış rolü yaparak yeni bir strateji mi belirlemeliydi? (*Babaya küs, dayıya yanaş? Fena fikir değil. Gerçi Saygın biliyordur bunun böyle olacağını...*) Bir süre daha susup dinledi.

"Gazinolar alemini sen benden daha iyi bilirsin Akif, rezilleşme karşımda! Sen paşalar gibi saltanat sürerken, elin kirlenmesin diye kaç çakal boğazladım ben? O zamanlar çakallar yuvasına karı kızan getirilmezdi. Sen, kıcını hep ben temizlediğim için anlamazsın! Ben onları, sen ağalık

yap diye boğazladığım çakallardan korumak için İstanbul'a getirmedim! Ateş biliyor zaten, yıllarca onu kimden, neden sakladığımı da! Bu yaşta sonra sana mı inanacak, bana mı?"

Ateş dudak bükerek sakallarını sıvazladı. Etrafa bakınmaya başladı. Akif'in ofis dekorasyonunu beğenmişti. *(Yiyin birbirinizi puştlar!)*

"Gençken de kas kafalıydın şimdi de Alemdar! Ama oğlun akıllı, sana benzememiş... Yoksa sende benim sevkiyatımı basıp ortalığı toz duman edecek zeka nerdeeee!"

Ateş gülerek, "Sağ ol dayı." dedi. *(Birazdan teşekkür edecek manyak! Akşam kafasına sert bi cisimle vurdum da ben mi hatırlamıyorum? Beyin amcıklaması geçiriyor zaar?)*

Alemdar da şaşırdı ama bozuntuya vermedi. "Eee kız halaya, oğlan dayıya çekermiş Akif! Sahi kız demişken? Kızın kaç numaradan? Aşiret biliyor mu?"

"Bilmiyor, bilmeyecek! Kızım! Sizi! Hiç! Alakadar etmez!"

Ateş ağır ağır ayağa kalkıp aralarına girdi, "Yeter artık Habil ve Kabil! Sizin sonsuuuuz boğazlaşmanızın bitmesini bekleyemem. Tapularım ve hisselerim hazır mı dayı?"

"Hazır... Oğlana devredeceğim Alemdar, sen benden zırnık dahi alamazsın! Kızsam da, sövsem de dövsem de yeğenimdir. Anasının hakkını alacak."

"Gözlerim yaşardı!"

"En başından uzlaşabilirdik ama sen bana hakaret ettin, ben sana kızdım inat ettim. Nihayetinde sen kendi ellerini kendi ailenin haysiyetiyle kirletmeyi seçtin. Ama artık duracaksın!"

"Yok... Durmayacağım. Babam dur demeden ıııh. Kontrol et baba, tapular tamam mı?"

Alemdar baktı, "Çeyreği bile yok burada!"

Ateş, "Yürü o zaman baba, ateşkes bitmiştir! Bundan sonra haysiyet arayan açsın götüne baksın!"

Akif atıldı, "Ateş dur! Buradan sağ çıkamazsın!"

"Ben sağ çıkmazsam oğulların ve kızın da sağ kalmaz. Akifcan için İsviçre iyi bir seçim olabilir ama eski kartelimden adamlarım okula çok yakınlar! İrem dersen birkaç estetik düzeltmeden sonra Miami'deki yazlığında güneşlenmeye gitmiş. Tolgay'ı babam içeride hemen hallettirir!"

Karısı Seda üzüntüden kendini falcılara vurmuş yazık, onun da peşinde adamım var. Ferah'a gelince... Güzel avukat hanımın hani o su köpüğü masumiyeti var ya?"

"Kes şunu yeter!"

Ateş dişlerinin arasından alaycı bir gülüş attı. "Tapular ve hisseler tamam olacak, bir daha da benimle oynamaya kalkma! Arayım mı İsviçre'deki adamlarımı? Aldırayım mı junior Akif'i? Artık organ mafyasına mı satarlar? Sakatlayıp dilendirirler mi? Yoksa sapık bir Arap şeyhinin haremine mi? Dur dur... Onu Ferah'a yapmalı! Ne bakıyorsun? Bana hala inanmıyor musun?" deyip Alemdar'a döndü. "Baba ben bu adama vahşiliğimi daha nasıl kanıtlayayım?"

Akif burnundan soludu. "Otur otur! Allah'ın cezası... Seni akıl hastanesine kapatmalı! Şerefli bir adam kendi yeğenlerinden böyle söz etmeye bile ar duyardı! Sen ne tür bir arsız olmuştun?"

"Of sıkıldım hadi..."

"Bir teklifim var, otur dedim. Sana, size... En iyi ateşkes teminatı!"

Ateş ve Alemdar otururken birbirlerine tereddütle baktılar. Ateş bir tuzak kokusu alıyordu. Etrafa tekrar bakındı. Plazanın otuz küsürüncü katındaydılar üstelik silahsızdı. Buradan gerçekten sağ çıkamam diye düşünüp, kol saatindeki panik düğmesine basmayı planladı.

Gerek kalmadı. Kapı çalındı. İçeriye krem rengi ceket pantolon takımlı, bej rengi topuklu ayakkabılarının üstünde uzun, ince ve zarif, kumral saçları maşalı, hafif makyajlı, iri ceylan gözlü bir peri kızı süzüldü.

Ateş bakakaldı. (Ölmediyse hala?)

Akif kolunun altına aldı kızı "Ferah... Gel kızım."

Kız "Merhaba." Dedi, oturanlara göz ucuyla baktı ve meraklı bakışlarını Akif'e çevirdi.

"Ferah, tanıştırayım; Sina Ateş Taranoğlu ve babası Alemdar Taranoğlu... Yani enişten ve kuzenin. Hani Aliye Halanın yıllardır öldü bildiğimiz oğlu vardı ya, işte o."

Ateş dimdik bakışlarını genç kadının olanları anlamaya çalışan masum yüzünden ve yeşil gözlerinden ayırmadı. (*Nabıyosun Aaaaakiiiiiiif?*)

"Aaa nasıl yani? Şey. Hoş geldiniz." deyip yanlarına geldi Ferah, neler olduğunu hala anlamamış olsa da Alemdar ve Ateş ile nazikçe tokalaştı. Babası onu ailesinden kimseye tanıştırmazdı üstelik ilk kez Mardin'deki

ailesinden birilerine aile sıfatlarını kullanarak takdim edildiği için hayrete düştü.

Akif derin bir nefes alırken üstündeki ceketini çıkarıp bir sehpanın üstüne attı. "Ferah... Tuhaf biliyorum. Ateş! Ölmemiş meğer ve karşımda."

Ferah, yıllar önceki bir bayram sabahını anımsamaya çalışarak "Mezarlarına gitmiştik." diye mırıldandı.

"Evet evet ta kendisi... Söyleyeceğim şu: İkinizin! Evlenmenizi istiyorum!"

Ateş ayağa fırlayıp şaşkın bir kahkaha attı. Yanlış mı duydum diyerek bir Akif'e bir rengi küle dönen kıza baktı. Tekrar alaycı bir kahkaha atıp ellerini şaklattı iki kez ve "Pes!" Dedi.

Alemdar, "Asla olmaz!" diyerek ayağa fırladı.

Ferah, olduğu yerde ağzı açık bakakalmıştı. Gür kıvrıcık kirpiklerini kırpıştırarak nihayet haykırdı adamın yüzüne, "Baba ne saçmalıyorsun? Sabah sabah alkol mü aldın? Ne evliliği? Kuzenin demedin mi? Ben yanlış mı duydum? Tolgay'ın durumu seni çok sarstı anlıyorum, otur şöyle..."

"Ferah sakın ol, konuşacağız kızım. Evlenmeniz lazım diyorum, çünkü seni şu karşıdaki baş belası adamdan korumamın tek yolu bu! Onun bana güvenip itaat etmesinin de! Ailemizi ayakta ve bir arada tutmanın da..."

"Anlamadım? O? Tehlikeli ve sen bizi evlendirmek mi istiyorsun? Baba iyi misin, sana ne oldu?"

"Ferah evleneceksin! Gayet aklım başımda benim!"

"Bu duyduğum en saçma şey! Siz de bakıp durmayın bir şey söylesenize? Allah Allah ya! Hangi devirde yaşıyoruz? Taş devri mi burası, mağara adamları mısınız siz? -Ferah kuzenin ölmemiş hadi şimdi evlenin? Ne bu, şaka mı? Beyefendiii? Siz de bir şey söylesenize? Aldığınız en romantik evlilik teklifi değil sanırım?"

Ateş kızın az önce adeta tek solukta attığı tiradına gülmemek için kendini zor tuttu ve karşısına dikilip baştan aşağı süzdü Ferah'ı ve zaman kazanmak için, "Cık." Sesi çıkardı dişlerinin ucuyla. "Tipim değilsin!"

"Ne diyorsun ya?" Diyen Ferah, aynı anda Ateş'e baktı.

Alemdar da Akif'e çıkıştı, "Ölmek üzereyken çok altına sıçan gördüm de senin kadar büyük sıçanı ilk kez Akif!"

Ateş kahkahasını tutamadı. "Ağız ishali manyak! Hem? Evlendirip

nasıl koruyacaksın Ferah Hanımı benden dayı? Prezervatif sponsoru olmandan başka yöntem aklıma gelmedi de!”

Kız bir çığlık atıp ayağını yere vurdu, “YETEEEEEEEEEEEEER! Hepiniz kafayı mı yediniz? Baba? Bana şaka yaptığını söyle!”

“Ferah sus, ben ne dersem o olacak! Sana İstanbul’a ilk geldiğin gün söylemiştim. Burası benim dünyam! Sana gelince Ateş? Veliahdım olmayı elinin tersiyle itecek kadar aptal olmadığını biliyorum. Yanıldım mı? Yaşadığını bilseydim sana öz evladım gibi bakardım demiştim. Zamanı geri alamam ama bu teklif, iyi niyetimin ispatı!”

Alemдар, Akif’in üstüne yürüdü işaret parmağını havada sallayarak, “Bu düpedüz bir TUZAK!” diye bağırdı.

Ateş “Baba sen az dışarı çıkar mısın? Ferah Hanım sen de. Dayımla özel görüşecem.”

Alemдар “Benim asla rızam yoktur! Bu adamla dünür olmam, son sözüm bu, ona göre düşün Ateş!” deyip odadan çıktı.

Ferah ise hayatının en saçma, en absürt, en inanılmaz sahnesini hayret ve dehşet içinde izliyordu. Ateş’in karşısına dikildi, “Pardon siz neyi görüşüyorsunuz? Ben kendimi yeterince ifade edemedim galiba Ateş Bey: BEN, KİMSEYLE, EVLENMİYORUM!”

Ateş gözlerini devirdi, “Ben de sana yalvarmıyorum Akif’in gayri-meşru kızı! Çık dışarı!”

Ferah babasına döndü, “Baba asla evlenmem! Sakın beni iğrenç bi pazarlık konusu etme! Ayrıca kim bu adamlar? Beni şu adamların önünde nasıl böyle yerin dibine sokarsın?”

Akif, “Ferah sus, dışarıda bekle.”

Ateş, “Ferah Hanım, sen daha yerin dibiyle, göğün tavanını ayırt edecek yaşta değilsin kuzum, hadi çık dışarı!”

“Ne münasebet ya çıkmayacağım! Kafayı yiyecem! Burası medeni bir hukuk devleti ve ben de bir avukatım hatırlatırım size. Baba! Sakın benim adıma kimseye sözler verme çünkü...” derken Ateş kızı kolundan tutup kapıya doğru çekiştirdi.

“Sana çıkman söylendi, sen hala bıdı bıdı!”

“Yaaa! Bırak kolumu! Babaaa?”

“Ateş dokunma kızıma!”

Ateş, Ferah'ı hala kapıya çekiştirirken Akif'e, "Az önce evlen diyordun?" Deyip Ferah'ı kapıdan dışarı ittirdi ve kapıyı yüzüne kapattı. Renk öfkeden kırmızıdan bordoya dönen Akif'in karşısına dikildi, "Bana bak Akif Yavuzhan! Sen beni bilmezsin ama inan: Benim yıllarım seni okumakla geçti... Kapıdaki izbandutların silahımı aldılar ya? Buna sakın güvenme çünkü boynunu kırmam üç saniyemi almaz! Şimdi şu saçmalığı doğru düzgün anlat, bana yeğenim ailem masalı okuma!"

"Sen beni bilmezsin diyorsun ya? Asıl ben seni çok iyi bildim Ateş. Şurada iki saniyede boynumu kıracağına inansam değil sana kızımı vermek? Gelmişine, geçmişine, yedi ceddine, dünyana, ahiretine..."

"Hop! Yavaş!"

"Söverdim... Ama seni tanıdım ve anladım ki... Sen beni önce en sevdiğilerimle kanatmadan bana dokunmazsın. Öyle değil mi?"

"Olabilir de olmayabilir de... Sadece bir taktik. Ve taktikler değişir Akif. Söyle seninki ne?"

Akif elbette birden fazla taktik ve hesapla bu planı ortaya koymuştu. Kız kardeşine ait mirası, sonradan hortlayan bu belalı yeğene vermek zorunda kalırsa ki son durumda vermeliymiş gibi görünüyordu, mal bölünmesin istiyordu. Mardin'de babasından kalan yüzlerce dönüm tarla, evler, arsalar ve şirket hisseleri kimseyle bölüşebileceği miktarda varlıklar değildi. Ateş'i bir şekilde ya kendi tarafına çekecek ya eninde sonunda kan bağını yok sayıp ipini çekecekti. Bu durumda ona devrettiği hisseleri nikahlı karısı olan Ferah'a kalır ve Akif nasılsa Ferah'tan hepsini geri alırdı.

Ayakta önünde durduğu masaya parmaklarını açarak avcunu yaslayıp hasmının üzerindeki otoritesini pekiştirmek istedi, keskin bir kaş kaldırıp indirme hareketiyle kendi sözlerinin peşin peşin altını çizerek rahat bir tonda konuştu.

"Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın! Biz bence dost, sence düşmanınız. Her şekilde yakın durmalıyız. Ve açıkça söylediğim gibi kızımı senin o şeytani kafandan geçecek herhangi bir rezillikten korumak. Hiçbir onurlu, şerefli, haysiyetli erkek, nikahlı karısına seks videosu filan çekmez. Hiçbir suçu günahı yokken kurban etmez."

Ateş, adamın gözlerinden ayırmadığı dimdik bakışlarla Akif'in jest ve mimiklerinden gerçek niyetini büsbütün okuyor ve bu operasyona katıldığı için ilk kez heyecan duyuyordu. Saygın'ın ilk toplantıda bahsettiği, Akif için aile kutsaldır iddiasının geçerli olmadığını, olsa olsa kendi

itibarını ve servetini korumak için aile bağlarını paravan olarak gösterdiğini anladı. Gayrimeşru kızının huzurunu ve onu korumayı düşündüğü yoktu sadece kız üzerinden başka bir şantaja boyun eğmek istemiyordu. Tapuların aile içinde kalacak olması da cabasıydı! (*Cibilliyet yoksunu, gedikli puşt!*)

Gözlerini kısarak alaycı bir gülüş attı, “Sonra?”

“Sonrası ne olsun? Ha böyle bir teklif yaptım diye kafan karışmasın. Mertçe konuş; kızıma her şekilde İrem'e yaptığın gibi bir komplo kuracaksan?”

“Yok! Kendimi seyretmeyi sevmedim! İlk ve sondu o! Belki başkasıyla izleriz kızını? Ya da yok! Kıskanırım, bak hemen nasıl da sahiplendim? Başa dönelim... Sesli düşünüyordum. Ne diyorduk? Bak Ferahlı fanteziler aklımı karıştırdı. Galiba teklifin hoşuma gitti. Akraba evliliğini çağ dışı bulsam da... Karşı konulamaz yanları yok değil. Ha bana veliahdım ol da demiştin sanki?”

Akif renkten renge girmişti. Kendine bir kadeh viski doldurup başına dikti. Yutkundu.

“O halde sen? Ferah'ımı kirletmeden çok çabuk... Anlı şanlı bir düğün yapacağım size.”

“Hımm... Bu arada Tolgay'ın tutuklanmasının ve başkanlıktan çekilme gündemlerinin de üstünü bu düğün magaziniyle sıvayacaksın? Bir taşla kaç kuş, sayamadım?”

“Sen sandığımdan da zekisin...”

“Ama sen benden zeki değilsin Akif.”

“Kabul... Seninle daha fazla çekişmeyeceğim. Tek şartım ve aslında babalık arzum var: Geçici de olabilir, bu sana bağlı. Başka türlüüne razı gelmem mümkün değil.”

“Neymiş?”

“Benim evimde oturacaksınız. Ferah gözümün önünde olacak. Tabi sen de!”

Ateş kaşlarını çatı, “Yoo olmaz... İç güveysi gelemem.” Diye yalan söyledi. (*Kör istemiş bir göz, Allah vermiş Hubble teleskobu!*)

“Ben de karımı, oğlumu ve has adamımı mahveden bir serseriyle kızımı sokağa atmam! Başa döneriz: Buradan sağ çıkamazsın! Ben seni ve Alemdar'ı burada öldürürüm... Sonra istersen kopsun kıyamet!”

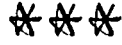
“Kıyamet senin köpeğin olsun Akif, düşünecem tamam. Babama danışayım, hasta ve yaşlı bir adam, rızasını almak gerek. Yarın kararımı bildiririm. Tapular sende kalsın... Bana daha değerli bir şey verdin.”

“Düşün ama ev şartım pazarlığa açık değil.”

“Evinde havuz var mı?”

“Var!”

“Tamam, yarın haberleşiriz...”

20. Eylül 2018 - Basın Açıklaması - İstanbul

“İnsanları kandırmak, kandırılmış olduklarına ikna etmekten kolaydır.”

Mark Twain.

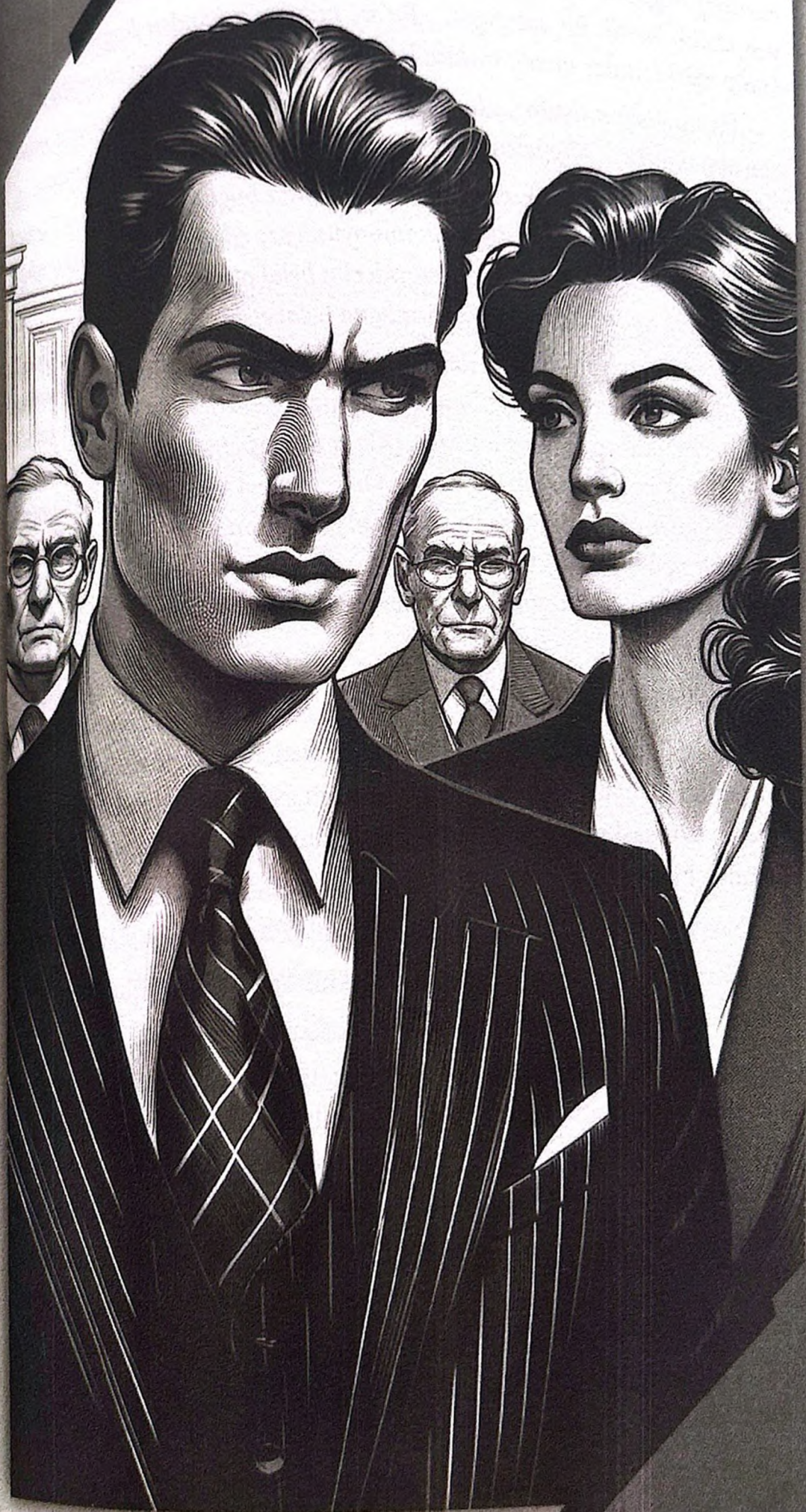
Saygın Efe, Ceylan'ı arayıp bir konferans görüşmesi tertip etmesini söylemişti. Ceylan, Ateş ve Alemdar'ı ofisine çağırdı ve Ankara'daki Saygın'a bağlandılar. Canlı yayında bir basın toplantısı düzenleyen Akif'i birlikte izlediler.

‘Merhaba sayın basın mensupları ve muhterem halkımız...

Son zamanlarda yaşadığımız zor günler neticesinde hakkımızda yazılıp çizilen olumsuz haberlere, karalama ve itibarsızlaştırma kampanyalarına karşı açık yüreklilikle cevap vermek elzemdir. Sizlerin karşısına çıkmak, tüm hayatı kamuoyuna mal olmuş, ömrünü ailesi ve ülkesi için çok çalışıp kazanmaya adanmış kişiliğim için bir onur meselesidir. Haysiyet meselesidir.

Öncelikle oğlum... Tolgay Yavuzhan'ın tutuklanması... 32 yıl üstüne titredığım,ilmek ilmek büyüüttüğüm, en iyi okullarda okuttuğum evladımın... Böyle kahredici bir suça adının karışmasından, bir baba olarak perişanım! Bir baba olarak başım yerde. Hak vermiyor, savunmuyor ve inkâr etmiyorum. Oğlum Tolgay, bilgim ve iznim dışında dahil olduğu birtakım grupların, kirli ticaret emellerine alet edilmiştir. Dava süreciyle ilgili detaylı konuşmam mümkün değildir. Adaletle karşı boynumuz kıldan incedir. Ancak; suçun ilk kez, azmettiriciler aracılığıyla ve tuzak kurma vasıtasıyla oluştuğundan... Oğlumun en kısa sürede tahliye edileceğini umut ediyorum.

Ve tabi ki 20 yıldır renkleriyle uyuyup uyandığım, yeri geldiğinde uğruna çocuklarımı dahi ihmal ettiğim, ailemin zamanından çaldığım, ilgimin

ve sevgimin çoğunu fanatikçe naksettiğim, maddi manevi tüm gençliğimi harcayıp bugünlere getirdiğim takımım: Pars Spor Kulübümüz! Biz üç milyon kişilik büyük bir camiayız... Bu üç milyonun içinden bugün 120 kişi kulüp merkezimize imzalı mektuplar yollayıp benim istifamı istemişler?

Başım gözüm üstüne... Kalan 2 milyon 999 bin 880 taraftarıma mahcup olmaktansa... Şüphelere mahal vermekten ve kan kaybetmektense...

Ben Akif Yavuzhan; onurum ve şuurumla bugün; Pars Spor - Futbol Kulübü yöneticiliğinden istifamı kamuoyuna arz ederim. Tekrar başkanlığa aday olmayacağım. Hakkım ve emeklerim helal olsun. Ailemden önde tuttuğum Pars Spor ailesi de haklarını bana helal etsin...

Bundan sonra... 57'sini devirmiş, paraya, güce, üne, saygıya doymuş her adamın bence çok geç olmadan yapması gerektiği gibi inzivaya çekiliyorum. Artık dur durak bilmeden çalışarak kaybettiğim aile zamanlarımı telafi etmek ve dinlenmek istiyorum. Önce manevi kızım olarak bildiğiniz... Burs sağlayarak okuttuğum ve ailemden gördüğüm sevgili avukat kızım Ferrah Jabir ile sevgili yeğenim Sina Ateş Taranoğlu'nun düğünlerini kutlayıp... Sonra umre ziyaretine gideceğim. Beni dinlediğiniz ve bana inandığınız için teşekkür ederim.

Saygılarımla...

Ateş, sigarasını küllüğe sertçe bastırırken alçak sesle okkalı bir küfür mırıldandı. Ceylan konuşmanın tamamını ayakta ve parmaklarını kemi-rerek, yüzü şaşkınlıktan şekilden şekle girerek izlemişti. Ellerini başının üstünde birleştirip, "Yuh!" Dedi.

Saygın ekrandan katıldı, "İyi bir hatip!"

Ceylan "Ah evet, ama bu kadarı Akif Yavuzhan için bile çok fazla! Adam aileden girdi, umreden çıktı!"

Ateş "Satır araları güya çok çalıştığı, takımına çok emek verdiği için ailesinin zamanından çaldığının pişmanlığını ifade eden acılı bir babanın itiraflarıyla doluydu. Tolgay'ın suçunu inkâr etmedi, ooo alkış! İstifayı bastı, ooo kral adam! Bizim ülke gündemi böyle harbi hareketleri ancak Japonlardan duyar... Umre filan diyerek malum yerlere de selamını çaktı!"

Alemdar, "Şerefsiz dingil!"

Ceylan, "Şaka gibi bir basın toplantısıydı! Hatta öyle ki adamı rezil de eder, vezir de, cinsinden! Demek ki hala kendine çok güveniyor ki böyle

epik ve komik bir konuşma yapabildi... PES! Akif'i bilmem ama PR ajan-
sının piyasaya rezil olacağı garanti. Bu profesyonelce değil şovenistçeydi!"

Ateş "Eee Ceylan senin çevren geniş, aleyhine konuşur işte milleti...
Herkes alaya alsın, rezil olsun."

"Artık çok geç Ateş. Senin benim pespayelik ve ajitasyon olarak oku-
duğumuz o satır araları, standart insanlar için bir destan! Üzgünüm ama
Akif skandalları ve istifasıyla bile bastığı yeri titretmeyi başardı. Anti PR
çalışmalarım çöpe gitti... Of..."

Saygın herkesin yorumlarını dinledikten sonra ayağa kalktı ekranın
karşısında, "Ateş? Sen bu adama evliliğe razı olduğunu söyledin mi ki
böyle bir açıklama yapabildi?"

"Hayır söylemedim. Düşünecem demiştim. Cüreti inanılmaz! Bu iş
giderek daha adrenalinli olmaya başladı Saygın! Isınıyorum!"

"Seni neyin ısıttığı hepimizin malumuysa da... Tebrik etmeden ge-
cemeyeceğim. Bir kez daha hamlelerinle nutkum tutuldu evlat! İrem ile
vakit kaybetmeni gereksiz bulmuş ve sana çok kızmıştım. Ragıp olayını
fazla kanlı bir tiyatroya çevirip aşırı risk aldığını düşünmüştüm. Tolgay'ı
o baskında derdest etmekle Akif'in boynuna nasıl bir ilmek ördüğünü
anlamaya başladım. Bu adama sekiz yıldır ben çalışıyordum güya. Akif'e
yaptığın onca kafa tutmaya karşı... Seni kızıyla evlendirmek isteyeceği ak-
lının ucundan geçmezdi."

Ceylan, "Hangi sağlıklı düşünen insanın aklımdan böyle bir şeytanlık
geçer ki? Hakikaten Ateş, nasıl? Bazen bizim göremediğimiz bir şeyler mi
görebiliyorsun acaba diye düşünüyorum."

Ateş muzipçe sırtarak Alemdar'a baktı bir yorum da o yapsın diye.

Alemdar "Bence sadece kafadan çatlak!" Diye homurdandı.

"Siz risk almayı bilmiyorsunuz ben biliyorum hepsi bu. Risk böyle
yönetilir Saygın!"

"Pekâlâ tebrikler... Akif'e karısıyla yatarak hayatının dersini verdin.
O da bu dersle... Karısı olan bir kadına çok öfkelenirse de, nasıl zarar vere-
meyeceğini anlayarak, ona attığın oku sana çevirdi. Pes! İkinizin zihinleri
aynı çalışıyor adeta..."

Alemdar "Ben sizin entrikalarınızdan anlamam, ya benim itibarım ne
olacak? Alemdar Reis yeminini bozdu, can düşmanıya dünür oldu diye
arkamdan konuşacaklar."

Alemdar'ın bu çıkışı Ateş'i sinirlendirdi ve adama söylendi. "Akif'in evine girdim, bunun neyini anlamıyorsun be babalık? Akif Yavuzhan'ın fildişi kulelerini fethettim say, ikna olursun! Şimdi iş bir kaç böcek yerleştirmeye kaldı, gerisi çorap söküşü... O kaleye yatılı misafir olmanın başka yolu vardysa da, biz bilmiyorsak söyleyeydin!"

Saygın "Alemdar Reis, Ateş haklı. O evliliği elbette kabul edecekti... Sen yine de yelkenleri hemen suya indirmiş gözükme ki Akif uyanmasın. Hatta düğüne filan katılma, hem sen de kendi çevrene karşı itibarını korumuş olursun. Gerekirse Ateş kıza tutulmuş olsun, sen de oğluna kızmış ol? Akif de ikinizin arasına fitne soktuğunu düşünüp bir zafer sarhoşluğu daha yaşasın."

Ateş "Kızını korumak şöyle dursun, Akif'in niyeti de beni avcuna almak zaten. İzleyecek, izlettirecek, hatta belki kızını bile üstüme salacak. Bin yıllık pezevenkler bu adamın eline su dökemez!"

Ceylan "Adama bak be... Ne karısı umurunda ne çocukları... Varsa yoksa kendisi!"

"Öyle... Sen de düğünle ilgili magazinde bol gürültü çıkar Ceylan. Akif'in istediği gibi düğün magazini Tolgay ve istifa gündemlerini gölgede bıraksın. Kısa zamanda Akif'ten çok şey aldık. Şimdi ona biraz da istediklerini vereceğiz. Ya da o öyle sanacak... Ateş de bu arada Akif'in bağlantılarına ulaşacak. Ve Ateş? Söylemek zorundayım; O kıza karşı en ufak bir zaaf gösterirsen... Akif'e koz verirsin!"

"Benim zaaflarım gusül abdestiyle sona eriyor müdür, rahat ol."

Saygın "Öyle olsun." dedi.

Ceylan ise dinlerken kıskançlıkla dudaklarını kemirip durmuştu. Ateş, Ceylan'a bakınca kadın hemen kendini toparlayıp, yüzüne profesyonel bir gülüş yerleştirdi ve ayağa kalktı.

"Ben gidip düğün için mekân ve organizasyon şirketi bulayım. Daha damatlık, müzik, yemek, pasta, takı, ooo çok iş var! Arzu ederse Ferah Hanımın zevkine göre ayarlarız organizasyonu. Müstakbel eşine kartımı ver Ateş..."

Ferah saatlerdir ağlıyordu. Sonunda inkâr ve isyan fayda etmemiş, durumun vahametini zor da olsa kavramıştı. Akif ciddiye! Bir gün başına bu saçmalıkların geleceğini bilse İstanbul’a asla adımını atmazdı. (Ah annem uyarmıştı aslında! -Hiçbir Türk ya da Arap erkeğine güvenmeyeceksin! Babana bile! Hatta en başta ona!- Geri zekâlıyım! Safım işte! Ona güvendim!)

Annesi yedi yıl önce trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Boston’da yapayalnız kalınca Ferah depresyona girmişti. Bir gün kafasına esip her şeyini toplayıp İstanbul uçağına bindiğinde 18 yaşındaydı. Babasıyla bir hayat kurabileceğini düşünmüştü. Henüz babasının hayatına sığamayacağını anlayacak olgunluğa ve bilgiye sahip değildi. Büyürken yılda ancak bir, iki ya da üç kez gördüğü babası, Ferah’a göre sevecen, iyi niyetli, kibar, mahcup ve şahane bir babaydı. Onu çok özlüyordu ve devamlı telefonlaşıyorlardı. Daima, “Özür dilerim kızım. Seni yanıma alamıyorum, affet. Aşiret beni cezalandırır, sana ve annene zarar verir. Sizi korumak için gizlemek zorundayım. Ama geçecek. Sabret!” derdi. Annesi Sabah ise Ferah’tan gizlice Akif’e, “Çocuğa boşa ümit verip durma Akif! Kızı asla yanına almayacağını biliyorum. Bir gün anladığında Ferah’ın dünyası başına yıkılacak ve seni asla affetmeyecek.” derdi. Ferah, annesi ölmeden iki yıl önceki telefon konuşmasında bu sözleri Akif’e söylediğini duymuştu. Annesi onu dışarıda sanırken gizlice konuşmasını dinlemişti. Sonra annesiyle babası tartışmaya başlamıştı. Sabah’ın hıçkırarak “Seni tanıdığım güne lanet olsun!” dediğini duymuş ve çok üzülmüştü. Babasıyla o gün küsmüştü. (Olmasa da olur, bana annem yeter.) diye karar almıştı. Akif zaten yanında yoktu ve madem kendisini oyalıyordu? Hiç olmasındı!

Fakat annesi gidince tek başına yapamamıştı. Akif’i kendince affetmişti. Sonra hep sabretmiş, Akif’in verdikleriyle yetinmişti. İnsanların şüpheli ve aşağılayan bakışlarıyla buharlaşıp uçmak, yok olmak isterken bile sesini çıkarmamıştı. Çünkü Akif’in mahcubiyetine inanmıştı hatta babasını öz ailesine karşı zor durumda bıraktığı için kendisi mahcup olmuştu. Bir defasında Mardin’i ziyaret ettiğinde az çok bu topraklardaki sert hükümleri anlamıştı. Bu yüzden babasının sevgisinden fazlasına hiç talip olmamıştı. İlk geldiğinde babasının genç karısı İrem, hatta abisi

Tolgay'ın bile -Bu kız para peşinde- ithamlarına dahi göğüs germesi gerekmişti. Akif'in yasal mirasçısı değildi. Annesinden kalan bir miktar parası vardı ve Akif'ten hiçbir maddi talebi yoktu. Ferah kabul etmek istemese de adam kendisine ev ve araba alıp bazı kartlar vermişti. İstanbul'da bir yıl sınava hazırlıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazanıp avukat oldu ve mesleğine dört elle sarılıp kendi kendini var etti.

Ferah adalete aşıktı. Her zaman doğrudan, dürüstten, ezilenden ve zayıftan yanaydı. Ferah bu hikâyenin en günahsız olanıydı. Şimdi akıttığı litrelerce gözyaşının, karşılaştığı bunca zift tutmuş kapkara kalbi yıkamasını umut ediyordu.

Akşam yemeğinde İstanbul'daki hayatının en kötü akşamını yaşamıştı. Akif, Seda ile kendisini yemeğe çağırmıştı. Önce Seda ile konuştu, "Tolgay'ın cezası iyi hal indirimiyle en az sekiz yıla inecek. Ben uyuşturucudan tutuklanır diyordum, o salak gitti silah sevkiyatında kendini yakalattı! Sen de babanın evine dönebilirsin artık kızım. Tolgay'dan sana hayır gelmez artık, boşan. Zaten babanla konuştuk o da aynı şeyi söylüyor. Bunca yıllık hukukumuzu biranda silip bize terörist muamelesi edenlerle aile bağımı sürdüreceksin değilim. Sen de babanın evine dön de, sanki seni burada zorla alıkoyuyormuşuz tavırları bitsin. Bir de onlarla uğraşamayacağım Seda. Tamam mı kızım? Seninle her zaman dostuz. Bir ihtiyacın olursa çekinme beni ara. Boşanmayı da merak etme, Tolgay anlaşmalı boşanmayı kabul edecek."

Seda söyleyecek söz bulamadı, zaten üç gündür perişandı. Magazinciler bir yandan, ailesi bir yandan, arkadaşları bir yandan herkes üstüne geliyordu. Durumu kolay değildi ama en rahatlatıcı, en mantıklı ve en net olan yaklaşımı Akif'ten görmüştü. Akif'in elini öpüp evdeki eşyalarını toplamaya gitti.

Ferah, o sabah babasıyla hayatının en sert tartışmasını yaşamıştı. Şimdiyse kendini sakin olmaya zorlayarak tekrar konuşmaya karar verdi, "Baba sen iyi misin? İrem nerede? Akifcan da yok? Her şey yolunda mı?"

"Hah, nihayet fark ettin kardeşinin yokluğunu! Tabi herkes önce kendi derdinde. Ben? Herkesin derdinde."

"Baba nerede Akifcan? Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olmadı, iyi merak etme... İsviçre'de üst düzey güvenli bir yatılı okula verdim. İrem de Miami'de. Dönmemek üzere gitti."

"Gitti ne demek? "

“Ayrıldık. Gel çalışma odama geçelim.” Deyip Akif yemeği bıraktı. Zaten Ferah’ın da iştahı yoktu. Çalışma odasına geçip kapıyı kapattılar. Gerçi ev bomboştu. İrem ve Akifcan’ın ani gidişi, evi sessiz bir ıssızlığa terk etmişti. Şimdi sadece ikisi kalmışlardı. Akif kendine bir kadeh viski döküp “İçer misin?” diye kızına sordu. Ferah bu teklife şaşırды çünkü adamın normalde çocuklarıyla karşılıklı içme âdeti yoktu. Akif’in boş vermiş tavrından kalbinin sıkıştığını hissetti Ferah.

“Neyin var baba?”

“Anlatacağım... Lakin nereden başlayacağımı bilemiyorum Ferah... Ama anlayacağını biliyorum. Sen çok zeki bir genç kadınsın. Yardımına ihtiyacım var.”

Ferah iyice sarsıldı. İlk kez... Akif’i ilk kez böyle çaresiz ve kendisinden yardım isterken görüyordu. Dahası Akif genelde dominant kimliğiyle her şeyi kendisi kontrol eder, karşısındakine fikrini bile sormazdı, değil yardım istemek...

“Baba beni korkutuyorsun.”

“Ailecek zor bir süreçten geçiyoruz Ferah. Sende bundan sonra temkinli olacaksın. Elimde tek sen kaldın... Ve seni... Nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum. Yardım edersen belki. Ferah! Başımda bir bela var; Şu... Alemdar’ın oğlu benimle uğraşıyor. Hiç tekin bir herif değil. Aliye halasının mezarını açtırıp DNA testi yaptırdım, oymuş. Bunca zaman neredeydi, nasıl sağ kaldı, şimdi neden ortaya çıktı bilmiyorum ama tek bildiğim, öz yeğenim olmasa onu çoktan gebertmiştim! Hem de kendi ellerimle!”

“Baba? O adam ne yaptı sana?”

“Detayını bilmesen daha iyi ama şu kadarını söyleyeyim; İrem’le Akifcan’ın gidişi de, Tolgay Abinin hapse girmesi de o Ateş denen adam yüzünden! Alemdar çocuğu bana düşman yetiştirmiş. Dahasını da yapacak.”

“Neden? Sen Aliye Halayı hep iyilikle yad edersin? Mezarını ziyaret eder, her ölüm yıl dönümünde Kur’an okutursun onlar için. O niye?”

“Bilmiyorum, bir şekilde o gün o evden çıkarılmış. Daha çok küçüktü. Kim onu yurt dışına götürdüyse bir daha dönememiş. Şimdi Alemdar’ın tahliye edilmesiyle karşıma çıktı. Alemdar türlü zırvalıklarla çocuğu bana karşı doldurmuş. Annesinin ölümünden bile beni sorumlu tutuyor. Saçmalık! Sonra da artık ne tür acılar yaşadıysa hepsinden beni sorumlu tutuyor. Anlattım, anlamıyor üstelik. Neler yaşadı bilmiyorum

ama çok tehlikeli biri. Yalnız başına bin türlü belaya batıp çıkmış. Dolaşısıyla sahipsiz, hudutsuz, arsız bir serseri olmuş. Bana ne yaparsa yapsın umurumda olmazdı fakat onurlu dövüşmüyor! Erkekçe kafa tutmak yerine hep belden aşağı vuruyor. Ve benim elim kolum bağlı... Öz yeğenime dokunamam.”

“Ama baba bu çok saçma! Yani tekrar anlatırsın elbet anlayacak. Çağır eve gelsin, her yere Aliye halayla onun resimlerini astığını görsün. Babasıyla yüzleşsin.”

“Denedim, dinlemiyor bile. Umurunda da değil.”

“Ben belki bir şey yapabilirim? Avukatım ben, bak tamam; sen yine dokunma yeğenine ama hakkında ne biliyorsan bana anlat. Eğer suçluysa cezaevine tıkarım onu.”

“Zor. Bunu da düşündüm. Alemdar’ın üstünde birileri tarafından korunuyor. Suç mu istiyorsun, uyuşturucu ticareti, mülteci kaçırma, çete kurma, gasp, cinayet... Yemediği halt kalmamış azılı bir çete lideri hem de Londra’da! İstanbul’da neler yapar Allah muhafaza!”

“Ahhh? Baba inanmıyorum sen, nasıl?”

“Bunca şeye rağmen nasıl onunla evlen dersin diye soruyorsun? Ferah! İçimdeki telaşı ve kıyameti anlatmam çok zor. Senin öz kızım olduğunu yeni öğrendi... Zaten bir sen kalmıştın. Sırf beni kahretmek için sana ne türlü zararlar verebilir düşünmekten kafayı yiyeceğim! Sana bir şerefsizlik yapmasını ya da yaptırmasını engellemenin tek yolu evlilik.”

“Baba kusura bakma da saçmalıyorsun! Bu çözüm değil kaos yaratır. Evlilik bir iş anlaşması değildir. Birbirini seven insanlar arasında karşılıklı rıza ile yapılır. Hem nasıl beni böyle bi canavarın kucasına atarsın? Nasıl bunu düşünürsün? Hem önce bana danışsaydın? İnsan kaçakçısı! Uyuşturucu taciri! Katil! Ne demek baba?”

“Ferah anlamıyorsun, evlenirsen sana zarar vermez veremez.”

“En fazla öldürür.” deyip sinirle güldü Ferah. Babasının ciddi ciddi aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Akif boğazından hırıltılı bir ses çıkarıp nefretle yüzünü kıristırdı. “İnan yapabileceklerinin yanında öldürmesini tercih edersin. Ben de!”

Ferah ayağa fırladı, “Çıldırılmışsın sen! Asla evlenmem! Kimmiş bu Ateş ya? Neyle tehdit edecekmiş beni? Ne yapabilir? Avukatım ben! Onu hapse tık de, tıkayım baba ama nasıl bana onunla evlen dersin? Bir mafya ile evlenirsem adaleti savunduğumu nasıl iddia edebilirim? Kim bana

güvenir?”

“Tamam, ben sana güveniyorum, onu hapse tık! Ama o adi herifin açığını bulabilmen için en yakınında olman gerekecek. Avrupada bile karda yürüyüp izini belli etmemiş. Bin tane sahte kimlik kullanmış bir suç dehası bu. Bak... Londra’da sekiz yıl bunun peşinde dolaşmış bir komiserle ulaştım. Adam sonunda istifa etmiş ya da ettirilmiş.”

“Ben de görüşürüm şu İngiliz komiserle.”

“Ferah anlamıyorsun! Evleneceksin! Sonra neyi istiyorsan araştı. Zaten bu evde gözümün önünde olacaksınız. İkimiz el ele verir bir açığını buluruz. Odasına dinleyici yerleştiririz. Adamlarını takip ettiririz. Kaçta gelip gidiyor, zaafı neler, kimlerle görüşüyor anlarız? Neye güvendiğini anlamam için nefesi kadar yakın olmam lazım.”

Ferah ağlamaya başladı, “Yapamam.” (*Emrah? Yakında ailelere söyleyecektik ilişkimizi. Belki...*)

“Ailemiz için Ferahım? Abin için? Akifcan için? Tolgay içerde güven-de değil? Alemdar’ın eli abine uzanmadan Ateş’i kontrol altına almam lazım. Sığındığın ailen için fedakârlık yapmak zorundasın. Seni uzak tuttuğum için anlamakta zorlandığını biliyorum ama aile olmak budur kızım. Bizim gibi köklü aileler güçlü kalabilmek için bazen fedakârlıklar eder.”

“Hayır baba! Sana inanmıyorum! Ne açığın var ki bu kadar çaresiz durumdasın? O abim olacak aşağılık! Terör örgütüne silah satmaktan tutuklandı, ona üzülecek değilim. Duygularımla oynamana izin vermeyeceğim bu kez. Sen de masum değilsin! Boğazınıza kadar karanlığa batmışsınız! Sen bu adamlara ne yaptın da kendi öz yeğenin sana bu kadar düşmanca geldi ha? Gidip sorayım bence. Hiçbir şey tek taraflı değildir baba.”

“Ferah hayır, dur! O adama tek başına gidemezsin.”

“Giderim! Ne yapacaksa yapsın zaten o aşağılıkla evlenmek ölümden beter bana! Sen de fazla üzülme. Zaten manevi kızın değil miyim? Burslu okuttuğun yetim hani?”

Ferah kapıdan hışımla fırladı ama babasının adamları onu dışarı bırakmadı. Korumalar tarafından yaka paça zorla eve geri sokulurken bahçede sinir krizi geçirdi. Onu odasına kilitlediler. Ağladı, bağırdı, çağırdı nafile.

Akif kapısına geldi, “Sakinleş sabah yine konuşuruz.” Diye seslendi.

Ferah çılgılık atarak eline ne geçirdiyse kapıya fırlattı, etrafı kırıp döktü. “Defooooooooooooo!”

Odasında ağlayıp bağırp çağırarak sabahladı. Sinirden saçını başını yoldu yine de bu saçmalığa anlam veremedi. (Ne demek evlenirsen sana zarar veremez? Neden veremesin? Adam alay etmişti zaten yüzlerine karşı. Gül gibi fırsat! Üstelik ASLA! Ne münasebet? Baştan aşağı saçmalık!)

Sabah Akif tekrar gelip kapısını çaldığında bir koltuğun ucunda ağlaya ağlaya sızıp kalmıştı. Başını güçlkle kaldırıp "Konuşacak bir şey yok! Git!" diye seslendi. Akif gitti. O gün Ferah da, basın toplantısını TV'den canlı izledi. Odasındaki sandalyenin birini camlara fırlatıp camları yere indirdi. Hizmetçiler ve korumalar yetişt, Akif'e haber verdiler. Akif iki saat sonra eve geldiğinde Ferah duş alıp biraz sakinleşmişti. Taktik değiştirmeye karar verdi.

"Anladım sen kararlısın. Ben kabul etmesem de o canı ve sen, beni zorlayacaksınız."

"Üzgünüm. Seni korumak için yaptığımı eninde sonunda anlayacaksınız kızım..."

"Koruma anlayışının dünyanın geri kalanından epey farklı olduğunu en iyi bilen kişi olmama rağmen neden hala şaşıırıyorsam? Neyse benim ofise gitmem lazım baba. Önemli iki görüşmem var."

"Şoför seni götürsün. Sonra hemen eve gel."

"Tamam." dedi Ferah ve çabucak hazırlanıp iş yerine gitti. Randevularını kabul edip birkaç saat oyalandı. Kimseye bir şey belli etmedi. Sonra şoför ve korumayı atlatıp ofis binasının yangın merdivenlerinden kaçtı. Bir taksi çevirip "Bebek!" dedi. Etrafa sorup soruşturarak Ateş'in lüks araba galerisini aradılar. Sina Ateş Taranoğlu'nun ne iş yaptığına internetten bakmıştı ve galerinin hangi semtte olduğunu öğrenebilmişti. Galeriyi bulduğunda şansına Ateş oradaydı. Kızı görünce şaşırmadı, doğrusu bekliyordu. Ya kızı, ya Akif'i... Masasındaki bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı. Ferah dişlerini sıkıp yüzünde nefret dolu bir ifadeyle, topuklarını sertçe yere vura vura yaklaştı.

"Sizi bulduğuma sevindim."

"Buyurun?" Dedi Ateş sakince.

"Fazla vaktinizi almayacağım. Babamın basın toplantısını duyduunuz mu?"

"Duydum."

"Ben bu saçmalığı kabul ettiğimi söylemedim ama o beni ezip geçti!"

"Ben de kabul ettiğimi söylememiştim ama dayım böyle biri."

Emretmeye alışık.” Diye lafı geveleyerek Ateş oyalandı.

“Hah! Ama ben pek emir almaya bağışık değilim Ateş Bey! Her ne kadar size?” deyip iğrenir gibi yüzünü kırıştırarak “Bey! Demeye dilim varmasa da! Bu işe derhal bir son vermenizi söylemeye geldim!”

Ateş kaşlarını çatıp yere bakarak, “Otursanıza?” dedi yine sakince.

Ferah etrafa bakarak “Böyle iyi!” diye belirtti.

“İyi dikilin o zaman!” deyip Ateş kendisi deri koltuklardan birine oturdu. Bir sigara yaktı. “Yani babanızla anlaşılamayıp bana mı geldiniz?”

“Babam sizin insan kaçakçısı, uyuşturucu taciri, katil, zorba, feci bir canavar olduğunuzu anlattı!”

“Peki, baban kendisinin terör örgütü tedarikçisi bir silah baronu olduğunu, futbol kulübü üzerinden kara para akladığını, tabi bu bokları yerken de mali müşavir gibi ofisinde oturmadığını ve kaç masumun canını alan bir canavar olduğunu da anlattı mı?”

Ferah burnundan soluyarak, “Ne biçim adamlarsınız!” diye nefretle tısladı.

“Otur, biraz da ben anlatayım. O şerefsiz abin mesela! O yavşak abin, Amerikalarda okusun, teknelerde sosyetik fahişelerle kokain partileri versin diye Akif’in kendi kardeşinin ve yeğeninin hisselerine nasıl çöktüğünü mesela... Avukat Hanım! Git, kendini başka yerde gerçekleştir. Babacığının kanlı parasıyla giydiğin o markalı ceketini savurarak karşıma gelip bana masal anlatma!”

“Hepinizin Allah belasını versin! Masum insanların akıttığınız kanında boğulun inşallah! Ben bu adamın kızı olmayı kendim seçmedim, seçseydim...”

Ateş kızın sözünü kesti ayağa kalkıp karşısına dikildi. “Seçmedin mi? Niye karşımdasın o zaman? Gayrimeşru olduğun ve seni alçakça gizlediği halde niye hala o adamın yanındasın? Niye hala o herife baba diyorsun? Niye beni nüfusuna al diye ona yalvarıyorsun? Madem buradasın demek sen de onlardansın. Akif’in kanlı imparatorluğunun iç yüzünü bilmiyorum deme, inanmam avukat! Sen de, Akif’in kirli işlerini örtbas eden o patronun olacak Güvenç denen soysuz avukat da, Akif’ten daha masum değilsiniz.”

Ferah’ın öfkeden ve duyduklarının aşırılığından çenesi titriyordu. Bu adamın karşısında ağlamamak için kendini çok ama çok zor tutuyordu. Yumruk yaptığı ellerini sıkarak ve tırnaklarını avcuna batırarak acıttı.

Öfkeyle soludu, "Ben ona yalvarıyor filan değilim! Kirli işlerini de bilmiyorum! Bilseydim asla örtbas etmezdim! İstedığın kadar o aşağılık egonu tatmin et! Babam da, sen de canisiniz! Benim bi suçum yok! Asla evlenmem seninle!"

"Öyleyse de Akif'in seni sevmesi bile benim için yeterli sebep!"

"Bana ne yapabilirsin ki? Babam evlenmezsem ölmekten beter olacağımı söyledi. Naparsın?"

"Abartmış canım!" dedi Ateş alaylı.

Ferah durup düşündü, afallamış olduğunu belli etmemek için aniden sordu, "İrem'e ne yaptın? Hayatta dimi?"

"Miami'de güneşleniyordur herhâlde?" dedi umursamazca omuz silerek.

"Ne yaptın? Akifcan'ı niye apar topar kaçırdı babam?"

"Hım... Babana boynuz taktık da! O yüzden çok kızgın."

Ferah, çılgılık atmamak için bir elini şaşkınlıkla ağzına kapattı. Gözleri dehşetle kocaman açılarak bakakaldı. Dili tutulmuştu sanki böyle bir iğrençliğe ne denirdi bilmiyordu. *(Böyle aşağılıkça bir şeyi, bir insan sırf intikam amacıyla nasıl yapar? Üstelik ne tür bir manyak bunu kendisiyle övünerek anlatır? Adam sanki marketten elma aldım der gibi pervasız! Bel-den aşağı vuruyor derken babam bunu kastediyordu demek? Pislik! İrem bu aşağılığa nasııııı!?)*

Ateş ayağa kalktı, galerinin içinde şöyle bir gezinip kızın dehşetinin tadını çıkardı. Şimdilik eğleniyordu.

Ferah haykırdı. "Allah belanı versin! Ne biçim insansın sen? Ne derdin varsa babamla halletsene! Karısından çocuklarından ne istiyorsun? Gücün onlara mı yetiyor? Hiç mi şerefın yok!"

"Yok. Piç gibi sürgünde büyüdüğüm için kimseden özür dilemeyeceğim. Sana ne yapacağıma gelince... Onca hakaretine ve bedduana rağmen sırf cesaretinden ötürü sana bir iyilik yapacağım Ferah?" dedi kızın ismini vurgulayarak söyledi ve durdu, bekledi. *(İyice, ama en manyağından olduğuma iyice ikna olduysa tamam!)*

Ferah daha da şaşırdı. "Ne?"

"Seni bu oyundan azat ediyorum. Madem masum olduğunu ve babanın suçlarına asla alet olmadığını iddia ediyorsun? Git kendine başka bir hayat kur. Türkiye'den git. Hemen bugün! Bir daha da dönme."

“Sana mı soracağım ne yapacağımı? Şuna bak, beni azat ediyormuş filan? Sen kimsin ya? Senden korkmuyorum! Hodri meydan!”

Ateş bir adım yaklaşıp nihayet gülümsedi ve kızın iri, öfkeli, yeşil gözlerinin içine bakarak, “Madem bana geldin beni dinleyeceksin bu bir! Benden korkacaksın bu iki! Sana hayatının fırsatını sundum bu üç! Aklın sıra beni hapse tıkamazsın bu dört! Madem gitmiyorsun akşam söz kesmeye geliyoruz bu da beş! Hadi kaybol şimdi avukat!” Deyip kıza arkasını döndü.

Ferah deliye döndü, “SEN! Kendini ne sanıyorsun ya? Artiste bak! Bak ben senin gibi bitirimleri çok gördüm! Hepsi şimdi içeride en az 20 yıla mahkûmlar tamam mı? Sen çok mu zekisin? Şuna bak ya! Azıcık kurnazsınız diye hemen kendinizi alemlere kral ilan ediyorsunuz! Elinize silah alıp Ali kıran baş kesen oluyorsunuz! Mafyacılık oynayan aptal dizi özentileri sizi! Hepinizin sonu aynı, kodeslerde çürüyeceksiniz! Su testisi suyolunda kırılır Ateş Bey!”

“Öf, sus ulan amma da koca çenelisin!”

“Dinleyeceksin tamam mı mafya bozuntusu! Senden korkan senin gibi olsun! Senin zorbalığın bana sökmez! Babamla yiyin birbirinizi, inşallah başsavcı ikinizi de tutuklayıp müebbetle yargılar da karşına geçip bende pis pis sırtırım! Görücez!”

“Göremezsın.”

“Hayırdır ya dokunulmaz mısın sen? Tamam! Birilerinin, hem de çok büyük birilerinin kuyruğuna bastın ondan bu kadar rahatsın sen. Elinde rüşvet belgesi, seks kaseti filan var, ona güveniyorsun? Ama şunu unutma! *“Ceza kaldırılabilir ama suç insanın içinde sonsuza kadar yaşar.”* İnkâr etsen de vicdan azabı denen en karanlık hücreye mahkûmsun sen!”

“Ovidius...” dedi Ateş sakince mırıldanarak.

Ferah durdu. Sonra alaycı bir gülüş attı. “Suçlu Psikolojisi? Okudun demek? Uyuzunu kaşımak olsa gerek?”

“Yok, öyle değil, severim şahsını! Avukatlığı bırakıp açık saçık şiirlere merak salması bana hep ironik gelmiştir Avukat Hanım. Herhalde sonunda şikerim adaletini demiş olsa gerek? Ama Aşk Sanatını oku? Metamorfoz'u da iyidir.” deyip göz kırptı.

Ferah dişlerini sıkarak arkasını döndü, “Tesadüf!” diye mırıldandı. *(Entel bir mafya filan değil sadece her nasılsa okumuş olduğu bir şeye denk geldim. Dediği gibi açık saçık şiirlerinden olsa gerek.)* Tekrar Ateş'e döndü.

Gözlerini devirip alaycı bir tavırla ellerini şaklatarak, “Bravo! Entel mafya mısın sen? Nerede ağlıyorduk?”

“Ağlamak da bir zevktir!” , “Bak bunu da Ovid söylemiş.” diyerek alayını sürdürdü Ateş. Konuyu dağıtıp olmadık yerlere götürerek kafa karıştırmak aldığı eğitimlerin bir parçasıydı. Gerektiğinde o kadar kafa karıştırıcı olmalıydı ki konuştuğu kişi kimle ve ne konuştuğunu unutsun...

“Tamam, kes şunu!” dedi Ferah tuzaktan çabuk sıyrılarak. “Uzatmayacağım. Ya söylesene? Sen babamın emrivakisine niye boyun eğiyorsun ki? Benden ne çıkarın olabilir? Gerekirse tüm İstanbul emniyetini ve savcılığı ayağa kaldırıp babamın beni zorla evlendirmeye çalıştığını ilan ederim. Tut ki, olmaz ya, diyelim oldu da bir şekilde evlendik? Bu ASLA gerçek bir evlilik olmaz. İlk fırsatta kaçarım, sizi şikayet edip bu evliliğin silah zoruyla yapıldığını söyler, iptal ettiririm. Asla boyun eğmem size! Senin gibi biriyle aynı çatı altında nefes almam mümkün değil!”

“Neden?” dedi Ateş göz süzerek sanki kırılmış gibi alaycı bir tavırla...

“Neden mi? Manyak mısın, bir kendine bak bir bana! Ben avukatım, sen mafyasın! Biz seninle ancak bir mahkeme salonunda karşı karşıya bulunabiliriz, yan yana değil. Biz seninle normal ve gerçek dünyada ateşle buz kadar farklıyız. Git kendine dengin birini bul. Zibidi!”

Ateş dişlerini sıktı. Bu konuşmadan ve kızın sürekli iğneleyici, aşağılayıcı, çokbilmiş tavrından sinirlenmeye başlamıştı. “Hı? Şu normal ve gerçek dünyanda yapman gerekeni yap öyleyse avukat. Git! Ya da beni hapsettir. Hangisini becerebileceksen elinden geleni ardına koyma.”

“Koymazsam adım Ferah değil! Önce neye güvendiğini bulacağım.”

Ateş işaret parmağıyla kendi başını işaret etti, “Buna.”

“Senin kirli sefil aklın ancak senin gibi sefillere işler, bana değil!”

“Ööf sıkıldım... Hadi gitmiyor musun? Gitmeyeceksen evlenince daha çok çene çalarız şimdi yeter başımı şişirdin.”

“Evlilik filan olmayacak diyorum anlamıyor musun?”

“Eeeh yeter ulan!” Deyip kızı kolundan tuttuğu gibi kapıya sürükledi Ateş.

“Bıraaaaak! Aaaaah bırak kolumu hayvan!” Diye bağırarak çırpınıp kolunu kurtarmaya çalıştı Ferah adamın mengene gibi sıkkan avcundan. Kurtulamayıp kapının önüne kadar sürüklendi. Kendisini dışarı atacak sanırken, kapının önündeki tanka benzeyen, koca, çirkin jipe zorla bindiriliyordu. Çırpındı, Ateş'i ittirdi, vurdu. “Yaa bıraksana napıyosun?” Ateş

bırakmadı, Ferah bağırmaya başladı, "İmdaaaaaaaaaaaaaat! Poliiiiiiiiiiii-
iiiiiiissss!"

"Bağırma lan!"

"Bırak dedim, bak çok kötü olacak, ne yaptığını sanıyorsun manyak! Adam kaçırmaktan kaç yıl yersin biliyor musun? Savcı benim arkadaşım, ya bıraksana!"

Ateş, kızın çırpınıp kendisini ittiren bileklerini sıkıca tuttu. Baktı olmayacak, kucaklayıp arabaya bir çuval fırlatır gibi ön koltuğa yaka paça teperek bindirdi ve kapıyı üstüne kilitledi. Ferah çığlıklar atarken kendi de şoför koltuğuna bindi. Ferah omzuna bir yumruk atınca öfkeyle kıza döndü ve bileğini tutup büktü, "Kırarım!"

"Aaaahh! Hayvan! Pislik! Napıyosun bırak beni! Suç işliyorsun!"

"Ya Sabır!" Deyip arabayı çalıştırdı Ateş.

"Asıl sana Ya sabır! Nereye? Ya dursana inicem ben, bırak beni!" deyip çantasındaki telefonuna uzandı. Ateş onun telefonunu da elinden alıp arkaya fırlattı.

"Bağırıp durma, hava alanına gidiyoruz!" Deyip Ferah'ın çantasını aldı ve şöyle bir karıştırdı. *(İyi tahmin etmişim, evden çıkmadan nolur olmaz diye pasaportunu ve nakit parayla ziynet eşyalarını yanma almış!)* diye düşündü. Çantayı da Ferah'ın çırpınmasına aldırmadan arkaya fırlattı.

"Vurma dedim bak kırarım o elini! Derhal bu ülkeden gideceksin avukat!"

"Gitmeyeceğim!"

"Gideceksin! Bide seninle uğraşamam bir sürü işim gücüm var! Daha babacığının imparatorluğunu başına yıkacam!"

"Ne yaparsan misliyle senin de başına gelecek bilgin olsun!"

"Sen de mi tehdit ediyorsun? Et et. Hani Akif gibi değildin? Hem sen bana ne yapabilirsin şu kadarcık boyunla? Ha pabuç kadar dilinle adam öldürebiliyorsan bak ona inanırım!"

"İndir beni hemen!"

"Sus dedim!" Deyip teybi son ses açıp gaza bastı Ateş. İlk kırmızı ışıkta durduklarında Ferah camlara vurarak imdaaaat diye bağırmaya başladı. *(Allah'ım sabır ver! Akif mi saldı bu cadıyı üstüme?)* Tekrar bileklerinden tutup durdurdu onu. Söylene söylene torpidodan bulduğu bir şarj kablосуyla kızın bileklerini bağladı.

Ferah, "Tamam gittikçe cezayı arttırıyorsun devam et şehir eşkiyası! Adam kaçırma! Darp! Alıkoyma! Cebir!"

"Lan sus sus! Hayatını kurtarıyorum anlasana geri zekalı!" deyip tekrar gaza bastı Ateş.

İstanbul trafiğinde araçlara makas ata ata, tüm trafik kurallarını ve hız limitlerini ihlal ederek sürdü. Ferah koltuğuna yapıştı, "Naaaaaapıyosuun? Ölüceeeeeez! Yavaaaaaaş!"

"Ağzını da bağlayacağım!"

"Yaparsın zorba!"

"Sus!"

"Zorba pislik!"

Hava alanına kadar bağırp çağırdı, hakaret ve tehdit etti Ferah ama hiç susmadı. Teypte son ses çalan konçerto bile kızın sesini bastıramadı. Ateş öfkeden dudaklarını kemirip parmaklarıyla direksiyonda sinirli sinirli tempo tutmaya başladı.

Ferah, "Bir de klasik müzik dinliyor beyimiz, çok da ruh hastasıymışsın! Sen kendini bunlarla mı avutuyorsun? Masum insanlara çektiğin acıların feryatlarını bu seslerle bastıracağımı mı sanıyorsun? İşlediğin suçların, leş gibi çürümüş vicdanının sesini bu klasik müzik senfonileriyle mi susturuyorsun? Esrardan dönen başınla, o araklanmış felsefi cümleleriyle, psikopat fikirlerinin üstünü karalayacağını mı düşünüyorsun? Medeniyete hakaretsin!"

Ateş elinin tersini alnına bastırdı ve bir sigara yaktı.

Ferah teybi kapatıp camdan öte yana başını çevirip bir şeyler mırıldandı. Bağırp çağırmaktan yorulmuş, sesi kısılmıştı. Hukuk okumaya başladığında bir yandan deli gibi bir merak ve heyecanla Türk edebiyatını keşfe çıkmıştı. Kendi ideallerine giden yola adeta ışık tutan o dizeleri mırıldandı.

"Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem!

Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem!

Biri ecdadıma saldırdı mı, hatta boğarım!

Ateş tek kaşını kaldırarak dönüp dikkatle kıza baktı. Yanakları al al olmuş güzel yüzündeki alev alev yeşil gözlerin inadına, iç geçirdi,

"Boğamazsın ki!" dedi. Şiirin devamıydı. Dudaklarını keyifle ısırtıp gülümseyerek "Mehmet Akif?" Diye mırıldandı. Ezbere biliyordu

Mehmet Akif Ersoy'un, Kurtuluş Savaşında halkı motive etmek için yazdığı en güzel şiirlerinden olan 'Zulmü Alkışlayamam' şiirini. "Devamını biliyor musun?" Diye sordu Ferah bezgin bir ifadeyle.

"Evet." Deyip Ateş, şiirin tamamını ezberinden okudu.

Ferah, narsist adamın bu şiiri ezbere bilmesine, kendisine dalgın bakışlarına ve onca hakaretine rağmen yüzüne çevrilen tuhaf gülümsemesine hayretle bakakalmıştı. Sustu. Kendisini sınava tabi tutulur gibi hissetti ve hislerinde yanılmıyordu. Ateş ona acımayla karışık bir ilgi duymaya başlamıştı. Böyle tuhaf bir ortamda bu şiir nedense birden Ferah'ın aklına gelmişti.

Ferah düştüğü halin garipliğine inanamaz halde başını sinirli sinirli sağa sola sallayarak, "Üç buçuk soysuz da zalim de sensin!" dedi.

Ateş sağ elini sol göğsüne bastırıp "Amentü billah!" deyip sakince başını yola çevirdi. Teşkilatta görev aşkıyla ezberlerken bu şiirdeki üç beş soysuzun bir gün kendisi olacağı hiç aklına gelmezdi.

Ferah başını sağ tarafa çevirmiş, dudaklarını kemirerek sustu. (Tuhaf...) Teyp de kapalı kaldı.

Araba, hava alanının dış hatlar girişinde, dörtlülerini yakıp durunca Ateş, Ferah'ın bileğindeki kabloyu çözdü. Arkaya fırlattığı çantasını ve telefonunu kucağına koydu. Ferah az ileride duran polis aracına bakıyordu. Ateş fark etti, "Polis yok! Bak avukat hanım tekrar söylüyorum. Tehdit etmiyorum, iyiliğin için. Babanın söylediği gibi maksatlı bir iyilikten de söz etmiyorum. GİT! İlk uçakla geldiğin yere git! Dönme!"

"Diplomam Amerika'da geçerli değil?" dedi Ferah.

"Git, yeniden oku, kafan çalışır! İnatsın, çenen de kuvvetli maşallah yaparsın bişeyler. Kaç kurtar kendini. Gitmezsen olacakları peşinen kabul ettiğini sayarım. Bir daha seni ne babandan, ne kendimden korumam! Filler tepişirken çimenler ezilir Ferah Hanım..."

Ferah bu zorbalığa boyun eğip kaçmayı kendine yediremiyordu. "Korkmuyorum senden!"

"Kork! Bak, benimle savaşırsın eğer kolay olsaydı baban yapardı! Denemedi bile!"

"O kadar mı tehlikelisin? Hani enteldik?"

"Bak kızım, baban evlenmekten iyice tırsma diye beni sana yeterince anlatmamış. Entel filan değil, manyağım ben anladın mı? İrem'i becerdim, video kaydını da babana izlettim! Ragıp'ı öldürmeden önce işkence ettim,

lime lime doğrayıp babanın en adi sırlarını itiraf ettirip kayda aldım, bu iki videoyla babana şantajın tillahını yaptım, silah sevkiyatını bastım, 48 adamını geberттіm, Tolgay'ı da paketleyip ordan sıvıştım, polis geldi aldı! Daha anlatayım mı?"

Ferah elleriyle kulaklarını kapattı, "Hayır! Sus! Daha fazla midemi bulandırmana imkan yok. Sen gördüğüm en aşağılık insansın!"

"Tamam işte, durma git! Evleneceksin yoksa! Karım olacan lan! Bak sana acımam! Akif damarına bastığı an ona bişey yapmam, o en son... Sen, Akifcan, Tolgay. Hanginiz olursa, ne yapacağımı Allah bilir! Ha bi dakika? Yoksa hoşuna mı gidiyor böyle bağlamalı fanteziler filan? Tamaa-aam, sert seviyorsun sen! Öyleyse kal, bana uyar. Takılırız."

"Ne diyorsun ya?"

Ateş tacizci bir tavırla kıza sokuldu, kulağına eğilip saçlarına dokunarak fısıldadı, "İstedğin buysa? Kelepçe fantezisi severim! Gitme kal. Ama o güzel ağzını bi daha ancak ne için açmana izin veririm biliyor musun?" Derken Ferah tokadı bastı adamın yüzüne, bu sapık tehditle iyice çıldırmıştı.

Nefes nefese bir hiddetle, "Korktuğumdan değıl! Senin gibi lanet bir piç kurusuyla aynı atmosferi solumamak için gidiyorum! Aç şu lanet kapıyı!"

(*Tokat? Hakaret? Piç?*) Ateş'in öfkeden başı dönüyordu. Hiç bu kadar tahrik edilmemişti bir kadın tarafından. Hem de inanıp savunduğı tüm değıerlerinin aksi şeylerle suçlanarak... Kız haklı bile olsa çok sert suçlamalarla damarına basıyordu. Adsız, girdiğı kimliğe ihanet etmezdi. (*Elimden bi kaza çıkacak amına kodumun küstah sürtüğü! Ne diye kaç kurtul diyorsun, kalsın da görsün ebesinin amı kaç bucakmış? Gelmişini geçmişini siksen müstahak buna!*)

Derin bir nefes alıp arabadan indi. Yumruklarını açıp kapatarak sakinleşmeye çalıştı. Sonra arabanın ön tarafından dolaşıp Ferah'ın kapısını açtı.

Ferah arkasına bile bakmadan koşar adımlarla dış hatlar terminaline girdi. Karşısındaki edepsiz zibidiyi, kalıp savaşamayacak kadar değıersiz bulmuştu. (*Ragıp Abi? Tolgay? İrem?*) Zihninin bulantısı midesine vuruyordu. İki gündür doğru dürüst yemek bile yememişti. Tuvaletlere gidip boş mideyle öğürdü. Elini yüzünü soğuk sularla yıkadı. Boston'a Avrupa aktarmalı uçak bileti aldı. İlk uçağı hemen kalkıyordu. Bindi...

Ninova

22. Eylül 2018 - Balat - İstanbul

"Uçuşu ne kadar sessiz olursa, yırtıcı kuş da o kadar tehlikeli olur."

Graham Greene

Adsız, pervasız tavırlarla oturduğu duvarın üstünde, dudaklarını garip şekillerde büzüp sigarasının dumanını havada baloncuklar yaparak dinledi adamı ve umursamazca omuz silkti.

"Varmış yani?"

"Varmış! Sen nasıl Akif'e giden anahtarını çöpe atarsın? Kızı nasıl Amerika'ya gönderirsin Adsız?"

"New York'ta mı yaşıyormuş?"

"Boston'da! Yahu senin amacın ne oğlum? Derdin ne? Hani bu kızla evlenip Akif'in evine girecektin? Damat olacaktın, Truva atı olacaktım ya lan! Delirtme beni!"

"Müdür, kız tepemin tasını attırdı, elimden bi kaza çıkmasın diye yolladım ben de! Yok, savcı kankileri varmış, yok ben canıymışım, katılmışım, şerefsizmişim, insan değilmişim de! Yok, beni hapse tiktiracaktı da! Onunla mı uğraşacam?"

"Ah Adsız! Ne olacak şimdi?"

"Ben bu yola koyulurken kız mı vardı Saygın, sen de kızı sonradan öğrendin, ne olaksa o olacak... Daha iyi, bana ayak bağı olmaz işte. Ben her türlü çekerim Akif'in ipini sen rahat ol."

"Of... Eve girip böcekleri yerleştirmenin bir yolunu bulman lazım. Hadi eve girdin, çalışma odasına ve yatak odasına sızacak bir yol düşün. Alemдар'la bir bahane bulup o eve gir." Deyip Ferah ile ilgili örtülü planı anlamaması için daha fazla uzatmadan diğer konulara geçti Saygın.

"Ben o eve her türlü girer çıkarım da... Çok zayıt olur!"

"Çatışarak değil, Akif anlar! Çalışma odasını kilitli tutuyor, sana maymuncuk vereceğim, böcek koyacaksın, sonra da şirket ofisine gireceksin. Kullandığı uydu telefonunun alt yapısını sağlayan şirkete sızma girişimimiz engellendi, hala dinleme yapamıyoruz."

"Tamam, evi yarın hallederim. Şu Ateş'in kan davasından sağ çıkma hikayesini çok merak ediyor, onu anlatacam falan der, bi şekilde sızarım."

“Evet, hala araştırıyor Ateş’i. İngiltere’deki ekibimiz teyakkuzda. Akif’in tüm soruşturmalarına bizim ekip yanıt veriyor.”

“Yani naptın o işi?”

“Ateş’i Londra’daki mülteci kaçakçısı bir çete başının yerine koydum. Kuzey Iraklı Zaza bir psikopat vardı; yıllarca uyuşturucu ve mülteci kaçırdı, bi türlü yakalayamadılar. Mahmood Ahbab kod adlı, zehir gibi bi elemandı. Suç dosyası epey kabarıktı ama hiç sabıkası yok, yüzünü bilen yok, kılık değiştirme ve sahte kimlik ustasıydı. Dört yıl önce bizim teşkilat İstanbul’da bi baskında indirdi elemanı, fakat kimseye bildirmedik. İlerde pazarlık için lazım olur diye, Londra’da dosyasının açık kalmasını sağladık.”

“Akif bu heriften mi tırstı yani bu kadar?”

“Mahmood Ahbab’ın bağlantılı olduğu Iraklı bazı generallerle iş yaptığı için çekinmiş olabilir. Ama daha çok bilmediğinden ürktü. Gizli olan her zaman temkinli olmayı gerektirir. Asıl Ateş’in 23 yıl saklı tutuluşu onu deliye döndürdü.”

“İyi, şu Mahmud’un dosyasını da bana gönder bi bakayım?”

“Olur, sen de Ceylan’a uğra bir aralık. Kız gittiğine göre yeni bir basın açıklaması gerekecek, Akif’in evleneceğinizi açıklamasından sonra...”

“Akif ne halt edecek bakalım? Skandallarını bu düğünle perdeleyecekti. Neyse görüşürüz müdür.”

Ateş, Saygın’dan ayrılıp Balat’a gitti. Adem’in kahvesinde Alemdar’ı buldu, yanına oturup çay içti, havadan sudan konuştular. Her gelişinde etrafına toplanan kabadayı olmaya hevesli, bıçkın delikanlılarla şakalaştı. Kalabalık dağılınca Alemdar’a doğru eğilip alçak sesle sordu.

“Babalık hastaneye gidip geliyorsun dimi? Bak şartlı tahliyenin kanser hikâyesine bağladılar, sakın ihmal etme sözde tedavini.”

“Biliyorum dün hastanedeydim.”

“Her hafta gidecen.”

“Tövbe estağfurullah, yok yere kanser ettiler beni!”

Adem geldi konuşmanın sonunu duymuş gülüyordu. “Allah vermesin abi!” deyip oturdu.

“Amin amin.”

“Ateş hadi eve gel, yengen güzel yemekler hazırladı, bu gece bizde ye.” diyen Adem’in teklifini düşündü, hem yapacak daha iyi bir işi yoktu hem

de Ateş olarak yeni ailesini fazla ihmal etmişti bu aralar. “Olur amca.” dedi. Zaten Taranoğlu ailesinde en çok Nuray’ı sevmiştir. Antepli yengesini, hoşsohbet, neşeli bir kadındı ve yemekleri şahaneydi. Üstelik Nuray, Ateş’i, Alemdar’ın öz oğlu biliyordu. Bu yüzden kendisine karşı çok merhametliydi, oğulcuğum diye diye etrafında pervane oluyor, sürekli yemeğe ve yatıya çağırıyor, Nuray ve Adem hiç çocuk sahibi olamadığı için Ateşe anne şefkati gösteriyordu.

Antep usulü muhteşem yemeklerin ardından, Balat’taki üç katlı ahşap konağın Haliç manzaralı terasında rakı sofrası kurdu eski İstanbul kabadayıları... Ateş onlarla rakı içip kabadayılık maceralarını dinledi. Antika gramofonda dönen taş plaktan Türk Sanat Müziği dinleyip Adem ile Nuray’ın birbirlerine aşık hallerine bakarken çok keyif alıyordu.

Çakırkeyif olan Alemdar’a takıldı, “Siz de annemle böyle aşık mıydınız? Bak amcam nasıl şiir gibi laflar ediyor, sen de anneme şiir okur muydun?” dedi.

Alemdar susuz rakısını eline alıp bardağında çevirerek, “Ben şiir bilmem. Aliye’nin gözleri gazeldi bana.” dedi.

“Heeeytt!” deyip kadeh kaldırdı Ateş. Alemdar’ın acısını, yalnızlığını, çaresizliğini, hüznünü, özlemini içine çekti yaktığı yeni sigaranın peş peşe nefesleriyle... Düşündü...

(Mükemmel olmasa da bir ailesi vardı. Bugüne kadar hep köksüz olmayı zor sanırdım. Kökünden koparılıp atılmak meğer en zoruymuş...)

(Asıl babam olacak gavat, acaba anneme aşık mıydı? Yoksa annem olacak şırfıntı mı adama aşıktı? Hangisi evliydi? Biri mi? İkisi de mi? Evliyken nasıl tanışmışlardı? Neden kadın hamileyken kurtulmadılar bu yükten? Hamileliği nasıl sakladılar? Sırlarını mutlaka başka bilenler de olmalı. Belki doğumu yaptıran bir ebe vardı? Ya sonra? Bir daha 33 yıl hiç arayıp sormayacakları kadar büyük bir günahım demek. Ödleri kopmuştu benden! O kadar iyi gizlediler ki günahlarını! Ben ki dört kıtada hiçbir avımı elimden kaçırmamış, yaman bir Mit subayı; onlara dair tek bir iz bulamadım! O kadar unuttular ki hiç var olmamışım gibi... O kadar doğmamam gerekti demek ki!)

Nuray, arkasından kolunu omzuna atınca derin bir rüyadan uyanır gibi oldu. “Dalgınsın oğulcuğum derdin mi var?”

“Hiç... Annemi düşünüyordum yenge.” (Yalan değil...)

“Ah benim güzel oğulcuğum, bilirim yetimlik zordur! Kaderiniz

böyleymiş yengem, artık dertlenme bak; aslan gibi babacığın var, amcan var, ben varım...”

Ateş kadının omzundaki elini tutup öptü. “Kraliçem!” Dedi. Nuray sevecenlikle saçlarını okşadı, Âdem güldü.

Alemдар dudak büktü, “Anneni? Ne kadar hatırlıyorsun ki?” diye laf soktu.

(Sarhoş galiba?)

Adem, Alemдар’ın yersiz ve imalı sorusuna, “Boş ver şimdi dertlendirme oğlanı, küçüktü ne hatırlasın?” diye konuyu kapatmak istedi.

Ateşe kadehinin altını masaya çarparak bırakıp dik dik baktı Alemдар’a. Adem’in korktuğunun aksine sakin ve dalgınca, “Annemi değil de en çok... Bıraktığı boşluğu. Yoksunluğu... Kırıklığı hatırlıyorum. Öyle bir yoktu ki gidince... Ben de hiç doğmamışım gibi davranmaya çalışıyorum...” dedi efkârla, kimliğini hatırlamadığı bir şairin dizelerinden.

Adamlar sustu. Nuray gözlerine dolan birkaç damla yaşı elleriyle savuşturdu ve kendine de bir kadeh bol sulu rakı koydu. Adem kalkıp gramofondaki plağı değiştirdi. Müzeyyen Senar şakıdı,

Kapıldım gidiyorum bahtımın rüzgârına...

Kadehinde kalan rakıyı tek dikişte bitirip kalktı. “Ellerine sağlık yengem, her şey çok güzeldi ben gideyim, gene gelirim.” dedi.

“Kalsaydın?” dediler.

“Başka zaman, hadi eyvallah.” deyip çıktı.

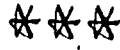
Motosikletiyle gelmişti. Kaskını takıp, deri ceketini giydi ve müthiş bir homurtuyla çalıştırdığı hız motoruyla İstanbul trafiğinde araçları şaşkınlık eden bir vızıltıyla yollara karıştı. Hızı seviyordu ve ana caddelerde gaza sonuna kadar bastı. *(Bu kafayla benden adam olmaz bu gece!)* diye düşündü ve ibrenin sonunu gördü. Hız tutkusundan başı dönünce bir bara gitti. Biraz daha içti ve saat gece yarısını geçerken kendine yatacak bir kadın buldu. İyi giyimli, paralı, uzun boylu, yakışıklı, hoş sohbet ve yalnız bir genç adamın gecelere akınca partner bulması zor olmuyordu. Adını bile bilmediği kızla bir otele gittiler. Kadınlara karşı ruhsuz, hoyrat hatta kaba olmasına rağmen yatakta memnun ediciydi. Şeytan tüyü vardı adeta kızlar ona ateşe uçan pervaneler gibi çabuk tutuluyordu. Birkaç sert ve duygusuz birleşmeden sonra, yorgunca yastığa gömülüp uyuklayan kıza, “Sen yat ben çıkıyorum.” dedi.

Kız başını kaldırmadan yattığı yerden, “Otel öde. Bana kahvaltı da söyle.” diye mırıldandı.

“Olur. Kuaförle masaj da bonusun benden yavrum!” dediğini yaptı, çıkmadan kıza masaj ısmarladı.

Hiç bir kadınla uyumamıştı. En uzun soluklu ilişkisi Müge’yle bile... Müge küfretse, kavga etse, bazen kapıyı kilitleyip anahtarları saklasa bile adamın işi bittikten sonra defolup gitmesine alışmıştı. Ama Ceylan birkaç birlikteliklerinden sonra tüm elitliğine, cool tavrına ve Avrupailiğine rağmen surat asmaya başlamıştı “Bari beş dakika sarıl öyle git?” diye. “Haklısın ama ben böyleyim. En iyisi arkadaş kalalım Ceylan.” deyip kestirip atmıştı ve o defteri de kapatmıştı.

23. Eylül 2018 - Ferah’ı kurtarmak – Batum

*“Ateşi söndürüp koru bırakmak,
Engereği öldürüp yavrusunu alıkoymak akıllıların işi değildir.”*

Sadi Şirazi

Akif son iki saatte dört defa aramıştı Ateş’i. Avaz avaz bağıra çağıra, “Ferah nerede? Bir şey mi yaptın ona? Kızım nerede?” diyordu.

Ateş umursamazca, “Uçağa binip gitti, ben bişey yapmadım. Evlilikten kaçtı galiba, haksız da sayılmaz.” dediyse de, Akif onu yine de rahat bırakmadı. Öğleden sonra tekrar arayıp “Hemen ofisime gel! Acil!” dedi.

Ateş gitti. Akif oldukça yorgun ve solgun görünüyordu. Yakasına yapıştı Ateş’in, “Ferah’ı kaçırdılar lanet olası! Senin yüzünden!”

“Ne? Kim kaçırdı?”

“Polise kaptırdığın silahların sahibi Rus mafyası!” derken terleyen alnını silip ofişin içinde telaşlı ve hızlı adımlarla dolaştı Akif.

“Bana ne...” dedi Ateş.

Akif tekrar genç adamın üstüne gelip göğsünden itti. “Ne demek bana ne? Senin yüzünden kızım kaçırıldı ulan şimdi seni gebertmez miyim? Ferah’ı o uçağa sen bindirmişsin! Her şey senin yüzünden! Zararımı bana sen ödeyeceksin Ateş Efendi! Kızımı da bana sen getireceksin yoksa anam avradım olsun aynı senin yaptığını yapar... Nuray karısını bir ordu adama becerttirmekten başlar, Âdem’i kıştır kıştır keser, babacığının da ağzına kurşun doldurtup ananın yanına yollarım!”

Ateş tavana bakarak düşünüyormuş numarası yaptı ve geri adım atmaya karar verdi. "Çek lan ellerini üstümden! Bakarız... Nabacam ki ben?"

"Ferah'ı bulup parayla değiş tokuş edip kızımı bana geri getireceksin!"

"Kaç para?"

"Sekiz milyon!"

"İyi, yarısını ben veririm, yarısını da sen ver. Kız neredeymiş?"

"Bilmiyorum lanet olsun çok zekisin ya bul!"

"Evelallah o iş bende dayı... Ara şu adamları buluşma ayarla, gerisine karışma... Ha onlara de ki, kızı damadım gelip alacak de. Anlaşıldı bu işi resmiyete dökücez artık mecburen..."

"Kızımı bana sağ salim getireceksin Ateş! Yoksa İstanbul'u başına yıkarım!"

"O zor da neyy-seee... Halletçez dedik, ara şu Rusları."

"Çık dışarı!"

"Dinleyecem ulan, yanımda ara! Tuzak kurmadığın ne belli! Belki kızı sen sakladın beni yemliyosun? Gerçi ben o oyunu da bozarım ya..."

"Lan manyak mısın? Kızım o benim kızım! Kıymetlim! Ben baban gibi kallesçe evlatlarımı tehlikeye atmam! Ruslar silah sevkiyatında senin parmağın olduğunu öğrenmiş, ben de sizin evleneceğinizi açıklayınca ikimizin bir olup ödeme yapmamak için onlara kumpas kurduğumuzu sandılar. İkimizin de ortak noktası olarak gördükleri Ferah'ımı kaçırdılar! Sen kızımı o uçağa bindirmeseydin bunlar olmayacaktı! Akıllı bi adam ailesine bunları yapmazdı Ateş!"

"Öf tamam hadi dışarda bekliyorum." Deyip Ateş kapı önüne çıktı. Saygın'ı arayıp Alemdar ile konuşuyormuş gibi yaparak durumu anlattı ve destek istedi.

Akif sabaha karşı adamlarla Batum'da buluşup, sekiz milyon dolar nakdi teslim edip Ferah'ı alacaklarını söyledi. Ateş bir tuzak olduğuna eminse de, birkaç ufak ikaz dışında şüphesini Akif'e belli etmeden söylediklerine uydu. Akif'in özel jetiyle Batum'a uçtular. Ateş yanına sadece Nejat'ı almıştı. Akif, Batum'da daha çok silahlı adam, araç ve şoför ayarlayacağını söylemişti. Ateşe Saygın'ın takibinden, Ferah'ı kaçırın Rusların, ormanlık alanda yıkık dökük bir kilisede oldukları bilgisi geldi.

Akif "Nasıl yapıyorsun? Sinyal takip etmeler, jammerlar, uçan kaçan silahlar filan? Ne ayaksın sen?" diyordu yolda.

“Teknoloji dayı. 21.yüzyıl filan hani?”

“Pahalı oyuncaklara meraklısın demek? Hep böyle mi çözersin işlerini?”

“Bazen.”

“Demek böyle yakalanmadın İngiliz polisine? Nerden temin ettin o oyuncakları?”

“Çaldım! Parayı veren düdüğü çalar dayı, sen de dene!”

“Çok numara var sende ama dur bakalım...”

“Kızını bulup sana getirecem işte, daha ne tantana yapıyorsun?” derken daha dikkatli olmaya karar verdi Ateş. İthal ve teknolojik kabadayı rolündeki detaylar Akif’in gözünden kaçmadığı gibi bir gün bu detayları birleştirip büyük resmi de görebilecek zekâya da sahipti. Uçaktan inip Akif’in getirttiği jiplerden birine binerken (*Eli kolu da her yere uzanıyor itin!*) diye düşündü. Bu kurtarma işi Akif’in Rus bağlantılarını çözmeleri için çok sağlam bir fırsattı. Belki de çok daha fazlası...

“Bana nasıl yapıyorsun diyene bak, iki saatte ta Batum’da 30 silahlı adam ayarladın. Etkilendim dayı! Ha bu arada cadaloz kızın kurtarılmayı hak etmese de... Hatırın için. Bide özür maiyetinde anlatabildim mi? Düşündüm de aslında senle güzel işler yapabiliriz.”

“Önce Ferah’ı al o şerefsizlerden!”

“Sen burada kalıyorsun büyük patron. Korumaların yarısı senle kalsın, avlatma kendini. Ben Nejat’la diğer adamları alıp mekâna gidiyorum. Benden habersiz kılını kıpırdatma. Uydu telefonundan haberleşecez.”

“Ben de geleceğim!”

“Ciddi misin Akif Yavuzhan? Koskoca Akif Yavuzhan! Bu Ruslar seni burada görürse ne yapar biliyon mu? Alacam dedim Ferah’ını, rahat ooool.”

“Sana güvenmekle hata etmiyorumdur inşallah.” dedi Akif gergince.

“Sen bilirsin.”

“Ya kızımı alamazsan?”

“Öf şiştim! Bana bak! İlk defa Rus mafyası tepelemeyecem bilgin olsun! Hadi dayı bey hadi!”

Akif’ten ayrılıp karargahın yazılım uzmanı Orkun’u arayıp Rusların tam konumunu, sayılarını ve uydu görüntülerini aldı.

"20-25 kişiler abi dikkatli ol. Başlarında Niko diye ^{...} bu kaçak silah işleri yüzünden ordudan kovulmuş. Daha ordudayken eski Rus silahlarını kaçırmaya başlamış. Komandoymuş ha ona göre?"

"Sikerler kapat!"

Ormandaki patika yol bitip ormanın içine girdiklerinde Ateş yanındaki keskin nişancı Nejat'a döndü, "Nejat Abi formunda mısın?"

"Akşam kuru yedim accuk şişirdi, hayırdır?"

Adamın her zamanki soğukkanlılığına güldü Ateş. "Tamam abi."

Ferah'ın tutulduğu harabeye gelmeden adamlarına talimat verdi, "Sen, sen arabaların başında kalın. Gelen olursa işaret verin." deyip telsiz kulaklığını taktı. Nejat omzundaki çantadan çıkardığı kutuyu açıp içinden aldığı uzun menzilli kurmalı sniper tüfeğini omzuna, şarjörlerini boynuna astı ve harabeliği tepeden görebileceği bir ağaç bulup kedi gibi tırmanmaya başladı. Ateş, Akif'in ağzı açık bakakalan adamlarına gülüp kendi çelik yeleğini, baretini giydi ve omzuna tam otomatik bir tüfek, beline iki tabanca taktı. Adamları etrafa dağıtıp kendisi yalnız başına kili-se harabesinin yıkık dökük bahçe duvarlarına kadar sürünerek ilerledi. Telsizden Nejat'a, dışardaki dört korumayı indirmesini söyledi. Keskin nişancı birkaç saniye içinde dört Rus'u indirince koşarak bahçeye girdi. Duvar dibinden temkinlice dolaştı. Binanın arkasında yan yana bekleyen iki silahlı Rus'u da susturuculu tabancayla başlarından vurup, indirdi. Ön kapı haricinde bir giriş aradı, üç metre yükseklikte pencereler vardı. Taş duvara tırmanıp eskiden camların olduğu fakat kırık camların yerine tah-ta çakılmış örümcek ağı bağlamış aralıklardan içeriye göz attı. İçerisi kalabalıktı ve kız görünürde yoktu. Adamların yerlerini ve silahlarını belleyip Nejat'ı aradı,

"Ön kapıdan giriyorum, yaklaş kolla beni."

Çift kanatlı büyük ahşap kapıyı usulca aralayıp içeriye süzüldü. Önüne çıkan dört adamı peş peşe vurduğunda anında karşılık aldı ve çatışma başladı. Üzerine kurşunlar yağarken iki elinde iki silahla seri halde ateş ederek üç beş kişiyi daha vurup seri taklalar atarak içeride ilerledi. Üzerine atlayan iki kişiyi de tekme yumruk döverek etkisiz hale getirdi. Boynunu kırarak etkisiz hale getirdiği birinin birinin sırtını kendine yaslayıp kendine siper ederek önünde sürükledi ve karşıdan ateş edenler Ateş'in kendine siper ettiği kendi adamlarını delik deşik etmiş oldular. Ateş tek elle ateşlediği tabancayla üç kişiyi daha vurdu. Koşarak içerideki taş merdiveni tırmanan birini topuğundan vurup merdivenlerden aşağı

ve başına ne geldiği ve ne olacağı dahi açıklanmamış olan Ferah çaresizce başını salladı ve karşısında neden Ateş denen bu herifi gördüğünü anlamazken onun kurtarıcısı olduğuna inanmak istedi.

Ateş odaya girerken kol saatindeki telsizi Nejat'ın içerdeki konuşmaları duyabilmesi için açık bırakmıştı. Vakit kazanmak ve Nejat'ın uygun bir mevki alabilmesi için Niko ile biraz daha konuştu.

"Lan! Rus husky! Sen benim kim olduğumu biliyo musun?" diye Türkçe sordu. Niko güldü ve Türkçe cevap verdi,

"Bilmem gerektiği kadar önemli biri olsandı... Ben bilirdi! Türk köpek! Siz geri zekâlı! Kaç bin silah polise kaptırdı? Benim adamlara ateş açtı! Bu savaş demek! Ve sen az sonra ölü bir adam olacak pis Türk!"

Ateş "Görürsem söylerim." diye mırıldandı ve tavanlara baktı. "Şimdi sen kızı bırak, beni al bak ben daha çok para ederim husky!" dedi ve Ferah'ın Rusça bilmediğini umarak konuşmaya Rusça devam etti, "Niko? Ben Akif'in yanına sızdırılmış bir Türk istihbarat subayıyım dostum! O silahlar o yüzden polisin eline geçti ve operasyonların devamı gelecek. Şimdi kızı bırakıp beni alırsan? Tahminen bir on milyoncuk daha alırsın bizim teşkilattan, ben çok değerliyimdir." deyip göz kırptı.

Niko'nun gözleri parladı. "Hım ajan? Paçalarından akıyor Türk köpek evet! Demek devletin Akif'in peşinde? Öğrendiğim iyi oldu, bence bu bilgiyi Akif'e satmak da çok para ederdi?"

"Bu da bir ihtimal tabi... Ama kızı elindeyken Akif'le bir pazarlığa oturamazsın."

Niko bir kahkaha atıp "Sen öyle san!" deyip telefonunu çıkardı ve kendi patronunu aradı. Telefon kulağında karşı tarafın açmasını beklerken Ateş, Ferah'a Arapça seslendi, bu kez Niko'nun Arapça bilmediğini umdu.

"Farah? Üç dediğimde kendini yere at! Yapabilir misin?"

Kız çaresizce başını salladı. Niko silahının kabzasıyla kızın kafasına vurdu. "Ne konuşuyor siz? Konuşma!"

Tam patronu telefonu yanıtladığı anda Niko, "Patron buradaki Türk diyor ki..." derken Nejat üst kattaki pencerelerden birini kırıp namlusunu uzattı.

Ateş, Ferah'a işaret verdi, "Selase!"

Nejat, Niko'yu cümlesini tamamlayamadan, iki elinden ve dizinden vurup düşürürken Ateş aynı anda diğer iki korumadan birini başından

vurdu. Diğerini de tekmeyle yere düşürdü ve eliyle boynunu çevirip kırdı.

Sandalyesiyle birlikte kendini yere atarken başını yere çok sert çarpan Ferah ise acıyla inleyip ağlıyordu. Niko elinden vurulup silahını yere düşürdüğü halde hala kıza ulaşmaya çalışırken Ateş onu yakaladı, birkaç yumrukta yere serdi ve diziyile göğsüne çıktı.

“Kimin köpeğisin Niko?” diye bağırarak cebinden telefonunu alıp son aranan numarayı aradı ve sinyalinin teşkilatın alması için açık bekletti. Fakat karşı taraf Niko’nun sesini alamayınca birkaç saniye içinde telefonu kapattı.

Niko kan tükürerek, “Gebereceksin Türk subayı!” diyordu.

“Seninle sonra ilgilenecem!” deyip başının arkasına vurarak konuşmaması için Niko’yu bayılttı ve Ferah’a döndü.

“Bitti tamam bitti.” deyip önce ağzındaki bandı çözerken Rusça mı rıldandı, “Rusça anlamıyorsun dimi Ferah? Yoksa seni de öldürmek zorundayım.”

Ferah boş boş bakıp hıçkırdı sadece. Ateş onun ellerini ve ayaklarını da çözdü. Oturmasına yardım etti. “İyi misin?”

Ferah tekrar hıçkırdı, titreyerek ağlıyordu galiba şoktaydı.

“Yürüyebilecek misin? Konuş Ferah.”

Ferah konuşmadı, tepki de veremedi kocaman açılmış korku dolu gözlerle adamın yüzüne bakıyordu. Ateş elinin tersiyle hafif şiddette birkaç kez kızın yanağına vurdu. “Alooo? Kendine gel hadi çıkmamız lazım!”

“T- ta- tamam.”

“Kalk.” Deyip kolunun altından tutarak kızı ayağa kaldırınca Ferah sendeledi. Ateş düşmesin diye onu belinden sıkıca tuttu. Nejat’a, “Dışarısı temiz mi?” diye sordu.

“Şimdilik temiz abisi.”

“Niko’yu bırakmayın, onu sonra konuşturacam. Çocuklara söyle dışardaki leşleri binaya taşıyıp benzin döküp binayı yaksınlar. Çok acele uzaklaşıyoruz!” Diye talimatlar verirken Ferah gözyaşları içinde dehşetle adamın yüzüne bakıyordu. Ateş onu hızlıca sürükleyip binadan çıkardı.

“Hızlı yürü!” diye de çekiştirip durdu ancak Ferah’ın açlıktan, korkudan ve başına aldığı darbeden başı dönüyordu. Birkaç metre Ateş’in kolunda adımları birbirine karışarak sürüklendi ama ormanlık arazide yokuş yukarı tırmanırken nefesi kesilip durdu.

“Kızım hadi katliam yaptık senin için! Geberttirecen bizi burda yü-rüüü!”

“Babam nerde? Se -sen? Napiyorsun?”

“Ooof! Daha geniş bir zamanda istişare etsek olmaz mı avukat? Sen bana hayatını kurtardığım için teşekkür yemeği ısmarlarsın mesela?” Deyip kızı kucakladığı gibi omzuna attı ve baş aşağı sırtından aşağı arkasına sarkıtarak hızla yol almaya devam etti. Ferah ise son kuvvetiyle bir çığlık atıp bayıldı. Ateş onu bir çuval gibi arabaya kadar omzunda taşıdı. Adam-larıyla arabalara binip hızla uzaklaşırken Akif’i aradı.

“İşlem tamam dayı. Para da bende, kız da!”

“Ne? Parayı Ruslara vermedin mi?”

“Kızını kurtardım diyorum, sen para diyorsun?”

Akif telefonunun ucunda kısa bir duraksamanın ardından sordu, “Fe-rah iyi mi? Ver sesini duyayım?”

“Bayıldı prensesin.”

“Ne?”

“Kucağımda baygın yatıyor şuan, uyansın ararım. Merak etme bi şeyi yok, korkmuş sadece.” Deyip kapattı ve Saygın’ı aradı.

“Emaneti aldım, bende. Uzuyorum şimdi... 20-30 kadar... Hıı, napa-yım... Şu husky de bende... Tamam...” Diye şifreli özet geçti.

Sonra Ferah’ı burnuna kolonya koklatarak uyandırdı. Ferah, Ateş’in dizlerindeki başını acıyla ovuşturdu. Ateş onun bileğini tuttu. “Hop do-kunma! Fena yarmışsın dikiş gerekecek.” Deyince kız iyice irkildi ve yavaş yavaş doğrulup oturdu.

“Ah! Neler oluyor? Babam nerde? Sen! Manyak mısınız?”

“Hobaa! Teşekkür edeceğine hatun manyak falan diyor! Ben diyorum abi, Türk kızı şuursuz! Gerçi sen melezsın ama?”

“Ne diyosun yaa? Orada yaptıkların neydi öyle? Kim kaçırdı beni? Kim bu adamlar? Sen kimsin?”

“Babanın eski dost, yeni düşmanları. Yani bugünden sonra artık kesin düşman olurlar!”

“Sen? Dost mu olmaya karar verdin? Ah başım! Ben neyin içine düş-tüm böyle?”

“Babana sorarsın.”

Ferah biraz su içip bağı durmaktan moraran bileklerini acıyla ovuşturdu.

Ateş, Akif'i arayıp "Al babanla konuş." diyerek telefonunu Ferah'a uzattı.

24. Mayıs 2005 - Adem Oğlu Adsız - Kerkük

"Bize özgür iradenle teslim olmalısın."

George Orwell

Kadın, yumruk yaptığı elleriyle başına vura vura avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Katiiiiil! Katiiiiiiiiil! Katiiiiiiiiiiiiil!"

Kerkük'te gizli bir sınır ötesi operasyonda Türkmenleri göç etmeye zorlayan radikal bir terör örgütünün liderini evinde yakalayıp, karısıyla küçük kızının gözleri önünde, başından tek kurşunla vurduğunda henüz 20 yaşındaydı Adsız. O güne dek suikastlarını sayıyordu. Silahla 59, çıplak elleriyle 23, bombayla 316...

Arapça yanık yanık feryat eden kadının sesine küçük kız da katıldı.

"Katiiiiil! Katiiiiiiiiil! Katiiiiiiiiiiiiil! Kaaaatiiiiiiiiil!"

"Katiiiiiiiiiiiiil! İmdaaaaaaaatt! Yetişiiiiiiiiin!"

Sesleri kulaklarından aylarca gitmemişti. Saygın'ın o adamı neden evinde öldürmesini istediğini çok düşünmüştü. Orada yalnızdı, istese adamı başka bir odaya ya da bir duvarın arkasına da çekebilir, tuvalete de kapatabilirdi. İnfazı evin salonunda, adamın ailesinin gözü önünde yapmak kendi seçimiydi. Avrupa'ya ve Türkiye'deki terör örgütlerine ikinci el silah sağlayan ve masum Türkmen köylülere eziyet edip, mallarına el koyarak göç etmeye zorlayan o cani, kim bilir kaç masumun ölümüne sebep olmuştu ve Adsız bu insanlık suçlarına karşın pek medeni hukuk adamı değildi.

İnsanlar doğar, büyür, bir sebepten ölürdü... Adsız gerçek ölümünden çok önce masumiyetini öldürmüştü. 17 yaşındaydı... Arazide ileri düzey nişancılık talimleri yaparken, tüfekle nişan alması istenen ve birkaçını alınının tam ortasından, birkaçını tam kalbinden vurduğu bez bebeklerin yanına gidip maskelerini kaldırdığında dehşete düşmüştü.

İlk maskenin altındaki resim, ilkokul öğretmeninin yüzüydü. Ülkü Öğretmen, şefkate dair bildiği her şeydi. Kadın kalbinin karşılıksız sevmeye

ve kollarını açıp yaraları sarıp sarmalama yeteneğiyle tanıştıran... Kalbinden vurmuştu!

İkinci maskenin altındaki yüz, ilkokulda en sevdiği arkadaşı Nihat'tı. Diğer çocuklardan daha ufak tefek, çelimsiz olan bu oğlan koşmalı oyunlarda hep geri kalır, alay edilir, bazen kendinden iri olanlar tarafından tartaklanınca onu Adsız kollardı. Kardeşliğe ve çocuk dayanışmasına dair anılarıydı. Alnından vurmuştu!

Üçüncü yüz, yetimhanedeki ranza arkadaşı Zafer'di. Futbolcu kartlarını, bilyelerini paylaşp birbiri adına saklamak, grup oyunlarında diğer çocukları köküp, sarmaş dolaş olmak, yani neşeydi. Alnından vurmuştu!

Dördüncü maskenin altındaki yüz, Saygın Efe'ydi. İçinden çağılayan engin potansiyelini keşfeden, her zaman daha iyisini yapabileceğine dair güven veren, yüzleştirdiği gerçekleri ideallerle sınayan bir eğitici, güven amiri, ağabey, hocaydı. Alnından vurmuştu!

Beşinci yüz Seçil'di. Kadın ve erkek cinsi arasındaki büyümlü ve tuhaf kimyayı keşfettiren, midede kelekler uçuşturan, geceleri gökyüzünde parlayan yıldızlar kadar parlak ve ulaşılmaz olan, hayali kurulan, özlenen... İlk ve tek aşkıydı. Kalbinden vurmuştu!

Altıncı ve son maskeli yüz, kendi yüzüydü. Yakın mesafeden defalarca ateş ederek öfkeyle delik deşik etti direğe bağlı bez bebeği. Kendi yüzünü taşıyan bez vücut, dumanı tüten siyah deliklerle kevgire döndü.

İçin için hep bildiği kendi dramatik gerçeğinin adını yıllar sonra koydu. Hepsi planlıydı. Her şey bir süper cani yetiştirme planının parçasıydı. Hayata dair, kadere dair, gerçeğe dair hiçbir şey yoktu. Bir kukla değilse de bir ütopyada yaşadığını anlıyordu. George Orwell'in 1984'ü, Big Brother'ı halt etmişti teşkilatın Adsız'a uygun gördüğü deneysel hayatın yanında. Deneysel olduğunu anlayalı çok olmuştu çünkü gerçekten yaşayan diğer insanların aksine onun, bir fanusun içinde sistematik olarak ruhu öldürülüyordu. Belki de ruhu hiç doğmamıştı. Adsız olduğu kadar Ruhsuz olmalıydı!

Bağlanmasına ve sevdalanmasına izin verilen tek şey, Bayrak, Kur'an, Vatan ve Peygamber'di... gerisi teferruat... Akıyla alternatifler bulabileceğine rağmen inanmayı seçmişti. İnançlı olmak, yolun sonunu düşündüğünde bembeyaz yüksek mermerli, al bayraklı bir şehit mezarında kendini görmek tesellisi olabiliyordu. Gerçi şehit olsa bile mezar taşına ne yazacaklarını bilmiyordu.

(Âdemoğlu Adsız yazmazlar herhalde?)

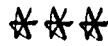
Saygıyla bu konuyu konuştuklarında adam soğukkanlılıkla, “Sen seç?” demişti, “Mezar taşına yazılacak ilk ismin mi olsun, yoksa son görev ismin mi sen seç, vasiyet et...”

İlk verilen ve ilkokulu bitirene kadar kullandığı ismi Civan Güntürk, sevdiği bir isim değildi. Çocukluğu, zayıflığı, çaresizliği, kimsesizliği yani çektiği acıları hatırlatıyordu. Hiç çocuk olmamış olmayı dilerdi ya da teşkilatın teknolojik bir deneyle çocukluk anılarını silmesini... Civan’ı daha bez çuvallara maskesi takılmadan çok öncesinde öldürmüştü Adsız. Civan bilinçaltıydı. Civan bastırılmış, örselenmiş, yok sayılmış, kullanmaya kullanmaya pas tutmuş her şeydi. Artık arasa bile bulamazdı o günahsız yalnız çocuğu. Karanlıktan korktuğu için karanlık odalara kapatılan ve önce çığlıkları, sonra gözyaşları yok sayılan o çocuk, o karanlık odalarda kilit altında ölmüştü...

Yemin etmişti annesinin karnında kendisine verilen o ismi bulacağına. *(Ayrık otu gibi yerden bitmedim ulan ben! Ben de bi kadının rahminde büyüdüm. Bana da bi adamın tohumu vesile oldu! İnsan korkakça, canavarca, vicdansızca, kalleşçe, hoyratça, küstahça, isteksizce sokağa atsa da... Bir kez olsun hayal etmez mi? Karnı yavaş yavaş büyüyen, içinde can taşıyan bi kadın, içindeki şeye içinden de olsa bir isim vermez mi? İlla ki vardır bi düşündükleri... Bulacağım!)*

25 yaşında kadar çok uğraşmıştı kendisini dünyaya getiren kadını ve adamı bulmak için. Onlar yaşlanıp yok olmadan, sağ salim yüzleşmek istemişti. Bıraktıkları söylenen o nota da inanmıyordu.

Bir yemini daha vardı üstelik meçhule attığı...

25. Eylül 2018 Teminat – Batum

“Geçer elbet efendim. Bazısı teğet geçer, bazısı deler geçer, Bazısı değer geçer; ama mutlaka geçer.”

Oğuz Atay.

Buluştuklarında Ferah ağlayarak babasının boynuna atladi. Ateş, sarmaş dolaş baba kıza geride durup burun kıvrarak baktı, bir sigara yakıp bekledi.

Akif, kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Geçti bitanem, geçti

prensesim. Özür dilerim... Bir daha kimsenin sana dokunmasına müsaade etmeyeceğim! Korkma. Sözünden de çıkma bir daha! Gözümün önünden ayrılma Ferah! Yanımda kal ki seni koruyabileyim.”

Ateş, geride arabalardan birinin kaputuna yaslanmış sigarasını içerken “Kızını senden kim korusun Akif?” dedi ve sigarasının dumanını onlara doğru savurup alaylı bir gülüş attı.

Akif yanına geldi. “Ne yaptın nasıl yaptın bilmiyorum ama! Parayı verip kızı alacaktın! Katliam yapmışsın? Niko’yu da almışsın, senin neyi ne gerekti?”

Ateş gözlerini devirdi, “Anlaşıldı kızın da nankörlükte sana çekmiş.”

“Manyak mısın oğlum, derdin ne? Bunu yanına bırakırlar mı?”

“Kim bırakmazsa adresim belli dayı!”

“Ah Ateş! Yıldırım gibi düştün ocağımın ortasına! Kimlerle dans ettiğini bilmiyorsun!”

“Kimmiş o Rus mafyatörler anlatsana?”

“Ecelin...” deyip Akif dişlerini sıkarak nefretle arkasını döndü. Ferah alnındaki yaraya bir peçete bastırırken Ateş’e hala dehşetle bakıyordu. Kurtulduğuna değil de nasıl, kurtulduğuna şaşkındı.

“On yaşından beri ecele kafa atıyoz dayı biz, rahat ol.” Dedi, Ateş kimliğiyle takındığı ve içten içe sevdiği kabadayı jargonuyla ve bu jargonla Ferah’ı daha da deli ederek. “Neyse konuşcaz senle sonra. Ferah sen benle gel bakayım!” diye buyurdu. Jipin arka kapısını kızın binmesi için açıp bekledi. Ferah babasıyla bakıştı.

Akif “Ne oluyor Ateş?”

“Nasıl kaçırılmış, ne olmuş onu sorcam dayı! Ne, ne oluyor Allah Allah ya! Nankörlükte bir dünya markasısınız! Bak bi daha kıcını kurtarmam ha! Feraah! Ne bakıyon kızım gelsene! Dayı uçakta görüşürüz hadi eyvallah.” deyip jipin şoför koltuğuna geçti.

Ferah babasıyla fısıltıyla kısaca bir şeyler konuşup, Ateş’in yanına geldi. Ateş, kızın inat etmemesine memnun olarak arabayı çalıştırdı. Ferah meraklı bakışlarını adamın yüzüne dikti bir süre, “Sen kimsin?” dedi kaşlarını çatarak düşünceli halde.

“Müstakbel kocan yavrum, memnun oldum.” diyerek kızın gördüklerine dair ilgisini dağıtmak istedi Ateş. Ferah ile baş başa olacak şekilde arabasına alma sebebi hakkında ne düşündüğünü anlamak ve Akif’ten

önce kızla konuşmak ve kızın dikkatini saptırmaktı.

“Bırak şimdi koca moca olayını... Ve şey... Sağ ol... Hayatımı kurtardın.”

“Hah, şimdi anlaşmaya başladık işte.”

“İyi de neden? Nasıl? Neden sen geldin? Neden babamın düşmanlarına karşı hayatını tehlikeye atıp sen geldin?”

“Hazreti Akif öyle buyurdu.”

“Kimdi o adamlar?”

“Tolgay’ın iş yaptığı Rus silah tüccarının köpekleriydi. Zayı olan silahlarının parasını babandan tazmin etmek için seni kaçırmışlar. Ee sen anlat? Nerden nasıl aldılar seni? Ne gördün, ne duydunsa anlat.”

“İstanbul’da savcıya anlatırım.”

Ateş diliyle damağını cıklattı. “Savcı polis molis yok! Bana anlatacaksın!”

“Ne münasebet? Sen kimsin?”

Ateş ilk kez bakışlarını kızın perişan yüzüne ve meraklı hatta şüpheli bakışlarına çevirdi ve sakince sordu “Sen? Kim olduğumu sanıyorsun?”

Ferah dudaklarını ısırarak gözlerini kırıştırdı, biraz bekledi konuşmadan önce. “Sen şu... Mafyasal hareketlerde biraz fazla değil misin Ateş Bey? Üstelik düşmanın kızını kurtarmak için fazla riskli ve nasıl desem? Fazla terminatör hareketler filan? Tuhaf...”

“Avukat olsan konuşurdun, sen kendini savcı sanıyon galiba? Hayırdır nabacan? İşe mi alacan? Çok para isterim yalnız.”

“Alay ederek kendini sıyıramazsın, orada ne yaptığını gördüm!”

“Ne gördün anlatsana?” dedi Ateş sakince ve gözünü yoldan ayırmadan.

Ferah dudak bükerek “Kaç dil biliyorsun sen?”

“Rus striptiz kulüplerinde yakinen dil eğitimi almışlığım var...”

“Arapça?”

“E mülteci kaçırdık dedik ya?”

Ferah kaşlarını çatarak sinirli bir gülüş attı, “Allah Allah, adama bak ya!”

Ateş hafifçe güldü, “Sen de kara kuru gördün de Karamürsel sepeti mi sanmıştın?”

“Onu bunu bilmem de! Sende göründüğünden daha fazla bir şeyler var Sina Ateş Taranoğlu! Çok tehlikeli birisin!”

“Hah şunu bileydin!”

Ferah susup düşünceli halde yola baktı. Anlam veremiyordu. Hatta kendisine zorla uçağa bin, git diyen bu adama hiç güvenmiyordu. Onu bugün karşısında görene kadar hatta kaçırılmasında parmağı olduğuna emindi. Olabilir miydi? Çok yorgundu ve başı çok ağrıyordu ama olanlardan çok, yanındaki tuhaf yaratığa kafa yoracak kadar şoktaydı. Gözleri hayatında ilk kez, bir aksiyon filmini aratmayacak şiddette kanlı sahneler görmüştü. Korkusu, bağlı ve esir kaldığı saatlerden daha fazlaydı üstelik...

(Ne evlenmesi? Gözümlün içine baka baka silahlı bir Rus'u alınının ortasından vurdu! Birinin boynunu kırdı! Birini bayıltıp derdest edip kaçırdı. Dışarıda bir sürü ceset vardı. Kim bu adam? Profesyonel bir katliamcıdan başka NE? Deliricem ne evlenmesi! Allah'ım yardım et, aklımı kaçıracam. Neyin ortasına düştüm ben!)

Akif'in uçağına doktor getirilmişti Ferah için. Doktor tansiyonuna bakıp sonra alnındaki yarayı temizledi ve yapıştırıcı bir ilaç sürüp yarayı bantladı. Özel uçak İstanbul'a havalanırken Ateş, Akif ve Ferah'ın arkasındaki koltukta bacaklarını uzatıp rahat rahat uyukladı.

Akif, yolda Ferah'ı sorguya çekti, “Neler oldu? Nasıl kaçırdılar seni? Niye gittin Amerika'ya?”

“Evlenmeyeceğim o canı psikopatla! Yine diretirsen yine giderim!”

“Yapma Ferah, seni Ateş kurtardı. Neler oldu o harabelikte anlat?”

“Baba! Hayatımda asla hayal dahi edemeyeceğim kadar cinayet gördüm! Siz kimsiniz, kimlerle ne korkunç suçlara karıştınız bilmiyorum ama gördüklerim beni de suç ortağı yapar mı diye düşünüyorum ve delirmek üzereyim! O adam bir canavar! Ne olur çıkar onu hayatımızdan! Sinek avlar gibi adam vuruyordu! Beni böyle biriyle nasıl evlendirmek istersin?”

“Güvenliğin için Ferah. Şimdi daha da ciddi sorunlarımız var. Mecbursun.”

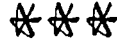
“Of başım çatlıyor daha fazla konuşmak istemiyorum. Adama bak ya orda katliam yaptı geniş geniş yayılmış uyuyor bir de! Allah'ım aklıma mukayyet ol!”

Ateş gözlerini açmadan seslendi, “Seni duyuyorum... Nankör!”

“Duy, pis katil! Uzak dur ailemden!”

"Aileye bak amına koyayımı, uuyuuua seıllı kadı kızı sanır! Kapat çeneni!"

Akif bezgince araya girdi, "İkiniz de susun çocuklar... Bundan sonra kimse benim sözümden çıkmayacak!"

26. Ekim 2018 - Nişan - İstanbul

*"Kader, beyaz kâğıda sütle yazılmış yazı,
Elindeyse beyazdan, gel de sıyr beyazı..."*

Necip Fazıl Kısakürek.

İstanbul'a döndüklerinde Akif, Niko'yu parayla birlikte Ruslara geri vermek için Ateş ile epey tartışmıştı. Ateş ve Saygın'ın bu kaçırılma işini Akif'in tezgâhladığı üzerine şüphesi iyice arttı. Üstelik Niko, Ateş'in kim olduğunu biliyordu ve sorgulandıktan sonra yok edilmek zorundaydı.

"Sana hesap soranlara benim adımlı ver bundan sonra dayı. Oğlum hapiste, bundan sonra işlerimi damadıma devrettim de, olsun bitsin. Niko da bende kalacak. Hani öz evladından ayırmayacaktın? Hani damadın, sağ kolun olacaktım? Ateşkes istemiştin hani?" Deyip Akif'i püskürttü.

Niko'yu kirli işleriyle, arkasındaki güçleri itiraf etmesi için sorgulanmak üzere Saygın'a teslim etti. Belki uzun kanlı işkencelerle sorgulanacaktı ama muhakkak konuşturulmalıydı. Niko'nun telefon kayıtlarından bazı isimlere ulaşılsa da henüz kayda değer bir ipucu yoktu. Üstelik eski komando epey ketum çıktı. Sorgu sırasında işkenceye dayanamayıp işkence aletini ele geçirerek intihar etmeyi başardı. Ateş ağız dolusu küfretti Saygın'a, "Ulan adama bıçağı nasıl kaptırdınız! Ben orda 30 kişiyle dalaştım bu iti sağ alabilmek için! Becerikli bi adam koyamadın mı başına!" dedi. Akif'i susturmak içinse dört milyonunu geri verdi.

"Bir süre yeni operasyon yok. Şu düğün müğün işini halledip harbi kabadayıcılık oynayalım, yoksa Akif benden kıllanacak. Kız zaten zehir gibi kimsin kimsin diye sorup durdu. Şimdi bana biraz illegal gösteriler ayarlayan lazım. Gerekirse ufak bi gözaltı, nezarete alınma filan olsun. Emniyetten birini peşime tak, sen bişeyler ayarlarsın. Batum'da fazla komandoluk yaptım." dedi.

Saygın da aynı fikirdeydi.

Akif, evinden birkaç gün çıkmayıp fırtına sonrası sessizliği dinledi. Eski Rus ortaklarıyla artık kesin olarak düşmandı. Düşünmeden tüm suçu Ateş'in üstüne attı.

"Ateş'e Niko'yu almasını ben söylemedim, ona parayı da verip oraya yolladım. Hepimizin zararına Ateş'i ortak etmek için kızımı bunca korkutma ve gerçeği öğrenirse benden nefret etme riskini göze aldım. Ateş psikopatın teki, ne yapacağını nerden bileyim? Kontrol edilemez bi man-yak ve bundan sonra ne hesabınız varsa onunla görün, benden ve kızım-dan uzak durun! Bana bir şey olursa, sizi de yakarım." dedi.

Ferah'ı bu sefer kesin olarak eve hapsetti. Kızcağız dört gün sonra düşünmekten harap olmuş bir cinnet haliyle pes etti.

"Lanet olsun tamam! Senin gibi bir babam olduktan sonra Ateş gibi bir kocam da olabilir, ne var sanki? Silah baronunun kızı, hapishane kabadayısının gelini, kendini terminatör sanan bi katilin karısı? Saymayı unuttuğum başka ne süper yüce sıfatlarınız vardı baba? Ha pardon abimi unutmayalım; O da silah kaçakçısı ve terör örgütü yandaşıydı dimi? Aile-me bak, tam bir Avrasya Sirki!"

Kendisini istemeye geleceklerini duyunca odasında önce kahkahalar-la güldü güldü güldü, sonra gözlerinden yaşlar boşanarak kendini yere attı. Sinirleri iyice harap olmuştu. Hizmetkârlardan biri odasına gelip kendisini nişan töreni için aşağıya çağırınca üstünde baştan aşağı yırtık bol bir kot pantolon, beyaz kaba spor ayakkabılar, beli açık, salaş ve üstü grafitili rengârenk bir tişörtle, saç baş darmadağınık, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, solgun bir yüzle indi evin salonuna.

Babası onu görünce dişlerini sıkarak, "Ferah bu ne hal? Böyle mi insan karşısına çıkacaksın?" diye dişlerinin arasından tısladı.

Ferah yüksek sesle "İnsan! Karşısına çıkacak olsaydım emin ol mü-nasip bir hazırlık yapardım ama müstakbel damadın düşman ırktan bir uzaylı olduğu için? İdare ediversin..."

Ateş de yanında Âdem ve Nuray ile sıkıntıdan patlayarak gelmişti Akif'in evine. (*İsteme ne lan? Tutturdu bide her şey âdete göre olacak diye ruh hastası!*)

Bir buket çiçek ve çikolatayı Adem taşıyordu.

Akif onlara, "Alemdar yok mu?" diye sordu.

Ateş bu adamın deliliklerine daha fazla şaşıraramam sanırken yine de hayretle bakakaldı.

Âdem, "Seninle dünür olmaya pek hevesli değil, tahmin edersin ki!" dedi.

"Keyfi bilir. Hoş geldiniz buyurun."

Adem ve Nuray gece için gayet özenle hazırlanmıştı. Ateş ise her zamanki gibi beyaz bir gömlek, üstüne siyah blazer ceket ve siyah bir kot giyip gelmişti. Salonun en gerisinde dikilip düşmanca bakışlar atan Ferah'ı görünce dayanamayıp pis pis sırıttı. "Tipe bak! Atanamayan lolita!"

"Ne diyosun ya?"

"Hoş bulduk diyorum sevgilim." deyip oturdu. Etrafa baktı. "Dekorasyon da çok avam! Avangart şeyleri hiç sevmem. Neyse iç güveyin olarak bi iç mimar sokarım eve dimi dayı?" diye lakayt lakayt konuştu.

Akif zaten çok gergindi, cevap vermedi. İçecek ikramından sonra lafı daha fazla uzatmadan "Seremoniye gerek yok çok da keyifli bir toplantı değil, malum. Yüzükleri ver Ateş. Hayırlı uğurlu olsun diyelim bitsin"

Adem, "E bi Allah'ın emri, Peygamberin kavli deseydik bari?"

"Dedin işte, tamam biz de verdik gitti! Yaklaş Ferah!"

Ferah dişlerini gacırdatarak salonun ortasına yaklaştı. Akif, Ateş'in getirdiği yüzükleri alıp ortaya geçti. Tektaş yüzüğü havaya kaldırıp "Bu yüzüklerin aramızda ateşkes ve barış teminatı olmasını umuyorum Ateş. Herhalde nikâhlı karının canından ve namusundan artık sen sorumlu olduğunun farkındasındır?"

"Eyvallah eyvallah."

Ferah gözlerini kısarak bakıp nefretle "Atanamayan Hulk!" dedi. Ateş güldü, başını sağa sola salladı.

Ferah babasına döndü. "Bittiyse gidebilir miyim?"

"Gidebilirsin."

Ateş kızın ardından, "Nereye daha pasta keseceeeeedik?" diye seslenince Ferah üst kata çıkan merdivenlere çıkmak üzereyken durdu. Döndü, ama Ateş'e onunla muhatap olmadığını belirtir gibi hiç bakmadan doğrudan babasına hitap etti. "Ha baba? Hakkımdaki tapu devri işlemlerini! Aa pardon! Kanlı düğün merasiminizi planlamadan önce? Şu karındaki canıye hatırlatır mısın? Sahte bir evlilik olacak ve en kısa sürede bitecek! Hazırladığım evlilik protokolünü de imzalayıversin. Ya da pençe vursun. Artık nasıl yapabiliyorsa!" deyip hışımına çıkıp gitti.

Akif yere bakarak burnundan soluyordu.

Ateş “Kızını dövmeyen dizini döver diye bu modeller için söylemişler belli.” dedi.

“Üslubu biraz sivri olsa da özünde haksız sayılmaz.”

“Rahat ol, ben de meraklısı değilim senin gayrimeşru prensesinin! Nerde nasıl düğün yapılacak, söyle gidelim.”

“Tüm dost, akraba ve iş çevremi davetli olacağı şanıma yaraşır bir organizasyon olacak. Sarayda ya da en iyi otellerden birinin balo salonunda. Siyaset ve futbol cemiyetinden de konuklarım olacak. Her şeyin en lüks şekilde hazırlanmasını istiyorum. Yemek, müzisyenler, süsleme en iyisinden! Sen mi ayarlarsın ben mi PR ajansımı görevlendireyim?”

“Hallederim. Ceylan Hanım var benim danışmanım, o ayarlar her şeyi, en son sana da bi sunum yapar bakarsın.”

“İyi olur. Masraftan kaçınma. Dosta düşmana gövde gösterisi olsun.”

“Olsun olsun da... Kızını ortaya yırtık bi gelinlik ve ağlak bi suratla çıkmamaya ikna etmek sende dayı. Flört edip kız tavlayacak zamanım yok, hem de uğraşamam.”

“Ben Ferah’ı ikna ederim. En kısa sürede bitsin bu iş.”

“Tamam. Bide bu evde oturma şartın hala geçerliyse?”

“Kesinlikle geçerli.”

“Ee, nerde kalacam ben?”

“Dördüncü katı sizin için hazırlatacağım.”

“Görmem lazım, beğenmezsem içeriye bi iç mimar sokarım. Benim biraz farklı zevklerim vardır da.”

“Şımarma Ateş, gerek yok!”

“Diyorsun? E bi görseydim, eşyalarım sığar mı ona göre?”

“Düğünden sonra görürsün, oyunun bokunu çıkarma.”

“Lan duyan da evlilik için ben yalvardım sanır ha Akif!”

“Ben sana yalvarmadım, karşılıklı çıkarlarımıza dayanan bir anlaşma yaptık. Benim sana güvenebilmem ve aileme tekrar zarar vermeyeceğinden emin olmam için de bir süre gözümün önünde olacaksın hepsi bu!”

“Akiiii? Benim tepemin taşı attığı yerde çıkar mıkar tanımadığımı bilmen lazım. O şirret kızın çatal dilini tutacak bu, bir! Sen de ego tatmini başkalarına yap bu, iki! Hadi eyvallah... Hadi amca, yenge... Sizi de yok yere yorduk.”

Akif'in evinden çıktılar. Adem sessiz kalırken Nuray işi ciddiye almıştı, "Ayol ne çirkef insanlarmış vallahi! Hele kız! Neydi o tazılar parçalamış gibi kılıklar? O yılan diller, kem gözler! Bu adama ne mecburiyetin var oğulcuğum, yakma başını! Ben sana helal süt emmiş, akıllı, uslu ne dilberler bulurum. Aslanlar gibisin, sana kız mı yok a yengem hı? Bırak şu şirret aileyi?"

Düzenleme
Ny.ozlem

5. Bölüm

27. Ekim 2018 - Çırağan Sarayı, Düğün - İstanbul

*“Gel bakalım ateşle nasıl oynanır göstereyim.
Gör bakalım ateş mi seni yakar, sen mi ateşi?”*

Şems-i Tebrizi

Lübnan asıllı hemşerisi olan dünyaca ünlü moda ve gelinlik tasarımcısı Eliee Saab imzalı, kırık beyaz renkte, dümdüz, işlemesiz, süslemesiz, kabarık olmayan gelinliğin içinde bilmem kaçınıcı kez makyaj tazeletiyordu Ferah. sarayın gelin odasında, Yanında üniversiteden en yakın arkadaşı Ayşegül vardı. Ferah'ın elini şefkatle tutmuş, arkadaşına endişeli gözlerle bakarak, “Yeter artık ağlama hasta olacaksın. Hem sahte demedin mi? Ağlama artık nolur Ferah.” Diye yalvardı.

Ferah burnunu çekerek “Şşşş.” dedi, makyözün yanında sahte evlilikten bahsetmemesi için Ayşegül'e. Ayşegül lafı çevirdi, “Yani sahte elmas için bu kadar ağlanmaz ki canım! Kuyumcunun kallesliği belli ki! Haklısın skandal ama çözülür, yani...”

Ferah arkadaşının bu takı kıvrmasına dayanamayıp güldü. Takılar ve elmaslar o an en son dert edeceği şeydi. “Tamam, yeter.” dedi makyözüne, aynaya baktı ve dişlerini sıktı. Makyöz odadan çıkınca, öfkeyle ayağa fırladı, “Şu halime bak Ayşegül! Yapamıcam ben... Bunu yapamam! Emrah'a söyleyemedim bile, iyi ki yurt dışında ama haberlerden duyacak! Ah öleyim ben! Ayşegül? Karşıdaki odadan onu çağırır mısın bana? Son bi kez... İnsan gibi konuşmayı deneyeceğim. Babamla olmuyor.”

“Kimi?”

“Ateş'i?”

“P-peki.” deyip Ayşegül, Ferah'ın anlattıklarıyla adamdan ürperiyordu ama yine de arkadaşını kırmayarak söylediğini yapmaya gitti. Damat odasının kapısını çaldı, içeriden ‘girin’ sesini duyunca içeri süzüldü. Önce birkaç saniye duraksadı. Bakakaldı. Ateş odada yalnızdı ve boy aynasının

karşısında dikilmiş takım elbisesinin ceketini düzeltiyordu. Karşısında bir Adonis heykeline İtalyan tasarımı smokin giydirilmiş gibi duran, 1,92'lik, geniş omuzlu, özel dikim ceketinin altından bile adaleli vücudunun heybeti aşikâr, havalı siyah saçları hoş bir fönle dalgalandırılmış, kirli sakalla çevrili epey yakışıklı yüzünde belli belirsiz gamzeli bir gülümseme ve kavisli kaşlarının altından insana mızrak fırlatır gibi bakan yaratığı görünce afalladı.

"A-Ateş Bey?"

"Buyurun?"

"Siz? Misiniz?"

"Buyurun dedim ya? Siz?"

"Ben, şey... Ayşegül! Ferah'ın yakın dostuyum. Sizi gelin odasına çağırıyor, müsaitseniz?"

Ateş sıkıntıyla tekrar karşısında dikildiği aynaya döndü ve kol düğmelerini düzelterek, "Ne varmış?" dedi.

"Konuşmak için. Sanırım."

"Tamam, gelirim birazdan."

Kız peki deyip odadan çıkarken tuttuğu nefesini verdi (*Bu muymuş? Ferah öyle canavar diye anlatınca internetten bakmaya da gerek görmemiş-tim. Adam resmen ateş ediyor!*) Pembeleşmiş yanaklar ve aptal bir sırıtışla Ferah'ın yanına gidip kendini bir koltuğa bıraktı. "Gelecekmiş."

"İyi. Sana terslenmedi dimi hödük?"

"Yok... Da! Feraaaaaah? O! Gördüğüm yaratık! İnsan değildi yemin ederim!"

"Onu diyorum ya ben de, canavar!"

"Kızııım dilim tutuldu, insan kankasını bi uyarmaz mı yollamadan önce ani göz kamaşması, dil tutulması, şuur çarpılması yapar filan demez mi?"

"Ne diyorsun Ayşegül?"

"Niye bu kadar yakışıklı olduğunu söylemedin? Sen bu adamın süper model filan değil de mafya olduğuna emin misin?"

"İki dakikada Ateş'i mi dikizledin sen, pes!"

"Yok, dikizlemeden de göze batıyor zaten!"

"Al çok beğendiysen senin olsun ama sonra iade kabul etmem ona göre! Çok da meziyetlidir kendisi! Çift elle silah ateşleyebilme, çıplak elle

adam boğazlama, Rus mafyasından kız kaçırma, Arapça, Rusça, klasik müzik, şiir, felsefe filan tam bir entel kabadayıdır! Hah geldi cosmopolit zebani!”

Ayşegül iç geçirerek “Ben çıkayım, aşağıda görüşürüz.” deyip Ateşe göz ucuyla tekrar bakış atarak yanından geçti.

Ateş elleri cebinde buz gibi bakışlarını Ferah’a dikerek ağır ağır yaklaştı. “Gelinlik iyi olmuş. Ceylan Hanım zevklidir sağ olsun.”

Ferah tek bir kez babasının zoruyla ölçü provasına gitmişti, Ceylan’ın, ‘Şu nasıl? Bu nasıl? Siz seçin? Bari birini deneyin?’ ısrarlarına da kadını azarlayarak karşılık vermiş ve gelinliklerin hiçbirine göz ucuyla bile bakmadan birini deneyip çıkmıştı. Hatırlamak istemediği o provanın gerçeğinin tam içindeydi şimdi.

“Hıı sağ olsun! Tam hayallerimdeki gibi!”

“Ee ne konuşacaktın?”

“Otursana.”

Ateş, Ferah’ın yanından Ayşegül’ün kalktığı yere oturdu ve bir sigara yakıp bacak bacak üstüne attı.

Ferah burnunu kırıstırarak elini havadaki dumanı dağıtmak için salladı, “Öf! Ben sigaradan nefret ederim!”

“Nabiyim?”

“Bak medeni insanlar gibi konuşup anlaşabiliriz. Anlaşmalıyız bence. Gel vazgeç şu saçmalıktan.”

“Çok geç.”

“Ama ben en başından beri söylüyorum! Son ana kadar da fikrim değişmeyecek! Yani sence de normal mi bu? Sahte evlilik, ateşkes saçmalığı falan? Pembe dizilerde olur böyle şeyler. Tamam, beni kaçırdıklarında hayatımı sen kurtardın, müteşekkirim. Ama o ayrı bu ayrı. Evliliğe ne gerek var? Siz yine babamla istediğiniz ateşkesi yapın. Bensiz!”

“Ferah, yorumlarını içinde tut. Aşağı in. Gülümse. Evet de. Bu kadar.”

O ana kadar Ateş ile sakın ve medenice konuşmaya kararlı olan Ferah yine sinirlerine hakim olamadı. Üstelik adam arkasını dönmüş gidiyordu. Ayağa fırlayıp arkasından bağırdı.

“Yaa nereye dur! Ne demek kısa kısa emir cümleleriyle bana ne yapacağımı söylemek? Hangi devirde yaşıyoruz?”

Ateş aniden dönüp parmağını sallayarak sabırsızca ve biraz da alaylı, “Devrini devranını siktirtme! Babanın dünyasında işler böyle kızım!

Pembe diziymiş, salak mıymış, neyi tatmış! Sımsiyah senin! Ha annenin dünyasında işler bundan daha da alengirli olabilir; evli adamdan gayrimeşru çocuk peydahlamalar filan? Senin annen Arap'tı dimi? Ha bide Arap dünyasında kadına istiyor musun diye sormadıklarını da biliyoruz sen hala bık bık bık! Dua et Atatürk Cumhuriyetine!" Tekrar kapıya yöneldi Ateş.

"Yontulmamış bir kalassın!" diye arkasından bağırdı Ferah.

Durup dişlerini sıktı Ateş ve kıza bakmadan, "Canımı sıkıyorsun!"

"Bak avukatım ben, bu saçmalaktan vazgeçmezsen canını çok daha fazla sıkacağıma emin olabilirsin. Kaç gündür aradım, çağırdım seni, niye bana dönmedin?"

"Yolladığın evlilik anlaşmasını imzaladık ya! Sana bu evlilik imzada kalacak, en geç bir sene sonra da bitecek dedik ya, kes artık avukat!"

"Yapamam anla? Öldür beni. Sık kafama sen de kurtul ben de! Noo-luuur bitsin yapamam! Seninle evlenemem." Tiksinti yüklü bakışlarıyla adamı baştan aşağı süzdü, "Sahte bile olsa senin gibi biriyle..." dedi, dilini ısırıldı.

Ateş hışımla ona döndü, "Bak beni tanımıyorsun, büyük büyük konuşuyorsun! Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, ben de senin ecelin değil kurtarıcınım, bunu o kalın kafana sok!"

"Allah Allah nasılmış? Of tamam gitme, bana bak. Bi yüzüme bak, gel sakın sakın konuşalım? Lütfen?"

"Ben sakınım zaten aklımı kaçırmış gibi davranan sensin. Derin nefes al. Yoga filan yapmıyon mu sen, işte öyle..."

Ferah derin bir nefes alıp verdi. Biraz su içip Ateş'in karşısına dikildi. İlk kez taktik değiştirip sakın hatta sevimli olmaya karar vererek zoraki gülümsedi. "Ateş?" dedi adamın gözünün içine bakarak. Ateş gözlerini çevirdi ve kızın ıslak kedi yavrusu tavrına küçümseyerek baktı. Ferah daha da ileri gidip iki adım daha yaklaştı ve adamın omzuna sokuldu. Ellerini siyah smokinin ceketinin yakalarında zarıfçe gezdirdi. Güzelce rimellenmiş uzun ve kıvrıcık kirpiklerini kırpmadan yüzüne bakmaya başladı.

"Evet, haklısın aklımı kaçırmış gibi davranıyorum ama ben hayatımda patlayan bir silah bile görmemiştim. Ateş biraz empati rica ediyorum? Herhalde son aylarda gördüklerim halüsinasyondur ve sen görüldüğün gibi biri değilsindir. Hatta özünde çok iyisindir. Neyse ne, tamam... Yaa gençsin, hoş adamsın, zenginsin, havalısın. Kendini düşün? Neden zoraki ve sahte bir evlilikle hayatını ipotek altına sokasın ki?"

"Laf sokmadan cilve bile yaparın, ... üyere kızdan bir adım geri çekildi Ateş.

Ferah ayağını yere vurdu, "Cilve yapmıyorum sana! Ya düşün düşün! Ya benle evliyken aşık olursan? Hayatının kadınına rastlarsan? Kabul edecek mi seni? Evli bi adamı istemezse o zaman ne olacak?"

"Her yerden zorla şansını... Eee başka?"

"Deli misin divane misin?"

"Sana ilk görüşte aşık oldum prenses!"

"İmkânsız!"

"Neden yeterince tatlı, zeki ve masum değil misin?"

"Ben öyleyim de? Senin bunu görebilecek bir göze, anlayabilecek bir mantığa ve hissedebilecek bir kalbe sahip olmadığına eminim! Aslen!"

Ateş dişlerini daha da sıkarak, "Aslen! Aşağı inip evet diyorsun ve gülümsüyorsun hepsi bu!"

"Ya tam nikâh memuru sorduğu anda çığılı basar, bu adamlar beni zorluyor diye herkese ilan edersem?"

Ateş bir sigara daha yaktı ve gidip derhal Akif'in kafasına sıkmayı düşündü. Sıkıntıyla alnını ovuşturdu. (*Hani kızını ikna etmişti bu orrospu çocuğu? Bak hala ne diyor!*)

Saygın'ı arayıp istifasını vermeyi de düşündü. İşin kötüsü kızı ikna edebileceği türden bir başlangıç yapmamışlardı. En zayıf halka olarak Ferah'ı gördüğünden, kızın gözündeki canavar Ateş imajını da umursamamıştı. Bildiği kız tavlama yollarında evlilik yoktu. Aldığı akademik, teknik, stratejik, askeri eğitimlerde de böylesi bir taktik modeli yoktu. Kendisini cani bir mafya lideri sanan avukat bir kızı ikna etme yöntemleriyle ilgili bir eğitim aldığını hatırlamıyordu.

Ferah onun sıkıntılı halini ve tereddüdünü görüp üstüne gitmek için fırsat bularak tekrar yanına gelip kolundan tuttu, "Lütfen? Yapmayalım? Nolur yalvarırım bu çok saçma! Sahte bile olsa senin karın olamam? Bu esarete dayanamam? Tekrar kaçır beni, bi uçağa biner beni kimsenin bulamayacağı bir yere giderim?"

"Ne laf anlamaz kadınsın!" (*Bana lazımsın!*)

"Anlamayan sizsiniz! Aslında senin beni anladığını biliyorum çünkü sen de benim durumumdasın. İliklerimde bunu hissediyorum ama aşamadığın bir şey var. Kendini mecbur görüyorsun. Bak... Bu evlilik fikri ikimiz için de berbat bir şey ve geri dönüşü yok. Bu evlilikle babama köle

olacaksın hatta belki tetikçisi olacaksın. Abime neler oldu gördün, yakma kendini? Ya da git başka cehennemde kendin yan, beni BIRAK!” (*Emrah'a ne diyecem? Sevdiğim biri var lanet olasıca!*)

Ateş başını öte yana çevirerek bakışlarını kaçırdı. Bu kadar konuş-tur-mamalıydı kızı. “Babanla işim bitince anlaşmalı olarak boşarım seni rahat ol bir yıl bile sürmez. Uzatma daha.”

“Lanet olası, anlasana bir sevdiğim var benim Ooof!” ağlamaya başla-dı Ferah odanın içinde eteklerini avuçlayıp deli deli gezindi. “Söylemeye-cektim çünkü korktum, ya ona bişey yaparsanız? Of lanet olsun! Aşığım tamam mı? Hiç mi bir şeye saygın yok?”

Ateş sarsıldıysa da belli etmedi, “Kes sesini, toparlan çabuk! Söyle-diğin iyi oldu! Eğer aşağıda olay çıkarırsan seni değil hem sevgilini hem Akifcan'ı vururum! Kardeşin İsviçre'deki en pahalı kolejde kimden saklı tutuluyor sence? İyi düşün bakalım.”

Ferah bir sandalyeye tutunarak güçlkle oturdu. Titriyordu ve kuvve-ti kesilmişti. Şok halinde güçlkle yutkunarak sayıklar gibi “Günahsız... Bi... Çocuğu?” diye mırıldandı.

Ateş artık raydan çıkmıştı, kızın kulağına eğildi. “Vururum, yemin ol-sun acımam! Ablasının günahkâr olması yeterli benim için!” Deyip çıktı. Odasına dönüp soğuk suyla yüzünü yıkadı ve peş peşe birkaç kadeh viski içti.

(*Yardım et Yarabbim elimden bi kaza çıkacak! Damat olmak zor der-lerdi de benim ki çok değişik bir biçimde vuku buldu! Hay anasını! Bide çocuk katili diyecek şimdi!*)

...

Ferah konukları meraklandırarak kadar gecikmiş olarak, kendini güçlkle toparlayıp babasının kolunda ağır ağır indi sarayın kendince cehennem merdivenlerini. Çalan hoş çello sesi, etrafındaki bembeyaz çi-çekler, şamdanlar, kristallerin gök kuşaklı ışık huzmeleri yaratan parıltısı, davetlilerin kalabalığı ve saygınlığı umurunda değildi. Akif merdivenle-rin sonunda Ferah'ı duvağı kapalı şekilde Ateş'in koluna teslim etti dik dik bakarak. Ateş buz gibi olan ve tir tir titreyen Ferah'ın kulağına fısıldadı. “Değiştir şu surat ifadeni!”

“Canavar!”

Dişlerini sıkın yapmacık bir gülümsemeyle kızın yüzüne eğilip “Lan tabii o çocuğa dokunacak değilim başka laf mı bıraktın adama? O kadar da değil.”

“Kim bilir!”

“Gülümse!”

Ferah dişlerini sıkarak sağa sola olabildiğince zoraki gülümsedi. Belediye başkanı nikâhlarını kıydı. Konuklar alkışlayıp fotoğraf çekerken Ateş, donmuş gibi durup bakakalan gelini elinden tutup kaldırdı ve kendine çevirdi. Yüzüne romantik bir bakış yerleştirip hoş bir gülümsemeyle dalgın dalgın bakarak duvağını kaldırdı ve kızın çenesinin ucuna dokundu.

“Bitti bu kadar işte. Gülümse?” Deyip usulca alnından öptü.

Sonra yine Ferah’ın buz gibi elini avcunda sıkıştırıp Akif ve Adem’in olduğu en ön masaya götürdü. El öptüler. Salondaki ışıklar hafifçe karardı ve düğün pastası ortaya geldi. Ateş Ferah’ı sürükledi ve pastayı kestiler. Ferah tüm bu gerçekliğine inanmak istemediği manzaraya karşı sanki bir kutu sakınleştirici yutmuş gibi hissiz, tepkisiz ve bir kukla gibi iradesizce hareket ediyordu. Dans müziği başladı.

Ateş (*Dağda, çölde, çorak arazide bu kadar zorlanmadım amına koyayım!*) diye düşünerek Ferah’ın beline sarılıp kızı dansa çekti. Ferah bayılacak gibiydi. Gözleri nemli ve donuk bakıyor, güçlkle adım atıyordu hoş keman sesi kulaklarında hiçbir anlamlı ritim oluşturmadan uğuldarken.

“Yüzüme bak?”

Yutkundu kız. “Emredersiniz komutanım.”

“Komutanın değil, kocanım.”

“Ne yazık ki...”

“İnsanlar anlayacak dikkatli ol.”

“Anlaşılması için sen yeterince berbat rol kesiyorsun ya?”

“Öperim şimdi seni görürsün!”

Ferah irkilerek geri çekilmek, uzaklaşmak istedi. “Sakın yapma!”

Ateş kızın beline daha sıkı sarılıp kulağına eğilirken, “İşte bak gülümsemek öpüşmekten kolay geldi dimi? Tatlı kıs; cehennemin birbirinden beter yedi katı vardır unutma!”

“Unutursam hatırlatırsın nasılsa!”

“Şüphesiz olmasın.”

Danstan sonra diğer konuklarla tebrikleştiler, Ateş, zaman zaman Ferah’ı uyarırken kızın avcundaki buz gibi elini sıkmaktan neredeyse kemiklerini kıracaktı.

Gelin ve damadın asık suratı, birbirlerine olan soğuk mesafesi, yapmacık gülümsemesi ve robotik sahte tavırları bazı kişilerin dikkatini çekti

ve aralarında fısıldaşılar. Dedikodu ve şüphelere karşı durumu toparlama görevi ise Ceylan'daydı. Deneyimli Halkla ilişkiler uzmanı, ortalarda gezinip durumu kurtaracak açıklamalar yapıyor ve mutfak ekibinden salona sürekli şampanya dağıtmalarını istiyordu. Düğünün şatafatı, sahneye çıkan ünlü şarkıcı ve gösteri ekibi, verilen müthiş ziyafet ve katılan konukların ihtişamı yeterince dikkat dağıtıcıydı. Konuklar da çabucak çakırkeyif olursa ne alaydı! Akif hiçbir şey olmamış gibi konuklarıyla sohbet edip etrafa gülücükler saçıyordu. Ateş de neşeli bir tavırla Akif'in yanında, akrabaları ve iş çevresinden önemli tanıdıklarıyla sohbet ediyordu. Aralarında iş adamları, siyasetçiler, futbol çevresi, cemiyet hayatının önde gelen simaları bulunan bu insanlar Ateş'i meraklı bir yaklaşımla adeta markaja alırken, Ateş herkese uyumlu ve esprili bir yaklaşımla kendini sevdirdi. Herkes bu genç, zeki, dinamik ve hoşsohbet delikanlıya bayıldı. Ateş'i, Akif'e benzetenler oldu. Özellikle kadınlar Ateş'ten gözlerini alamıyordu.

Ferah ise gelin masasında oturduğu yerden (*Komedi!*) diyerek olanları izlerken durmadan şampanya içip babasının ve kocasının sahtekârlığından düştüğü dehşeti alkole hafifletip azıcık da olsa katlanılabilir kılmaya çalışıyordu.

Ceylan, içeri alınmayan magazincilere dışarıda bir açıklama yapıp gelin ve damadın nikâh fotoğraflarından özenle seçilmiş iki tanesini servis etti. Kısa bir açıklama yaptı.

"Alemdar Bey ağır bir tedavi görüyor biliyorsunuz. Maalesef bu sabah tansiyonunda ve kan değerlerinde bir sorun yaşandı. Ateş ve Ferah çiftimiz düğün sabahını babalarıyla hastanede geçirmek zorunda kaldılar ve hala akılları onun sağlık durumunda takılı. Alemdar Bey'in durumu şuan iyi ama iki gün önce aldığı kemoterapiden dolayı yorgun. Düğünden önce otele gelip oğlunu ve gelinini tebrik edip hediyesini verdi ve dinlenmeye çekildi. Başka hiç bir sorun yok, ailecek çok mutlular." diyordu.

Ateş bir ara Ferah'ın yanına gelip romantik tavırlarla şampanya kadehini Ferah'ın kadehiyle tokuşturdu. "Şerefe karıcım!" dedi. Ferah kadehteki içkiyi başına dikti, tek seferde hepsini içti.

Ceylan ise yine dikkat dağıtmak için onları işaret ederek "Bakar mısınız ne kadar yakışıyorlar maşallah! Bir peri kızı ve peri çocuk, adeta masal sahnesi gibiler! Birbirlerini görür görmez büyük bir aşkla bağlanmaları hiç şaşırtıcı değil aslında! İlahi bir çift!" diyordu etrafında toplanan cemiyet hanımlarına.

Gerçekten Ateş ile Ferah yan yana geldiklerinde, Rönesans ressamlarının Antik Çağdan ilham aldığı cennet tasvirlerindeki melekleri andıran bir ışık saçıyordu. Ferah'ın güzelliğine diyecek yoktu. Tüm solgunluğuna ve hüznüne karşın, beyazlar içinde masum bir peri kızıydı. Uzun boylu, incecik ve çekici kıvrımları olan bedenini, biçimli sırt oyuğunun ve belindeki gamzelerinin bitimine kadar derin dekoltesiyle sımsıkı saran inci beyazı kumaş, kalçalarının altından hafifçe pilelenerek açılan kuyruklu eteğiyle masal prenseslerine benzemişti. Açık kumral, gür ve uzun saçları yarım toplanıp tepesinde birkaç minik beyaz çiçekle süslenmişti ve saçının açık kalan kısmı maşayla iri bukleler halinde kıvrılıp omuzlarına ve V şeklinde oyulmuş derin sırt dekoltesine dökülüyordu. Melez yüz güzelliğiyle zaten bir görenin bir daha dönüp baktığı bir afetti Ferah. Lübnan asıllı annesinin pürüzsüz beyaz tenine ve iri, Nil yeşili gözlerine sahipti. Ceylan gözleri; upuzun, gür ve kıvrıcık kirpiklerle çevriliydi ve derin manalı bakışları vardı. Makyajı çok hafif ve doğal tonlarda yapılmıştı, zaten çocuksu yüzü fazlasını kaldırmıyordu. Zarif ve simetrik oval yüzünde en ilgi çekici yeri iri, yemyeşil, manalı bakan gözleriydi. Minicik, ucu kalkık fındık burnu, sevimli kıvrımları olan dolgun dudakları kıskanç kadınlar arasında, kesin estetikli, yorumlarına yol açsa da Ferah estetik nedir bilmiyordu. Üst önde hafif bir çarpıklıkla gülüşüne ve konuşmasına tatlı bir hava katan iri bembeyaz dişlerinin güzelliği yine annesinden; çenesindeki gamzesi ise Akif'ten aldığı bir özellikti. Akif de orta yaşına rağmen uzun boylu, fit, karizmatik bir esmerdi ve yaşına göre gayet hoş görünüyordu. Ancak asıl güzellik, annesi Sabah'tı! Akif kadını görür görmez bu Lübnanlı güzele tutulmuştu.

(*Keşke hiç görmeseymiş!*) derken yine annesini düşünmeye ve özlemeye daldığını fark etti Ferah. Biraz nefes alabilmek için balkonlardan birine çıktı. İzafiyetle açıklandığı halde hala her fark ettiğinde, canı sıkılırken veya bir şeyi beklerken zamanının bir türlü akmamasına şaşırmasının aksine bu gece, zaman çabuk geçmişti. En azından saatin neredeyse gece yarısına yaklaşmış olmasına şükredebilirdi.

Kızının balkona çıktığını gören Akif peşinden geldi. "Kızım?"

"Kızım deme bana!" Dedi başını hışımla adamdan öte yana çevirerek ve tiksintiyle yüzünü kırıştırdı.

"Ferah'ım her şey iyiliğin için daha kaç kere söyle..."

"Söyleme, hiçbir şey söyleme! Sen kendini tüm bu komedinin 'iyilik' olduğuna nasıl inandırıyorsun ya? Karın yok! Akifcan yok! Abim yok! Tolgay daha iki ay önce senin yüzünden tutuklandı, sen burada şov

peşindesin! Tüm bu insanlar senin yüzüne gülüp arkandan neler diyorlardır kim bilir? Düzenbaz! Tiksiniyorum...”

“Peki... Öfkeni bana kus kızım peki ama içeri girdiğinde biraz kocanın yanında dur, şüphe çekiyorsun.”

“Kocamın da canı cehennem!”

Akif bir şey demeden içeri döndü ve Ateş'i bir köşede yalnız başına yakaladı.

“Aferin Ateş, umduğundan iyi iş çıkardın.” dedi.

Ateşe saatlerdir içine atmaktan patlamak üzere olduğu öfkeyle, “Sen hani kızı ikna etmiştin Akif? Yukarıda ağzına geleni saydı yine bana! Tehditte aşağı indirdim onu, bu nasıl ikna etmek? İkinizi de çok pişman edeceğim!” deyip yanından ayrıldı.

Düğünün sonunda davetlilerle fotoğraf çekilip insanları uğurladılar. Ferah zaten en yakın arkadaşı Ayşegül hariç hiçbir arkadaşını davet etmemişti. Ofistekiler zaten babasının davetlisiydi. Emrah ile ilişkisinden haberi olan birkaç kişi davetiyeyi alınca telefon edip ‘*Bu ne iş böyle birdenbire? Emrah’a ne oldu canım? Bu adam nereden çıktı?*’ diye sormuştu da ‘*ani oldu, âşık oldum!*’ diye yalan söylemek zorunda kalmıştı. Sekreterleri Ayşe Ablası ‘*yoksa hamile misin kız Ferah?*’ bile demişti de kan beynine sıçramıştı. Ofis grubundan hanımlar düğün boyunca Ferah ve Ateş’in tuhaf tavırlarına bakıp kendi aralarında fısıldaşmıştı. Diğer okul arkadaşları ise çağrılmadıkları için Ferah’a darılmıştı. (*Buyur ayıkla pirincin taşını! Mahvoldum! Her şeyim bitti! İtibarım da yerle bir oldu!*)

Saraydan ayrılmadan önce Akif ve Ceylan, yeni evlilere dışarıdaki gazetecilerin önüne çıkıp birkaç fotoğraf ve kısa bir röportaj vermelerini söyledi. Ferah bu sırada epey sarhoş olmuş ve ayakta durmakta zorlanıyordu. Fotoğraf çekildikleri konukların yanında abuk sabuk laf sokmasından iyice gerilen Ateş, “Şunun haline baksanıza ne röportajı? Sen çık bişeyler gevele Ceylan, içerdekilerden birkaç fotoğraf da verirsin!”

Ferah olduğu yerde sallanarak “Aaaaaa bence şooooo iyi fikir! Hadi gidip büyüüüüük aşkımızı biraz daha ilan edelim! Sonra da fiyuuuuu, en tropik adaya balayı!” diye alay etti.

Akif etrafta kimselerin görünmediği bir duvarın ardına çekti kızını ve çok sert bir şekilde tokatladı. Ferah ilk kez babasından gördüğü bu şiddet ile sarsılarak “Hiiii!” deyip elini yanağında cayır cayır yanan yere bastırıp şok halinde Akif’e baktı. Bu kadarını hiç beklemiyordu. Tüm itaatine rağmen üstelik! Elini yanağındaki tokat izinin yangısına bastırarak adama bakakaldı. Kırgın, daha kırgın, ölesiye kırgın...

Ateş yanlarına gelip tokadın üstüne burnunun ucunda işaret parmağını sallayarak kızını tehdit eden Akif'i itekledi. "Napiyosun lan ~~ce~~ Anlayacak durumda sanki!" deyip Ferah'ı bileğinden tutup arkasına ~~se~~ kiştirdi. Ferah sessiz sessiz ağlayarak koşar adımlarla Ateş'in ~~peşinde~~ sürüklendi. Otoparkta Ateş'in arabasına binip caddeye çıktıkları ~~anda~~ magazinciler etraflarını sardı.

Ateş içmesi için kıza biraz su uzattı, "İki dakika daha sık dişini Ferah, lütfen?" dedi sabrının son damlasıyla.

Ferah başını salladı. (*Oldu olacak! Tüm gece rol yaptım nasılsa!*) Elle-riyle gözlerini kuruladı ve saçının perçemini tokattan kızaran yanağına düşürdü. Arabadan inip el ele poz verdiler. Ferah acıdan cayır cayır yanan sağ yanağını Ateş'in koluna yaslayarak sakladı ve "Çok mutluyuz arkadaş-lar teşekkürler." dedi.

Ateş tatlı tatlı gülümseyerek çok aşık pozlar takındı, kızı kolunun al-tına aldı ve saçının üstüne minik bir öpücük kondurdu.

"Her şey çok güzeldi teşekkürler arkadaşlar... Mutluyuz... Evet, yarın sabah uçacağız bi yerlere... Balayı mı? Orası bizde kalsın malum balayı mahremdir. Teşekkürler." diyerek sorulara kısaca cevap verse de kurtu-lamadılar.

"Şu tarafa bi poz alalım Ateş Bey?"

"Buradan da Ateş Bey?"

"Bide Ferah Hanımı öperken çekebilir miyiz?"

"Karımı öperim tabi ama... Evde!" derken gözleri karşı kaldırımdaki bir noktaya kilitlenmişti. Magazinciler gülüşüp artarda flaşlarını patla-tırken, Ateş caddenin karşısındaki bir köşeden kendilerine doğrultulan namluyu gördü. "Feraaaaah!" diye haykırıp kızı serçe yere itti ama iki el artarda ateşlenen silahtan çıkan mermiler Ateş'i vurdu.

Çığlık atarak korkuyla kaçışanlar trafiği kilitledi. Ferah elleri üstüne kapaklandığı kaldırımda çığlık atarak tortop oldu ve ağlamaya başladı. Ateş omzundan ve göğsünden yaralanmıştı. Acıyla yere çökerken kol sa-atindeki panik düğmesine basabildi ve avcunu kalbinin birkaç santim üs-tündeki kırmızı lekeye bastırırken gözleri karardı.

Manşetleri son dakika haberi olarak gündeme düştü. Ateş birkaç da-kika içinde yetişen bir ambulansla en yakın hastaneye kaldırılıp ameliyata alındı. Saygın olayı emniyetin araştırmasına engel oldu ve hastane başhe-kimliğine gizlilik kararı için müdahale etti.

Mafya hesaplaşması yılın düğününü kana buladı!

Yılın düğünü kana bulandı. Tüm ülkenin merakla beklediği düğün kana bulandı. Kulislerin mafya çatışması olduğunu fısıldadığı olayda, herkes Sina Ateş Taranoğlu'nun açıklamasını beklemekte...

Bilindiği üzere Çırağan Sarayı'nda gerçekleşen düğün keyifli sonlanmıştı ancak gelin ve damat balayı için saraydan ayrılırken gazetecilerin gözleri önünde kurgulanmıştı...

KENDİ DÜĞÜNÜNDE KURŞUNLANAN DAMAT!

SOSYETİK DÜĞÜN KANLI BİTTİ!

KALEMDER HABER

Sayfa 1

Ferah Jabir & Sina Ateş Taranoğlu evliliği başlamadan bitecek mi?

HABER: DURDANE Yusuf

Sosyete ve sosyal medyayı sarsan yılın evliliği kanlı mı bitecek? Yıldırım aşkıyla evlenmeye karar verdiğini açıklayan çiçeği burnundaki çift suikast, girişimi. Edindiğimiz bilgiye göre...

Ferah hastanede sinir krizi geçiriyordu. Kendisini sakinleştirmeye çalışan Akif'i itekleyip "Senin yüzünden! Ne biçim insansınız! Kan oldu gelinliğim! Beni böyle mi gelin edecektin baba? Hayalin bu muydu? Ya ölürse? Ölürse... O? Ölürse? Vu-vuruldu! Düştü!" diyerek titreyerek sürekli ağlıyordu.

Akif, Ferah'a sakinleştirici iğne yaptırdı ve bir odaya yatırtıp odasının kapısına korumalarını dikti.

Alemdar silahlı adamlarıyla hastaneyi bastı ve Akif'in başına silah dayadı. Çevik kuvvet ekipleri gelip silahlı adamları toplayıp hastaneden götürdü. Saygın'ın isteğiyle, Akif ve Alemdar'ı kısa bir sorgudan sonra silahsız ve korumasız bir şekilde ayrı bölümlerde beklemek şartıyla serbest bıraktılar.

Kurşunlardan biri Ateş'in sol omzunu sıyrıp geçmişti. Diğeri yani hayatını borçlu olduğu ise kalbinin iki santim üzerindeki kaburgasına saplanmış olmasıydı. En acılı vurulma biçimlerinden biriydi, feci bir sancı ve göğüs kafesini yakan bir ağrı ile adamı oracıkta bayıltmıştı. Kurşunlar ameliyatla çıkarıldı ve Ateş ilk gece yoğun bakıma alındı.

Alemdar sabaha karşı ısrarla tekrar tekrar aradığı Saygın ile görüşmeyi başardı. "Ben size yapmayın demedim mi? Aha da vurdurdu oğlanı! Hani çok zekisiniz ya! Çok entrikalısınız ya! Koskoca derin devletsiniz ya! Kıcımın kenarları! Ne olacak şimdi!" diye öfke kustu.

"Akif'in Rus ortaklarının kurşunlattığını biliyoruz Alemdar Reis ve her şey kontrol altında. Ateş iyi olacak. Ötesine karışma."

"Lan ya çocuk ölseydi? Bile bile mi kurşunlattınız lan! Yuh ulan size!"

"Sakin ol tabii ki hayır... Olay yerinden kaçan tetikçiyi Nejat yakaladı ve konuşturduk."

"Sen bu pisliliği Akif'in yanına bırakırsan ben bırakmam Saygın Efe! Ben operasyon filan anlamam, Akif'i indiririm!"

"Sen sakın hiçbir şey yapma Alemdar. Ateş uyansın önce, biz halledeceğiz. Sen benden haber bekle. Ateş'in uyanmasını bekle. Anlaşmayı bozacak bir şey yaparsan şartlı tahliyenin iptal eder, seni çıkardığım gibi tekrar kodese sokarım hem de ölene kadar tek kişilik hücreye attırırım, anladın mı? Ya da anlaşmaya uy ve Akif'in tutuklanmasını izle!"

...

Sabaha karşı sakinleştirici iğnenin etkisi geçince Ferah çığlık atarak uyandı. "Öldü mü? Öldü mü? Doğru söyleyin öldü mü?" deyip kendisine sarılan babasını itti, yumrukladı. "Nefret ediyorum senden!"

"Şşşşt sakın ol. Ölmedi, uyutuyorlar."

Ferah eteklerini toplayarak kalkıp yoğun bakımın kapısına gitti. Alemdar oradaydı ve yaşlı adamla göz göze gelince buz kesti. Alemdar baba kızı görünce hiddetle başını öte yana çevirirken "Uğursuzlar!" diye söylendi.

Ferah perişan halde ne ara kana bulandığını hatırlamadığı eteklerini avuçlayıp hıçkırdı. Sürgülü otomatik kapı açılınca camlı bölmeden içeri baktı. Ateş iki cam bölmenin ardında her yerinde kablolar ve makinelere bağlı yatıyordu. Hıçkırdı.

(Beni kurtardı... İki kez... Ölmesin... Kaldıramam dahasını Allah'ım nolur! Benim yüzümden vuruldu ölürse bu vicdan azabıyla yaşayamam Allah'ım nolur! Nolur çıksın bu cehennemden!) Bir insanın hayatının gözlerinin önünde böyle Araf'ta kalışından çok etkilendi. Ettiği bedduaları düşünüp tövbe etti. *(Ölsün istememiştım Allah'ım ne olur beni affet! Tövbelerimi kabul et!)*

Akif kızının ağlayıp durmasına bir süre izin verdi. Ne de olsa kocası düğün gecesinde vurulan acılı gelindi. Planlarının Ateş üzerinde *(Yine geberemedi dokuz canlı pezevenk!)* diye suya düşmesinden öfkeli ve tedirgindi. Ateş uyanınca neler olacağını düşünürken, yaptığı görkemli düğün ve sevecen dayı halleriyle kendisinden şüphe edilmeyeceğini umuyordu.

Perişan dayı pozlarıyla, gömleğinin düğmeleri açılmış, kravatı gevşetilmiş, saçları dağılmış, gömleğinin kolları dirseğine kadar sıvanmış ve üstündeki pantolon kırıkmış halde yorgun ve bitkin bir sesle, sabah saatlerinde bir basın açıklaması yaptı. "Merhaba sevgili basın mensubu arkadaşlarım. Sizlere daha önce söylediğim gibi... Ailemin üstünde dolaşan karabulutlar var. Çok şükür ki Rabbim yeğenimi bize bağışladı. Biz Yavuzhan ve Taranoglu aileleri olarak, bizimle ticari rekabetini kanlı bir savaşa çevirenlere karşı yine dimdik duracağız. Sorumluları önce Allah'a sonra emniyet güçlerimize havale ediyoruz ve Türk polisimizin suçlulara hak ettiği cezayı vereceğine güveniyoruz." diye konuştu.

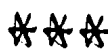
İçerideki akrabalarından biri Ferah'ı, "Gel şu üstündekini çıkaralım artık, gördükçe iyice asabın bozuluyor." diyerek odasına götürdü ve ruh gibi dolaşan kıza evden getirilen bir eşofman takımını giydirdi. Akşamki düğünü, tüm o sahte gülümsemeleri, pozları unutmuştu bile. Ölümle ilk kez bu kadar burun buruna gelmenin dehşeti içindeydi.

Ayşegül boşuna olduğunu bilerek sarılarak teselli etmeye çalıştı. Ferah darmadağındı. Hayatı bir anda korku filmine dönmüştü. Hiç görmediği kadar çok kurşun görmüştü ve silahın sesi kulaklarından gitmiyordu. Korkuyordu. Ve kimden korkacağını dahi bilmemek en kötüsüydü...

Hayattaki en güvendiği dağı babasından mı?

Uyandığında kocasından mı?

Kimden daha çok korkmalıydı?

6. Bölüm

28. Temmuz 2015 - Geçmişle Tesadüf - İstanbul

*“Mey biter saki kalır.
Her renk solar hâkî kalır.
İlim insanın cehlîni alsa da,
Hamurunda varsa eşeklik, baki kalır.”*

Fuzuli

“Bakar mısınız? Pardon!”

Yeni açılan Avm'nin birinde yürürken peşinden koşarak seslenen kadının sesiyle durdu Adsız. Kadın soluk soluğa karşısına dikildi. Gözlerini kırpıştırıp yeşil yeşil bakarak hem şaşkın hem mahcup bir tavırla gülümsemi.

“Çok pardon? Sizi birine benzettim de...” diyor ve dikkatlice yaklaşıp adamın yüzüne heyecanla bakmaya devam ediyordu. Adam bir adım geri çekildi, başını sıkıntıyla sağa sola salladı. Sanki birinin görmesinden çekinir gibi etrafa bakındı.

Kadın nihayet emin olmuş ya da henüz kararını vermiş gibi atıldı, “Umut? Umut Terzioğlu? Önü Fen Lisesinden? Sensin! Umut, Seçil ben, tanımadın mı?” dedi kadın kocaman gülümseyip, heyecanla dudaklarını ısırarak.

Adsız bir an gözlerini kaçırdı, ne diyeceğini bilemedi. Herkesle karşılaşmaya hazırdı, onunla değil! (Yaşlanmış) diye düşündü. (Kumral saçlarını abuk bir renge boyatmış, kısa kestirmiş, fön çektirmekten yıpranmış, iri yeşil gözleri bile hatırladığım kadar güzel ve parlak değil sanki? Göz kenarları kırışmış, doğal pembe tonda bir ruj sürmüş ve renkli bir elbise giymiş... Biraz kilo alıp bronzlaşmış üstelik... Fizikine bakılırsa balerin olmamış. Olamamış...)

Gergince “Seçil? Merhaba.” dedi.

“Nasılsın Umut?” diye sordu kadın özlemle elini tokalaşmak için uzatarak.

“İyiyim... Sen nasılsın Seçil?”

“İyiyim! Kaç sene oldu? İstanbul’da mısın? Burada mı yaşıyorsun?”

“Yok... İş için gelmişim. Sen? Neler yapıyorsun?”

Adsız o kadar soğuk ve hissizdi ki kendi bile şaşırdı. Ayaküstü destanlarca muhabbet edebilme bilgi ve becerisine sahipti ama o an tek kelime dahi etmek istemiyordu.

Seçil ise hevesle, “Biraz vaktin var mı? Bi kahve içelim mi?” dedi. Mutlulukla gülümseyip gözlerini açarak “Lütfen?” diye ekledi.

Adsız keyifsizce surat asarken Seçil sağ tarafı işaret etti. “Şurada bir Kahve Durağı var, hadi lütfen bunca yıl sonra kırma beni? Şey tabi... Eğer vaktin varsa?”

“Çok vaktim yok ama... Bi kahve madem...”

Avm’nin giriş katındaki kafenin açık kısmına oturup birer tane Türk kahvesi sipariş ettiler.

(32 yaşında olmalı? Yüzüğü yok ama yüzük parmağında izi var, evli...)

Kadın gülümseyip duruyordu ve şaşkınca adamın yüzüne bakıyordu gözlerini ayırmadan. Ne vardı o bakışlarda? Samimiyet? Ve belki biraz? Özlem...

Adam içinse hiçbir şey! 16 yıl sonra Seçil’i ilk görüşünde bu kadar hissiz olacağını sanmazdı. Kadına karşı bir yoldan geçen herhangi biri kadar kayıtsızken, ona söyleyeceği yalanları kurguladı kafasında.

“Seni görünce o kadar şaşırdım ki! Sevindim de! Umut kaç yıl oldu bi daha hiç...” deyip durdu. Adamın yüzünden bir duygu okumaya çalıştı, nafile. Kaşları çatıldı ve tereddütle, “Şey... Bilmiyorum sana ne olduğunu? O geceden sonra... Ama hep merak ettim, o yüzden bunca yıllık telaşımı hoş gör.”

“Estağfurullah. Bişey olmadı.”

“Okuldan ayrıldın? Yurttan da ayrıldı dediler? Şey... Ben... Gidip sormuştum...”

(Demek arkamı aramış? Bulamazdı...) “Okul değişikliği yaptım.”

“Babam yüzünden mi? Yurduna gelmiş, sen onu tartaklamışsın? Seni attırdı dimi?”

"Yok, canım ne ilgisi var. Ben aniden askeri okula yazılmaya karar verdim."

Seçil adamın tavrıyla biraz mahcup oldu söylediklerinden ama yine de bir şekilde kendinden emindi. İnkâr ettiğini düşündü. "Askeri okula mı geçtin? O yüzden o kadar aradım bulamadım demek seni? Aradım... Babam yüzünden dimi? Yani benim yüzümden? Özür dilerim Umut. Babam adına senden çok özür dilerim. İyi ki karşılaştık. Çok daha önce bu özrü dileyebilmek isterdim senden."

"Rica ederim özürlük bir şey yok. Yine de çok nazıksın Seçil. Benim için hayırlısı oldu, zaten aklımdaydı..."

"Subay mı oldun?"

"Hı hı."

"Görevin ne?"

"Hava kuvvetlerindeyim."

Seçil neredeyse çılgık atarak "Pilot mu oldun? Ya inanmıyorum F-16 de n olur, sen jetlere aşıktın, kâğıttan uçaklar yapıp dururdun! En azından birimiz hayaline kavuştuğu için çok sevindim Umut!" dedi içtenlikle. Bunu duyduğuna gerçekten çok sevinmişti.

Adam başını salladı, "Ya evet... Pilot oldum... Sen?" dedi konuyu geçmişten saptırmak için.

Seçil hiç ayrılmamışlar gibi samimi bir tavırla yüzünü kırıştırarak "Tahmin et!" dedi. Sanki en son geçen ay görüşmüşler gibi... Eskisi gibi... Ama daha cesur, daha girişken...

Adam da güldü nihayet ve muzır bir ifadeyle, herhalde babasının saygın olarak kabul edeceği türden bir şey olmuştu, "Avukat? Doktor?" diye tahmin yürüttü.

Seçil efkârlı bir gülüşle başını salladı, "Doktorum. Diş hekimi oldum. Baleyı tamamen bıraktım. O gece, derhal! Ahh... Babam tüm kasetleri, benim saçma sapan günlüklerimi ve şiir defterimi buldu. Kıyameti kopardı tabi... Babam için gördükleri tam bir faciaydı! Defterlerin içi kalpler içinde U-S' lerle doluydu!" dedi bakışlarını eğerek. Adam saptırmak istedikçe kadın aynı konuda ısrarlıydı.

"Öyle mi?" dedi Adsız şaşırarak. Demek adını defterlerine işlemişti? Bu kadarını tahmin etmezdi o yaşında... O zamanlar kadınlar üzerinde bıraktığı etkiden haberdar değildi daha...(Demek öyle)

Adsız saatine baktı bitirmek istediğini belirterek.

Seçil anlayışla, "Vaktin yoktu senin, kalkalım mı?" dedi.

"Hı hı."

Kalktılar. Seçil kasada kahvelerin parasını ödemek için ısrar etti. "Seni ben davet ettim nolur bana bırak? Bari o tatsız gecenin anısını telafi etmeme izin ver." dedi.

(Bir kahveyle o geceyi! Telafi etmek? Bak işte Pollyannacılığı hiç değişmemiş!) "Peki, teşekkür ederim" (Ama imkânsız!)

Seçil hesabı ödeyip kafeden çıkarlarken çabuk çabuk asıl söyleyeceğini söyledi, "Aslında Umut? İyi ki karşılaştık ve... Şey... Babam ölüm döşeninde. Kanser hastası, dördüncü evrede, beyinde metastaz var... Yatalak, konuşmıyor, kalkamıyor, yiyip içemiyor. Ama sanki... Bir türlü ölemiyor gibi de bir hali var... Acaba?" durup boğazını temizledi ve mahcup bir ifadeyle devam etti "Ahım aldıysa? Rica etsem? Affedebilir misin? Huzurla ölebilsin?"

Adsız kaşlarını kaldırdı. "Ne ahı... Ne münasebet... Allah çektirmesin." dedi. Sinirlenmişti.

"Sağ ol. Hakkını helal et. Dur sana kartımı vereyim, yolun düşerse ben Şişli'deyim."

Kartviziti alıp önce nezaketen göz attı Adsız. Çift soyadı dikkatini çekti, (Seçil Morova Çakmak, ne saçma!)

"Tabii, inşallah uğrarım." derken açık otoparka kadar birlikte yürümüşlerdi. Yanlarına bir adam ve yedi, sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğu yaklaştı. Adam "Canım?" diyerek Seçil'in yanına geldi ve Adsız'ı şöyle bir süzdü.

(Kocası? Kel, gözlüklü, tipe bak astigmat!)

Seçil nedense panikledi ama belli etmemek için kocaman bir gülüşle hızlı hızlı konuştu. "Canım geldin mi? Tanıştırayım eşim Gökhan Çakmak... Aşkım bak ta liseden arkadaşımı buldum ne tesadüf dimi 16 yıl olmuş! Eski günleri filan yâd ettik! Kendisi de F-16 pilotu! Zaten lisede sürekli tepemizde kâğıttan jetler uçururdu!" Kendi lüzumsuz açıklamalarına kendisi güldü.

Adsız adamla tokalaşıp sadece "Merhaba." dedi ve Seçil'in ne gereksizce zırvaladığına şaşırdı. Astigmat adam da şaşkın gibiydi. Kadın histerik davranıyordu.

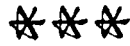
Adsız çabucak uzaklaşmak için tekrar saatine bakıp “Kusura bakmayın benim göreve gitmem lazım. Size iyi günler.” deyip az ilerideki arabasına bindi. Bir sigara yakıp camı indirdi. Dikiz aynasından kendi arabalarının bagajına kocası ve oğlunun getirdiği alışveriş poşetlerini yerleştiren Seçil’ e el salladı. Arabasını çevirip onların açık olan bagajlarının arkasından yavaşça geçerken, arkası dönük halde bagaja eğilmiş adamın çocuğuna, “Ayakkabı poşetin nerede Umut?” dediğini duydu.

Anladı. (Oğluna Umut adını vermiş? Yuh! O yüzden kocası gelince panikleyip pilot vesaire diye başka şeyler gevelerken, adımı söylemekten kaçındı?)

Sigarasının dumanını efkârla camdan dışarı savurdu internete girip Mozart’ın Requiem eserini arabanın teybine aktardı. Hüzünlü eseri dinlerken (Sen de sürün ama gebereme Savcı İlhan! İki dünyada elim yakandadır!)

Sadece Adsız’ın elleri olmayacaktı Savcı İlhan’ın yakasında... Kendini sevdirdiği ama sevmediği, kendine değer veren ama yatak partnerinden öte değer görmeyen, kırdığı, yalan söylediği, kullanıp attığı, terk ettiği, aldattığı, hoyratça davranıp acıttığı tüm kadınlar da yakasına yapışacaktı; Adsız’ı sevdaya tövbe ettiren Savcı İlhan’ın...

(Gebereme inşallah!)

29. Ekim 2018 – Ziyaretçi - İstanbul

“Kehaneti unuttum, şişeyi kırdım.

Bıçakları kestim avuç içimle.

Sen bir Züleyha’sın bir Yusuf’un içinde

Ben kapkara bir saray bir zindanın içinde.”

Beyazıt Bestami Keçeli

“Ben ele güne karşı gösteri olsun ya da müthiş karı koca rolü olsun diye değil! Bir adamın hayatı söz konusu olduğu için buradayım ve o uyanana kadar! Hiçbir yere gitmeyeceğim!” diye directti Ferah babasına.

Akif “Peki ben eve geçiyorum bir ilaç alıp birkaç saat uyuyacağım. Tekrar söylüyorum, hastane dışına sakın çıkma Ferah! Güvenli değil.” deyip gitti.

Ferah yoğun bakım koridorundaki sandalyelerden birine oturup başını ellerinin arasına alarak uzun süre bekledi. Alemdar koridorda durmadan volta atıp tespîh çekiyordu. (*Hapishane alışkanlığı herhalde?*) diye düşündü.

Hastaneyi polis sarmıştı. Yoğun bakım kapısında 24 saat nöbet tutuyorlardı. Akif sorgusunda 'Ateş'i öldürmeyi tekrar deneyebilirler' demişti polise. Ferah'ı da sorgulamışlardı ama kız zaten hiçbir şey bilmiyordu.

Ferah tuvalete gittiğinde yan kabinde ağlayan bir kadının kesik kesik hıçkırığını duydu. Ellerini yıkadıktan sonra bir süre durup çıkmasını bekledi. Kadın çıkmıyordu. Sonunda kapıyı hafifçe tıklattı ve seslendi, "Pardon? İyi misiniz?"

"Hii! İ-iyiyim..."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Yok! Teşekkür ederim!"

Ferah tuvaletten çıktı ama koridorda durup bir duvara sırtını yaslayarak kabindekinin çıkmasını bekledi. Merak etmişti. Az sonra tuvaletten kolunun altına şık siyah bir deri çanta sıkıştırmış, hoş giyimli, epey zayıf, esmer ve minyon tipli, 50'li yaşlarda bir kadın çıktı. Kadın başı önünde ve sağa sola bakmadan hızlı adımlarla uzaklaştı. Ardından dudak bükerek (*Hastası var herhalde*) diye düşündü. Yoğun bakım servisinde Ateş hariç yedi sekiz hasta daha vardı.

Gece oldu. Doktorlar bir kez daha bilgi verdiler. "12 saat daha uyutacağız, ciğerlerinin normal solunuma dönmesi için dinlenmesi gerekli." dediler.

Gece yarısından sonra Ceylan, yanında orta yaşlı bir adamla ziyarete geldi ve Alemdar ile konuştu. Ferah merakla Ceylan'ın yanındaki adama baktı ama adam bir adım geride durup sadece 'geçmiş olsun' demişti. (*Kadının eşi filan herhalde bu saatte kadını hastaneye getirdiyse?*)

Ceylan gitmeden Ferah'ın da yanına gelip "Nasılsınız? Gidip biraz uyusanıza zaten burda yapacak bir şey yok, bakın. Bir değişiklik olursa sizi ararlar." dedi

"Sağ olun uykum yok, bekleyeceğim."

"Peki." deyip gitmeden kartını verdi kadın. "Bir şey olursa arayın lütfen."

Saat 02:00 gibi Adem gelip zarla zorla Alemdar'ı hastanenin içinde kiraladığı bir misafir odasına dinlenmeye götürdü.

(Zaten hasta hasta bu kadar ayakta kalması hayret bişey?)

Bir ara sandalyede başını duvara yaslayıp uykuya dalmıştı Ferah. Hafif bir tıkırtı sesine gözlerini araladı. Tuvalette ağlayan kadın, camdan içeriye bakarak ağlıyordu ve burnunu hışır hışır çekerek elindeki ipek mendile silip duruyordu. Ferah saatine baktı; 04:36. Şaşırdı. Kadını bir süre izledi. Sonra kadın gitmek için dönünce göz göze geldiler. Başını yine yere eğip, telaşlı bir şekilde gitmeye davranınca Ferah seslendi, "Geçmiş olsun." Kadının irkilmiş halde durdu fakat yüzünü dönmedi.

(Hali ne tuhaf? Bu saatte tek başına ne yapıyor üstelik? Gerçi ben napıyorsam!)

"Sağ olun. Size de."

Ferah kadının hizasına doğru birkaç adım attı, "Sağ olun. Yakınınız mı var?"

"E... evet! Yeğenim var."

"Benim de eşim." dedi kendi bile kendine inanmayarak. Hasta yakınlarıyla bir de hastane sohbeti mi yapıyordu yani? Yine de sırf konuşmuş olmak için sordu, "Nesi var yeğeninizin?"

"Şey... Trafik kazası."

Kadın adım adım geri geri uzaklaşırken konuşmak istemediği belliydi.

Ferah "Allah acil şifalar versin."

"Amin. Hepimizin yakınlarına! İyi sabahlar." diyen kadın telaşlı adımlarla gitti.

Sabah doktorlar gelip Ateş'i muayene ettikten sonra ilaçla uyutmayı kestiler ve bir süre beklediler. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu Ferah ama içeriden seslenip "Uyandı!" dediklerinde rahat bir nefes aldı. İçeriye bir kişiyi görüşe aldılar. Alemdar girdi. Çıkışta gülerek, "Çok iyi maşallah!" dedi.

Ateş'i akşamüstü normal odaya çıkaracaklarını öğrenince Ferah eve gitmeye karar verdi. Gidip banyo yapsa ve biraz uyusa iyi olacaktı.

Akşam tekrar Akif ile birlikte geldiklerinde Ateş'i servis odasına almışlardı. Alemdar ve Adem'in düşmanca bakışlarına rağmen yanına girdiler.

Akif kollarını açarak, "Geçmiş olsun yeğenim, şükürler olsun." dedi.

Ferah geride durup "Geçmiş olsun." dedi.

Ateş yorgunca onlara baktı. "Sağ olun."

"Nasılsın yeğenim? Çok korkuttun bizi! Olacak iş mi yahu!"

"Oldu dayı... Nasıl olayım..."

"İyi olacaksın iyi, maşallahın var dirayetliyimisin! Ve de şanslı! Polis ifadeni almak için kapıda bekliyor. İstersen önce avukat eşinle bir ön görüşme yapın?"

Ateş geride put gibi dikilip duran Ferah'a bakıp belli belirsiz bir gülüş attı. Sonra canı acıyıp yüzünü kırıştırdı. "Rahat ol dayı. Senin Rusları ötmem. Düşmanım yoktu, görmedim, bilmiyorum! Bu kadar!"

"O Ruslar mı yaptı?" diye sordu Ferah.

"Kim olacak! Şerefsiz köpekler!" diyen Akif'ten öte yana başını çevirdi Ateş.

"Neyse yormayalım seni. Ben buralardayım zaten hastaneyi ayağa kaldırdım, dedim yeğenim burdan yürüyerek çıkacak! O soysuzların cezasını da ben keseceğim, sen iyileşmene bak!"

"Eyvallah."

Ferah da yaklaşp "Geçmiş olsun tekrar gelirim ben de." diye mırıldanıp çıktı.

Çıkarlarken Akif "Ben başhekime uğrayayım, sen otoparkta bekle kızım." deyip ayrıldı. Ferah koridorda yine aynı kadını ağlarken gördü. Dayanamayıp yaklaştı, elini kadının omzuna koydu. Kadın yine irkildi. *(Panik atak filan herhalde?)*

"Merhaba. Nasılsınız diye soracaktım? Yani hastanızın durumu daha iyidir inşallah?"

Telaşlı kadın, genç kadının yüzüne bakmadan çok kısık bir sesle cevapladı. "Sağ olun, aynı... Bekliyoruz."

"Bizimki uyandı şükür, darısı başınıza." deyince kadın heyecanla başını kaldırdı ve kısa bir an gözleri parladı. "İyi mi hastanız? Görüştünüz mü?" diye ilk kez soru sordu.

"İyi, normal odada, şimdi görüştük gayet iyi. Yarın öbür gün taburcu olur. Zaten kendini terminatör zannediyor herhalde çabuk toparlar. Neyse iyi günler size."

(Ay! El aleme ne gereksiz ayrıntılar vererek saçmalıyorum, iyice kafayı sıyırdım!)

Ferah, Akif'le eve gitti ve bitki çayı içip yatağına uzandı. Ayşegül ile telefonda konuştu, Ateş'in uyandığını ve iyi olduğunu anlattı. Ayşegül de her akli başında sıradan insan gibi elbette dehşet içindeydi fakat en yakın arkadaşını mümkün olduğu kadar teselli etmeye çalıştı. Ferah onun görüşme isteğini de güvenlik gerekçesiyle kabul etmedi, etrafında her an silahlar patlarken bir de kızın hayatını riske atmak istemedi. Telefonda uzun uzun dertleşmeleri bile o perişan haline çok iyi gelmişti...

Kanlı biten düğünlerinin ardından geçen üçüncü gecede de bölük pörçük uykusundan kâbuslarla, kan ter içinde uyandı. Sabaha karşı gördüğü en son kâbusuyla yataktan fırladıktan sonra bir daha gözüne uyku girmede ve yataktan kalkıp giyindi, yaralı adamı görmek için tekrar hastaneye gitti. Odaya çıkmadan önce kendine kahve almak için kantine uğradı. Üç gündür hiçbir şey yiyemiyordu. Zorla ne yemeğe çalışsa istifra ediyordu. (*Sert bi kahve midemi bastırır*) diye düşünüp kantinde sıra beklerken dün konuştuğu zayıf ve nahif kadıncağızın karşı koridordan geçtiğini gördü. "İki kahve olsun." dedi. Elinde iki kahveyle kadını gördüğü yere yürüdü.

(*Yazık kimsesi de yok galiba biraz sohbet ederiz açılır belki, sürekli ağlıyor.*) diye düşünüyordu kendince ama kadını bulamadı. Kadın belki ordadır diye yoğun bakım katına indi. Kimseler yoktu. Tam vazgeçip asansöre binecekken yoğun bakım ünitesinden bir hemşire kendisiyle birlikte asansöre bindi.

"Pardon hemşire hanım bir şey sorabilir miyim?"

"Buyurun?"

"Buralarda 50-55 yaşlarında, ağlayan zayıf bir kadın vardı acaba gördünüz mü?"

İşim başımdan aşkın der gibi baktı hemşire. "Maalesef."

"Ya hani trafik kazası geçiren hastanın yakını? Yeğeni olduğunu söylemişti, kahve getirmişt看 fakat bulamadım onu."

"Trafik kazası mı? Yoğun bakımda mı?" Hemşire şaşkıncı bu kez.

"Evet, iki gündür gidip geliyor kadıncağız..."

"Yoğun bakımda trafik kazazedesi yok hanımefendi."

"Ama vardı? Belki sizin nöbetinize denk gelmedi. İki üç gün oluyor."

"Hanımefendi yoğun bakıma hiç trafik kazası gelmedi bir de polikliniklere sorun."

“Nasıl? Hiç mi? Emin misiniz?”

“Bakın çok yoğunum! Evet, hiç gelmedi! İyi günler.” Hemşire asansörden inerken Ferah, ardından elinde kahveyle bakakaldı ve kendini aptal gibi hissetti. (*Bide hemşireden azar yedim amaaan bana neyse!*)

Kahvesini içip üst kata çıktı. Ateş’in odasına usulca girdi. “Günaydın.”

Alemdar ve Ceylan, hastanın yatağının sağ yanında sandalyelerde oturuyordu. “Günaydın.” dediler.

Hastaya yaklaşp tüyleri diken diken olarak baktı Ferah. Adamın sol göğsü genişçe bir pansuman bandıyla sarılıydı ve kolu askıya alınmıştı. Yatağının başı biraz kalkık olacak şekilde uzandığı yerde sakın görünüyordu. Çıplak omuzlarında ve göğsünde, dövmelelerinden arta kalan boşluklarda başka, eski yara izleri olduğunu fark etti. Yutkundu.

“Bugün nasılsın?”

“İyi”

“Doktor ne dedi?”

“Altı aylık aklım kalmış.”

Ferah istem dışı güldü. “Espri yapabildiğine göre iyisin?”

“Seni rahatsız eden ne? Espri yapmam mı? İyi olmam mı?”

“Neden rahatsız etsin. Çok endişelendim.”

Ateş tek kaşını kaldırıp kıza döndü, “Hıı?” Dedi.

Ferah ondan öte yana döndü, “Alemdar Bey? Ben kalırım Ateş’in yanında siz isterseniz gidip dinlenin. Hem hastasınız, yoruldunuz.” dedi.

Alemdar Ateş’e baktı. Ateş gözlerini yumarak gitmesini işaret edince Alemdar ayağa kalktı.

“İyi, ben akşam yine gelirim zaten.” dedi.

“Siz akşam gelip dolaşın tabi de. Ben akşam da kalırım. Yani sorun olmazsa?” dedi Ateş’e bakarak.

Ateş “Fark etmez.” dedi.

Ceylan da kalktı Alemdar ile birlikte, giderken Ateş’in ellerine sarıldı. “Ben de gideyim bir ihtiyaç olursa saat kaç olursa olsun ara mutlaka? Ben arayınca da aç tamam mı, merak ederim.” dedi.

“Tamam, güzelim sağ ol.”

Ceylan, Ferah’a da ‘iyi günler’ deyip çıkarken Ferah ilgiyle alımlı kadının arkasından baktı (*Sadece arkadaş mı bunlar? Amaaan bana ne ki!*)

Ateş de onun Ceylan'a bakışlarını fark etmişti. Boş boş dikilen kıza, "Şu yastığı düzeltsene." dedi.

Ferah yatağın yanına geldi, "Nasıl? Dikleştireyim mi?"

"Hı hı." deyip güç almak için kızın bileğine tutundu Ateş ve mıhh diye yerek kendini biraz doğrulttu. Ferah panikle onun boynunun arkasından tuttu ve canı acımasın diye desteklemeye çalıştı. Kısa bir an burun buruna geldiler, elektrik çarpması gibi nahoş ve rahatsız edici bir bakışma yaşandı. Ferah hemen gözlerini kaçırdı.

"Oldu mu?"

"Sağ ol."

Ferah hasta yatağından epey uzağa çekildi. "Bir şey lazım mı?"

"Yok."

"Yemek veriyorlar mı?"

"Sadece çorba."

"Bir şey istersen söyle. Yani ben kalırım dedim ama baban hasta, çok yoruldu diye? Sen başkasını tercih edersen?"

Ateş güldü kıza, "Fark etmez dedik ya. Ama laf olsun diye kalırım dediysen git."

"Yok! Uf ne tuhaf! Neyse sen dinlen ben burdayım."

Ferah camın önüne yürüdü. İyi ki hastane odası çok genişti. *(İki kelime bile konuşamıyoruz ne uyuz adam. Ölse miydi acaba? Tövbe Yarabbim neler düşünüyorum!)*

Bir aralık yine Akif geldi. Ferah'ı odadan dışarı çıkarıp Ateşle özel konuştu. Ferah sinirle koridorda volta attı. *(Kirli işlerinize dee! Size dee!)*

Sonra öğlen yemeği geldi. Ateş'e sadece çorba ve yoğurt vardı menüde. Ferah gidip hasta yatağının arkasını yükseltti ve adamın arkasındaki yastığı oturmasına uygun hale getirip, tekerlekli masayı önüne getirdi. Yemek tabldotunun kapağını açıp masasına bırakıp çekildi.

Ateş baktı baktı. "Eee?" dedi alaylı bir sırıtışla.

Ferah masaya baktı. Ekmek koymuştu, çatal kaşık da vardı, bir bardak su da koymuştu, hatta peçete de.

"Ne eee'si?"

"Yedirsene?" diye şansını denedi Ateş.

"E sağ elin sağlam?"

"Ne biçim refakatçisili oluyorsun! ueyip kaşığı eline aldı. "Accık ekmek ufala bari çorbayla adam mı doyar... Yalnız minik minik doğra boğazım acıyo. Vicdanıma kadar hortum sokmuş şerefsizler!"

"Allah'ım ya çok da kaprislisin!" diye söylenerek yardım etti ve geldiğine pişman oldu.

(Ne işim var benim bu manyakla? Su görmüş kedi gibi tüylerim dikiliyor resmen karşısında! Yaa Sabır! Neyse... Ölmedi çok şükür...)

"Peçete düştü versene."

"Buyur."

"Mersi. Suyu da pipet koy."

Ferah söyleneni yaptı ve tekrarlanan isteklerinin bitmeyeceğini anlayarak Ateş'in başında beklemeye başladı. Ateş suyunu da içip masayı hafifçe önünden itti. "Tamam kaldır."

"Rica ederim!" (Öküz!)

"Sen de ye?"

"İh."

"Suratın sapsarı olmuş, ne zamandır bir şey yemedin?"

"İçim almıyor."

"Çok mu üzüldün?"

"İnsan hayatı söz konusu olunca tabi."

"Hani ben insan değildim?"

"Vurulmuş yatarken şu zavallı halinle aslında biraz insana benziyorsun. Şansını zorlama bence!"

Ateş güldü tekrar kıza, "Genç yaşta dul kalacam diye üzülmedin yani?"

"Of... Konuşmak istiyorsan daha iyi bir mazeret bul!"

"Ne konuşacam seninle!"

"Konuşma bence de!"

Cam kenarındaki koltuğa oturup refakatçi tabldotunu açtı Ferah. Bir yudum ekmek koparıp ağzında geveledi, ayrıranını içti ve kalanlarına dokunmadan iade etti. Ateş'in pansumanı yapılırken odadan çıktı ve kantine inip kendine bir kahve aldı. Kahveyi taşırken aklına yine o kadın geldi. Bir daha görmemişti. (Allah Allah niye yalan söyleyin ki?) Odaya dönünce laf olsun, gerginlik dağılsın diye Ateş'e de bahsetti.

“Sahi sen yoğun bakımdayken tuhaf bişey oldu aşağıda.”

“Ne oldu?”

“Bir kadın görüyordum. İlk önce tuvalete kapanmış ağılarken görmüş-tüm. Hep yalnızdı ve tuhaf saatlerde karşılaşıyorduk. Gece yarısı, sabaha karşı filan.”

“Allah Allah?”

“Kadına bikaç kez laf attım... Geçmiş olsun, kiminiz var filan... Yeğ-nim var dedi. Trafik kazası dedi...”

“Ex mi?”

“Yok... Tuhaf... En son gördüğümde kendime kahve alırken kadını gö-rünce ona da aldım, biraz sohbet ederiz dedim, kimsesi yok galiba açılır filan... Koridorda kaybettim ve bi daha göremedim.”

Kız düşünceli şekilde ama kupkuru bir sesle laf olsun diye anlatırken Ateş yavaş yavaş dikkatini vermeye başlamış, sonunda ne çıkacak diye merakla kaşlarını çatmıştı.

“Kadın hayalet miymiş?” dedi sabırsızca. (*Lafı amma da uzattı!*)

“Neyse yoğun bakım katına indim kahvesini vermek için... Orada da yoktu. Bir hemşireye sordum, yoğun bakımda trafik kazasıyla gelen hasta yok dedi. Kadını da bir daha görmedim. İlginç geldi bana... Gerçi son za-manlarda olanlar yüzünden ben de herkesten şüphe eder oldum... Aklımı kaçırıyorum galiba?”

Ateş sağ elinin işaret parmağıyla düşünceli halde sakallarını sıvazlar-ken kaşları çatık halde yere bakıyordu, donuk bir ifadeyle tane tane sordu, “Nasıl? Bir? Kadın?”

“Senle bi ilgisi mi var?”

“Bilmiyorum tarif et?”

“Şey... 50’li yaşlarında, esmer, zayıf, kibar... İyi giyimli ama biraz de-mode bir tarzda giyinmişti, tayyör gibi... Bide şey... Sanki endişeli bi hali vardı. Ne zaman seslensem yerinden sıçırıyordu. Soru sorunca tedirgin olup hemen uzaklaştı filan, tuhaftı.”

Ateş gözlerini sıkıca kapattı (*Yoksaaaa?*) Dudaklarını ısırды ve gözle-rini tekrar açtığında kara gözlerinden alev alev bir pırıltı geçti. “Avukaaat! Adamsın!” diye haykırdı deli deli bakarak.

Ferah şaşırdı. “Ne oluyo be?”

Ateş hevesle, şaşkın ve tuhaf tuhaf güldü kendi kendine, kaşlarını

“Yedek yok mu?”

“Yedekler de burda, hepsi silinmiş abi!”

“Kim silmiş lan nasıl silmiş? Allah belanızı versin!” (*Benden hep bir adım öndeler!*)

Daha fazla uğraşmadı. Koskoca hastanenin 20-30 tane güvenlik kamerası vardı ama iki gündür giren çıkan yüzlerce kişi arasından bilmediği bir kadını nasıl seçecekti? Üstelik asıl kayıtları sildiren Saygınsa mutlaka kadının görüldüğü her kaydı yok etmiştir, diyordu. (*Saygın ya da teşkiltattan başkası... Ne fark eder...*) Gelen annesiye? TV’de düğün haberini ve vurulmasını görüp izini bulmuş olabilirdi. (*O halde yüzümü biliyor... Belki kim olduğumu da? Hayattaysa demek? Her türlü bulurum!*)

Hastane civarının Mobese kayıtlarına da bakacaktı bir ihtimal iz bulabilmek için. Silinmiş olsa da yine de üstünden geçmek için son dört günün tüm kamera kayıtlarını kendi flaş belleğine aktardı. Odadan çıkarken hastane polisi karşısına çıktı. Güvenlik görevlisini tartaklamak ve hastaneye ait kamera kayıtlarını kopyalamaktan sorgulanacağını söylediler.

Polislere tam da, “Beni sorgulayamazsınız.” derken karşıdan gelen Ferah’ı gördü, omuzlarını düşürdü. “Buyurun sorgulayabilirsiniz...”

Polisler ifadesini alıp tutanak tuttular. Ferah’ın araya girip “Eşim kaza sonrası travma yaşadı, nolur kusuruna bakmayın.” diye dil dökmesiyle güvenlik görevlisi şikâyetçi olmaktan vazgeçti. Odaya dönerlerken Ateş’in pansumanından kan sızıyordu üstelik.

Ferah asansörde ona bağırmaya başladı, “Yaa sen napıyosun? Man-yak mısın? Seni odada göremeyince kaçırdılar filan sandım, ortalığı ayağa kaldırdım! Sen ne işler peşindesin?”

“Sus!”

“Ya ne demek sus, daha üç gün önce ölümden döndün be adam! Sen kendini mekanik filan mı sanıyorsun? O yarayla ölürsün!”

Odaya gelmişlerdi. Ateş acıyla gözlerini sıkı sıkı kapatarak yatağına uzandı. “Kurtulursun sende! Ahh sus şimdi... Git doktor çağır.”

Ferah adamın yarasından eşofmanına kadar sızan yol yol kan izlerini görünce panikle koşup doktor çağırdı.

Pansumanı temizlenip tekrar sarıldı ve doktoru Ateşe, “Tuvalet hariç ayağa kalkmayın bir daha.” diye uyarıda bulundu. Doktorun ardından Ateşe tekrar iğne yapmak ve serum takmak için gelen genç hemşire, adamın mafya olduğunu ve aşağıda güvenlikçiye neler yaptığını duymuş

elleri titriyordu.

Ateş, "Ne titriyon kızım ver şunu?" deyip iğneyi elinden alıp kendi kendine vurdu. "Bakma öyle ver ver!" kızın elinden turnike lastiğini alıp pazusuna bağladı.

"Naaaapiyosuuuun?" diye haykırarak gelen Ferah'a aldırmadan yumruğunu sıktı. Parmak ucuyla dirseğinin içinde bir noktaya dokunup damarı seçti ve hemşirenin elindeki pamukla antiseptik sürüp iğnenin ucunu ittiriverdi. Katateri deri altına yerleştirip bantladı ve turnikeyi çözüp ağzı açık bakakalan hemşireye geri verdi, "Tamam, aç serumu, gönder gelsin!" deyip yatağına uzandı.

Hemşire, serumun vanasını açıp ağzı ve gözleri dehşetle açık halde bir Ferah'a, bir Ateşe baktı "İ- i- inanmıyorum! Geçmiş olsun!" deyip çabucak çıktı gitti.

Ferah da hemşire kadar inanmıyordu az önce gördüklerine. *(Kendi kendine damar yolu mu açtı o? Galiba kusacağım!)*

"Ne tür bi jungleda yetiştin?" diye söylendi.

Ateş yorgunca gözlerini kapattı ve cevap vermedi.

"Orman kaçkını!" diye söylendi genç kadın.

"Sen de ithamlarına döndün avukat şükür!" dedi Ateş yattığı yerde gözlerini aralamadan kayıtsızca hatta eğlenir gibi.

"Ya sen ne tür bi psikopatsın?"

"Çeşit çeşit, tür tür... Sana ne lazım?"

"Hayır, bide memnunsun yani halinden? Bu bünye ile dolaşmaktan? Kendini ne olarak görüyorsun acaba? Ne yapıyordun öyle aşağıda Batmancılık filan mı?"

"Sana ne, dillendirme bak bu konuyu avukat, tamam mı aramızda kalacak?"

"Nedenmiş o?"

"Bak yarın öbür gün bana işin düşer, sırrımı tutarsan ben de senin işini çözerim. Gerçi iki kez hayatını kurtardım ama pek hatırlı sayılmazsın o yüzden ileriye düşün? Daha taburculuk vaar, balayı vaaar... Anlatabiliyo muyum?"

"Ruh hastasıysın sen! Bide beni tehdit ediyö şuna bak! Bana ne zaten senin kirli işlerinden!"

"Doğru sana ne... Bi daha tarif et bakayım şu kadını?"

“Unuttum!”

“Bir ara hatırlatırım öyleyse!”

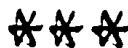
...

72 saat önce...

Akif çalışma masasının üstünde ne var ne yoksa elinin tersiyle itip öfkeyle bağırarak yere atmıştı. Ateş'ten kurtulamadığı yetmezmiş gibi bide Ruslarla papaz olmuştu. Ferah'ı da elinde tutup Ateş'e karşı kullanabilmek için Akif kaçırtmıştı. Hem Ateş'ten silahlardan ettiği zararı tazmin edecek, hem Niko'ya Ateş'in işini bitirecekti. Niko işi batırmıştı. Allah'tan Niko'ya emri veren Rus patronuydu. Ateş'e, Akif'in yaptırdığını söyleyemezdi. Düğün gecesindeki tetikçi ise kara kayıptı. Polisin almadığını biliyordu, yer yarılıp içine girmişti sanki. Alemdar ya da Ateş tetikçiyi bulup vur emrini kendisinin verdiğini öğrenmiş olsa, yeniden savaş başlatırlardı ama ikisi de sakindi. Belki de tetikçiyi konuşturamadan öldürüp bir deliğe gömmüşlerdi ve Ruslardan bilmişlerdi. Ya da Ateş'in başka belalılarından? Çıldıracaktı.

Niyeti Ateş'i kızıyla evlendirmek olsa da sadece bu kadardı, adamı elbette evine ve kızının koynuna sokmak amacıyla değildi, düğünden sonra ondan kurtulacaktı. Ama olmamıştı! Planları ters tepiyordu. Şimdi mecburen bir süre pasif kalacaktı. Zaten hakkındaki peş peşe olumsuz haberlerle ortalık yıkılıyordu. Kendi yeğenini vurdurduğu bilinmese de bu işin ucu Akif'e itibar kaybı olarak dokunuyordu. Tolgay'ın tutuklanması, başkanlıktan istifa, bu olay derken adı iyice mafya ile anılır olmuştu. Şimdi artık Ferah'ı yem olarak saldıgı oltanın sapını sıkıca kavrayıp sabırla balığın yeme gelmesini bekleyecekti.

Sonra Ateş'in hastanede güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmak için ortalığı birbirine kattığını öğrendi. Adamlarına, “Araştırın bakalım kimin ve neyin peşindeymiş?” diye talimat verdi. Adem'in Balat'taki kahvesine de adamını sokmayı başarmıştı. Oto yıkamacısında işe yeni başlayan yetim bir Mardinli çocuk rolündeki adamı, akşamları kahveye takılarak yavaş yavaş Alemdar ve Adem'e yaklaşacak, Akif'e bilgi sızdıracaktı...

Ateş ve Ferah hastane çıkışında gazetecilere el ele poz verdi. "Atlattık, hiçbir sıkıntı yok merak etmeyin." dediler.

Akif'in yolladığı şoförlü araçla, Akif'in evine gittiler. Yolda oturdukları arka koltuğun iki ucunda, biri sağ camdan, biri sol camdan dışarıya bakarken tek kelime etmediler. Ateş düşünceliydi, Ferah ise gergin.

Akif evinde onları neşeyle kapıda karşıladı, 'Oğlum ve gelinim gelmiş!' diyerek abartılı sevgi gösterisinde bulundu ve eşyaların alınması, sofranın kurulması için hizmetkârlarına emirler yağdırdı.

Ateş "Dinlenecem biraz, yemek sonra." dedi. Kalacağı yeri merak ediyordu.

Ferah, giriş kattaki asansörün orada onlardan ayrılmak isteyince Akif, "Sen de bizimle gel Ferah." diye buyurdu.

Kız surat asarak asansöre bindi ama bir şey demedi. Evin dördüncü katına çıktılar. Akif niyetini ateş ve Ferah'a baş başayken açıklamak için hizmetkârlarını aşağıya gönderdi. Geniş bir yatak odasının kapısını açtı, "Burada... Birlikte kalınacak Ferah!" dedi.

Ateş tek kaşı havada hayretle dönüp bir Akif'e, bir kıpkırmızı olan Ferah'a bakarken Ferah derhal, "Hayır!" diye bağırdı.

"Ferah olay çıkarma, gerekirse kapıyı üstünüze kilitlerim biliyorsun! Saçma sapan numaralar yok, bu evlilik ben nasıl istiyorsam öyle olacak! Sıkıntı var mı Ateş?"

Ateş, Ferah'ın dehşetine aldırmadan odaya göz atıp umursamazca omuz silkti. "Yoo, gayet geniş, ferah... Balkon da var." dedi.

Ferah ilk şoku atlattı, "Baba o kadar da değil! Böyle anlaşılmamıştık!"

"Bu konuyu konuştuğumuzu hatırlamıyorum Ferah! Kocanın yanından ayrılma, adam yaralı ve uysal ol, benim canımı sıkma. İyi istirahatler..." deyip kızını utanç ve dehşet içinde bırakıp gidecekken geri dönüp Ateş'e başıyla Ferah'ı işaret etti; "Karını?" dedi üstüne basa basa "Zapt edebilir misin? Yoksa kapına iki koruma göndereyim mi?"

Ateş dudaklarını muzipçe büzerek gülümsedi, "Rahat ol..."

Akif merdivenlerden inerken Ferah olduğu yerde mihlanmış gibi

kalakalmış, duyduklarının ne demek olduğunu anlamaya, hazmetmeye, akıl yürütüp bir çıkış bulmaya çalışıyordu. Utanç ve öfkeden kulaklarına kadar kızarmış, burnundan soluyor ama Ateş'in yüzüne bakamıyordu.

Ateş kapıyı içeriden kapatıp, "Yemem." dedi.

Ferah gözlerini yumdu. Derin bir nefes alıp kendini çimdikledi. (*Bu bir kâbus ve şimdi uyanacağım!*)

"Ben nasıl bir..." diye mırıldanırken Ateş sesli düşünmesine cevap verdi, "Sen nasıl bir? Gavat babanın kızıydın dimi? Katılıyorum... Neyse sıkıntı yapma, istemediğin bir şey olmayacak. Yalnız... Uysal ol Ferah." dedi Akif'i taklit edip pis pis gülerek.

"İstemediğim derken? Sen? Bu oda hariç her şeyin benim istediğim gibi olduğunu mu sanıyorsun? Şu hale bak ya! Resmen evimde esirim! Bak ben burada seninle filan kalamam, ne münasebet?"

"Münasebet arıyorsan nikâh cüzdanına bak! Sahi nikâh memuru sana vermişti dimi?"

"Kes şunu! Konuş babamla! İstemiyorum filan de!"

"Neden?"

"Ne demek neden? Birlikte mi kalıcaz senin kafan güzel mi? Sadece kağıt üzerinde evli olucaz demiştik! Burada tek yatak var bi kere! Babam bunu nasıl..." etrafa bakındı "Koltuğu da çıkarttırmış pislik! Ne istiyor benden? Ne istiyorsunuz intihar etmemi filan mı? Atıcam kendimi şuradan aşağı bak n olur bişey yap, gevşek gevşek sırtıp durma!"

Ateş balkona çıkıp etrafa göz attı. Her yer güvenlik kamerası ve silahlı telsizli korumalarla çevriliydi. Korumaların sayısı arttırılmıştı. "Yüksekmiş atlama sakın, ölmez sakat kalırsın."

"Sana göre hava hoş mu acaba anlayamadım? Ben bu rezilliğe tahammül edecek değilim!"

Ateş dişlerini sıkarak ilk kez Ferah'ın üstüne yürüdü. Kız zaten kapının hemen önünde dikiliyordu. Ateş'in aniden üstüne gelmesiyle geri adım attı, Ateş de kızı omzundan azıcık itti ve Ferah sırtını duvara çarptı. Kızın tepesine dikilip, gözünün içine dik dik bakarak yüzüne eğildi, "Seninle tek bir kez bu konuşmayı yapacağım avukat, iyi dinle: Birincisi senin şımarık kıcına meraklı değilim, olay çıkarmadan kıvrıl bi köşede uyu! İkincisi uysal ol benim canımı sıkma! Soru sormak ve çok konuşmak yok! Üçüncüsü o godoş babacığın akli sıra beni, seninle kafeslemek istiyor, sen de öyle davranacaksın! O nasıl istiyorsa hı hı diyeceksin! Dördüncüsü de

tepemi attırırsan bu konuşmayı hiç yapmadık farz eder elimden geleni ardıma koymam! Benimle iyi geçin, anladın?”

Ferah yutkundu. Ateş'i göğsünden itti.

Adam “Ahh!” diyerek acıyla geri çekilince de yarasını hatırlayıp panikledi. “Hiiii! Özür dilerim! Unuttum yarayı unuttum, bir şey oldu mu?”

Ateş dişlerini sıkarak başını salladı. “Aptal.”

Ferah ağlayarak balkona çıktı. (*Aptalım evet! Lanet olsun! Bok vardı Amerika'dan dönecek! Babaymış! Şam babası orospu çocuğu! Hangi baba, nasıl bir baba kızını silah zoruyla bir caniyle evlendirir, yetmez bi odaya kapatır! İnanamıyorum... Güvendiğim dağlara kar yağdı! En güvenmediğimin insafına kaldım... Lanet olsun!*)

Ateş, tişörtünü sıyırıp yatağın üstüne attı ve Ferah'a seslendi, “Birine söyle de eşyalarımı dolaba yerleştirsinler!” dedi ve duşa girdi. Çıktığında iki valiz kıyafeti odadaki geniş gömme dolaplardan birine muntazam şekilde asılmıştı. Ferah ise odada yoktu. Merdivenlerden aşağı başını uzatınca alt kattan gelen bağışmaları duydu. Ferah bağıra çağıra Akif ile kavga ediyordu. Hatta bir şeylerin kırılıp döküldüğünü duydu. Dinledi. Kızını dövmüyordu herhalde Akif, sadece kızın bağışları geliyordu. Akif ne söylediğini duyamayacağı kadar alçak sesle dil döküyor olmalıydı. Çabucak giyinip alt kata indi. Baba kızı geniş bir salonda karşılıklı ayakta buldu.

“Sakiiiiiiin! Hepimiz deliyiz, rekabete gerek yok!” diyerek aralarına girdi.

Ferah iki adama da tiksintiyle bakıp “Ben gidiyorum gücü yeten durdursun!” deyip dışarı fırladı.

Ateş kızın ardından atılan Akif'in önüne geçti. “Dayı? Ferah'tan hoşlandığımı ve bu evliliğin kuru bir imzada kalmasına razı gelmeyeceğimi anlamış olmana sevindim. İyi anlaşıcaz demek ki... Söyle adamlarına kızı salsınlar.”

“Ne?”

“Kimin patron olduğunu bu kez benden öğrenecek.”

“Hayır ona...”

“Şşşt! Hayır! Asla karıma zarar vermem, kıyamam rahat ol. Ee kadınlar kovalanmak ister, biz de böyle cilveleşiyoruz sen karışma.”

Akif dişlerini sıkarak başını salladı. Ateş memnuniyetle *gölümsedi*. Yem ve balık? İlk imtiyaz...

Akif kapıyı arayıp adamlarına "Ferah'ı salın. Ateş'i de..." dedi.

Peş peşe arabalarla çıktılar. Ferah peşindeki arabadaki Ateş olduğunu görünce panikleyip nereye gideceğini bilemeyerek gaza bastı. Ağladı, çığlık attı, direksiyonu yumrukladı. Bir aralık gözyaşları yüzünden önünü göremez halde az daha karşı şeritten gelen araca kafadan çarpıyordu. Araba son anda direksiyonu kırıp çarpışmadan kurtarmıştı kendini. Bunu gören Ateş, gaza sonuna kadar bastı ve kızın arabasının önüne geçerek el frenini çekip keskin bir lastik cayırtısıyla durup yolu kapattı.

Ferah da frene asılıp durdu. Alnını direksiyona yasladı hıçkırarak. Ateş gelip camını tıklattı.

"İn in?"

Kız perişan halde kapıyı açıp ağır ağır indi. Ateş, Ferah'ın arabasını emniyet şeridine çekip bıraktı ve anahtarını cebine attı. Yolun ortasında bitkin bir halde dikilip kurbanlık koyun gibi sonunu bekleyen kızı kolundan tutup kendi arabasına bindirdi. Arabayı Akif'in evinin aksi yönünde sürdü.

Ferah biraz sonra "Nereye?" diye sordu.

"Bize gidelim. Yani babamlara. Nuray yenge bi çay çorba yapar, otururuz." dedi Ateş gayet insani bir tavırla.

Ferah omuz silkti. Az sonra sordu, "Hep böyle mi olacak?"

"Hayır, her kaçtığında daha sert bir duvara toslayacaksın. Evlenmem dedin, evlendin. Kalmam diyorsun, kalacaksın!"

"Hayvansınız siz! Hayvanlara bile hakaretsiniz."

"Bak hakaret etme avukat!"

"Ne istiyorsun benden?"

"Lan ne isteyim senden ufacık kızsın, bi pabuç gibi dilin var başka da bi numaran yok! Ne istenir senden! Benim işim Akif'le... İşim bitince özgür olacaksın, o güne dek uslu uslu bekle dedim neyini anlamıyorsun? Hukuk okumuşsun kafan basar hâlbuki?"

"Of tamam beynim çatlıyor sus!"

"Sen sus? Ben ömrü billah susarım!"

"Tamam."

Adem ve Alemdar'ın uç kaçı anı şap konağında kimse onlara niye geldiniz demeden buyur etti. Adem Ateş ile tavlama oturma. Nuray, Ferah'ı mutfaka götürdü, birlikte sofraya kurdular. Sakince yemek yendi, çay demlendi. Ferah salondaki cumbalı çıkıntısının arasındaki divanda camdan dışarıya bakarken uyuyakaldı. Nuray onun üzerine bir battaniye örttü.

Adem tavlama oynarken başıyla Ferah'ı işaret edip "Sabrın kanatları varmış oğul, vakti gelince nasibine uçarmış." dedi. Ateş başını salladı. Hala hiç üzülmüyordu kızın haline. Akif ile akrabaları bulunan herkesi üzme, gittiği yolda mubahtı ona göre. Üstelik kızın kendisine ettiği hakaretleri düşündükçe nasıl bu kadar sakin kalabildiğine şaşırıp, profesyonelliği ile gurur duyuyordu. Yeniler yutulur cinsten değildi sözleri.

Ferah kahvaltıda daha iyiydi. Başının ağrısı geçmiş, utanç krizinden bir nebze olsun kurtulmuş ve günlerdir ilk defa deliksiz bir uyku uyuyunca kafasındaki bulanıklık dağılmıştı. Canı, canavar dediği adamın da bir ailesi, sevdikleri, evi yurdu varsa... İçinde bir yerlerde biraz iyilik de vardır diye düşündü. Zaten ona güvenip itaat etmekten başka çaresi yoktu. Babasının arkasından iteklediği uçuruma göre nispeten iyi bir durumdaydı.

Ocaktaki çaya demlenmiş mi diye bakarken, Alemdar ve Ateş sabah namazından geldiler. Yine şaşırıldı. Ateş eline bir poşet ekmek tutuşturunca bakakaldı... Nuray şaşkın kızın elinden ekmek poşetini alırken güldü ve sıcak ekmekten bir parça kırıp Ferah'ın ağzına besledi, "Sıcacık bak mis gibi."

Ferah fırından yeni çıkmış sıcak, gevrek ekmeği ağzında çevirirken annesini hatırladı. Özledi. Çok özledi. Dolan gözlerini kırptırıp ocağa döndü, "Çayları doldurayım mı?"

"Doldur da getir kızım, ben de menemeni alıp geleyim."

Taranoğlu ailesi kahvaltıda havadan sudan ve mahalleden konuştu. Ferah akşamdan beri olduğu gibi ne kimseyle göz göze geldi ne tek kelime etti. Öylece oturup çayını yudumladı ağır ağır ve tabağındakileri didikle-di. Kimse de ona bir şey demedi.

Kahvaltıdan sonra Ateş "Hadi çıkıyoruz" dedi. Birlikte Ateş'in arabasına bindiler. Kıza sordu, "Eve mi?"

"Beni ofisime bırakır mısın?"

"İzinde değil misin?"

"Evet ama birkaç dosya alıp evde çalışacağım, kafam dağılır."

Ateş, Ferah'ın çalıştığı hukuk bürosunun önünde arabadan inip kızla

birlikte içeriye yönelince Ferah kızdı. “Ben taksiyle dönerdim, kaçmam korkma. Hem kimliğim ve pasaportum babamda, nereye gidebilirim?”

“Hadi al dosyalarını, bekliyorum.” dedi Ateş Ferah ile içeri girdi. Cumartesi olduğu için ofiste, kapıyı açan hademe hariç kimseler yoktu.

Etrafı süzerek sordu Ateş, “Kimin burası?”

“Babamın arkadaşı ve baş avukatı Güvenç Hopalı’nın.”

“Kaç çalışan var?”

“20 filan, neden?”

“Hiç, şık ofismiş. Sen ceza avukatı mısın?”

“Olmaya çalışıyorum. Ben soru sorabiliyor muyum?”

“Hayır.”

“Öf!”

Oradan çıkıp Ateş’in Bebek’teki araba galerisine geldiler. Ferah da inadına burada arabada kalmadı. İçeri girip daha önce geldiğinde dikkat etmediği galerinin fütüristik mimari dizaynına baktı. Ateş ikinci kata çıkıp özel ofisindeki kasaya flaş belleğini bırakıp, kasadan iki dinleme cihazı alıp ceketin cebine attı.

Aşağı inince Ferah misilleme yaparak sordu, “Kimin burası?”

Ateş güldü başını sağ sola sallayarak.

Ferah yine sordu, “Kaç çalışanın var?”

“Üç.”

“Başka yerlerde?”

“Çok.”

“Sen şimdi lüks araba mı alıp satıyorsun? Batmanlikten arta kalan zamanlarda yani?”

“Yürüüüü!”

Yolda Ferah hastane civarından geçerken, “Pansuman yaptırman lazım.” diye hatırlattı.

Ateş umursamadı ve bir sigara yaktı. Ferah öfleyerek camını indirdi. “Yanımda içme şunu rahatsız oluyorum!”

“Yapacak bişey yok.”

“Esne biraz yoksa kırılırsın!”

“Ne?”

“Mükemmel olacağım derken hoşgörü damarını kesme diyorum? Nefessiz kalırsın!”

Ateş tek kaşını kaldırıp baktı sadece.

Ferah başını sağ tarafına çevirip söylendi “O tek kaş havaya kalkınca ne oluyor acaba? Kalas! Hayır, nasıl bir insansın anlamadım ki? Nesin? Necisin? Kimsin? Derdin ne? Amacın ne?”

“Yaz ver, bi ara cevaplarım. Belki...”

“Robot!”

“Frijit!”

“Neee? Ben mi?”

Güldü Ateş gözünü yoldan ayırmadan teybi açtı.

Ferah “Ne alaka! Sana karşı daha ılımlı olamıyorum kusura bakma ama çok sebebim var!”

“Başkasına karşı sıcak mısın yani?”

“Adamına göre değişir. Adam derken... Benim için boy, pos, dış görünüş, marka kıyafetler, pahalı arabalar, maço tavırlar... Yani boş etiketler önemli değildir. Ben bi adamın aklına ve kalbine bakarım! Maalesef sende biri hiç yok, diğeri de zehirlenmiş!”

“Hıı?”

“Evet! Ve adamlık öyle Kurtlar Vadisi tripleriyle racon kesmekle olmaz!”

“Nasıl olur?”

“Merak mı ediyorsun?”

“Akıbetim kadar?”

Ferah duraksadı. (*Lafa bak! Ukala sevimsiz!*) “Ne kullanıyorsun sen ya, kafan hep güzel?”

“Hiç uyuşturucu kullanmadım. Denemedim bile”

“Ailede genetik o zaman bu pırıl pırıl kafalar? Oooof!”

“Adamlık diyordun? Anlatsana biraz? Seninkini filan?” dedi Ateş, D-100’de sıkışan trafikte can sıkıntısıyla dur kalk yaparken. Teybi karıştırdı biraz. Beethoven’dan Silence çalmaya başladı.

Ferah derin bir iç çekti. Acıyla yüzünü kırıştıarak camdan dışarı baktı. “Düz.” dedi, “Şeffaf... Yüzüne baktığında kim olduğunu görebilirsin. Yolun sonunu...”

“Düz adam? Eyvallah...” dedi Ateş alaylı. (*Bulalım şu düz ve şeffaf adamı.*)

Kornaya bastı ve seri direksiyon çevirişlerle makas atarak iki arabayı solladı.

Ferah az sonra aniden, “Rusça anlıyorum.” deyiverdi.

Ateş aniden frene asıldı ve arabanın içinde sarsıldılar.

“Yaa napıyosuuun?” diye bağırınca Ferah, Ateş Rusça upuzun bir küfür salladı. Kızın boş boş baktığını görünce sırttı, “Neden yaptın bunu?”

Ferah da ona sırttı, “Nooldu robot şaşırdın? Rusça bilmiyorum ama orda bir şeyler döndüğüne eminim. Keşke anlasaydım! Sen orda Niko’ya bişey söyledin, adamın rengi attı ve hemen telefona sarıldı. Sonra buum!”

“Kendini zeki mi sanıyorsun sen?” dedi Ateş öfkeyle ve az önceki şaşkınlığının acısıyla.

“Ehh... Nooldu o hastanedeki kadını bulabildin mi peki?” dedi bu kez Ferah dik dik meydan okurcasına. Ateş’i iyice çileden çıkarıyordu. Ateş bir sigara daha yakıp dumanını camdan dışarı üfledi,

“Seni ilgilendirmez”

“Babam hastanede yaptıklarını öğrenmiş, araştırıyor!”

“Aferin ona.”

“Kim olabilir ki? Genç olsa anlıycam da... Annen yaşında kadın!”

Ateş avcunun içini alnına bastırıp gözlerini kapatarak (*La havle vela kuvvet illa billahil azim*) çekti.

Ferah’a döndü, “Bak avukat! Bak kızım! Bak karım! Bazı insanlarla oynamamalı! Bir yerleri var; ince bi yerleri... İşte oraya değmemeli... Sus amına koyayım iki dakika SUS!” deyip eve gitmekten vazgeçti ve sahil yoluna sapıp kimselerin olmadığı salaş bir kafeye götürdü kızı. Yolda Nejat’ı aradı,

“Abi sana o dediğim çocuğu şimdi getir. Konum atıyorum.” dedi.

Sahildeki müşterisiz kafenin çadırında oturup çay içerken Ferah “Ne oluyor? Buraya niye geldik? Kim gelecek?” diye sorup durdu. Ateş cevap vermedi. Nejat yanında üniformalı bir polis memuru ile geldi, selamlaşıp oturdular. Polis elindeki çantadan bir dosya, çizgisiz beyaz kâğıt, karakalem ve silgi çıkardı.

Ateş, Ferah’a “Hastanedeki o kadını detaylı tarif et, robot resim çizdireceiz.” deyince Ferah korktu ve anlattığından pişman oldu.

"Neden ki? Ne yapacaksın? Kim o?"

"Lan sorma sorma konuş!"

"Ne yapacaksın o kadına? Senle ne ilgisi var?"

Ateş saçını sakalını yolarak "Lan vallaha zarar vermeyeceğim sadece eski bir tanıdık mı diye bakacağım! Allah belamı versin!" diye yemin etti.

Biraz tartışmadan sonra Ferah zar zor ikna oldu eşkâl vermeye ama Ateş'in başının etini yedi hatta evdeki tatsız durumla ilgili pazarlık bile yaptı. Ateş kızı ikna edene kadar sinirden bir paket sigara içti. İçinden görevine de sövdü, Saygın'a da, Akif'e de...

Robot resim uzmanı polis sorular sorup, çizip, gösterip, olmadı düzelterek devam etti.

"Çene şekli? Sivri? Yuvarlak? Köşeli?"

"Hatırlamıyorum."

"Böyle miydi?" deyip köşeli bir çene çizdi ressam.

"Yok. İnceydi."

"İnce uzun mu?"

"Bilmem, normaldi... Sanırım..."

Resim bir saati aşkın sürede Ferah'ın bölük pörçük ve emin olmayan tarifiyle şekillenmeye başladıkça Ateş stresten iyice gerildi.

"Dudakları biraz düzeltir misiniz? Daha ince sanırım. Şurası olmadı."

"Böyle mi?"

"İ ih."

"Böyle?"

"Yok... Kalemi bi verir misiniz?" deyip şaşkın bakışlara aldırmadan Ferah polisin elindeki karakalemi aldı ve dosyanın başına geçti. Silgiyle birkaç yeri silip düzeltti, hatları hafızasındakine uydurdu. Durup karşıdan baktı, baktı. "Tamam. Oldu gibi." dedi.

Polis ressam resmi geri alıp biraz gölgelendirdi ve sonucu Ateş'e gösterdi.

Ateş, son anlarda nefesini tutarak bir elini ağzına bastırmıştı. Kadını tanıdı ve kâğıdı polisin elinden alıp katladı, keskin ve ciddiyehtli hareketlerle ceketinin iç cebine koydu. Ferah'a göstere göstere polisin eline bir to-mar para sıkıştırıp Nejat ile yolladı. Bir sigara daha yakıp tek kelime etmeden aşağı yukarı volta atan gergin adımlarla gezindi. Saçını sakalını yoladı,

kendi kendini darağacına çekip hatta altındaki tabureyi tekmeleyesi geldi. Bunca zamanki gaflet uykusuna bakılırsa, bunu çoktan hak etmişti...

Ferah seslendi. "İyi misin? Kim bu kadın? Yani senin neyin? Neden ordaydı ve sen neden böyle peşine düştün? Robot resim filan?"

Ateş, gözlerini yumdu, dişlerini sıkmaktan çene kemiğinin kavis ve boyun damarları iyice belirginleşmiş, kapkara gözlerindeki katil ifadesiyle birleşince tüm benliği tekinsiz bir hale bürünmüştü. "Öğretmenimdi."

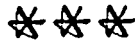
"Ne? Ne alaka? Bi dağıldın sen? İyi misin?"

Bir omuz silkişiyle ifadesini toparladı ve kızın yüzüne bakmadan terslendi. "Bilmiyorum sen de sus artık! Öldürmeyecem merak etme... Ağzını sıkı tut, fena yaparım bak."

"Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Hayatını kurtardığımda senin bana ettiğin gibi. Yürü hadi eve."

Ferah'ı susturmak için kalan yolda son ses 13.senfoni açtı ve kızı Akif'in evinin bahçesinde arabadan indirip, yola döndü. Gaza bastı.

32. Ekim -2018 - O! - Ankara

*"Ve tıpkı o eski, acıklı hikayelerdeki yalınayak,
karlı yollara düşmüş, yetim bir çocuk gibi bu yürek..."*

Nazım Hikmet Ran.

Kendisine operasyon sürecinde kullanması için tahsis edilen özel uçağıyla hemen Ankara'ya gelmişti fakat Ateş olarak değil, Adsız olarak.

Kadın yıllardır aynı binada oturuyordu. Adsız, Türkiye'de olduğu bayramlarda elini öpmeye gidiyordu ilkokul öğretmenin evine, üstünde çok emeği ve yetişmesinde derin izler bırakan bir hissiyatı vardı. Binanın önünde arabasını park edip direksiyonu yumrukladı

(Nasıl daha önce düşünemedim?)

Çocukluğundan peşinde bugünlere getirdiği tek iyi anısıydı belki de. Bu kadın hariç ne başka bir öğretmeniyle, ne sınıf arkadaşıyla bir daha karşılaşmamıştı. Hayatında bağ kurduğu ve olduğu yerde bırakmadığı üç kişiden biriydi. Bir de yetimhane hademelerinden babacan Muhammet Abisiyle onun eşi aşçı Nazife Ablası vardı ara sıra hal hatır sorduğu...

Çok oyalanmadan ve tereddüt etmeden arabadan indi ve apartmana

yürüdü. Zilde tek isim yazılıydı: Ülkü Kortürk. Hiç evlenmemişti. Tanıdığı en naif ve sevecen insandı oysaki... Bazen anlamazdı neden kendine bir aile kurmadığını. Kadını bildi bileli hep yalnızdı. Şimdi ilkokul anıları zihninde karmakarışık bir halde uçuşuyor, sesler, sözler, renkler, hisler, gülüşler birbirine karışıyordu.

(O olmasaydı... Delirirdim!)

Kapıyı sabırsızca birkaç kez arka arkaya tıklattı. Beklerken hastanenin kamera kayıtlarını silen gizli güçlerin kadını da pekâlâ yok etmiş olabileceğini de aklından geçirdi ki gayet muhtemeldi.

(Yine kaybederim!)

Bildiği kadarıyla kadının Bursa eşrafından meşhur bir ailesi vardı. Burada bulamazsa oraya da gidecekti. Kapı açıldı. Ülkü öğretmen...

Dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu. Tek kelime edemeden baktı ufak tefek ve yaşından erken çökmüş kadına. İki-üç yılda bir her görüşünde kadının ne kadar hızlı yaşlandığına ve solduğuna şaşırırdı. Bu kez kuzguni saçları daha da grileşmiş, gözlerinin etrafı daha da kırışmıştı sanki.

Bayram değil seyran değildi. Oğlanı karşısında çok öfkeli bir tavırla gören Ülkü dudaklarını sıkıp ağlamaya başladı. Dayanacak gücü de sabrı da kalmamıştı. Titreyerek bir eliyle kapının kirişine tutundu. Başını 'Yandım ben!' der gibi ağır ağır iki yana sallarken gözyaşları yanaklarından göğsüne, pudra rengi gömleğinin geniş dantel yakalarına süzüldü.

Bu kadarı bile yeterliyken Ateş iki adım atıp eve girdi. Koridorda durup gözlerini yumdu. Sevdiği ceviz mobilyaların kokusu, lavanta kokusu, zarif çiçeksi parfüm, temizlik ve belki tarçınlı kurabiye kokusu doldu burnuna. Eşyalar ve kokular buraya ilk geldiği 28 sene öncekiyle aynıydı.

(Anne kokusu böyle bişey mi?)

Alt dudağını ısırp kanattı, diline kendi kanının paslı tadı değdi. Alev alev yanan gözlerini kırıştırdı.

"Sen misin?" dedi fısıltıyla.

Kadın hıçkırarak kollarını ürkekçe uzattı.

Adsız hemen ellerini kaldırıp ikisi arasında siper ederek durmasını işaret etti. "Sakın! Sakın tek bir adım atma!"

Kanayan dudağını elinin tersiyle silip gözünden akan tek damla yaşı savuşturdu. Yutkundu ve kot pantolonunun arka cebinde getirdiği küçük enjektörü çıkardı. Kadının zayıf koluna uzandı. Tir tir titriyor ve yalvaran

gözlerle bakıyordu Ülkü. Tek bir kelime edebilmek, bir kez olsun evladının yüzüne ve gözlerinin içine bakıp gerçekten “Oğlumm!” diyebilmek için yüreği yanıyordu. Çok şey vardı ıslak bakışlarında. Pişmanlık, özlem, acı ama her şeye rağmen en çok ümit...

(Öğrensin artık! Allah'ım yardım et)

Adsız hızlıca kadının kolundan DNA testi için birkaç mililitre kanını alırken kadın hıçkırdı. Bir şey söylemek için dudakları aralansa da sesi çıkmadı. Zangır zangır titriyor, ağlıyor, ince ince inler gibi sayıklıyordu. Bir isim sayıklıyordu ama ne dediği seçilemedi.

Adsız, “GörüŖüŖeçez!” Diye nefretle soluyup evden geldiği gibi çıktı.

Ülkü oğlunun ardından elleri bomboŖ, gözlerinde yaşlar ve yüreğinde 33 yılın dinmeyen sızısıyla dizlerinin üstüne çöktü. Hayatında bilmem kaç milyonuncu kez dizlerine vura vura ağladı, ağladı, hıçkırdı. BomboŖ ellerini göğsüne bastırdı.

(Allah'ım al canımı... Dayanamıyorum artık Allah'ım tövbelerimi kabul et, al yanına! Ersoy erkenden göçtü gitti, bu ağır günahın vebalini ben O'na tek başıma nasıl... Nasıl ödeyeceğim? Rabbim al benim canımı! Kalan ömrümü O'na ver!)

AŖađıda Adsız alnını defalarca arabanın direksiyonununa vurdu. DNA testine gitmeden de biliyordu sonucu.

(Nasıl anlamadım? Çocukken... Hep... Onu özlerdim... Uyurken... Allah'a O benim annem olsun diye... Hep dua ederdim... Onun... Kokusunu... Ellerini... Bakışını... Hiç... Unutmadım! Neden? Her gün gözümün içine baktı! Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken neden... Nasıl... Nasıl mahrum bıraktı? Bana... Her gün... Piç! Derlerken... Nasıl göz yumdu?)

Neredeyse 15-16 yıldır hiç dökmediği gözyaşlarını koyuverdi. Kara gözlerinden gördüğü, yaşadığı, yaŖattığı tüm dehŖetlerle birlikte tuzla, kanla, acıyla ılık ılık göğsüne akmasına izin verdi.

Çocukken sorsalar... Daha iyi bir anne tarif edemezdi Civan.

Ŗimdi sorsalar... BaŖka hiç kimseye daha fazla öfkelenemezdi Adsız.

33 yıllık terk edilmiŖliđi kadar Ŗimdi aldatılmıŖlıkla da sarsılmıŖtı...

Ve sorabileceken, hemen Ŗimdi öğrenebilecekken soramamıŖtı.

Öbürünü!

İçten içe *(Ülkü öğretmen masumdur. Nasıl bir orospu çocuğuna kandıysa? O itin günahıymdır? Bir anlık zevkinin ömür boyu istenmeyecek*

lanet sonucu!) Bu öfkeyle bulsa o adamı öldürürdü. Kendini sokağa atan günahın ortağını...

Arabanın direksiyonun defalarca vurduğu alnını adeta parçalayıp ağlarken Ülkü camdan bakıyordu. Kendini biraz toparlayıp cep telefonundan bir numara çevirdi. Telefonu açan hizmetliden telefonu evin sahibine götürmesini beklerken, oğlunun arabasıyla uzaklaştığını gördü.

“Hocam?” dedi titreyen sesiyle.

“Geldi mi Ülkü?”

“Geldi.”

“Öğrenmiş mi? Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Yanında mı ver konuşayım?”

“Gitti.”

“Ne söyledi? Sana bir zarar vermedi değil mi? İyi misin kızım?”

Ülkü tiz bir çılgılla, “Hayıııııııı!” dedi. Zarar vereceğini düşünüyorlardı demek... Oğlunun? Annesine? Nefesi kesilir gibi oldu, boğazını tutarak nefes almaya çalıştı.

Telefonun karşısındaki telaşla, “Gitti mi? Bir şey sormadı mı? Babasını?”

“Sormadı. Hiçbir şey sormadı. Konuşmadı.”

“Tamam, sakın ol, bu işin sonuna geldik artık. Daha fazla saklayamayız.”

“Teşekkür ederim hocam.” dedi Ülkü 33 yılın sonunda izin verildiği için. Oğlunun kameralar karşısında göğsünden vurularak yere düştüğünü gördüğünde perişan halde aramıştı Ural Hocayı. (*Mezarına mı sarılacağım?*) diye haykırmıştı. Oysa Saygın Efe ile Ural Mikailoğlu toplantısında, anne oğulun buluşturulmasına zaten karar verilmişti.

Adsız’a verilecek zaaf... Sus payı... Ödül... Her neyse... Hastaneye ufak ziyaretler yapıp oğlunu uzaktan görmesine izin verip, bombanın pimini çeken Saygındı. Beklemişti ki Adsız bombayı kucaklasın. Ferah’ın aracılığıyla olması ise, Saygın’ın hesapçı zihninin işine yarayan başka bir detaydı.

(*İki zaaf...*) diyordu. (*Eninde sonunda!*) Aslanı kafeste tutacak iki kadın.

Hayatının özeti gibiydi... Kader tayinleri ve manipülatif hamlelerle örselenen bir insan hayatı...

Hoca, Ülküye son olarak “Ersoy’u senden öğrenmeyecek, tek şartım buydu biliyorsun. Projeyi de! Biz gereken zamanda gerektiği gibi açıklayacağız. Zaten öğrenir nasılsa! Civan oğlan!”

Adsız, teşkilatın özel Adli tıp laboratuvarına gitti. DNA testlerini yapan doktoru tanıyordu, onu bulup kapıları kapattı, kendilerini içeriye kilitledi ve numuneyi verip silahını masanın üstüne koydu. Sinirli hareketlerle ayağını yere vurarak “Hemen yap bekliyorum!” dedi. Adsız ile pazarlık yapılamayacağını bilen doktor tüm işlerini bırakıp testi yapmaya koyuldu. Sonuç çıkana kadar Adsız kapıları açmadı.

Doktor alnında boncuk boncuk terlerle “Pozitif. Anne oğul.” dedi.

“Eyvallah.” deyip çıktı.

Saygın Efe’nin aramalarını meşgule attı. *(Bir haltı da öğrenme piç!)* Telefonu susmayınca komple kapattı. Biraz güldü, biraz ağladı. Demek böyle olacaktı onu buluşu...

(Ne yapmalı? Sıkabilir miyim kafasına? Yemin etmiştim! Yapamam... Daha soracak çok hesap var!) Dışarıda bir sigara içip gökyüzüne baktı. Rengi aynıydı. Hâlbuki daha mavi olmalıydı... *(Ülkü Öğretmen?)*

“Hay Allah ya! Nasıl bir kâbus benim bu ömrüm? Bu günüm...” sinirli sinirli güldü, başını salladı. Çıkamadı işin içinden. Dahasını öğrenmeye de gücü yoktu. Çok garip bir şekilde 30 yıllık merakı bitmişti. Tüm soruları, tüm şüpheleri, kafasında kurduğu her senaryo susmuştu. Zihni sessize alınmış telefon gibiydi. Geri planda aranıyor... Cevapsız... Sessiz, hissiz... Bomboş! Tatmin olmuş? Ya da uyuşmuş...

(İlkokul öğretmenim? Buldum laan! Onu buldum! Yerden bitmemişim lan! Sokağa da atsa... Hep... Peşimdeymiş...) Ellerin tersiyle yine süzülen iki arsız damlayı küfrederek uzaklaştırdı gözlerinden. *(Bi durun lan!)*

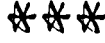
‘Vefalı oğlum, Civanım!’ der, bayram ziyaretlerinde kocaman kocaman sarılırdı.

Enfes su böreğinden, kalem gibi zeytinyağlı sarmasından, cevizli kayıfından ikram eder; üstüne bir de kahve yapardı. Giderken ipek bir mendil içinde el yazısıyla yazdığı bir şiir sıkıştırırdı avcuna. Her hali, her tavrı, her sözü ne hoşuna gider, nasıl büyük bir hayranlıkla izler ve onu *(Bir gün evlenecek olsam nerede artık böyle asil kadın?)* diye zamane kızlarıyla karşılaştırırdı. Çok zarif kadındı.

Gözlerinden iki damla daha yuvarlandı.

(*Ve ne VİCDANSIZ? Ve ne İKİYÜZLÜ YALANCIYMIŞ MEĞER?*
Hangi günah, hangi yasak aşk, hangi namussuzluk hatta orospuluk 33 yıl
gizli kalır ki...

Nedeeeeeeeeeeeeeen?)

33. Ekim 2018 - Boğaz'da - İstanbul

"Olumlular olumlu kaldıkça ben olumsuzum."

Mihail Bakunin

Adsız olarak çıktığı Ankara yolculuğundan, hayatının en büyük, en sıkıcı, en beklenmedik ve en sarsıcı yüzleşmesinden İstanbul'a dönmek kolaydı da, Ateş olmaya dönmesi o kadar kolay değildi. Tüm kişisel tarihi bir kasırgaya uğramış, hatıraları bir hortumun içinden geçmiş, parçaları kilometrekarelerce alana dağılmış ve fikrinin dikdörtgenleri açılarını şaşırmıştı. Güç bela bir hızda tutup bayındır hale getirdiği ruhunun sahil kasabası, 40 metrelik tsunami dalgaları tarafından kırıma uğramıştı. Sular hala çekilmemişti ve o hala diplerdeydi.

Akif'in evine ancak üç gün sonra döndü. Akif, onun habersiz ortadan kayboluşuna içerlemişti ve direkt hesap sordu, "İnsan iki günlük karısını bırakıp gider mi? Nereye kayboldun! Bi haber verseydin!"

"Sana mı hesap verecem!" deyip dördüncü kata çıktı.

Akif, Ferah'ı eve hapsettiği için kız odada can sıkıntısıyla pinekliyordu. Üç gündür Ateş eve gelmediği içinse epey rahatlamıştı. Kafasını nihayet toparlayıp durumunu açıklayan dikkatlice kelimeler seçerek Güney Amerika'ya sefere gitmiş olan sevgilisine uzun bir mesaj yazmıştı. '*Babasının Akif Yavuzhan olduğunu, saklamak zorunda olduğunu, babasının anlam veremediği karanlık ilişkileri ve birden ortaya çıkan tehlikeli yeğeninin ailesini tehdit ettiğini, zorla evlendirildiğini ama kâğıt üzerinde göstermelik bir nikâh olduğunu ve en kısa sürede biteceğini...*' Emrah'tan cevap gelmemişti dünden beri.

Yine de Ferah o kadar rahatlamıştı ki Ateş yokken, müziği son ses açmış, duştan yeni çıkmış ve göğsünün üstünde bağladığı, poposunun bitimine kadar bir havluyla gardırobunun önünde dikilmiş çalan yabancı müzikte hafifçe sallanarak kıyafetlerine bakıyordu. Ateş aniden odaya girince çığlığı bastı, "Hiiii! Napıyosun be!"

Ateş'in hiç gülesi yoktu ama Ferah'ı ıslak ve çıplak halde öyle görünce güldü ve kızı şöyle bir süzdü. Onu kendine getirecek en iyi şey güzel bir kadından başkası olamazdı.

"Ya ne bakıyorsun çıksana! Öküz ya insan bi kapı çalar!"

Ateş öküz lafına içerleyip odadan çıkmaktan vazgeçip içeri yürüdü.

"Burası benim de odam hatırlatırım karıcım! O kelimelerini de düzelt!" dedi. Güzel kadınlarla didişmekten başka yapılacak daha iyi şeyler olsa da Ferah, henüz o kulvarda değildi. Ve 'henüz' kelimesi Adsız dili ve edebiyatında her zaman bir ihtimal vardır, anlamına geliyordu.

Ferah çıkıştı, "Ya çıksana giyincem!"

"Bana ne, öküzüm ya ben?"

"Of hadsiz!"

Dolabından çabucak bulduğu birkaç parça giysisini eline alıp odadaki banyoya girdi giyinmek için Ferah. Ateş yatağa uzanıp onu pervasızca izledi. (*Baya iyi! Bayaaaaa!*)

Ferah üstüne bir tayt ve tişört geçirip ıslak saçlarıyla çıkıp parmağını savurarak karşısına dikildi Ateş'in, "Bu odaya kapıyı çalmadan girmeyeceksin hödük! Daha önce hiç duymadıysan benden öğren: Bazı sosyal kurallar vardır bu hayatta! Kapı çalmak? Özür dilemek? O sapık bakışlarını başka yöne çevirmek? Anladın mı? Ama öğreticem ben sana... Mermer bile heykel olmak için yontulabiliyorsa, senin için bile şans var demektir!"

"Bile? Hım?"

"Baş belası!" deyip kapıyı sertçe çarparak babasıyla kavga etmeye gitti Ferah. Madem geri gelmişti, görülecek hesaplar ve dürülecek defterler yeniden açılabilirdi. Öfkeden kızarmış halde Akif'in karşısına dikildi, "Geldi!"

"Gördüm."

"Ben, o hödükle aynı odada kalmam! Ka-la-mam!"

"Kalacaksın. Tekrar başlama Ferah."

"Ne?"

"Gayet zeki ve yakışıklı da oğlan? Karısı da olacaksın! Gerektiği gibi..."

"Ne ne ne?"

"Duydun Ferah, çık dışarı şimdi işim var."

"Sen! Nasıl bir babasın ya? İnsan kızını elin herifine peşkeş çeker mi?"

Söylemeye dilim varmıyor ama bu düpedüz godoşluk baba!”

İkinci tokadını da yedi Ferah babasından. Bu kez canı ilki kadar acımadı. Her zaman en çok acıyan, insanın kalbi oluyordu ve o ilk tokattan beri zaten komadaydı. Yanağına bastırıldığı eliyle, burnundan soluyarak odanın içinde aşağı yukarı gezindi.

“Zorla mı sokacaksın beni o caninin koynuna? Nasıl?”

Akif de ayağa kalktı, “İrem’i niye öldürmedim biliyor musun? Çocuğumun annesi olduğu için? Tek sebep bu... Sen de akıllı olacaksın ve Ateşle karı koca olacaksınız. Mümkünse hemen de... Gebe kalmaya bak!”

Ferah sinirli bir kahkaha atıp ağzı açık bakakaldı. Akif sakın sakın devam etti.

“Ateş’in sana zarar vermesini engellemenin tek yolu bu. Bizim onunla aramıza ne olursa olsun? Onun çocuğunu dünyaya getirirsen... Sana dokunamaz. Üstelik... Yakınında olmanı istiyorum. Zaaflarını öğreneceksin benim için. Yoksa da onun zaafı olacaksın. Nereye gider, ne yapar, kime güvenir öğrenip bana gün gün rapor vereceksin.”

“Kiralık bir kadın da tutabilirdin? Pekâlâ alımlı bir fahişe de yapardı bu isteğini! Ben yapamam! Tiksiniyorum ondan!”

“Yapacaksın! O sana divane olacak! Onu bunun için evime soktum!”

“Biliyor musun baba? Tek hayalim senin yanında olmaktı. Tek özlediğim sendin. Benden ve annemden utandığın için bizi yanına almadığını düşünür, çok üzülürdüm. Her gece ağlardım. Sana kavuşmak için dua ederdim. Ama şimdi görüyorum ki ASIL UTANILACAK OLAN SEN-MİSSİN! SENİN KIZIN OLDUĞU İÇİN ÇOK UTANIYORUM AKİF YAVUZHAN! Senden nefret ediyorum!”

Ağlaya ağlaya koşarak bahçeye çıktı. Nefesi kesilinceye kadar koştu, gözyaşlarından önünü görmez olunca bir kayaya takılıp düştü, elleri kanadı, dizleri açıldı. Yere çöküp çocuk gibi hıçkırı hıçkırı ağladı.

Onu balkondan gören Ateş, bahçeye inip yanına geldi. Akif camdan elleri cebinde izlerken çalışanlarına ‘bırakın’ demişti, ikisinin arasında neler olacağını görmek istiyordu. Ateş, kızı bileklerinden tutup yerden kaldırdı. “Gel.” Bahçedeki çeşmede kana ve kuma bulanmış ellerini yıkadı. Ferah bayıldı bayılacak gibiydi, hıçkırıklardan güçlkle nefes alıyordu. Ateş onu bir banka oturtup yüzüne eğildi. Kız, perişan görünüyordu.

“Hava soğuk içeri gir, ıslak saçla hasta olursun.” dedi.

Ferah “Öleyim...” diye hıçkırdı. Ateş’in çekiştirmesiyle birlikte tekrar

odaya döndüler. Ateş kapıyı kapatıp Ferah'ı bir sandalyeye oturtup karşısında yere çöktü. Gözlerinin içine samimiyetle baktı.

“Sana borçlandım avukat. O yüzden benden sana zarar gelmeyecek söz! Hatta yemin olsun.” dedi.

Ferah gözyaşlarını silip tiksintiyle yüzünü kırıştırdı. “Akif’in söylediklerini yapmayacağım!”

“Senden? Benimle yakınlaşıp ona muhbirlik yapmanı istiyor dimi... Yapma zaten yemem... O gavat baban beni kendi gibi am budalasını bi geri zekâlı mı sanıyor? Rezil ve amaçsız bir kurguda sen ziyan olursun. Denebile...”

Ferah başını acıyla sağa sola salladı. “İstedğin de buydu dimi... Beni de babamla düşman edip... Neyse!”

Ateş ayağa kalkıp geri çekildi, “Evlilik Akif’in fikriydi ben istemedim.”

“Ama karşı da gelmedin, neden?”

“Başlama yine.”

“Şimdi sen iyisin, o kötü öyle mi? Peki ben? Filler ve çimenler ha? Birazcık anlayışın varsa bana bak, iyice bak, yüzüme gözlerimin içine bak! Nefes alamıyorum! Beni bu odaya hapsetti! Senin yüzünden!”

“Hapis falan yok rahat ol.”

“Ne?”

“Çıkabilirsin.”

Ferah anlamayarak baktı adama. Ateş kapıyı açıp koridora bi göz attı ve sordu, “Tel toka versene iki tane?”

“Ne?”

“Kızım bi soru sorma icraatı görelim, hadi be!”

Ferah başka yerde uyumasın diye Akif bütün odaların kapılarını kilitlettirmişti. Genç kadın tel tokaları adama verdi ve ne yapacak diye bakmak için peşinden gitti. Ateş koridorun karşısında kilitli duran odanın kapısını açtı... Ferah ona gözleri parlayarak baktı, ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Ateş yaramaz bir çocuk gibi gülümseyip göz kırptı,

“Gel şuna el at taşıyalım?” dedi ve misafir oturma odasındaki üçlü kanepelerden birini ittirip çekerek yatak odasına taşıdılar.

Ferah tam karşı odayı işaret edip “Ben orda!” diyecek oldu ki Ateş lafını kesti.

“Ben bu kanepede uyuyunı yadıktı sen yat. Yalnız kapı çalmam, banyoda giyin. İdare et. Benden bu kadar. Şansını da fazla zorlama.” dedi.

Ferah tam itiraz edecekken durdu. Omuzlarını düşürdü. “Sağ ol.” dedi.

“Sen de sağ ol avukat.” (*Annem için...*)

Ferah anlam veremeyerek yatağın üstüne oturdu. Dizlerini göğsüne çekerek bir süre öylece kaldı.

(Aynı odada? Bu çok saçma ama şimdilik sus Ferah. Babamdan daha makul çıktı adam en azından! Ben yeni bir çözüm bulana kadar sanırım en iyisi onun bulduğu çözüm! Ya da daha iyisi bu evlilik saçmalığını kökünden sökmek!)

Ateş az sonra, “Yemeğe çıkarayım mı seni?” diye sordu.

Kız iyice afalladı. (*Ne oluyoruz? İyi mafyacılık oynamaya mı karar verdi?*)

“İh.” dedi

“Teşekkür maiyetinde demiştim ama sen bilirsin.”

“Ne teşekkürü ne borcu bu? O kadınla mı ilgili? Ne oldu ki?”

“Hallettim sıkıntı yok. Yemekte anlatırım.”

“Bana ne anlatma.”

“İyi otur orda sen, köşe yastığı gibi!”

“Dur dur tamam! Hem babam da sözünü dinlediğimi düşünsün de ev hapsine son verir belki.”

“Aferin akıllanıyorsun. Yalnız çabuk hazırlan öyle üç saat bekleyemem!”

“Öyle üç saatte hazırlanan tiplerden değilim.”

“İyi... Şık giyin.”

Gözlerini devirerek baktı ve dolabının başına gitti Ferah. Babası ikinci kattaki eski odasından tüm eşyalarını da bu odaya taşıtmıştı. Eski evinden de... İç sıkıntısıyla askıları karıştırıp straplez mavi bir elbise seçip, komodininin uygun çamaşırlarını da alıp giyinmek için banyoya girdi. Dalgalı saçlarına maşası ve parmaklarıyla çabucak doğal bir şekil verip omuzlarına döktü. Hafif bir makyaj yaptı ve odaya döndü. Aynasının önünde durup parfüm sıktı ve takmak için minik elmas küpelerini arandı.

Ateş de simsiyah bir takım elbise giymiş, elleri cebinde balkondan

dışarı bakıyordu. Dönüp Ferah'a baktı ilgiyle, (Mmm... Kör ya da hadım olmak lazım... Kız resmen afet... Uzun bacak severim, ince bel daha çok, yuvarlak popo baya bayaaa!)

İçeri girip kızın karşısına dikilerek, "Olmamış!" dedi.

"Efendim?"

"Değiştir o elbiseni! Benim karım böyle açık saçık giyinemez!"

Her ne kadar Ferah'ın algıları ile oynayıp sırf dengesini bozmak için yapıyorsa da, elbise gerçekten minicikti ve omzu, sırtı, göğsü epey dekol-teli sayılırdı. Ateş henüz yanı başında bir barutla dolaşacak kadar kendini operasyona adanmış değildi. Ferah ise açık giyinmeyi seviyordu ve şimdiye dek kimse kıyafetine karışmamıştı.

"Ben senin karın değilim! Sen benim ne giyeceğime karışamazsın! Bi an için insan olmaya karar verdin sanmıştım! Çık git kendi başına!"

Ateş hızlıca yanma gelip kızın eteğinden tutarak kumaşı cart diye yırttı. Ferah göbeğine kadar yırtılan daracık kumaşı elleriyle kapatmaya çalışarak bağırdı. "Hayvan! Napıyosun!"

"Siktiğimin evinde! İnsanlıktan anlamıyosun! Sana üstünü değiştir dedim! Bi daha da böyle giyinirsen..."

"Eeehh tehdit tehdit! Bıktııııııı! Gelmiyorum dedim! Uzak dur ben-den!"

"O ses tonunu değiştir!"

"Nefret ediyorum senden bipolarsın sen! Ruh hastası!"

"Yemin ederim senin kadar kaşınan karı görmemiştim! Akif sana az bile yapıyor şirret! Benle değil Niko'yla evlendirseydi seni!"

"Bence sana az bile yapıyor kımıl zararlısı! Her ne çekiyorsan beyin damarlarını tıkamış, azalt!"

"Sabır çekiyorum Sabııır! Ya Sabır!"

"Amiiinn... Hepimize!" deyip yeniden kendini banyoya kapattı Ferah.

Ateş gidip kızın dolabını karıştırdı. Askılardaki elbiselere baktı ve kendince uygun bir beyaz elbise seçti. Banyo kapısına gidip kıza seslendi, "Baksana?"

"Ne var?"

"Bak bi!"

Ferah kapıyı aralayınca Ateş elbiseyi uzattı. Ferah aldı, tam yırtıp

adamın kafasına geri atacakken durdu. Vazgeçti. Kapıyı kapatıp söylene söylene giyindi. Ateş'in seçtiği çok pahalı, ithal beyaz elbiseyi Tolgay ve Seda'nın nişanında giymişti. (*Zevkli de piç!*) Nasıl tahammül edecekse edecekti. Babasının dediği gibi yapmayacaktı elbette ama merak ediyordu. Bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Mümkünse? Ateş'in ağzından laf almanın bir yolu varsa? Öyle cilveleşmeli yollar değil tabi! Deneyecekti...

Çıktığında Ateş ona baktı, "Güzel." dedi.

"Sağ ol moda gurusu!"

Ateş kıs kıs gülererek kızı takip etti. Aşağıda salonda oturan Akif'e, "Biz yemeğe çıkıyoruz. Biraz piyasaya görünüz." dediler. Akif memnuniyetle başını salladı.

Ferah, Ateş'in arkasından güya ikna olmuş ve dediğini yapacaktı gibi babasına göz kırptı.

Akif, "İyi olur magazincilere de poz verin" dedi ve evden çıktılar. Onların ardından Akif, dördüncü katta Ateşe verdiği çalışma odasına bir gizli kamera yerleştirdi.

Yolda hiç konuşmadılar ancak teypte inatla müzik savaşı yaptılar. Ateş bir şarkı açıyor, Ferah değiştirip başka bir şarkı açıyor, Ateş tekrar geri alıyor, Ferah yine değiştiriyordu şarkıyı. Böylece 20 dakikalık yolu hiçbir klasik müzik eserini başından sonuna kadar dinleyemeden gittiler. Boğaz'da lüks bir restoranın önünde son model Bugatti Veyron-X marka spor arabayla durdular, Ateş anahtarları valeyeye verdi, Ferah'ın elini tuttu, yolun karşısında magazinciler vardı. Ferah elini onun avucundan çekip koluna girdi.

"Böyle daha iyi."

İçeride Boğaz kıyısında rezerve edilmiş bir masaya oturdular. Ferah kendine balık ve salata sipariş etti, Ateş az pişmiş et istedi. Lüks restoran yıllanmış şaraplarıyla ünlüydü ve garson ne içeceklerini sorduğunda Ferah, Ateşe, ne yapacağını merak ederek "Sen seç." dedi.

"Yıllanmış Fransız var mı?" diye sordu Ateş, elindeki şarap menüsüne burun kıvrarak masaya bıraktı.

"Türk mahsullerinden yıllandırılmış şişelerimiz var efendim."

"İthal yok mu?"

"Maalesef."

"Peki... Hanımefendiye Sauvignon Blanc ya da Pinot? Bana ne tavsiye edersiniz?"

Şarap garsonu birkaç yerli markayı saydı. Ateş “Türk firmaları bilmiyorum tadına bakayım.” dedi.

Garson gidince camdan dışarı bakmakta olan Ferah. “İç işte birini!” diye söylendi. Emrah şaraptan anlamıyordu mesela! (*Ateş Bey her zaman-ki gibi hava atıyor!*)

Ateş getirilen tadımlıkları tek tek kadehte şöyle bir çevirdi, kokladı, tadına baktı. Garsonla yorum yaptı ve pek beğenmediğini söyledi.

(*Ukala!*)

Ateş, “Yine de içtiğim en iyi Türk cabernet buydu.” deyip birini seçti. “Bundan istiyorum.”

“Mükemmel bir seçim efendim, 98 dolumu Doluca Özel Kav- Boğazkere ve Öküzgözü kupajı.”

“Mersi.”

Ferah alaycı bir bakışla, “Bi şarap kalmıştı anlamadığın!”

“Ne?”

Ferah kadehini eline alıp hafifçe çevirip kokladı Ateş’i abartılı bir şekilde taklit ederek, yüzünü ekşitti, “Hangi Fransız Şatosunda büyüdünüz Sina Ateş Tağanogğlu?” dedi alaycı bir Fransız aksanıyla.

Ateş bir kahkaha atarak akıcı, aksansız, mükemmel bir Fransızcayla kıza bir şeyler söyledi. Ferah elinin tersiyle alnına hafifçe vurarak gözlerini devirdi, “Oh Mon dieu!”

Ateş kahkahalarla gülerek, “Allah’ım ne günah işledim de bunu verdin? Tamam, çok günah işledim de mevzuyu biliyorsun...”

“Ukala!”

“Ya sen normal konuşamaz mısın? İki saat, s’il vous plaît? Normal konuşamazsan da bari hakaret etme! Sıkıldım! Ne hayatının kurtarılmasına minnetin var, ne kibarlıktan anlıyorsun, ne iyilikten!”

“Bozuk saat bile günde iki kere doğruyu gösterirmiş ama sadece bir dakika! Sen de öylesin! Evde elbisemi yırtan ilkel mağara adamı, Boğaz’da şarap ukalası!”

“Niye başladın şimdi yine Ferah?”

“Sahtekârlığına! Zıkkımlan işte birini bana hava atmana gerek yok!” deyip adamın adını vurgulayışındaki tınıdan huzursuz olan Ferah başını ondan öte yana çevirdi.

Ateş hayretle bakakalmıştı, sana niye hava atayım be! Bilmiyorum işte Türk markalarını. Üstelik o fanus kadar kadehleri görmedin mi, komedi! Bordeaux vardı da ben mi istemedim?”

“Her neyse... Niye geldik? Niye getirdin beni?”

“Çok pişmanım!”

“İyi öyleyse” deyip sırtarak kadeh kaldırdı Ferah keyifle kendi kendine.

“Nesi iyi?”

“Seni rahatsız edebilmem!”

“Bana ruh hastası diyene bak?”

“Normal davranmayı deniyorum ama olmuyor maalesef.”

“Ben son kez deniyorum... Nerde okudun?” dedi Ateş kavga etmemek için.

“Anket mi yapıcaz?”

“Pes!”

“Bak seninle havadan sudan konuşurum ama benimle kaba saba emir cümleleriyle konuşmayacaksın. Ve sakın başka bi anlam çıkarma! Zaten bu bir randevu değil sırf babama gösteriş olsun diye çıktım seninle? Çıktım derken o anlamda değil!”

“Sana asılmıyorum Ferah... Asla da asılmam! Çok konuşan kadınları hiç sevmem...”

“İtaatkâr seviyorsundur tahminen, çakma Christian Grey!”

“O kim be?”

“Erotik edebiyatın yeni havalı kötü çocuğu! Ööğğğ!”

Ateş kaşlarını ilgiyle kaldırıp sırttı, “Erotik edebiyat mı okuyorsun? Bahsetsene?”

“Hayır, popüler bi örnek verdim sadece! Ovidius seven sendin?”

“Of tamam konuşma, yemeğini ye.”

“Ne tamam?”

Ateş sert, gövdeli baharatlı şarabını başına dikip tek seferde bitirdi ve yenisini istedi. Şişe de isteyebilirdi, böyle giderse ihtiyacı olacaktı. (*Alkol denizinde boğulsam ne kar! Şirret!*)

Ferah balığını biraz didikleyip az sonra konuşmadan duramadı, “İstanbul Üniversitesi.” dedi.

“Hıı.”

“Sen?”

“Hayat Üniversitesi, baş belası fakültesi, canımı sıkma pişman olursun bölümü!”

“Tam sana yakışır!” (*Allah’ın kekosu!*)

Ateş bir sigara yaktı. Ferah tekrar laf atana kadar sustu. Genç kadın elbette üç dakikadan fazla susmaya dayanamadı.

“Ee nerde saklandın 23 yıl? Nasıl kurtuldun o katliamdan? Senin yerine gömülen o zavallı çocuk kimdi?”

(*Eveett sadede gelelim...*) “Çocuğu bilmiyorum, Akif biliyordur belki ona sorsana!”

“Babam o konuda masum. Aliye halayı çok severdi. Dikkat ettiysen evin her yerinde annenle senin fotoğraflarınız var. Her zaman iyilikle yâd ederdi.”

“Olabilir...”

“Sence bir insan kendi öz kardeşini ve öz yeğenini öldürebilir mi kuzen?”

Ateş dudaklarını ısırarak gülümsedi ve uzun düz kirpiklerinin altından dimdik baktı kıza, “Fena bir cadısın! Kuzen!”

“Evet hortlak kuzen... Arada hatırlaticam, gerçi söz verdin ama... Bana zarar vermeyeceğine?”

“Allah yeterince belanı vermiş zaten bir de benden bulma!”

Ferah alaycı ve yüksek bir kahkaha attı. Kaşlarını kaldırarak ciddi misin der gibi baktı. Babasını kastediyordu herhalde. Siniri bozuldu, epey güldü bu sözlere.

Ateş başını sahile çevirdi, (*Bin tane gönlüm olsa birini vermem!*)

“Merak etme babamla baş edebilirim! Seninle de!”

“Görüyorum... Zır zır ağlayıp dizlerinin üstüne düşen birine göre iddialı laflar bunlar?”

“Acıdan güçlendiğimiz tuhaf zamanlardayız diyelim?”

“Deyin matmazel... Siz daha acı görmemişsiniz...”

“Sen ne gördün de böyle oldun? Dünyada annesi ölen tek sen misin sanıyorsun? Babası yanında olmayan? Herkes senin gibi mafya mı olsun? Katil mi olsun?”

"İyi fikir, dünya nüfusu yarı yarıya azalırdı. Bana göre tüm siviller silahlandırılmalı. Teknolojik seleksiyon..."

"O hastalıklı fikirlerini kendine sakla yoksa yarın hakkında suç duyurusunda bulunurum."

"Dur daha hakkımda biraz delil topla hatta gider dava açarsın!"

"O günler de gelecek."

"Seni boşayınca kırk tane kurban kesecem Ferah!"

"Ben de zil takıp göbek atıcam!"

"Atanamayan Mezdeke! Rezil ettin şu güzelim yemeği, manzarayı, şarabı! Kadın nesline ziyansın!"

"İnsanlığa zararsın atanamayan Rocky! Dağdaki yabani ekosisteminde hayatını sürdürmesi gereken bir medeniyet düşmanısın!"

"Şirret!"

Ateş iki kadeh daha şarap içip konuşmadan yemeğini bitirdi. Dördüncü kadehi elinde evirip çevirirken gözlerini Boğazdaki ışıklara çevirdi düşünceli bir tavırla. Asıl amacına yani teşekkür kisvesi altında kızı yemeğe çıkarmaktaki planına sıra gelmişti.

"O katliamdan..." diye gözleri ufuk çizgisine dalarak anlatmaya başladı. "Beni kaçıran annemin babasıydı. Mehmet dedem! Dedemiz, kuzen."

Ferah ciddileşip gözlerini kısarak adama merakla baktı. Mehmet Yavuzhan'ı hiç görmemişti, dedesinin Ferah'ın varlığından hiç haberi olmamıştı. "Eee?" dedi devam etmesi için.

"Silahlar patlamadan iki dakika önce biri arka odanın camına taş attı. Baktım bizim çobanın oğlu Ethem. Noldu dedim. 'Gel gel yavru köpekler buldum çayırdı' dedi. Ben de tam yemek saati dışarı salmazlar diye arka camdan atlayarak çıktım, Ethem'le yavrulara bakmaya gittim. Sonra silah sesleri... Ben bayılmışım."

"Sonra?"

"Uyandığımda bir kamyonun kasasındaydım. Ne Ethem vardı ne başkası... Biraz yol gittikten sonra durduk. Beni kasadan Mehmet Dedem kucağında indirdi. Herkes öldü dedi. Baban da, annen de öldü, kan davaları evi bastı dedi. Beni sınırda birilerine parayla verdi. Sattı. 'Adını yerini yurdunu unut, yoksa sen de ölürsün, git şimdi' dedi. Bir daha da onu hiç görmedim. Tüm bildiğim bu."

Ferah düşündü. "Deden mi? Öz kızını? Nasıl olur." diye mırıldandı.

“Babamın babasının zaten 40 yıldır kan davalıları varmış. Taranoğlu ailesi aslen Sürmeneli, anne tarafından Midyat’a gelin vermişler zaten, Arhan Taranoğlu dedem; bi bayram ziyaretinde Midyat’a gelince bizim babaanneye vurulmuş, sonra da Sürmene’deki kan davasından kaçıp buraya yerleşmiş. Bizimkilerin Reis lakabı da Karadeniz’den geliyor anlayacağın... Yalnız çok belalı bir sülale bunlar... Sürmene’de tekneyle kaçakçılık, bıçakçılık filan yaparken canını yakmadıkları kimse kalmamış. Sülalenin yedi göbek tüm erkekleri kabadayı!”

“Ah inanırım! Ya Aliye hala?”

“Bu Mehmet Yavuzhan dedemiz de pek sivri zekâlı bir adammış! Bir taşla kaç kuş vurduğunu anla işte; Midyat’ta da Sürmene’deki gibi Ali kıran baş kesen olan ve kaçakçılık ticaretine rakip olan Taranoğlu erkeklerinden, zaten kurtulmanın yolunu arıyormuş. Babamın annemi kaçırmaması da tuz biber ekmiş. Sürmeneli kanlılarını Midyat’a getirip oyuna süren Mehmet Yavuzhan’ın ta kendisi... O katliamla Taranoğlu Hanesini bir daha Midyat’a dönemeyecekleri şekilde ortadan kaldırtmış oluyor hem de kendi eli kirlenmeden... Sürmene’ye haber yollayıp kanlılarınız burada demesi yeterli. Babamın intikam alacağını biliyor. O sırada Âdem amcam zaten solcu örgüt işlerinden içerde! Ortalık Yavuzhanlara kalıyor... Yani babana!”

“İyi de Aliye Hala?”

“Kuzum sen hala bir baba kendi kızına nasıl kıyar diye mi düşünüyorsun? Aynaya baksana... Allah’tan Akif, kendi babasının azcık medeniyet tozu yutmuş hali. Ki bu bile seni baş düşmanının oğlu ile zorla evlendirip hatta bi odaya kapatmasının önüne geçmedi!”

Ferah’m boğazı düğümlendi. Aliye Halanın kaderine bakıp haline şükür mü etmeliydi yani. Güçlkle yutkundu.

“İyi de neden? Sırf zalim olduklarına inanmamı bekleme!”

“Zaten babama kaçtığı için annemi silmişler. Töre, namus belası bilmem ne... Babama da İstanbul da Akif’e tetikçilik yaptırıyorlarmış, babam büyük sevkiyatlardan payına düşeni isteyince... Toplu bir temizlik olmuş anlayacağın! Benden de çok küçük olduğum için oradan uzaklaştırmakla kurtulmuş aklınca!”

Ferah dehşet içinde düşündü. “Yani o küçük çocuk büyüdü ve intikam için geri mi döndü?”

“Ben de babamın epey bi güncellenmiş haliyim tabi... Bakalım...”

"İyi de Mehmet dede öleli 20 yılı geçmiş! Babamın bu anlattıklarından haberi bile yok! Aliye halayı çok severdi! Seni de!"

"Parmağı olmasa bile haberliydi. Engel olmadı."

"Nerden biliyorsun?"

"Salak mısın Ferah babam hiç mi tanımadın?"

"Babam karanlık birtakım işlere karışmış olsa bile ailesine karşı bunları yapacak adam değil! Hem sen ortaya çıktığında şok olması haberi olmadığını kanıtlar."

"Benden haberi yoktu zaten, şok olması normal."

"Peki ne istiyorsun? İntikam mı? Eline ne geçecek?"

"Zevk."

"Zevk mi? Bak... Nasıl şartlarda kalbini bu kadar kararttın bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Çok zor olmalı, kabul... Ama bir avuç cahil, gözünü para bürümüş, ruh hastası aşiret manyağının mezalimini devam ettiremezsin! Devir değişti, herkes başka yerlerde... Filler tepişirken olan ezilen çimenlere olur diyen sen değil miydin en başında bana? Onlar birbirlerini boğazladı olan küçük zavallı Ateşe oldu... Şimdi sen aynı karanlıkla babama saldırıyorsun, olan Akifcan'a oluyor! O da senin yetim kaldığın yaşta. Hem mantıklı düşün? Gençsin, çok paran var? Kimseyi geri döndüremeyeceğin umutsuz bir karanlıkta, çamurda sürüneceğine; kendine aydınlık bir hayat kursana? Hiçbir şey için geç değil? At bu yükü sırtından!"

"Hoş ama boş laflar. Geri dönemeycekler olmadan, o dediğin aydınlık yolda yürünmüyor avukat. Kendini kandırma beni zaten olmaz da... Ne sen ne de ben... Asla sıradan insanlar gibi olmayacağız; 3+1 apartman dairelerinde oturup, kredi çekerek mobilya taksiti ödeyip, tek çocuğun en ideali olduğunu savunan orta direk hayatlar kuramayacağız... Savaşmazsak ölürüz çünkü cephede doğduk, kundağımıza nazarlık diye el bombası astılar bizim... Bunlar öyle aileler... Bu topraklar insanı özgür bırakmaz, coğrafya ve aile kaderdir Ferah!"

Yutkundu ve gözlerini kırpıştırdı Ferah ama adamı taklit ederek, "Hoş ama boş laflar" dedi. Şarap içti, düşündü. 24 yaşına dek böyle ummamıştı. Şimdi de inanmak istemiyordu. İnsan kaderini kendi belirleyebilirdi. Aksine inanırsa yaşayamazdı.

Ateş devam etti, "Anamın mezarında kemikleri bile çürüdü, babam desen kanser kızım! Üniversite okursun, askere gidersin, evlenirsin,

çocuk yaparsın arkanı hep anan baban sıvazlar, aile saadeti dersin? Böyle normal olunur. Normal olanı normaller bulur, deliyi deli, davul bile dengi dengine. Dedim ya dua et ben Alemdar Reisin güncellenmiş haliyim bak ona kalsa; Akif'in gırtlığını kes bitsin! Nasılsa gebereceğim diyor adam, ama yooook... O kadar basit değil."

"Ne yapacaksın babama?"

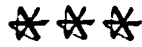
"Akif"le oynayacağım... O çok değer verdiği ticaretine beni de ortak edecek, annemin çöktüğü mirasını sökülecek, tüm sevdikleriyle sınanacak... En son o!"

"İflah olmazsınız!"

"Olmayalım. Sen kendine bak nasıl sıyrılacaksın bu karanlıktan? Yine de şansın varken kurtulabilirdin Ferah Jabir? O uçağa binip gitmek hayatının fırsatıydı. Dönmezdin... Ben de olsam arkama bakmazdım. Baban izin verseydi."

"Anlamıyorum?"

"Baban seni Ruslara kaçtırttırmıyaydı şimdi senle burada olmazdık! Arzu ettiği gibi Niko beni öldürseydi belki de sen şimdi Rus kocanla şarap içiyor olurdun? Ya da votka? Hadi Ura!"

34. Kasım 2018 - Ateşle Oyun - İstanbul

"Dikensiz gül yoktur ama gülsüz pek çok diken vardır."

Arthur Schopenhauer

Akif, kahvaltıdan önce, sabahın çok erken bir saatinde evden çıkmıştı. Ateş, sabah sporunu yapıp, duşunu alıp, hazırlanmış ve evin salonuna kahvaltıya inip yalnız başına sofraya oturmuştu. Servis yapan mutfak çalışanı Seher ile biraz sohbet etti.

"Böreği kim açtı Seher Hanım?"

"Aşçımız Kerime Hanım yaptı Ateş Bey. Beğendiniz mi?"

"Nefis! Ellerine sağlık, tabi sizin de."

"Afiyet olsun efendim. Başka bir arzunuz?"

"Mersi."

Ferah merdivenlerden inerken konuşmanın sonunu duymuştu. (Şimdi de hizmetkârlara şirinlik yapıyor zalim!)

“Günaydın.” dedi suratsızca masasını yanından geçerken.

“Günaydın karıcım.”

“Karıcım deme bana, bu evde herkes bu evliliğin gerçek olmadığını biliyor!”

“Günaydın şirret! Baban hariç demek istedin sanırım?” diye düzeltti Ateş. Kızarmış ekmeğinin üstünü ev yapımı reçellerden biriyle sıvarken Ferah’ın kıyafetini süzdü göz ucuyla. (*Yine yırttıracak bana üstünü başını!*)

Öte yanda mutfaktaki çalışanlar Ateş hakkında konuşuyor, ondan ne kadar kibar ve cana yakın diye bahsediyorlardı.

“Ateş Bey böreklerle bayıldı. Çok kibar, çok tatlı dilli bir oğlan valla-hi ben çok sevdim” diyerek Seher diğerlerine anlatırken genç ve bekar olan Esmâ içinden, (*Ferah cadısına bak, koca malikâneye tek başına hanım oldu! Gül gibi oğlanla da evlendi ooh suyundan da koy!*) diye düşündü kıskançlıkla.

Ferah sofraya gelip kendine antika porselen demlikten çay koyarken, Ateş’in de boşalan bardağını doldurdu az önceki şirret kelimesini duymazdan gelerek, çünkü az sonra Ateş’ten bir şey isteyecekti.

“Çıkacak mısın?” diye sordu.

“Evet.”

“İşe mi?”

“Ne var Ferah?”

“Beni de ofise bırakır mısın? Babam hala evden çıkmama izin vermiyor da, sen götürürsen bir şey diyemez.”

“Neden?”

“Duruşmam var.” diye yalan söyledi kız. Ateş tekrar baktı onun ip askılı beli açık seksi bir büstiyer ve diz altına kadar açılarak inen çiçekli etekten oluşan kıyafetine ve beli açık büstiyerle mahkemeye gidilmeyeceğini düşünerek yalan söylediğini anladı.

“Olur ama balayında çok çalışıp kendini yorma, hem çalışmana da gerek yok. Çok paramız var. Sana bi ek kart çıkartayım karıcım.” diye kızı sinirlendirmek için laf attı.

Ferah “Para için çalışmıyorum zaten ek kartın sende kalsın kuzen! Hatırlatırım ben Akif Yavuzhan’ın kızıyım! Ofis işleri dışında Baroya gelen mağdur kadınların davalarına gönüllü olarak bakıyorum. Tabi sen anlamazsın, hak, hukuk, adalet filan...”

“Hıı...” (*Gösterecem ben sana kuzeni! Sonra...*)

Ateş’in tank gibi jipiyle, evden birlikte çıktılar.

“Niye şoför kullanmıyorsun ki?” diye sordu Ferah.

“Gerektiğinde kullanıyorum.” deyip radyoyu açtı Ateş. Geçen akşam Boğaz’a giderken olduğu gibi müzik savaşı yapmamak için. Radyo-da burnu tıkalıymış gibi yutkuna yutkuna konuşan Dj, 90’lar pop saati diye anons etti. Ve ‘Sertap Erener’den Ateşle Barut’ çalmaya başladı. Ferah camdan dışarıya bakarken radyoya henüz kulak vermemişti, aklı o günkü buluşmasındaydı.

Ateş şarkının sözlerini duyunca bir kahkaha atıp teybin sesini açtı.

Ateşle barut ah yan yana durmaz

Gönül dilinden anla biraz!

Bir dokunursan, ah dokunursan

Ellerim mızrap olur, yüreğim saz...

Ferah ters bir bakış attı Ateşe, siniri bozulmuştu. Adam çapkın bir bakışla göz süzerek kızın yüzüne şarkıyı mırıldandı.

Gözlerin gözlerimden geçerken

Ah! Yine tövbelerim bozulur...

“Sabah sabah dünyanın en sevimsiz serenadı olsa gerek!” diye söyle-nip Ferah başını yola çevirdi. (*Şarkıyı da severdim, artık sevmeyeceğim!*)

(*Şirret cadı!*) Ateş, şarkıya ve bu tesadüfe gülüp duruyordu. Ferah’a neşeli ve sinir bozucu gözükme de cabasıydı! Keyfi epey yerine gelmişti. Ferah’ı ofisinin önünde indirirken takıldı, “Adliyeye giderken üstüne bi-şey giy de, hakim kıyafet alacak paran yok sanmasın.”

“Ofiste ceketim var moda gurusu, sağ ol!” kapıyı çarpıp gitti Ferah. (*Anladı mı ne? Uyuz, ukala, sersem! Aman anlarsa anlasın bana ne, ona sadakat borcum mu var? Ne münasebet!*) İçeri girip önce arkadaşlarıyla sohbet edip kahve içti. Öğlen molasında Ayşegül onu görmeye geldi ve terasa çıktılar. Ferah’a uzun uzun sarıldı.

“Arabanı aşağıda görmedim, eşin mi bıraktı?”

“Eşin deme şuna of, evet! Babam evden salmıyor hala! Güvenç Bey de elimdeki tüm dosyaları diğer avukatlara paylaştırmış. Hem işsiz hem esi-rim! O ukalanın ise evden tek çıkış biletim olması da çok sinir bozucu!”

Ayşegül sırtarak, “Deme öyleee.”

“Ayşegül Allah aşkına!”

“Canım, sen de iyi taraflarından bak.”

“Hangi iyi tarafından pardon?”

“Bişey sorucam, hala aynı odada mı kalıyorsunuz?”

“Maalesef dedim ya! Neyse ki babama rağmen bi kanepe getirdi oda-ya, orda uyuyor. Gerçi uyuduğu da söylenemez vampir midir baykuş mu-
dur nedir, ne tuhaf yaratık!”

Ayşegül hevesle iç geçirerek “Ayyy oooff!” dedi.

Ferah yeşil gözlerini kocaman açarak, “Sakın edepsiz bir yorum yap-
ma gebertirim!”

“Tamam, belertme gözlerini... Keşke beni de babam zorla Ateş gibi
biriyle evlendirse nerdeee!”

“Fanteziye bak! Genetik kodlarında var tabi cariyelik, senin suçun
değil...”

“Tamam, seninle tartışmayacağım!”

“İyi olur zaten çok gerginim. Bak arayan soran olursa adliyede dersin
tamam mı? Ofisteki kızları da tembihledim. Emrah geldi, ben onunla bu-
luşmaya gidiyorum.”

“Neee? Hiiii! Delisin sen!”

“Deliyim evet, sus bağırma. Hadi bana şans dile Emrah’ın sesi telefon-
da hiç iyi gelmiyordu. Of ne dese haklı... Ne yapıcım...”

Ferah üzerinde önü açık bir ceket, elinde pırıltılı bir clutch çanta, aya-
ğında 12 santim ince topuklu stiletolar ve rüzgârda maşalı uzun saçları
savrularak ofisin önünde taksi beklerken mırıldanıyordu.

Gözlerin gözlerimden geçerken

Ah yine tövbelerim bozulur...

(Üff! Dilime dolandı gıcık şarkı, tövbe tövbe tövbe!)

Taksiyle buluşma yerine giderken takip edildiğini bilmiyordu tabi.
Peşinde eski bir özel kuvvetler komandosuna vardı. Ateş daha evden çıkma-
dan Nejat’ı aramıştı.

“Abim seni bugün önemsiz bir iş için rahatsız edecem ama... Alem-
dar’ın çocuklar çok salak malum... Bugün Ferah’ı takip eder misin? Sev-
gilisiyle buluşacak bana konum ve fotoğraf at sana zahmet.” Demişti. An-
kara’daki ofisten, Emrah Taşkın denen adamın tüm bilgilerinin gelmesini
bekliyordu.

Ferah, İstanbul'da daha önce hiç böyle bir yerde buluşmadıkları halde en kalabalık ve ona göre varoş Avm'lerinden birinde niye sözleştiklerini anlamıyordu. Avm'nin terasında iğne atsan yere düşmez kahvecilerden birinde buluştular. Tanışalı daha bir yıl olmasa ve Emrah hep okyanus aşırı görevde olsa da izinlerinde birlikte geçirdikleri vakitte adamdan epey hoşlanmıştı. İyi eğitilmiş, kibar, saygılı, temiz aile çocuğu, romantik, çok romantik biriydi ve başına bu gelenler olmasa Akif'e bile Emrah'tan bahsetmek üzereydi. Emrah, izinlerinin üçte ikisini İstanbul'da Ferah ile kalanını da Mersin'deki anne babası ve kardeşleriyle geçiriyordu ve çok az görüşebiliyorlardı. Görevdeyken telefon bağlantıları da pek olmuyordu. Adamın bir liman bulup arayabildiği kısa vakitleri Ferah iple çekiyordu. Henüz aralarında geleceğe dair bir konuşma geçmemiş olsa da Ferah (*bir gün evleneceksem Emrah gibi düzgün biriyle evlenirim*) diye düşünüyordu.

Emrah'ı görünce hızlıca yürüyüp boynuna sarıldı sevgilisinin "Emraaaahh!" dedi ağlamaklı fakat hemen itildi.

"Napiyosun biri görecek!" dedi adam telaşla ve etrafa bakınarak ve sinirli bir tavırla oturdu. Zaten telefonda da fazla konuşmamıştı, Ferah çok ısrar etmişti buluşmak için.

"Gel her şeyi yüz yüze açıklayayım." demişti.

"Takip ederler mi seni?"

"Yok, merak etme."

"Nasıl etmem?"

"Emrah çok üzgünüm. Ben... Babamın böyle biri olduğunu bilmiyordum."

"Akif Yavuzhan ha vay be? Demek onun kızıydın? Bana yalan söyledin Ferah bilsem yanına bile yaklaşmazdım! Bak ben ailenin alengirli işlerinden anlamam tamam mı ben denizci adamım, kafam basmaz mafyaya aşirete filan! Ancak dizilerde görmüşüm, sen bana anlatmaya çalışıyorsun! Sen benim başıma dert açarsın, ben memur çocuğuyum! Sahte evlilik filan da anlamam Ferah! Sen o mafya zibidiyle evlendin mi evlendin! Bitti benim için... O gün bitti."

"Bit- ti mi? Di- dinlemeyecek misin?" dedi Ferah kekeleyerek.

"Kızım o mafyalar benim topuklarıma sıkar, sen deli misin? Kafama sıkıp üstüme beton dökseler kimsenin ruhu duymaz, senin baban, ta Hindistan'da bile silah baronu olarak nam salmış! Kocan olacak zibidi ve katil babasıyla, kabadayı amcasını saymıyorum bile! Adam bana gelip

karımdan uzak dur dese ben ne diyecem? Yok, Ferah benim sevgilim, aramızdan çekil, mi? Bir daha beni arama Ferah. Lütfen... Sendeki tüm iletişim bilgilerimi sil. Kusura bakma. Seni severdim ama canımı daha çok severim. Hoşça kal.” deyip kalktı ve etrafa endişeli bakışlar atarak uzaklaştı adam.

Ferah ağzını bile açamadan kalakalmıştı. Bir su bile içmeden, hal hatır sormadan, tokat yemiş gibi sertçe terk edilmişti. Masaya kapanıp ağladı. Bir garson gelip *‘Hanımefendi iyi misiniz?’* diyene ka’dar... Sonra apar topar kalkıp kendini sokağa attı. Ağladı, yürüdü... Hiçbir cevap dahi verememişti. Hem ne diyecekti... *(Çocuk haklı! Ateş manyağı Emrah’ı öğrense zarar vermeyeceğinin garantisi var mı? Lanet olsun!)*

Bir taksiye binip Taksim’e gitti ve bir bara oturup içmeye başladı. İçti, ağladı, kalktı İstiklal’de biraz yürüdü sonra başka bara girdi şarabın üstüne bira içmeye başladı. Telefonunu da kapattı. Mahvolan hayatına, kaybettiği özgürlüğüne, yaşadığı korkulara, duyduğu tüm korkunç sözlerle, yerle bir olan gururuna, ümitlerine, âşık olduğu adama... Gece yarısına kadar ağlayıp ağlayıp içmeye devam etti.

Evde Akif “Nerde bu kız? Başına bir şey mi geldi? Nasıl ofise bırakıp gidersin? Ne duruşması Ateş, tüm davalarını diğer avukatlara devretti! Ya başına bir şey geldiyse?” diye kriz geçirirken Ateş rahat rahat oturmuş umursamazca TV izliyordu.

“Bana ne!” dedi.

Akif bağırды, “Sanaaa! Karını zapt edemeyeceksen, kapısına iki koruma dikeyim demiştim! Ne biçim kocasın? Ele güne karşı da mı sorumluluk duymuyorsun?”

(Bana ne biçim koca diyenin altından karısını... Neyy-see...)

“Yoo, hiç duymuyorum. Zapt etmek istesem öyle bi zapt ederim ki kendini şaşırır o şirret kızın! Bana ne, ne hali varsa görsün salak! İnşallah Ruslar gene kaçıır da kurtulurum!”

“Ben de seni adam sanmıştım, tüh!” deyip gitti Akif bu kez adamlarına bağırıp çağırды.

“Polisi arayın! Mobeselere baktırın! Taksicilere anons geçtirin! Bulun şu kızı!” diye.

Nejat hala Ferah’ın ensesinde olduğu için rahattı Ateş. Bekliyordu kızın ne yapacağını... Daha ne yapacağını...

Az sonra Nejat’tan mesaj geldi: **‘Abisi kız iyice sarhoş oldu, etraftan da ilgi çekiyor, ne yapayım?’**

Ateş (Onun peşine adam taktığını anlarsa aııııı aolır. Üstelik manitacılığını bildiğimi de anlar.) ‘Takipte kal abi, hiçbir şey yapma.’ yazdı.

‘Tamam da abisi? Asılanlar var? Tekin bir yerde değil?’

‘Geliyorum!’

Akif’e, “Tantana yapma, buldum kızını, Nevizade’de bitli bi pubta kafayı çekiyormuş öğlenden beri! Gideyim de davulcuya ya da zurnacıya varmasın alık!” deyip çıktı.

Ara sokaklardaki mekâna varması yarım saat sürmüştü. Dışarıda Nejat ile buluşup sordu, “İçiyor mu hala?”

“Yok, tuvalete gitti kusacak gibiydi. Hali çok fena. Denizci oğlan terk etti galiba, kız sürekli ağlıyor.”

“Tamam abim sağ ol, gerisi bende.” deyip içeri girdi.

Doğruca tuvaletlerin olduğu yere gittiğinde, tuvalet kapılarının önünde iri yarı, küpeli, sakallı hipster kılıklı bir oğlanın Ferah’ı sıkıştırıp taciz ettiğini gördü.

(Eh olacağı buydu! O Amerika’dan ithal, hanım hanımcık avukat stiliyle, 1,70 üzeri boy, manken gibi fizik, bir içim su yüz güzelliği ve güzel olduğunun aksine yetersiz zekâsıyla olacağı buydu... Senin ne işin var bu bitli birahane de be hey matmazel?)

Adamı tişörtünden tutup kızın üstünden çekerek karşı duvara fırlattı. Ferah bir çığlık attı.

“Ateeeeş!”

Kavga olduğunu sanıp arkadaşına yardıma gelen beş altı kişiyi daha tekme tokat sıra dayağına çekti Ateş. Ferah duvarın köşesine sinmiş, elleriyle ağzını kapatarak dehşetle bakıyordu. Ateş’in tek başına yedi kişiyi tek bir fiske bile yemeden tepelediğini gören başka bar sakinleri hemen uzaklaşıp polise haber verdiler.

Ateş dövüp üst üste attığı adamları yerde bırakıp Ferah’ı bileğinden tutup çektiirdi

“Yürü hadi geri zekâlı seni!”

Hızlıca ara sokaklara dalıp uzaklaştılar. Ferah önünü göremeyecek kadar sarhoştı ve ayağındaki çivi topuklarla Arnavut kaldırımını dar sokaklarda Ateş’in peşinden yetişemiyordu. Nefes nefese,

“Dur! Öldüm dur!” deyip ayakkabılarını çıkardı ve yalın ayak koşmaya çalıştı.

am batacak bide onunla uğraşmayayım) diye düşünüp kızı kucağına aldı.

“Evde görüşecez Ferah Hanım! Hiç koca dayağı yemiş miydin? Hayır mı? Anladım, bu ilk olacak...”

35. Kasım 2018 – Metres - İstanbul

“İnsan gerçeğe buz, yalana ateştir.”

La Fontaine

Ateş, Akif’in Emirgan’daki şato misali evinin yakınındaki koruya sabah koşusuna çıkmıştı. Birkaç kilometre koşup dönüşte Saygın ile telefonda konuştu,

“Nasıl gidiyor evlat? Toparlandın mı?”

“Bugün de uyandık şükür. Koruda koştum, şimdi eve dönüyorum.”

“Dinlenseydin biraz daha?”

“Gerekmez. Sende ne var ne yok?”

“Sana haberlerim var, Akif evdeki çalışma odana gizli kamera yerleştirdi. Jipine de Gps vericisi. Takip ediliyorsun.”

“Eyvallah. Çıkarıp bi tarafına mı sokayım? Yoksa kalsın, kendini çok akıllı mı sansın lavuk?”

“Kalsın bir süre. Sen hallettin mi?”

“Akif’in arabası tamam. Sen böceğin güvenlik şirketinin detektörüne yakalanmayacağına emin misin?”

“Öyle umuyoruz, bu tamamen yerli üretim ve gizli bir teknoloji ürünü.”

“İyi bakalım, Allah Türk mühendislerine zeval vermesin! Ferah’ın telefonuna da takip programı kurdum dün gece. Konumu, tüm mesaj ve konuşma kayıtları sadece benim telefonuma düşecek.”

“Bu çok iyi. Keşke Akif’e de yapabilsek ama telefonunun güvenlik duvarını hala aşamadık. Artık muhtemelen evindeki çalışma odasında hususi görüşmeler yapmayacaktır ama odaya da sızmanın bir yolunu bul. Şu şeyi konuşalım mı?”

“Konuşacak bir şey yok!”

“Peki, sen bilirsin ama anlaştık değil mi? Bu operasyon bitene kadar annenden uzak durmalısın yoksa kadını Akif’e yem edersin. Annen olduğunu bilmesine gerek yok, senin ilgin olduğunu öğrenmesi yeter. Zaten hastanedeki vukuatından beri Akif de bir şeyler arıyor.”

“Ne aradığımı arıyor, kadını falan bildiği yok. Neyse anladık, tamam.”

“Senin için sevindim evlat.”

“Öf Saygın... Neden hiçbir zaman bana sahici gelmiyorsun acaba?”

“Niçin onca yıla rağmen bana güvenmiyorsun Civanım?”

“Diyene bak hele! Biz senden böyle gördük!”

“Neyse başka ne var ne yok?”

“Turşu var, şalgam var, sirke var... Yer misin?”

Güldü Saygın, “Sersemi! Canın mı sıkkın, ne oldu?”

“Pek parlak diyemem. Hatun çok kafamı ütölüyor.”

“Bir şey mi oldu?”

“Dadılık yapıyorum daha ne olsun? Komando dadı!”

“Evvvlsi gün, Akif’in malikanesinde yemekler çok iyi, ben burda yaşıyorum, falan diyordun?”

“Ferah şirreti durmadan bi arıza çıkarıyor ve sabrım taşmaya başladı... Neyse bugün halledeceğim bu küçük sorunu... Kapat!”

“Görüşürüz, kendine dikkat et.”

Ateş odaya döndüğünde Ferah hala ölü gibi yatıyordu. Duşa girip çıktı, kadın hala uyuyordu. Sokulup omzuna dokundu. “Aloooo... İyi misin?”

“İıııııhh.” diye inleyerek gözlerini zar zor araladı Ferah, mahmurca baktı. Üstündeki pikeyi boynunun altına kadar çekip Ateş’i ilk kez görmüş gibi bakarak gözlerini kırptırdı. Böyle bir hangover gecesinin ardından bile nasıl da güzeldi. Kadınlar böyle gecelerin ardından genelde makyajı akmış, alkolden yüzü gözü şişmiş ve darmadağın olurdu ama Ferah sadece biraz solgun ve yine de kusursuzdu.

“Git başımdan sabah sabah!” dedi.

“Ne sabahı öğlen oldu.”

“Ya? Of.” deyip başını tuttu acıyla, yüzünü kırıştırarak yatağın içinde bağdaş kurarak oturdu. Haline baktı, büstiyerinin askılarından biri kopmuş önünde sarkıyordu, eteği lekeli ve kırış kırış olmuştu, üstelik üstü başı sigara ve içki kokuyordu. Kendinden iğrendi. Midesi de çok fenaydı

üstelik. Darmadağın oymuş saçlarını nice beyaz parmaklarıyla karıştırıp olanları hatırlamaya çalıştı.

Ateş "Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ferah ona bakmadan "Üstüne bir şey giysene sen!" diye çıkıştı belinde banyo havlusu ile karşısında dikilen adama. Eteklerini toparlayıp sarsak hareketlerle yataktan kalkmaya çalıştı.

"Nasıl geldim buraya? Sen mi?"

"Alık! Madem içince şuurunu kaybediyorsun bir daha içme! Üçüncü kez hayatını kurtardım ama bir daha seni ister kaçırsınlar, ister kurşuna dizesinler, ister tecavüz etsinler umurumda olmazsın! Dul kalırım diye de dert etmem ha!"

"Ne diyorsun be git başımdan üff! Başım çatlıyor!" deyip kendini banyoya kapattı Ferah. Duşa girip başını soğuk suyun altında tuttu. Yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Hatırladıkça kendi kendine kızdı ve dahası için zihnini yokladı. En son Ateş'in kucağında arabaya bindiğini hatırlıyordu sonrası yoktu. *(İyi bari sarhoşluğumdan yararlanmamış!)* diye düşündü. Gerçi kendisi için yedi sekiz kişiyi bir güzel dövmüştü barda. *(Teşekkür mü etmeliyim? Beni nasıl buldu ki? Of! Orda pisliğin biri peşime takılmıştı ve hayırdan anlamıyordu! Tam zamanında yetişti, yoksa?)*

Feci bir baş ağrısı ve berbat anıların ağzında bıraktığı paslı tatla duştan çıktı. Kapı aralığından Ateşe seslendi, "Biraz dışarı çıkar mısın, kıyafet almamışım."

"Geç, bakmıyorum."

"Ya of, çık işte!"

"Lan bakmıyorum geç işte!" deyip arkasını döndü Ateş. Ferah üfleterek parmak ucunda odaya süzülürken bir kez daha aptallığına ve sarhoşluğuna kızıp giysi dolabını açtı. Ateş başını çevirip göz ucuyla ona baktı. *(Allah bacak vermiş, akıl vermemiş!)*

Ferah eşyalarını alıp banyoda giyinip saçlarını kuruttu, dişlerini fırçalayıp solgun bir yüzle gelip yatağının ucuna oturdu. Ateş güya kitap okur gibi koltuğuna uzanmış pazar keyfi numarası yapıyor ve kızın konuşmasını bekliyordu. Ferah nerden başlayacağını bilemedi. Hala darmadağındı.

Bezgince omuzlarını ve gardım düşürerek az sonra, "Teşekkür ederim Ateş." dedi.

"Rica ederim bir daha olmasın."

“Merak etme kendime saygımdan... Bir daha kendimi böyle yerlere düşürmeyeceğim!”

“İyi edersin, akşamki rezilliğin aramızda, rahat ol.”

“Tamam, sağ ol dedik ya.”

Ateş kitabını bırakıp koltukta doğrularak kıza döndü. “Diyeceksin tabi matmazel! Nasıl bir koca? Sevgilisi terk etti diye bitli barlarda alkol komasına giren karısının kıcını toplar ki?”

“Sen beni mi takip ediyorsun?”

“Takip etmeme gerek yok aptal! İstesem yerin dibine de girsen bulurum seni! Ama bir daha arattırma!”

“Merak mı ettin?” dedi Ferah dik dik bakışlarla.

Ateş nefis bir sırtmayla kıza karşılık verdi. “Hoşuna mı gitti? Merak edeyim istiyorsun dimi? Birisi teselli mi arıyor yoksa? Öyleyse ben iyi bir teselli ödülüyümdür canım.”

“Ne münasebet! Psikopat koca rolü tam senlik diyorum! Uçan Ateş! Bam güm hah!”

“Bakıyorum da işine gelince adam dövmeme gülüyorsun. İşine gelmeyince canavar diyorsun. Neyse, ne oldu senin şu düz adam? Nereye gitti topuk yaylasına mı? Tabansız arkasına bakmadan kaçtı dimi? Taaaabansız Emraaah! Taaaaabansııııı Emrah!” Diye çocukça bir şarkı tutturarak Ferah’ı az sonra söyleyeceklerinden önce çıldırtıp üstüne çekmeye başladı Ateş ve bir kahkaha attı.

Ferah burnundan soluyarak çıkıştı, sevgilisinin adını bile öğrenmişti demek? “Canavardan da ötesin! Hayatımı mahvettin! Nefret ediyorum senden aşagılık!”

Ateş (Nihaaaaaayeeeeeeet) diye düşünerek kitabını koltuğa fırlatıp ayağa kalktı.

“Ah! Aşk acısı çekmenin de mi suçlusunu ben oldum matmazel?”

“Sen ve babam tabi ki! Emrah’ı siz bile tehdit edip korkutmuş olabilirsiniz aslında? Niye düşünemedim!”

“O dediğin sikimde bile olmaz! Akif bilse ne yapardı onu bilmem ama benim gözümde kendini bu kadar önemseme, seni küçük ahmak! Hayatını kurtardım diye kibirlenme, o benim hobim! Tabansız sevgiline gelinceee... Akıllı adammış, keşke sen de biraz akıllansan. Hem ne boktan adam bulmuşsun öyle, gemi kaptanıymış, pöf! Altı ayda bir gelip tatmin

sedebiliyor muydu seni? Eminimi etkeli doğalıyordur! Ha bide denizciler için öyle böyle derler.” deyip kendi kendine güldü.

“Kes şunu seni pislik!”

“Terkedilmiş, zavallı ıslak kedi yavrusu! Senin şu düz adam da sanki toz adam olmuş ha? Gördün mü yolun sonunu!”

Ferah ayağa fırlayıp Ateş’in karşısına dikildi.

“Sen? Hem benim hayatımı çalıp hayallerimi başıma yıkıp hem de sevdiğim adam hakkında bilip bilmeden konuşamazsın tamam mı? Senin gibi bir caniden korkmak bence adamlık değil, insanlık meselesi! Ama sen anlamazsın!”

“İnsanlık meselelerinden alıkoyduğum için üzgün değilim aslında ama ben de bazı bokların kokusunu daha iyi almaya başladım. Bak, o tabansız seni terk etmekle iyi etti! Onu asla tehdit filan etmedim, kıcımın kenarında bile değilsin avukat! Yalnız...” Ferah’ı sertçe kolundan tutup yüzüne, gözlerine eğildi ve “Senin gibi bir doğrucular becermişe bile yakışmıyor metreslik!” deyip hain bir gülüş attı kızın yüzüne ve kolunu bırakıp bir adım geri çekildi.

“Ne diyosun be salak?”

“MET- RES! Babacığın, demek bu yüzden seni bana apar topar kakaladı! Rezilliklerin ayyuka çıkmadan ha?”

Ferah yerinden fırlayıp “Seni gebertirim ne saçmalıyorsun!” deyip vurdu Ateş’e.

Ateş kollarından sertçe yakalayıp sarstı onu. “Metres diyorum! Nasıl oluyor da evli çocuklu bi adamla aşk yaşayıp, arkasından içki komalarına girip, bide bana adamlık hakkında ahkâm kesebiliyorsun? İstiyorsan git devam et tertemiz sevdana! Kumalık da yakışır sana!”

Ferah çığlık atarak çırpındı. “Bıraaaaak! Aşağılık! Yalan söylüyorsun! Ne demekmiş o? Parçalarım seni bırak! Bırak hayvaaaan!”

Ateş kızı bıraktı, “Ne dediğimi duydun işte!”

“Ben! ASLAA! Evli biriyle birlikte OLMAM!”

“Tablo öyle demiyor ama... Ha? Evli olduğunu bilmiyorduksan öğrendin işte... Senin kaptan basbayağı ikili oynamış aylardır. Ne kadar aptalsın! Hatta sen ne biçim avukatsın, internetteki sahte profiline nasıl kandın? Sana hukuk diploması veren üniversitenin ta...”

Ferah yüzünü elleriyle kapattı. Sonra kulaklarını kapattı. Başın

hiddetle sağı sola salladı, “Hayır! Hayır, olamaz yalan söylüyorsun aşağılık! Asla olamaz böyle bişey!”

“Neden olmasın? Adamı ne kadar tanıyorsun? Ha pardon düz adamdı? Yüzüne bakınca karşı tarafı mı görüyordun naylon suratından, yoksa ebenin amını mı? Al bak!” deyip bir sarı zarf fırlattı Ferah’ın önüne.

Ferah titreyen parmaklarıyla zarfa uzanıp açtı. İçinden dökülenlerden, önce beyaz A4 kâğıda baktı; bir nüfus kayıt örneğiymiş 1987 Mersin doğumlu Emrah Taşkın, Evli. Karısı; Portekiz vatandaşı, Teresa Elia Taşkın. Kızı, 2013 doğumlu Melisa Nur Taşkın. Ve kadının sosyal medya profillerinden alınmış, yakın zamanda paylaşılmış mutlu aile pozları... Ferah bir çığlık atarak kâğıtları elinden fırlattı.

(Evli miymiş? Evli? Çocuğu bile var! Orospu çocuğu Allah seni kahretsin!)

Yere çöküp başını dizlerinin arasına alarak olduğu yerde büzüştü. Başını kollarıyla sıkı sıkı sararak yüksek sesle ağlamaya ve hıçkırıklarının arasından küfür etmeye ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Ateş onu bir süre izledi. Uzun zamandır kıza fena halde bileniyordu ve sonunda hıncını alabilmişti. *(Kimse bana hakaret edemez!)* Az sonra karşısında yere çöküp omzuna dokundu, “Bana bak?”

Ferah irkildi ama başını kaldırıp bakmadı, omuz silkti.

“Bak bi yüzüme?”

Ferah hiddetle başını salladı. Çok utanıyordu. “Bakamaaamm...” dedi inleyerek. Kahrolmuştu.

(Nasıl kandırıldım? Nasıl bu kadar kör olabildim?)

Ateş sormaya devam etti, “Anlaşıldı bilmiyordun. Eh, salak kızların başına gelir böyle şeyler çok da şeyapma?”

Ferah hıçkırarak başını iyice gömdü. O an hiç bir söz onu avutamazdı. Düşe, düşe, düşe yerlerdeydi işte... Ateş’i kendine daha fazla güldüremezdi, bu kadar aşağılanmaya tahammül edemezdi.

Ateş kalkıp odanın öte ucuna gitti ve sonra geri geldi, “Baksana? İntikam istiyor musun?” diye sordu.

Ferah hızlı bir soluk alıp verdi ve başını ağır ağır kaldırıp kıpkırmızı gözlerle Ateş’e baktı. Darmadağın ve şaşkındı.

Ateş onun gözlerinin içine bakarak işaret parmağına taktığı silahını parmağının ucunda sallandırarak, “İster sen yap. Kıyamazsan ben

yapayım. Delilleri karartırım korkma. dıyordu.

Ferah ağzı açık bakakaldı, gözlerini kırpmadan ve ağır ağır silaha elini uzattı.

(Eveeeeet. İşte böyle avukat...)

Ferah silahı tutup elinde sıktı ve kaşlarını çatarak tüm utancının acısıyla namluya baktı.

“Nasıl çalışıyor bu?” diye fısıltıyla sordu.

Ateş silahı kızın elinden alıp emniyetini açtı ve şarjörü çekip geri uzattı, “Doğrultup tetiğe basıyorsun.” dedi.

Ferah başını salladı “Tamam.” ağır ve soğuk metali elinde tartıp bir süre deli deli baktı (*Daha kötüsü olamaz ya?*)

“Gel götüreyim seni, o piç kurusundan intikamını al. İyi gelecek bak. Rahat ol ben arkanda iz bırakmam.”

“Tamam. Üstümü değişeyim, dışarda bekler misin?”

Ateş gülerek “Adam vurmaya da kıyafet değiştirip giden cinse kadın denir sanırım. Hadi bekliyorum.” deyip odadan çıktı.

Ferah o çıkınca kapıyı içerden kilitledi. Daha fazla aşağılanmayı kaldıramayacağını düşündü.

(*Affet Allah'ım... Bu utançla yaşayamam... Bana metres dedi! Bana? Metres... Dayanamıyorum... Allah'ım affet...*) Bir duvara tutunup dakikalarca boşluğa baktı, derin derin iç çekti. Sonra kapıyı açtı. Ateş koridorda dikiliyordu. Silahın namlusunu adamın yüzüne doğrulttu. Ateş iki elini yanlarında yavaş yavaş kaldırdı, gözleri büyüdü,

“Saçmalama napıyorsun? İndir şunu Ferah!”

Ferah, uyuşan parmaklarını açıp kapattı. Silah ağırdı. Kuvvetle bastırmasına rağmen tetiğe basamıyordu. (*Ne sertmiş bu tetik!*) Gözyaşları yüzünden süzülüp boynuna, göğsüne aktı. Titriyor ve içinden ettiği dualarda kelimeler birbirine karışıyordu. Namlunun ucunu iyice kaldırdı, bu kadar yakın mesafeden ıskalamazdı herhalde...

“Ferah bana değil, seni kandıran o ite sıkacaktın! İndir şunu dedim!”

“Kes sesini!” (*Hepsi onun yüzünden! Dilinden kurtulamam, beni rezil edecek. Babama söylerse daha da mahvolurum. Ölürsen kurtulurum... Başka yol yok! Bu ev cehennem bana! Artık nefes alamıyorum!*) Kendisiyle epey cedelleşti. Ateş ona doğru temkinli iki adım atarak silahı almak için uzanmaya yeltenince çığlık atarak ayağını yere vurdu. “Yaklaşmaaa!” (*Lanet*

olsun! Hem salak! Hem şoursuz! Hem de korkağım!) der'in bir nefes alıp silahı iki eliyle sıkı sıkı kavradı ve dudaklarını ısırıp bastı tetiğe.

Göğsünden yükselen korku dolu bir iniltiyle silahı yere düşürdü. (BOŞ!) Kendisi de yere, dizlerinin üzerine çöktü.

Ateş odanın ortasına gelip ellerini şaklattı birkaç kez. "Tetiği çektin ha?" deyip yerde bomboş gözlerle haliya bakan Ferah'ın ayağının ucundaki silahı aldı.

"Beni öldürecektin demek? Şaşırdın mı? Eline dolu silah verir miyim hiç? Gerçi ben o ite sıkarsın sanmıştım ama fark etmez. Kalk!"

Ferah kıpırdayamaz haldeydi. Az önce adamı öldürmeye mi kalkışmıştı? Ne hale gelmişti böyle? Aldığı oksijen ciğerlerine yetmiyormuş veya astım krizine tutulmuş gibi ağzını açarak sesli ve boğuk nefesler almaya başladı. Gözyaşları yanaklarına sicim gibi süzülürken tüm uzuvları adeta felce uğramıştı, beyninin kalk hükmüne uymuyorlardı.

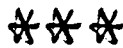
Ateş kızı kollarının altından tutup kaldırdı ve banyoya sürükledi. Musluğu açıp başını soğuk suyun altına tuttu. Saçını, yüzünü, gözünü buz gibi suyla yıkadı. Kız nefesi kesilir gibi iç çekince başını kaldırdı ve sırtını duvara yasladı. Yüzüne eğildi,

"Karıcım ne dersin yeniden tanışalım mı? Yoksa daha ders vereyim mi sana?"

Ferah ıslak ve birbirine yapışmış kirpiklerini kırıştırarak kesik kesik fısıldadı, "Bana... Bir daha... Metres... Deme!"

"Haa sen aylarca keklendiğine değil de buna mı takıldın? Neyse karıştın sen şimdi, bi toparlan konuşuruz..." deyip Ferah'ı öylece bırakıp gitti Ateş.

Mutfağa uğrayıp çalışanlara, "Ferah'a kahvaltı hazırlayıp odasına götürün. Esmâ sen yanında kal. Bağırsa da, kovsa da ben dönene kadar o odadan çıkmayacaksın. Konuşmadan bi köşede otur bekle tamam mı? Bir şey olursa dayımı değil beni ararsınız." dedi ve kendi adamlarından iki kişiyi odanın kapısına, iki adamını da balkonun altına nöbet tutmaya gönderdi.

7. Bölüm

36. Kasım 2018 – Paramparça - İstanbul

“Bazı gerçeklerle yüzleşmek can acıtsa da,
Hayatınızı ipten alır.”

Charles Bukowski

Ateş biraz daha araştırdı. Ferah hakkında bilmediği hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar her şeyi... Boston’daki kreş ve hastane kayıtlarından lise mezuniyetine kadar... Annesi Sabah’ı ve Lübnan asıllı ailesini de araştırmalarına ekledi. Sabah’ın ailesi yıllar önce Lübnan’dan Amerika’ya göç etmişti ve hiç görüşmediklerini buldu. Sabah, öz babası Suudi Prensi ile çocukken birkaç kez bir araya gelmiş olsa da, Lübnan’a ve Arabistan’a hiç giriş yapmamıştı. Dolayısıyla Ferah, Arap kökleriyle hiçbir ilişki kurmamıştı. 12 yaşına kadar üvey baba ile büyümüşü. Bir insanın varlığına dair belgelerle ulaşılabilecek her türlü bilgi artık elindeydi. Son olarak Saygın ile konuştu.

“Kız kesinlikle temiz. Akif’in hiçbir suçuna karışmamış ve medyaya avukatım diye duyurmasına rağmen, Akif kıza hiçbir davasını vermemiş. Kendi başına da bir suç işlememiş. Kırmızı ışıktaki bile geçmemiş. Üzerine geçen yüksek meblağda bir para ya da mülkü de yok. Beşiktaş’ta kaldığı küçük bir teras katı, kullandığı arabası, babasının banka hesabına düzenli yatırdığı harçlıkları ve limitini Akif’in belirlediği birkaç kredi kartı var, hepsi bu.” dedi Saygın’a.

“Peki, şu patronu Avukat Güvenç Hopalı?”

“O karanlık... Akif’in her türlü pisliliğini hukuk kitabına uydurup yöneten, avukatlığın yüz karası pisliliğin teki. Güvenç’in ipi de bende rahat ol.”

“Akif’ten önce Güvenç’in ipini çekemeyiz. Kıza da dokunma. O silah-tan parmak izlerini sil.”

Ateş düşündü. Tolgay’a yaptığı gibi Ferah’a da bir komplo kurabilirdi.

Elinde Ferah'ın tetiği dahil her yerinde parmak izleri olan bir silahla ~~ister~~ kızın üzerine cinayet bile yıkabilirdi. Ya da Ferah'a bu maksadıyla ~~şarj~~ yapıp istediği herhangi bir şeye zorlayabilirdi. (*Avukat hanım görsün o zaman bakalım katil ya da cani olmak nasıl bir şeymiş!*) Gerçi görmesine ramak kalmıştı ama o hayatındaki ilk tetik çekme denemesini Ateş'in başında kullanmayı seçmişti. (*Salak!*)

Ferah o günden beri derin bir depresyondaydı. Yemiyor, içmiyor, konuşmuyor, gülmüyor, odadan dışarı dahi çıkmıyordu. Sahiden ölmüş gibiydi. Günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Kalan saatlerde boş boş camdan dışarı bakıp ağlıyordu. Önüne getirilen yemeklerden birkaç yudum zorla yiyor, fazlası için zorlarsa kusuyordu.

Akif kızının durumundan ciddi olarak endişelenmeye başladı. Ateş bile artık endişelenmeye başlamıştı. Ferah yüzünden Akif ile tartışıp duruyorlardı. Akif kızını her ziyaretinden sonra Ateş'e kafa tutuyordu, "Ne yaptın kızıma? Naptın da bu hale geldi?" diyerek birkaç kez yakasına yapışmıştı.

Ateş sonunda Akif'e Ferah'ın bir sevgilisi olduğunu, terk edildiği ve adamın evli olduğunu kızın yüzüne vurduğu için bu hale geldiğini anlatmak zorunda kaldı. Yoksa Akif'ten tecavüzcü muamelesi görecekti.

Akif, Emrah olayını öğrenince gidip Ferah'a yüklendi, "Naptın sen naaptın? Sana bunu hiç yakıştıramadım bir de o pislik için yas mı tutuyorsun!" diye. Kız iyice içine kapandı.

Bir aralık eline kâğıt kalem alarak eski hobisine sığınmaya çalıştı. Resme yetenekliydi. Çocukluğunda resim kursları almış, okul döneminde sergilere bile katılmıştı. Birkaç yıldır pek çizmese de, kâğıt ve kalem en mahrem sığınaklarından biriydi... Beyaz kâğıda saatlerce boş boş baktı. Parmağını kıpırdatamadı. Karalamaya bile gücü yoktu. Boş kâğıdı komodinün üzerine bırakıp başını yorganın altına gömdü.

Akif eve psikolog getirdi. Ferah konuşmadı. İlaça başladılar. Böylece günün 18 saatini baygın ya da yarı baygın geçirmeye başladı hapsedildiği hayatın, evin, odanın karanlığında...

Ateş kızın halini gördükçe sonunda yaptığından pişman oldu. (*Herkes her dersi kaldıramaz.*)

Ferah'ın kendini kapattığı sessiz isyanından ibaret kalesinin kapısını bir kez daha zorladı.

"Ben gidersem iyi olur musun? Hiç var olmadığımı, yalancı baharını

ını tercihin eueru.... -

...sokanman ağabeyin, evli sevgilin... Hepsi benden daha mı iyiydiler? Gelip yalan dünyanı başına yıktığım için özür dilemeyeceğim! Klişe olacak ama gerçeklerin eninde sonunda ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır.” dedi.

Kız yere bakarak omuz silkti ve gözünden yuvarlanan tek damla yaşı elinin tersiyle sildi.

(Halının desenleri onu epey ilgilendiriyor olmalı?) “Daha ne kadar ölü taklidi yapmaya devam edeceksin?”

Cevap yok. Ateş yatağa Ferah’ın yanına oturup avcunu kızın dizine koydu ve yüzüne eğildi.

“Değmez inan... İstersen izi tozu kalmayacak şekilde unutturayım sana onu? Baksana? Şu depresif halin çok hoşuma gidiyor Ferah! Uysal ve itaatkâr tavrın...” Çenesinin ucundan nazikçe başını kaldırıp kızın yüzünü kendine çevirdi. Gözlerinde biraz hiddet aradı. Hiçbir şey yoktu ifadesizce bakan yeşil gözlerde. Biraz daha sokuldu burnunun ucuna dek ve arzuyla soludu, “Ferah? Kaçırayım mı seni bi yerlere? Tropik ada? Monaco? Kayak tatili? Kumar? Seksi partiler? Ahh, seni yeniden kendine kazandırmalı! Belki de bana...”

Çapkın bir gülümsemeyle sokulup kızın dudaklarının kenarına minik bir öpücük kondurdu. Bekledi. Ne bir tokat, ne bağırıp çağırma, ne hakaret geldi. Geri çekildi. Ferah ellerini yanına sarkıtmış halde bomboş bakıyordu.

Ateş kalkıp gitti. Bir kez daha anladı ki pek çok insan işine gelmeyen gerçeklerle yüzleşmektense, zevk veren yalanlarla yaşamayı tercih ediyordu...

İki gün sonra... Ateş eve üstünü değiştirmeye geldiğinde odanın kapısı çalındı ve Esmâ elinde tepsiyle Ferah’a akşam yemeğini getirip odadaki masanın üzerine bıraktı. Ferah’a acıyarak bakıp usulca çıktı.

Ateş “Gel buraya yemeğini ye! Kendini aç bırakarak öldürmen o kadar kolay değil, zaten kimse buna izin vermez!”

Ferah önünde oturduğu boş resim defterinin başında yerinden kıpırdamayınca Ateş kalkıp tepsiyi duvara fırlattı. Ferah kopan şangırtıyla irkilip omuzlarını kulaklarına doğru kaldırıp kendi dizlerine sarıldı.

Ateş ona bağırmaya başladı. “Eeeh yeter be! Kendine gel! Bana bak! Ben konuşurken yüzüme bak! Siz matmazeller ne işe yararsınız? Daha kendi öz bakım becerilerini karşılamaktan yoksun, ithal süs bitkisi seni!

Bana bak! Bugün sekiz şehidimiz var senin haberin var mı? Yok! Neden? Sen burda göt oğlanın birine kuma olamadın diye zırlayıp kafanı kuma gömüyorsun ya! Deve kuşunun gözleri beyninden büyüktür, senin dilin! Kalk bi aynaya bak! Ağlamaktan, ahkam kesmekten, kapris yapmaktan, giyinip boyanıp, gezip, alın teri nedir bilmeden milyarlık kıyafetlere ve kuaförlere para dökmekten, içip sızıp kendinizi bombok heriflere becirtmekten, selfi çekinip hashtag düzüp, dudak büzüp twitt atmaktan başka ne işe yararsınız? Bugün sekiz kadın dul! Ana karnından üniversite çağına altı çocuk yetim! Sen hala kendi sefil seçimlerinin sonucuna acı diyorsun! Sen hiç şehit cenazesi gördün mü? İmam efendi hakkınızı helal ediyor musunuz dediğinde, anandan emdiği süt burnundan geldi mi? Düşündün mü, O! 20 yaşında vatan için toprağa giren, anasının kınalı kuzusu helal etti mi sana hakkını? Sen zırla... Helal değil... Bu boktan, sefil acılar içinde harcadığın sahte parıltılı hayatın, sana helal değil!”

Ferah şaşkınca bakıp gözlerini kırıştırdı. Gözyaşları bembeyaz yanaklarından boynuna yol yol aktı. Derin bir nefes alıp verdi.

Akif sesleri duyup geldi. “Ne oluyor?”

“Yok bişey dayı, çık!”

“Sana ne oluyor dedim, ne bağıırıyorsun? Kızımı delirtmek mi istiyorsun?”

“Sen bugüne kadar delirtmediysen benim ne haddime!”

Adamlar birbirine girecekken Ferah yavaşça yerinden kalktı, “Baba çık dışarı, Ateş’in bi suçu yok.” dedi. Uzun bir zaman sonra ilk kez konuşmuştu. Akif bir kızına bir Ateş’e bakıp dişlerini sıkı sıkı gitti.

Ferah aynanın karşısına geçti. Aynada gördüğü perişan yüzü tanımadı. Kaç gündür böyleydi? Zaman kavramını yitirmişti, belki sadece dakikalar belki de asırlar geçmişti, farkında değildi. Daha ne kadarına dayanabilirdi ve ne uğruna böyle savruluyordu? Ateş haklıydı. Çok haklı! Şımarıklıktı yaptığı. Kendini cezalandırmaya bir son vermeliydi. Derhall

“Beni sahile götürür müsün?” dedi kendi sesinde kendisine yabancı gelen bir uyuşuklukla.

Ateş yutkundu. “Olur.”

Ferah dolabından bir kaban alıp pijamasının üstüne giydi. Yere bakarak ağır ağır yürüdü ve 18 gün sonra ilk kez odadan çıktı. Ateş onu sessizce takip etti. Salonda Ferah’a hortlak görmüş gibi bakan Akif ve evin çalışanlarına, Ferah’ın arkasından eliyle sus işareti yapıp kızı evden çıkardı.

Arabayı en yakın sahile sürüdü.

Ferah bir lastikle topladığı taranmamış saçları, pijamasının altına giydiği uyumsuz spor ayakkabıları ve üstüne giydiği tamamen uyumsuz kaşe kabanıyla berbat haline aldirmeden denize doğru yürüdü. Peş peşe birkaç derin nefes aldı. Hava buz gibiydi ve denizden esen soğuk rüzgârın yüzünü ısırarak geçip gitmesini dinledi.

Ateş elleri cebinde kaputa yaslanıp sigara içerek bekledi. Ferah dakikalarca kıpırdamadan durup denize bakınca dayanamayıp yanına gitti. Bir adım arkasında durdu. Ferah nihayet konuştu ama ona dönüp bakmadan, denize doğru sarf etti çaresizlikle kabullenilmiş kelimelerini,

“Sen haklıydın.”

“Değilim haklı filan... Unut söylediklerimi.”

“Yoo, çok haklıydın. Ağır konuştun ama ben hak ettim.”

“Senin bin nasihattense, bir musibeti hak ettiğin doğruysa da... Ben sana nasihat edecek otorite değilim avukat.”

Ferah ilk kez görüyormuş gibi hayretle dönüp dikkatle Ateş’in yüzüne baktı. Simsiyah gözlerini, insanın yüreğini hoplatan delici bakışlarını, keskin yüz hatlarını seyretti. Çivi çiviye böyle mi sökerdi? Söksün müydü?

“Ediyordun ama. Anlamıyorum... Sen tanıdığım en tuhaf adamsın.”

“Tanıdığını sanma.”

“Böylesin işte! Bir filozof ermiş! Bir hödük kabadayı! Hangi yüzüne konuşacağım?”

Ateş güldü, *(İyi aklım kaçırmamış! Gene başladı dır dır etmeye.)*

“Konuşma.”

Ferah derin bir nefes alıp bakışlarını yere eğdi, “Özür dilerim Ateş. Sana söylediğim her kelime için! Ben de seni yargılayacak otorite değilim, öfkeden ne yaptığımı bilemedim. Ben böyle hadsiz, patavatsız, çirkef, şursuz biri değilimdir aslında ama sana? Yani olanlara karşı koyamayınca öfkem dilime vurdu. Sana çok ağır kelimeler söyledim. Ama bir daha olmayacak, gerçekten özür dilerim. İyi bildiklerim kapkaranlık çıkmışken... Sen de herhalde görüldüğünden başka türlü birisindir? Anladım...”

Ateş bir adım yaklaştı, “Ne anladın?”

Ferah önce düşünceli halde alt dudaklarını ısırdı ve sustu. Sonra bakışlarını tekrar adamın kara gözlerine çevirdi ve dikkatle uzun uzun baktı. “Bir yaran var. Çok derinde... Belki birden çok... Ama sen izin vermedikçe

asla deşmeyeceğim. Haddimi aşan önyargılı cümleler kurmayacağım. Kimse durup dururken senin gibi olmaz. Hep seni ne yaşadın da böyle oldun diye suçladım ya? Düşündüm de senin çocukluğunu çalmışlar, bel-
belli. Hiç çocuk olmadıysan? Sadece... Kendi mezarında tek başına ağla-
mışsındır... Kimse görmemiştir, kimse duymamıştır ve kimse... Gerçekten
anlayamaz seni... Gerçek SEN? Her kimsen..." Ferah sustu, güzel, yeşil ve
derin gözlerindeki pınarlardan gözyaşları süzüldü.

Ateş büyülenmiş gibi bakakaldı. *(Bunca şeye rağmen beni anlıyor? Bunca zaman beni mi düşünüyordu? Ne düşündüyse çözdüğü doğru. Ka-
bul. Pes.)* Cevap vermeden gözlerini kaçırıp bir sigara daha yaktı.

Ferah elini uzattı, "Bana da bi tane versene?"

Ateş yanan sigarayı ona uzattı. Ferah'ın sözlerine onay bekler gibi bir
hali yoktu, o kadar emindi kendinden.

(İnkâr etmek boşuna...) Az sonra, "Benden özür bekleme." dedi Ateş.

Ferah omuz silkti ve elindeki sigarayı şöyle bir salladı. "Boş ver." deyip
güldü.

Ateş arkasından kulağına eğilerek şaka yapar gibi, "Konumuz sensin
sanıyordum?" dedi.

Ferah ona dönüp muzip bir tavırla sırttı, "Konumuz sensin kuzen! En
başından beri." dedi.

Ateş gülererek başını sağa sola salladı.

Ferah sigarasını söndürüp, "Eee? Birbirimizi yeterince hırpaladıysak?
Şimdi ne yapıyoruz?"

"Napiyoruz derken? Sen! Gelecek planlarıma dahil değilsin avukat.
Yaşayıp görelim bence."

"Tamam." deyip kabanının kollarını çekiştirdi kız. "Üşüdüm, eve dö-
nelim."

Tekrar arabaya bindiler. Ateş teybi açtı. Bu kez Nordic folk metal tarz-
da müzik yapan Norveçli bir grup çalışıyordu; Wardruna! Ferah gözlerini
kapatıp müziğin inanılmaz ritimlerini kulağına hapsetti. Böyle bir müzik
tarzını ilk kez duyuyordu ve bir anda içine çekilmişti. İlk kez onun müzi-
ğine kulak verdiğinde dinlemeye değer olduğunu anladı fakat bu anlamak
bilişsel bir kavrayış değildi, melodi kulaklarından geçip damarlarındaki
kana karışıyordu.

(Nasıl bir şey bu? Yepyeni... Yeniden doğan bir Ferah gibi...) İnanılmaz

farklı ezgilerdi. Ruhunu alıp antik diyarlara götürüyordu adeta. Araba saatlerce gitse huşu içinde dinleyebilirdi bu müziği.

Ateş ara sıra göz ucuyla baktı kızın sıfır makyaj, solgun fakat fildişi bir heykel gibi kusursuz güzelliğine. Gece kadar sessiz ve güzeldi Ferah... Şafak kadar masum ve gerçek...

“Kırdım mı seni avukat?”

Ferah bakmadan cevap verdi “Kırılmak mı? Estağfurullah PARAM-PARÇAYIM...”

“Bazen Allah kurtarıyor da siz ayrılık sanıyorsunuz.”

“Napalım bazı insanlar armağandır, bazılarıysa ders... Ama en ağır buydu! Senden bile!” deyip güldü kız ve sordu “Ya sen? Hiç aşık oldun mu? Aldatıldın mı? Terkedildin mi?”

“Yok! Sabahattin Ali’nin dediği gibi; **“Kendimi bir balkondan aşağı daha rahat bırakırım bir insana bırakmaktansa... Öyle çok korkuyorum insandan.”** Der...”

(Edebiyat sever bir mafya?) “Sen? Korkmak? Yara bere içinde olduğun hatta çokça yaralanıp nasır tuttuğun belli ama... Bu yaralardan biri bence illaki bir kadının eseridir. Ama sevmedim diyorsan öyle olsun! Sen sevme zaten güzel sevmezsin!”

Ateş cevap vermedi, dönüp bakmadı. Sessizce araba sürdü. O gece başka bir şey konuşmadılar.

Eve dönünce Ferah gidip babasına sarıldı ve başını adamın göğsüne yasladı. Akif kızının saçlarını okşayıp göğsüne bastırırken hayretle Ateşe baktı. Ateş bir şey demeden üst kata çıktı.

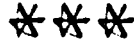
(Barıştıkları da iyi oldu. Hadi bakalım Ferah şimdi bana yaklaş, ağzımdan laf al ve beni babana sat! Kim kimi kafesleyecek göreceğiz...)

Ferah babasının kolunun altına girip bir süre öylece kaldı. *(Kalbim asla affetmeyecek ama... Sahip olduğum tek ailem o!)*

Akif, “Güzel kızım... İyi ol artık. Seni öyle solgun görmeye dayanamıyorum. Sen annen gibi güçlü bir kadınsın, her şeyin üstesinden gelirsin biliyorum. İçindeki inatçı keçiyi bilmesem bu kadar üstüne gelmezdim. Ama inan? Tek düşündüğüm senin canın. Bir baba evladının canı sağ olsun da... Bazı koşullarda nasılını, niçinini düşünmez... Rica ediyorum bir süre daha işe de dönme. Gözümün önünde kal ki seni koruyayım.”

“Tamam.” dedi Ferah yorgunca. Sanki 18 gündür odada yarı ölü gibi sus pus kalmış değil de, en ağır beden işinde çalışmış gibi yorgundu.

(Teslim oluyorum size... Evet, yaşayıp görelim...)

37. Kasım 2018 - İstanbul – Tehlike

“Diyorlar ya korkar mısın ölmekten?

İnsan hiç korkar mı yalan bir ömrün ardından tadacağı tek gerçekten?”

Mevlâna

Ateş, sabaha karşı eğlenmekten dönüyordu Akif’in evine. Birkaç kadeh içip uzun zamandır yapmadığı üzere güzel kadınlarla takılmıştı. Son aksiyonlarından sonra bir süre çalışmalarını yavaşlatma kararı almışlardı şüphe çekmemek için ve sıkılıyordu. İthal kabadayı Ateş imajına daha uygun görünmek için Balat’ta takılıyor, serserilik yapıyor, illegal görünmek için ufak tefek lüks araba kaçakçılığı işleri yapıyordu...

Akif’in iki metre duvarlarla ve tellerle çevrili bahçesinin çift kanatlı büyük kapısına yaklaşırken evde bir anormallik olduğunu sezdi. Gecenin köründe tüm bahçe ışıkları yanıyordu. Kendisini arayan da olmamıştı üstelik. İlk aklına gelen Ferah’ın kendine bir şey yapmış olabileceği fikriydi. Kıza çok sert metres tokadını attığından beri içi huzursuzdu.

Arabasını yavaşlatıp Saygın’ı aradı. Adam uyuyordu ama telefona hemen cevap verdi uykulu bir sesle, “Buyur Civanım? Bir şey mi oldu?”

“Bilmiyorum ama... Şuan eve giriyorum, Akif bütün korumalarını ayaklandırmış bu saatte. Telefonumu açık bırakacam dinlemede kal.”

Saygın, “Dikkatli ol sakın fevri bir şey yapma, destek yollayım.” dedi ama Ateş adamı duymadan telefonunun sesini kısıp ceketinin iç cebine attı ve sakince yanaşıp kornaya bastı. Demir kapıların ağır ağır açılmasını bekledi. Silahını beline yerleştirdi. Bahçe kapısının birkaç metre gerisinde iki tüfekli ve telsizli koruma elleri tetikte bekliyordu. *(Siktir!)* Arabasıyla içeri girdi.

Adamlar, “Gel gel.” dediler fakat arabasını her zaman park ettiği yere, bahçenin sol yanındaki kapalı otoparka kadar ilerlemesine izin vermeden tam evin önünde durdurdular.

“Saygın... Bi boklar dönüyor yolumu kestiler.” diye mırıldandı ve kontağını kapatıp sakince arabadan indi. Elleri belinde alaycı bir tavırla

korumaların kalabalıklığına baktı ve hafif sarhoş bir tavırla seslendi.

“Noluyo be? Teecüte mi kalktınız hepiniz? Ben yıkanmadım, almayım, size Allah kabul etsin.” dedi. Adamları saydı. 20’den fazlaydılar.

Birisi telsizle içeriye, “Geldi.” dedikten sonra gelip karşısına dikildi. Eli tüfeğin namlusunda,

“Ateş Bey, biz de sizi bekliyorduk? Akif Bey salonda sizinle görüşmek ister, silahınızı teslim edin.”

“Edelim bakalım... Dayı mı? Ben de seni özledim!” dedi gülerek ve silahını korumaya verdi.

“Napiyon lan höst! La bebe hemcinslerimden hoşlanmıyom hem enişteniz sayılırım.” dedi üstünü arayan adama.

Adam ciddiyetini bozmadan ve cevap vermeden Ateş’in üstünü aradı ve başka silah olmadığına emin olunca, “Geçin.” dedi.

“Bu ne amına koyayım, kuşluk vakti rüyanızda mı gördünüz? Tamam, karımı aldattım ama o da odanın bi köşesinde buzdolabından hallice durmuş, küresel ısınmaya sanki ben sebep olmuşum gibi...”

“Ateş Bey, Akif Bey’i daha fazla bekletmeyin.” dendi. Ateş daha fazla oyalanamadan içeri girdi.

(Ne olacaksa olacak!)

İçeri girerken üç dört silahlı koruma sağında, solunda ve arkasında Ateşle birlikte yürüdüler. Salonda Akif ayakta onu bekliyordu. Sabah giydiği gri takım elbisesiyle beklediğine göre adamın hiç uyumamış olduğunu anladı, sadece ceketini çıkarmış gömleğinin kollarını sıvamıştı.

“Hah! Geldin demek? Dur bakalım!”

“Ne oluyo dayı? Bu nasıl karşılama anasını satayım?”

Salonun ortasına yürüyüp Akif’in karşısına dikilirken korumaların da kendisiyle birlikte yürüyüp Akif’le ikisinin etrafını saracak şekilde durduğunu gördü.

Akif, Ateş’i şüpheli bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. İşaret parmağını Ateş’in yüzüne doğrulttu,

“Sen! Hayatıma girdiğinden beri tüm ailem darmadağın oldu! İşlerim sarpa sardı! Kendi evimde bile hâkimiyetim sarsıldı! Şimdi konuş bakalım Ateş Efendi! SEN KİMSİN?”

“Elinin körüyüm amcık, kim olduğumu bilmiyon mu?”

Akif ellerini beline koyup nefretle bakarak dişlerini gacırdattı. Adamlarına bir baş hareketiyle Ateş'i yakalamalarını işaret etti. Ateş ellerini kaldırdı, adamlardan birine,

“Sakın bi adım daha atma kırarım boynunu!” diyerek geri çekildi. Korumalar Akif'e baktı.

“Bağlayın!” dedi.

“Hobaa! Ne oluyo lan ne bağlaması? Bana bak dallama! Sakın yaklaşma anam avradım olsun o elindeki tüfeği götüne sokarım! Akif? Kendine gel! Nee? Beni derdest etmeniz için ancak vurmanız lazım! Vurun ulan! Vur! Vurduracan mı dayı beni? Noluyo lan?”

Akif emir bekleyen adamlarına elini kaldırarak durmalarını işaret etti. Çok istese de vur emri veremiyordu. Ateş salonun ortasında etrafa bakındı.

(Beni alırlar ama ben de bikaç tanesini haklarım... Hatta Akif'i indirmeden değil...)

Akif çenesini sıvazlayarak yaklaştı ve karşısına dikildi, “Sen? Kimsin? Nerden çıktın benim başıma lanet olası? Yok, Aliye'nin oğluymuş, yok Alemdar'ın intikamıymış bilmem ne! Siktir ulan! Kim tuttu seni, konuş! Yoksa bu gece burada canını alacağım yeğen!”

“Eben tuttu! Ne diyosun manyak, hani iyiydik, hani et tırnaktık? Noldu da dengen şaştı? Kariya kıza gittim diye atarlanıyosan bak ben öyle tek eşliliğe uygun adam değilim, sonra frijit kızın da pek ikna edici sayılmaz.”

“Kes zırvalamayı! İstihbarat peşimde! Sen ortaya çıktığından beri başıma gelenlerle bir alakan olmalı! Sen mi konuşursun ben mi konuşturayım? Haa bu kez gafil avlanan sensin Ateş Bey! Şuanda babacığının Balat'taki evi de adamlarım tarafından tutuldu. Bu işi çözmeden kimse sabaha sağ çıkmayacak!”

“Ne istihbaratı?” *(Ha siktir!)*

Akif elini cebine atıp küçük bir cihaz çıkardı ve parmaklarının arasına alıp uzattı, “Bunun ne olduğunu biliyor musun? Belki de sen koymuşsundur? Bu yüzden mi bana damat olmayı ve evime girmeyi pisi pisi kabul ettin? Siz beni geri zekâlı mı sandınız? Daha önce de denediler ve ben senden öncekilere ne yaptım biliyor musun? Kanlarını içtim!”

Ateş çabucak konuştu, “Ne diyosun, ne koymuşum? Ver bakayım şunu?”

Akif “Cık!” dedi ve geri çekildi, “Yaklaşma!”

“Ne korkuyorsun lan senin gıcıcılık istesem elimde bin tane fırsat varken çoktan alırdım canını! Ulan dayı, çok kalbimi kırdın!”

“Başlatma dayından! Seni kim gönderdi konuş!”

“Şunu başından anlatsana ne göndermesi? O elindeki ne, benden ne istiyosun?”

“Bu elimdeki Aselsan yapımı özel bir çip! Bu öğlen arabamda bulundu ve çok midemi bulandırdı.”

“Ee bana ne?”

“Bu yerli teknoloji başkasının elinde olamayacak çok özel bir istihbarat ürünü. Devlete mi çalışıyorsun? Alemdarla sen birden bire çıktınız? Ben de diyorum nerden geliyor bu değirmenin suyu, bu yüksek özgüvenler, bu komando hareketler filan? Nerde eğitildin, seni ne için yolladılar?”

“İltifatların için çok sağ ol da... Sen beni neyle itham ediyosun kafayı mı yedin? O elindekinin ne olduğunu bilmiyorum, istihbarat filan da anlamam!”

“Daha önce kullandığın teknolojik oyuncaklar hiç öyle demiyor ama.”

“Yerli malı çip mip benim ilgi alanım değil, benim işim ithal oyuncaklarla. Onları da nerden çaldığım bana kalsın... Türk istihbaratı diyosun? Seni mi takip ediyorlar yani? Emin misin?”

“Arabamda dinleme cihazı bulundu dedim!”

Ateş durdu. Sakallarını sıvazlayıp dudaklarını kemirerek düşünür gibi yaptı. “Siktir... Benim peşimdeler! İstihbarat olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Neden senin peşinde olsunlar? Daha birkaç ay önceye kadar yoktun. Aniden ortaya çıktın ve ocağıma yıldırım gibi düştün!”

“Sen yoktum sanıyorsun... Buraya kadar geldilerse evet... Korkudan sıçmakta haklısın Akif. TC devletiyle aramda küçük bazı sıkıntılar olduğu doğrudur. İstihbarat diyorsan, o iş senle değil benle ilgilidir.”

“Ne demek o?”

“Ayıcıklarını dışarı çıkar anlatayım!”

“Oldu canım! Ne anlatacaksan böyle anlat, adamlarım sır saklar.”

Ateş etrafa bakındı, “Ev temiz mi? Başka böcek filan olmadığına emin misin?”

“Arandı, temiz. Yoksa evimin salonunun ortasında seninle böyle kanlı bir konuşma yapar mıyım?”

“Tamam, şöyle yapalım? Benim arabaları da arattır! Benim peşim-
deler diyorsam, o elindekinin aynısından bulursun. Muhtemelen araba-
ları karıştırdı salaklar! Yok, söylediğin gibi ben devlete çalışıyorsam? Ki
TC devleti bana değil güvenmek, yediğim naneleri bilse anayasaya tekrar
idam cezası koyar! Sonra baştan konuşuruz...”

“Diyorsun? Öyleyse neden benim aracım dinlensin?”

“Evinde yaşadığım için olabilir mi? Hani şu etle tırnak dayıyla yeğen
olduğumuz, beni biricik veliahdın ilan ettiğin için? Arattır arabalarımı.
Anlarız... Benden önce uyandığın için de sağ ol, bu iyiliğini unutmayacam
dayı!”

Akif düşündü bir süre. Söylediği doğruysa bile Ateş tehlikeliydi. Ateş
daha fazla zaman kazanmak için ellerini ovuştururken çaktırmadan saa-
tindeki panik düğmesine dokundu.

“Sen söyle Akif? İstihbarat neden senin peşinde olsun? Rus mafyası
bitti, polis fobin mi başladı?”

“Sen kendini çok kurnaz mı sanıyorsun? Bak bu işin altından sen çı-
karsan ne seni ne baban olacak düzrüyü ne sevgili amcanla yengeni sağ
komam! Bir süredir siyasetle aram iyi değil. Aşiret oylarını isterken ve
ceplerini doldururken iyiydi! İhtiyaçları kalmayınca sırtlarım dönenler
beni öyle kolay lokma sanmasınlar! Ben bitersem bu ülkede büyük zelzele
olur! Çok kelleyi kendimle birlikte götürürüm!”

“Bana ne amma koyayım, zelzeleden korksak gider Kpss’ye çalışır,
memur olurduk, Afet benim göbek adım dayı... Sen yediğin yasadışı na-
neleri Türkiye’de şantajla rüşvetle çözerken, ben Avrupa’da MI-6’ya nal
toplatıyordum! Geldiğimden beri ardımı araştırıp duruyosun ya... Mah-
mud Ahbap de; beni Londra’da iyi bilirler! Geçmiş karşıma devlete mi
çalışıyosun diyo keriz! Devlet kim anasını satayım! Yemişim devletini..
Ben bi tek kendime çalışırım! Kimsenin eline de beni kafesleyecek hiçbir
koz vermedim şükür!”

Akif adamlarına, “Güvenlik şirketini arayın gelsinler, Ateş’in araçla-
rını arasınlar.” dedi.

Ateş “Öfff.” dedi ve bir koltuğa oturdu rahat tavırlarla.

“Sarhoşum, yorgunum, iki Ukraynalı striptizcinin yatağından tek
parça çıkmışım... Karnım aç! Kahve filan getirt bari içim kıyıldı.”

“Kahvaltı da ister misin paşam?”

“İyi olur, azgın karılar içimden geçti, fazla aksiyon beni acıktırıyor!”

“İt!” dedi Akif düşünceli halde cam kenarına yürürken.

Ateş rahat rahat koltuğun birine yayılırken ayakkabılarını çıkardı ve üstünü kokladı. Yüzünü kırıstırdı. “Bi su döküneyim bari? Arabamda bişey çıkmazsa vurduracan ya beni, cenabet gitmeyelim?”

“Otur yerinde!”

“İyi.” deyip telefonunda hala açık olan görüşmeyi sonlandırdı Ateş. Saygın’ın bir şeyler yapmasını bekleyecekti, artık ne olursa... Yemi atmıştı, sıra Akif’e yutturmaktaydı. Saygın güya Akif’in bulamayacağını iddia ettiği o dinleme cihazlarını söylediği zaman, ne olur ne olmaz diye aynı cihazlardan kendi arabalarına da koydurtmak aklına gelmişti. Ve bingo! Hep bir adım önde!

Ferah üstünde pijamalarıyla o sırada salona indi, “Ne oluyor?” dedi.

“Ah günaydın karıcım! Gel, sen de toplantıya katıl.” (*Onca muhabbetten sonra can simidim olursun herhalde tatlı kıs.*)

Akif dönüp sıkıntıyla kızına baktı, “Ferah odana çık!”

“Baba ne oluyor? Ne bu silahlı adamlar her yerde?”

“Ferah sen karışma dedim, odana çık!”

Ferah hayretle bakıp “Off!” deyip geri dönerken Ateş arkasından seslendi, “Suyu aç geliyorum aşkım!”

Akif, Ateş’e döndü, “Edepsizleşme! Dediğin gibi istihbarat senin peşindeyse ne yapacaksın onu düşün! Benim başımı belaya sokmadan bu beladan nasıl kurtulacaksın söyle!”

“Bi tavsiyen var mı dayı, sen daha tecrübelisin?”

“Var, geldiğin cehenneme dönmen mesela!”

“Ferah da benle gelecekse olur!”

“Ferah’ı bu işe karıştıрма!”

“Ferah benim kıymetlim, rahat ol... Yalnız ufacak bi böcek buldun diye beni kapı dışarı edeceksen, karım da benimle gelir, söyleyeyim. Hem belki bu hadım evden kurtulunca buzları çözülür, biz de balayına çıkarız!”

“Kes şu sapık fikirlerini karşımda!”

“Napayım aklım fikrim onda! Hem ne zannedyordun? Benim gibi birini Ferah gibi bi afetle aynı odaya kapatıp sonsuza kadar evcilik oynayacağımızı mı? Ferah eninde sonunda karım olacak... Belki sonra sen de dede olursun?”

“Önce kendini temizle, sonra eğer ikna olursam... Sen de şu fahişe düşkünlüğünden kurtulup kızıma layık bir koca olursan? Amenna!” deyip kısaca telefonla konuştu Akif. “Mahmud Ahbap? Dosyasını getirin.” dedi ve kapattı.

Ateş koltukta gözlerini kapatıp güya uyuklarken, Akif’in şüphesi dağılmaya başladı. Oğlanın rahatlığı şüphelerini çeliyordu. Güvenlik şirketi geldi ve Ateş’in arabaları özel detektörlerle aranırken Akif bahçeye çıktı.

“Beyefendi spor araba temiz.” dediler.

“Jipi de arayın!”

Ateş birkaç gündür jipini kullanmıyordu, bu evdeki otoparkta bırakmış, yeni aldığı kıpkırmızı Ferrari ile dolaşıyordu İstanbul’da. Güvenlik şirketi görevlisi elinde Akif’in arabasında bulunanın aynısı bir mikroçiple geldi.

“Bulduk.”

Akif düşündü. *(Kimin peşindeler? Ateş’inse benim arabama niye?)*

Ateş de geldi. “Ha siktir! Buldunuz mu lan harbiden? Dayı senin şirketin kartını versene, ben de kiralayayım bu yankiler bu işte iyiymiş! Bu arada sağ ol! Yeni arabamdan hevesim geçip jipe tekrar bindiğimde patlayacaktım az kalsın!”

“İkisine de senin koydurmadığın ne malum! Seni ilk gördüğümde gebertmeliydim!”

“Yapma dayı, insan öz yeğenine kıyar mı? Bak, kan bağıımız olmasa ben de senin için aynı şeyi düşünürdüm ama akrabalık böyle bişey işte, insanın elini kolunu bağlıyor. Hem ben artık çok değiştim. Ferah’a âşık oldum. Aşk adamı yumuşatıyor, böyle midede kelekler filan uçuyor.” diye zırvalarken korumalar birden bahçede koşmaya başladı.

Biri, “Akif Bey hemen eve girin!” diye bağırdı. İki koruması Akif’in kollarına girerek adamı apar topar eve soktular. Bahçenin kuzey tarafından birkaç el silah sesi duyuldu. Ateş jipinin yanında yere çöktü ve bağırdı, “Silahımı verin laan!”

Silah sesleri sustu ama korumaların sesin geldiği yöne koşturması devam etti. Az sonra bir adamı yaka paça yakalayıp getirdiler. Bahçenin ortasına attılar. İsmet yakalanmış, hatta epey darp edilmişti korumalar tarafından. Yüzü gözü kan içindeydi. Akif geldi. Ateş, yerde yüzükoyun yatırılıp elleri arkadan bağlanan adama elleri belinde tiksindirir gibi baktı.

“Beyefendi bu adamı arka bahçe duvarından atlarken yakaladık.

Elinde bir dürbün ve tüfek vardı. deyip bulduklarını Akif'in önüne serdiler.

Ateş'e destek için verilen özel harekât sivil polisi İsmet yattığı yerden bağırdı, "Ben sivil polisim! Bana zarar verirsiniz sonu çok kötü olur!"

Saygın demek Akif'in önüne bir canlı yem atmaya karar vermişti. Ateş'i korumak için bir kurban... İçin için öfkeleni. (Nasıl alacam İsmet'i Akif'in elinden?)

Eğilip sertçe saçlarından yakalayıp öfkeyle sordu, "Kimin neyin peşindesin? Ne zamandan beri takip ediyorsun beni?"

"İşin bitti Ateş Taranoğlu! Yoksa Mahmut Ahbap mı demeliydim? Artık sorularını da savcıya sorarsın!" dedi İsmet ve Ateş'e tükürdü.

Ateş omzuna gelen tükürükten yüzünü kırıştırdı ve adamın başını sertçe yere vurarak bıraktı ve bir küfür savurduktan sonra "Alayı gelsin!" dedi.

Akif dikkatlice Ateş'i izleyip, adamlarından birinin kulağına fısıldadı. Koruma Ateş'in eline bir silah uzatıp başıyla yerde yatan sivil polisi işaret etti, "Akif Bey bunu senin infaz etmeni emrediyor."

Ateş duraksamadan silahı eline alıp şarjörü kontrol etti, tetik emniyetini açtı. Adama doğrulttu. Kendisine silahı veren korumaya döndü, "Susturucuyu ver."

Akif kendisine hortlak görmüş gibi dehşetle bakan ve bir polisi infaz ettirme kararını bakışlarıyla onaylamadıkları her hallerinden belli olan adamlarına başını salladı. "Ver."

Yerde yaralı yatan İsmet şehadet getiriyordu, Ateş'in deşifre olmamak için kendisini vuracağına emindi. Ateş susturucuyu silahın namlusuna takıp adamın şakağına dayadı. Tam tetiği çekecekken Akif seslendi, "Dur lan dur manyak! Polis öldürmem ben! Deli midir nedir, oğlum seni bana ceza diye mi verdiler..." diye söylendi fakat Ateş'in soğukkanlılığından çok etkileniyordu. Kendi oğlunun ve adamlarının aksine Ateş gibi dur durak bilmeyen birkaç adamı olsaydı...

Ateş omuz silkip dudak bükerek silahı geri verdi Akif'in adamına. "Ben vururum." dedi. İçinden Saygın'a başka türlü bir dikkat dağıtma yolu seçmediği ve tahmin ettiği üzere Akif son anda kararını değiştirene dek olaya müdahale etmediği için küfürler saydırıyordu. Soğukkanlı görünüşünün aksine fena halde gerilmişti.

Akif tekrar adamlarıyla fısıldaştı. Ateş dudak okuyarak 'depoya

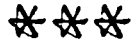
götürün' dediğini anladı ama hangi depo olduğunu bilmiyordu. Akif eve girdi. Ateş de peşinden içeri seğırtti. Akif odasına çıkmak için asansöre yürürken peşine takıldı, "Dayı!"

Akif ağır ağır dönüp baktı, "Polis bende kalacak. Sen de paçandaki pislği silkele biran önce!"

"Eyvallah. Sen de bi daha benim kalbimi kırma ama."

"Bir daha böyle bir güvenlik zafiyeti verirsen? Kafanı da kırarım Ateş! Seninle sonra görüşeceğiz!"

"Ooo çok sert... Öyle olsun..."

38. Kasım 2018 - İstanbul - Çekim

*"Desem ki vakitlerden bir Nisan akşamıdır,
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor..."*

Cahit Sıtkı Tarancı

Ateş, sabah ve akşamları malikânenin -1. katındaki kapalı yüzme havuzunda yüzüyordu. (*Güzel ev! Haram çekiciliğı var...*)

Hizmetçi Esmâ'nın, istediğı taze portakal suyunu getirdiğini görünce sudan çıktı. Zavallı kızcağız elinde tepsiyle ancak yabancı filmlerde görebileceğı türden boynundan ayak bileklerine kadar kaslı, dövmele, 1,92'lik doğal afete bakakaldı. Yutkunarak durdu. "Meyve suyunuz."

"Eee? Gelip alayım mı Esmâ?"

"Pa- pardon." Utangaç genç kız başını önüne eğerek dört beş adım daha atıp yaklaştı. "Buyurun." deyip Ateş'e bakmamaya özen göstererek tepsiyi uzattı. Yanakları kızarmıştı. Ateş kadınlar üzerinde yarattığı bu etkinin farkındaydı ve gayet memnundu. Kaşlarını kaldırıp sevimli bir gülüş attı. Tepsiden bardağı alıp biraz içti. Elinde bardakla kirpiklerinin altından bakarak daha ne kadar tahrik edici olabilirse kızın karşısında dikildi.

"Sen bekâr mısın Esmâ?" diye sordu.

Esmâ daha da kızardı, gözlerini kocaman açarak baktı, "Evet... Efendim."

"Hııı?" dedi şaşırmış gibi "Senin gibi tatlı bir kızı nasıl bırakmışlar?"

Ateş'in ağzından çıkan hiçbir söz öylesine değilse de öyleymiş gibi

kolaycacık dökülüyordu. Esmâ için günlerce sürecektir hayaller ve umutlar demekti küçük dünyasında... Mutlulukla gülümseyip mırıltıyla teşekkür etti. Ateş yarısını içtiği bardağı geri verdi.

“Ben teşekkür ederim tatlı Esmâ.”

Kız hala bekliyordu. Galiba Ateş’in ezici cazibesinin karşısında dili gibi ayakları da tutulmuştu.

O sırada yüzmek için Ferah geldi. Ev hapsinde oyalanacak bir şeyler arıyordu ve eskiden yani özgürken haftada bir kaç gün, Hilton Oteldeki birinci sınıf spor salonuna pilatese ve yüzmeye gidiyordu. Formunu tekrar kazanmaya karar vermişti. “Günaydın.” dedi.

Esmâ, Ferah’ın geldiğini görüp irkilince, Ferah şaşırды. Ateş hizmetçi kızdan bir adım geri çekilip memnuniyetle gülümseyerek Ferah’a baktı. *(Buralar iyice kızışacak!)*

“Günaydın. Sen çıkabilirsin Esmâ.” dedi gitmeyi bir türlü akıl edemeyen kıza.

Esmâ sanki bir kabahat üstünde yakalanmış gibi utana sıkıla “Siz bir şey ister miydiniz Ferah Hanım?” dedi.

Ferah bir Ateş’e bir Esmâ’ya ters ters bakarak, “Yok!” dedi. Esmâ çekildi. *(Ateşle mi cilveleşiyor? Yok artık! Evdeki hizmetçilere mi göz dikmiş bu zebellah? Pes!)*

Ferah, kendisine aldırmadan tekrar suya dalan Ateş’e, “Burada olduğumu bilmiyordum, ben sonra gelirim.” dedi.

“İstiyorsan kal. Ben rahatsız olmam, sen bilirsın.”

Ferah tereddütle bir şezlonga ilişti. Geri dönmeyi gururuna yediremedi. Ateş sonra kim bilir nasıl alay ederdi... Ama kalıp da ne yapacaktı? Öte yandan az önce gördüğü neydi öyle? *(Esmâ’ya da bak hele! 1,50’lik boyuyla Ateş’e cilve yapıyor demek! Gözümlün önünde! Yok artık rezillik!)* Demek öyleydi... Bikinisinin üstündeki ince elbiseyi üzerinden sıyırdı. Kışkandığından değil sırf inadına! O sersem görsündü duştan üzerinde havluyla çıkıp odada gezinmeyi, havuzda sıırıslıklam salınıp, o steroid manyağı vücuduyla kızlara hava atmayı. Ferah güzelliğine fazlasıyla güveniyordu. Hakkı da vardı... Kendini göstere göstere havuzun kenarında dikilip uzun saçlarını bir lastikle topladı. Ateş, havuzun en uç karşı köşesinde mermere tutunmuş Ferah’ı seyreliyordu. *(Ne manzara be!)*

Ferah, merdivenlerden yavaş yavaş inip beline kadar suya girdi. Sonra zarıfça öne uzanarak vücudunu komple suya bıraktı. Birkaç kez dalıp

çıktı. Sanki Ateş orada yokmuş gibi pervasızca yüzdü. Daha önce babasının evine pek yatıya gelmezdi ve bu havuzda pek takılamamıştı. Her geldiğinde İrem veya Seda ile mutlaka bir sorun yaşıyordu, değil ki evdeki havuzdan yararlanınsın... Şimdi madem bu evde esirdi, aklını kaçırmamak için en azından imkânlarını kullanacaktı. *(Bana ne o gitsin! Benim babamın evi!)*

Ateş karanlık bakışlarla kızı seyrederken, Ferah'ın aklından neler geçtiğini ölesiye merak etse de, işlerin her türlü kendi lehine döndüğü için seviniyordu. Ferah... Dikkatini cezbediyordu! Son zamanlarda her şeyden çok! Onu elde etmeden başka şeylere odaklanmasını güçleştirecek kadar çoktu bu sabahtan sonra kıza ilgisi... Aralarındaki sıcak savaş pamuk ipliğine bağlı bir ateşkesle ara vermişken; asıl çetin olan soğuk savaş şimdi başlıyordu. Bundan sonra sözsüz, kavgasız, hakaretsiz... Sadece birbirlerine karşı kayıtsız kalabilmek için direnerek... Ferah, Ateş'le aralarında bir cinsel gerilim oluşmasının ateşle oynamak olduğunu bilecek ve bunu istemeyecek kadar akli başında bir anında değildi. Tehlikeyi hem hissediyor hem şuursuzca çekiliyordu. Ilık havuzda lıkır lıkır, şırıl şırıl, aşağı yukarı süzülürdü.

(Hayır. O burada yok! Öyle biri yok. Hiç yok. Onu düşünme. Bakarsa baksın.)

Ateş, aralarındaki elektriksel gerilimi görmezden geliyor görünmek için laf attı, "Kahvaltı ettin mi?"

"Yok daha etmedim ama sen edeceksen sofraya hazır." "

"Çok acıktım! Kurt gibi!" deyip Ateş sudan çıktı.

Ferah onun ardından baktı. *(Nasıl bir acıktım vurgusuydu o öyle? Aman üf... Bana ne! Sersem! Hizmetçilere söker senin o havaların, steroid manyağı!)*

Ateş'in gideceğini sanıp sevinirken, omzuna bir havlu atıp havuzun kenarında oturmasına şaşırdı. *(Nasıl çıkıcam şimdi sudan?)* Biraz daha yüzdü. Daldı çıktı, suyun içinde takla attı. Nefessiz kalana dek havuzu baştanbaşa kulaçladı... Bir köşede başını sudan çıkarıp nefeslenirken baktı, adam hala köşede oturuyordu. *(Gitmeyecek mi?)* Yorulmuştu. *(Bana ne be, seyretmek istiyorsa seyretsin sapık!)* diye düşünüp sonunda cesaretini toplayıp havuzdan çıktı. Bikinisini düzelterip saçlarının suyunu sıktı. Ateş oturduğu yerde dirseğini dizine dayayarak hafifçe öne eğilmiş, işaret parmağı siyah sakallarını belli belirsiz okşayarak ama gözünü kırpmadan bakıyordu Ferah'ın minicik turuncu üçgen bikinili vücuduna. İç geçirerek soludu.

(Ben Ateş, o ateş parçası, ıttı, standartların epey üzerinde bir gü-
çelliğe sahipti, hatta ne kadar gıcık ve soğuk bulsa da iç gıcıklayıcı ol-
duğunu kabul ediyordu. Pek severdi güzel kadınları. Ama özellikle onu
istiyordu artık kesin olarak bildiği bir şey varsa... (En kısa sürede! Nasılsa
nasıl... Onu istiyorum...))

Ferah havlusuna sarınırken sonunda dayanamayıp çıkıştı, "Ne bakı-
yorsun öyle?"

"Öyle derken? Nasıl bakıyorum ki?"

Ferah ıslak ve yapışmış kirpiklerini kırıştıtarak, içinden (Yiycek
gibi! Yer belki vahşi!) diye geçirdiyse de adamın yüzüne karşı, "Kapkara!
Simsiyah bakıyorsun!" dedi.

Ateş sırttı ve yerinden kalktı. Havlusunu omzuna atıp bir şarkı mı-
rıldanarak ağır ve keyifli adımlarla havuzun bulunduğu bölümden çıktı.

Ateşle barut ah yan yana durmaz...

Ferah dişlerini sıktı onun arkasından, (Baş belası!)

Odada Ateşle tekrar karşılaşmamak için aşağıda oyalandı. Babası
evde olmasa hatta ıslak üstüyle kahvaltıya gidecekti ama Akif laf eder diye
gidemedi. Ateş ise duşunu aldıktan sonra Ferah'ın mecburen geleceğini
bilerek odada onu bekledi. Bir planı vardı. Tekrar kavga etmelilerdi ama
nasıl? Ferah özür dilemişti, hatta bir daha hakaret etmemeye söz vermişti.
Bir şekilde kızın damarına basacaktı, nasılsa huylu huyundan vazgeçmez-
di. Ankara'da bulunduğu dönemlerde ara sıra takıldığı Adli tıp uzmanı
eski kırığı, İstanbul'a geldiğini ve onu görmek istediğini mesaj atmıştı,
kadını aradı.

Ferah odaya döndüğünde Ateş balkonda sigara içerek telefonla konu-
şuyordu, istifini bozmadan Eliz ile konuşmaya devam etti.

"Kıskandın mı? Sıkıntı yapma ya öyle bişey değil bizim iş. Değil işte."
derken Ferah'a dönüp göz kırptı.

Ferah dolabından kendine kuru giysiler çıkarırken (Yine giyinmemiş,
çok seviyor kendini teşhir etmeyi sevimsiz!) diye içinden geçirdi ve duşa
girdi ama konuşmanın kalanını duyabilmek için suyu açmadan, aynanın
önünde oyalanarak bekledi. Ateş'in cilveli ses tonundan bir kadınla ko-
nuştüğünü anlamıştı.

"Kaç gün buralardasın? Tamaaaam bulurum ben seni yavrum. Ta-
mam dedim, ekemeyecem! Lan tamam cadı! Hesapları ben sorarım... Ra-
hat ol... Akşam? Bu akşam olur aslında? Kiiiiiiim? Hayır cadı, karımdan
izin almıyorum..."

(Hiiii! Erkek orospusu! Sevgilisi mi var? Hem de evli olduğunu bilen biri? Utanmadan yanımda randevulaşıyor arsız! O geri zekâlı kız da kimse, bide buna ısrar ediyor budala! Eee her kör satıcının bir de kör alıcısı var tabi... Tek hedef kitlesi hizmetçiler değil demek ki... Amaaan bana neyse...) Daha fazla dinlemeyi bırakarak duşa girdi. Bol bol köpüklenerek yıkanırken tazelenen ruhuyla yeni kararlar aldı...

Duştan çıkınca kapı aralığından başını odaya uzatıp baktı, (Oh be gitmiş.) deyip üzerinde havluyla banyodan çıktı. Banyonun içi buharla kaplıyken yapış yapış halde kuru kıyafetleri giymeye çalışmayı sevmiyordu. Kapıyı hemencecik içeriden kilitledi, Ateş'in sağı solu belli olmazdı! Üstelik dikizcilik konusunda ne kadar ısrarlı olduğunu görmüştü. Soyunup boy aynasında kendine baktı. Güzelliğinden memnun oldu ve uzun bir aradan sonra kendisiyle barışarak kendi kendini kutladı. Emrah'ı hayatında hiç olmamış varsayarak hayatına kaldığı yerden devam edecekti. (Pislik, ikiyüzlü, yalancı, şeytan!) Vicdan muhasebesi ve şoku uzun sürse de masum olduğuna karar vermişti sonunda. Kandırılmıştı. Bilseydi evli biriyle asla birlikte olmazdı ki! Keşke daha şüpheli yaklaşmış olsaydı... Olan olmuştu. Varsın Ateş istediğini düşünsündü, onu da umursamayacaktı. Saçlarını kuruturken kapı çalındı. Gidip açtı gelen Ateş'ti.

"Daha gitmedin mi sen?" diye söylenerek banyoya saçlarını kurutmaya döndü.

"Sana ne."

"Doğru bana ne!"

"Bana bak avukat, iki gün süt dökmüş kedi gibiydin, üçüncü gün çıktı yine pençelerin, hayırdır?"

"Ne alaka ya?"

"Niye ters yapıyon? Ha bi dakika sen? Benim telefon konuşmama bozuldun?"

"Ne? Gülünç olma, bana ne senin telefon konuşmandan! Hem duymadım bile."

"Emin misin?"

"Git başımdan."

Ateş daracık banyoda hemen arkasındaydı, Ferah aynada saçlarını düzeltirken aynadan Ferah'a dik dik bakıyordu. O kolye yine kızın boyundaydı. Gördüğü ilk günden beri hep aynı Midyat işi gümüş telkâri cevşen kolyeyi takıyordu Ferah. Sadece düğünde gelinliğinin üstünde

takılı değildi o kolye. (Çirkin de bir şey ustelik! Uyurken, yüzerken her kıyafetle aynı kolye. Bir anlamı olmalı? Onun için neyse ne, ama benim için şayet anlamlı olacak!)

Ferah'ın boynunun arkasına dokundu. "Bu ne çirkin bir kolye?" dedi doğrudan. Lafı başka yerden kolyeye getirse şüphe çekebilirdi.

Ferah kenara çekilip kolyenin ucunu avcunun içine aldı içgüdüsel olarak, "Sensin çirkin, çekilsene şurdan!" dedi.

"Neden hiç çıkarmıyorsun yoksa seni metres tutan o piçten mi? Öyleyse çoktan klozete atıp üstüne sifonu çekmeliydin!"

Ferah o kelimeyi yeniden duyunca deliye döndü, öfkeyle çıkıştı, "Ne münasebet! Hem! O kelimeyi bana bir daha söyleme demiştim! Aşağılık! Sen katilsin, ben sana durmadan katil diyor muyum?"

"Diyorsun işte."

"Ama ben metres değilim! Asla asla asla asla asla olmam! Kandırıldım tamam mı? Salak de, saf de, aptal de ama bana o kelimeyi..."

"Şşşt tamam tamam demedim... Peki, nerden o çirkin kolyen? Ne o çevşen mi? Bizim memleket işi telkâri."

Ferah hızlı hızlı derin nefesler aldı sakinleşmeye çalışarak, "Seni ilgilendirmez!"

Ateş kızın üstüne gitti, Ferah'ın boynunu acıtacak şekilde kolyesine asılıp zinciri kopardı ve eline aldı.

"Aaah! Napıyosun, bırak! Ver şunu!"

Ateş kolyeyi elinde yukarı kaldırdı, Ferah onun eline uzandı, Ateş kolyeyi öbür eline geçirdi, Ferah tekrar uzandı almak için ama aralarındaki neredeyse 20 santimlik boy farkı kolyeye ulaşmasını imkânsız kılıyordu. Ateş, Ferah'ı omzundan hafifçe ittirip sırtını duvara çarptı ve kollarından tutup yüzüne eğildi, "Bir kere öp, al sonra çirkin kolyeni!"

Ferah bu beklenmedik yakınlıkla iyice afalladı, gözlerini kocaman açıp Ateş'in yüzüne bakakaldı ki adam zaten burnunun ucundaydı. Gözleri, Ateş'in ilk kez o kadar yakından baktığı simsiyah alev alev gözlerinde, dudakları hafifçe aralık, hiddetle hızlı hızlı solurken göğüs kafesi inip kalkarak ve aralarındaki tüylerini ürperten elektriğe şaşıarak baktı. Her şeye rağmen havada asılı duran tuhaf çekimi hissediyordu. Mantiğindeki kötü adam imajına ve anılarındaki tüm olumsuzluklara rağmen bu kadar yakınındayken Ateşe karşı kör bir arzu duyabileceğini fark etti. Sırf çekici bir adam olduğundan değil, kendisini mahsus tahrik ettiğini bildiğinden,

inadından, elektrik akımına kapılmış gibi titredi. Belki de adamın o kendinden çok emin olduğu, zaferlere alışık, kibirli kumandan edasına bir darbe vurmak için çekimine kayıtsız kalmamalıydı. (*Cazibesine güvenen tek sen değilsin*) diye yüzüne vurmak için bir şey yapmak istedi... Onun da aynı arzuyu sadece rol keserek veya nispet olsun diye değil, misli misli fazlasını sahiden kendisine karşı hissetmesini istiyordu. Bir gün... Ama şimdi değil... Yutkundu. Kolyeyi almaktan vazgeçip Ateş'i göğsünden itti, itemedi. Adam yerinden kıpırdamadı. Bakışlarını kaçırdı, dişlerini sıkarak, "Çekil şurdan!" diye tısladı.

"Çekilmezsem?"

"Lanet olsun, çekil dedim napıyorsun?" deyip hafifçe çizilen boynuna dokundu, "Vahşil! İki gün insansın, üçüncü gün yine mağara adamı! An-nemden kaldı o kolye tamam mı? Babamın doğum hediyesiymiş, içinde cevşen var! Çekil önümden... Sen ne anlarsın saygıdan, hatıradan!"

Ateş kenara çekildi, Ferah hızlı adımlarla odaya döndü. Gözlerine yaşlar üşüşmüştü, kendi kendine kızdı. (*Yine çocuk gibi ağlıyorum karşısında of! Ne kadar zayıfım! Acınacak haldeyim...*) Niye ağladığına öfkeliydi aslında. İçinde değişen bazı şeylerin yönünü kabullenmek istemiyordu. Düşünmek bile istemiyordu.

Ateş çaktırmadan kolyeyi ceketinin cebine attı. "İçinde cevşen varsa sevişirken takma çarpılırsın." diye takıldı.

Ferah ardından bağırdı, "İnşallah sen çarpılırsın rezil! Gerçi Allah çarpmış çarpacağı kadar seni, defooooo!"

Ateş gülerek odadan çıktı ve evden ayrıldı. Arabasına binince kolyeyi koruması Nejat'a verdi.

"Saygın'a ilet bakalım bunun içine böcek koyulabilecek mi?" dedi.

Sonra yüzünü karartan sıkıntılı bir ifadeyle dişlerini sıkarak sordu, "İsmet'in yerini tespit edemediler mi hala?"

"Hayır, haber yok abisi."

"Çökeyim diyorum Akif'in gırtlığına, sakın yapma diyor! O çocuğun başına bi iş gelirse Saygın'ın da başına gelecek! Çok güvendiği teknolojisi ne işler açtı başımıza! Geçen akşam Akif beni az daha avlıyordu! Sersem-ler! Nelerle uğraşıyoruz Nejat Abi..."

"Saygın'ın işlerine aklım ermez abisi, ben eylem adamıyım."

"Ben de senin gibiydim Nejat Abi, ama görüyorsun Hisseli Harikalar Kumpanyasına koydular beni!"

ken dudaklarını kemiriyordu sinirden. Aynada boynuna bakıp kızaran yerlere krem sürdü. *(Pislik, bi dövmediği kaldı bide... Tövbe ya! Nereden çıktı öpmek filan? Nereden olacak, havuzdan... Ah aptal kafam! Bok vardı salak hizmetçiye sinirlenip adamın gözü önünde bikiniyle salınacak! Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürdün aferin Ferah! Tekrar üstüme gelmese bari. Napıcam of! Meğer ne huzurluymuşum. Aptallıkta sınır tanımıyorsun kızım aferin... Geçen gün doğrudan öpmüştü gerçi. Hem de! En zayıf, en savunmasız anımda! Sen görürsün! Canavar!)*

Eline kâğıt ve kalem aldı. Birkaç kez rüyasında gördüğü o kadına nasıl ulaşabileceğini bulmuştu. Ateş polis ressama rüşvet vererek robot resim çizdiriyorsa... Ferah aynı resmi kendi yeteneğiyle hayli hayli yapabilirdi! İnanmış mıydı Ateş'in önemli biri değil demesine, zerre kadar inanmamıştı... Babasına söylese Akif kadını kolayca bulurdu ama iki adamı birbirine kırdırmaktan korkuyordu. Ne durumda kalırsa kalsın buna sebep olan kendisi olmayacaktı. Madem babası ve kuzeni arasındaki restleşmenin ateşkes teminatı olarak ortada kalmıştı; ne olursa olsun iki adamı birbirinin gazabından korumak için elinden geleni yapacaktı. Adamların muhbirlik ısrarına boyun eğmeyecek, asla aralarında laf taşımayacak, hat-ta tehlikeli gördüğü şeyleri saklayacaktı. Nereye kadar giderse...

Hastanedeki kadının portre çiziminin üstünde iki saat uğraşıp meydana çıkardı ve sonuçtan memnun kaldı. Robot resimden daha güzel olmuştu. Sorun, bu resimle ne yapacaktı? Ateş, kadını resimden tanımıştı... Ferah tanımadığı birini elindeki çizimden nasıl bulacaktı? Üniversiteden, kendisinden iki dönem önce mezun olan arkadaşlarından, Okan vardı, savcılık sınavlarını kazanıp İstanbul'a tayin olmuştu. Üç yıl boyunca aynı kulüpte birlikte zaman geçirmişlerdi. Dürüst ve güvenilir biriydi. Okan'dan ilk kez savcılık makamını kullanacağı bir ricada bulunacaktı ve kendisini kırmayacağını düşünüyordu. Emniyetin yüz tanıma arşivlerine resmi sokabilirse, kimlik işi hallolabilirdi. Ama prosedür zordu, biliyordu. İhtimal olarak bunu aklının köşesine yazdı. Çizimini kilitli mücevher çekmecesinin kadife iç döşemesinin arasına sakladı.

Artan vaktinde yalnızlık ve düşünmekten bunalınca Ayşegül'ü aradı. "Buluşmamız lazım." dedi.

"Şükürler olsun kızım, öldüm meraktan! 20 gündür niye telefonuna çıkmıyor? Akif amcaya da ulaşamadım, sekreteri hep sizi geri arayacağını dedi, aramadı! Gelmeye de korktum Ferah, iyisin dimi?"

“İyyim iyyim. Buluşmamız lazım Ayşegül nolur? Kendimi toparlamam lazım.”

“Tabii ki kuzummm. Neredesin geleyim mi?”

“Yok, benim evden dışarı çıkmam lazım. Babamla barıştım artık umarım izin verir. Bir şansımı deneyeceğim bakalım, çıkabilirsem önce bizim kuaförde buluşur sonra bir yerde oturur yemek yeriz olur mu?”

“Tamam canım, haber bekliyorum.”

Ferah babasından şoför ve koruma ile çıkmak ve eve erken dönmek koşuluyla izin aldı. Önce kuaföre gitti. Hayatında ilk kez radikal bir karar aldı, bu yaşma kadar uçlarına hafif ışıltı attırmak dışında tamamen boyatmadığı kumral saçlarını, komple platin sarısına boyattı. Neredeyse beline dek uzanan boyunu da omuz hizasında modern bir kesimle kısalttırıp kendini adeta baştan yarattı. Aynaya baktığında şaşkın fakat mutluydu. Kendine bakıp bakıp gülümsüyordu.

Ayşegül de Ferah’ı destekledi, “Oh ne iyi oldu! Harika oldu! Çok yakıştı! Yeni imaj sana iyi gelecek bitanem!”

Bir restoranda oturup biraz dertleştiler. Ferah olanları biraz kırpıp yumuşatarak anlattı arkadaşına. Daha çok Ferah anlattı, Ayşegül dinledi. Tüm dertlerini sıraya dizmiş, en son gündemi olan sabahki olayı en sona bırakmıştı. Ayşegül’ün o konuya delice imalarda bulunacağını bilmesine rağmen, sırf kızsızal dedikodu olsun da, aklında kalacağına laf olup uçup gitsin diye anlattı.

“Bu sabah, bana sarkıntılık etti... İlk kez...” diye mırıldandı.

Ayşegül daha önceki konuları derhal unutmuş heyecanla, “Hiiiiiiii!” diye heyecanla atıldı.

Ferah sıkıntıyla üfleyerek, “Ya tekrarlarsa? Ya niyeti bozarsa?”

“İnanmıyorum! Nasıııııll?”

“Of, eskiden hapiste de olsam daha huzurluymuşum meğer bir de bu çıktı başıma... Bak şimdi sabah havuza indim...” deyip başladı anlatmaya... “...Sonra kolye için tartışırken banyoda sıkıştırdı beni. Öpersen veririm filan dedi.”

“Ay Ferah burada beni ter bastı, sen anlatırken! Sen naaaptın? Kuzum çok pardon da sen kaşınmışsın sabah sabah, hatta aranmışsın söyletme beni!”

“Ayşegül öyle deme ya, ne münasebet, kızım ben o evde kapı dışarı

çıkamıyorum iki aydır, havuza da o var diye istediğim zaman giremeyecek miyim?”

“Sen kendin ikna oluyosan böyle diyerek, tamam. Normal şartlarda tacizin hiçbir çeşidinde kadında pay bulmam ama adam demek ki nikah cüzdanının verdiği yetkiye dayanarak sana yürümeye karar vermiş.”

“Bu gerçek bir evlilik değil, sen bari yapma!”

“Pardon ya! Kırsaydın kafasını!” derken Ayşegül bıyık altından kıs kıs gülüyordu.

“Hı- hı kolaydı! Görmedin sanki herif ikiye iki kara kule! Elimi kaldırmamla kolumu kırırverir... Yok denemişliğim var da! Baya can yakıcı olabiliyor hödük!”

“Yemin ederim çok seksi!”

Ferah kıpkırmızı oldu ve sabahki öfkesiyle utancını arkadaşına yöneltti,

“Sende de biraz mazo-sado fantezi var ha Ayşegül, beni sinir etme! Hâ bide yanımda bir kadınla randevulaştı utanmaz! Bana şehit edebiyatı yapmasını duyan da bunu çok düzgün, namuslu, vatanperver sanır! Hâlbuki şeytanın kış bacağı! Şehir eşkıyası! Kara komedi başrolü, ukala, sevimsiz! Of Ayşegül napıcam...”

...

Ateş iş yerlerine uğrayıp biraz vakit geçirdi ve sonra Balat'ta kahvehaneye gidip Alemdar ile tavla oynadı. Akşam olunca Karaköy sahilinde salaş bir balıkçıda Eliz ile buluştu. Eliz, 27 yaşında bir adli tıp doktoruydu. Dört yıldır tanışıyorlardı. Adsız, onu Adli Tıp Kurumunda ilk gördüğünde çalışma şeklinden ve soğukkanlılığından etkilenip peşine düşmüştü. Eliz ile ilk kez otopsi edilmesi gereken faili meçhul bir cinayet vakası başında karşılaşmışlardı. Genç kadın, Adsız'ı cinayet bürodan komiser Emre Uzun diye tanıyordu. İlişkilerinde aşk ve romantizm kesinlikle yoktu, ikisi de bağlanmaktan kaçınıyordu. Bazen yılda bir, bazen haftada bir iki kez görüşüyorlardı. Görüştükleri başka kadın ve adamlar da oluyordu, kıskançlık da yoktu. İkisini dönüp dolaşıp buluşturan özel bir kimyaları vardı.

Buluşmalarında en fazla birkaç kadeh içki içip her telden müzikler dinleyip saçma sapan konuşup gülüşüyorlar ve sonra soluğu bir otelde alıp katıksız bir arzuyla sevişiyorlardı. Kadın, adamın son aradığı numara bir daha ulaşamayacağını kanıksamıştı, ev adresi, telefon numarası, kimi kimsesi, arkadaşı, belli bir saati, hiçbir vaadi yoktu. Sonraları Eliz,

adamın adını ve kimliğini araştırmış, emniyette böyle birini bulamayınca polis olduğundan şüphelenmişti. Eliz gibi marjinal biri için bile adam fazlasıyla tuhaftı. Yüzünü magazin haberlerinde görünce ise oto galerisine ait mail adresinden ona ulaşip kendisine cevap verene kadar ısrarla yazmayı sürdürmüştü. Bu arada uyarı amaçlı olarak Afrika'ya bir yardım projesine gönderilmiş ve şimdi geri dönmüştü.

“İstanbullu oldun ha, mekâna bak, öğrenmişsin buraları? Emre? Ateş? Her neyse...”

“Sen kısaca ADSİZ de.”

“Peki... Eee? Anlatsana.”

“Ne anlatacam?”

“Ajansın mısın lan harbiden?”

Adam ajan kelimesini fazla Amerikanvari buluyor ve küçümsüyordu, siyah gözlerini akının içinde çevirerek çeyrek bir gülüş attı.

Eliz, “La bizim yağız Angara bebesi başımıza 006 Bond çıktı, iyi mi!” derken kıvrıcık saçlarının önündeki kabarık mavi tutamları eliyle arkaya ittirerek bir kahkaha patlattı. Adsız, içkisini yudumlayıp genç kadının ziyadesiyle dalgasını geçerek ilk şoku atlatıp sakinleşmesini bekledi.

Eliz az sonra en merak ettiği konuya girdi, “Güzeller güzeli karından bahsetsene? O kıza magazinde gayrimeşru bir Arap prensesinin kızı diyorlar, doğru mu?”

“Ne bileyim bana ne şeceresinden.”

“Niye evlendin?”

“İş dedim ya!”

“Alengirli bir iş ha? Anlamıştım senin ne bok olduğunu zaten.”

“Anladığınızı anlamıştım, artistlik yapma. Ben izin vermesem bi bok anlamazdın üstelik.”

“Şu sıfatla gazetelere düşünce nasıl anlaşılmayacaktın pardon? İnsan şu Kurtlar Vadisindeki Polat gibi estetik filan olur? Gerçi sen de haklısın yazık o şahane surata!”

Ateş kötü kötü bakıp sırıtarak, “Eliiiiiz? Hayatın tehlikede yavrum, biliyorsun değil mi? Bu dünyada ne olduğumu bilen tek sivilsin!”

“O kadar ciddi mi? Huu tırstım!”

“Teşkilat tarafından başına tertipli bi kaza getirilirse yine şanslısın

da... Akif beni takip ettirip seni bulursa kork. Gerçekten kork!”

“Korursun beni? Sina Ateş Taranoğlu ha, isme bak, çok mu aradınız bu ismi? Gerçi daha havalı olamazdın! Büyük harflerleee, SİĞĞNAAA ATEŞŞŞ TARANOĞĞĞLUUUGĞ!”

“La sussana!”

“Neyse sen kızı anlat? Farah Jabir? Vay be!”

Ateş burnundan solurken rakı kadehinin sonundaki sıvıyı büyük bir yudumla başına dikti ve bakışlarını, Eliz’in sorguya çeken alaycı dikkatinden öte yana kaçırdı. Eliz kışkırtıcı üslubuyla devam etti,

“Başka biri olsa kıskanmazdım da...”

“Onu ne alaka?”

“O sanki çok şey... Yani tamam sen de baya sıkı herifsin, iyisin, hoşsun da... Sanki o kız? Senin için bile fazla.”

Eliz’ in, Adsız’ın gözlerinin içine manalı manalı bakarak ve maksatlı söylediği her kelimeyi bilerek üstüne basa basa sarf etmesi adamı kızdıırıyordu.

Adsız bir sigara yakıp mırıldandı, “Bakacaz artık fazla mı az mı?”

Eliz bir kahkaha attı, “Nee? Yatmadınız mı? Oha, yok artık! Prenses de amma sıkı hatunmuş, senin gibi erkek güzeline nasıl düşmedi?” Adamın cevap vermek yerine alevler fırlatan bakışları Eliz’in tahminini doğrular nitelikteydi. Şaşkın nidalarla adama doğru eğildi, “Aşık mısın lan?”

“Siktir la döverim seni!”

Eliz gülmeye devam etti, “Yuuuhh! Yoksa prenses bakire miii? Ayyyyy ne tatlııı... Ama sen cici kız sevmezsin? Mmm, burnuma kötü kokular geliyor bak! Çok kötü!”

Adsız kaşlarını çatıp rakı şişesine uzanırken homurdandı, “Seni doğruca bi otele götürüp önlü arkalı fotokopi çekmeliydim. Diline vurmuş sürtük! Kızım sen Afrika’da naptın, yok muydu heyecanını giderecek çikolata herifler! Ha?”

Eliz bardağındaki suyu Adsız’ın yüzüne fırlattı hışımla, “Eşek! Bozuldun bakıyorum da, ne diye hemen atarlanıyosun? Ne var doğruyu söyle-sen? Bi kere ulan bir kere! Biliyorsun dört yıldır tatlı hararetinden daha aşığım numaralarına...”

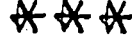
Adam yüzünü bir peçeteyle kurularken “Ya sabır!” dedi. “O eline koluna hakim ol!”

“Olamıyorum hadi kalkalım. Fotokopi çek beni?”

Adsız şöyle bir baktı kıza. “Cık.” dedi. Kadehini kaldırdı, “İç!”

Kendi kadehinde kalan rakısını bitirip Eliz’i bir taksiye bindirip evine gönderdi. Eliz hırsla tırnaklarını kemirirken reddedilmenin hırsıyla emindi adamda bir şeylerin değiştiğinden...

39. Kasım 2018 - Kuruyan Çiçekler - İstanbul

“Yürüdükçe koşasın gelir
Kaybolursun adımlarının içinde...”

William Shakespeare

Ferah gece yarısı yatağına uzanmış kitap okuyordu. Kapı usulca açılıp Ateş gelince dudaklarını ısırarak gülümsedi. Ateş kızın uyumadığını görüp ışığı açınca Ferah, hemen yüzünden sırtışını yok etti ve gözlerini kırptırdı.

“Selam.”

“Sana da.” derken adamın bu gece eve dönmesini beklemiyordu doğrusu. (*Bana neyse!*)

Ateş üzerindeki deri ceketini sıyrırken bir anda aklına gelmiş gibi elini cebine atıp kadife bir kese çıkardı ve yatağın üstüne fırlattı, “Al.”

Ferah irkildi, “Ay! O ne?”

“Kolyen. Pardon!” Dinleme cihazı tamamı.

“Pardonlar çikali eşekler çoğaldı diyecem ama ney-se!”

“Deme!”

“Demedim.” Annesinden yadigâr cevşenini kopardığı yerden tamir ettirip geri getirmişti Ateş, Ferah kolyeyi tekrar boynuna taktı ve annesini anımsayarak ucuna sevgiyle dokundu.

Ateş, (*Dinleme kayıtları sadece bana gelecek!*) demişti Saygın’a. Ferahla aralarında olmuş, olmakta olan ya da olabilecek her şeyi, Saygın’ın bilmesine gerek yoktu. Hani olur da...

Ateş gömleğinin kollarını sıvayıp sıkıntıyla gezindi odanın içinde. Ferah ise yorganın altına iyice sokulup odaya ve adama sırtını döndü. Ateş camları açıp Kasım sonu ayazında balkona çıktı. Hava buz gibiydi. Sigara dumanıyla birlikte soğuk havaya karışan sıcak nefesinden baca gibi

dumanlar savurarak dikilip durdu. Akif'in peyzaj harikası bahçesine baktı düşünceli bir şekilde, birini söndürmeden diğer sigarayı yaktı.

Ferahsa içeride üşüyüp yorganına iyice sarılarak (*Kapat şu lanet camları!*) diye bağırmamak için kendini zor tutuyordu, odası buz gibi olmuştu. Aklına gündüz Ayşegül ile kuaförde bangır bangır çalarken duyduğu o pop şarkının sözleri geldi, 'Yanıyo yanmaz mı? Su verin adama! Dediğime geldi salına salına...' (*Hah! Randevusu iptal oldu demek ki!*) diye için için gülerken uyuyakaldı.

Ateş camları kapatıp içeri girdi. Ferah uykuya dalmıştı, kıza bakıp gülümsedi. Durup şöyle bir havayı kokladı, (*Bu nasıl koku anasını satayım!*) burnundan soludu. Gidip kızın tuvalet masasının önüne dikilip Ferah'ın parfüm şişesini eline aldı. Şişeyi evirip çevirdi ve markasına baktı, elbette Avrupa malı pahalı bir şeydi ama çok bilindik değil nadir kadına yakışan notalardandı. Kapağını açıp burnuna yaklaştırdı. Gözlerini kapattı. Dişlerini sıkı Ferah'ı düşünerek. İki kadehten fazla içmemişti, başını döndüren rakı değildi.

Soyunup havuza indi, harareti geçene kadar hızlı hızlı kulaçlarla yüzdü. Göğsü patlayana kadar daldı çıktı serin sulara. Nafile... Odaya dönüp Ferah'ın yatağın kenarına bıraktığı kitabını eline aldı. Bu gece uyku tutmayacağına emindi. Daha önceki bazı gecelerde Ferah'ın tüm kitaplığını elinden geçirmişti. Son kitabına da çabucak göz attı. Kızın karışık ama sofistike bir zevki vardı. Dünya klasiklerinden, Türk klasiklerinden ve çoğunlukla tarihi romanlar ve kurgulardan hoşlanıyor gibiydi. Şuan okuduğu ise Turgut Özakman'ın Romantika kitabıydı. Hikâyenin başını ve sonunu okuyup kitabı yerine bıraktı. Kanepesine uzandı. Düşündü, plan yaptı...

Akif bu aralar çok usluysa. Ateş'in istihbaratla olan meselesi ve o şüpheden kurtulmak için verdiği kod adı, adamı iyice sindirmişti. Gerçi Mahmud Ahbap kod adını eninde sonunda kullanacaktı Akif'e karşı. İlk kez o tehlikeli gece duyması iyi ve inandırıcı olmuştu. Ateş'ten şüphesi kalmamış gibiydi. Ve İsmet hala Akif'in elindeydi. Buna da çok kafası takılıyordu.

Saygın "Sen yerini tespit etmeye çalış, ben özel harekâta baskın yaptırıp İsmet'i aldıracağım bizle hiç alakası olmayacak. Polis istihbaratı bilmesi, bizi bilmesinden iyidir." demişti. Derin devlet...

Yarın Akif'in şirketine gidip bir bahaneyle tekrar sormayı deneyecekti (*Polisi bana ver!*) Öldürmediyse? Derken öfkeyle dişlerini gıcırdattığını

fark etti. (Çok uzadı bu iş! Daha da uzayacak! Sabır!) Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Saygın yakında yeni bir silah sevkiyatı olabileceğinden söz etmişti. Beklerken oyalanacak bir şeyler bulmalıydı. Ferah'ın yorgan altında kıvrılan bedeninin gölgesine baktı. (Oyalar aslında...)

Birkaç saat kestirip hava aydınlanırken kalkıp koruda koştu. Duş alıp, giyinip kahvaltıya inince Ferah'ın yeni saç stilini gördü. Akşam loş ışıktaki ve saçları topluyken fark edememişti.

“O ne be? Naaptın sen kendine?” dedi öfkeyle. Akif de yüzünü asarak başıyla Ateş'i onayladı.

“Hiç olmamış avukat! Bütün güzelliğini rezil etmişsin!”

Ferah gözlerini devirerek, “Üff. Sana ne!”

“Tipik depresyondaki kadın modeli! Şımarık matmazel!”

“Sana ne Ateş? Ben senin kapkara ruhsuz mafya imajına karışıyor muyum?”

“Sen buna imaj mı diyorsun? Kızım sen Hollywood ünlüsü müsün, böyle radikal stylinglere kalkışıyorsun! Git, bugün düzelt o saçlarını!”

“Allah Allah ya, sen beğenme çok da umurumdaydı sanki!”

Akif, “Afiyet olsun çocuklar.” Deyip kalktı. Evin kâhyası Akif'i arabasına kadar yolcu ederken mutfakta ise dedikodu vardı. Esmâ kıkır kıkır gülererek tezgâhta hamur açan Kerime'ye anlatıyordu,

“Ateş Bey'in Ferah cadısına etmediği laf kalmadı! Demek dün görüşmemişler, yeni gördü saçlarını dedi ki, hiç olmamış ne biçim olmuşsun git düzelt o saçlarını, dedi! Hem de Akif Bey'in yanında ha haaayy! Ferah mosmor oldu!”

“Bir şey demedi mi?”

“Akif Bey başını salladı sonra kalktı gitti. Ferah cadısı cevap vermez mi, verdi tabi! Sana ne ben senin kapkara mafya imajına karışıyor muyum, dedi.”

“Laflara bak, çocuk gibi sabah akşam atışıyorlar! Koskoca ev iki deliye kaldı yazık... Akif Beyime acıyorum, delirtecekler adamı...”

“Tüh ya! Tolgay Bey burada olacaktı kii!”

Öte yanda Ferah o gün abisini görüşe gidecekti. Zar zor özel izin çıkartabilmişti görüş için. Soy isimleri tutmadığı için aylardır görememişti abisini. Ateş'in laf sokmalarına dayanamayıp kahvaltı masasında tartışmanın ateşini harlamaktan çekinmedi.

"Aileme karşı her ne kötülük planlıyorsan, ilk önce abimi yolundan çekmekle ne iyi yaptın biliyorsun tabii! Abim olsaydı sen bana bu lafların hiçbirini söyleyemezdin! Hoş, evlenmiş de olmazdık zaten! Sen çok akıllı bir adamsın ama keşke o koca kafan daha iyi şeylere çalışsa!" diyordu.

Ateş elindeki çatal bıçağı sertçe bırakıp başını kaldırdı, "Senin abin kim ya? Tolgay Yavuzhan denen kokainman zibidi mi? İstersen bugün çıkartayım içeriden, gelsin korusun bakalım ailesini benden?"

"Ukala! Hangi marka protein tozu kullanıyorsan yan etkilerine bak bakalım şişme ego da yapıyor muymuş?"

"Ne? Kızım ben altı yaşından beri her gün egzersiz yapıyorum ne tozu?"

"Nedeeeen? Büyüyünce komando mu olucan? Atanamayan Rocky!"

Ateş bir kahkaha attı, "O benim lafım yalnız rol çalma, atanamayan Ekşi Sözlük yazarı seni!"

Bu kez Ferah güldü, "O ne demek?"

"Her şeye muhalefetsin ya!"

Ferah kahvaltısını bitirmişti. Ortalıkta dolaşp laf dinleyen Esmâ'ya, "Esmâ kahveleri alabiliriz. Ateş Bey'e sade filtre kahve lütfen!" dedi.

Ateş yapmacık bir gülüşle, "Mersi!" dedi. Ferah'ın, Esmâ'ya karşı tavrına şaşırdığı kadar hoşlanmıştı...

Ferah'ın susmaya niyeti yoktu, yine takıldı Ateş'e, "Fransızca da var mı sende?"

"Var, sana ne lazım?"

"Hiiiç. Bir kaç laf etsene?"

"Anlıyor musun?"

"Hayır, ben sadece üç dili anadilim gibi biliyorum. İngilizce, Türkçe ve Arapça."

Ateş muzipçe bakarak açık saçık bir şeyler mırıldandı Fransızca, kendi kendine güldü. Ferah ondan duyduğu sözleri ezberlemeye çalıştı sonra sesli sözlükten anlamına bakacaktı. (*Kim bilir ne dedi edepsiz şey!*) Sonra parmaklarıyla saymaya başladı, "İngilizce, Rusça, Arapça, Fransızca, Kürtçe konuştuğunu duydum. Hepsini baya anlıyorsun dimi? Neden?"

"Biraz anlıyorum." diye yalan söyledi Ateş.

"Yalan söyleme, geçen gün telefonuna Rusça mesajlar geliyordu."

“Sen benim telefonumu mu karıştırdın?”

“Yatağın üstünde öylece duruyordu ekranında gördüm. Rus alfabesini de okuyabiliyor musun?”

“Hayır, mesaj değil, reklamdır onlar... Neyse bir daha telefonuma dokunma! Hayır, yani yatağın üstünde öylece duran her şeyi istediğimiz gibi okuma hakkına sahipsek bilelim!”

Ferah verecek cevap bulamadı, yine belden aşağı vurmuştu. (*Laf cam-bazı arsız piç!*)

Esmâ kahveleri getirdi Ferah kıvrıkcık kirpiklerinin altından öfkeyle bakarken, Ateş gülümsüyordu. (*Sevimsiz matmazel!*)

Esmâ salondan ayrılmadan duyurarak Ateşe, “Görüşten sonra eski evime gideceğim, alacaklarım var. Babam sana da haber vermemi söyledi de... Kuzen!” dedi.

“Kuzenine! Tövbe ya... Nerede evin?”

“Beşiktaş’ta. Burada yaşamıyordum ben. Yani ne dadılarla, ne hizmetçilerle büyümüş şımarık bir prenses değilim. Gayet kendi öz bakım becerilerine sahip, kendi kendine yetebilen bir hayatım vardı. Anladın mı? Şımarık filan değil esirim ben, ESİR!”

“Susmadın yine! Şükret ki benim elimde esirsin. Niko da olabilirdi sahi o konu yarım kalmıştı ha Ferah? Babacığına da bunun hesabını sormamışsın?”

“Niye sana inanayım ki?”

“İnandıracam ben seni bi ara...”

“Şimdi inandır.”

Ateş dudak büzerek sırtıp başını sağa sola salladı. Ferah cevap alamayınca onunla daha fazla atışmadı. Ateş kahvesini bitirmeden kendi arabasıyla evden çıktı. Ferah da onun ardından odasından çantasını alıp babasının şoförlü korumalı arabasıyla ceza evine gitti. Biraz prosedür bekleyip özel görüş için bir odaya alındı. Tolgay geldi. Ağlayarak birbirlerine sarıldılar oysa hiçbir zaman fazla sıcak bir ilişkileri olmamıştı fakat Tolgay hiç iyi görünmüyordu. Ferah’ın ellerine sarılıp yalvardı,

“Kurtar beni buradan! Ben burada daha fazla kalamam bir şeyler yap Ferah çıkar beni! Delirecem! Babam sabret diyor, nasıl sabredeyim! O şerefsiz kocan benden ne istiyorsa öğren, Allah rızası için bul, ne isterse yaparım ne olur kurtar beni! Seda da boşanma davası açtı, bittim ben!

Çürüyemem burada!”

“Abi sakin ol. Dosyanı göstermediler bana ama suçüstü yakalanmışsın, ben nasıl çıkarayım seni?”

“Kocan olacak piç kurusu verdi beni polise! O bir şeyler yapar, nolur konuş onunla, ikna et?”

“Siz nasıl adamlarsınız Tolgay, sen ne işlere bulaştın böyle?”

“Babamın işleri kızım! Babam ne dediyse ben onu yaptım şimdi de bana yatacağsın diyor! O kalleşi aldı evimize soktu, ailemize soktu, senin koynuna soktu delirecem Ferah!”

“Höst! Bizim aramızda öyle bir şey yok, saçmalama ve asla olmayacak!”

“Afedersin, uzak dur o psikopattan. Ne haltlar çeviriyorlar, ben burada kafayı yerken bilmiyorum! Bana ne olacak! Neden ilk ben yandım? Babam yansın o zaman!”

“Tolgay delirdin mi, babam bir kere şu dama düşerse bir daha asla kurtuluşu olmaz! Nasıl karanlık işleri olduğunu sonunda acı da olsa öğrendim. Böyle biri olduğunu bilseydim asla Türkiye’ye ayak basmazdım! Ben mutlu muyum sanıyorsun, beni zorla evlendirdi, eve hapsetti! Sen babamın pis işlerine zaten batmışsın benim günahım ne peki? Beni kim kurtaracak?”

“O Ateş denen aşağılık orospu çocuğunu gebertecektim! Seni o kalleşle nasıl evlendirir Ferah düşünmüyor muyum sanıyorsun? Her gün saçımı başımı yoluyorum burada!”

“Tamam... Bir de beni düşünme, ben idare ediyorum... Ateş’in derdi neyse ben bulucam onu! Babam da bunu istiyor, Ateş’le yakınlaşıp sırlarını öğrenmemi...”

“Ne yapacaksan çabuk yap! Yoksa bir dahaki ziyarete tımarhaneye gellersin beni görmeye!”

Ferah görüşten karmakarışık halde çıktı. Babasının peşine taktığı koruması görmesin diye savcı arkadaşı Okan ile cezaevinin içinde görüşmek için sözleşmişti. Birkaç gündür gizlice yazışıyorlardı. Ferah kadının resmi vermek için Okan’dan gizlice görüşmeyi rica etmişti. Babasının ve Ateş’in gözlerinin ulaşamayacağı resmi bir kurumun içi olarak cezaevinin içinde buluşmayı uygun bulmuşlardı Okan ile istişare edip. Okan, müdür yardımcılarının birinin odasında Ferah’ı bekliyordu. Ayaküstü çok kısa konuştular. Ferah çizdiği resmi arkadaşına verdi.

“Şuan konuyu açıklayamam, zaten inan ben de bilmiyorum Okan. Yalnız kadının kim olduğu üzerinden belki hayati bir bilgi edinebilirim. Babamın ve kocamın nasıl adamlar olduğunu biliyorsun, bu araştırmanın gizliliği benim için çok önemli. Şimdiden minnettarım!” dedi.

“Tamam, dostum el altından emniyetin yüz tanıma sistemine sokup bir bakacağım sen merak etme, buluruz kim olduğunu.”

“Çok sağ ol Okan.”

Çıkışta biraz sahilde yürümek istedi ama korumaları izin vermedi. Söylene söylene arabaya binip kendi evine gitti. Eski evine... Hemen camları açtı, küçük dairesi çok havasız kalmıştı. Üstelik yokluğunda her yer tozla kaplanmıştı. Elinde bir toz beziyle ortalığı temizlerken, Tolgay'ın delillerle sabit suçlarına karşı ne yapabilirim diye düşünüyordu ki kapı çaldı. Ateş gelmişti.

Şaşkınca baktı, “Ne oldu?”

“Hoş geldin denir!”

“Sen hoş gelir miydin?” deyip surat asarak kenara çekildi ve adamın içeri girmesine izin verdi.

“Ayakkabılarını çıkar terlik al şuradan.” dedi.

Ateş denileni yapıp etrafta gezinerek evi incelemeye başladı.

“Ne bakıyorsun öyle Sherlock Holmes gibi etrafa? Suç mahalli değil, benim evin burası.”

“Sherlock ha? İyiymiş. Şirin ev...” deyip havayı kokladı, “Kedin mi vardı?”

“Şimdi de K-9 mu oldun?”

“Daha nelere benzeteceksin acaba beni?” deyip kitaplığa yöneldi Ateş.

Ferah onun gelişine bozulmuştu, evi havasız kalıp tozlanmış bile olsa yalnız kalmaktan memnundu. Epey sıkıntılı bir tavırla, “Tanımlanamayan nesne! Uzaylı! Karıştırma kitaplarımı!” dedi.

Ateş içinde kurutulmuş bir gonca gül olan kalınca bir romanı eline almıştı bile. Kuru gül guncasını sapından tutup nazikçe kaldırdı. Ferah gelip hışımla elinden aldı çiçeği ve çöpe attı. Ateş fena bir sırtışıla kitabı yerine koydu. (*Nokta atışı! Ah elf gözlerim!*)

Ferah, Ateş'in varlığına aldırmadan ortalığı toparlamaya devam etti. Mutfak camının mermerinde dizili duran üç beş saksı çiçeği ölmüştü. Üzüntüyle onları çöp poşetine atarken gözleri doldu.

“Kurumuşlar...” diye mırıldandı.

Ateş’in (*Ben sana yenilerini alırım.*) diyesi geldi ama demedi.

Ferah kendi kendine konuşur gibi mırıltıyla, “Çiçeklere gelene kadar ben bile soldum!”

“Deme öyle.”

“Of... Sahi niye geldin?”

“Hiç. Güvenlik diyelim.”

“Benim güvenliğim seni neden bu kadar ilgilendiriyor acaba? Anlamadığım saçmalıklar dizisinde ilklerden biri? Baş belası! Bir selamet yok mu senden?”

“Ön yargılar kraliçesi! Bir gün söylediğin her şeye çok pişman olacaksın.”

“Sanmam!”

Ateş gelip Ferah’ın kaldırmakta zorlandığı büyük çöp poşetini elinden alıp kapının dışına çıkardı.

“Sağ ol.” (*Şişkin pazuların hava atmaktan başka bi işe yarasın!*)

“Yorma kendini matmazel bir temizlikçi bulayım sana?”

“Matmazel değilim ben! Evimi de daima kendim temizlerim.”

“Külkedisisin o halde?”

“Yok!” deyip çöpü kapı önünde yere bıraktıktan sonra kapıyı kapatıp girişte iki elini beline çattı. Açık yeşil iri gözlerini tavana dikip, “Bir masal karakteri olsaydım, babasının her şeyden korumak için denizin ortasındaki Kızkulesi’ne hapsettiği şu prenses olurum. Sonunda yiyecek sepetinin içinde gelen bir yılan tarafından zehirleniyor hani?”

Ateş kaşlarını çatarak düşündü. “Yılan ben mi oluyorum?” (*Unvanlarıma bir yenisi daha! Sabahtan beri saydım, bana yaptığı benzetmeler 12 oldu! Yaratıcı kız!*)

Ferah gözlerini kısarak baktı Ateş’e, “Sen aslında bir Truva Atısın!”

(*Şu algısını biraz değiştirmem lazım artık. Sivri dilli olduğu kadar şapşal. Sherlock? Truva atı? Kimliğimi çözmeye aslında çok yaklaştı. Daha dilinin uzandığı hudutlara aklı ermiyor ama... Henüz!*)

“Ben Truva Atı olsam kaleyi içten fethetmek isteyen bir kumandana hizmet ediyor olurum ama ben ortada ne bir kale, ne de beni yönetecek bir kumandan göremiyorum!”

“Peki, senin derdin ne?”

“Basit, herkes gibi para!”

“Benimse temel gereksinimler dışında en az önem verdiğim şey!” dedi yüzünü kırıştırarak.

(Ne tesadüf aslında)

Ferah üstünkörü temizliğini bitirip “Kahve?” diye sordu. Eskiden özgür ve mutlu olduğu ya da öyle sandığı için hala içinde iyi hissettiği bu yerden henüz ayrılmak istemiyordu.

“Olur.”

“Yalnız kahve makinem yok, istersen cezvede Türk kahvesi yapabilirim?”

“Yap bakalım becerebilecek misin?”

“Gıcık!”

“Köpüğünü beğenmezsem almam seni!”

“Çok üzülürüm nolur al!” *(Kahvene tükürürsem görürsün!)*

Ferah bol köpüklü Türk kahvelerini fincanlara boşaltıp elinde tepsiyle balkona çıkarttı. Küçük ama şirin terasında, uzaktan ve önündeki yüksek binaların cimri aralığından azıcık da olsa deniz görünüyordu.

Ateş peşinden geldi, kahvesini eline alırken “Tükürmedin dimi?” diye takılınca az önceki düşüncesinden dolayı güldü Ferah. *(Düşünmedim değil!)*

(Gülüşü...)

(Çok dik bakıyor. Rahatsız edici derecede dimdik. Sinir bozucu!)

Ateş kahvesini yudumlayıp, “İyi deterjan da yok.” deyince Ferah yine güldü ona.

“Elimde olsa siyanür koyardım!”

“Ah deme! Hep aleyhinde delil bunlar...”

Ferah içini çekerek manzaraya baktı. Özlediği özgürlüğünün hayaline gözleri daldı fakat eski bilgisizliğini özlemiyordu. O, gözleri tamamen kapalı, zifiri karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışırken duvarlara çarpa çarpa kan revan içinde kalmış zavallı kız geride kalmıştı. Gerçekler insanı mutlu etmese de yalanlara tercih ederdi Ferah. *(Sahi mutlu muymuşum? Her şey öyle sahteyken? Sanmıyorum... Acizlik mutluluk olamaz...)*

“Bir sigara versene?” dedi Ateşe.

Ateş paketini uzattı, “Başlama ha.”

Ferah başını salladı ve beceriksizce bir sigara yaktı. Zaten eline de yakışmıyordu. Ateş kızın sessiz çığlığını duydu. İç hesaplaşmasını ve nihai mutsuzluğunu okudu. Kedere boğulmuş gözlerinin hüzünlü melodisini dinledi. Düzeltebilmeyi diledi. Bir gün...

Ferah doldu doldu taşı sonunda. Sigara bile bastıramadı gözyaşlarını, “Anneni... Özlüyor musun?” diye sordu adamın yüzüne bakmadan.

“Dokunma oraya Ferah, dokunma.”

“Ben çok özlüyorum biliyor musun? Bazen isyan ediyorum! Allah’ım neden o? Dünyada bunca berbat insan varken niye o? Hemşireydi annem. Çocuk kliniğinde gece gündüz demeden çalışır, her çocuk için ayrı ayrı çırpınırdı. Evde birlikte kartondan resimler keserdik, hasta çocuklar sevin sin diye hastaneye götürürdü. Herkese karşı sevecendi, melekti! Ben kaç yıldır hep... Kendi kendime onunla konuşuyorum. Sana da olur mu hiç?” derken Ateş’e döndü. Yanaklarından süzülen yaşlar yol yol olmuş, çenesi titriyordu.

“Olur bazen.”

“Ona her zamankinden çok ihtiyacım var şimdi. Mezar taşına sarılmaya bile razıyım ama çok uzak. O kadar yok ki! Kapkaranlık... Anlıyor musun?”

(Mezar taşına bile... BİLE’nin ne ağır yokluk taşıdığını iyi bilirim!)

“Annem gidince kayboldum. Kendime gökyüzünden bir yıldız seçtim. Yönümü babamla bulurum sandım... “ Yüzünü titreyen parmaklarının tersiyle sildi. Ateş mendil uzattı, Ferah mendili alıp gözlerini kuruladı.

“Sağ ol.”

“Akif’le kan bağı olmasa iyi kızsın aslında.”

Ferah ağlarken güldü bu söze ve hayretle baktı.

“Ne güldün?” diye sordu Ateş.

“Sen de yeğenisin! “

“Doğru.”

“Üstelik babana değil, dayına benziyorsun! Aynı star ışığının arkasında aynı meçhul karanlık!”

“Doğrudur.”

“İyi misin Ateş?”

“Bana mı soruyorsun?”

“Evet! Yani hiç azarlamadın? Şımarık matmazel diye aşağılayıp şehitlerden bahsederek acımı küçümsemedin de? Şaşırdım bi an!”

“Geçti mi ağlaman? Manik depresifsin yeminle!”

Ferah sesli güldü bu kez başını salladı, “Unutma her histerik kadının arkasında bir psikopat herif mutlaka vardır.”

“Tersi de olur ama?”

“Olur evet... Bide şey... Madem psikolojiden konu açıldı, Gibson’ın bir sözü var; **“Kendinize depresyon ya da itibar kaybı teşhisi koymadan önce, etrafınızdakilerin aşağılık insanlar olmadığından emin olun.”**

“Nerede oturuyor bu Gibson, gidip vurayım onu!”

Ferah gülerek ayağa kalktı, “Bugün de pek şakacıyız, tamam üff.” diye söylendi.

Ateş de ayağa kalktı, Ferah’la aralarında bir adım mesafe kalacak şekilde karşısına dikilip kızın yanağına dökülen bir tutam perçemine uzandı, hayran hayran yeşil gözlerine baktı.

“Bukowski de der ki; **“Aslında insanların gerçek yüzleri her zaman ortadadır. Sadece bakmakta ve anlamakta geç kalırsın, bu kadar.”**

Ferah ona bakakaldı, Ateş uzanıp nazikçe yüzüne dökülen bir tutam saçını kulağının arkasına koyarken *(Bu kadar nazik dokunabileceğini hiç düşünmemiştim... Neden bana böyle bakıyor? Bakmasın...)* yerinden kıpırdamadı.

Ateş kızın karşısından çekilip kapıya yürürken “Kahve için sağ ol.” dedi. Daha fazla konuşmadılar. İlk sohbetlerinin konusu fazlasıyla ağırdı. Yeterliydi, belki de fazlaydı...

Ferah fincanları yıkayıp kaldırdı ve konuşmadan birlikte camları kapattılar. Vanaları ve şalterleri kapatıp çöpleri evden çıkardılar. Ateş geldiğinde Akif’in adamlarını eve yollamıştı. Jipinin anahtarlarını Ferah’a uzattı, “Sen sür.”

“Neden?”

“Kafan dağılır.”

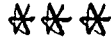
“Yok, sen kullan. Şu tuhaf müziklerden de açsana? Neydi o Norveçli grup?”

“Tamam gel.”

Trafiğe çıkıp epey yüksek sesle Wardruna dinlediler. Ferah yol boyunca gizli gizli yan profilinden Ateş'i seyretti. Ateş yüzünde hissettiği yeşil bakışların yangınına duyuyordu ve gözünü yoldan ayırmadı.

(Pislik, nasıl da yakışıklı! Şu buruna bak, estetik değilse bile plastik cerrahlara şahane bir model olurdu! Kaş, göz, bakış, gülüş, saç, sakal, boy, pos, endam... Allah özene bezene yaratmış maşallah! Kötü adam gibi değil üstelik insanı kandıran bir enerjisi var. Tavlayamayacağı kadın yok, havalı sersemin! Fazla yakışıklı adamlardan hazzetmem, kibirli ve hovarda oluyorlar. Ateş de öyle... Ama... Çekiliyorum... Şeytan mı melek mi belli değil. Bataklik gibi... Ve... Benim suçum değil...)

Yutkunarak sağ tarafına döndü Ferah. Ateş tek kaşını kaldırıp göz ucuyla baktı ona. Şarkının tuhaf davulları çalmaya başladı ağır ve kasvetli bir giriş yapan üflemelilerin ardından. Adeta kızışan bir savaş meydanı gibi...

40. Kasım 2018 - Sinama - İstanbul

*"Ne içindeyim zamanın,
Ne de büsbütün dışında;
Yekpare, geniş bir anın
Parçalanmaz akışında."
Ahmet Hamdi Tanpınar*

Ateş ve Ferah, birlikte eve döndüklerinde kapıyı açan Seher, "Hoş geldiniz efendim. Memleketten misafirlerimiz var." dedi. Ferah ve Ateş şaşkınca birbirine baktı.

Ateş kapıyı açan çalışana, "Sen içeri gir, geliyoruz Seher." dedi ve Ferah'ın önünde dikildi. Genç kadının gözünün içine hem bir şey söylemek ister gibi hem yardım ister gibi hem de tehdit eder gibi baktı, baktı. Ferah onun markajından sıyrılıp geçip gitmek isteyince kolundan nazikçe tutup durdurdu.

"Ferah?" dedi kararsızca.

Ferah derin bir nefes alıp verdi, "Yine tehditler savuracaksan boşuna zahmet etme, evcilik oynayacağız, biliyorum, tamam." dedi. Ateş onun kolunu bıraktı. Akif'in salondan gümbürdeyen sesi duyuldu ve kurbanlık koyunlar gibi isteksizce salona yürüdüler.

“Geldiler işte! Hoş geldiniz evlatlarım... Ben de sizi arayıp geç kalmayın diyecektim. Bakın kimler geldi! Ateş? Mustafa Emminele Rasim Emmine hatırladın mı oğlum? Oğulları Hasan burada, bir de Hüseyin ile Rahmet vardı hani? Çocukluk arkadaşların? Hadi gelin oturun çocuklar.”

Ateş’in öfkeden kan beynine sıçradı ama yüzü nazikçe gülümsedi. (*Orospu çocuğu bide buradan yokluyor beni!*) Dosyalardaki bilgileri aklından geçirdi. Okuduğunu unutmamak gibi bir özelliği vardı. Gördüğü onlarca fotoğrafı ve akrabalık bilgilerini zihninde yokladı; Midyat’taki taş evin avlusunu, ağaçlarını, duvarlarını ve Alemdarla oradaki konuşmalarını... (*Özellikle Mustafa Emmiye dikkat! Evlerimiz bitişikti. Oğullarıyla oynardım.*)

Gelen üç adamın arasında Ateş’e en dikkatle bakıp uzun uzun sarılan Mustafa’ydı.

“Düğüne gelemedik yeğen kusura kalmayın.” deyip Ferah’ın koluna kalın altın bilezikler takıp çifte iyi dileklerde bulundular. Ateş, Ferah’ın elini avcuna alıp üçlü koltuklardan birinde yanına oturttu. Kulağına fısıldadı. “Çok yakıştı.”

Ferah (*Seni kesicem!*) bakışı attı kolundaki çirkin takılara bakıp zoraki gülümsedi. Hal hatır sorma faslından sonra Akif herkesi yemek masasına davet etti. Konukları için güzel bir ziyafet sofrası hazırlatmıştı.

Ferah sofraya geçmeden, “Takıları gidip kasaya koyayım?” dediyse de Akif,

“Yemekten sonra koyarsın kızım.” diye bakışlarıyla uyardı.

Ateş, “Evet ne yakıştılar sincabım kalsın.” dedi pis pis sırtarak ve ekledi, “Ben ona hep sincabım derim, Ferah da bana böceğim? Dimi karıcım?”

Ferah, “Yaa... Evet... Böceğim!” diye mırıldanıp, kolunda şangır şangır birbirine çarpan, hiç sevmediği sarı altından kalın bilezikleri düzeltip, geriye ittirip durmaktan doğru düzgün yemek yiyemedi.

Mustafa iki lafın arasında, “Hasan’la bizim bahçedeki dutun altında oynardınız hatırlıyor musun?” deyip duruyordu. Hasan tereddütle gülümseyip başını sallarken Ateş için için küfrediyordu.

“Akif Ağam! Bir gün hiç unutmam bunlar traktörün pulluğuna...” diye anlatmaya başladı Mustafa. Meğer Ateş oğlan, çocukların arasında en küçüğü olarak pulluğa tırmanırlarken düşmüş de bacağından yaralanmış. Oğlunu kanlar içinde gören Alemdar öfkeyle gelip ‘bi çocuğa

bakamıyorsun!' diye Aliye'yi dövmüş. Ateş'in bacağındaki yara çok derinmiş de, kasabaya götürüp dikiş attırmışlar, bir hafta yürüyememiş falamış...

Hasan, "Tabi hatırlıyordur baba! O yara izi hala duruyordur çok derindi?" dedi Ateş'in gözünün içine bakarak. "Duruyor değil kardaş? Sağda mıydı solda mı?"

Ateş nefesini tuttu, Akif, Mustafa, Rasim, Hasan ve Ferah dikkatle kendisine bakarken. Ağır ağır başını salladı ve ayağa kalktı. "Duruyor evet, şurada..." deyip pantolonunun sol paçasını biraz sıyırdı ve alt baldırındaki hilal biçimindeki dikiş izini gösterdi. Herkes başını sallayıp kendi arasında mırıldandı, Ateşe ne yaptığını anlamaya çalışarak gözünü kırpmadan bakan Ferah hariç. *(Ne gerek var orasını burasını açmaya! Ne salak bir muhabbet üstelik içim şişti! Üff nereden çıktı bu aşiret adamları!)*

Ateş özellikle Akif'e bakıp sevimli bir şekilde gülümsedi. *(Siz daha Saygın Efe'yi tanımıyorsunuz! Müdürüm diye demiyorum ama adam strateji dehası! Ne Aliye ile küçük oğlanın yüzünde aynı noktada bulunan beni, ne oğlanın belirgin yara ya da doğum izlerini es geçer mi sandınız? Buyrun kapak!)*

Sıra köydeki oğlanlarla deredeki maceralarına geldi. Mustafa çok konuşan, konuyu çok uzatarak anlatan, çok gülen bir adamdı ve sofrada en çok o konuşuyordu. Arada oğlu Hasan da babasının sohbetine katılıp eklemeler yapıyordu.

"Baba orada Ateş yoktu, o dediğin Hafız dedenin torunu Azad'dır!" diye düzelttiği bile oluyordu.

"Yav hele Azad'tır ismini karıştırmışım!"

(Ha gayret biraz daha saçmala da Akif'in beyni iyice çamur olsun!) Fakat çok sıkılmıştı. Tüm sohbet Midyat'taki çocukluğu üzerinde döndükçe herkes başka bir anısını anlatıyordu.

"Ya, deredeki maceralarımız..." dedi dişlerini sıkarak.

"Gardaş hatırlıyorsuun? Abimle ben, senle küçük Muhammet'e derede yüzme öğretmiştik!"

"Doğrudur Hasan Abi ben çok küçüktüm tabi... Bir de travma yaşayınca... Bazı şeyleri hafızamdan silmişimdir." dedi sıkıntıyla.

Ferah dayanamayıp araya girdi, "Şey... Ateş çocukluğu ile ilgili konuşmaktan pek hoşlanmaz aslında hak verirsiniz ki özellikle annesiyle ilgili çok hassas. Anılar Ateş'i çok üzüyor size ayıp olmasın diye bir şey

diyemedi ama ben kahrolduğunu anlayabiliyorum. Rica etsem? Konuyu değiştirebilir miyiz, kocamı daha fazla üzmeylem?” dedi ve uzanıp Ateş’in masanın üstündeki elini tuttu sevecen bir tavırla.

(Hay ağzını öpeyim Ferah!)

“Tabi ya gelin kız haklı, bizimki de laf! Kusura kalmayasın evlat.”

“Estağfurullah. Karıcım bana hiç kıyamaz.” dedi mahcup bir tavırla.

“Maşallah maşallah!” dediler.

Ferah, Ateş’in sıkıntısını hissedip bunu yaşadığı acı olaylara yormuştu. Ateş masanın üstünde tuttuğu Ferah’ın elini hala bırakmamıştı.

Bir süre iş konuşsalar da Mustafa tekrar geçmişe dönmekte ısrarlıydı, “Seni Mehmet Ağam mı sakladı yeğen?”

“Dedem oradan çıkardıktan sonra birilerine sattı beni. Bir daha onu hiç görmedim.”

Adamlar birbirlerine şaşkınca baktılar. Masada bir anda soğuk rüzgarlar esti. Akif omuz silkti.

“Benim hiçbir bilgim yok. Babam çocuğu kurtardığını bana niye söylemedi hala aklım almıyor!”

“Zaten Aliye Hanımdan altı yedi ay sonra Büyük Ağa da rahmetli olmuştu, söyleyecek vakit olmamıştır.”

“Doğru babamı da aniden kaybettik. Belki de bana yeğenimi söylemek için Alemdar’ın davasının sonuçlanmasını beklemiştir...”

Ateş’in diriliş hikayesi yazılırken bu ihtimaller hep düşünülmüştü zaten.

“Geçmiş zaman, hey gidi... Peki, 23 sene? Nerede saklandın yeğenim?”

“Kuzey Irak, Almanya, İngiltere.”

“Sahte kimlikle herhal?”

“Tabi hem de bir sürü.”

“Alemdar Reis herhal seni çok güvendiği birine emanet etmiştir ki bugünlere gelmişsin?”

“Babamın sağ kaldığımdan ancak altı yıl sonra haberi oldu. Yani ben ilk cinayetimi işlediğimde! 12 yaşında, Berlin’de! Mehmet dedemin beni verdiği lavuğu geberttikten sonra... Orası uzun hikâye...”

Masada bu kez dondurucu rüzgârlar esti. Hele Ferah bir anda buz gibi olan elini Ateş’in avcundan çekti ve biraz su içmeye çalıştı. *(12 yaşında ilk*

cinayetini işlemiş? Aman Tanrım!)

Akif sordu, "Neden?"

"Bana pis işlerini yaptırıyordu. Ben de vurdum!"

"Ben bilsem yeğenimi ne idüğü belirsiz teröristlerin arasında bırakır mıydım? Ah baba!"

"Olan oldu dayı, daha konuşamaz mı bunları, sıkıldım."

"Son bir şey soracam yeğen: Sen Avrupalarda ne iş yaptın, pek zengin olmuşsun maşallah?"

"Kirli işler emmi. Mahmud Ahbap kod adıyla aranırken de kaçtım zaten. Şuan Avrupa ülkelerinin hiçbirine giremem, sen düşün ne yapmadığımı..."

Adamlardan daha sessiz olan Rasim ile Akif bakıştılar. Akif, "Fena!" dedi.

Ferah bu ismi araştırmaya karar verdi. (*Mahmud Ahbap? Kim ola ki?*)

Akif, arabasında bulunan dinleme cihazıyla ilgili şüpheleri üzerine sorguladığında Ateş'ten ilk kez duyduğu bu ismi araştırmış ve karşısına çıkan uluslararası düzeyde tehlikeli bir kaçakçı ve teröriste ait bilgilerden dumura uğramıştı.

Ferah odasına çekilince Google' a yazdı duyduğu adı ama mantıklı bir eşleşme bulamadı. (*Kimmiş bu Mahmut Ahbap, hay Allah herife bak, sabah filozof akşam terörist! Çıldırıcam!*)

Savcı arkadaşı Okan'a mesaj attı, *<Senden bir ricam daha var Okan, fazla oldum biliyorum ama... Benim için Avrupa'da Interpol'le aranan, Mahmood Ahbap'ın kim olduğunu öğrenir misin? Çok önemli. Çok gizli. Şimdiden çok teşekkürler, öpüyorum.>*

O gece misafirler yatıya kaldı, Akif rakı sofrası kurdurdu. Ateş de adamlarla mecburen oturup içti ama gecenin geri kalanında hep iş konuştular. Ateş, gerçek Ateş'ten bile şüpheyeye yer bırakmayacak kadar sahiciydi.

Ferah, sabah erken kalkıp taytını ve eşofman üstünü giyip koşuya çıktı. Ateş çoktan odadan gitmişti Ferah uyandığında. Zaten çoğunlukla ne uyuduğunu ne uyandığını görmüyordu adamın. (*Ne ara dinleniyor bu vampir!*)

Koruda kulaklığını takıp müzik eşliğinde koşarken karşılaştılar. Ferah kulaklığın tekini kulağından çıkarıp göğsüne düşürüp nefes nefese durdu.

Ateş yaklaşırken "Günaydın." dedi.

“Günaydın Mahmut!”

“Deli bi kızsın yeminle!”

“Niye, Mahmut değil miydin sen?”

“Onun bir kod adı olduğunu anlayacak kadar suçlu tanımışsındır avukat?”

“Senin gibisini tanımam imkânsızdı! “

Ateş durup soluklanırken omuzlarını gerdi ve “Renkli bir kişilik sanki ha?”

“Neyse Mahmut, sana iyi koşmalar ben soğumadan devam ediyorum”

(Mahmut diyor hala!) Ateş “Bekle!” deyip peşine düştü Ferah’ın. (Giydiği tayta bak her şeyi meydanda! Terbiye verecek baba yok ki!)

Bir süre birlikte koştular. Ferah taktığı kulaklığın tekini tekrar çıkarmıştı kulağından.

“Ne dinliyorsun?” diye sordu Ateş.

“Sen sevmezsın”

“Söyle severim belki?”

“Yeni bir şarkı, pop.”

“Demet Akalın mı?”

“Hayır, Güliz Ayla.”

“Hım?”

“Ay of.” deyip bir ağacın altında durdu Ferah. Yorulmuştu. Epeydir koşmadığı için gücü çabuk tükenmişti ve Ateş’e laf yetiştirirken nefes nefese kalmıştı. Ferah durunca Ateş de durdu ve karşısına dikildi. Nazikçe uzanıp kızın göğsünün üstünde boşa sallanan kulaklığın tekini alıp kendi kulağına taktı. Bir kulaklık kablosu mesafesinde dikilip kalakaldıkları anda Ferah, onu ne yapacak diye şaşkın şaşkın bekledi. Şarkı tam da sözsüz müzik kısmındaydı. Ateş hercai bir ifadeyle göz süzerek gülümsedi. Ferah’ın sabah aydınlığında pırıl pırıl parlayan cildine, pembeleşen yanaklarına, serin havada duman olarak çıkan nefesine ve en çok da güzelliğinden başının döndüğü kıvrıkcık kirpikli yemyeşil gözlerine dalgınca baktı.

(Bu sabah daha yeşil. Makyaj yapmayınca daha yeşeriyor sanki? İnanılmaz bir şey. Göz rengi bana Seçil’i hatırlatıyor. Ama ondan daha güzel...)

(Of yine burnumun ucunda!)

Onlar ormanın ortasında durmuş bakışırken berrak sesiyle Güliz Ayla şarkının ikinci bölümünü okumaya başladı, Ferah bakışlarını kaçırdı, Ateş ise ilgiyle sözleri dinledi.

"Aldığın verdiğin hesapların bitmedi mi?"

Bura ne düğün ne yas ölüyorum yavaş yavaş

Çektiklerim yetmedi mi?"

Ateş kulaklığı tekrar Ferah'ın göğsünün üstüne bırakırken 19 yıl önce kurduğu aynı cümleyi, aynı hevesle bile isteye yeniden kurdu, "Senin için? Fazla hüznü değil mi bu şarkı?"

Ferah bir adım geri çekilip kulaklığı avcunun içinde sıkarken gözlerini kaçırdı, "Yok tam da beni anlatıyor! Hatta sana armağan edebilirim."

"Dinlerim."

"Ben dönüyorum, sen koşuna devam et! Böcek!"

"Hah, sincabım! Ben de dönüyorum acıktım."

"Zevzeklikte de üstüne yok!"

Hızlı adımlarla yürüyerek eve dönerken Ateş geçmişi düşündü. Ferah ise geleceği...

Ateş bir ara, "Akşam için sağ ol. Beni o kırolardan kurtardın." dedi içtenlikle.

"Rica ederim de... Yine anlayışsızca devam ettiler ki... Hatırlamak istemiyor olmanı anlayabiliyorum."

(Hatırlamak istemediğim şeyler o kadar başka ki.) "Eyvallah."

O sırada Ferah'ı Okan aradı. *(Ne çabuk!)* "Efendim Okancım?" diyerek telefonu Ateş'in karşısında açtı.

"Nasılsın canım?"

"İyidir canım sen nasılsın? Bu kadar hızlı olduğunu unutmuşum şaşırdım, kusura bakma."

"Daha akşam arayacaktım da eşinden çekindim. Ferah sen bu ismi nerede duydun?"

Ferah Ateş'e kaçamak bir bakış atıp eliyle 'sen git' diye işaret etti. Ateş omuz silkti ve durdu. Ferah 'Of!' dedi.

"Eee şey, orasını boş ver Okan sen ne diyecektin?"

"Bahsettiğin adam Londra'da kırmızı bültenle aranıyor on yıldır!"

"Öyle mi?"

“Öğlen buluşup konuşalım mı Ferah? Sen de bana bu adı nerede duyduğunu anlat.”

“Tamam, ayarlamaya çalışırım. Zaten ben de kopyasını alacaktım o dosyanın. Şeyaparız ofiste... Görüşürüz. Ararım ben seni.”

Telefonu kapatınca Ateş’in karşısına dikildi, “Niye beni dinliyorsun sen?”

“Kim Okancığın?”

“Sana ne?”

“Ne demek sana ne?”

“Basbayağı sana ne!”

“Orda bi dur bakalım! Biz senle net bi konuşma yapmadık dimi avukat? Şimdi ben sana bir kere anlatıyorum, sen de anlıyorsun tamam mı? İkinciye tekrar ettirirsen... Önce konuştuğun adamın boynunu kırarım sonra senin!”

“Yaparsın Mahmut! Çekil tepemden!”

“Dinle: Benim! Karım! Olduğun! Müddetçe! Başka bir erkekle görüşmeyeceksin! Arkadaştı, kankaydı anlamam, konu kapanmıştır!”

“Ne münasebet ya? Sana ne ki! Şuna bak ya! Ateeeeş! Dursana!” deyip arkasını dönüp giden Ateş’in peşine takıldı,

“Dur dedim! Sen bana böyle emirler veremezsin! Ben senin karın değilim! Sen benim arkadaşlarıma karışamazsın!”

“Dene görürsün.”

“Sana noluyo ya? Kiskandın mı?”

Ateş aniden dönüp Ferah’ın tekrar tepesine dikilirken dişlerini sıkıp gıcırdattı ve Ferah onun kirli sakallarının altından kasılan çene kemiğinin hoşluğuna bakarken gülesi geldi, dudağını ısırarak kendini zor tuttu gülmemek için.

(Isırma dudağını şööyyle! Şimdi öpeceğim cadıyı!)

“Kıskanayım istiyorsun değil mi?”

“Ne münasebet!”

Ateş gözlerini devirerek taklit etti , “Ne münasebet?”

Ferah, evin avlusundan içeri girerken “İster kıskan, ister kudur, ister yok say, umurumda değilsin KUZEN!” deyip Ateş’in kuzen kelimesine, nedense, öfkelenildiğini bilerek hızlıca kaçtı. Ateş sinirlenip peşine düştü.

Asansörün kapısı tam kapanacakken yakalayıp kendi de asansöre bindi.

Ferah derin bir nefes alıp arkasını döndü Ateş'e. Ateş daha fazla dayanamayıp Ferah'ı kolundan tutarak kendine çevirdi ve dudaklarına yapıştı. Kızın sırtını duvara yaslayıp narin bileklerinden sıkıca tutarak arzuyla öptü. Ferah önce şaşkınca donup kaldı. Bir an adamın teninin sıcaklığında ve arzusunun yoğunluğunda başı döner gibi oldu ve Ateş'in omzuna tutundu. Başını döndüren bu öpücüğe karşılık vermekle, tokadı basmak arasındaki tereddüdüyle geçen kısıcık birkaç saniyede tüm vücudu alev almıştı sanki. Aklını toparlayıp genzinden "İıııııh!" diye bir ünlem çıkarınca Ateş pis pis gülerек onu kollarından bıraktı. Ferah ona tokat atmak için elini kaldırıncaya bileğini havada yakaladı,

"Bir daha mı istiyorsun Ferah?"

Ferah yutkunarak geri çekildi fakat kirpiklerinin altından öldürücü mızraklar fırlatan öfkeli bakışlar atmayı ihmal etmedi. Asansör çoktan durmuştu. Durmayan şey, ikisinin nabız atışlarıydı ve bu ani öpücüğe bedenlerinin verdiği kimyasal tepki, temasın kendisinden daha şaşırtıcıydı.

Ateş, Ferah'ın önünden çekilip kapıyı açtı ve yol verirken, "Hiç kuze-ninle öpüşmüş müydün?" diye sordu.

"Hayır, vahşi bir daha sakın yapma!"

"Ne yapmayayım? Seni zorla öpmeyim mi? Rıza göstereceksen canı-ma minnet."

"Kes şunu Ateş!"

"Adım tatlı dudaklarına çok yakışıyor, tekrar söylesene?"

"Bir kıskanç, sapık, tehditçiliğin eksikti off!"

Ateş gülerек alt dudağını karşısında iştahla ısırды, "Tadını sevdim. Hepsini istiyorum!" dedi.

Ferah ağzı açık bakakaldı bağıırıp çağırmak istedi ama konuşamadı. Ateş ona karşıdan arsız bir öpücük attı.

"Ben duşa giriyorum, sıra beklemek istemezsen yanıma gel." deyip duşa girdi.

Ferah ayağını yere vurdu öfkeyle, "Aşağılık!" Başparmağının içini dudaklarına bastırıp derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. (Tanrım... Öptü beni... Ah, kıpırdıyamadım bile! Ama yapamam!)

Ateş banyoda düşün suyunu açtı ama suyun altına girmedi. Cep

telefonuna kulaklık takıp Ferah'ın az önce yaptığı telefon görüşmesini kaydını dinledi.

(Mahmut Ahbap'ı araştırıyor! Ulan Saygın, Ateş'in geçmişine bula bula azılı orospu çocuğunun birini mi koydun! İyi de bu Okan kimmiş?) deyip teşkilat karargâhından Fatma'ya, Okan'a ait cep telefonu numarasını mesaj attı,

<Abla bu numaranın sahibi Okan denen şahıs kimdir necidir? Acil tespit ve bilgi?>

Yazıp duşa girdi. Duştan çıktığında Fatma'dan cevap gelmişti bile.

<Savcı Okan Özgen. Aydın- Söke doğumlu, 28 yaşında. İstanbul Üniversitesi- Hukuk Fakültesi mezunu- Bakırköy Adliyesinde dört ay önce göreve başlamış. Savcılık makamında ilk görevi>

(Anlaşıldı Ferah'ın okul arkadaşı filan... Filanını anlarız da... Demek savcı? Siktir. Sıkıntı olabilir. Ferah'ın bu çocukla buluşması lazım. Kolyeyi de takarsa derdini anlarız...)

Havlusuna sarınıp odaya döndüğünde Ferah'ın öfkeyle duş sırası beklediğini görüp gülesi geldi. Kız yanından geçerken iç geçirerek baktı.

(Aaahhhh ne tatlısın! Neyse oğlum dağılma, bugün iş çok!)

Çabucak giyinip evden çıktı ve yolda Saygın'ı aradı. Ferah'ın Mahmut Ahbap'ı bir savcı arkadaşına sorduğunu anlattı.

"Ferah seni ihbar eder mi peki?"

"La ben miyim Mahmut? Ne bileyim etmez herhalde gerçi hala öpüşmeye mesafeli... Bilmiyorum!"

"Aranızı iyileştir o halde."

"Harbi miii? Canım müdürüm! Adamın dibi, Efelerin Efesi, saygıdeğer Saygın Müdürüm!"

"Sersemi!"

"La Müdürüm! Başka psikopat yok muydu şu Ahbap'ı yazdın Ateşe? Kız detayları öğrenince daha da tövbe yüzüme bakmaz! İhbar ederse de şaşırma!"

"Oğlum yap bir şeyler, biz senaryoyu babasına yazdık kıza değil ki! Merhamet damarından gir, acındır kendini, ben mi öğretecem sana? Acıklı çocukluğundan dem vur, mecbur bırakıldım edebiyatı yap."

"Acıların çocuğu Mahmut Ateş? Pardon Ahbap! Yemez Saygın! İnşallah biz Akif'i avlayalım derken Mahmut diye bizi avlamazlar? Buna da bi

çaren var mı?"

"Rahat ol. Adam elimizde ve sağ."

"Rahat olalım bakalım... Bir terörist olmadığımı kalmıştı."

Telefonu kapatınca düşündü, *(Bok iş! Her an bok yoluna gidebilirim! Dur bir de ben araştırayım şu adamı. Saygın'a günahım kadar güvenmem. Bu işin sonunda benim de ipimi çekmek isterseler mis gibi tezgah! Avrupa polisine Mahmut Ahbap diye beni verseler, hayatımın kalanını işkencede ve tek kişilik hücrelerde geçirmeme yeter! Adamın hiçbir resmi kaydı yokmuş. E benim de yok? Kimlik yok, parmak izi yok... Ulan Saygın! Ulan Ferah!)*

41. Kasım 2018 - Alma Ahımı - Yeşilköy

*"Bir dürbünün ters tarafı gibi bu dünya
En büyük şey, en asil şey küçülür burda.
Burda yalan, para eden biricik iştir,
Burda her şey bir yapmacık, bir gösteriştir."*

Sabahattin Ali

Ferah Yeşilköy'de sahil kıyısında buluştukları bir kafede Okan ile karşılıklı otururken, boynundaki cevşen kolyenin ucunu avcunda sıkıntıyla ve güç almak ister gibi sıkı sıkı tutmuş, duyduklarının dehşetiyle içinden *(Allah'ım bana yardım et!)* diyordu.

"Emin misin Okan?"

"Elbette eminim Ferah. Şu resmini çizdiğin kadınla ilgili de bir bilgi bulamadım. Yani robot resim tanıma sisteminde kayıtlı değil, olsa çıkardı. İsim verebilirsen eğer?"

"Yok, isim bilmiyorum."

"Hay Allah? Sen söylemeyecek misin peki nasıl bir davaymış bu Mah-mud Ahbap ile ilgisi olan davan?"

"Yok yok almayacağım o davayı. Arar söylerim sonra müvekkilime."

"Müvekkilin kim?"

Ferah susup düşüncelere daldı. *(Kendimim... O psikopat, cani, insanlık düşmanı terörist de kocam olur! Üç aydır o canavar ile aynı odada uyuyorum ben! Aman Allah'ım! Çok üstüne gidiyorum sanıyordum. Az bile söylemişim! Yakalansa Avrupa'da en az beş kere ağırlaştırılmış müebbetle*

mahkûm olur! Ki eninde sonunda yakalanacak! Katil! Ruh hastası! Cani! Naapıcam... Ama ya öğrenmeseydim? Bu sabah öptü beni ve ben de onu neredeyse...)

“Ferah iyi misin? Yüzün kireç gibi oldu.”

“Değilim. Değilim Okan... Çıldıracağım!”

“Ne oldu? Anlat bana!”

Ferah ağlamaya başlamıştı. Bir peçeteyle gözlerini kurulayıp biraz su içti. Peçeteyi parmaklarının arasında kıvrıp dururken, “Okan? Bak sana dostane bir sır vereceğim ama aramızda kalacak söz ver bana? Sadece iyi bir hukukçu ve sözüne güvendiğim bir dost olduğun için tavsiyeni istiyorum? Şimdi ne sen savcısın, ne ben avukatım tamam mı? Ben Ferah’ım sen de Okansın sadece.”

“Ferah zaten senin için endişeliyim, bir de böyle tuhaf konuşma, ne var anlat?”

“Söyleyeceğim şeyle ilgili asla mesleki bir yaptırımda bulunmak yok, söz mü?”

“Ferah korkutma beni?” derken Ateş gizlice Ferah’ı yakından takip eden Nejat’ı aradı,

“Abi müdahale et!” dedi ve derhal arabasına binip yola çıktı.

Nejat masanın başında belirdi hemen. “Ferah Hanım?” deyince Ferah irkildi.

“Sizin ne işiniz var burada?”

“Ferah Hanım güvenlik sebebiyle buradayım. Rica etsem benimle eve gelebilir misiniz hemen? Önemli misafirleriniz var.”

Okan ayağa kalktı, “Bi dakika beyefendi, siz kimsiniz? Neler oluyor?”

Ferah da kalktı, “Okan bi dakika sen karışma. Nejat Bey siz? Hayır-dır?”

Okan dehşete düşmüştü. “Ferah dinleniyorsun!” dedi kızın önemli bir şey söylemek üzereyken lafının bu şekilde kesilmesinden anladı.

“Ne? Ah lanet olsun!”

“Ferah Hanım rica ederim benimle gelin.”

“Ferah kim bu adam? Beyefendi bakın ben savcıyım, sizin bu yaptığınız da bir suç!”

Ferah, olay büyümesin diye telaşla, "Ateş'in koruması Okan, lütfen sen karışma! Kusura bakma tamam mı? Sonra görüşürüz! Teşekkür ederim!" dedi.

"Ferah önemli bir şey söyleyecektin, müdahale ettiler farkındayım. Bak şuan istemediğin bir şeye zorlanıyorsun, gitmek zorunda değilsin."

"Okan ben halledicem. Gerçekten! Sağ ol..." Deyip apar topar Nejat'la gitti Ferah. Nejat ondan arabasının anahtarlarını istedi ve kızı kendisinin şoförlü arabasına bindirdi.

Birkaç dakika gittikten sonra şoför aniden yolun kenarında durdu. Ateş'in geldiğini gördü Ferah ve öfkeyle arabadan indi. Hemen avazı çıktığı kadar bağırdı, "Sen beni mi takip ettiriyorsun? Aşağılık! Sen beni mi dinliyorsun, nasıl? Allah seni kahretsin!"

Ateş çok sert bir tepki göreceğinden emindi bu kez. Savunulacak tarafı yoksa da mantıklı olmanın sırası değildi. "Güvenliğin için Ferah, bin arabaya!"

"Kimin güvenliği Mahmut Ahbap denen o rezil katilin mi? Allah belanı versin Ateş öğreniyorum senden!"

Ateş kolundan tutup kızı kendi arabasına sürükledi.

Ferah bağırmaya devam etti, "Bıraaaaak hayvan! Hayvan! Şeytan! Aşağılık!"

Ateş, Ferah'ı silkeleyerek yüzüne eğildi, "Bana bak avukat! Bir daha böyle bir şey yaparsan! Sana şizofren raporu çıkartırım ömrü billah kendini aklayamazsın! Anladın mı, bin şu arabaya!"

"Tüh Allah belanı versin canı! Hem sen beni nasıl dinlersin nasıllı?"

"Akşam o ismi duyunca bi haltlar karıştıracaklarını anladım ve telefonuna program kurdum. Riske atamazdım! Unutacaksın o ismi Ferah anladın mı? Yoksa sen de yanarsın! Bu sabah sevgili karıcığımın hesabına 20 milyon TL geçirdim anlatabiliyor muyum? Artık suç ortağımsın! Sıkıysa ihbar et aklayamazsın kendini! İki cihanda da ortağız artık."

Ferah çığlık atarak Ateş'in göğsünü yumrukladı hırsla vurdu vurdu, küfretti, "Geber inşallah adi, şerefsiz, piç kurusu! Halamın kemikleri sızlıyordur eminim, senin şu pisliklerini görmemiş olmasına seviniyorum! Hayatta olsa senden utanırdı! Rezil!"

Ateş kollarını iki yana açıp öylece bekledi kızın öfkesi geçsin. Dişlerini sıktı, yutkundu. (*Ya Sabır*) çekti.

Ferah ona vurdu vurdu, ağlamaya başladı. Vurmayı bırakıp başını arabaya yasladı hıçkırdı. (*Napıcam bu psikopatla! Nasıl kurtulucam?*)

Ateş biraz sonra usulca omzuna dokundu. Ferah tiksintiyle çekildi.

“Dokunma!”

“Yüzüme bak?”

Ferah Ateşe döndü, “Ben bakarım! Ya sen? Utanmıyor musun? Sen nasıl bir insansın? Kaç? Cana! Kıydın? Ne için? Para mı? Neyine yarıyor o kadar para? Ya iki metre kule gibi adamsın, taşı sıksan suyunu çıkarırsın! Çalışsana doğru düzgün işler yapsana! Bu mu kendine layık gördüğün hayat? Hapislerde çürüyeceksin! Hiç mi vicdanın yok senin? Katil! Kaaa-tiiii! Korkunç bir insansın... Sakın bana dokunma... Öyle de bakma! Ne yaparsan yap seninle mücadele edicem tamam mı? Ben ruhsatnamemi alırken ‘Hukuka, ahlaka, mesleğin onuruna ve kurallarına uygun davranacağıma namusum ve vicdanım üzerine yemin ettim!’”

Ateş yere bakarak dudaklarını kemiriyordu sinirli bir şekilde. Ferah ceketinin yakalarına asılıp nefretle çekiştirdiğinde kıpırdamadan durdu kızın karşısında.

“Seni korumayacağım! Pisliklerine alet olmayacağım! Cinayetlerine göz yummayacağım! Babamla leş ticaretinize yataklık etmeyeceğim! Bitti anladın mı? Bende ki uyuşukluk bitti!”

“Savcıya mı güveniyorsun? Bir telefonla alırım canını!”

Ferah onun çenesinden sertçe tuttu. “Yapmayacaksın! Benim sevdiğim bir kişiye daha dokunmayacaksın!”

“Nasıl engel olacaksın Ferah?”

“Ne istiyorsun? Sıfatına bakan da adam sanır! Nasıl aynaya bakabiliyorsun? Nasıl sözlerimden alınmıyorsun!”

(*Alınmaz olur muyum, taş olsa çatlar. Lakin o ben değilim! 33 yıllık hayatımı hep bahsettiğin gibi adamları avlamakla geçirdim...*) “Arabaya bin!”

“Hayır! Seninle aynı ortamda daha bir dakika bile kalacak tahammülüm yok! Zorla beni tamam mı? Bağla! Hapset! Tehdit et! Senin gibi bir caniye de bu yakışır.”

Ferah tekrar başını ellerinin arasına alıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve yere çöktü. Yoldan gelip geçenler de onlara bakıyordu. Ateş bir sigara yakıp bir süre düşündü. Sonra ağzındaki sigarayı atmadan dudaklarının arasında tutarak Ferah’ı zorla arabaya bindirdi. Arabayı gazı

kökleyerek delice sürüp biraz sonra bomboş bir deniz kıyısında durdu. Ferah yol boyunca içini çeke çeke ağlamıştı.

Ateş kontağı kapatıp bezgin ve yenilmiş bir ifadeyle, “O ben değilim.” dedi sakince.

Ferah hızlıca dönüp yüzüne baktı adamın. Ateş endişeli bir halde gözlerini kırıştırarak, alnını ovuşturdu ve “Offff “ dedi. Ferah’ın umutla baktığını görünce devam etti,

“Değilim... Beni senin gözünde daha az cani yapar mı bilmem ama Mahmut ben değilim... Akif’e okuma beni.”

Ferah inanmak isteyerek ama iyice karmakarışık olmuş halde gözlerini hızlı hızlı açıp kapattı,

“Kimsin?”

“Mahmud Ahbap’ı ben öldürdüm. Servetine el koydum. Benden haraç alıyordu it! Bide karı mevzusu oldu aramızda. Benim hatunu rahatsız etmiş bu... Kız reddedince göğsüne sigara basmış... Kız ortak bi tanıdığımızın barında çalışıyordu, gelip gidip asılıyordu zaten. Canıma tak etti ben de tuzak kurdum buna. Daha önce çok param yoktu. İki yıl oldu işte... Ben araba çalışıyordum Londra’da, lüks arabaları parçalayıp karaborsaya sürüyordum. Kaçak yarışlara filan giriyordum yani öyle yolumu buluyordum. Bu Mahmud, Irak kökenli bütün underground piyasayı haraca keserdi. Son zamanlarda bombalı siyasi terörist eylemlere filan da karışmaya başlamıştı pislik! Ben de acımadım! “

“Doğru mu söylüyorsun? Peki, neden o olduğunu söyledin?”

“Ben Londra’dan kaçmak zorunda kaldım. Başka bi işten... Yani hırsızlıktan az daha paçayı kaptırıyordum. Biraz Rusya’da takıldım. O sırada amcam aradı, babamın hastalığı ilerlemiş, şartlı tahliye ediyorlarmış. Gel dedi. Gelmem dedim! Baba filan hatırladığım, kimseyi saydığım yoktu. Sonra Akif’i anlattı. İntikamını al dedi. Büyük bir mirasın var, gel hakkını al dedi. Yapacak daha iyi bi işim yoktu, eğlenmeye geldim. İstanbul’da Akif’in bu kadar kudretli bi adam olduğunu öğrenince de... Onu korkutmak için... Piçin suratını bilen yoktu nasılsa... Bendim dedim. Olay bu!”

“Ya sen kimsin?”

“Mahmut değilim işte. Akif’i sindirmek için önce Tolgay ile İrem’i kullandım. Sonra şu Batum olayını tertipleledi, beni Niko’ya avlatacağını sandı. Ben o tertibi bozdum ama Akif tekrar deneyecekti. Akif’i sindirmek için öyle bol dehşetli bi özgeçmiş lazımdı. Zaten Mahmut’un

öldüğünü, kimin nasıl, ne zaman öldürdüğünü de bilen yok. Umduğum gibi de oldu. Akif tırtı.”

Ferah sinirli bir gülüş attı, “Suç duyurusunda bulunurum biliyorsun dimi?”

“Yapma Ferah, yeter alma ahımı...”

“Ahını mı? Terörist değil hırsızmışsın, katılmışsın oh ne güzel? Bu mu?”

“Ferah? Kötüye kötü deyip üstüne basıp geçmek kolaydır. İyiyi sevmek ne zahmetsiz, ne kolaydır dimi? Sordun mu bana; seni kim kanattı? Kim yaraladı? Kim itti? Kim düşürdü? Kim vurdu? Kim öldürdü? Sordun mu? Kimse sormadı! Kimse düştüğümde kaldırmadı!”

“Sordum! Sana kaç kez sordum... Anlattın mı?”

“Anlatamazdım. Bu sabaha kadar...” deyip tekrar arabayı çalıştırdı. Vitesi ileriye alırken Ferah, adamın eline uzandı,

“Dur! Şimdi de yalan söylemediğin ne malum!”

“Ne malumsa malum...”

“İspatla o halde? Diyelim ki o teröristi sen öldürdün ki bu seni adalet karşısında Robin Hood yapmaz? Cinayet cinayettir ve adalet kurumları dururken kimse hiçbir nedenden ötürü kendi adaletini sağlayamaz! Madem adamın yüzünü bilen yok, hiç resmi kaydı yok, hayatı boyunca en az 200 sahte kimlik kullandığı tahmin ediliyor? Sen de hava atmak ve dehşetli görünmek için onun adını kullandın? Ya o olarak yakalanırsan?”

“Sayende az daha öyle olacaktı! Savcıya okuyodun bilip bilmeden!”

“Kendini aklayacak bir delilin vardır herhalde?”

“Var tabi... Ama biraz karışık. Kusura bakma bugün yaptıklarından ve söylediklerinden sonra hayatımın sigortasını da sana anlatacak değilim. Zaten çok fazla şey biliyorsun avukat... Neden sır tutacağına inanmak istiyorum acaba? Beni satmayacağına?” derken elini, Ferah'ın az önce kendisine uzanan elinin üstüne elini koydu ve parmaklarının üstünü belli belirsiz okşayarak tuttu. Bakışlarını üzgün ve çaresizce yere eğdi.

Ferah elini onun elinden derhal çekip lafı değiştirdi, “Neden böyle bir hayat seçtin?”

“Başka şansım yoktu.”

“Herkesin başka bir şansı vardır tamam mı? Ben kaderin vurduğuna inanmam. Mafyaya giren de, pavyona- geneleve düşen de, hırsızlık yapan

...seçiyorsunuz! D
...tamah edecek çünkü bir tek siz akıllısınız! Bir siz kıy-
...oh be bahaneniz hep var!”

Ateş sıkıntıyla alnını ovuşturdu, “Beni boğuyorsun... Benim başka şansım yoktu!”

“Nasıl yoktu Ateş?” deyip ortadaki dikiz aynasını çekiştirip Ateş’in yüzüne çevirdi Ferah adamı da çenesinden tutup aynaya baktırdı. “Aynaya bakıyor musun hiç? Modellik, oyunculuk yapabiliirdin! Kaparlar seni! Öyle de çok para kazanırsın hem kızlar da bayılır! Varmış dimi? Ne demek şansım yoktu ne demek? İnsan bulmak isteyecek... Çamurdan kurtulmak isteyecek!”

“İyi, hangi ajansa başvuruyoz?”

“Şaka yapmıyorum! En başından düşünüp başka yol bulacaktın. Bir sürü yol!”

“Olmuyor işte öyle... Anne babanın korunaklı, izole ettiği refah hayatından bakıp konuşmak kolay. Elin bi kez kirlenince, ayağın da bağlanıyor. 12 yaşında düşünemedim eğriyi doğruyu, elimi kana buladım ben. Gerisi geldi. “

“Neden öldürdün o adamı?”

“Hak edince anlatırım.”

“12 yaşında bir çocuk? Ne oldu? Dayak? İşkence? Taciz? Biri? İkişi? Hepsi?”

Ateş kapıyı açıp derin bir nefes alarak indi. (*Delirtecek beni manyak karı!*)

Ferah onun peşinden arabadan inip arkasından seslendi, “Ateş affedersin... Yararı deşmek istemedim. Bana sadece şunu söyle? Yüzüme bak ve... Mecbur kalmadan ve gerçekten kötü olduğuna inanmadığın kimseye zarar vermedim? Diyebilir misin?”

“Yemin etsem başım ağrımaz! Yeter kızım içimi yedin lan! Gelme lan üstüme yeter! Ben kimseye bu kadar hesap vermedim hayatımda! Ha ne savcıya, ne de Akif’e satma beni...”

“Gözlerime bakarak söyle, yemin et?”

Ateş, Ferah’ın karşısına gelip omuzlarından tuttu ve gözünün içine

baktı. “Başım üstüne, dinim üstüne, Kur’an üstüne, şerefim üstüne, bayrak üstüne yemin ederim; vatana, millete, çocuğa, kadına, mazluma zarar dokunmamış kimseyi, ne para ne zevk ne de şöhret için öldürmedim! Cani de değilim, canavar da! Oldu mu?”

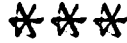
Ferah omuzlarını düşürdü. “Atanamayan Robin Hood!” deyip arabaya bindi.

Ateş ardından belli belirsiz gülümsedi, arabaya bindi ve çalıştırdı. Teybi açtı.

Teypte sabahki şarkısıyla, Güliz Ayla çalmaya başladı...

Ferah başını hayretle sağa sola salladı.

(İnanmak istiyorum: Çok perişanım Allah'ım... Hakkımda en hayırlısını sen bilirsin. Sen yolumu, kalbimi, zihnimi aydınlat... Allah'ım sen bu Ateş kulundan razıysan? Ben onun ahım aldıysam? Hakkını helal etsin... İnanmak istiyorum Ona. Bana yardım et Ya Rabbim, inanıyorum... Göğsümde bir Ateş...)

8. Bölüm

42. Kasım 2018 - Adsız Efsanesi... - Büyükkada

*"Yırtıcılar az yaşar, uzun sürmez doğanlık
Bir ışığın ardında gizlidir bir karanlık."*

Hüseyin Nihal Atsız

Yorganının altında derin uykusundan korkuyla sıçrayarak uyanıp doğrulan adam, karanlıkta beliren sabit gölgeden tarafa gözlerini kısarak baktı fakat bir şey seçemedi. 88 yaşındaydı ve ileri derecede körleşmişti artık. Ama kulakları iyi duyuyordu. Titrek hareketlerle başucundaki konsolunda bulunan kol saatine uzandı. Saatteki bir düğmeye bastı.

Gölge yatağın ayakucuna çektiği kolçaklı ahşap sandalyede oturduğu yerden hafifçe öne eğilerek konuştu, "Bekleme gelmezler. O panik butonunun aynısından bende de olduğuna göre sence sinyalinin kesmemiş miyimdir?"

Yaşlı adam yatağın kenarından ayaklarını sarkıtırken bilinçsizce boynunu okşadı. Bu gece öleceğini düşündü. Uyumadan önce çokça Kur'an okuyup namaz kılmıştı sanki geleceği malum olmuş gibi. Buruk bir sesle, "Geldin demek?" dedi.

Gölge güldü. Kalkıp başucu lambalarından birini yaktı. Oda loş olacak şekilde sarı turuncu bir ışıkla aydınlandı. Gıcırdayan ahşap zeminler, 50 yıllık cilalı masif mobilyalar ve yaşlı adamın tüm varlığıyla kasvetlenmişti her şey. Sarı ışık bu kasveti ayan beyan ortaya çıkarmıştı. Rutin kıpırtılar dışında hayat yok gibiydi Büyükkada'daki bu gizlenmiş köşkte.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu artık gölge olmayan davetsiz misafir.

İhtiyar adam görmeyen gözlerine gözlüklerini yerleştirip dikkatlice misafirinin yüzüne baktı. Uzun süre baktı.

"Adsız oğlan!" deyip keyifli bir gülüş attı sonunda.

“Memnun mu olduk yani?” deyip Adsız da güldü ve arkasına yaslandı.

Ateş, daha evine gitmeden Ülkü’nün telefonunu dinlemeye almıştı. Teşkilatın sistemleriyle bağlantıda olmayan ve kendi ofisinde kurduğu cassis yazılımı sadece kendisine çalışıyordu. Üst düzey bir istihbarat subayı olduğu için hem bu teknik bilgiye sahipti hem de istediği erişime... Ve kendisi kadının evinden çıkar çıkmaz Ülkü’nün telefon ettiği numaranın sahibine ulaşınca öfkeyle ne yapacağını şaşırmıştı.

(Ural Mikailoğlu! Nam-ı diğer Hoca!)

Kadın Hocayı ağlayarak aramıştı. Adsız, aradığı varoluş sırlarından birinin sahibinin Ülkü olduğunu öğrenir öğrenmez bir yasak aşk hikâyesinden öte bir hikâyesi olduğundan şüphelenmişti. Hayatının bilmecesinin cevap anahtarı ise bu yaşlı adamdı. Biraz araştırınca Ural Mikailoğlu denen ünlü profesörün, eskiden İstihbarat Teşkilatına danışmanlık yaptığını öğrendi. Burnu iyi koku aldığı kadar insanların asıl niyetlerini okumak gibi bir yeteneği de vardı. Ülkü’nün gözlerindeki acı, dehşet, korku ve çaresizlik samimiydi. Bir komploymdu, tüm varoluşu...

“Memnun olduk evlat. İlk gelenin sen olacağını 34 yıldır biliyordum. Seni? Daha erken bekliyordum aslında? Neyse kısmet bugüneymiş. Hoş geldin.”

“Hoş gelmedim moruk.”

“Her neyse sonuçta geldin. Yardım et şuracığa oturayım?” deyip buruşuk elini uzattı. Adsız çevik bir hareketle ihtiyarın bileğini kavrayıp kalkmasına destek oldu. Yaşlı adam bükük, zayıf bacaklarıyla zorlukla ayakta durarak uzandığı ahşap vestiyerden saten sabahlığını alıp hafif kambur omuzlarına attı. Giyinip, kuşağını bağlayıp gözlüklerini düzeltince eliyle genç adamı pencerenin önündeki fiskoslu berjer koltuklara çağırdı. Karşılıklı oturdular.

“İçecek bir şey alır mıydın?”

“Kes tatavayı, bütün hizmetçilerin baygın!”

“Eh peki madem... Başka da kimse bencileyin ihtiyarı bu ayaz gece yarısında arama zahmetine girmez zaten. Ne yapalım...”

“Bayram ziyaretine yeğenin gelmedi moruk ne bu havalar! Sen de ecel gelip beni alsın mı diyordun hayırdır!”

“Öldürecek misin beni?”

“Kesin!”

“Dizlerimin ağrısı o kadar dayanılmaz ki artık... Şikâyet edecek değilim. Bana iyilik edersin.”

“İyilikse yapmam belki de... Sende karşıdakini 34 yıldır tanıdığını söylerken bana laf oyunu filan yapma? Dökül moruk... Beni nasıl tanıdın? Hala mı takip ediyorsun? İlk gelen ne demek? Başka Adsız yetimlerin de mi var?”

“Ne yapmak istiyorsan yapabilirsin evladım zaten belli ki yapmak için gelmişsin. Lakin öncelikle seninle biraz sohbet etmek, seni yakından tanımak isterim. Şu ahir ömür de her şey bir bir soluyor da... Şu merak var ya şu merak! Hiç azalmıyor...”

Adsız gözlerini devirdi sıkıntıyla, (*Muhabbet tellalı çıktı moruk!*)

“Seni tanıdım çünkü... Babanı iyi tanırdım! Tıpkı babana benziyorsun. Aynı boy, pos, endam, yakışıklılık, aynı alev alev bakışlar, zehir gibi komutlarla hitap edişler! İnanılmaz bir tezahür... Çok da hoş.”

“Oradan başla bari anlatmaya?”

“Annen Ülkü’yü buldun zaten tanıyorsun... Baban; Şehit Pilot Kurmay Albay Ersoy Güneri’dir.”

Adsız gözlerini sıkıca kapatıp midesine giren krampı dinledi. Kusak gibi hissetti karnında dolaşan, içini çeviren ağrıdan. Kulaklarında tüm çocukluğu boyunca çınlayan çok sevdiği uçak seslerini duyumsadı. Nereden hatırladığını bilmiyordu ama jet sesleri uğuldardı kulaklarında bazen... Kâğıttan uçaklara olan sevdası da bir tezahür müydü? Yoksa sandığından fazlası mı?

(*Şehit! Geberip gitmiş pislik! Hangisine yanayım? Kadını vuramadım bari onu vursaydım!*)

Kalkıp biraz su içti. Duymaya hazırım, sanıyordu. Ne olursa olsun yüzleşmeye... En korkunç ihtimalleri bile yüzlerce kez düşündüm ve kabullenebilirim sanıyordu... Hani ücrada köyün birinde, bazen bir namussuz çıkar da öz kızına, öz bacısına saldırır, hamile bırakır... Veled-i ensest istenmezdi... Bu şekilde peyda olmuş olabileceğini bile düşünmüştü.

Geri döndü. “Anlat!” diye buyurdu.

“Her şeyi benden mi dinlemek istersin dosyaları eline vereyim mi?”

“Vaktim var anlat!”

“Pekâlâ... Ersoy... Öğrencimdi. Kurmaylık Akademisinde derslerine girdim. Ben Ersoy’u tanıdığımda henüz 29 yaşında bir üsteğmendi.

Çankayalı köklü bir ailenin iki oğlundan biriydi. Annesi Çankaya eski valilerinden Kürşat Bey'in dâhiliye hekimi kızıydı. Babası ise Kıbrıs çıkartmasının önemli komutanlarından Hava Yarbay Nazım Cem Güneri'ydı. Yedi kuşak geriye dek araştırıldı tüm soyu. Hiçbir akraba evliliği, önemli bir kalıtsal hastalık, hırsızlık, uğursuzluk emaresine rastlanmayan asil ve aydın Atatürk ve cumhuriyet sevdalılarıydılar. Ersoy tanıdığım en nevi şahsına münhasır şahsiyetlerden biriydi. Onu görür görmez Mevlana ve Şems misali bir muhabbet oluştu aramızda. Çok iyi yetişmişti. Hoşsohbet, nüktedan, sanatsever ve hazırcevaptı. Üstün zekâlıydı senin gibi hem de hiperaktifti. Hem uçak mühendisiydi hem de Hava kuvvetlerinin en bilekli savaş pilotlarından biriydi. Ömrü vefa etseydi Hava Kuvvetleri Komutanı olacak çapta bir kurmaydı.”

Adsız yere bakarak ve kaşlarını çatıp dişlerini sıkmaktan başı ağrıyarak dinledi. Sanki gecenin sessizliğine havayı yırtıp geçen o jet sesleri eşlik ediyordu ve gittikçe yaklaşıyordu.

“Ne zaman, nasıl şehit oldu?”

“Senin doğumundan altı yıl sonra... Bir eğitim uçağında motor arızası nedeniyle Konya'da kayalık araziye çakıldı. Paraşütle atlamayı reddetmiş diye söylediler. Arızalı uçağın onarımını kendi üstlenmiş, günler gecelerce çalışmış, devletin malını askerine kazandırmak için... Zayi etmemek için de son ana kadar direnmiş. Çok hırslıydı! Çok ta kibirliydi! Teknisyenleri Ona henüz havalanmayın bu uçakla demiş. Ersoy bilgisine ve yeteneğine çok güvenirdi. Özgüveni sonu oldu. Allah gani gani rahmet eylesin. Ömrünün tamamını bayrak sevdasına adanmış çok kıymetli, aydın bir zat idi. Yüzlerce savaş pilotu yetiştirdi. Onlarca uçağın onarımını yaptı, makaleler yazdı... En önemlisi ise... Vatana seni armağan etti!”

Adsız sık sık soluk alışverişlerle gözlerini yumdu. Başını kollarının arasına alıp öyle kaldı bir süre. Burnuna daha kötü kokular geliyordu. Beyni karıncalanıyordu. Kulakları uğulduyor, midesi bulanıyordu. Bir sigara yaktı. İhtiyar eliyle dumanı silkeler gibi yaptı, “Rica etsem pencereyi aralar mısın? Nefes darlığı yaşıyorum da?”

Adsız, kalkıp pencereyi açtı.

“Teşekkür ederim. Sarsılmış gibi bir halin var evlat. Baban hakkında daha başka şeyler mi düşünürdün?”

“Düşünmezdim.”

“Ersay Güneri, zekâsı, çevikliği, üstün yetenekleri ve kabiliyetleriyle

inan: nadir bir aydın kişiydi.”

“Bırak bana gavatı övmeyi! Gidip mezarını kurşunlayacağım!”

“Babanın kabahati yok. Annenin de... Onlar seçilmişti.”

“Anlat! Yasak aşk muhabbeti doğru mu? Şu nottaki?”

“Hayır. Asıl hikâyene gelelim... Bundan 35-36 sene evvel... Dönemin politik gündeminde vuku bulan bir takım diplomatik sıkıntılar neticesinde, Milli İstihbarat Teşkilatımızda özel ve gizli yeni yapılanmalar hâsıl oldu. Teşkilat dünyadaki süper güçlerin değişen ve gelişen yapılarına ayak uyduramıyordu. Basit adamlar, eski usuller, çağın gerisinde eğitimler...”

“Ne bok yediniz lan siz!” dedi Adsız sabırsızca sakallarını çekiştirerek, “Kısa kes!”

“Pekâlâ. Bir proje grubu oluşturuldu. Proje başkanı olarak seçildim. Zaten fikrin özü bana aitti.”

“Ne projesi ne? Ne?”

“TC tarihinin en özel istihbarat subayı yetiştirme projesi... **Proje-10!** Emsalleri tarihin birçok döneminde çeşitli ülkelerde uygulanmıştır. İmparatorların muhafızları, kralların muhbirleri, padişahların elçileri böyle yetiştirilmiştir. Cumhuriyet tarihinde ilkti. Ve belki de dünyadaki en sosyolojik derinlikli olanı...”

Adsız ayağa fırladı ve öfkeyle kendi etrafında bir tur döndü ne yapacağını bilemeyerek. Adamın rahat rahat, övüne övüne anlatmaya çalıştığı şeyden deliye dönerek hemencecik vurmak istedi. Ayağını yere vurdu. (Orospu çocukları!)

Haddinden fazla dehşete düşmüştü. Gördüğü onlarca savaş meydanı, kan, parçalanmış ve kendi bağırsaklarına tutunmuş cesetler, etinden fırlamış kemiklerden daha büyük dehşet!

İhtiyar da genç adamın dehşetinden ürkmüş hızlı hızlı tamamlayıp kurtulmak istedi.

“Vatana, millete, bayrağa ve Kur’an’a hizmet etmeniz için, beşikten yetiştirilecek çocuklar doğurttuk. Kulağa çılgınca geliyor olabilir ama öfkene yenilmeden önce dön de kendine bak Adsız oğlan... Eşi benzeri görülmemiş bir yeteneksin! Senin annen ve baban kader kısmet kisveleri altında asla karşılaşamayacak kişilerdi. Kader onları kendiliğinden bir araya getirse bile, bir aile olduktan sonra seni! Kundağınla birlikte devlet anaya bağışlamazlardı... SEN! PROJE-10’un BAŞARISININ EN BÜYÜK KANITISIN! Ne düşünürsen düşün, bana ne yaparsan yap... Seni

bu ÷lkeye armağan eden oluşumun başında olmaktan hep gurur duydum ve bu gururla öleceğim. Gene olsa gene yaparım! O zaman şartlar bunu gerektiriyordu...”

Adsız, başını ellerinin arasına alıp şaşkınlıktan ağzı açık bir halde kol-tuğun ucuna ilişti. Nefesi daralıyordu...

(Proje? Başından beri her şey planlı... Asla tesadüf değil... Her şey! Bir kurgu ürünü... Yetim değilim. Adsız değilim. Kimse değilim! Bir ürün? Fabrikasyon bir şey? Bir nema? Laboratuvarlarda tasarlanmış?)

Mide bulantısı içini kaldırdı. Kalkıp camdan dışarı uzanıp derin derin nefesler aldı. Bin bir türlü yetimlik hikâyesine karşın böyle bir şey aklının ucundan geçmemişti... Bu kadarı değil...

Hoca devam etti, “Proje-10 kapsamında çok gizli bir ekip kurduk. Dönemin başbakanı, içişleri bakanı, Mit müsteşarı, ben, profesörler, doktorlar, sosyologlar... 20 kişi kadardık. Soyu sopu araştırılmış, aydın ve ileri görüşlü, vatanperverliğiyle tanınan dolayısıyla bu vatana hizmet projesinin yüce şuurunu anlayabilecek kapasitede, zeki, yetenekli, iyi ahlaklı, saygın meslek erbabı, tahsilli 20 kadın ve erkek seçip donör olarak belitledik. Aslında 50-55 kişilik bir listemiz vardı bağışçı ebeveyn olarak ilk listemizde... İlk ondaki erkeklerin tamamı ilk görüşmede gönüllü olmayı kabul ettiler. Başta baban! Fakat kadınları ikna etmek daha zordu. Belki de projenin en zor kısmıydı. Kadınlar duygusaldır. Ve toplumun değer yargıları malum... Dokuz ay hamilelik süreci ve doğum yapmış olmanın kadın bedeninde bıraktığı kalıcı iz...”

Adsız avcunun içiyle alnına vura vura sinirle gülmeye başladı. Delice kahkahalarla boğulacak gibi güldü. *(Ne anlatıyor bu sosyopat bunak? Yemin ederim kekliyor beni, ben de durmuş dinliyorum! Masallar masallar...)*

Kaşlarını kaldırarak “Eee?” dedi alayla.

Yaşlı profesör ciddiyetle devam etti, “Dolayısıyla bekar olan hanımlar gelecek kaygısıyla şüpheli yaklaştılar. Evli olanlar ise karı-koca bağışçı ebeveyn olmayı önerdiler ki bu bizim kabul edeceğimiz bir şart değildi. Kati suretle aile bağı istemiyorduk. Yoksa Ersoy ve karısı da bunlardan biriydi. Ersoy kendi karısından proje çocuk sahip olmayı teklif etmişti.”

“Demek evliydi?”

“Evliydi. İki kardeşin var.”

“Dur! O sonra... Karıştırma! Niye evlileri seçmediniz?”

“Aile birliğinin kutsiyeti dışında salt bir mantık süreci yönetmek

adına fikir birliğine varmıştık. Aşk, evlilik ve aile bağıyla bağlı olan kişiler ne kadar idealist olursa olsunlar, eninde sonunda bağışladıkları çocuklarını geri isteyebilirdi.”

“Niye bırakmadınız aileleri yetiştirsindi?”

“Hiçbir duygusal bağ kurmanızı istemedik. Aile insanın yumuşak karnıdır. Anne, baba, kardeşlik...”

“Hah! İNSAN? Peyda ettiğinizi size hatırlatacak şuurlu hiç kimseniz yok muydu? İNSAN ULAN İNSAN!”

“İnsan her koşula uyum sağlama yeteneğiyle muhteşem bir yaratıktır.”

“Anlayışınızı sikeyim! Kadınlar diyordun? Ülküyü anlat...”

“Onlarca görüşme yapıldı ve içlerinden zorlukla on gönüllü seçilebildi. Ülkü içlerinde en sevdiklerimden ve şahsen tanıdığım için dâhil etmeyi en çok istediklerimden biriydi. İkna edince de onu özellikle Ersoy ile eşleştirdim.”

“Neden?”

“Senin için...” dedi ihtiyar eserine bakan bir sanatçı edasıyla övünerek.

“Ruh hastası! Sosyopat!”

“Bilakis ben.. Biz bir üst akıldık... Toplum seviyesinin çok üstünde... Bu yüzden anlaşılabilir olmayı hala ummuyor ve açıkçası umursamıyorum.”

“Ha vicdanın rahat yani?”

“Vicdan ölçütünde değerlendirmiyorum. Bilim ölçütünde çağın en iyi tasarımını yaptığımızı biliyorum. Benim ölçütlerim çok daha yüksek ideallere dayanır.”

“Seni var ya moruk! Nasıl evire çevire gebertsem sana az biliyor musun?”

İhtiyar gergince koltuğunun ahşap kolçağını kavradı, “Özellikle dini eğitiminizin çok yüzeysel verilmesi gerektiğinin altını çizmiştim. Oysa teşkilat özellikle senden bir hafız çıkarırdılar. Şimdi dini vecibelerin mantığını örseliyor.”

“Allah Allah?”

“Öyleyse de sana Muhammed’in amcası Abbas’ın hikâyesini hatırlatayım; Bilirsin en son muhacir denmiştir kendisine. İslamlığa geç girenlerdendir peygamber soyundan. Medine de kaldığı ilk İslamlık yıllarında, Muhammed’e tabi olduğunu çevresindeki müşriklerden gizlemiştir. Bu

gizlilik ve riya hali canına tak ettiğinde, Muhammed'e 'artık yanınıza gele-yim?' demiştir de... Alemlerin güzel efendisi Abbas'a: <Senin cihadın her vazifeden hayırlıdır> buyurmuştur. Nitekim Yolun Hz. Abbas yoludur, Senin Cihadın cihatların en hayırlısıdır evlat!"

Adsız dik dik ve hayretle baktı, "Birincisi ben Hafız değilim! İkincisi Muhammet! Senin asker arkadaşın değil! Üçüncüsü de sana buradan bir kafa gömerim bir daha cihat lafı edemezsin yavaşak!"

Hoca yutkunarak sustu. Adsız, ayağa kalkıp sabırsızca gezindi. Son bir soru sordu,

"Nasıl oldu bu iş? Gebelik, doğum filan? Doğdu mu o on çocuk ve hepsi teşkilatta mı?"

"Alman bir profesör tüp bebek yöntemiyle ana rahmine yerleştirdi sizi. Ebeveynleriniz fiziksel olarak hiç birleşmedi. Alınan sperm ve yu-murtaların en kalitelipleri ve cinsiyetleri seçilip laboratuvar ortamında döllendirildi. Sonra anneleriniz özel klinik ortamlarda dokuz ay boyunca özel bakım altında steril bir gebelik geçirdiler. Doğum da sezeryanla oldu. Ülkü'yü ailesi dokuz ay boyunca yurt dışında eğitimde bildi. Ve bildiğim kadarıyla annen... Hz. Meryem kadar masum bir anaydı!"

"Kess!"

"Çocukların hepsi erkek. Dördü teşkilata çalışıyor, diğerleri yeteneği-ne göre başka devlet görevlerine yerleştirildi."

"Hepsi yetimhaneye mi verildi benim gibi?"

"Başlangıçta evet. Sonra bazıları evlatlık verildi bilindik ailelerin ya-nına. Hepsine başka hikâyeler verildi. Kimine ölmüş birileri anası babası diye gösterildi, kimine verildiği aile, öz bildirildi... En meçhul sen bira-kıldın."

"Neden ben?"

"Onu da sana annen anlatsın. Ersoy belki de eceliyle ölmemiş, senin için şehit edilmiştir... Bu ayrı bir konu..."

Adsız dahasını merak etmiyordu. Anlayacağını anlamıştı. Sindire sin-dire öğrenirdi nasılsa...

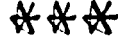
"Siz, üç-beş Allah'ın manyağı haşa, Allah olmaya kalkışmış? Spartalı mısınız lan siz? Platoncu öjenik! Darwinci, Galtoncu manyaklar! Siz kim ıslah kim?"

"Söylediğin gibi Öjenik hareket, Almanya başta olmak üzere dünyanın

pek çok ülkesinde uygulandı ve ıslah edilmiş bir üstün ırk yaratma çalışmaları devletlerin her zaman ilgisini çekti. Biz bunu sadece İstihbarat teşkilatında görevlendirilecek üstün çocuklar yetiştirmek amaçlı kullandık. Türk Milletinin hayrı ve İslam ümmetinin cihadı için?”

Adsız belinden silahını çekip ihtiyara doğrulttu.

“Şehadet getir ulan!”

43. Kasım 2018 – Sarhoş - İstanbul

“Ağın ilmiklerine takılmış bir balık gibi çırpınıyorum.”

Albert Camus

(Nasıl bu hale geldim hatırlamıyorum. Hayatımda kontrolü bu denli kaybettiğim hiç bir an olmamıştı. Hem körkütük sarhoşum, hem de her şeyi bilerek yapıyorum. Sanki o gece Akif ne bok olduğumu öğrensin de beni hemen vursun da her şey bitsin diye! Ama yeni ailem çok yardımsever...

Bu gece de ölmedim... Doğum günüümü kendi bildiğim türden bir şova çevirmek istemiştım aslında...)

Adsız akşam saati peş peşe korna çalarak evin bahçesine girerken zaten epi topu Akif ve Ferah’tan ibaret olan tüm ev halkını ayağa kaldırdı. Arabasının camları sonuna kadar açtı ve son ses müzik dinliyordu. Yaklaşık üç dönüm arazi içindeki herkesi rahatsız edecek kadar yüksekti teybin sesi. Arabadan sallana sallana indi. Elinde şampanya şişesi vardı. Korumalara şişeyi kaldırdı.

“Heeey! Bugün benim doğum günüm!”

“Mutlu yıllar Ateş Bey.” dediler.

“Sağ ol canım! Doğdum ben! Akrep burcuyum işte hem de sonundan yakalamışım... Akrep olmak hiç zevkli değil biliyor musun? Sürekli için sikişiyor, sürekli fitne fesat düşünüyorsun! Hiç hoj deyil...”

Korumalar birbirine bakıp gülüştüler.

Ateş onlara, “Bagajı açın size ne getirdim bak!” dedi. Adamlardan biri gidip bagajı açtı ve diğerini yanına çağırdı. Gülüştüler bir kasa dolusu şampanyayı görünce. “Teşekkürler Ateş Bey. İndirelim mi?”

“İndir oğlum indir, parti veriyoruz hadi!”

“Biz görev başında içemeyiz, sonra, teşekkürler.”

Şarkı bilmem kaçınıcı kez çalmaya devam ediyordu.

Bugün benim doğum günüm

Hem sarhoşum hem yastayım

Bir bar taburesi üstünde

Babamın öldüğü yaştayım!

“Feraaaaaaaaaaaaaahh!” diye elinde şişeyle eve doğru avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Camdan adamın ilk kez gördüğü kontrolsüz deliliğine şaşırın Ferah eliyle ağzını kapattı. (*Hayır, yani kontrollü deliliğine aşınayım!*)

“Feeeeraaaaaaaaaaaaaaahhhh!”

Bildiğim tüm hayatlar

Paramparçaaa aaaa aaaaaa! Paramparçaaa aaaaaaa!>

“Ne var Ateş, ne bağırıyorsun? Delirdin mi, bu ne hal?” diyerek Akif evden çıktı.

“Dayı! Bana iyki doğdun de, çinküüüü beğnn, bugün yeniden doğdum dayııı!”

“Sen Nisan da doğmadın mı oğlum? Hadi içeri gir bakayım!”

“Ruhh-suzzz! Kabız hadım Akif! Bişeyi de mahvetme bel Feraaaaaa-aaaaaaaaaaaaah! Çık dışarı Feraaaaaaaaah!”

“Ferah evde, girsene içeri!”

“Ne ayıp şey bi kadın kocasının doğum gününü kutlamaz mı? O bu-
raya gelijeeek! Feeraaah!”

“Ferah Ferah ne var?” diyerek üstüne bir hırka geçirmiş halde bahçe-ye indi Ferah.

Ateş kızı karşısında görünce öyle bir gülümsedi ki, o ana kadar şaşkın ve biraz da öfkeli olan Ferah neye kızdığını unuttu. Yutkundu. Bakakaldı adamın çarpıcı gülüşüne. Dayanamayıp kendi de güldü.

Ateş hayran hatta büyülenmiş bakışlarını kızın yüzünden ve gözlerinden ayırmadan karşısına dikildi, “Feraah?”

“Efendim Ateş?”

“Bana mutlu yıllar desene karıcım!”

Ferah soru sorar gibi anlamayarak babasına baktı. Akif olumsuz anlamda başını salladı. “Sarhoş” dedi.

Ferah dudaklarını ısırarak gülümsedi, "Bugün doğum günün demek?" diyerek eğlenceye katılmak istedi. Ateş gibi sert, çokbilmiş, maço, huysuz, kibirli bir robot adamı böyle körkütük sarhoş görmek hoşuna gitmişe benziyordu.

Ateş bir elindeki şampanya şişesini gösterdi, "Enn doğduğum gün hatta! İsim günüm! Herkesin bi adı vardır biliyo musun? İyki doğdum be heeytt!"

Arabaya dönüp aynı şarkıyı başa aldı. Tekrar Ferah'ın karşısına dikilip hayran hayran kızın yüzüne baktı. "Dinle bak!"

"İyi misin Ateş?"

"Çok iyiyim."

"Öyleymiş gibi davranıyorsun. Ama gerçekten iyi misin?"

Ateş uzanıp işaret parmağının ucuyla Ferah'ın dudaklarına hafifçe bastırdı. "Şşşşttt..."

Akif, "Ateş hadi üşüteceksiniz al karını içeri girin. Yeter bu kadar gü-rültü." dedi.

"Bi limon sıkma Akif be! "

Akif içeri gitti. Ferah gülerek sarhoşun haline baktı. Cidden eğleniyor görünüyordu. Ateş ikinciye çalan şarkıya eşlik ediyor, kızın yüzüne neredeyse aşık bakıyor ve kendi kendine gülüp duruyordu. Şampanyayı patlattı. Şişeden fışkıran köpüklerden birazını da Ferah'm başından aşağı boşalttı. Ferah buz gibi havada soğuk gibi şampanyayla ıslandı.

"Yaaa napıyosun dondum sersem!" derken Ateş ona iç geçirerek bakıp şişeyi başına dikip büyük bir yudum aldı.

"Gel hadi üşüme, kıyamam." deyip kolunu Ferah'ın omzuna sardı. Ferah hiç itiraz etmedi sarhoş diye. Arabasını öylece bırakıp bir elinde şampanya şişesi, bir kolunda Ferah'la hala şarkıyı mırıldanarak eve girdi. Salondaki Akif'e şişeyi göstererek, "Dayı şerefel!" dedi.

"Hı hı..."

"İçijenmi dayı?"

"Yok, sağ ol... Sen iç. Siz için. İkinize afiyet olsun."

"Eyvallah."

Ateş şişeyi tekrar başına dikerken Akif, Ferah'a kaş göz işaretleri yaptı. Ateş'i odaya götürmesi için, tam sırası diyordu. (Neyin sırasıysa? Demek sadece erkekler kadınların sarhoşluğundan yararlanmıyordu? Tövbe yaa!)

“Ateş hadi gel.”

“Geliyiiimmm janımmmm.” deyip Ferah’ın peşine takıldı ve birlikte asansöre bindiler. Ferah birlikte bu asansöre bindikleri son anısını hatırlayıp biraz kızardı. Sanki Ateş’in de hatırlamış gibi bir hali ve bakışı vardı ki... Yolculuk bitti.

Odaya girince şişeyi kıza uzattı, “İç!”

“Yok sağ ol.”

“İç hadi beel! Benim şerefime hadi! Kadeh yok mu? Buluyum mu, getiriyim mi?”

“Üf tamam ver.” deyip şişeyi eline aldı ve bir yudum aldı. “Mmm güzelmiş.”

“Kaç para verdim bu şişeye biliyo musun? Dört memur maaşı yaa!”

Ferah gülerek arkasındaki masaya oturdu ucundan. Şişeden bir yudum daha alıp Ateş’in sarhoş halini keyifle seyretti. “Ne oldu sana böyle?”

“Doğdum işte daha güzel ne olabilir ki! 34... Şey plaka! İstanbul’da hayat bi başka! Dimii? Ahhh Ferahh! Sen de olmasan hiç çekilmezdi...”

“Yaa? Bu sabah yüzünden mi böylesin?”

“Hangi sabah?”

Ferah güldü ona. Ateş de güldü.

“Hadi bırak onu yat artık. Saat hem çok geç, hem de sen zil zurna sarhoşsun.” deyip sağ eliyle şişeye uzandı Ferah ama Ateş o sarhoş halinden beklenmeyen çeviklikle kızın sol elini tutup kendine çekti kızı. Yüzüne eğildi arzuyla, “Kutlama yapıyorduk?” diye fısıldadı.

“Yapma?” deyip bakışlarını kaçırarak beline dolanan kollarda huzursuzca kıpırdandı Ferah.

Ateş bırakmadı, “Yüzüme... Bakamıyorsun bile... Sana böyle yaklaşınca. Niye? Yemem korkma... Hem...”

“Ateş yapma?”

“Bişey yapmıyorum, yapsam böyle duramazdın. Ferah yüzüme bak.”

“Hayır sus. Çok sarhoşsun.”

“Benimle şimdi yatman hiç etik olmazdı evet, bu sebepten! Ama evet de! Yemin ederim sabah asla sorun etmicem! Benden yararlandın demicem!”

“Ya kes şunu!”

“Ferah hadi artık delirdim kızım, sen nasıl dayanıyorsun?”

Ferah dişlerini sıkarak kaçamak bir bakış attı Ateş'e ve kollarından ayrıldı. Arkasını dönüp nefesini kontrol etti, nabızı delice şiddetlenmişti. *(Devam edecek buna... Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Yapma Ferah!)*

“Ahhh Ferahhh! Bir öpücük bari versen?”

“Çok beklersin!”

Ateş surat asarak şişesini öptü. Ferah'a da çocuk gibi dil çıkardı. Gidip yatağın ucuna oturdu.

Ferah ona bakmadan söylendi. “Niye bana sardın ki sen? İşin mi yok! Çatlak!”

Ateş biraz daha içerken şampanya dudaklarının kenarından ve sakallarından süzülüp gömleğine aktı. Elinin tersiyle sildi, artık iyice kaymaya başlamıştı. Devam etmek istese de gücü yoktu. Zor bir gün, zor bir gece geçirmişti. Şişeyi yere bıraktı.

“Sağ ol avukat. Bugün... Doğum günümü tek kutlayan sendin. Tek hediye veren de... Aldığım en büyük hediye! Anlatsam inanamazsın!”

“Anlat belki inanırım?”

“Bi gün söz... İlk sana anlatıjam avukat ama tek şartla! Hak edersen. Sana her şeyi anlatıjam o zaman görjeksın kim janiymiş, katılmış bilmem ne... Utancaksın! Çok... Çok utancaksın...” deyip şampanyayla ıslanan gömleğinin düğmelerini çözmeye çalıştı, beceremedi Ferah'ı çağırdı,

“Yardım et bakma öyle. Hiç mi sarhoş adam görmedin?”

“Görmedim. Kaç tane içtin?” diyerek yaklaştı Ferah.

“İki şişe viski.”

“Nee? Komaya girersin be!”

“Komadan yeni çıktım yeniiii... Daha girmem beğenmedim orayı... Ama sen de gelirsın olur belki? Gerdeğe! Aman işte komaya! Gireriz beraber!” bir kahkaha attı.

Ferah hafif ve muzip bir tebessümle dudaklarını ısırdı, gömleğinin düğmelerini tek tek çözdü. Ateş başı hafifçe yana eğik, dalgın dalgın kendisine bakarken kirpiklerini kaldırıp adamın yüzüne bakmadı yine. Bakınca, göz göze gelince yakın mesafeden... Fena oluyordu. *(Sersem nasıl bir şeyse!)*

Gömleği adamın omuzlarından ve kollarından nazıkçe sıyırdı. Ferah,

Ateş'e dokunmak istediğini biliyordu artık kendine bile inkâr etmeyecek kadar yoğundu arzusu. Gömleği elinde buruşturup kalktı ve kirli sepetine attı.

"Pantolonunu da sen çıkar ama karşımda değil!" deyip adama bakmadan odanın içinde karşıdaki koltuğa yürüdü ve arkası dönük halde Ateş'in ev tişörtünü eline aldı, giymesi için verecekti. Tekrar arkasını döndüğünde adam yatağın ayakucunda başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

"Ne oldu?" dedi telaşla.

"Midem bulanıyor!"

"Kusacak mısın? Gel buraya." deyip banyonun kapısını açtı Ferah ona. Klozetin kapağını da açtı.

"Kus biraz rahatlarsın! O kadar çok içilir mi sersem, ölürsün!"

Ateş başını salladı hafifçe. Soğuk soğuk terliyordu. Banyoya girip duvara tutundu. "Çık!" dedi Ferah'a.

Ferah banyodan çıktı. Ateş kapıyı kapatıp biraz bekledi ama kusacak gibi değildi. Banyonun yeri ayaklarının altından çekiliyor, tavan başının üstünde fena halde dönüyordu. Midesi karnının içinde sanki taklalar atıyordu. Zehirleniyor muydu acaba? Soğuk soğuk terledi. Hayatında ilk kez böylesine sarhoşluğun dibine vurmuştu... Yüzünü soğuk suyla yıkayıp çıktı. Ferah'ın yatağı banyoya daha yakındı ve karşıdaki koltuğa kadar yürüyecek hali yoktu. Yine yatağın banyo kapısına dönük ayakucuna oturdu.

Ferah yanına geldi, endişeyle baktı. "İyi misin?"

Ateş az önceki vurdumduymaz ve şakacı halinden sıyrılmıştı. "I- ih... Değilim... Dünyanın en bok sırrıyla müşerref bir yetim... Adsız... Kader denen şey bile değil... Bu... Bu! İnsanlık suçu... Bu vahşet! Çok acımasızlar be... Yapılır mı lan..."

Ferah hiç anlamıyordu adamın fısıltıyla söylediği son sözleri ve sayıklıyor sandı. Ateş bileğinden tutup nazikçe çekerek yanına oturttu kızı. Ferah nefesini tutarak oturdu. Ateş başını Ferah'ın kucağına koyup ayakucunda yan yatarak uzandı. Kollarını da kızın beline sıkıca sardı. Başını Ferah'ın kucağına iyice gömdü ve hemen gözlerini kapattı. Az sonra belli belirsiz inledi. Derin bir uykuya dalarken Ferah'ın beline sıkıca sarılan elleri tenindeki kısılcacını gevşeterek usulca aşağı kaydı.

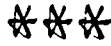
Ferah tuttuğu nefesi bıraktı. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Kucağında uyuyan adamın daha önce hiç görmediği, tahmin dahi etmediği, belki bildiklerine dayanarak yakıştıramayacağı kadar çaresiz, belki

sevgiye ve şefkate mülakatı, ----- uc aşık, belki çok acı çeken, belki sevinçten delirmiş ama her şekilde masum ve zararsız görünen haline baktı. Baktı... Gözlerini yumdu.

(İşte buradayız. Hayatın savurduğu meçhul bir yerde... Ve işte anladım... Kimse görüldüğü gibi değilmiş. Ak bildiklerim kara, kara bildiklerim beyaz olmasa da en azından gri imiş... Ve kimin kime liman olacağı belli olmuyormuş...)

Bir süre eli havada kaldı. Kucağında adeta nefes almıyormuş gibi kıpırtısız duran asi başa baktı. Elini usulca indirdi. Adamın simsiyah saçlarına nazikçe dokundu. Hafifçe okşadı.

(Sabah olduğunda sen hatırlamayacaksın ama... Ben unutmayacağım bunu Ateş Bey! Dibe vurduğunda başını yasladığın diz bensem? Bir anlamı olmalı?)

44. Kasım 2018 - Parmaklıklar Ardında – İstanbul

*“Lügat, bir isim ver bana halimden,
Herkesin bildiği dilden bir isim!
Eski esvaplarım, tutun elimden,
Aynalar, söyleyin bana, ben kimim?”*

Necip Fazıl Kısakürek

Aliye'nin yirmi dördüncü ölüm yıl dönümünde Alemdar, Balat'taki evinde mevlit tertip etti. Ferah, Akif ve Ateş cemiyete katılmak için birlikte Balat'taki ahşap konağa gittiler. Bu Mevlid-i Şerif, Alemdar ve Akif'in dostane bir tavırla aynı çatı altında bulunabildiği tek ortak konuydu. Hiç konuşmasalar ve yan yana gelmeseler de birbirlerine karşıdan kısa, keskin birer baş selamı verdiler ve ayrı odalarda oturdular. Konak epey kalabalıktı, İstanbul'daki tüm hısım akraba ve mahalleli gelmişti.

Ferah, saçına ipek bir başörtü atmış, kadınların durduğu bölümde Nuray'ın yanındaki bir sandalyede oturmuş duayı dinliyordu. Mikrofondaki erkek sesi değişince şaşırdı. Fısıldaşmalara kulak kabartıp kalktı, erkeklerin ve mevlidi okuyan cami imamının oturduğu geniş salona kapıdan başını uzatarak bakınca şok oldu. Mikrofonu Ateş almıştı. Gözleri kapalı halde ezberinden Yasin Suresini okuyordu. Tok bir sesle, hiçbir gereksiz name yapmadan, pürüzsüz Arapçasıyla hem de tecvidli okuyordu. Geri gidip yerine oturdu ve Nuray'a, “Ateş okuyor.” dedi.

Kadınlar, annesinin vefat sene-i devriyesinde ezberden Kur'an okuyan adama "Maşallah maşallah." Dediler. Yasin Suresinin ardından bir de Annem İlahisi okudu ki herkes gözyaşlarına boğuldu. Ferah da kendi annesini hatırlayıp çok ağladı.

Cemiyet dağılınca Akif'in evine döndüler. Yolda arabayla giderken Ferah şaşkın hayranlığını gizlemeden dudak bükerek ve kaşları havada Ateş'e bakıyordu. Ateş kıza bakmadan güldü.

"Ne diyeceksin, söyle hadi çatladın!"

"Sen tanıdığım en tuhaf adamsın!"

"Söylemiştin... Ben de beni tanıdığını sanma demiştim."

"Ezbere Yasin okudun vay be! Daha nelerin çıkacak acaba? Neyse helal olsun... İyiydi! Baya!"

"Hı."

"Hı ne? Benim ilk dilim Arapça olmasına rağmen tecvidli Kur'an okuyamıyorum. Ama hatim ettim yani, hem de bir kaç kez."

"Aferin. Bi kere senin Arapçanla Kur'an dili çok farklı."

"Doğru. Baya anlıyor musun? Başka sure var mı ezberinde?"

"Kur'an'ın dörtte üçü."

"Hadi canım? Şaka yapıyorsun."

"Okumaya başlayım istersen hazır abdestliyken? Trafik de sıkışık."

"Başlaaa."

Ateş güldü "Başka arzun var mı matmazel?"

"Nasıl ezberledin?"

"Hukukçusun ezberin kuvvetlidir senin, çalış sen de yaparsın."

"Çok acayipsin!"

"Tefsir ve meal de biliyorum, bak bu konuda hiç mütevazı olamayacağım kusura bakma."

"Maşallah! Şu hafıza dehalarından filan mısın? Hani fotoğrafik hafızası olanlar? Asperger sendromu türleri filan? Öyle bir şey mi?"

"Ferah bi sus yaa..." deyip teybi açtı Ateş kısık sesle, dün içkiyi fazla kaçırdığı için hala başı ağrıyordu.

Ferah üfleyerek koltuğunda küçüldü ve camdan dışarıyı seyretti. Sabah babası canını sıkmıştı.

'Akşam ne oldu? Ateş'in agzına laf alabildin mi? Adam o haldeyken fırsatı nasıl tepersin? Aranızı düzelt demiştim! Oğlan sana körkütük âşık sen hala naza mı çekiyorsun! Sana ihtiyacım var Ferah anlamıyor musun? Dediklerimi yap. Ateş ile aranı düzelt. Bir şeyler öğren ondan!' deyip durmuştu.

Eve gelince Ateş, birinci kattaki büyük salonda geniş bir koltuğa uzanarak haber kanalı açtı. Saatine baktı. Az sonra beklediği haber anons edildi.

<İstanbul Büyüka'dan bir son dakika haberiyle karşınızdayız sayın seyirciler; Ünlü bilim adamı ve Sosyoloji Profesörü Ural Mikailoğlu öldürüldü. Büyüka'daki konağında sabah saatlerinde odasında alnından tek kurşunla vurulmuş halde bulunduğu gelen bilgiler arasında. Polis geniş çaplı bir araştırmaya başlarken, henüz cinayet failiyle ilgili bir ipucu bulunmadığı bildirildi. Cinayet mahallinde hırsızlık veya darp bulgusuna rastlanmadığı gibi, 88 yaşındaki hasta profesörün şüpheli bir gece yarısı baskınıyla kimin kurşununa hedef olmuş olabileceği herkes için merak konusu...>

Ferah mutfaktan elinde iki çayla gelirken kulağına çalınan haberle donup kaldı.

"Şuna bak ya! Ne istemişler zavallı adamcağızdan! 88 yaşındaymış yazık! Şahane bir insandı, konferanslarını dinlemiştim. İşte bu ülke, böyle aydın insanlara kıyan gerici pislikler yüzünden gelişmiyor! Bir profesör yetiştirmek kolay mı? Allah rahmet eylesin, çok yazık..." dedi.

Ateş umursamazca tek kaşını kaldırıp baktı Ferah'a belli belirsiz sıırttı. "Gene fazla ön yargılısın avukat..."

"Ne? Sen bu cinayeti meşru mu görüyorsun? Adam 88 yaşındaymış, zaten ölecek, ondan ne istenir ki! O yaşta birinin kime ne zararı dokunabilir? Aksine de bu ülkeye çok faydalı çalışmaları dokunmuş aydın biriydi."

Ateş gözlerini devirdi, *(Evet evet! Sinir krizi geçiren Pinokyo, zavallı Gepetto Ustayı öldürmüş! Faydalıymış! Peh! Faydalarından biri de şuan senin karşında bulunmam canım! Bilsen yine de gani gani rahmet okur muydun acaba?)* Ateş cevap vermedi ve konuşmak istemediğini belirtir halde kanal değiştirip bir futbol kanalı açtı.

Ferah ise elinde çayıyla içi içini yiyerek karşısına oturdu. "Hangi takımlısın?" diye sordu.

“Gitsene başımdan Ferah, ne istiyorsun muhabbet etmek mi? Başım ağrıyor, seninle çene yarıştıracak halim yok!”

“İki dakika normal insanlar gibi otururuz demiştim ama lafa gelince ben, ön yargılı oluyorum! Uyuzsun!”

“Kaşımayacaksan sus.” derken Ateş’in telefonu çaldı. Doğrusu dün sabahdan beri kapalı tuttuğu hattını az önce henüz açmıştı. Gerçek doğum günü ve yalancı ölüm yıl dönümü merasimlerinden sonra... 34. Adsız doğum günü ile 24. Ateş ölüm yıl dönümü peş peşe günlerdi. Adsız bu yoğunluktan biraz sersemlemişti aslında. Arayan Saygın Efe idi.

Ateş ayağa kalkıp cam kenarına yürüyerek, salonda bulunan Ferah’a aldırmadan cevapladı. “Buyur?”

“NE YAPTIN SEN?”

“Yeminimi tuttum.”

“Nasıl yaparsın bunu? Öğrenmişsin işte her şeyi!”

“Yetmez... Sen de biliyordusun? Saklan! Hatta ben seni bulmadan kendi kafana sık, çünkü geliyorum. Helalleşmiştik seninle hani? Günü gelince vakit olmaz demiştim! O gün bugün, seni büyük puşt!”

“Geleceksin zaten hem de hemen!”

“Bekleee... Son duanı et!”

“Saçma sapan konuşma Civan, ben o proje tertiplendiğinde daha çoktum. Bugün masama geldi! Hiçbir şey bilmiyordum!”

“Külahıma anlatırsın bekle... Canını alacağım!” deyip telefonu kapatıp hızlıca üst kata çıktı.

Ferah, adamın telefon konuşmasını dehşetle dinlemiş olarak peşinden gitti. “Nereye bu saatte?”

“Sana ne?”

“Duydum seni, gidemezsin! Birini öldürmekten söz ettiği-...”

Ateş onun sözünü kesti, “Lan sana ne, sana ne! Çık giyinecem!”

“Hayır gidemezsin dedim! Göz göre göre cinayet işlemene izin veremem! Polisi ararım!”

“Ara, selam da söyle. Çıkıyor musun?”

“Ya sen ne biçim bir adamsın sabah dua, akşam cinayet? Manyak mısın?”

“Öyleyim, nabacan?” deyip kot pantolonunun ilk düğmesini Ferah’ın

karşısında açtı bile.

“Ya napıyorsun?”

“Soyunuyorum.”

Ateş karşısında enikonu tüm düğmelerini açarken Ferah söylene söylene arkasını döndü.

“Kiminle konuştun? Ben de seninle gelicem!”

“Yavaş gel!”

“Savcıyı arayacağım! Birini öldüreceğini söyledin, duydum! Suç bu suç!”

“Yavrum ben o suçlardan kaç yüz tane işledim biliyo musun? O zaman nerdeydi savcın, polisin? Git istediğine söyle...”

“Yaa ne rahatsın? Giyindin mi?”

“Dön.”

Ferah çekinerek ona döndüğünde pantolonunu değiştirmiş, yeni giydiği gömleğin düğmelerini ilikliyordu Ateş.

“Kur’an ezberlemiştin ama boşuna! En büyük günahın can almak olduğunu anlayamamışsın.”

“Şimdi de Allah’la arama girmeye mi karar verdin? Baktın babanla olmuyor? İyi, devam et.”

Ferah, Ateş’e söz geçirememenin hırsı ve gerçekten cinayet işlemesi korkusuyla sinirden çatlayacaktı. Kapının önüne dikildi. Ateş karşısına geçti ama Ferah ona yol vermedi. Adamın gözlerinin içine baktı bir süre... Dün akşamki tatlı sarhoş halinden de, bu sabahki mana yüklü halinden de eser yoktu. İnfaz emri veren bakışları sanki kapkara kesilmişti. Yine de, ta en içine bakıp, ulaşmayı dileyerek,

“Gitme.” dedi.

Ateş etkilenmiş gibi dalgın bakışlarla kızın yüzüne eğildi, “Kafamı epeydir kurcalayan bir meselenin sonuna geldim. Artık... Seninle daha hoş bir şekilde ilgileneceğim güzelim, bekle.”

“Ne diyorsun ya?”

Ateş, Ferah’ın boynuna sokulup kokusunu içine çekti. (*Gidip de dönmek var...*) Çenesinin ucuna nazıkçe dokundu, “Yanıyorsun diyorum. Yanıyorum. Bekle!” Ferah’ı yana itip geçti gitti.

Ferah ardından bakakaldı. (*Canı, pislik, sapık, manyak, ruh hastası!*)

Şizofren! Kaç kişilik bölünmesi yaşıyor hiç belli değil! Yanıyormuş? Bana ne kül ol inşallah!)

Akşam Akif, Ateş nerede diye sorduğunda Ferah duyduğu telefon konuşmasını anlattı. Akif düşünceli halde alnını kırıştırdı ve bir yorum yapmadı.

1 saat sonra...

Akif'in rengi, telefonu hala kulağında açıkken küle döndü.

"Ne? Tutuklandı mı? Ne? NE? Aman Yarabbim!" deyip kolu telefonuyla birlikte aşağı düştü.

Ferah atıldı, "Baba ne oldu? Kim tutuklanmış?"

Akif sıkıntıyla sakallarını ovuşturdu, "Ateş." dedi.

"Hiil!" deyip duvara tutundu Ferah güç almak için. "Ah! Birini öldürdü! Yaptı..."

"Hayır. Hava alanında... Uçağını hazırlatmış. Binmeden daha... Bir ordu çevik kuvvet polisi etrafını sarmış, teslim olmasa vuracaklarmış. Başsavcı vur emri vermiş. Zaten Ateş de pisipisi teslim olmuş. Şimdi gözaltındaymış. Ne halt ettiyse... Beni de yakacak!"

"Baba naptınız siz naptınız? Birini öldürmediyse ne? Öyle tutuklama mı olur, vur emri ne demekmiş? Hangi karakoldaymış, hemen gidelim. Ben Okan'ı çağırayım bizimle gelsin."

"Hayır, hayır dur! Dur! Sen çabuk bir çanta yap! Gidiyoruz! Ben bir şey yapmadım! Ama o benden bilecek."

Ferah yerinden kıpırdamadı, "Şu Mahmut Ahbap dosyasıyla ilgiliyse? Ona yardım etmem lazım!"

"Olabilir ama bizi ilgilendirmez! İstediğim zaten buydu anladın mı, yürü çabuk! Hemen İsviçre'ye gideceğiz! Ateş bu tutuklanmayı benden bilirse, Akifcan'ı yalnız bırakamayız. Ferah hemen dedim!"

"Ben hiçbir yere gelmiyorum!"

"Geliyorsun, benimle tartışma! Ateş olmazsa polis belası dayanacak kapımıza! İkimizi de ifadeye alırlar, o manyak ne yaptı kim bilir!"

"Ben hiçbir şey yapmadım! Gidip ne halt ettiğinizi anlayacağım! Üstelik bende Ateş'in yüklü miktarda parası var, ben haberim dahi olmayan birtakım suçlardan kaçak hayatı yaşamayacağım! Sen git!"

"Ahh Ferah!"

Akif, evinin bahçesinde yakaladığı sivil polis İsmet'i üç gün önce serbest bırakmıştı. Polis gözlerini ıssız bir alanda açtığına günlerdir bağlı olan eli ayağı çözülmüş yani serbestti ve cebinde Akif tarafından bırakılan şu not vardı: '*Mahmood Ahbap: Sina Ateş Taranoğlu'dur!*'

Yani derhal kaçmak zorundaydı. Ferah'ı zorla götürmeyi düşündüyse de vazgeçti. Onunla inatlaşacak vakti yoktu. Kendine ufak bir valiz hazırlayıp özel uçağıyla hemen İsviçre'ye oğlunun yanına uçtu.

Ferah, savcı arkadaşı Okan'ı arayıp onunla birlikte İstanbul Emniyet Müdürlüğü merkez binasına gitti. "Sina Ateş Taranoğlu'nun eşiyim." deyip bilgi almak istedi. Bilgi vermediler. Hangi karakolda tutulduğunu bile söylemediler.

Okan hayretle alnını kırıştırarak hala ısrar eden Ferah'ı dışarı çekti, "Özel bir soruşturmaymış yürü."

"Cinayet mi? Suçu neymiş ne ne?"

"Ferah bu adam ne Allah'ın cezası böyle? Tutuklanma şekli ve gizlilik kararı terör zanlısı olduğuna işaret eder."

"Of bilmiyorum!"

Alemdar ve Adem de gelmişti emniyet merkezine. Alemdar, bilgi alabilmek için polislerle tartıştı. Ortallığı birbirine kattı,

"Ulan infazımı yakar gene girer yatarım söyleyin! Oğlumu görücem! Savcını! Oğlum nerde ulaaan!" diye bağırıp çağırdı.

Az sonra Başsavcı geldi. Okan tekrar içeri girip savcıdan bilgi değilse de yakınları için görüşme rica etti.

Alemdar ve Ferah'ın yanına geldi, "Buradaymış. Beşer dakika görüştüreceklez ikinizi." dedi ve rahat bir nefes aldılar.

Ateş ile ilk önce Alemdar görüştü. Ateş'i 23 yılını içinde geçirdiği o demir parmaklıklar ardında görmekten gerçek evladı olsa ancak bu kadar perişan olurdu Alemdar.

"Çıkacaksın değil mi evlat? Bu ne iştir?"

"Rahat ol."

"Akif'e mi bir şey yaptın? Bitti mi?"

"Onunla ilgisi yok. Şahsi."

"Üstüme düşen neyse, yap de yapayım. Akif mi aldırıldı seni? Sık kafasına de, sıkayım."

“Hiçbir şey yapma. Hiç kimseyle tek kelime konuşma. Rahat ol.”

“Bir ihtiyacın var mı?”

“Sigara.”

Alemdar cebinden kendi yarım sigara paketini çıkarıp uzattı. “Daha getiririm. Ben buralardayım belki bir ihtiyaç olur bana. Şey de burada... Gelin kız. Görüşecek, dışarıda bekliyor.”

Ateş gülerek başını salladı. “Gönder gelsin.”

Alemdar gitti. Ferah geldi. Daha karşıdan parmaklıklı gözaltı odasına yaklaşırken gözyaşları yanaklarından istem dışı süzülüyordu. Ateş anlamayarak hayretle baktı.

Ferah burnunu çekerek karşıdan dik dik, “Layığını buldun!” dedi.

“Yine çok peşin konuşuyorsun avukaaat...”

“Çıkamayacaksın burdan biliyorsun dimi? Kurtuldum senden!”

“Bu umutla mı geldin karşıma? Tüh. Ben de beni teselli edersin sandım.”

“Boş boş konuşma, niye buradasın?”

“Layığım ya?”

“Ateş niye buradasın? Şu şey meselesi mi?”

“Şşşşt. Sus. Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum, bize de bilgi vermiyorlar! Terör zanlısı gibi tutuklanmışsın? Bak olmadığın biri yerine ceza çekmene değmez! Bana anlattıklarını anlat savcıya da? Cezan hafifler hiç değilse.”

“Sus dedim.”

“Hiçbir açıklama yapmadan seni öylece tutamazlar bu anayasaya aykırı!”

“Savcıya söylesene!” dedi gülerek Ateş.

“Ya ne rahat adamsın! Tabi tutuklanacak o kadar çok sebebin var ki hangisi olduğu fark etmez diyorsun dimi?”

“Aynen. Rahat ol.”

“İyi kal burada! İnşallah müebbetle yargılanırsın da senden kurtulum! O zaman da böyle sırtabilecek misin bakalım!”

“Fark etmez.”

Ferah tam gidecekken döndü, “Avukatın var mı?”

“Yok.”

“Vekalet ver bana.”

Ateş gözlerini devirdi. “Ferah sen daha toysun. Sağ ol yine de.”

Ferah dişlerini sıkarak, “Peki sana daha tecrübeli bir avukat getireyim mi?”

“İstemem.”

“Bak Cumk avukatıyla olmaz, iyi birini tutman lazım! Ne yapacaksın böyle kurbanlık koyun gibi bekleyecek misin? Ne suç işlediysen de... Hafifletilir. Savunma en temel haktır!”

“Ben kendimi savunurum meraklı cadı, sanki niyetini anlamıyorum.”

“Sana iyilik de yaramaz!”

“Dayım nerede?”

“Uçtu! Korkundan!”

Ateş bunu duyunca bir kahkaha attı. *(İsmet’in cebine bıraktığı o not yüzünden altına sıçtı demek!)*

Koridorun ucundan polis seslendi, “Süre dolduuu!”

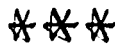
Ateş son olarak sordu, “Sen niye uçmadın? Korkmuyor musun ben-den?”

Ferah dik dik bakarak, “Hayır!” dedi.

“İyi... Gel yine ziyaretime karıcım! Temiz atlet sigara falan da getir.”

Ferah dişlerini sık sık, yumruklarını sık sık, tırnaklarını avuçlarına batırarak geri geri adımlayarak çekildi. *(Layığını buldu eminim! Böyle olacağını biliyordum! Ama niye demir parmaklıkları sökesim geliyor?)*

(Layığımı gösterecem ben sana az sabret Ferah!)

45. Kasım 2018 – Metris

Hiç kimse sana karşı değil unutma

Sadece herkes kendinden yana!

Ateş, gözaltında tek başına tutulduğu nezarethanede sakince sabahı bekledi. Sabah Başsavcı Ateş’i sorgu odasına aldırıp baş başa görüştü,

“Sina Ateş Taranoğlu?” diye hitap etti.

(Siktir! Teşkilat sattı beni iyi mi?)

“Kabadayının tekiymişsin öyle mi? Peki dün gece neden tutuklandığını biliyor musun?”

“Söylerseniz?”

“Ural Mikailoğlu cinayeti zanlısı olarak buradasın. Senin gibi bir serinin, ünlü bir profesörle ne derdi olabilir? Anlat bakalım? Para mı?”

“Yalnızca müsteşara konuşurum.”

“Hangi müsteşara?”

Ateş ağır ağır ayağa kalkıp savcının karşısına dikildi, kollarını gererek masanın üstünden adama doğru eğildi ve dişlerini sıkarak, “MİT! Müsteşarına! Çağırın gelsin. Elinizde delil yok, sahte ihbarla beni burada 72 saatten fazla gözaltında tutamazsınız. Çağırın Fatih Kozan gelsin, yalnız onunla konuşurum. Yooook, yatsın biraz akıllansın diyorlarsa bana uyar. Hiç kodes görmemiştim, tecrübenin iyisi kötüsü olmaz Başsavcım!”

Başsavcı, (*Kim bu manyak!*) diye söylene söylene gidip birkaç telefon etti. Ateş'i gece yarısına kadar nezarette tutup, gece yarısı hala emniyette bekleyen Alemdar ve Ferah'a açıklama yapmadan kısaca, “Nakil!” diyerek, zırhlı araçla çıkardılar. İstanbul'daki teşkilat karargâhına ait gizli hücrelerden birinde Saygın'ın karşısına elleri kelepçeli ve ayakları zincirli halde getirdiler.

Ateş, Saygın'ı görünce yüzünü ekşitti, “Böyle bile alırım canını biliyosun değil mi?” dedi Saygın ile baş başa kapatıldığı odada etrafa bakındı.

“Biliyorum otur.”

“Siktir! O nasıl şovdu ulan? Saydım 30 komando salmışsın üzerime, az değil mi ha göt lalesi? Harbiden bu kadar mı korkuyunuz benden? Hayvan gibi zincire vuracak kadar? Cidden mi? Teslim olmasam harbiden vurduracak mıydın beni Saygın?”

“Sen çok oldun, otur dedim!”

“Amina kodumun çocuğu! Senle sonra görüşeceğiz!”

“Otur konuşacağız. Neden öldürdün Hoca'yı?”

“Ahdım vardı.” deyip ayağındaki kalın zincirleri şakırdatarak bir sandalyeye oturdu Ateş.

“Sıradaki hedefin kim?”

“Eben!”

“Sorularıma düzgün cevap ver!”

"Siktir git Saygılı! görüşürüm dedim! Façan yiyo-
sa tık beni kodese, unut orda ya da sık kafama, göm bi çukura!"

"Sen uslanmazsın!"

"Sağ koma o zaman!"

"Hayır, ne dersen de, senin canına kendi canımdan daha çok kıymet veririm. Ama bir süre hapiste kalman gerekecek. İçeride fevri davranma. Delille sabit suç işleme, seni Ateş olarak mahkûm ettiler, benim elimi zorlaştırma."

"Kim?"

"Eben!"

Ateş, bu misillemeye güldü, boynunu sağa sola kırdı, "Eyvallah." dedi.

Ateş böylece Metris Cezaevine nakledildi. Onun nereye nakledildiğini ancak iki gün sonra öğrenebilen Ferah meraktan deliye dönmüştü. Ceza evine gidip görüş izni için ortalığı birbirine kattı.

"Avukatım ben, yasaları sizden öğrenecek değilim! Eşiyim Ateş'in, ne demek göremezmişim! Bu yaptığınız suç! Hepiniz hakkında suç duyurusunda bulunurum! Kocamı göreceğim!" dedi ve izin aldı. Genç ve güzel avukatın ortalığı inlettiğini duyan iki gardiyan aralarında konuştu, '*Bu mafya babaları da hep avukat hatunlarla evleniyor niyeyse...*' Gülüştüler.

Ateş görüş odasına gelince sokulup kıza sarıldı ve kulağına fısıldadı, "Çaktırma kameradan izliyorlar, madem kocamı görücem diye ortalığı ayağa kaldırdın." dedi.

Ferah başını salladı ve birkaç saniye nefesini tutarak Ateş'in kollarında kıpırdamadan kaldı. Adamın burnunu saçlarının arasına gömüp kokladığını fark etti. Titreyerek geri çekildi sımsıkı saran kollarından. "Bırak." dedi sıkıntıyla.

"Özledim seni."

"Saçmalama."

Ateş gülerek bir sandalyeye oturdu, "Ee atlet mi getirdin bana karıcı-
m?"

"Ateş bırak boş konuşmayı. Savcı sana ne dedi?"

"Örgüt mörgüt araştırıyolarmış. Ben de bilmem örgütle falan benim işim olmaz dedim."

"Şeyle alakalı değil dimi?" dedi Mahmut Ahbap'ı kastederek.

“Sen susarsan olmayacak.”

“Sonra?”

“Sonra delil yetersizliği, beraat!”

“Ne örgütüymüş bu?”

“Ne biliyim kızım, ben işlerimi tek hallederim.”

“Rahatsın yani burada?”

“Sıkıntı yok, dinleniyorum.”

Ferah derin bir nefes alıp verdi ve gözlerini tavana dikti. “Senin kadar manyağını görmedim.” dedi kendi kendine konuşur gibi.

“Bulmuşken iyi bak, bir daha da göremezsin.”

“Eminim. Neyse...” deyip kalkmaya davrandı Ferah.

“Dursana, nereye hemen?”

“E içerde halinden memnunmuşsun sen de?”

“O başka bu başka... Kahve ısmarlayayım diyecem ama...” dedi mahcup ve muzip bir gülüşle.

Ferah da ona güldü. “Hey Allah’ım ya!” Adamın yüzüne kaçamak bir bakış atıp hemen gözlerini kaçırdı. “Alay etmeyi bırak da, yapabileceğim bir şey varsa söyle.”

“Görüşlere gelmek dışında, bir şey yok, sağ ol. Gel ama gelirken us-turuplu giyin.”

Ferah hışımına bu kez gerçekten kalktı, “Baş belası!”

“Biliyorum karıcım ne benimle, ne bensiz dimi?”

“Bana karıcım deme!” deyip görüş odasından çıktı Ferah.

Çıkışta babasıyla telefonda görüştü. Akif hala İsviçre’de oğlunun yanında ve endişeyle her gün Ferah’ı arayıp Ateş’in durumunu soruyordu.

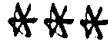
Ferah yine “Bir şey öğrenemedim baba. Ateş bildiğin gibi gayet umursamaz ve alay edip duruyor. Keyfi de gayet yerinde!”

“Ahh Ferah, şu adamı tavlayamadın ki!” diye söylenen Akif telefonu kızının yüzüne kapattı. Ferah hırsından arabanın direksiyonunu yumrukladı. Eli acıdı.

“Aaahhh! Bıktım be sizden!”

Gidip babasının evinden bir valiz eşyasını topladı ve evin tüm

hizmetçilerine izin verip evi kapatarak kendi dairesine taşındı. Yüksek sesle müzik açıp, en sevdiği tavşanlı pembe pijamalarını giyip kendine bir şişe şarap açtı. Bir kadeh, iki kadeh derken kutlama olarak başladığı 'eve dönüş ve özgürlük!' partisinin sonunda, kendisini arabesk müzik dinleyip ağlarken buldu...

Saz çalan çocuğun favorisi Metris türküsüydü. Günde en az üç kez çalışıyordu ve bazen birileri özel istekte bulunursa daha fazla da çaldığı oluyordu. Ateş her notasını ezberlemişti artık. (La içimiz şişti!) deyip ranzasına uzandı. Dün gece çıkardığı olaydan beri 16 kişilik koğuşunda Ateşe kimse yan bile bakamıyordu.

İlk geldiğinde aslında iyi karşılanmıştı fakat suçlu mekânı olan bu yer, ömrü suçlu adamları avlamakla geçmiş bir asker için pek keyifli olmayaçağının sinyallerini hemen vermişti. İçeriye ilk alınışında gedikli ağalar bile elini sıkıp,

"Hoş geldin Alemdar Reis'in oğlu" demişti. Ateş rahat durmuş olsaydı, babasının Bayrampaşadan Metrise uzanan namı sayesinde rahat bir hapis dönemi geçirebilirdi. Zaten Alemdar ve Adem de içerideki tanıdıklarına bu yönde talimat gönderiyordu.

Birkaç gün içinde bulaşık nöbeti yüzünden koğuşta ilk olay patlak verdi. Devamlı bulaşık yıkatılan biri, "O artiz oğlan da yıkayacak, yok öyle!" diye söylendi.

Koğuş Ağası, "Yıkamayacak! Sen büyüklerin işine karıştığın için bir kere daha yıkayacaksın!" diye racon kesti.

Duruma çok bozulan adam, Ateşe ters ters bakıp söylenince Ateş, "La git belanı benden bulma!" dedi ve adamın devam eden homurdanmalarını sineye çekti.

Kader sillesini vurmuş, bir de ben vurmamayım diye düşünüyordu ama bir yandan da bu tip adamların kendi küçük çaplarıyla kin güdebileceklerini ve yine kendi fukara haysiyetini düzeltmek için intikam almaya çalışabileceğini de biliyordu. Kuzu postuna sarındığı sakın geçen ilk günlerde gözü açık kulağı keskindi. Avlu saatinde başka koğuştan iki kişinin şüpheli tavırları gözüne takıldı. Kendisine dik dik bakıp fısıldaşıyorlardı. Ateş avluda kimseyle takılmayıp sadece yalnız başına yürüyordu. Adamların derdini anlamak için mahsus avlu tuvaletine gitti. Kabinde bekleyip dışarıyı dinlerken adamlar arkasından geldi. Ateş temkinli bir şekilde kapıyı açıp çıktı.

“Hayırdır birader?”

“Hayır mı şer mi bakacaz! Sen yeniymişsin birader! Eh bizim gibi de uzun yolluymuşsun?”

“İnşallah kısmetse!” diye alay etti.

“Eh artık alışma süren dolduysa birader! Ağanın haracını sököl... Ufaktan!”

“Ney ufaktan?” dedi hayatında duyduğu en inanılmaz şey buymuş gibi.

Adamlardan daha iri yarı olan üstüne gelerek dik dik, “Ağanın hakkını!” dedi.

“Haraç mı kesiyorsunuz?”

“Güvenliğin için birader. Hem ağa çocuğusun, koymaz sana!”

“Ama ben sana bi koyarım burdan! Hatta bak, koyuyorum!” deyip adamı yakalarından tutup sert bir kafa attı, adam bayıldı. Ardından gelen arkadaşına da çok sert yumruk darbeleriyle bam güm girişti ve onu da bayıltana kadar dövüp olduğu yerde bıraktı. Haraç isteyen ağanın diğer akrepleri ise kapının dışında bekliyordu. Kapıyı gözleyen başka birisi ise durumu gardiyanlara söylemişti. Gardiyanlar gelene kadar Ateş kendisine saldırmak için gelen kalabalık bir grupla dakikalarca tek başına dövüştü. Tuvaletin kapısının arasında durup kendini kalabalığın ortasına çekmelerine izin vermeden üzerine gelenleri birer, ikişer, üçer savuşturdu. Kavgaya karışmayan geri kalan tüm mahkûmlar, Ateş’in yaklaşık 20 kişilik çemberin içinde tek yumruk yemeden adamları nasıl tepelediğine hayretle bakıyordu. Gardiyanlar geldiğinde, Ateş’e inatla saldırdıkça fena halde dayak yiyen beş altı kişiyi güçlkle Ateş’in elinden aldılar. Haber tüm cezaevine yayıldı.

Ateş’i cezaevi müdürünün karşısına çıkardılar. “Naptın oğlum sen? Dokuz kişiyi bayıltmışsın! On tanesi de yara bere içinde! Canına mı susadın, bu ne deli cesareti?”

“Canına susayan o itler lan! Bak bakayım bende haraç verecek göz var mı?”

“Kim haraç istedi?”

“Tuvaletteki iki dallama!”

Müdür, “Bu gece hücrede kal, yarın aldırırım seni, ortalık biraz sakinleşsin.” deyip Ateş’i tek kişilik hücreye gönderdi. Fakat verdiği sözü

tutmadı, belki de koğuş ağaları tutmasına mani oldu ki Ateş'i ne yarın ne sonraki gün hücreden çıkarmadı. Suçluymuş gibi üç gün tek başına hücrede kaldı.

Ateş hücredeyken olanları haber alan Alemdar öfkeyle içerideki tanıdıklarına haber saldı.

“Oğluma bir daha dokunan olursa... Önce dışarıdaki sülalesinin tamamını gebertir tekrar içeri girerim, sonra da boynunu kendi ellerimle kopartırım böyle biline!” dedi.

Ateş hücreden çıkınca başka bir koğuşa verildi. Bir hafta avluya çıkarılmadı, ‘*senin güvenliğin için*’ denildi. Metris’in en kalabalık çetesine bulaşmıştı. Ancak burada da rahat durmadı, duramadı. Geceleri herkes uyurken ranzasında gözleri kapalı vaziyette uzanıyor ve etrafı dinliyordu. İki gardiyanın rüşvet alarak gedikli ağalara cep telefonu temin ettiğini gördü. Gardiyanları müdüre bildirdi ve gece baskın yapıldı. Gardiyanlar görevden alındı ve koğuşlarda arama yapılmasını söyleyip telefonları buldurdu. Yapılan aramada başka yasak şeylere de el konuldu. İşte bu olaydan sonra birçok mahkûm Ateşe kafayı taktı. (*Piçe bak gelmiş burda edebinizle yatın diye bize ahkam kesiyor! Bunun babası değil sanki Bayrampaşa’nın en haraççı, en rüşvetçi, şantajcı kabadayısı! Adamı oyarlar.*) diye huzursuz konuşmalar başladı...

On gün sonra bir gece yarısı, psikopat geçinen hapçı yeni yetmenin biri, ağasından aldığı şişe Ateş'i şişlemeye kalkıştı. Ateş çocuğun kolunu kırıp, elinden aldığı şişi genç adamın kaba etine soktu. Avaz avaz bağırarak delikanlının sesine tüm koğuşlar uyandı ve Ateş çocuğu kollarından tutup gezdirerek, “Bakın ulan! İbreti alem için bakın! Başka isteyen varsa gelsin! Beni öldürmeye sizin 100 tanenizin taşıyağı yetmez! Sıradaki gelsin!” diye bağırdı.

Soluğu tekrar hücrede aldı. Bir hafta daha... Neyse ki sabır, aldığı askeri eğitimlerle zor da olsa kazandığı özelliklerin en önemlisiydi ve cezaevi müdürü ile tek uzlaştıkları konu kitaplardı. Müdür, Ateşe bol bol kitap gönderiyordu. Yenilerini istediğinde şaşkınca ‘*Bunları da mı okudun? Ne çabuk!*’ diyordu.

Cezaevine gireli bir ay olmuştu. Akıbetinin ne olacağını sabır çekerek bekliyordu. Umurunda da değildi.

(*Bana ne, teşkilat düşünsün! Bıktım kukla gibi oynatılmaktan! İlk defa özgür irademle bir yerdeyim! Hücredeyim gerçi de... Neyse! Bana yaşıttıkları sahte hayatın yanında mahpus damı bile özgürlükmüş, vay be...*)

Son hücre cezası bitince tekrar farklı bir koğuşa alındı. Burada daha basit suçlardan içeri giren gençler vardı. Zaten artık kimse değil yan bakmak, selam bile vermiyordu Ateşe. Herkesi korkutmuştu. Özellikle en genç mahkûmlardan birkaçı yüz bulunca yanına sokulup “Nassı dövdün abi onca adamı bi başına? Bize de öğretsene Abi! Rocky gibi dövüşüyor diyolar sana Ateş Abi!” dediler. Ateş, gençlerin içinden gözünün tuttuğu iki çocuğu en azından bu karanlık yerde kendilerini savunabilecekleri kadar eğitmeyi düşünüyordu. Nasılsa çok boş zamanı vardı. Birkaç gün gençlerle oyalandı.

Bir ayı geride bırakmışken nihayet ziyaretçin var, dediler. Daha önceki açık görüş zamanlarında Ateş hücrede olduğu için görüşe çıkarılmamıştı.

Başgardıyan Ateş’i, “Hanımın geldi, gel bakalım. Tabi avukat hanım senin vukuatlarını duyunca deliye dönmüş, açıkla bakalım kendini. Ha bir de özel görüş için çok uğraştı ha!” diyerek koğuşundan aldı. Ateş içinden pembe oda olsaydı bari, diye geçirip için için gülerek gitti Ferah’ı görmeye.

Öte yanda Ferah, (*Ne yapıyorum ben burada? Ne işim var benim burada?*) diye kendine söylene söylene X-Ray cihazlarından ve güvenlik kontrollerinden geçiyordu. Son iç kapıda derin bir nefes alıp duraksadı. Bu gelişinin müvekkil ziyaretlerine benzemediğinin farkındaydı. Boğazına takılan yumruyu güçlkle yutkundu. İçinden bir ses, (*Gitmeeee! Gitme belanı arıyorsun Ferah gitme! Belana koşa koşa geliyorsun hatta!*) diye kendisiyle kavga etse de o odaya yürüdü. Ateş’ten önce gelmişti. Derin bir nefes daha alıp etrafa bakındı. Tavanın köşesindeki kamerayı gördü. Kapı açıldı ve gardiyanla birlikte Ateş geldi.

Gözlerinde alev alev yanan bir neşeyle gülümsedi. (*Deli bu kız!*)

Ferah gözünü kırpmadan baktı. (İyi görünüyor. Sadece sakallarını uzatmış!)

Gardiyan, “Yarım saatiniz var Avukat Hanım.” derken daha Ateş, Ferah’ın beline sıkıca sarılıp kendine çekti ve pek de nazik olmayacak şekilde çenesinden tutup dudaklarından öptü. Gardiyan gülerek başını sağa sola sallayıp odadan çıktı. Önce afallayan kız, kendisini saran güçlü kolların mengenesinde kıpırdayamadan kaldı. Ateş, Ferah’ı kollarına hapsedip delice bir arzuyla kana kana öptü. Ateş’in bir elini saçlarının arasına geçirip yüzünü kendine hapsetmesiyle Ferah’ın dudakları aralandı ve... Ona ilk kez arzuyla karşılık verdi. Öpücüğün beklenmedik ve fazla sarsıcı tesiriyle başı dönmüştü, adamın omzuna tutundu ve düşündüğü, bildiği her şeyi o

ilk öpücük uğruna unuttu. Kollarını Ateş'in boynuna sardı.

(Ahh seni bi elime geçirirsem Ferah! Adam burda mı öpülür?)

Hararetlenen öpüşmeden tüm vücudu kavurucu bir ateşle ısınırken kızı öpmeyi bıraktı ama nefes nefese ve aralarında ancak birkaç santimlik mesafe kalacak şekilde kollarında tutmaya devam ediyordu. Ferah'ın cesaret meşalesini yakmış yemyeşil gözlerine hayretle baktı. Belli belirsiz gülümsedi.

Ferah kollarını derhal adamın boynundan çözüp göğsünden hiddetle itti. "Bırak!" dedi nefes nefese.

Ateş onu kollarından bırakınca Ferah ona arkasını döndü. Ellerini yüzüne kapattı, titreyen parmaklarıyla saçlarını düzeltti.

Ateş gülerek, "İşte böyle... Özlediğin inandırıcı olsun karıcım! Yine ortalığı dağıtıp gelmişsin bana?"

Ferah tekrar ona döndü ama hala şaşkın ve çarpılmış halde bakıyordu. Elinin tersini hala cayır cayır yanan ve titreyen dudaklarına bastırdı. Arzu ve utançtan sarsılmış, ne yapacağını, elini kolunu nereye koyacağını, ne söyleyeceğini bilemez haldeydi. Sadece yakıp kavuran bir ateş teninin her santiminde tütmeğe devam ediyordu...

İşaret parmağını adama doğrultup salladı, "Bir daha bana iki metreden fazla yaklaşma!" diye uyardı.

Ateş uzun zamandır uyuttuğu tüm erkeksi hisleri uyandırmakla kalmayıp şaha kaldıran o şehvetli öpücüğün aksine bu tavrı duyunca alaylı bir gülüş attı

"Düşündüm de sen artık hiç konuşma Ferah. Sadece öpüş! En iyi yaptığın şeyi yap!"

(Ah! Hani frijittim ya ben? Saçmalama Ferah ne düşünüyorsun, adam bir aydır tutuklu!)

Ateş'in karşısına oturdu. Etrafa bakındı. Parmaklarıyla oynadı. Hırsla burnundan soluyarak kapıya baktı ve hemen çıkıp gitmeyi düşündü.

Ateş kızın kafa karışıklığını anlayınca, "Saçın iyi olmuş." diye laf attı. Ferah saçlarını tekrar doğal kumral rengine çevirmişti. Demek can sıkıntısından kendini kuaföre vuran tiplerdendi.

Ferah bir türlü adamın yüzüne bakamıyordu. Küskün yaramaz bir kız çocuğu gibiydi tavrı. Ateş dudak bükerek gülümseyip bir süre seyretti Ferah'ı. *(Işıl ışıl...)*

Az sonra Ferah yine yüzüne bakmadan sordu, "Nasılsın?"

"İyiyim sağ ol. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Bir gelişme var mı davanda?" deyip ellerini ceketinin cebine soktu. Ceplerinden birinde anlaşmalı boşanma evrakı vardı. Boşanmak istediğini söylemek için geldiğini kendine hatırlattı. Kağıdı avcunda sıktı. *(Yapamayacağım...)*

"Yok."

Bakışlarını yerden kaldırıp adamın yüzüne usulca bakarak "Avukatın ne diyor?" dedi.

"Yapıyor bir şeyler."

"Ateş bak, Cumk avukatı ile olmaz. Baban seninle uğraşan birileri olduğunu söyledi."

"Şşşt. Bunları mı konuşcaz güzelim?"

Ferah hızlıca gözlerini kırptırdı, *(Aramızda bir şeyler değişmiş. Tabi değişir salak kız adamın peşinde geziyorsun!)*

"Ne konuşcaz?"

"Güzel şeyler? Burada olman gibi." Durdu, güldü ve dudaklarını ısırırdı, "Sahi niye buradasın, benden kurtulduğuna sevinip partiliyor olmalıydın?"

Ferah yine bakışlarını kaçırdı. "Buradayım... Çünkü ben... Avukatım sonuçta. Yani kimsenin özgürlük ihlali ile sevinemem... Hukuk adına yapabileceğim bir şey varsa?"

"Hukuk adına yapabileceğin bir şey yok avukatı!" deyip arkasına yaslandı Ateş öfkeyle.

Bir süre daha sustular. Ferah terleyen avuçlarını ceplerine bastırdı. Ne konuşacağını, boşanmayı nasıl söyleyeceğini evde defalarca tekrar etmişti ama şimdi dili varmıyordu. *(Nasıl denir... Manyak da olsa... Şu durumdaki adama? Sirtından hançerler gibi... Ben bir mahkûmla evli kalamam... Ama ona bunu da yapamam! Napıcam?)* kaçamak bir bakış daha attı.

Ateş dirseğini masaya, çenesini de eline yaslamış, hafifçe yana eğilmiş kıza gözünü kırpmadan dalgın dalgın bakıyordu. Başparmağının ucuyla alt dudağına hafifçe dokunarak gözünün içine bakıyordu...

(Bakma şöyle baş belası!)

(Güzellik! Tahliye mi olsam artık?)

(Nasıl bakıyor?) resmen içime akıyor of! Adam tutuklu! Sen de yangına körükle gidiyorsun Ferah! Al işte buyur!)

(Kimsenin aklından geçenleri bu kadar merak etmemiştim? Ne düşünüyorsun?)

(Kes şu hareketi!)

Ferah yüzünü ondan öte yana çevirdi.

Ateş az sonra, "Senle böyle susmayı çok sevdim. Ara sıra yapsak ya?" dedi evdeki kavgalarını kastederek.

Ferah güldü, "Maşallah neşen de yerinde!"

"Seni görünce!"

Ferah başını eğip dudaklarını ısırarak belli belirsiz gülümsedi.

(Aaahh. Yapma Ferah...)

(İnandık diyelim!)

(Keşke yanaklarının aldığı pembeliği görebilse.)

Ferah lafı değiştirmek için sayıklar gibi konuştu. "Şey.. Dün babana uğradım tedavisine götürmek için. Yani sen yoksun, o da çok üzgün belki bi yardımım olur diye. Sanırım kızdı bana. Sen gelme diye tutturdu. Anlamadım..."

"Sağ ol. Çok incesin... Gerçekten! Ama babam böyledir. Zayıf görünmeye tahammülü yok. İstemediye gitme bir daha."

"Anladım. Senin gibi o da..." diye mırıldandı.

Ateş kaşlarını çatıp derin derin baktı (Yapma bunu Ferah. Bu kadar iyi olursan sana kıyamayacağım...)

"Bir ihtiyacın var mı peki?"

"Atlet!"

"Deli!"

Ateş tavana bakarak dudaklarını ısırıp, "Sağ ol. Unutmayacağım bunu." (Esaslı kadınmışsın. Zaten sana çok büyük bir borcum var avukat.)

"Müdür içeride sorun çıkardığını ima etti? Ne yaptın?"

"Hiç."

"Nasıl hiç? Daha asıl davan karara bağlanmamışken, sen içeride vukuata karışıp, yerini mi garantilemek istiyorsun?"

"Öyle değil."

“Nasıl peki?”

“Rüşvetçi iki gardiyanı deşifre ettim, rüşvet çetesi üstüme geldi, biri beni şişlemeye kalktı ben de şişini aynen iade ettim, ha bide haraç isteyen ağanın itlerini tepeledim!”

Ferah hayretler içinde ağzı açık bakakaldı biran gülsün mü kızsın mı bilemedi. “Ah Ateş!”

Adam iç geçirerek “Aaaah Ferah!” diye karşılık verdi.

Ferah ayağa kalktı. “Sana söyleyecek bir şey bulamıyorum!”

“Dur. Şey yapsana. Akif’in evin yoluna dönmeden eski bir park var hani? Sağdaki çamlık.”

“Hıı?”

“Orda üç tane karabaş var, ben onları mamaya alıştırdım da. İki gün-de bir uğra da, mama götür garibanlara.”

Ferah başını salladı. “Olur.”

“Dikkat et ama insanlardan korkuyorlar, sana zarar vermesinler.”

“Ederim. Başka bir şey?”

“Gel yine.” deyip yaklaşarak kızın saçının ucuna dokundu usulca.

Ferah geri adım attı telaşla kapıya baktı. “Yapma.”

“Sen yapma?”

“Ben bir şey yapmıyorum.” dedi Ferah yere bakarak.

“Sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun bence. Aslında yap! Bunca toz duman içinde ferah bir nefes lazım...”

Ateş’in hoş sözüne ve manalı gülüşüne utangaç ve pembe yanaklı bir tebessümle karşılık verdi Ferah. (*Arada ince de olabiliyor demek ki...*)

Bir an kendini Ateş’in gözlerine duygularını saklamadan bakmaya zorladı. Çok kısa bir an. Siyah gözlerdeki derin hüznle sarsıldı,

(*Bana öyle bakmasın... Kimse böyle bakmamıştı! Allah’ım içim titriyor! Nasıl bırakıcam onu bu lanet yerde? Gidemiyorum!*)

Gözleri doldu. Oysa çocukluğundan beri şu ağlak halinden nefret ederdi. Sevinse ağlar, öfkelense ağlar, üzülse yine ağlardı. Kimseden bir şey saklayabilmesi mümkün olamıyordu, davetsizce akmaya başlayan gözyaşları yüzünden. Derin bir nefes alıp Ateş’in boynuna sarıldı, kollarını sıkıca sardı. Başı adamın omzunda nefesini tutarak birkaç saniye öylece kaldı.

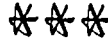
Ateş ilk kez şaşırın taraftı. Belli belirsiz dokundu Ferah'a. Ferah ise gözyaşları ince sicimler halinde yanaklarından süzülürken tekrar yüzüne bakmadan "Hoşça kal." deyip kaçır gibi çıktı.

Ateş arkasından duvarı yumrukladı. "Feraaaaah!" (Yangın bu!)

Kendisini almaya gelen gardiyana acil bir telefon etmesi gerektiğini söyleyince, Ateş ile dalaşılmaması gerektiğini öğrenen gardiyan onu kulübelere götürdü. Ateş, Saygın Efe'yi aradı.

"Hemen beni buradan çıkarın. Yoksa Ferah gidecek!"

Ancak tahmini bu kez doğru değildi. Kızın yanına boşanma evrakıyla geldiğini ellerini cebine sokup bir kağıdı hışırdatıp durmasından ve ikircikli tavrından sezmişti ama Ferah hiçbir yere gidemeyecek kadar tutulmuştu ateşe. Pervanenin mum alevine uçtuğu gibi... Yanıp yok olacağını bile bile... Şuursuzca...

46. Aralık 2018 - Tahliye - İstanbul

"Açılmamış kanatların büyüklüğü bilinmez."

Andre Gide

Ferah gözyaşları şelale gibi yanaklarından süzülerek nefes nefese ceza evinden dışarı attı kendini. Parmaklarını dudaklarına bastırıp, dış kapının önünde gökyüzüne bakarak nefes almaya çalıştı. Kabullenmek istemediği kendine olanlar mıydı? Yoksa Ateş'e olanlar mı? İkisi de aynı kapıya mı çıkıyordu?

"Allah kahretsin!" deyip ayağını yere vurdu. Ceketinin cebinde getirdiği fakat değil ona vermek, sözünü bile edemediği boşanma evrakını yırtıp yere attı.

(Allah'ım ne oldu bana? Değerlerime, doğrularıma, ideallerime ne oldu? Deli bir suçlunun peşinde ne yapıyorum? Bu çok saçma! Çok kötü! İmkânsızdı! Bu kendime ihanet!)

Ağladı. Kendi kendine kızdı. Yine de geriye dönüp o yüksek taş duvarlara baktığında, Ateş'in orada hapis, kendisinin dışarıda yapayalnız olması onu üşütüyordu. Kollarını kendi bedenine sarıp içini çeke çeke ağladı. Cezaevinin önündeki kalabalıktan uzağa yürüdü. Sonra birden durup kendi kendine güldü. Parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu.

(Bu delilik biliyorum. Ama... Neden olmasın? Hayır, yani neden? Yeter

kendini harap ettiğin Ferah! Belki kaderdir... Böyle olması gerekiyordu. Akıl her şeyi çözmeye yetmez. Bazen kalbini dinlemek gerekir. Ama kalbim beni bugüne kadar hep yanılttı; Önce babam, sonra Emrah. Sevdığım erkekler hep acıttı. Ya da sevdiğimi sandım. Ateş çok başka! Ona hislerim... Karmakarışık! Karışıklığı sevmem, belirsizliği, karanlığı, tehlikeyi... Ama o başımı döndürüyor! Her şey o kadar hızlı oldu ki, ben vertigoya tutulmuş gibi sersem, vurgun yemiş halime dışarıdan bakan bir yabancı gibiyim. Ahh bilmiyorum! Hiç böyle olmamıştım ben... Sanki 17 yaşındayım. İmkânsız bir şey ama aklımla kalbim arasında koşup durmak faydasız. Bir yanda tüm doğru bildiklerim... Öte yanda tüm ezberimi bozan yepyeni, göz kamaştıran, iç gıcıklayan, günah kadar çekici ve doğum kadar olağanüstü bir adam...)

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmak üzere olan korkak bir insan kadar ürpertiyle karışık bir gurur duydu kendisiyle. Yol kenarında bir kaldırıma oturup sakinleşene kadar buz gibi havada bekledi. Ayaz ve nemli hava, akşamüstü tipiye dönüyordu, soğuktan elleri ve ayakları uyuşmaya başlayınca arabasına binip evine gitti. O gece ateşi yükseldi, fena halde üşütmüştü. Babasının şoförlerinden birini gelip kendini hastaneye götürmesi için gece yarısı utana sıkıla aradı ve yalnızlığına, zayıflığına lanet etti. Abisi yoktu, babası derhal kendini düşünüp toz olmuştu, kocası olacak serseri ne halt ettiyse hapisteydi... Annesini kaybettiğinin ertesi günü kadar yalnızdı. Acilde bir iğne vurulup evine döndü ve perişan halde yattı. Kötü kötü rüyalar görüp yatağında döne döne uyudu, uyandı. Dipsiz bir kuyunun içinde ışısız ve ümitsiz kalmış gibi kendini acıya koyuverdi.

O gece Ateş'i de uyku tutmamıştı. Koğuştakilere uyuyor numarası bile yapacak kadar ranzasına ilişmedi. Eline bir tespih alıp zikir çekerek hızlı ve sinirli adımlarla volta atıp durdu. Sabah erkenden gardiyandan izin alıp Ferah'i aramaya çıktı.

"Günaydın."

"Günaydın." dedi Ferah bitkin bir sesle.

"Uyuyor muydun?"

"I-ıh... Hastalandım."

"Neyin var?"

"Üşütmüşüm."

Ateş duraksadı, ahizeyi kırası geldi. "Sesin kötü geliyor. Sen iyi misin?"

“Değilim Ateş.

“Hastaneye gittin mi?”

“Gece acile gittim.”

“Yanında biri var mı?”

“Yok. Sen?”

“Ben iyiyim. Yanına birini çağır!”

“Emredersin!”

“Naptın da hasta ettin kendini, dün bir şeyin yoktu?”

“Üff bilmiyorum...”

“Ağlıyor musun?”

Ferah cevap vermek yerine burnunu çekti.

Ateş duvarı yumrukladı ve yüzünü acıyla kırıştırdı. “Tamam, ben geleceğim! Uslu dur. Kendini kimseye kaçırttırma, kimseyi kovalama, öldürtme, hasta da olma.”

Ferah zoraki güldü, “Emirler emirler... Özlettin komutanım!”

“Paniklettin kızım!”

“Sen panik olur muydun?”

“Olduk işte! Nerdesin sen?”

“Evimdeyim.”

“Tamam, çıkma evden, ıhlamur falan kaynat. Akşam tekrar ararım.”

“Tamam.”

“Tamam.” deyip telefonu huzursuzca kapattı Ateş.

Ferah yüzüne kapanan telefona bakakaldı. *(Tamam ne ya? Hödük!)* deyip güldü kendi kendine. *(Hiç hödüğün biriyle flört etmemiştim, ondan herhalde bu manyağa zaafım.)*

Ayşegül de İstanbul’da değildi ve arayıp çağırarak daha yakın kimsesi yoktu. Seda’yı aramayı düşündü, ama Tolgay ile boşanma sürecinde eski yengesini aramadığı için şimdi de aramaya utandı, Ferah kendi derdine düşüp bir kere bile arayıp sormamış, dahası konuya dâhil olmak istememişti.

İki saat sonra kapısı çalındı. Gelen Ateş’in Nuray Yengesiydi. Elinde bir tencere sıcak çorba ve bir poşet meyve ile karşısındaydı.

“Müsaade var mı? Gelinime bakmaya geldim.”

Ferah şaşkınca bakıp ağlamaya başladı ve kadına sarıldı. “Yenge hoş geldin! Hay Allah ya...”

(Hödük de olsa... Merhameti var, insanlığı var... Karanlık bir yerde unutulmuş da olsa kalbi var! Bulacağım onu! Belki de bulmuşumdur? Azıcık da olsa dokunmuşumdur. Hastayım diye bana yengesini yollamış. Hapishaneden beni düşünmüş...)

Öte yanda Ateş, Ferah’ı ve yengesini aradıktan sonra dayanamayıp Akif’i de aradı, “Dayı sen neredesin Allah aşkına?”

“Oğlum! Ah ne kadar üzüldüm bir bilsen!”

“Siktir ulan! O yüzden mi bir kere bile aramadın? Ne cehenneme siktir olup gittiysen anladık, sen iyi gün dostu bile değilsin Akif. Bana dayı ayakları çekme boşal!”

“Ateş sen öyle aniden tutuklanınca ben tedirgin oldum. Seni soktum o ihaleden dolayı...”

“Boş ver ihaleyi. Senle bi derdim yok, tutuklanmamın da senle bi ilgisi yok zaten yakında bırakacaklar beni. Şimdi beni dinle, hemen İstanbul’a dön. Sen Akif Yavuzhan’sın daha fazla küçültme kendini anladın mı? Ferah’ı tek başına bıraktın.”

“Ne olmuş Ferah’a?”

“Arasan bilirdin! İstanbul’a dön dedim! Ferah’ı yanına al, kız hasta...”

“Nesi var?”

“Üşütmüş sesi soluğu kesilmiş, yalnız başına ağlayıp duruyor. Şimdi yengem yanında ama sen akşama dönmüş ol.”

“Peki. Ben hemen İstanbul’a uçuyorum.”

Ateş telefonu kapatıp bir küfür savurdu. *(Orrospu çocuğu! Sana ne kadar eziyet etsem azdır! Süründüğünü görmezsem namerdim Akif! Görecem lan it!)*

O geceyi de Ferah’ı merak ederek uykusuz geçirdi. Sabahın ilk saatlerinde gardiyan gelip ‘avukatın geldi’ deyip Ateş’i almaya geldi. Fakat gelen avukat değildi. Cezaevi müdürünün odasında tek başına oturmuş Ateş’i bekleyen kişi İstihbarat Teşkilatı Müsteşarı Fatih Kozan’ın ta kendisiydi. Bir oh çekti içinden.

“Müsteşarım!” deyip elini uzattı.

Genç adam kalkıp Ateş’e dostça sarıldı. “Geçmiş olsun aslanım. Ben yurt dışındaydım, yeni haberim oldu. Bilsem asla müsaade etmezdim

ama bugün tahliye ediliyorsunuz. Derimin iyiliği için:

“Sefalar getirdiniz. Gördünüz mü Saygın’ın bana ettiğini?”

“Saygın Efe’nin yaptığını onaylamıyorum ama bu senin yaptığını da onayladığım anlamına gelmez. Hiçbiriniz bu kadar başınıza buyruk hareket edemezsiniz. Kurumumuzun bir disiplini, bir saygınlığı var. Her şeyden önce siz bu devletin askerlerisiniz. Asker demek; emir alan demektir oğlum, emir komuta zinciri ilk düsturunuz olacak!”

“Biliyorum müsteşarım, bu ilk ve sondu.”

“Öyle mi? Anlat bana, neden yaptın? Ural Mikailoğlu’nu niye öldürdün?”

“Siz bilmiyor musunuz?”

“Hayır. Anlat.”

Ateş henüz 44-45 yaşlardaki askeriye kökenli genç müsteşarın, teşkilat içindeki eski dosyalardan haberi olmadığını tahmin etmişti. Proje-10 denen gizli oluşumu en başından anlattı. Adam ilgiyle başını sallayarak ve müdahale etmeden baştan sona dinledi.

“Yemin etmiştim müsteşarım. Kendinizi yerime koyun. Bir aileniz vardır. Köklerinizi bilirsiniz. Sevmiş ve sevilmişsinizdir. Bir yere aitsinizdir. Bir memleketlisinizdir. Hayatta ne yaşarsanız yaşayın, durup içinize döndüğünüzde tek bir şeyle baş başasınız; kimliğiniz! BENİM...” deyip duraksadı, yutkundu, devam edemedi, gözlerini sıkıca yumdu.

“Söyle aslanım?” diye yüreklendirdi adam.

“BENİM... BİR... ADIM YOK!”

Fatih başını eğdi, kaşları üzüntüyle çatıldı. Dudaklarını kemirdi, bir an ne diyeceğini bilemedi.

Ateş ayağa kalkıp başını ovuşturarak odanın içinde deli deli gezindi, “Bana bir günlük bebekken yetimhane kapısına bırakıldığım söylendi. Yıllarca nedenine kafa yordum, kaderimle kavga ettim, suçlu aradım, içimde nefret büyüttüm, nefretim kendime döndü, hiçbir iz bulamadım, içime attım... TEK! Bilmek istediğim şey... Bir... İsimdi! Neydi? Neydi? Adım neydi? Bulamadım abi bulamadım! Ben! BEN... Kendini haşa Allah sanan gedikli bir orospu çocuğunun çalışma masasında tasarladığı bir projeymişim! Laboratuvarda üretilmiş bir... Ne diyeceğimi bilmiyorum! Ürün mü? Mal mı? İcat mı? Robot mu? Siz asker diyorsunuz. BEN BUNA BÜYÜK KAHPELİK DERİM KUSURA BAKMAYIN!”

“Otur... Otur gardaşım... Çok haklısın... Ben bunu tasvip edemem. Zaten devletimiz de böyle bir şeyi asla tasvip etmeyecektir. Bu bir insanlık suçu. Bu yüzden zaten Ural Hoca gibiler 20 yıldır teşkilattan uzaklaştırıldılar. Bir şeyler duymuştum ben de... Çılgınlık!”

Ateş derin bir nefes alıp, gözlerini hızlıca açıp kapatıp oturdu ve bir sigara yaktı.

Fatih sordu, “Senin durumunda olan dokuz elemanımız daha var öyle mi? Dördü daha bizim teşkilatta ha? Kim olduklarını bulalım.”

“Hepsine farklı hikâyeler yazılmış. Kimisi evlatlık verilmiş. Kimine ölmüş birileri sahte anne baba diye gösterilmiş. En karanlık benimki... Bir şey daha var, o kadın... İlkokul öğretmenimdi. Adam ise Projeye karşı gelmiş ve şehit edilmiş...” Deyip tekrar yutkundu ve sustu. Bu konuyu daha önce kimseyle böyle açıklıkla konuşmamıştı. İçini dökmemişti. Dökemeyecek kadar acı içinde olduğunu fark etti.

Fatih usulca “Annenle baban yani?” dedi.

Ateş başını salladı. Ülkü öğretmen ile o kelimeyi yan yana koyamıyordu. Ne kalbinde, ne zihninde ne de hikâyesinde...

Fatih bir süre daha düşünüp sordu, “Proje-10 kalabalık bir ekip işiydi. Başka intikam planların var mı?”

Ateş boş boş baktı. Aslında anne babası başta olmak üzere, bu denli yok sayılıp unutulmasına sebep olan kim varsa hepsini öldürmeye yemin etmişti. Ama sonra Ferah’ın ‘cani, psikopat, katil’ diye suçlayan sözlerini düşündü. *(Daha fazla cinayet yok...)*

“Hayır.” dedi bıkkınlıkla.

“Söz ver bana?”

“Zaten morukların yarısı geberip gitmiş abi. Kalanları da cehenneme direk olsun!”

“Pekâlâ, seni sadece bu şartla serbest bıraktıracam. Bana olan sözünü tutacaksın Adsız. İşinin başına döneceksin. Artık geçmişle örselenmeyi bırak. Sen bu vatana çok hizmet ettin. Aslında hizmetlerini düşündükçe, Proje’ye ne kadar karşı olsam da, ben bile Ural Hoca’ya kızamıyorum. Ve senden dünyaya getiriliş amacın ve yetiştirildiğin üzere... Bu kadere gönüllü rıza gösterip görevine devam etmeni rica ediyorum.”

“Estağfurullah. Emriniz başım üstüne. Benim de sizden bir ricam olacak, Saygın benim için bitmiştir! Bundan sonra direkt sizinle koordineli çalışmak isterim.”

“Şuan zirvede işler çok karışık Adsız ve içinde olduğun operasyonun detaylarına ben Saygın kadar hakim değilim. Bu Saygın Efe ile son işin olacak. Sonrasında ben seni zaten kendi ekibimde çok özel bir pozisyona alacağım. Bu işi profesyonelce bitirebilir misin?”

Ateş, Saygın’ı düşününce öfkeleni ama sustu. “Öyle olsun.” dedi.

Adam ayağa kalkıp yanına geldi ve şefkatle omzuna dokundu, “Sen benim oğlum olsan sana tek bir isim koyardım: Arslan! Arslan’sın... Hadi toparla eşyalarını, görevinin başına dön... Bu iş bittiğinde istediğin ismi alana dek haklı davanın arkasında ben varım.”

“Teşekkür ederim sayın müsteşarım. Bir şey daha var.”

“Buyur?”

“Ferah Jabir...”

...

Ateş koğuşa dönmeden gardiyana, “Son bir telefon edeyim?” deyip Ferah’ı aradı.

Ekranında gördüğü cezaevi numarasını artık tanıyan Ferah, “Ateş?” diyerek telefonu hevesle açtı.

“Selam, naber?”

“Hiç evde uzanıyordum. Senden?”

“İyi, kalk hemen!”

“Ne?”

“Kalk hadi. Gel beni al.”

“Neeee?”

“Çıkıyorum, hadi gel al beni.”

Ferah birkaç saniye çılgınlığını bastırmak için dudaklarını ısırarak sustu.

“Alooo? Gelece mi Ferah?”

“Sen ciddi misin?”

“Evet, hadi kimseye haber verme, çabuk ol.”

“Ta- tamam!” deyip telefonu kapattı ve bir kahkaha attı Ferah. Hemen giyinip evden çıktı.

9. Bölüm

47. Aralık 2018 - Tutuşmuş Beraber - İstanbul

“Kadın, erkeği kılıcsız zapt eder ve ipsiz bağlar.”

Tolstoy

Ateşli çift, peş peşe ve doludizgin ikinci seferinden sonra ancak biraz sakinleşmişti. Dağınık siyah yatakta dalgın ve suskunca birbirlerinin gözlerine bakıp duruyorlardı. Aralarında her an tekrar alevlenecek bir öpüşmeye hazır birkaç santim ya var ya yoktu ki bu, soluk soluğa bulunmak demekti.

Adam siyah gözlerini kırpmadan kızın ıslıl ıslıl güzelliğine dimdik bakıyordu, kadın mahmurca kıvrıcık kirpiklerini kırıştırdı, pembeleşen yanaklarına utangaç bir tebessüm yerleştirdi. Adam da kirli sakallarının arasından yanaklarında beliren gamzeleriyle, işveli bir gülüşle karşılık verdi. Derin bir nefes aldı.

(Nasıl güzel... Gözlerimi alamıyorum güzelliğinden. Ona bu kadar yakından bakınca başka hiçbir şey istemiyorum. Daha fazla savaş, servet, ün, intikam... Hayır! İhtiyacım olan maddi her şeyi tattım, doydum. Devletimin bana verdiği bunca uçsuz bucaksız yetki ve zenginlik içinde bu manevi yoksunluk kime, neye? Ferah bana cevap verebilir mi? Ama anlatamam. Ya kaçarsa? Ona ihtiyacım var. Yepyeni, taptaze ferah bir bahar dalına tutunmaya... Az daha gelmese kaybolacaktım! O, beni göğsümden yaralı yattığım hastane odasında bulup, olduğum yere zımbalamadan hemen önce aslında ne düşünüyordum? Kendi zihnimin karanlık labirentlerinde kaybolmuştum. Beni bulup aydınlığa çıkardı. İyileştirdi bence! Şimdiyse... Kayboldum teninde... Doyamıyorum...)

Ferah'ın narin beyaz parmakları Ateş'in siyah bir tül gibi yüzünü çevreleyen sakallarının üzerinde usulca dolaştı ve hayran bakan yeşil bakışlarını, adamın gözlerinden ayırmadan yüzüne dokundu. Hala merak içindeydi. Her santimiyle onun olmasına, teslim olmasına rağmen hevesli

heyecanını bakışları ile gösteriyordu. Durup durup yanakları kızarıyordu. Ateş'in alev gibi sıcacık parmakları ensesindeki terli saçlarının arasından geçip karışmış buklelerine dolandı. Okşamaları pek nazik sayılmazdı hatta teninde ufak tefek şehvet izleri bıraktığına emindi ve memnundu...

Başladığından beri durmayan alevli parmak uçlarının, saçlarının arasında ve çıplak teninin üzerinde manalı gezinişini gözlerini yumarak dinledi. Dokunduğu her yerini anlamlandıramadığı bir coşkuyla fener alayı gibi ateşe verişini hissetti. Söyleyecek bir şey bulamıyordu ama söylemek için deliriyordu. Ama adam konuşsun istemiyordu çünkü sevişirken kulağına fısıldadığı çok müstehcen şeyleri duyduğunda başı dönmüş, bayılacak gibi olmuştu. Alevlenen dudakların arasından dökülen karmakarışık iltifatlar, vaatler, tehditler...

Ferah'ın tanıdığı, bildiği, sevdiği ve seviştiği önceki iki partnerinden çok farklıydı Ateş. İlkinde lise mezuniyetinde çok çok sarhoşken, kendisine yıllardır aşık olan ama arkadaş olarak gördüğü yakın bir arkadaşıyla olmuştu. Tek geceydi ve yaptığıнын utanç ve pişmanlığı ile uzun yıllar kimseyle olmak istememişti. Arkadaş olarak görüp güvendiği bir erkeğin sarhoşluğundan yararlanması travmatik bir şeydi... Sonra Emrah... On ayda iki kez bir araya geldikleri kısa birliktelikleri o zamanki fikrine göre iyiydi. Onun sonu ise daha beter bir travmaydı. Yani Ferah, Ateş'in çokça görmüş geçirmiş ellerinde tecrübesiz sayılırdı.

(Çok farklı! O kadar farklı ki... Bir gün gittiğinde ardından bana etiklerini düşünmekten sinir krizi geçirebilirim! Bana ayakta mı sahip oldu o? Aklım neredeydi, kapının ardında ayaküstü sevişirken? Ah, ama kabul, yatakta inanılmaz! Hiç bilmediğim türden utanmaz, arsız, doyumsuz, hoyrat ve kudurmuş serserinin teki! Dar görüşlü, ruhsuz ya da geri kafalı olmadığım halde sadece dahasını bilmediğim için; ilk günden bu aşmışlık, benim boyumu aşıyor ve utanmama sebep oluyor. Belki hafiften pişmanlık duyacağım. Bittiğinde... Çünkü iliklerimde hissettiğim bir şey daha varsa o da, bu aklını kaçırmış zevk anlarının bir zirve olduğu, her zirvenin bir son olduğu ve bu sonun ardından dik bir uçurumdan aşağı düşüldüğüdür...)

Ferah'ın sahiplenilen ve kendine çeken ürkek elleri okşayarak Ateş'in sakallarından dağınık saçlarının arasına, oradan boynuna ve güçlü omuzlarına kaydı. (Benim!) Ne kadar teslim olmuş görüldüğüne hayret ederek sevindi. Zoraki bir evliliğin sonunda geldikleri nokta, onca gerilime rağmen buydu. Olması gerekendi belki de. Uzun kaçışları kadınla erkeğin doğasına aykırıydı. Ama sonunda Ferah yakalanmıştı.

Gözlerini kapatıp kendini nasıl bu evde, bu odada, bu siyah yuvarlak yatakta bulduğunu anımsamaya çalıştı. Birkaç saat öncesi sanki milattı ve zaman kadar eskiydi. Öncesi yok gibiydi. Öylesine teslimiyet içindeydi ki mekan ve zamanın keskin sınırlarından arınmıştı... Cezaevinin önünde arabasının kaputuna yaslanmış bekliyordu. Ateş elinde valiziyle kapıdan çıktığında çılgık atarak adamın boynuna atlamamak için kendini zor tutmuştu. Birbirlerini ilk kez görüyormuş gibi hevesle ama sanki birileri ezelden beri onlara birbirlerini anlatıyormuş gibi tanıdık bir güvenle baktılar.

Ferah gülümsedi. “Geçmiş olsun.” dedi ama temkinli bir tavır takınarak yaklaşmadı. Son gördüğünde yaptığını yapmasını...

Ateş uzun siyah kirpiklerinin altından hercai bakışlar attı. “Sağ ol.”

Ferah arabasının şoför kısmını işaret edip anahtarları adama uzattı. Ateş bundan çok arzuladığı o teslimiyet anlamını çıkardı ve gülümsedi, kızın elinden anahtarları alırken bileğinden tutup kendine çekti. Ferah’ı son gördüğünde yaptığını yaptı. Ulu orta! İtiraz edecek gücü de niyeti de olmayan kızı kollarına alıp kaldırımın üstünde uzun uzun öptü.

Derin bir arzuyla yüzüne eğildi, “Size de geçmiş olsun Ferah Hanım. Delirdik hasretinizden ama bitti!”

Sonu ne olursa olsun manyetik alan gibi çekildiği o yolu sonuna kadar yürümeye karar veren Ferah kızaran yanaklarına işveli bir tebessüm yerleştirdi.

Arabaya bindiler ve Ateş, Ferah konuşmasın, konuşursa büyü bozulur diye yüksek sesle müzik açtı ama artık büyü Ferah’ın ta kendisiydi.

(Biz de öldük hasretinizden Ateş Bey, hoş geldiniz...)

Ateş, Ferah’ın cep telefonunu elinden alıp kapattı ve kötü kötü bakıp göz süzerek torpidoya attı. Baş başa yemeğe gittiler. Biraz şarap içip biraz bakışıp, saçma sapan gülüşüp doğru düzgün yiyemeden Ateş, kızı yerinden kaldırdı, aralarındaki 100*100 ebadında kare masanın varlığı işkence gibi geliyordu. “Hadi artık öldük öldük...” diye homurdanıp fikrini sormadan elinden sıkıca tutup restorandan dışarı çekti. Ferah ise onun peşinden şuursuzca sürüklendi, ne olacaksa olsun da üstündeki ağırlıktan kurtulsundu. Böylece Ateş, Ferah’ı Ulus’taki villasına getirdi. Birbirlerinden uzak duracak bir dakikaya bile takatleri kalmamıştı. Evin bahçesinde arabadan iner inmez göğüs kafesleri coşkuyla çarpışarak bedenleri birbirini buldu ve hararetle bir öpüşmeye daldılar. Evin girişinde ayaküstü

çabucak birlikte Olurdu. Utuldu tam bir çözülme; erkek için kulaklarında enteresan senfoniler çaldıran bir ziyafet, kadın için hayret verici bir maceraya atılış...

(Frijit olmadığımı anladıysa demek ki...) diye düşündü Ateş boynunu koklarken. "Koklayıp durma terledim." dedi nazlı nazlı.

"Çiçek kokuyorsun." deyip dişlerini kızın boynunda bulduğu iştah kabartıcı bir noktaya geçirip hafifçe acıttı.

"Aahhh!" diye inleyen Ferah'ın sesi, tüm bedenini yeniden ateşe vermeye yeterliydi. Dudakları Ferah'ın dudaklarına uzandı. Ferah arzuyla karşılık verince kolları birbirinin bedenine dolanıp yatağın içine sokuldular. Oda ve eşyalar arzunun şiddetinden alev alabilir ya da dile gelebilirdi. Sanki aylardır köşe kapmaca oynamıyormuş gibi cayır cayır bir şehvetle sarılıp oynasarlarken Ateş, daha fazla kışkırtılmaya ihtiyacı olmadığından, Ferah'm kendisini delirten ellerini bileklerinden tutup başının üstüne kaldırdı ve tek eliyle yastığa bastırdı. Alışık olduğu üzere hoyrat ve dominanttı, Ferah'a çok bile müsamaha göstermişti. Ferah'sa hiç alışık olmadığı bu hoyrat sevişme biçimini anlamaya çalıştı. Derinlerde bir yanı tadını çıkarırken, bir yanı bir erkeğe böylesine köle olmayı isteyip istemediğinden kararsızdı. İlkinden bile yükselen derecesiyle sevişmeleri bile kavga eder gibiydi.

(Ateş bana ne yaptın?)

Avuç içlerinden tutup parmaklarını parmaklarının arasından geçirip yatağa bastırırken, kadının nefes kesen vücudunun aşağılarındaki keşif turunu tamamlayan başını kaldırıp gözlerine baktı. Karanlık, kapkaranlık, öfkeli mi arzudan delirmiş mi belli değildi bakışları. Ferah gözlerini yumunca,

"Bana bak..." diye buyurdu.

Ferah gözlerini açtı ve nabzını yükselten, hararetini çoğaltan, tenini hırpalayan üzerindeki artan ritmi hem sonsuza kadar sürsün, hem oracıkta hemen tüketip onları savursun istedi. Böyle göz göze, soluk soluğa, ayan beyan bir zevk anı yaşamamıştı. Utanıyordu ama adamın altında türlü zevk sarsıntılarıyla kıvranırken buna karşı koymaya da gücü yoktu. Başladığı ilk andan beri kadınlığının hiç bilmediği gizli saklı haz köşelerini uyandıran erkeğin etrafında dalga dalga çözüldü.

"Aaahhhh..." Nidası neredeyse eşyasız denecek kadar boş odanın duvarlarında yankılandı.

Sevişirken hiç ağlamamıştı ama adam az daha üstünden inmezse, tüm zincirlerinden boşanırcasına gözyaşlarına boğulacak gibi sersemlemişti. Ateş bileklerini bırakıp yüzünü onun boynuna gömdü ve ağırlığını vermeden kendini bırakıp Ferah'ın kulağının dibinde kıkır kıkır güldü. "Mmm..." dedi memnuniyetle.

Ferah onun saçını çekti, bir şey söylemesin diye yüzünü yastığa gömdü ve utanarak çarşafı başının üstüne çekti. Ateş bu kez bir kahkaha atarak kızın yanından kalktı. Yataktan çıkıp camları açtı, dondurucu Aralık ayazında ve üzerine hiçbir şey giymeden balkona çıkıp bir sigara yaktı.

(Ferah delirttin beni... Yemin ederim üstünden inmeyeceğim! Ne uyuyabilir ne de çalışabilirim artık! Kar ayazında dışarıda bile teninin aklımı alan baş döndürücü kokusunu duyabiliyorum. Bu arzu eroin krizi gibi artarak devam eder biliyorum ve artık hayalini kurduğum vakitlerde aslında neyi istediğimi biliyorum. Şimdi neye o kadar delirdiğimi... Ne kadın ama... Mmmmm!)

Adam yatağa dönüp sevişmeye devam etmeyi düşünürken, Ferah ardından baktı, *(İnsan biraz sarılır!)* diye söylenerek kalkıp duşa girdi. Aynaya bakmadan muhteşem siyah yekpare granit lavabonun önünden geçti ve tualete oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Kalbi hala dörtnele giden bir süvarinin nal vuruşları gibi çarpıyordu. Dertli dertli düşündü.

(Bu neydi böyle, bir tür kasırğa mı? Üçte üç! Ama bana ne bir şey sordu ne söyledi? Gerçi bana kalsa 80 yaşında ancak sevişirdik! Hem sordu ya canım! Dudaklarımı dişlerken bir aralık soluk soluğa, -Korunuyor muydun Ferah? dedi ya! Emrah'la ilişkiyi kastediyordu anlaşılan. -Evet, lanet olası! Altı aylık doğum kontrol iğnesinin son koruma ayındayız! Demedim tabi. -Hı hı, dedim. Bu da bir nevi rıza sayılır ki adam zaten ötesini beklemeden beni ayaküstü kucaklayıp halletti. Başım dönüyor... Bir kadeh ancak içtim üstelik...)

Etrafa ilk defa merakla göz attı. *(Zevkli sersem şu dekorasyona bak! Her şey ithal. Burada bir evi olduğunu bilmiyordum. Daha kimleri kimleri bu yatağa attı ki! Çok fırlama bir şey! Ona asla güvenemem! Her gün her an yeniden çarpabilir bu adam... Her kadını! Nasıl çalışıyorlar etrafında? Girdiği ortamları birbirine katıyor olmalı... Bazı erkekler göz göze geldiğiniz anda en ilkel sinyallerini gönderirler ve onları sinyallerinden tanırırsınız. Ne istediği en başından bellidir ve istediğini aldığı anda ne yapacağı da... Of geberdim, kemiklerim birbirine geçti! Sıcak suuuuu...)*

Ateş cep telefonunu açıp Akif'ten 18 cevapsız arama geldiğini görünce

geri aradı. Akif, Ferah'ın uşağınıyla ınıeraktan delirmişti. Ateş'in tahliye olduğunu ve birlikte ortadan kaybolduklarını duyunca Ateş'i aramaya başlamıştı.

"Neredesiniz? Ferah yanında mı? Niye telefonlarınız kapalı?" diye bağırdı.

"Bi dakika ya... Gecenin köründe ne münasebetsiz sorular bunlar Akif?"

"Ferah yanında mı dedim?"

"Evet."

"Telefona ver hemen!"

"Veremem!"

"Kızımın sesini duyacağım ver dedim!"

"Duşta şuan."

Akif kısa biran duraksadı ve sesini alçaltarak sordu, "Neredesiniz?"

"Benim evde noldu?"

"Haber alamayınca telaşlandım!"

"Telaş yapma balayına çıktık diyelim."

"Tamam, Ferah'ı telefona ver!"

"Deli misin be?"

"Bana bak Ateş! Bi oyun oynamadığını nerden bileyim, kızımın sesini duyacağım dedim, Ferah'a ver şu telefonu hemen!"

"Akif sen bile şuan sinirimi bozamazsın, kapatıyorum."

"Kapatma!"

Ateş, "Tövbe Yarabbim!" deyip telefonu kapattı ama Akif ısrarla aramaya devam etti. Ateş, küfrederek kendine bir kadeh viski doldurdu ve buz gibi havayı ciğerlerine çekti. Akif mesaj atmaya başlamıştı.

'Ferah'ı telefona vermezsem adamlarımla oraya geliyorum!' Yazıyordu. Söylene söylene telefonu banyoya götürdü. Köpükler içindeki Ferah'a soğuk bir tavırla havlu ve telefonu uzattı.

"Babam ara, sesini duyacakmış. Seni kesmediğimi falan söyle!" deyip çıktı.

Ferah neler olduğunu anlamadı ama çabucak durulanıp duştan çıktı. Saat gece yarısı olmuştu. Babasını sıkıntıyla aradı, bu ne demekti şimdi?

Ateş konuşmayı dışarıdan dinledi. Ferah yüksek sesle sitem ediyordu.

“Ne oldu aklını mı kaçırdın? Eeveett... Evet iyiyim... Baba! Kes şunu... Tabi ki kendim geldim, ne diyorsun? Evet, tabi ki rızamla buradayım baba yapma Allah aşkına! İstedğin bu değil miydi? Of... Kapatıyorum!”

Kapatmadan önce Akif öyle bir şey söyledi ki Ferah telefonu elinden yere düşürdü. Ateş gürültüye bakmaya geldi. Ferah ağzı açık ve rengi aniden küle dönmüş halde adamın yüzüne bakıyordu. Elini alnına bastırdı. Acıyla dudaklarını ısırды. Vücudunu aceleyle banyoda bulduğu bir havluyla sarıp saçlarından sular damlatarak, “Ne diyor?” diye karşısında dikilen Ateş’i sertçe itip geçerek odaya gitti. Tüm ışıkları açtı. Muhteşem villanın ikinci katında çok geniş bir yatak odasındaydılar. Geldiklerinden beri şursuzca düzüştükleri için etrafa bakınacak vakti olmamıştı. Kendi kendine lanetler ederek deli gibi aranmaya, etrafa bakınmaya başladı. Oda çok sade döşenmişti. Ortada geniş siyah bir yuvarlak yatak, koyu renkli parlak granit zeminin ortasında küçük bir halı, antrasit rengi duvar kağıtları, ayna kaplı bir panelin ardına gizlenmiş gömme dolaplar, yüksek metal ayaklı bir bar sehpası ve tek komodin ile iki sandalye vardı. Aynalı sürgü kapakları açıp içini dışını kontrol ederken Ateş kızın ne aradığını anladı.

(*Orospu* çocuğu!) Yine de düşündüğü gibi olmamasını umut ederek sordu, “Ne arıyorsun?”

Ferah sağa, sola, köşelere, duvarlara deli deli bakınıp ararken ağlıyordu ve anlamsız öfkeli bir şeyler mırıldandı.

“Ne arıyorsun dedim!” diye Ateş bağırana kadar Ferah, elleriyle aynanın arkasını yoklayarak hızlıca aranmaya devam ediyordu.

“Kamera!”

“Yok öyle bir şey Ferah, dur!”

Ferah burnunu çekerek başını dehşetle sağa sola salladı ve komodinin üzerindeki bir objeyi eline alıp evirip çevirdi. Ne olduğunu anlamadığı post modern dekoratif bir metal objeydi.

“Yok lan kamera falan, manyak mısınız?”

“Senin kadar değil...” dedi kız sinirden titreyerek.

“Ferah yok dedim, dur!”

Ferah durmadı, Akif’in yüzüne kapatmadan önce söylediği son cümleyi duyduktan sonra duramadı. *‘Dikkat et de, İrem’e yaptığı gibi kameraya çekmesin sizi?’*

Ferah, odanın içinde ağlaya kütrede çılgınca aranırken, Ateş kaşları havada öfkeyle izledi onu, donup kalmıştı. Akif'i derhal gidip kesmeyi, vurmaya, asmayı, yakmayı, zehirlemeyi, boğmayı düşünse de şimdi önünde sakinleşmesi gereken Ferah vardı. Akif'in o anda böyle bir şeyi Ferah'a söylemiş olmasına değil de kızın çılgına dönmesine içerliyordu. Birkaç kez daha, "Dur!" diye seslendi.

Ferah ona bağırdı, "Yapmazsın dimi böyle iğrenç bir şey?"

"Geri zekâlı karımsın sen benim, aptal kes şunu!"

Ferah yatağın ucuna oturdu ve başını ellerinin arasına alıp hıçkırdı. "Aptalım ben..."

"Çok!"

"İrem'e nerede yaptın o pisliği burada mı? Hep kurar mısın böyle tuzaklar? Nerede o video, saklıyor musun?"

Ateş avcunun içini alnına vurdu ve dişlerini sıkıp sustu. *(Olacağı buydu... Hadi muhteşem rezilliğini ayıkla bakalım...)*

"Allah kahretsin!"

"Ferah! Sus!"

Ferah ayağa fırlayıp karşısına dikildi ve perişan gözlerle hıçkırarak sordu, "Yapmadın dimi? Bana böyle bir şey? Bana? Ateş nolur?"

"Sen bu söylediğine inanıyor musun yahu? Akif bunu sana niye bu gece söyledi bilmiyorum ama bunu çok ağır ödeyecek!"

"Kötülüklerini nasıl görmezden gelebildim? Ah çok pişmanım!"

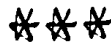
"Öyle miii? Pardon! Ben nikâhlı karımla niye kendimi videoya çekeyim, porno sektörüne mi girecem? Ama iyi performanstı ha! Bu seneki yarak Oscar'ını alır mıyız?"

Ferah çağılayan gibi akan gözyaşlarının arasından deli deli bakarken Ateş, işaret parmağıyla kapıyı gösterdi,

"Çık git!"

Kız hayretle bir kapıya bir adamın yüzüne baktı ama Ateş artık arkasını dönmüş, kendisine değil yere bakıyordu ve parmağı havada tekrarlardı,

"Siktir git Ferah!"

"Sen esirliğim ve hürriyetimsin,
Çıplak bir yaz gecesi gibi yanan etimsin..."

Nazım Hikmet Ran

Ferah çabucak ve ağlaya hıçkırığa giyinip çıktığı o evden olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştı. Ateş, restorana gitmeden önce Ferah'ın arabasını yolda kendi şoförlerinden birine verip evine yollamıştı ve kendi jipini almıştı.

(Bari arabamla gelseydin! Beyefendi kendi zevki için beni yaya bıraktı, bide sokağa attı! Piç!) Hemen telefonuna sarıldı ama ana ekran tuşuna dokunur dokunmaz şarjı biten telefonu kapandı. Saat 01:30'u geçiyordu. (Lanet olsun! İnşallah güvenlik vardır! Annesi hariç orospu çocuğu! Bu saatte sokağa attı beni!)

Hızlı hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Ulus'ta müstakil bahçeli villalardan oluşan lüks bir sitedeydi. Bir çalılığın arkasından hışırtılar duyup yerinden sıçradı ve biraz koştu. Sonra ağaçların arkasından bir köpek uluması duydu. Doğru yolda olduğunu umdu ve ürpertiyle bayır inerek çıkışa yürüdü.

(Kamera filan yoktu. Ben her şeyi berbat ettim! Psikolojimi bozdular iyice delirdim... Ah baba! Niye bana bunu yapıyorsun...)

Güvenlik yoksa gecenin bu saatte ne yapardı? Site olmasına rağmen etraf çok ıssızdı, evlerin tek tük ışıkları yanıyordu. Şehir merkezine yakın bir yer olsa da arka sokaklardan çarşıya inene kadar korku içinde ne yapardı? Gece sokakta yalnız kalmaktan çok korkardı, birçok şeyden korkardı Ferah, kediden, köpekten, böcekten, karanlıktan, hırsızdan... Paltosuna sıkıca sarıldı. (Piç kurusu!)

Az daha yürüyünce ileride güvenlik kulübesini görüp adımlarını hızlandırdı. Çok üşümüştü, saçları sırlıslıklamdı ve kaşe paltosunun omuzları, saçından süzülen sulardan ıslanmıştı. Korkudan ve soğuktan kalbinin acısını şimdilik bastırsa da... Daha sonra darmadağın olacağını biliyordu. Gözyaşlarını elleriyle silip derin bir nefes aldı, yüz ifadesini toparlamaya çalıştı. Kemerli büyük giriş kapısının gerisinde ışıkları yanan küçük bir bina görünüyordu. Şansına iyi birine rastlasaydı...

Yaklaşırken telefonunu kulağına koyup yüksek sesle biriyle konuşuyormuş gibi yaptı, "Tamam baba geliyorum. Hı hı, siteden çıkıyorum

şimdi taksi çağırıcım, yarım saate ordayım. Görüşürüz.” telefonu elinde havada tutarak yaklaşıp camı tıklattı, “Pardon?”

İçeriden şapkalı bir güvenlik görevlisi camı aralarken arkasında bir araba durup korna çaldı. Ferah dönüp baktığında Ateş ön kapıyı açmış, “Bin!” diyordu.

Tereddütle bir güvenlik görevlisine bir az önce kendisine siktiri çeken Ateş’e baktı.

“Taksi...” diyecek oldu gururla.

Ateş bağırdı, “Bin şu arabaya Ferah!”

Ferah, rezillik çıkmasın diye usulca arabaya yürüdü. Koltuğa oturur oturmaz gözyaşları tekrar boşandı. Ateş, kızın yüzüne bakmadan arabayı sürdü. Jiple geldikleri evden alçak spor arabayla çıkarlarken, gece yarısı boş olan yollarda feci lastik cayırtıları ve gümbürtülü motor sesiyle gazı kökledi.

Ferah emniyet kemerini taktı. *(Yaşamayı hala bu kadar çok mu seviyorum gerçekten? Hayır... Takıntılı, ödle, ruh hastasının tekiyim!)* Göz ucuyla Ateş’in yüzüne baktı, kaşlarını çatıp öfkeli bakışlarla yola baktığını ve dişlerini sıkmaktan çenesi kasılırken burnundan soluduğunu gördü.

“Sen söyle...” diye söze başlayacak oldu.

Ateş elini kaldırdı. “Ağzını açma!”

Ferah hıçkırdı. Başını sağ tarafa çevirdi ve paltosunun kollarını çekıştirdi. *(Aptalım! Çok aptalım...)*

Sahil kıyısında durdular. Ateş arabadan inip deniz kıyısına yürüdü. Ferah bir süre arabada bekledi. Dışarısı çok soğuktu. Ayağında ince topuklu ayakkabılar, minicik bir elbise ve üstünde kaşe bir palto vardı. Üstelik saçları sırlıslıklamdı.

Ateş sigara üstüne sigara içip aklını mantığını zorlayarak düşünmeye, bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Yumruk yapıp sıkıdığı elini burnuna götürdü. Tek düşünebildiği ve hissettiği nasıl yaman bir çiçek kokusunun tesiriyle bu kadar kavrulduğuydu. Duygularına ve öfkesine yenilmemeye çalıştı. Neredeydi çelikten iradesi? Delirecekti!

Ferah biraz sonra ağır adımları ince topuk vuruşlarıyla geceyi ve adamın kesif savruluşunu bölerek yanına geldi. Perişan gözlerle karanlıkta lacivert renkte dalgalanan denize baktı. Paltosuna sıkı sıkı sarıldı ve konuşmadı.

Ateş, az sonra soğukta titreyen kadına döndü, “Böyle mi olacaktı seninle ilk gecemiz?”

Ferah bu yürekten dökülen efkar yüklü söze şaşırdı. Adamın yüzüne hayretle baktı. Ne kadar üzgün olduğunu gördü, acı çektiğini anladı ve kalbi adeta tek vuruş sekti.

“Benim suçum...”

“Suçlu değil haklısın. Sen masumsun... Sen kirli bir oyunda kurban-sın. Seni biz delirttik... Hangi kadın üvey annesiyle seks kaseti olan bir adama güvenir ki?”

Ferah hıçkırdı ve hiddetle başını salladı, dudaklarını ısırıldı. Tırnakla-rını avuçlarına bastırdı. “O benim üvey annem değil, hiçbir şeyim değil!”

Ateş ellerini iki yanında açtı, “Yaptım! Çünkü Akif gibi düşünmem gerekiyordu, elinde kalan son kıymetlisinin haysiyetini benden ancak bizi evlendirerek koruyabileceğini düşünsün istedim. Öyle de oldu! İşe yara-dığı için pişman değilim. Akif de bedbaht değil o kadından kurtulduğu için...”

(Bilmediğin daha çok şey var Ferah... Benim asıl kim olduğuma gelene kadar etrafını saran, ailem dediğin çakal sürüsü...)

“Sana gelince Ferah; Sana olan sevgimi ve saygımı küçümseme! Ken-dini hiçbir kadınla kıyaslama. Seni herhangi biri gibi görseydim bu gece peşinden gelmezdim, yatağımdan geçmiş diğerlerinden farkın ne biliyor musun? Nikâh cüzdanın değil! Başka bir şey... Bilmiyorum neyin var bu kadar zafiyet gösterdiğim? İzin versen belki adını koyardık. Bir gün... Kabul edemeyeceğin çok şey yaptığımı biliyordun, bu yüzden... Kabul edebildiğinden fazlasını görme, duyma. Yakında hakkımda çok daha faz-lasını öğrenirsin o güne kadar sabret? Yapabilir misin?”

“Ne bu?”

“Teklif!”

Ferah, “Bilmiyorum.” dedi.

“Neyi bilmiyorsun?”

“Yaptıklarını nasıl görmezden gelebilirim bilmiyorum!”

“Ben senin ithamlarını, hakaretlerini, beddualarını nasıl görmezden geliyorsam? İstiyorsan sen de öyle görmezden geleceksin! İstemiyorsan boşan! Bitsin...”

Ferah burnunu çekti, hıçkırığını yuttu ve gözlerini kırıpıştırarak baktı.

Ateş'in son sözü kulaklarındaydı. Ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerini karanlık bulutların arasında beliren zayıf ay ışığına çevirdi.

"Ceza evine gelirken aslında... Anlaşmalı boşanma evrakını imzalamanı isteyecektim." dedi.

"Halime mi acıdın? Ver, imzalayayım. Daha fazla hırpalanma, yeter... Ne istiyorsan arkandayım Ferah! Nasıl istiyorsan öyle olsun. Ciddiyim..."

Ferah kirpiği titreyerek ve gözleri dolu dolu baktı, baktı... Bir yanda kalbini yakıp tutuşturan adam, bir yanda özgürlüğü... Vakur bir ifadeyle çenesini kaldırdı, "Boşanmak istiyorum. Yaşadığım tüm saçmalıklar bit-sin istiyorum. Ama gitmeni istemiyorum... Belki yeniden başlarız?" dedi ve alacağı cevaptan korkarak yutkundu.

Ateş bunu beklemiyordu, gülmeye başladı. Sarılıp öpesi geldi Ferah'ı. "İstedğin bu mu?"

Ferah başını salladı. "Ve daha bir sürü şey... Önce, sadakat. Bana sadık kalabilir misin? Madem birlikte olmamız için bir teklifte bulundun."

"Aksi mümkün değil zaten!"

"Biliyorum, sus."

Adam dudaklarını ısırıp gülümsedi. Anlamıyordu. Kafasının içinde kalabalık orkestralar hiç bilinmedik muhteşem senfoniler çalıyordu adeta. Kendilerine hemen oracıkta fevkalade bir şeyler oluyordu. Hiç olmadığı gibi hissediyor, hiç dolmayan heybesi şimdi taşıyordu.

Ferah sokulup başını Ateş'in göğsüne yasladı. Soğuktan titriyordu, adamın kolunun altına kedi gibi sokuldu. Buz gibi havada incecik bir ceket ve gömlekle mevsimden haberi dahi yokmuş gibi dikilip duran adamın göğsünü yumrukladı.

"Siktir olup balkona sigara içmeye çıkmasaydın! Şuranda yatıyor olacaktım? Telefona da bakmayacaktın... Kimseye senin kadar tahammül etmezdim! Kimse beni öylece..."

"Şşşt özür dilerim."

Ferah başını kaldırıp Ateş'in yüzüne baktı, "Özür? Sen?"

Ateş muzipçe dudak büzerek gülümsedi ve başını salladı, kolunu Ferah'ın omzunun üstünden sıkıca sardı ve kadının başını tekrar kendi göğsüne yasladı. "Daha neler duyacaksın bi bilsen... Çok dram Ferah! Yemin ederim her anında yanında olacağım. Ama bana güvenmen lazım..."

Ferah, burnuna Ateş'in göğsündeki sıcaklıkla yükselen güzel kokusu

dolarken bir kez daha teslim olmuştu. Başını kaldırıp adamın uzun kir-pikli iri siyah gözlerine baktı. Yakışıklı yüzünü ellerinin arasına alıp bakışlarını kendine çevirdi,

“Bak? Benimle oynuyorsan hemen vazgeç tamam mı? Dayanamam! Toparlanamam! En olmaz dediğim şey oldu, ne kadar zayıf ve aptal olduğumu biliyorsun! Karşında...”

“Değilsin.”

“Ateş gerçekten bak, sandığın gibi değilim. Bu gecedan önce her ne halt ettiysen unutturum, tamam! Ama dahasını kaldıramam... Göz göre göre bir suçluyla, bir psikopatla yaşayamam!”

Ateş düşündü. *(Dahasını benim kaldırarak gücüm var mı acaba? Beni değiştirmek istiyor? Naapıyorum ben... Kız su gibi aşık... Daha fazla incinmeyeceğine söz veremem...)*

“Denemeye değer...” deyip Ferah’ı arabaya bindirip klimayı açtı. Kızın buz gibi olan ellerini ellerinin arasında ısıttı. Birbirlerine tekrar hayranlıkla bakarken akşamdan kalma bir arzuyla tekrar dudakları birleşti. Yakıp kavuran bir öpücük gecenin ayazını unutturdu.

Ateş, az sonra Ferah’ı öpmeyi bırakıp arabayı çalıştırırken, “O gavat babanın evine gitmeyelim yoksa elimden bi kaza çıkacak!”

“İkinizin birbirinizden hiç aşağı kalır yanı yok! Kavga edecekseniz beni evime bırak ve yiyin birbirinizi daha fazla kaos görmek istemiyorum?”

Ateş baktı, gülümsedi. “Bırakamam. Ama geri de gelmezsin herhalde?” dedi suçlu suçlu.

Ferah nihayet gülererek, “Gelmem! Sen bana gel?”

“Kamera şüphen de olmasın böylece ha? Fanteziye bak tövbe tövbe! Bir gün anlayacaksın anlayacaksın da...”

Beşiktaş’a Ferah’ın evine doğru giderken yolda Akif tekrar aradı. “Özür dilerim oğlum öyle demek istemedim bi an ağzımdan kaçtı, madem dışarı çıktınız eve gelin. Ferahla konuşayım? Kendimi size affettireyim?” diye dil döktü.

Ateş fikrini değiştirdi, “Geliyoz bekle!”

(Ulan Akif! Senin kadar göt herif görmedim! Bekleee... Ananı sikecem orospu çocuğu! Geleceğim geleceğim sen de ebenin amını tersten göreceksin, az kaldı! Az kaldı puşt beş kere müebbetle yargılayacağım seni!)

Akif hiç uyumamış, üstünde dünden kalan takımlarıyla, gömlek yakalarını açmış halde salonda baş ağrıları içinde oturmuş limonlu ılık su içiyordu yükselen tansiyonuna karşı. Ateş ve Ferah el ele gelip karşısına dikildiler. Ateş öfkeli bakışlar atıp, başını Akif'ten öte yana çevirdi. Hem operasyonun devamının selameti hem de Ferah'ın eve girerken "Nolur sakın ol" tembihlemesiyle sustu. (*Yeni stratejiler...*)

"İyi geceler." dedi Ferah.

"İyi geceler kızım."

Ferah bitkin fakat olabildiğince sakın sesiyle karşısında dikilip sordu, "Baba? Bize bunu niye yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum kızım?"

"Her ne yapmaya çalışıyorsan çok rica ediyorum, hiçbir şey yapma! Yapma! Beni daha fazla rencide etme!"

Ateş kızın elini avcunda sıkıp susturdu. "Sen yukarı çık güzelim ben dayımla az bi görüşecem?"

"Ateş?"

"Şşşt bişey yok, sakinim. Hadi çık yukarı."

Ferah istemeye istemeye gitti. Ateş kendine bardan bir kadeh viski doldurup Akif'in yanına oturdu. "Çok ayıp ettin dayı! Kalbimi kırdın. Kızı da yok yere çıldırttın... Çok ağladı."

"Yaptıklarını düzelt öyleyse!"

"Ben de düzeltmek istiyorum dayı... Bakalım? Bana güvenmesi için bir yem attım Ferah'a; boşanma evrakını hazırla imzalayayım dedim."

"Naaptın naaptın? Delirdin mi, Ferah tek celsede boşanır!"

"Yok, imzalamayacağım... Zaten o da, o evrakı bana getirmez muhtemelen... İşler bildiğin gibi değil..."

"Ya nasıl?" diye sordu Ateş'in efkârlı ve kıvranıyormuş gibi tavrına sevinerek Akif.

"Sen aslında eli öpülecek adamsın dayı! Sen bizim böyle olacağımızı en başından görmüşsün, helal olsun! Ben en fazla biraz takılır eğlenirim diyordum. Senin kıymetlin, benim de kıymetlim bundan böyle. Anla işte... Ferahla biz... Nasıl olduysa..."

"Âşıksınız!" dedi Akif keyifle arkasına yaslanarak zafer edasıyla.

“Ben aşk meşk anlamam... Ama o iyi olsun, tırnağı bile kırılmasın, artık ağlamasın istiyorum. Yeter, delirttik kızı! Yardım et bana.”

“Ben de bunu istiyorum. Kızım aylardır perişan. Eskisi gibi güzel yüzü gülsün, mutlu olsun, ikiniz aile kurun. İyi olun. Birbirinize sahip çıkın.”

“Gülsün ki bizde gülelim, dimi? O zaman şöyle yapıyoruz dayı, sen Ferah’ı artık serbest bırak. İşine gücüne dönsün. Kafasını toplasın. Özgür olduğunda da benimle kalacak mı bakalım. Şu ev hapsi çok zoruna gidiyor koskoca avukat kız, olacak iş değil. Rahat ol ben onu korurum.”

“Öyle diyorsan?”

“Aynen! Ferah’a dokunacak adamın cesedimi çiğnemesi lazım ki bu hiç kolay olmaz. Sen de arkamızda olursan tabi?”

“Ne demek? Ferah kızımsa sen de oğlumsun. Sen yeter ki ailene dön.”

“Bana güven. Karımın gönlünü alacam. Akıllandım ben, hapiste çok düşündüm... Ferah beni ziyarete geldiğinde, benim için gözünden her damla yaş akıttığında... Anladım; Ferah bu hayatta başıma gelmiş en güzel şey. Senin hediyen! Kıymetini anladım.”

“Âlâ! Ben Ferah ile yarın konuşurum. Sen de şu rahatsız edici gece gezmelerine son ver, kızım gururludur ve yaptıkların hiç hoş değildi.”

“Biliyorum. Zaten gözüm gönlüm artık Ferah’tan ötesini görmez...”

Akif keyifle iç geçirdi, (*Arslan kafese girdi*) diye düşündü.

Ateş (*Gavat it oğlu it! Gül bakalım!*)

Üst kata çıktı. Ferah sandalyenin birinde sakince oturuyordu. Ateş gelince heyecanla alt dudağını ısırdı. Ne yapacağını bilemez halde bir an durup kaldı. (*Çok garip? Hem biriz, hem aramızda uçurumlar?*)

Ateş yanına gelip sandalyesinin önünde yere diz çöktü ve bir kolunu bacaklarına sarıp diğer eliyle saçlarını okşadı. “Kaçırayım seni birkaç gün?”

Ferah yorgun bir tebessümle başını salladı, “Nereye?”

“Nereye istersen?”

Ferah nefesini tuttu, o maço adamın dizinin dibine çökmesini yadırgadı. (*Biraz daha sokulursa?*) “Bana borcun var?”

“Ne?”

Ferah ayağa kalkıp Ateş’i de kaldırdı, ellerini gömleğinin yakalarında dolaştırdı ve işaret parmağının ucunu parmağını omzuna bastırdı,

“Şurada... Uyuyacağım.”

Ateş kızın ellerini tuttu. “Ben uyumam!” deyip Ferah’ı kucaklayıp yatağa uzattı. Yüzünü, gözünü, saçlarını, boynunu öpücüklere boğdu. Ferah’ın elbisesini aynı gece ikinci defa üzerinden sıyrırken güzel vücuduna hayranlıkla baktı.

“Boşan ama sonra bi daha evlen benle?” dedi dudakları boynundan göğsüne inerken.

Ferah güldü, “Belediye ve adliyeye fazla angarya olmaz mı?”

“Bana ne! Senin gönlün olsun. Ağlamadan gelin ol. Kendi arzunla benim ol.”

“Hoş teklif...” dedi Ferah ve çok yorgun olmasına rağmen Ateş’i tutkuyla kendine bastırdı. Her santimini ağır ağır yangın yerine çeviren dokunuşların arasından yoğun bir istekle gömleğinin düğmelerini çözüp, kaslı kollarını okşayarak üzerinden sıyırdı. Aralarındaki son engel olan kumaş parçaları dağılıp yerlere savruldu ve Ferah bacaklarını adamın beline sararak tenine hapsetti. Uzun uzun, soluk soluğa ve sıırıslıklam seviştiler. Yine saran, savuran, dağıtan, toplayan, yakan, kül eden, en tepeye çıkarıp ansızın yere bırakan o tatlı zirveden sonra Ferah artık yorgunluk ve ani duygu değişiminden bitkin düşüp hemen gözlerini yumdu. Ateş’i üstünden yanındaki yastığa devirip kollarını omuzlarına sararak başını omzuyla göğsü arasındaki noktaya yasladı.

“Gitme?” diye gözleri kapalı fısıldadı.

Ateş onun üzerini örtüp saçlarını kokladı. “Buradayım.”

“Yanımda uyu? Sarıl.”

(Hobaaa!)

Ferah iyice sokulup burnunu Ateş’in boynuna gömdü, sıcacık, fısır fısır soluyarak kolunu bacağına adamın vücuduna sıkı sıkı sardı kaçmasın diye. Ateş kolunu kızın beline dolayıp bir süre tavana baktı, şaşkınca, *(Kalamam ki ben böyle kıpırdamadan! Ohooo yandık! Cadı bir de ilgi arsız çıktı... Hayır, duramam yani! Uyuyamam da! Hala buram buram tütüyorum! Neyse şunu uyutur sıvışırım!)*

Sıvışamadı. Ne zaman Ferah’ın başını omzundan yastığa indirecek ya da kolunu gevşetmek için hafifçe kıpırdanacak olsa Ferah daha sıkı sarılıp, “Gitmeeee.” diye mırıldandı.

“Yavrum sen de uyan o zaman yansın buralar, Akif’in evini bence yakarız beraber!” dedi.

Ferah gözlerini aralamadan, "Sen de kapat gözlerini." dedi ve bir eliyle Ateş'in gözlerini kapattı.

"Hah! Ninni de söyle bari! Öyle uyumam ben yalnız, bu adam bir aydır tutuklu bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Suuss..."

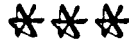
"Ferah?"

"Ateş kapa gözlerini, çeneni! O ellerin de rahat dursun!"

Ateş, "Şartlar şartlar!" diye söylenip kıpırtısızca kaldı. Kapattı gözlerini...

(Kararlıyım değiştireceğim seni İssız Adam!)

(Ne yapmaya çalıştığının farkındayım Ferah. Yap, teslimim. Ama şunu da bil; Ben eğer değişirsem? Hayatta kalamam...)

49. Aralık - 2018 - Ateşten Gömlek - İstanbul

*"Hayat, herkesin katıldığı başsız sonsuz bir koşudur.
Bacakları kuvvetli, soluğu bol olan kazanır."*

Orhan Kemal

Ateş'in hapiste olduğu bir ay boyunca ve sonrasında meydanı boş bulan Akif, peş peşe iki silah sevkiyatı yaptı. Ateş hapisteyken Saygın, Ateş'in yerleştirdiği dinleme cihazları sayesinde sessiz bir takipteydi. İki sevkiyatta da göz yumuldu ve böylece Akif'in Türkiye'deki ortaklarından biri olan gedikli İstanbul kabadayılarından Tahir Mermerci'nin de aynı silah ticaretine ortak olduğunu öğrendiler. Saygın, operasyona yeni bir istihbarat subayını dahil edip silah konteynırlarına gizlice Gps vericisi yerleştirtti ve silahların nereye gittiğini takip etti. Akif'in hesabına geçen yüklü miktardaki paranın izi sürüldü. Parayı hangi yollarla aklayıp ülkeye soktuğu belgelendi. Az kalmıştı. Birkaç aya kalmaz bitecekti Akif'in saltanatı.

Sonra... Eski Adsız olarak devam edecekti hayatına. Düşünürken Adsız olmayı özlediğini fark etti. Yerleşik hayat, sahte de olsa evlilik, kayınpeder, dayı, baba, amca, yenge ilişkileri ona göre değildi. Ferah'ın biten hakaret ve ithamları, yerini alan kaprisleri, şartları onu zorluyordu... Zaten bu kafayı yemiş insanlar topluluğu ve onların hayatı dahil olmak isteyeceği türden şeyler değildi.

İstanbul trafiğinde, tipili havada dura kalka yol alırken, uzun bir aradan sonra yeniden Türkçe müzikte en sevdiği müzisyenlerden biri olan Sagopa Kajmer dinlemeye başladı. Sevdiği eski bir şarkı olan Ateşten Gömlek şarkısını kulak patlatıcı yükseklikte dinliyordu. Şarkının sözlerindeki gibi içini yiyip bitiren hallerden hallere düşmüştü.

Sevmemişti Ateş olmayı... Hiçbir sahte kimlikte bu kadar uzun süre geçirmemişti. Hiçbir aileye katılmamıştı. Hele kalleşçe bir kan davasına henüz altı yaşındayken kurban gitmiş zavallı Sina Ateş'in hikayesini kendi üzerine olduramıyordu. Yaşamadan solan bir hayatı baştan yazmak?

Saygın bu kez berbat bir senaryo yazmıştı Adsız'a göre. Bu kadarına gerek yoktu, başka yollar bulabilirdi... Gerçi Akif'in yeğeni olması ve evine girmesi çok işe yaramıştı. Dinleme cihazları ve Akif ile adamlarının her hareketini gözleyebilme şansı birçok delil sağlamıştı.

Öte yanda Ferah... Filler ve çimenler... Hayatıyla oynanan masum bir genç kız... Bunca acıyı hak ediyor sayılmazdı. Ateş olarak kıza öfke duymuştu ama Adsız olarak baktığında Ferah haklıydı... *(Keşke ona uzanmasaydım... Keşke hiç görmeseydim, dokunmasaydım...)*

Ancak Ferah tam ortadaydı işte. Ve o kızın varlığı, acıları, isyanları, öfkesi, sevgisi Ateş'e lazımdı... Her şeyi... Gözlerini sıkıca kapatıp dişlerini sıkı ve elinin içiyle direksiyona vurdu. İçindeki birbirine yabancı adamlar kavgaya tutuştu.

(Bırak Ateş'i... Adsız'ı... İçine dön, bak... Sen? Gerçekten ne istiyorsun?)

(Benim ne istediğimin ne önemi var? Hiç olmadı.)

(Ama onu istiyordun?)

(Hayır, onu büsbütün değil. Tenini.)

(Yalan söylüyorsun, büsbütün... Her şeyiyle... Baksın! Görsün! Anlasın istiyorsun! Senin olsun! Seninle kalsın! Bu iş bittiğinde bile! Affetsin!)

(Af dileyecek değilim. Askerim ben, işimi yapıyorum.)

(Ya sonra Adsız?)

(Bilmiyorum... Sonrasını düşünmesem olmaz mı?)

(Olur, olur da... Yazık olacak. Babasını hapse tıktıktan ve onca yalanını öğrendikten sonra teşekkür etmeyecek sana?)

(Aslında etmeli.)

(Sen aile işlerinden anlamazsın Adsız çocuk! Atsan atılmaz satsan satılmaz derler... Ne olursa olsun et tırnak onlar.)

(Doğrudur bilemeyecem...)

(Etle tırnağın arasına girene kıymık denir koçum. Battı mı kanatır ama ilk o çıkarılıp atılır!)

Güldü kendi kendine başını sağa sola salladı.

(Hep bunlar elde edememekten oldu! Don lastiği gibi uzadı bu iş. Ferah çok güzel kız! Üstüne düşsem çoktan haklardım ben onu ya, üstüne düşmemiştim.)

(Külahıma anlat sen onu, Ferah çetin ceviz! Seni de aptal etti.)

(Daha iyi sabahlara kadar acısını çıkardım o hasret rüzgârlarının... Bak şimdi ne gerilim kaldı, ne kavga!)

Şarkı coşkun bir sel gibi üstüne akıp onu ateş dalgalarında yıkaya yıkaya devam ediyordu.

Giy ateşten gömlekleri bir bir yansın üzerin... Ve dahi kır topraktan çömlekleri...

Takip edilmediğinden emin olarak Saygın ile Anadolu yakasında ormanlık bir arazide buluştu. Saygın Ateş 'ten önce gelmiş arabasının içinde bekliyordu, Ateş'i görünce arabasından indi, kollarını açtı, "Geçmiş olsun Civan'ım!"

Ateş ters ters bakarak elini silkeledi, "Sikeyim Civan'ını! Derdin ne Saygın, anlat!"

"Bana ne kadar kızarsan kız, sen benim öz evladım gibi yetiştirdiğim en has elemanımsın. Beni bazı şeylere sen mecbur bıraktın."

"Kes lan tıraşı! Ne demek Akif'in yanına Timur'u sokmak? O herife 16 yaşımdan beri ayar oluyorum, ne işi varmış benim operasyonumda?"

"Akif operasyonunun koordinatörü benim, unuttuysan hatırlatırım. Bazı hamle değişiklikleri yapıyorum. Önce benimle neden küstüğünü konuşalım mı? Sen benimle irtibat kurmazken, seninle projem hakkında tartışmak hiç mantıklı gelmiyor."

"Projen! Hah! Projen ha? Ben ne oluyorum?"

"Son durumda sanırım Ferah Jabir'in aşığı oluyorsun."

Ateş yere tükürdü. "Bi boku da bilme amına koyayım! Bana da mı dinleme, takip makip? Ee sonra? Sen beni ekarte mi ediyorsun müdür, onu söyle?"

"Lafa sonundan girme huyun da hiç değişmiyor."

"Senin de ibneliğin hiç değişmiyor Saygın!"

“Terbiyeni takın ilaia olun...”

“Sen! İkiyüzlü, yalancı, orospu çocuğunun önde gidenisin!”

“Ben işimi yapıyordum bunu çok iyi biliyorsun ama dök içini... Çıkar hıncını... Ural Hocayı öldürmek yetmemiş demek ki?”

“Ne dökücem lan içimi, istesem başından aşağı kurşun dökerim, nazar değil Azrail bile değmez sana göt! Bak Brütüs! Biz seninle artık düşman bile değiliz! Bitti!”

“Öyleyse sana verilen kimliği teslim et ve çekil. Bu bir emirdir! Fatih Müsteşara da güvenme, onun yanından geliyorum. Emre itaatsizlikten seni açığa alma yetkim var.”

Adsız cüzdanından sahte Sina Ateş Taranoğlu kimliğini çıkarıp adama uzattı. Keyifle sırttı, “Buyur. Açıkta mıyım?”

Saygın elinde kimlikle bakakaldı, bunu beklemiyordu. “Yapma bunu... Bir adın yok, bir kimliğin yok, hiçbir resmi kaydın yok, şahidin yok, parmak izin, DNA kaydın yok. Sen ADSIZ bir hayaletsin! Teşkilatsız adım bile atamazsın, bizsiz var olamazsın!”

“Varlığım Türk varlığına armağan olsun! Oh be! Yetti lan! Sikecem ulan varlığımı da! Doğduğumun daa, öleceğimin dee... Teşkilatının da amma koyayım senin de! Kallesin Saygın! Hepiniz yerin dibine girin! Sor bana var olmak istiyor muyum? Hiç istedim mi? Tek nefes daha almak için çaba gösterirsem namerdim! Çek lan ipimi, bitsin! Kurtulurum lan!”

Saygın’ın karşısında sinir krizi geçiriyordu Adsız. 33 yılın sonunda nihayet açmıştı isyan bayrağını. Yüzünü iki eliyle ovuşturup deli deli gezindi.

Saygın sabır ve sükûnetle, “Psikolog Mehmet’le görüşmen lazım.” diyordu.

Adsız daha da yükseldi, “Psikolojimin de amına koyayım, topunuzun sülalesini, gelmişini, geçmişini, kör barsağını sikeyim lan! Cehennem direkleri! Allah belanızı versin! Naaptınız oğlum siz bana? Ne biçim çetesi-niz lan haysiyetini siktiklerim!” Silahını çıkardı.

Saygın gözleri fal taşı gibi açılarak ellerini kaldırdı, “Sakin ol. İndir o silahı.”

Adsız belinden çıkardığı silahını kendi başına dayamıştı. Öfkeyle hızlı hızlı soluyordu ve gözü dönmüş gibi deli deli bakıyordu. “İstemiyorum tek nefes daha!”

“Ya- yapma indir şunu. Sen inançlı bir adamsın, bu en büyük günah. Şehitlik hayaline ne oldu? Gel götüreyim seni...”

“Sana! Bin defa sordum Saygın! Kimim ben? Kimin piçiyim? Bilmiyorum dedin! Beni... 33 sene uyuttunuz! Kullandınız beni! Kobay yaptınız! Allah bilir hakkımda tez yazar akademisyenleriniz! Sikeyim tezinizi! İnsanım lan ben robot değilim tamam mı? Al, kısa devre yaptı Mr. Robot! Teknik arıza!”

“Aşık mı oldun?” diye korka korka sordu Saygın, çocuk karşısında titrerken gayet ciddi görünüyordu.

(Tertemiz delirdi sonunda!)

“Sikmişim aşkını! Yokum oğlum ben! YOKUUUUUUM! Aldın o kimliği götüne sok! Hayaletmişim ya ben?”

“Özür dilerim. Sakinleş konuşalım. Bak, bu tartışmayı senle daha önce yapmalıydık. Ama bu görevinden sonra sana her şeyi anlatacaktım. Sen benden önce davrandın. O kız sayesinde Ülkü’ye ulaşman hesapta yoktu. Önce Ülkü, sonra Ferah... Dengeni bozdu bak. Görev aşkının yerine onları koydun. Bunun olacağını bildiğim için söylemedim sana. Ben de emir aldım, söyleyemezdim. Zaten Proje-10 hakkında çok az şey biliyordum... Üzgünüm... Gerçekten... Seni kaybetmek istemiyorum. İndir şu silahı.”

Adsız başında silah, eli tetikte yere çökmüştü. *(Hala oynuyor piç...)*
“Ne kadar biliyordun?” diye sordu.

“Ural Hoca’nın teşkilata 10 çocuk verdiğini. Ama asıl kimliklerini, sadece o!”

“Ülkü’yü ne zaman öğrendin?”

“İki yıl önce... Tesadüfen... Kadın seni takip ediyordu. Yakalatıp sorguladım.”

“Ne dedi sana?”

“Hiçbir şey. Öyle ağır sözleşmeler imzalatılıp korkutulmuş ki... Tek kelimededen fazlasını vermedi, onca tehdidime rağmen. Ural Hoca dedi. Anladım.”

“Anlayacak kadar mevzuya hakimdin yani? Ulan Saygın! Diktatörü öldürdüğüm o cehennemde ölüyodum! Yerin kaç kat altında geberip gidiyodum... En çok ne koydu bana bu lanet ömrüm boyunca biliyo musun? Yetimhanede bana verilen o mektup... O sokağa atılmışlık, o istenmemişlik, o yetimlik, köksüzden öte topraksızlık! Ben 33 yıl her adamın yüzüne babam mıdır diye baktım! Sanki tanıyacam! Bana bu dünyada cehennemi yaşattınız! Sana da hakkım haram olsun, bu vatana da, bu bayrağa da, bu

Biri,

Adsız'a,

“Yusuf Cem...” dedi.

Devam etti, “İstersen, basit bir babalık davası açıp soyadını da alabilirsin. Babanın soyadını? Yusuf, annenin seni karnında taşıırken taktığı ilk ismin. Cem de, Kıbrıs Gazisi dedenin ikinci ismiymiş, onu baban vermiş. Operasyon bitiminde hakkın olan gerçek kimliği alıp Yusuf Cem Güneri olarak, müsteşar yardımcılığına atanacaksın.”

Adsız kaşlarını kaldırdı. Hiçbir şey demeden ifadesizce dikildi. Kulaklarında Ülkü'nün sesinden ‘Sen bir aysın’ türküsü ya da nereden hafızasına kazındığını bilmediği jet sesleri uğuldar gibi oldu.

Saygın devam etti, “Doğrusu hepimizi şaşırttın Yusuf. Gerçi hep şaşırtırsın. Hayat hikâyesinin tamamını öğrenebileceğin halde evrakları olduğu yerde bıraktın. Annenle yüzleşmedin, kardeşlerini bulmadın? İsmi ni araştırmadın? Neden böyle yapıyorsun?”

(Nah! Bir kere daha sana güvenecektim öyle mii? Hocayı gebertmeden önce kasasını açıp evrakların tamamını kopyalayıp, hiç dokunmamışım gibi yerinde bıraktım. Sonra bekledim, bekledim bakalım daha ne masallar düzeceksin? Anamin da, babamın da, bilip de susan Ersoy'un karısının da, abimin de, ablamın da amına koyayım! Topunuz cehennem olun!)

“Anan baban deyip durma onlar benim kimsem değil. Seni de bu delirtiyor ya! Ülkü'yü Ferah'ın karşısına sen çıkardın? İki karıyı önüme yem atıp, beni kafeslersin sandın? Nooldu yemedim mi? Ülkü karısı elinizde zaten kuklaydı! O karıyı kıştır kessen, umurumun zerresinde olmaz! Kardeşlerin dediğin, Ersoy'un meşru tohumlarını desen, yolda görsem tanımam, vur desen çeker vururum! Ferah'a gelinceeee... Sana demedim mi benim bi kadına zaafım, gusül abdestiyle biter diye! Ama efsane sikiştik!” deyip bir kahkaha attı.

Saygın'ın ifadesiz yüzünde parlayan gözbebeklerinde, beklentisi karşılanmış birinin zafer pırıltısını görünce blöfüne devam etti, “Akif'in çalışma odama koyduğu o gizli kamera var ya? Sabah postasını o çalışma masasının üstünde hanım kızını vahşice düzerek yaptım, Akif de izleyecek... Ne görmeyi umdu bilmiyorum ama... Kamerayı koyduğuna pişman olacak kadar şey... Immm? Sert... Ferah için yeni bir tecrübe! Güzel kıcı için de! Eee Saygın? Ne diyorsun? Formunda mı hala Adsız? Dağılmış mı, kim kimi dağıtmış söyle!”

giştiğini, dağıldığını, zaaf gösterdiğini boşuna düşünmüştü.

“Eyvallah. Artık sır yok aramızda. Akif’in işi bitene kadar benimle irtibatta kal, sonra yeni görevinde sana başarılar müstakbel Yusuf Müsteşarım!”

Adsız gülerek elini uzatıp tokalaştı Saygın ile. “Eyvallah. Ee Emir Timur’u anlat?” dedi operasyona yeni dahil edilen, daha ilk yetişme yıllarından tanıdığı ve hiç hazzetmediği, kendine Emir Timur ismi takan subayı kast ediyordu.

“Sonuna geldik ve sen benimle irtibatı kopardığın için ona mecbur kaldım.”

“Ben burdayım işte o iti geri çek! Onu sevmiyorum biliyorsun! Başka adam mı kalmadı, inadına yapar gibi?”

“İnadına yaptım evet, bu yüzden işte bugün karşımdasın. Şuan geri çekemem, bırak Emir de işini yapsın. Konuşurum, Emir sana tabii olur.”

“Akif, o salağı üç günde avlar, ben de deşifre olurum!”

“Yok, senin kadar yakın durmayacak. Sen evcilik oyununa devam et. Bu kadar eğlenceyi hak ettin.”

“Canıma minnet!”

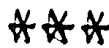
“Korun bari, dede olmak için daha çok gencim.” diye güya şakayla takılıp son bir nabız yokladı Saygın.

Ateş gözlerini çevirdi, “Kismet müdürüm! Güzeller güzeli Ferahtan yeşil gözlü junior Adsızlar peydahlamak hoş olabilir aslında. Ersoy Efendi gibi kibir yapıp kendimi çoğaltmaya karar verirsem?” diye alay etti.

Saygın bu meseleyi sonra düşünecekti. Hemen tekrar ciddileşti, “Neyse. Az kaldı. Yeni bir sevkıyat var, bunu ilki gibi patlatacağsın ve mutlu son!”

“Ne zaman?”

“Gelecek ay.”

*“Araf’tayım, iki bilinmezlik arası bir diyardayım.
Yusuf’un terkedildiği kuyuda Züleyha’nım utancındayım.
Ben İsrail’in üflediği yankıdayım.”*

Mevlana

Ateş, elinde kraft kâğıda sarılı, sade ve çok şık bir kırmızı gül buketiyle eve geldiğinde Ferah ve Akif yemek masasında oturmuş onu bekliyorlardı. Hiçbir şey demeden Ferah’ın arkasından sokulup buketi kızın kucasına koydu ve yüzünü ellerinin arasında tutup, saçlarından koklayarak öptü. Ferah yutkunarak gülümsedi ve utangaç bir tavırla gözlerini kırptırdı.

“Hoş geldin.” diye mırıldandı sabahki kızgınlığını unutarak.

Akif ise dikkatle izlediği bu aşk gösterisinden memnundu fakat Ateş’e öldüresiye de öfkeliydi.

Ateş, “İyi akşamlar.” deyip masada her zaman oturduğu yere kurulurken göz ucuyla Akif’e baktı.

(Tıraş olmamış, ceket atılmış, kravat göbeğine kadar gevşetilmiş, gömleğinin yakaları açılıp, kolları sıvanmış. Kayınbabamın yine tansiyonu mu fırlamış yoksa? Tüh... Acaba neden?)

Akif hizmetkârlarına sertçe seslendi, “Yemek servisini yapın!” diye ve elindeki içki kadehiyle oyalandı.

Ateş neşeli bir sesle Ferah’a döndü, “Nasılsın karıcım?”

“İyiyim sen?”

“Seni görünce daha iyi oldum.”

“Hıı... İşlerini halledebildin mi?”

“Hallettim canım sıkıntı yok.”

“İyi.”

“Sen neler yaptın?”

Ferah sakince “Hiiç... Evdeydim işte.” diye mırıldandı. Yeni ilişki biçimine alışmaya çalışıyordu. Hala adama karşı nasıl davranacağını bilemiyor, önceki halleriyle şimdiki yeni durum arasında kendi kendisini sorguluyordu.

Yemek servisinden sonra Akif boğazını temizleyip Ferah ve Ateş’e döndü, “Bence siz bir tatile çıkın, baş başa kafa dağıtın. Son olayların

stresini atarsınız, iyi g t n  : tatilinde b l n t l          , nereye, kaç gün isterseniz. Bir ay filan gezin gönlünüzce, balay  hediye  olsun size.” dedi.

Ateş muzip bir g l   attı cevap vermedi. Ferah bir babasına, bir Ateş’e baktı.

Akif tekrarladı, “Zaten Ateş vuruldu u için balay  da yapamam şt n z. Tatil iyi gelir... Herkese!”

Ferah, “Olabilir aslında.” deyince Ateş  a ırd . Kalk p Ferah’ın tepesine dikildi,

“Sen bi gelsene benle.” deyip alt kattaki bir odaya çekti kızı. Kollarından tutup yüzüne heyecanla baktı, “Tatil istiyorsun ve bana söylemiyor-sun? Söyle hemen nereye?”

“Dur yapma...”

“E tatil dedin?” dedi kızın boynuna sokularak.

“Babam  susturmak için dedim. Yani bize hiçbir şekilde kar  masını istemiyorum. Bu çok sinir bozucu.”

“Sen benimle alay mı ediyorsun? Hadi hemen  antam  haz rla  ık yoruz.”

“Nereye Ateş?”

Ateş, Ferah’ın incecik beline sarılıp kızı kendine çekti, “Nereye istersen?”

Ferah başını öte yana çevirdi, “Bilmiyorum. Daha ili kimizin ba  ba a tatil yapma boyutuna gelmediğini düşünüyorum... Yani... Gerek yok!”

Ateş Ferah’  kollarından bırakıp ters ters baktı ve kapıyı  arp p odadan çıktı, homurdanarak salondaki yemek masasına döndü.

“Karar verdiniz mi?” diye sordu Akif.

“Tatil matil yok day ! Biz henüz ili kimizin ba  ba a tatil yapacak boyuta gelmedi ine karar verdik. Belki ben hala koltukta uyumaya devam ederim de!”

“Ne? Ferah!” deyip Akif   keyle Ferah’a dönünce, Ferah Ateş’e,

“Niye bu konuyu ulu orta konu up beni utandır yorsunuz ki?”

Ateş alaycı bir tavırla, “Aa bilakis kar c m, utanması gereken sen değilsin benim!    ay oldu utanç içindeyim! Benim için büyük hezeyan!”

Ferah gözlerinden  im ekler  akararak kalkıp masay  ve salonu h   mla terk etti. Odasına çıkıp kapıyı çarparak kendini içeriye attı, Ateş de pe  nden gelmedi zaten.

Akif, Ateş'e dişlerini sıkı sıkı bakarak, "Ferah haklı... Böyle şeyler ulu orta konuşulmaz. Hem siz de dikkat edin. Gençsiniz heyecanınızı anlıyorum ama... Evde bir sürü çalışan var Ateş... Yani yatak odanızın dışında samimi tavırlar sergilememeye özen gösterin."

Ateş kahkahasını bastırmak için dudaklarını ısırıldı. *(Ama kamera kamera diye tutturan sendin Aaakif! Ferah'a dikkat et de sizi videoya almasın deyip koynumdan çalan, güya açığımı yakalamak için bana tahsis ettiği çalışma odasına gizli kamera koyan sendin! Ne oldu zoruna mı gitti?)*

Sabah giyinip evden çıkmadan önce çalışma odasında bilgisayar başında epey oyalanmıştı. Ferah'ın dikkatini çekecek kadar oyalanınca kız yanına gelmişti. "Naapıyorsun hala çıkmadın mı?" diyerek.

Saygın'a blöf yaptığı kadar olmasa da... Gizli kameranın görüş açısında olacak şekilde Ferah'ı kucaklayıp masaya yatırmış ve ön sevişme kısmını Akif'e izletmişti. Sonrasında evden hemen çıkmaktan vazgeçip her dakika aklını fikrini alan karısını yatak odasına götürmüştü. Sevişmenin tamamı değildi Akif'e verdiği nispet videosu...

"Anlamadım dayı?" dedi saf saf bakarak.

Akif burnundan soluyarak kadehini evirip çevirdi, sağa sola bakındı, "İşte, sağda solda oynaşmayın diyorum! Bir gören duyan olsa ayıp olur. Mahremdir!"

"Allah Allah, öyle bişey yapmadık ki... Zaten şurda epi topu iki gecelik samimiyetimiz var... Neyse tamam. İç güveyi olmam demiştim, girdiğimiz muhabbete bak..." deyip yemekten kalktı.

"Ferah'a bakayım." deyip dördüncü kata çıktı ve önce çalışma odasına uğradı. Gizli kamerayı çaktırmadan kontrol etti. Eski yerinde yoktu. Başka bir yere konulmuş mu diye bakmadı ama sanmıyordu. Akif kendi tuzakına bir daha düşmek ya da sabah gördüklerinin daha çıplak ve daha ileri düzeyini görmek istemezdi.

Ferah'ın yanına gitti, kız masanın üstüne koyduğu çiçek buketinin karşısına bir sandalye çekmiş düşünceli halde buketi bakarak oturuyordu. Ateş hızlı adımlarla odanın içinde gezindi.

Ferah başını ellerinin arasına alıp düşündü *(Neden ruhum daralıyor, neden nefesim kesiliyor şu odanın içinde? Babamın evi oysaki... Hep burada yaşamayı hayal etmiştim! Ama böyle değil... Artık öyle kasvetli ki! Babamla birlikte bu evde yaşayabilmek için duyduğum özlemler öyle geride kalmış ki... Vah vah!)*

Ateş balkonua sığındı ve içine düştü. Sonra gelip karşısına dikildi, “Ne istiyorsun Ferah?” dedi, kızın sıkıntısını anlıyordu.

“Biz? Niye burada yaşıyoruz ki?”

“Baban öyle buyurdu ya? Seni asarsam, kesersem, satarsam filan diye! Yoksa bayılmıyorum!”

“Bana zarar vermeyeceğini anladı artık. Biz buradan gidelim Ateş?”

Ateş hayretle bakakaldı. Gülesi de geldi, ağlayası da... “İkimiz?” dedi şaşkınca zaman kazanmak için. *(Daha Akif’le işim bitmedi ki...)*

“Evet ikimiz. Yani normal insanlar evlenince kendi evlerini kurarlar dimi? İkimiz bu evde daha iyi olmayacağız. Daha kötü belki...”

“Gerçekten istiyor musun?”

Ferah başını sallayarak ayağa kalktı ve Ateş’in karşısına geldi, gözlerine aşık ve hüznü bakişlarla baktı.

Ateş uzanıp çenesine dokundu kızın, “Tamam, ben Akif’i hallederim, sen öyle istiyorsan! Yalnız önce şu tatile çıkalım.” deyip beline sarıldı Ferah’ın.

Ferah gülerken kollarını Ateş’in boynuna doladı ve işveyle alt dudağını ısırdı. “Aslında tam olarak ilişkimizin geldiği nokta bu olabilir.”

“Sen şimdi bana ilişkimizin geldiği boyutu detaylı bi anlat bakayım? Sabah da ilk uçakla güney yarım küreye tropik bi adaya gidelim.”

...

Özel yolcu jetinde yeni yıla gökyüzünde girip şampanya patlatarak yılbaşı akşamında balayı için bir tur şirketi katalogundan çabucak seçtikleri tropik adaya gelmişlerdi.

Ateş yemek masasında hafifçe öne eğilmiş, Ferah’a sıkıntıyla bakarak, “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum Ferah. Yap, teslimim. Ama şunu da bil, ben eğer değişirsem, hayatta kalamam.” diyordu.

Ferah başını eğince yüzüne dökülen bir tutam perçemini eliyle geriye itti, tedirgince kaşları çatıldı, yüzü asıldı. “Her şeyi bırakamaz mısın?”

“Yapma?”

“İstemeye hakkım yok mu Ateş?”

“Ne istiyorsun Ferah?”

“Sıradan bir hayat? İkimiz?”

“Sürekli şartlar koşuyorsun! Merak ettim, her ilişkinde böyle talep kâr mıydın, tavrın bana mı has?”

“Lafı çarpıtma neden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun.” deyip masanın üstünden adamın eline uzanıp sıkıca tuttu Ferah ve ümitle yüzüne baktı.

Ateş dudaklarını kemirerek sağa sola bakındı. “Bak... Daha önce de söyledim sana, biz cepheye doğduk! Kaçamazsın bu savaştan! O uçağa bindiğinde kaçmak için gittin, oldu mu? Olmadı...” Deyip ellerini kızın ellerinden çekip geriye yaslanarak bir sigara yaktı. Sahil tarafına dönüp efkârla üfledi dumanını. (*Asla sıradan olmazdı... Ne Ateş, ne Adsız, ne Yusuf...*)

Ferah bir süre adamı izleyip konuşsun diye bekledi. Konuşması yetmezdi hatta pes etmesi, senin için her şeyden vaz geçerim, demesi gerekirdi. Fakat adam değil vaz geçmek, tek kelime daha etmedi. Kelimeleri içine kaçmış bir cümle fakirinden ümit dilenmek boşunaydı. Pes eden Ferah oldu çünkü kalbinde yeşeren aşkı da tüm inançları gibi tez canlılıkla yoğrulmuştu. Aniden parmaklarını masaya vurdu, “Tamam pes! Tadımız kaçmasın. Konuşulmuyor senle! Hele hayal kurmak imkânsız! Ruhsuz! Kalpsiz! Takılalım... İstedğin buysa...”

“Başka türlüünü bilmiyorum.” (*Ruhsuz değil Adsız’ım ben!*)

“Ah orasını anladık! Yatakta şahanesin ama hiçbir kadına sarılıp uyumamış olman çok ilginç... Neyse tamam, irdelemeyeceğim...”

Ateş gülerek başını sallayıp garsonu çağırdı. Ferah sabah geldikleri bu tropik adanın kokteyllerini çok sevmiştii. Ateş’in elindeki puroya uzandı. Sigara gibi derin bir nefes çekeceğini sanıp öksürünce gülüştüler. Sahildeki yerel restoranda Ferah sarhoş olana kadar içtiler.

“Sarhoşluğun çok feci, bak benim yanımdan başka yerde içki içmeyeceksin Ferah!”

“Emredersin komutanım!”

“Yanında ne kadar içebilirim?”

“İstedğin kadar. Bak nasıl yararlanacam sarhoşluğundan!”

“Ayyy! Garsooon? Kahve lütfen!”

“Hadi yürü.”

“Azıcık nazik ol ya. Tamam, romantik değilsin anladık zorlasan da yakışmaz sana... Şöyle tutma bileğimden, çekiştirip durma beni!”

“Sus bi sus!”

“Niye susacakmışım, tatilde değil miyiz? Ay pardon balayı! Balayı, mmm... Çok egzantirik. Neydi bi film vardı hani, adam hırsızdı kadını

sürekli böyle sinir ediyordu...

Ateş sahilde Ferah'ı aniden kucaklayıp yüzüne fena bir sırtışıla, "O filmi izlemiştim, ıslak matmazel Seyşeller'del" dedi.

"Neee?"

Ateş koşarak beline kadar denize girdi ve Ferah'ı suya attı. Kahkaha atarak sarhoşça çırpınmasını izledi. Ferah öksürerek suda doğruldu.

"Elbisem mahvoldu!" diyerek Ateş'i suya batırmaya çalıştı. Ateş'i deviremeyince eliyle su atarak ıslattı. Çocuklar gibi su savaşı yapıp kahkahalar atarak eğlendiler...

...

Öte yandan İstanbul... Ateş telefonda Nejat ile kısaca konuşup, Akif'in önemli bir silah deposunun yerinin tespit edildiğini öğrendi. "Eyvallah komutan!" deyip kapattı. Akif'in kendisini tatile yollarken arkasından rahat rahat iş çevireceğini bildiği için Nejat ve Emir Timur'u peşine takmıştı. Takip ilk meyvesini vermişti böylece. *(Tatildeyiz diye seni ihmal edecek değiliz ya kayınbaba!)* Akif'e, hava alanına gitmeden önce "Bir ay yokuz" demişti. Akif'in gözleri parıldayarak bakıp ellerini hevesle ovuşturduğunu görmüştü. Rahat olduğunu sansındı, çünkü adam epeydir açık vermiyor, uslu duruyordu. Sabrı kalmamıştı artık bu operasyonda... Ferah ile oynamak midelerini bulandırıyor.

(Akif hapse, Sina Ateş tekrar mezara... Adsız, Zümrüdü-ü Anka gibi küllerinden doğacak ve... Ne olursa olacak... Ferah, psikopat kabadayı Ateş olarak beni sevdiyse, aslında öyle olmadığımı öğrendiğinde hayli hayli sever herhalde? Sevsin yani... Bence! Ben olsam severdim... Düşününce ondan başka da seven yok zaten. Ferah'tan vazgeçmeyeceğim!)

51. Ocak 2019 - Balayı 2 - Seyşeller

"Şimdi şiir bence senin yüzündür
Şimdi benim tahtım senin dizindir
Sevgilim, saadet ikimizindir
Göklerden gelen bir yadigâr gibi"

Sabahattin Ali

Ateş (Öyle bir kokuyor ki boynu, teni... Yemin ederim, asla unutmaya-
cağım...)

Ferah (Tuhaf... Tanıdığım herkesten farklı. Uzaylı! Neden uyumuyor? Nasıl yorgun ya da bitkin düşmüyor? Dört gecedir birlikteyiz iki saatten fazla uyuduğunu görmedim, ben yorgunluktan baygınlık geçirirken adam baykuş gibi gezinip duruyor! Şu fantastik kitaplardaki vampirlere, kurt adamlara, Kripto gezegeninden gelen Süpermen'e, elflere, ölümsüzlere filan inanacak olsam kesinlikle Ateş onlardan biridir derdim!)

Ateş (Ferah bana öyle bakma. Sırrımı senin omuzlarına yük edemem... Hem? Nasıl anlatılır ki, en ağır yük insanın kendini olduğundan farklı göstermeye çalışmasının yüküdür. Bir ömür başkasını taşır sırtında...)

Ferah (Bir gülüşü var gece gibi! Gece gibi derin... Öyle derin ki boğulup gitsem gam değil.)

Ateş (Seni ilk gördüğümde aldık başımıza belayı demiştim! Böyle belaya can feda...)

Ferah (Bir gün aşık diğer gün kalpsiz. Hep böyle çelişkili misindir sen?)

Ateş (Aahh Ferah! Karıncayım ama dağın kederini taşıyorum. Dıştan umursamaz görünüp içten içe çürümek nedir bilir misin? Ölecek kadar bile yokum! Göğsüme kurşun sıksam boşluğu vururum. Bilir misin kaçınıcı gecedir kendi kendime hep seninle konuşuyorum?)

Ferah (Bazı insanlar armağandır bazılarıysa imtihan. Sen benim için hangisi olacaksın Ateş? Aslında ben sana sırtımı yaslayınca kendimi yıkılmaz bir dağa yaslanmış gibi hissettim. Yoksa sen uçurum musun? Ben Leylayım da... Sen Mecnun olur musun?)

Ateş (İmtihan bu ya; balığın gönlü çöle vurulmuş... Gitme Ferah...)

Ferah (Ben dağ gibi bir adam sevmişim ama içindeki volkan dağdan derinmiş. Sonra da yandım diye ağlamak yok! Peşinen kabul... Ama? Alışık değilim böylesine! Öyle çok tecrübeli de sayılmam ama olması gerekenin ne olduğunu biliyorum. En azından bu olmadığını! Kanıma dokunuyor! Her fırsatta sırtını dönüyor. Konuşmuyor. Sır vermiyor. Geçmişini paylaşmıyor. Gelecekle ilgili vaatte bulunmuyor. Sadece 'An'... Evet, yaşadığımız her an çok değerli ve çok özel... Nedense yetmiyor. Sen benim ruhumu aç bıraktıktan sonra kar etmiyor sabahlara kadar arsız sevişmeler... Hayır! Ben memnuniyetsiz değilim... Yetinmeyi bilmez değilim! Ona gel diye yalvarmadım, o geldi beni esir etti. Yanımda yatıp gözüünü kırpmayan adama ağlarken... Aşkından geberirken çok şey istemiyorum. Benim ona tutulduğum kadar tutulmasın tamam! Ama... Sana attığım her adıma uçurum olma be adam!)

Ferah dalgın dalgın kahvaltı masasını toplamaya çalışırken Ateş

sessizce arkasından gçyip, uşganını üstüne katlayıp bükerek çiçeğe benzetmeye çalıştığı bir kâğıt bıraktı. Ferah gülümsedi ve hevesle Ateş'e baktı. Adam omuz silkerek çocukça bir mahcubiyetle, "Açsana?" dedi.

Ferah hevesle açtı çirkin ve yolunmuş bir çiçeğe benzeyen kâğıdı. Bir şiir yazılıydı. El yazısı da epey güzeldi üstelik... Dudaklarını birbirine bastırıp iç geçirerek okudu.

"Sen el kadar bir kadınsındır

Sabahlara kadar beyaz ve kirpikli..." diye başlıyordu mest eden dizeler.

Kocaman gülümseyip kâğıdı avcunda sıktı. "Cemal Süreya..." diye mırıldandı. *(Ne kadar severim üstadın kalemini, dilini... Nerden biliyor? -Ferah, sen prenses uykularındayken adam kitaplığını hatim etti ya! Ahh! Kalbim!)* Aklından az önceki çelişkileri ve isyanları geçti gitti. Teşekkürse gülüşüydü.

Ateş yanına geldi. "Bırak görevliler gelip toplar birazdan." deyip kızı bileğinden tutup çekti. Ferah bileğini nazikçe kıvrarak onun avcundan çekip elini tuttu. "Bak, böyle?" diyerek tavrını düzeltmesi için yol gösterdi.

"Hı?" dedi Ateş tek kaşını çatarak, Ferah adamın gerçekten bir kadınla yoldaş olmayı bilmediğini görüyor, anlıyordu.

Sahile yürüdüler. Ateş kumların üzerinde durup, Ferah'ın beline sarılıp yüzünü kendine çevirdi.

"Mayon içinde mi?"

"Hayır." Ferah uyanıp duş aldıktan sonra üzerine sadece incecik bir askılı elbise geçirmişti.

"Niye giymedin?" deyip etrafa bakındı Ateş. Bulundukları sahil kıyısı da, kiraladığı özel mülke aitti ve etraf çok ıssızdı. Ferah'ın üzerinden elbisesini eteklerinden tutup sıyrıp attı. Kız hayretle bakakaldı, Ateş'ten bu kadar da taşkınlık beklemiyordu doğrusu. Altında minicik bir dantel külotla, ayak bilekleri suyun içinde kalakaldı. Ateş de karşısında çabucak soyundu ve giysilerini kuma attı.

(Yok artık?)

"Yürüüü!"

(Bayıltacak beni! Su da sıcacık ayy!)

Elleriyle göğüslerini kapatıp birkaç adım attı. Su çok sığ idi bu yüzden

bedeninin suya gömülmesi için epey yürüdüler bembeyaz sahilden, turkuaz okyanusa... Derinleşince daldılar. Kimsesiz, ıssız, beyaz kumları, turkuaz renkte berrak sularla buluştuğu cennet köşesi bir koydaydılar.

Yürerken Ferah'i neşeyle izleyen Ateş sordu, "Hiç çıplak yüzdün mü?"

"Hayırdır... Delisin sen!"

"Hoşuna gitti ama?"

"Yani..." deyip iç geçirerek suyun üzerine yatıp kollarını başının üstünde uzatarak kendini bıraktı Ferah. Gözlerini kapattı ve huzuru ciğerlerine derin derin tenneffüs etti. Ateşe başparmağını alt dudağına bastırıp kızın suyun yüzeyinde salınan ve elmas gibi ışıldayan güzel bedenine hayranlıkla baktı. En güzel yeri neresi diye düşündü. Profilden gördüğü sahane minicik burnu ve tatlı kıvrımlı dolgun dudakları ile gamzeli çenesi miydi? Koklarken şuurunu kaybettiği zarif boynu mu? Öpmelere doymadığı pembe uçlu güzel memeleri mi? İncecik beli ve sevimli göbek kıvrımları mı? Uzun sütun bacakları mıydı, karar veremedi...

"Şahane manzara!" dedi. Ferah gülümsedi ama gözlerini açıp ona bakmadı.

Ateş az sonra suyun içinde kızı kucaklayıverdi. İlk kez kavuşuyormuş gibi tutkuyla uzun uzun öpüşüp birbirlerine dolandılar. Ferah'ın altındaki küçücük dantel çamaşır da sıyrılıp atıldı. Tutkulu genç kadın için yeni bir tecrübe daha...

(Kimyamız müthiş! Ona dokunana dek hiç bilmemişim kadınla erkeğin arasındaki muazzam bütünlüğü... Eksikmişim. Beni de uyku tutmaz oldu. Anladım; aşk girince uyku çıkıyormuş yürekten.)

Akşamüzeri Ferah, sahildeki evin bambudan yapılma ve bembeyaz tülleri uçuşan verandasının serinliğinde uzanmış kitap okuyordu. Başını kaldırıp cep telefonuyla duyamayacağı kadar uzakta görüşen Ateşe merakla bakmaya başladı. Kendi telefonunun hattını bu ülkeye ayarlamamıştı bile. Adam kiminle ne konuşuyordu gizli gizli?

Ateş konuşması bitince yanına gelip kendine bir kadeh viski alarak oturdu.

Ferah kokteylini eline aldı. "İyi bir haber galiba?" dedi.

"Hıı. Borsada bir tahvilim vardı da, yükselmiş..."

Ferah omuz silkip kitabına döndü. *(Eminim öyledir!)*

Adamın bakışlarındaki karanlığın tonlarını bile tanır hale gelmişti.

Yüzündeki çizgilerin ifadesini, gülüşündeki alayı, muzipliği ya da neşenin rengini... Ama o kadar... İçinde doludizgin aşklarca ve buna karşılık dağlar kadar şüphelerce deliriyordu.

Ateş aniden yağa kalktı, "Hadi kalk gezelim!"

Ferah kirpiklerinin altından ters ters baktı. *(Diye buyurdu pek nazik! Sevgili hödüğüm!)*

Kitabını elinden bırakıp aldığı derin nefesi sıkıntıyla vererek, "Gezmeye gitmek ister misin karıcım?" diye düzeltti, Ateşe emrivaki tavrından hoşlanmadığını belirterek.

Ateş fena bir sırıtışla boğazını temizleyip daha nazik bir tavırla, "Güzeller güzeli giyinip süslenip bu gece benimle dışarı çıkarlar mı acaba?" dedi.

Ferah ayağa fırladı, "Hiç sormayacaksın sanıyordum! Tabii ki! Bakalım birlikte eğlenebilecek miyiz?"

Ateş kızın ardından bakarken, *(Benim eğlence anlayışım sana uymaz ki... Silah yok, adam dövmek yok, terörist paketlemek, mafya avlamak fiilan... Bilmiyorum eğlenmeyi. Neyse öğretir belki. Ben açık fikirli bir adamım!)*

20 dakika kadar sonra Ferah aşağı indiğinde, onu süper mini bir etek, yüksek topuklu ayakkabılar, taşlı dantelli seksi bir pembe büstiyer giymiş, ıslıl ıslıl makyajlı, dudak parlaticılı, saçları maşalı halde görünce; kendi üstündeki siyah tişört ve şorta surat asarak baktı. Şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Ferah hala avcunda getirdiği altın rengi ıvır zıvrı takıştırırken bir sigara yaktı.

"Yeter vurma öldük!"

Ferah kırıtarak yanına geldi . "Hadi gidip dans edecek bir parti bulalım!"

Ateş, Ferah'ın seksi kırıtişını takip ederken, "Ben dans etmem!" diye homurdandı. *(Yine üstünü başını yırttıracak bana!)*

Ferah *(Odun! Niye şaşıırıyorsam? Tek fiziksel becerisi adam dövmek ve... Ve... Neyse!)*

Kalabalık bir şehre gidip hareketli gece hayatına karıştılar. Ferah bangır bangır popüler müzik çalan ünlü bir kulübe girmek istedi. Ateşe nispet olsun diye peş peşe kadehleri içip dansa kalktı. Canlı Dj performansı vardı ve müşterilerin çoğu Avrupalı genç turistlerdi. Herkes deli gibi içip şoursuzca dans ederken Ateş bir köşede sıkıntıyla oturup içti ve Ferah'ın

eğlenmesini bekledi. Ferah piyete kendi yaşlarında Avrupa'da bir kız arkadaşına katıldı. Kızlardan birinin kulağına, "Selam size kardeşlerim mayın?" diye dans etmeyi sevmiyor u yüzden yalnızım." dedi.

Kız, Ferah'ın işaret ettiği masaya baktı. Gözleri parlayarak, "Bu genç adam bir süper model filan mı?"

"Yok, şey... Rap sanatçısı! Türkiye'de epey ünlü sayılır."

"Çok seksi! Şanslısın!"

"Aslında şanslı olan o! Dans etmeyi bile bilmeyen bir odunla evlenmişim! Rapleri de hep eleştiri, isyan ve diss tarzında çok sıkıcı!"

Kızlar kahkahalarla güldü ve "Bize katıl." dediler.

Ferah için için kahkahalar atarak Ateş'e göz süzdü. Ateş ise aldığı eğitimlerle beden dilini epey iyi bildiği için Ferah'ın bir yaramazlıklar çevirdiğini anlamıştı. İç geçirerek seyredip içti. Biraz telefonunu kurcaladı. Bir ara masaya gelip 'tanışalım mı?' diyen Brezilyalı bir esmer güzeline parmağındaki altın alyansı gösterdi, dans eden Ferah'ı işaret edip başından çabucak savdı. Ferah'ın gözü üstündeydi zaten. Kızı yolladığını görüp adama karşıdan öpücük attı.

Ferah da o gece en az Ateş kadar dikkat çekiyordu. Güzelliğini ve kıvrak dansını fark eden çapkınların markajındaydı ki Ateş dişlerini sıkarak, (Sabret! Buralarda kimseyi dövmek yok! Eğleniyor çocuklar!) diye diye kendini telkin etti. Ta ki Ferah bir ara kendine yeni içki almaya bara gidene kadar. Peşine sarışın oğlanın biri takılmıştı. Ferah barda umursamazca olduğu yerde sallanmaya devam ederken yanına yanaşanının farkında değildi. Kendisine yanaşanının omzunun dibinde beliren psikopat kocasının da! Olduğu yerde dans edip şarkıyı mırıldanıyordu.

Ateş genç adamın omzuna dokundu, "Şu pembe bluzlu fıstığa mı bakıyorsun?"

"Evet."

"O benim karım dostum. Uza burdan!" dedi sakince. Genç adam mahcup bir tavırla geri çekilip özür dileyerek uzaklaştı da Ateş balayında olay çıkarıp kafa kırmaktan kurtuldu.

Ferah olanları fark etmiş kendisine kocaman açtığı yeşil gözleriyle şaşkın şaşkın bakıyordu. Durumu anlamış ve Ateş'ten beklenmeyecek sakinliğine şaşırmıştı. Gülerek boynuna sarıldı, "Aferin sana." dedi işveye göz süzerek.

Ateş gözlerini devirdi. Birlikte sigara içmek ve temiz hava almak için

bir balkona çıktılar.

“Sıkıldın mı?” diye sordu Ferah.

“Yoo, seni izliyorum. Güzel manzara! Atanamayan Mezdeke demiş miydim? Evde de oynatacam seni!”

“Güzel dans ettiğimi söylemeye çalışıyorsun anladığımı kadarıyla ama iltifat öyle edilmez.”

Ateş güldü. Ferah tekrar içeri dönerken, “Sıkılırsan söyle?” dedi.

“Eğlenmene bak güzelim.” (*Ah neler yapacam sana zilli!*)

Ferah pistte kıvrak olduğu kadar stil sahibi ve seksiydi. Sadece mekandaki erkeklerin değil, kadınların bile nefesini kesiyordu büyüleyici güzelliği ve estirdiği rüzgarla. Ateş bir an gözlerini yumdu. Havayı koklar gibi düşündü. Anın tadına vardı. Ferah'ın hissettirdiği hiçbir şeyi unutmamalıydı!

*(Güzel olan o mu? Bu duygu mu? Benim ilk kez birini böyle sahip-
nişim mi? O kadar yabancıyım ki bu hislere, anlamlandıramıyorum... Tek
bildiğim; O benim kadınımdır! Ve öyle kalacak!)*

Ferah “Ayy çok yoruldu. Galiba beni eve sen taşıyacaksın.” deyip gülerek Ateş'in yanına oturdu. Kıkır kıkır gülüp duruyordu. Son bir kadeh daha içki istedi. Nefes nefese kalmış, terlemiş ve pembe beyaz teni kızarmıştı. Elleriyle kendine rüzgâr yaptı.

“Uzun zamandır böyle dağıtmamıştım!”

“Eğlenmene sevindim.”

“Sağ ol.” deyip kadeh kaldırdı Ferah, “Her şey için!” Başını Ateş'in omzuna yasladı. Çok sarhoştı. Bir eli adamın avcunda kendini dinledi, hislerini dinledi, içinden kahkahalar atıp zıplamak geliyordu. Zamanı durdurmak istedi.

Öpüşe koklaşa eve döndüklerinde neredeyse sabah oluyordu. Ferah biraz açılmış olsa da hala alkolün epey etkisindeydi. Kendisini kucaklayan Ateş'in kollarından ve dudaklarından nefes nefese ayrılıp, “Dur bi?” dedi.

“Hayır!” dedi adam onu çabucak soyup kollarına almak için sabırsızdı. Ferah onun ellerini tutup durdurdu, “Ateş dur...”

Ateş durup şaşkınca kızın alev alev yanan yeşil gözlerine baktı. Ferah parmaklarını parmaklarının arasından geçirerek ellerini tutmuştu ve yatağın ucunda dikiliyorlardı. Ateş'le yer değiştirip onu yatağa itti. “Böyle...” diye arzuyla fısıldayıp kucağına çıktı. “Sen bana itaat edeceksin!”

Ateş çapkın bir gülüş atıp “Hı?” dedi.

Ferah onun tişörtünü bedeninden sıyırdı, “Evet. Teslim ol bana. Bırak kendini... Kontrolünü bırak.”

“Daha ne istiyorsun Ferah?” diye hırıltıyla soluyarak parmaklarını kızın ensesindeki saçların arasına geçirdi.

Ferah dudak bükerek, “Biliyorsun?” dedi.

İlişkinin her anında adam baskındı. Ferah, daha farklı olsun istiyordu, daha ait, daha sahip, daha aşkla! Ateş Ferah’ı dakikalarca baştan aşağı öpücüklere boğup baştan çıkarsa da kızın kendisini uyarmasına ve üstte olmasına izin vermiyor, her dakikayı yönetip patronculuk oynuyordu. Ferah bir kez olsun bu zinciri kırmanın peşindeydi. Ve kırdı... Ateş’in dudakları, boynunda bulduğu bir noktayla oyalanırken “En heyecanlı yerinde beni kucaklayıp yatağa devirmek yok!” dedi.

Ateş bir kahkaha attı. “Söz vermiyorum.”

Ferah çenesinden sertçe tutup yüzüne eğildi, “Bağlarım seni!”

“Dene bakalım!”

“Mmm... Hayır ellerini seviyorum. Bir kez bana bırak kendini.”

Ateş sabırsızca derin bir nefes alıp yastığa uzandı ve gözlerini kapattı. (*Bırakalım bakalım...*) Ferah’ın kedi gibi kıvrak ve baştan çıkaran oynasını dinledi, soluğu ve nabızı hızlandı, sabırsızlandı. Kızı yatağa devirip bir yerlerini ısırmakla ilgili düşüncesini bastırdı. Ferah’ı her zaman böyle özgürlüğünü ve kraliçeliğini ilan etmiş bulamazdı nasılsa. (*Tadını çıkarmalı! Deliriyorum ama... Acısını da çıkarırım! Sonra!*)

Hiçbir kadının önünde böyle kurbanlık koyun gibi yatıp akıbetini beklememişti. Bunun eğlencesine varıp kendini ağırdan satan Ferah’a, “Hadi!” diye homurdandı ki Ferah zaten bunu bekliyordu.

Kıkır kıkır gülererek “Ne hadi?” dedi, Ateş’in kendisini çıldırttığı anlarda yaptığı gibi...

Ateş kızı yatağa devirmek için belinden kavrayınca Ferah hemen, “Hayır!” diye karşı çıktı. Ateş’in ellerini tutarak kucağına yerleşti ve önce ağır ağır sonra gittikçe artan bir ritimle onunla sevişti. Çok sürmedi adamın adını haykırarak kendini yakıcı zevkin doruğuna bırakması, çözülmesi, dağılıp tatmine ulaşması. Ateş’i de kendisiyle birlikte bir uçurumdan yuvarlanır gibi derinlere çekmesi... Soluk soluğa ve çarpıntılar halinde Ateş’in omzuna yattı. Ateş terli bedenine sıkıca sarılıp öptü onu.

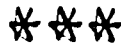
Ferah azıcık uyuşmuş gözlerini baktı, "Benimle uyu. Benimle uyan. Benimle yan, sön, dağıl, toparlan. Benim olduğum kadar ruhunla, bedenle, kalbinle teslim ol. Ve sonsuza dek benimle kal."

Ateş, kollarındaki ilaheye tutkudan başı dönerek baktı. Yer ayaklarının altından kayıyor, aksini düşünmek istese gök üstüne yıkılacak gibi oluyordu. Yutkundu. Cevap veremedi. Ferah tekrar omzuna yattı, kollarıyla bacaklarıyla sımsıkı sarıldı.

"Hep bir şeyler istiyorsun?" dedi Ateş az sonra.

"Çok aşığım da ondan!"

Ateş cevaben dudaklarını dudaklarıyla kapattı Ferah'ın ve ilk maçın rövanşı için kızı yatağa devirdi. Daha uyumaya niyeti yoktu.

Sabah... Ferah Ateş'i ilk kez uyurken izlemenin keyfine vardı. Uyandığında adamı yanında uyur vaziyette bulunca ses çıkarmamak için şaşkınlıkla eliyle ağzını kapattı. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü, içinden zafer çığlıkları attı.

(Allah'ım öyle güzel ki! Nasıl özenerek yarattın? Şu kaşa, kirpiğe, şu suratın yakışıklılığına bak! Adamın sakalları bile güzel! Bayılıyorum sersemle! Ateş Reyiiiiiz benimsin! Ay hemen uyanmasın n olur.)

İstanbul'da aynı odada ayrı yatarken, Ateş'in ne zaman uyuyup ne zaman uyandığını bile anlamıyordu Ferah. Bazen hiç uyumadığını zannediyordu. Vampirlik alameti de yoktu üstelik güneşe filan çıkabiliyordu, gözleri önünde vurulmuş, kanamıştı! Bir tek hastanede gözleri kapalı görmüştü adamı ve böylece onun da etten kemikten bir insan olduğuna inanmıştı. Bir de nasılsa çok sarhoş halde eve gelip şampanya şişesini başına diktiği o gece kucağına başını yaslayıp bir iki saat sızmıştı da, Ferah başını bir yastığa yaslayıp kıpırdamadan uyumuş ve uyandığında yine adamı ortalarda görememişti. Birlikte oldukları diğer beş gecedен beri, Ateş Ferah'ı uyutup sigara içiyor, geziniyor, kitap karıştırıyor, bir aralık iki üç saat kestirip yine Ferah'tan önce uyanıp güne başlıyordu. Ferah derin uyuyordu ve uykusunda pek uyanmıyor, sesleri de algılamıyordu. Saate baktı, eve geleli ancak üç saat olmuştu. Hala çok uykusu olmasına rağmen çok çışı geldiği için mecburen uyanmış ve yakalamıştı uyuyan güzelini! *(Eh o kadar içersen Ferah!)*

Ateş'in yumuk gözlerini ve yok gibi nefes alışverişini keyifle biraz

izledikten sonra dayanamayıp tuvalete gitti. Döndüğünde Ferah ayakta idi. (Elbette! Üst yaa!)

"Günaydın."

"Günaydın güzelim."

Ferah öyle tatlı gülümsüyordu ki Ateş sordu, "Ne var?"

"Uyuyordun! Daha ne olsun!"

Ateş irkilmiş gibi elini boynuna götürdü hemen, "Boğazından mı kumda!"

Ferah kahkaha attı. "Hemen lafı çevir gıcık!" deyip sokakta ve Ferah Ateş'in göğsüne yaslayıp esnedi, "Ben biraz daha uyuyacağım gelene."

Ateş, "Acıktım ben!"

"Ya iki saat uykuyla nasıl yaşıyorsun?"

"Ben sana iki lokma yemekle bütün gün nasıl aç yaşıyorsun diyor muyum?"

"Laf cambazı... Öğlen uyandırırısın beni." deyip esneyerek yatağa dündü ve Ateş'in kalktığı yastığa sarılıp yüzünü gömerek hemen uykuya daldı.

Uyandığında Ateş başucundaydı ve gözünü kırpmadan kendisine bakiyordu. Uyku mahmuru gözlerini kırptırdı. Ateş ona gülümseyip, saçlarına uzandı, hafifçe okşadı.

Bazı adamlar sevdiğini söyleyemezdi mesela. Uyurken seyrederdi kadını... Başında üç beş nöbetleri tutardı onun askeriymiş gibi... Bazı adamlar, rüzgâr bile aralarından geçmesin isterdi, sır olmasın, her şey en derin, en saf ve masum anıyla fosilleşsin, tarihe gömülü kalsın...

Ferah kalkıp Ateş'in kucağına sokuldu ve kollarını boynuna dolayıp sarıldı, erkeksi ferah kokusunu içine çekti. Ateş "Bir şeyler ye artık" diye ne kadar bir süre öylece kaldı.

Ferah tamam deyip çabucak yıkanıp üstünde bornozla kahvaltaya oturdu. Tropik meyvelere uzandı "Çok acıktım!"

Ateş kahve içip Ferah'ın yemeğini bitirmesini bekledi. Ferah kahvesini bitirip kendisine makineden kahve alırken verandada bir sigara yaktı.

"Ferah giyin ve verandaya gel. Sana anlatmam gereken bir şey var. Önemli." dedi.

10. Bölüm

52. Mayıs 1990 – Ersoy – Ankara

*“Mutlu aileler birbirine benzerler,
Her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır.”*

Tolstoy

Genç adam, zeki kara gözlerini etrafta aceleyle gezdirerek “Seni aradılar mı? Buluştuğumuzu öğrenmişler mi?” dedi. Öne doğru eğilerek oturup geniş omuzlarını dikleştirdi ve kadının yüzüne merakla bakmaya başladı.

Kadın güzel dudaklarını birbirine bastırarak sıkıntıyla başını salladı. “Her an takip ediliyor olabiliriz... Ne yapacağız?”

“Sistemlerinin bir açığını bulacağız ki mutlaka vardır. Çayını iç.” diye buyurup kendi ince belli çay bardağını eline alıp ağır ağır yudumlayarak düşünmeye koyuldu.

Kadın, karşısındaki özgüvenden ibaret yakışıklı adama hayretle baktı. Üçüncü defa gizli saklı buluşmuşlardı. Ortak çocukları için bir şeyler yapmaya karar vermişlerdi. Ersoy, gerçekten zeki ve bilgili olduğu kadar cin fikirliydi ve Ülkü’nün onu dinlemekten başka çaresi yoktu.

Teşkilata göre Adsız, yetimhaneye göre Civan, Ersoy’a göre Cem, Ülkü’ye göre Yusuf oğlan, dört buçuk yaşındaydı ve birinci sınıfa gidiyordu. Ülkü oğlunun sınıf öğretmeni idi. Emekli milletvekili ve eski bakanlardan olan babası Hacı İsmail Kortürk’ün işlerindeki hatırlı tanıdıklarını aracı koymasıyla oğlunun okuluna atanmıştı. Babası, Ülkü’nün yaptığı şeyi asla anlamamış ve onaylamamıştı ama kızının gece gündüz yalvarmalarına ve televizyonlara çıkar ilan ederim tehdidine dayanamayıp, öğretmeni olmakla yetinmesi koşuluyla ufak bir yardımda bulunmuştu. Ama Ülkü bununla yetinmeyecekti.

Ülkü ve Ersoy, Proje-10’a gönüllü olmuşlardı fakat sonunun böyle olacağını bilmiyorlardı. İkisine de farklı yalanlar söylenmişti. Ural Hoca,

Ersoy'u, sperm bağışına ikna etmek için günlerce 22. defterdeki Çocuğu testilata gönüllü bir aileye vereceğiz. Pedagog deneyiminde iyi eğitimli ve iyi huylu bir koruyucu anne babası olacak. Sekiz dokuz yaşlarına gelip akli erdiğinde öz anne babası ve yaradılışı hakkında bilgilendirilecek. Dilersen akrabası veya koruyucu aile gibi gelip görebilir, çocuğunu kardeşleriyle tanıştırebilirsin.' demişti. Ersoy'a sakıncalı bir fikir gibi gelmemiştir. Zaten her zaman idealist ve mükemmeliyetçi biriydi. Devletin bu projeye sunduğu bütçe ve imkânlardan çok etkilenmişti. Her bir çocuğun eğitimine milyarlarca liralık fon ayrılmıştı ve bu fonlar hayat boyu eğitim ve refah garantisi sunuyordu. Çağın çok üzerinde eğitimler verilecekti. 20-30 kişiden oluşan ekibin içinde profesörler, akademisyenler, uzmanlar bulunuyordu. Yaratılacak en harika çocuğun babası olma fikri gururunu okşamıştı. İleriye dönük muhteşem bir insan yatırımı olarak görmüştü...

Ural Hoca'nın, Ülkü'yü ikna etmesi ise aylar sürmüştü. Ülkü henüz 24 yaşında üniversiteden yeni mezun, mesleğini ve çocukları çok seven bir ilkokul öğretmeniydi. Bursalı çok zengin bir aileden geliyordu. Annesi de babası da ağa çocuklarıydı ve epey varlıklıydılar. Babası yıllarca milletvekilliği hatta bir dönem Tarım Bakanlığı yapmıştı. Ülkü'nün hayatı kusursuzdu. Belki de bu kusursuz düzen içinde fikri çelinmişti. Ural Hoca *'Devletin ve milletin için şerefli bir görev vereceğim sana! Adına layık mısın görelim Ülkü öğretmen?'* diyerek damardan girmişti. Vatanperverlik duygularını sömürüp, idealist yanından çokça dem vurup, aylarca gidip gelmiş; *'İlla seni istiyorum Ülkü!'* diye tutturmuştu.

Genç kadının güzelliği, zarafeti, zekâsı, görgüsü, bilgisi, yetenekleri, çalışkanlığı, disiplini, özverisi, ailesinin asaleti tam da Hoca'nın aradığı özelliklerdi. Hevesle Ülkü'nün projeye katılımını bekliyordu. Proje-10 başlamış hatta birkaç gönüllü kadının hamileliği bile epey ilerlemişti. Ersoy'u ise Ülkü için bekletmişti.

Ülkü, *'Sana eş bulduk, evlen, doğur ama çocuğunu biz eğiteceğiz, bize çalışacak deseniz tamam ama Hocam? Bir deneyden söz ediyorsunuz? Ben buna razı gelemem, vicdanım elvermez. Kimden olduğunu bile bilmeden bir gebelik yaşayamam. Sonra doğurduğum bebeği size veremem. Ben anınelik etmek isterim, bağlanırım!'* demişti.

Sonra Ural Hoca, Ülkü'yü Ersoy ile tanıştırmıştı ve Ersoy genç kadını ikna etmişti. Yakışıklı, havalı, ukala binbaşıyla bir restoranda buluşup yemek yemiş ve iki saat sohbet etmişlerdi. Erkekler konusunda tecrübesiz olan, içine kapanık Ülkü, adamın karizmasından ve emrivaki konuşma

tavrından çok etkilenmişti. O zaman henüz Kurmay Yüzbaşı olan, 36 yaşındaki, savaş uçağı pilotu ve uçak mühendisi olan zeki, uzun boylu, esmer, çok yakışıklı ve çok etkileyici konuşan adamın anlattıklarını ancak başını sallayarak dinleyip hak vermişti.

Ersoy bir eli havada açık bir şekilde; *'Zaten çocuk doğurduğunu kimse bilmeyecek. Ailene yurt dışı eğitimi diye söylersin. Dokuz on ay kimseyle görüşmeyeceksin. Sonra da bebeği senden hemen alacaklar, iyi bir koruyucu aileye verecekler. Biz de çocuk dokuz on yaşına gelene kadar akraba veya ziyaretçi olarak görüşeceğiz. Sonra Proje-10 tüm ülkeye ilan edilecek zaten. Onuncu yılda her şey açığa çıkacak. Sadece sen bakmayacaksın ama çocuğa senden benden bile iyi bakılacak. Bu tarihin en kapsamlı asker yetiştirme projesi. Düşünsene biz de bu çok ulvi amacın parçası olacağız? Bu şansı tepme Ülkü, sen bu şerefe layık görüldüğün için kendini şanslı say! İleride evladımızın kahramanlıklarıyla ne gurur duyacağımızı bir düşün?'* demişti. Ülkü, ilk tanıştıkları gün evine, nasıl evet dediğini bile anlamadan dönmüştü.

Önceleri Ersoy'a karşı içi öfke doluydu, acısının ve kandırılmasının sorumlusu olarak onu görmüştü. Sonraları teşkilat verdiği sözleri tutmadıkça ortak kararda birleşmişlerdi;

'Hata yaptık! Düzelteceğiz!'

Oğlunu doğurduğu gün, kucağında sadece birkaç saat kalmasma ve emzirmesine izin verip, sonra vahşice koparıp almışlardı. Ülkü daha o gün pişman olmuştu. Lohusa haliyle ortalığı birbirine katmıştı.

"Bebeğimi verin! Vermem kimseye! O benim oğlum! Yusuf'umu verin! Annem, güzel oğlum... Yusuuuuuuuuff! Vicdansızlar! Annesiyim ben onun! Çocuğumu benden çalamazsınız hırsızlar, caniler! Verin benim bebeğimi! Ben bakayım, ben büyüteyim sonra istediğiniz okula verin, ne isterseniz olsun ama ben büyüteyim! Nolur bana verin bebeğimi!"

Anneliği tadınca, bu en derin aşkın öyle hemencecik vazgeçilebilecek veya türlü mantık kisveleriyle unutturulacak şey olmadığını anlamıştı. Daha karnı şişmeye başladığında kara kara düşünür dururdu, nasıl verecekti? Ama her gün gider görür, avuturdu kendini... Öyle olur sanmıştı! Ama bebeğinin yüzünü görür görmez, kokusunu alır almaz anneliğin asla bir pazarlık konusu olamayacağını anladı. Nafile... 20 sayfalık ağır hükümleri olan bir anlaşmaya imza atmıştı. Çocuğu şimdi kendisinin değil, devletindi...

"Ne yapacağız Ersoy?" dedi tekrar içi kopkoyu bir ıstırapla dolup

buğurak, Öteli'lik bu adamla üçra köşelerde gizli saklı buluştuğu, fena işlere kalkıştığı yetmezmiş gibi uzun uzun oturup konuşmayı istemiyordu. Ersoy'un varlığında, Ülkü'yü, fazlasıyla tedirgin eden bir şey vardı. Adamın lankışları da sözleri de kalbine mızrak gibi batıyordu. Genç ve yaralı Ülkü aradığını haklıken imkânsızlıklardan kendince imkânlar beğeniyordu. Haklıken anlıyordu ki, onu hiç görmese, hiç tanımasa veya o gözünü içine böyle bakmasa Ülkü, bu işe hiç kalkışmazdı. Akıl karı olmayan ve başka biri teklif etse gidip karakola şikayet etmeyi düşüneceği bir suçla tipip tipip ortak oluvermişti. Bu nasıl bir bela, bu nasıl bir adamdı böyle, anlamıyor, zamanı geri döndürmek ve onu hiç görmemiş olmayı dilemekten başka çare üretemiyordu.

"Çocuğu kaçıracamız!" dedi Ersoy. Ülkü'nün aksine olanca kendinden emlin kararlılığı ile.

Ülkü, "Hiiii!" ederken korkuyla ellerini ağzına kapadı, duyduğu en feci şey buymuş gibi gözleri kocaman açılarak bakakaldı.

Ersoy içinse tuhaf olan kadının şaşkınlığıydı. Bir kahkaha attı. "Oğlumu istiyorum diyen sen değil miydin Ülkü? Yusuf Cem'i yetimhaneden kaçıracamız, başka yolu yok. Ben her şeyi düşündüm. Okuldan veya yetimhaneden sen zaten çocuğu bir şekilde çıkarırsın. Asıl mesele oradan sonra başlıyor! Türkiye'de bir hayat kurmamız imkânsız. Cem'e? Yani ikimize. Norveç'te ablam var demiştin ya, onunla görüştüm. Eniştem Türk konsolosluğunda ataşe, birçok parlamenter tanıdığı var. Siyasi sığınmacı olmanızı sağlayacak özel izin çıkartmak için görüşmelere başladı. Aynı zamanda da biz, TC hükümetine karşı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine dava açacağız. Bu sürede siz Norveç'te sığınmacı olacaksınız. Sonunda MİT ile uzlaşabilirsek memlekete dönersiniz. Yoksa Cem oğlum gurbet elde büyür gider, en azından anasının elinde... En büyük sorun, oğlanla seni yurt dışına çıkartmak. Şeytan diyor kaçırsın bizim üsteki uçaklardan birini!"

"Ersoy delirdin mi? Arkanda resmi iznin olmadan uçakla başka ülkelerin hava sahasına giriş yapmak korsanlıktır ve hatta uçağı bile vurup düşürebilirler demiştin?"

"Bir yolu bulunur bulunur da... Ben de geri dönemem! Birimizin evli ve çocuklu, birimizin bekâr seçilmesinin sebebi de buydu, beni bağlayan bir ailem var. Ural'ın öngörülerini şimdi çok iyi anlıyorum! Bir evladımı kurtarmak için diğer ikisinden nasıl vazgeçeyim? Ülkü? Benden sana abi nasihatı diyeceğim ama tuhaf olacak, sonuçta hiçbir ilişkimiz olmasa da

ortak bir evladımız var... Neyse, aklın varsa başka çocuk sahibi olma. Evlat demek, vicdan azabı demek...”

Ülkü yutkunarak başını salladı ve bakışlarını ince beyaz parmaklarına eğdi.

Ersoy bir sigara yaktı. “Yine başladım şu merete! Sen kullanmıyorsun dimi?”

“Verir misin bir tane?”

“Bir tane al ama başlama ha! Daha oğlumuzu yanına alıp büyüteceksin, kötü örnek olmak yok!”

Ülkü dayanamayıp güldü bu sözlere ve hemen gözleri doldu. Sigarayı, titreyen ince beyaz parmaklarının arasında zar zor yakıp derin bir nefes çekti.

“Ona kavuşayım hele! Her şeyden vazgeçerim tek oğlum yanımda olsun!”

“Olacak!”

“Çok pişmanım... Ölesiyel! Böyle büyük bir acı yok! Tamam diyorum, buna da şükür, oğlum sağ salim hayatta, evladını toprağa koyan analar ne yapsın? Ama bu ıstırap çok başka... Pişmanlık, vicdan azabı... Biz bu suça nasıl karıştık? Nasıl?”

“Kendini harap etme, olan oldu. Ural Hoca benim bile beynimi yıka-dıysa, senin gibi saf kızı hayli hayli avlayacak çapta bir adam!”

(Beni küçümsüyor. Kendini yüceltiyor. Gerçi aptallıklarımız konusunda haksız da sayılmaz. Yine de bu kadar kibir hoş değil, kırıcı!) diye düşündü fakat ses çıkarmadı Ülkü. Ersoy ile işbirliği yaptığından beri en azından bir umudu vardı.

Ülkü’nün sessizliğine aldırmadan Ersoy devam etti, “Biz yanlış yaptık. Şimdi kandırıldık, böyle anlaşılmamıştık demek boşuna! Başta idealistçe görünen şey şimdi gözüme mide bulandırıcı geliyor! Biz kendi isteğimizle anne baba olduk, bir insan peyda ettik, hayattayız, iyiyiz, işimiz gücümüz her şeyimiz var, akli dengemiz yerinde ama çocuğumuza biz bakmıyoruz, bir yetimhanede Adsız çocuk diye tutuluyor! MİT’e ajan olacakmış? Kim bilir ne biçim deneysel işkencelere maruz kalacak! Kobay maymunu mu bu? Onu oradan alacağım Ülkü! Sana yemin ederim canım pahasına olsa alacağım! Sen büyüteceksin oğlumuzu! Zararın neresinden dönülse kar-dır.”

“Yusuf’um daha çok küçük, unuttur. Unuttururum... Sarar sarmalarım,

koynumdan ayırmam... Yaralarını sevgimle sararım. Karanlıkta çok korkuyormuş... Yetimhanenin bodrumuna kapatmışlar... Her gece...

"Ne zaman?" diye gözleri dehşetle parlayan Ersoy masanın kenarlarını hiddetle kavrayıp öne atıldı.

"Geçen yıl... Daha çok küçük!" deyip hıçkırıklara boğuldu kadın. ve kollarıyla başını sararak masaya kapandı. Omuzları sarsıla sarsıla ağladı.

Yetimhanede samimi olup uzun uzun sohbet ettiği hademelerden biri sohbet sırasında ağzından kaçırmıştı. Daha doğrusu Ülkü, kadının ağzından incelikle lafı almıştı, Ersoy'a hademeyle arasında geçen konuşmayı anlattı;

-Sizin de işiniz zor bacım, bunca çocuğun yedirmesi, içirmesi, giydirmesi, uyutması, ağlaması, susturması ne çok iş! Hele ağlamaya başladılar mı susturana kadar insanın sinirleri harap oluyor?' diye sohbe başlamıştı da, iş yorgunluğundan harap olmuş hademe kadın ağzından kaçırmıştı.

-Sen okumuş kadınsın anlıyorsun insan halinden bacım! Ağlayan çocuk dedin mi vallahi tüylerim diken diken oluyor! Hele senin öğrencin olan şu fırlama Civan yok mu?' yaka silktilti.

-Ne olmuş Civan'a?

-Gece olunca ışıklar sönmeyecek diye kıyameti koparırdı, ne ağlamak, sesi kısılana kadar feryat etmek! Sonra biri geldi, dediler ki Üniversitesi Hocasıymış, psikolojik bilmem neciymiş filan... Civan'ı aldı, her gece sesi kesilene kadar bodrumda zifiri karanlığa kapattı, gitti. Eyvah dedik, gül gibi çocuk aklını kaçırarak, feryadının acılığından durulmuyor, öne atıldım, çıkarayım günahdır, dedim; seni kovarız dediler. Kekeme kalır dedim, dinletemedim. Ne yapıp ettilerse Civan oğlanı oradan delirtmeden çıkardılar, ne karanlık korkusu kalmıştı ne ağlaması... Kesin gece altına yapar dedik, yapmadı. Çok dirayetli evlatmış! Yalnız sonrasında... Bir şey oldu çocuğa, olmadı değil...'

-Ne oldu?'

-Hırçınlaştı. Vur eli edindi, büyük küçük herkese pata küte girişmeye başladı. Saldırganlaştı, çatı, duvar, kapı tepelerinden inmez oldu. Bir an yerinde durmaz oldu...'

Dahasını da anlatmıştı hademe Saniye... Ülkü her sözü kalbine kazı-mıştı. Oğlunu daha dört yaşında bir canavara dönüştürmek istediklerini anlamıştı.

Her an soğukkanlı olan ve Ülkü'nün ağlayıp durmasını biraz

küçümseyerek izleyen Ersoy'un uyuşuklarının etkisiyle sarsılmıştı. Yüzünü kııştırdı. Bir an nefes alamadı. Kalkıp gitmeyi düşündü. O yetimhaneyi basmayı! Beylik tabancası cebindeydi, bir kişiyi rehin alsa yeterdi yetkilileri ve gazetecileri meydana toplamaya. O zaman her şeyi herkese anlatırdı, Proje-10 lanetini! Verin çocuğumu diye isyan etmek, bir babanın en haklı haykırışı değilse neydi? Bu fikri ikinci plana attı. Üçüncü plana hatta... Keşke başa alsaydı, belki bir şansları olurdu... Ama Ersoy oğlanı kaçırmayı kafaya koymuştu. Madem güzellikle vermiyordular...

Oturlurken Ersoy'un karısı Sevim aniden masanın başında belirdi. Kocasının son zamanlardaki tuhaflığından şüphelenip takip ettirmek için peşine adam takmıştı. Sonunda kocasının ücra çay bahçelerinde genç bir kızla buluştuğunu haber alınca suçüstü yapmaya gelmişti ki Ersoy inkâr edemesindi...

"Ersoy kim bu kadın derhal hesap ver!" Diye bağırdı.

Ersoy ayağa kalkıp karısını kolundan sertçe tutup çekiştirdi, "Sevim bu ne tavrı Allah aşkına?"

"Sen mi bana soruyorsun Ersoy Bey? Bu kadın kimse, gizli gizli telefonlaşıp buluşuyorsun! Çoluğundan çocuğundan da mı utanman yok? Sen de bana bak hanım! Bu adam on senedir benim kocamdır, iki tane de evladımız var! Bekar adam mı kalmadı da evli çocuklu adamla fingir diyorsun? Tüh size!"

"Sevim sus! Ayıp ediyorsun, öyle bir şey yok!"

"Nasıl bir şey varmış? Gözüme mi inanayım sana mı? İş arkadaşın değil herhalde bu kibar hanım! Yazıklar olsun onca yıllık emeğime! Benden gencini bulmuş, köşe bucak flört ediyorsun! Boyun posun devrilsin Ersoy!"

Ersoy kadını susturup uzaklaştırmaya ikna edemedi. Sevim aldatıldığını düşünmenin öfkesiyle daha ağır kelimeler kullanmaya, bağırp hakaret etmeye başladı. Ersoy sonunda kadının yüzüne tokadı bastı.

Bu tokat, on yıllık karısıyla evliliğinin bitiş sebebi oldu. Aldatıldığını emin olan ve kocasından makul bir açıklama alamayan Sevim, bu yabancı, üstelik kendisinin üstüne koklanan bir gül olduğunu sandığı kadının önünde tokat yemeyi asla hazmedecek biri değildi. O gün derhal karakola gidip kocası ve sevgilisi hakkında şikâyetçi oldu, boşanma davası açtı

Zaten Ersoy da, severek evlendiği kadının çocukları doğduktan sonra huyunun çok değiştiğini, geçimsiz biri olduğunu düşünüyordu ve

sevgisini yitirmisti. Karşısında daha genç, daha güzel, daha kendisine göre
bulduğu Ülkü'yle geçirdiği kısa vakitlerde, genç kadının zarafeti ve sa-
nımlığı Ersoy'u da etkisi altına almıştı.

53. Ocak 2019 - Balayı 3 - Bali

"Gönül, her an sevdiğimin kapısında ol,
Her istediğini onda ara, onda bul.
Aşk tavlasında hileye kaçma kallesçe,
Koy canını ortaya, soyulursan soyul."

Ömer Hayyam

"Ferah, ben..." diye başladı.

(Ben Sina! Kahrolası Ateş! Lanet olası Taranoğlu! Falan değilim! Değir-
lim! Değilim! Milli İstihbarat Teşkilatının yetiştirdiği stratejist bir istihbarat
subayıym, Babanı hapse tıkmak için geldim. Az kaldı Akif'in işi bitecek.
Sonra da Ateş kimliğini mahkemeye teslim edip eski Adsız hayatıma dö-
neceğim. Gerçi artık Adsız olur muyum bilmem, bi adım varmış, iki adım
varmış hatta! Sayende bulduğum valideyle, peder tabi hiç birlikte olmadık-
larından ayrı ayrı isim vermişler. Tüp bebek mi ne oluyormuşum ben de...
Tüpünüz patlasın inşallah! Laboratuvarı üretilmişim. Anlatacak çok şey
var Ferah. Sadece şimdi zamanı değil.)

Kızın meraklı yeşil bakışlarındaki anlamlandıramadığı bir şeyle irkil-
di. İhtimallerden korktuğu hiç olmamıştı. Susup dudaklarını ısırdı. Kor-
kuyordu söylemeye, vazgeçti.

Ferah, Ateş'in kararsızlığını fark edip eline uzandı. "Evet, sen? Söyle
canım?"

Ateş gülümseyerek diğer eliyle Ferah'ın yanağını okşadı.

"Ben... Tatili uzatalım diyecektim. Buradan Bali'ye uçalım. Ne dersin?
Gerçi ayarlamaları yaptım bile."

"Ne? Ne zaman?"

"Dün birkaç telefon görüşmesi yapmıştım ya?"

Ferah kahkaha atarak adamın boynuna atladı ve sıkıca sarıldı. Kıkır
kıkır gülerek, "Hiç bitmesin." dedi.

Ateş acı acı gülümsedi ama gülümsemesine takılan cam kırığı yutmuş

ifadesini, adamın omzunda mutlulukla gözlerini yumduğu için Ferah görmedi.

Konakladıkları ıssız koydaki malikâneden akşamüzeri tekneyle ayrıldılar. Olağanüstü zümrüt yeşili berrak suların ve okyanus yansımaları sanki tüm evreni kızıla boyayan eşsiz gün batımı manzarasının tadını çıkardılar. Ferah akşamdan kalan bir neşeyle içti, dans etti, Ateş'e sataştı, doyasıya eğlendi. Zihnini ve tüm benliğini uzun aylardır hiç olmadığı kadar serbest bırakmıştı.

Ateş memnuniyetle kızın inişli çıkışlı ve en az kendisi kadar denge-siz ruh halini izledi. Karaya vardıklarında başkentteki hava alanına giden araba yolculuğunda Ferah durgunlaştı ve sırtını Ateş'in göğsüne yaslayarak kollarının arasına sokuldu.

Ateş bir ara onun kulağına eğildi, "Ne oldu sustun?"

"Düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Böyle her şeyden uzak olsak? Sonsuza kadar... O zaman koşulsuz şartsız güvenebilirdim sana. Belki eninde sonunda sen de bana?"

"Ben sana güveniyorum Ferah."

"Güvensen benimle konuşurdun!"

"Her günün sonunda vardığımız nokta bu dimi? Ağzımdan laf almak."

"Hayır, öyle değil!"

"Nasıl? Akif'in ajanı değilsin yani?"

Ferah bu söze bozulup adamı ittirerek uzaklaştı. "Adileşme! Öyle olsa en başta Mahmud Ahbap olmadığını söylerdim babama! Sonra şu hastanede ki gizemli kadını! Ben bulamadım ama babam bulurdu nasılsa kim olduğunu dimi?"

"Araştırdın yani?"

"Elbette!"

Ateş bir kahkaha attı, "Tam bana layık bir eş!"

"Mesele o değil! Sen beni hiç tanıımıyorsun, işin daha da korkuncu ise, tanımak ya da anlamak da istemiyorsun! Tek istediğin itaatkâr bir süs eşyası ya da arsız şehvetini tatmin edecek şuursuz bir taş bebek! Ben kendi kendime Pollyannacılık oynayayım... Günün sonunda sen hep aynı adamsın!"

Ateş de bozuldu bu ithamdan ve dişlerini sıkarak gıcırdattı. *Aynen! Başka bir vaadim yok ve olmayacak..” dedi.*

“Dürüstlüğün için sağ ol! En azından her zaman açık sözlüsün...” deyip dolan gözlerini kırıştırdı Ferah, *(Zorlama... Zorlama sen kırılıyorsun... Romantik triplere de girme boşuna...)*

Kendilerini İstanbul’dan getiren özel yolcu jetine binene kadar hiç konuşmadılar. Uçak havalanmadan önce Ateş bu kez Ferah’ın fikrini sorup gönlünü almak istedi.

“Bali’de gezilecek çok yer var, tapınaklar, şelaleler, fotoğraf çekilecek yüzlerce yer... Gezmek mi istersin? Yoksa baş başa bir sahilde konaklamak mi istersin?”

Ferah gözlerini devirerek, “Sorduğun için sağ ol. Gezmek ve fotoğraf çekilmek havamda değilim! Değil dünyayı, daha nikahlı kocamı keşfedemiyorum! Hadi gidip içelim, çıplak yüzelim, oynaşalım ve durmadan sevişelim!” dedi imalı bir tavırla. Zaten sürekli yaptıkları buydu.

Ateş iğnelemeyi kulak ardı edip omuz silkti. “Bence de!” deyip pilotla rotayı konuştu ve geri gelip kendine viski doldurarak yerine oturdu.

Ferah surat asarak Ateş’in karşısında oturup yanında getirdiği fakat bir türlü kendini verip ilerleyemediği kitabını açtı. Aynı yerleri tekrar tekrar okuması boşunaydı. Ateş kızı izleyip göz bebeklerinin düzensiz hareketinden ve bir türlü çevrilmeyen sayfalardan okuyamadığını anlayıp dayanamayıp güldü. *(Şapşal!)*

Uzanıp Ferah’ın elinden kitabını aldı, “Tamam, asma o güzel suratını. Bu akşam oturur konuşuruz, ne istersen sorarsın. Oldu mu?”

Ferah inanamayarak baktı, “Ne istersem?”

“İstediğime cevap veririm ama?”

Ferah muzipçe sırıttı, “Tamaaaaamm!”

“Tamam değil, bir şartla.”

“Ne?”

Ateş kalkıp kızın yanına oturdu ve kolunu omzuna sarıp kulağına seksi bir şeyler fısıldadı.

Ferah gözlerini kocaman açarak şaşkın bir kahkaha attı, “Ah! Ciddi mısın? Edepsiz!”

Ateş başını salladı, “Kabul mü?”

Ferah yanakları kızarak derin bir nefes aldı ve bu ateşli teklife cevap

vermeden önce düşün­dü. Ateş göz süzerek pis pis sırtıyordu.

(Sapık! Sanki kabul etmesem yapmayacak... İşte böyle aptal ediyor beni. Hımmmm... Ne diyorduk?)

“Tamam, o zaman soruları zorluk derecesine göre sıralarım ve puan belirlerim. Madem istediğine cevap vereceksin, ben de kaç tanesine doğru düzgün cevap verdiysen ona göre...”

Ateş gözlerini kısarak düşün­dü. “Final sınavlarında kitap açık sınav yapan insafsız profesörden kim AA ile geçmiş ki... Keyfi puanlamayı geçmem sanırım!” diye söylendi.

“Aynı şeyi ben sana yapsam?”

“Beni yatağa bağlamak mı istiyorsun?”

Ferah bir kahkaha atıp bağırdı, “Hayımmmm! Senin aksine ellerini seviyorum Ateş!”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ukala!”

...

Bali’de rüya gibi bir balayı geçirmek için epey yüksek bütçeli, ultra lüks bir resort otele gelmişlerdi. Tesis deniz seviyesinden sadece 150 metre yükseklikte, deniz manzaralı bir tepede yer alıyordu. Ferah, Ateş’in kendileri için ayırttığı özel güneşlenme teraslı, havuzlu lüks villayı görünce şaşkınlıkla etrafa bakakaldı. Ayrıca hem yerel mimari hem modern mimarinin harmanlandığı çok şık ve her detayın tüm duylara hitap ettiği bu şahane villanın; yamacın üstüne kurulmuş kendine ait bir sonsuzluk havuzu ve yamacın diğer tarafında çift kişilik bir yatak şeklinde asılmış kocaman bir bambu hamağı vardı. Orman, okyanus, pirinç tarlaları, tropik bitki örtüsü, insanın burnuna çarptıktan sonra başını döndüren tütsü kokuları, tasarım harikası her şey... Her şey inanılmaz güzeldi ve insana bir yeryüzü cenettindeymiş hissi veriyordu. Uçsuz bucaksız bembeyaz kumlar ve zümrüt rengi sulara sahip dingin atmosferiyle Seyşeller’deki malikâneneden daha çok sevmişti burayı.

Ateş de etrafa bakınırken otelin, katalogda görüldüğü kadar etkileyici olduğuna memnundu. Kendilerini villaya yerleştiren otel görevlisinden yemek getirilmesini istedi. Görevli çıkar çıkmaz soyunup yatak odasının açıldığı yamaç üzerindeki sonsuzluk havuzuna girdi. Elinde şampanya şişesiyle Ferah’a seslendi, “Hadi gel.”

Ferah, “Gelirim ama önce yemek, sonra konuşcaz.” diye hatırlattı.

“Tamam, atanamayan Şart Müdiresi!”

Yarım saat sonra Ateş havuzdaki yüzen tepside sunulan yemek servisinin keyfini uzatırken, Ferah çıkıştı, “Ateş hadi doy artık dünyayı yedin!”

“Lokmalarımı saymasana!”

“Hadiiii!”

Ateş bir yudum daha ağzına tıktırırken Ferah tepsiyi onun önünden zorla aldı.

Ateş ardından seslendi, “O tatlıyı da al, o tatlıyı yiyeceğim sonra!” diyordu.

Ferah tatlı tabağını ayırıp kalanları almaları için görevliyi çağırdı ve ıslak bikinisini değiştirip üzerine dantel ve tül den incecik bir beyaz elbise geçirdi. Suyun içinde daha fazla kalmak istemiyordu, elleri buruşmuştu. Terastaki salıncığa kuruldu. Ateş de kurulanıp bir şişe daha şampanya ve elinde iki kadehle yanına geldi.

Telefonundan hafif bir müzik açıp sehpanın üstüne koydu. Farid Farhad çalıyordu ve bu keman kulakla değil, kalp ile dinlenirdi. Ferah henüz neler olduğunu anlamamıştı... Ateş şampanyayı fazla köpürtmeden açıp kadehleri doldurdu. Kadehlerden birinin içine minik bir pembe çiçek goncası atmıştı, onu Ferah'ın önüne koydu. Ferah jesti fark etmeden kendi kendine konuşur gibi sordu,

“Başkasının müzik listelerini dinlemeye acayip ön yargılısın dimi?” Adamın her ortama ve duruma uygun farklı müzik listeleri olduğunu çoktan fark etmişti. Rap, arabesk, Nordic Folk metal, Keman en çok da klasik müzik... Ama daima kendi seçimleri!

Ateş gülümsedi. **“Aynen. Bu ilk soru mu?”**

“Hayır, daha başlamadım bu sayılmaz!”

Ateş gülererek başını sağ sola salladı, **“Cadı! Önce senin bir cevap vermen gerekiyor aslında?”**

“Neye?”

Ateş sehpanın üzerinde dokunulmadan duran buz gibi şampanyayı ve ılık havadan etrafı buhar tutmuş kadehi işaret etti. Ferah kaşlarını çatarak kadehe uzandı. İnce sapından kavrayarak eline aldı, kadehin ayağını, çıplak baldırının üzerine yaslar ken konuşmasına devam etti.

“Sen de mi bana soru soracaksın? Hakkımda bilmediğin bir şey yok ki! Neyse bu, ilişkimizin selameti açısından karşılıklı sohbete önem verdiğini

gösterir en azından...” deyip Ateş’in fena fena sırtarak kızın zırvalamasına aldırmadan kendisini seyreden dalgın bakışları altında bir yudum içti. Sonra işaret parmağını kadehin içine sokup minik pembe çiçeği çıkardı.

“Çok tatlısın mersi.” derken eline bir sertlik geldi. Avcuna aldı çiçeği, “Bu ne be?” diye çıkıştı.

Ateş, Ferah’ın çocukça şaşkınlığına ve romantik olmasını umduğu anı sabote edişine dayanamayıp bir kahkaha attı.

Ferah şimdi ağzı ve gözleri şaşkınca açılmış halde avcuna düşen parlak şeye bakıyordu.

“Hiiiiiiii!” dedi iç geçirerek ve dudaklarını ısırıldı.

Pembe şakayık goncasının kat kat taç yaprakları arasından avcuna düşen iri pırlanta tektaş yüzüğün, mum ışığında sayısız gök kuşakları yaratan pırıltısından gözleri kamaşıyordu. Dahası hiç beklemediği ve anlam veremediği bu yüzük de neyin nesiydi? Yutkundu. Avcu havada asılı vaziyette bir yüzüğe, bir Ateş’e baktı.

Kekeledi, “Bu? Bu? Bu ne?”

“Romantik biri olmadığımı biliyorum ama bir pırlantanın, her kültür ve dilde evlilik teklifi anlamına geldiğini çocuklar bile bilir Ferah.”

“Bi- bi- biz evliyiz ki!”

Ateş yine güldü kıza. “Aaahh Ferah!” deyip havada asılı kalan eline uzandı ve elini tutup önünde tek dizi üzerine çöktü, gözlerinin içine baktı,

“Rızanın olmadığı, yüzünün gülmediği, güzel gözlerinin ağladığı, gelinliğinin kana bulandığı... İlki bence geçersiz bir evlilik! O yüzden şimdi tüm arzumla ve kalbimle sana soruyorum Ferah Jabir? Benimle yeniden evlenir misin?”

(Başka bir zaman ve mekânda gerçek kimliğim ve Adım’la?)

Ferah bir çığlık atarak boştaki sol eliyle ağzını kapattı. Gözleri hemen nemlenmişti, içgüdüsel olarak omuzlarını yukarı çekip biraz bekledi. Dahası şaşkınlıktan tek kelime edecek durumda değildi. Oysa tek kelimeye ihtiyaç vardı...

Ateş ise çok eğleniyordu. Gülerек İngilizce tekrar etti.

“Will you marry me Ferah?”

Ferah ağlamaya başlamışken güldü. “Napiyorsun?”

Ateş ‘Benimle Evlenir misin?’ Cümlesini bu kez Arapça tekrar etti. Ferah hem gülüyor hem ağlıyordu.

"Delisin kalk suradan!" dedi şaşkınca gülerек

Ateş tek dizinin üstünden kalkmadı ve sormaya devam etti. Bütün dillerde sordu... Rusça, İtalyanca, Almanca, Fransızca, Farsça, Katalan, Yunanca, İspanyolca ve Japonca tekrarlardı.

Ferah kahkahalar atarak Ateş'in karşısında diz çöküp ellerini tuttu.

"Yeter deli! Tanrım, bayılıcam şimdi sus! Ateş! Tamam, Evet yarı... Yes! Neam! Ja! Si! Oui! Nai! Da! Eeeeeett... Eeeeeeeetttt! Delisin!"

Ateş gülerek yüzüğü Ferah'ın parmağına taktı. Elinin üstünden nazıkçe öptü. Uyurken parmağından ip geçirip ölçüsünü aldığı için, özel sipariş ettiği çok iri ve şık tektaş yüzük tam Ferah'ın parmağına göreymiş. Kızı kollarına aldı ve dudaklarına uzandı. Tutkuyla uzun uzun öpüşürlerken Ateş Ferah'ı kucaklayıp kulağına fısıldadı, "Hamak mı, yatak mı sevgili nişanlım?"

Ferah derin bir nefes alıp vererek göğsü heyecanla inip kalkarken, "Ama konuşacaktık?" diye mırıldandı. "Söz vermiştin, sabote etmek için iyi bahane doğrusu!"

"Neee? Bahane mi? Ben bu yüzüğü on gün önce aldım ve bu geceyi önceden planladım, asıl sen beni soru soru diye sabote ediyorsun!"

"İyi, sabah sorarım..."

Ateş kızı kucağından bıraktı, "Tamam, şimdi sor ne soracaksan! Ama yemin ederim beni sinir ettiğin her dakikanın acısını senden çıkaracam Ferah!"

Ferah çılgılık atarak kendini salıncağa attı ve bağdaş kurup oturdu. Dudaklarını ısırarak gülümseyip parmağına baktı. Güldü.

"Nasıl yani bi daha mı evlenicez? Ben düğün filan istemem!"

"Sen nasıl istersen öyle evleniriz. İstersen bir gemide kaptan nikâhıyla? İstersen kına geceli, davullu zurnalı düğünle? Ama mutlaka peri kızı kılığına gireceğin bembeyaz bir gelinlik giymeni istiyorum."

Ferah mutlulukla gülümsedi, "Çok aşığım sana be adam! Çok!"

"Ben sana aşık değilim, ölüyorum kadın!"

Ferah mutluluktan ağlamaya başladı... Ateş ilk kez kendisini sevdiğine benzer bir şeyler söylüyordu... Kollarını açıp kucağına atladı.

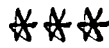
"Soru filan yok, şartım da yok... Bazı şeyler pazarlıkla, şartla filan olmaz. Olmasın. Sana verecek zamanım var. Kendiliğinden açılmanı beklerim... Sadece bana böyle bak. Söz ver? Ölene dek bana böyle bak."

Ateş kızın saçlarını parıltılarıyla ve saçının üstünü öptü. "Ben de seni yatağa bağlamayacam zaten! Ellerini seviyorum." dedi gülererek daha önce Ferah'ın pazarlığına şart koştuğu teklifine atıf yaptı.

Ferah bir kahkaha atıp parmaklarıyla ıslak gözlerini ve yanaklarını sildi. "Bi an korkmuştum!" dedi muzipçe.

Ateş, Ferah'ın avcunun içini dudaklarına bastırdı ve koklayarak öptü, "Ellerinin tenimde çıkardığı yangını seviyorum! Sesinin kulağımdaki tınısını... Kalbinin benim için göğüs kafesinin dışında heyecanla çarpışını... Bakışındaki merakı... Kavgandaki haklı isyanı... Kafa tutuşundaki meydan okuyan asi ve güçlü kadını... Nefis tenine sığmayıp taşan ateşinin sıcaklığını... Dudaklarının şuurumu oynatan tutkusunu... Gülüşünü, bakışını, heyecanını, hevesini... Bende değiştirdiğin her şeyi... SEVİYORUM..."

Ferah, çenesi titreyerek gözleri nemli nemli baktı, nihayet gözünün içine hiç ummadığı çok büyük bir aşkla bakan kara gözlere. Aldığı inanılmaz evlilik teklifinden sonra... Bu duyduğu en güzel ilan-ı aşk'tı...

54. Ocak 2019 - Rüya Bitti - İstanbul

"Monà Rosa, siyah güller, ak güller.

Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak.

Kanadı kırık kuş merhamet ister.

Ah senin yüzünden kana batacak."

Sezai Karakoç

Malikânenin girişinde kendilerini karşılayan korumalara, "Valizler arabada kalsın" dedi Ateş. Ferah ile el ele eve girdiler. Geleceklerinden haberi olan Akif evde onları bekliyordu, hem de yanında bir sürprizle...

Ferah salondaki adamı görünce sevinçle koşup boynuna atıldı, "Abi?"

Ateş salonun girişinde durup bakakaldı. Tolgay nasılsa hapisten çıkarılmış ve kendisine haber verilmemişti. Öfkelendi. *(Nasıl olur? Amına koyayım biz herifleri içeri tıkmak için kışımızı yırtalım bunlar tahliye etsin!)*

Akif de Ferah'a sarıldı. "Yaa sürpriz!" dedi göz ucuyla Ateş'e baktı ve temkinli fakat ne kadar uğraşsa da saklamayı beceremediği nispet yüklü bir sırıtışla güldü.

Ferah heyecanla zıplayarak, "Ya abi inanmıyorum! Ne zaman çıktın? Nasıl?"

"Dün çıktım fıstığım. Bugün gelirim" dediği gibi aileye aramadım. Hoş geldin" dedi Tolgay evde kesi'le. Benim gibi gibi.

Ateş salona doğru yürüdü, sakince "Gelmisim diye aradın" dedi.

Tolgay ters ters bakarak Ateşe dedi: "İyi gelmişsin. Benim için bu evde istemiyorum! İkimize bu çatı, hatta bu salona bile yer yok. Bir, gol bir!

Ateş bu ihtimale hazırlıksız yakalanmıştı. Öfkesiyle dişlerini sıktı, öfkesini yuttu. Önce işin aşını astarıyla geçirdi.

Akif endişeyle "Bir dakika, kimse fevri davranmamalı. Konuşacak diyecek oldu. Ferah ortada dikilip dururken adamları hepense telaşla bakıyordu.

Ateş Akif'e, "Dayı biz de senle konuşacaktık zaten. Dini Ferah?"

"Baba evet biz Ateşle..." derken daha Ferah sözünü bitiremeden Tolgay atıldı,

"Ne konuşacakmışsın ulan babamla sen puşt! Al kendini git buradan. derhal bu saçma sapan evcilik oyununa da son veriyorsunuz! Mewdanı boş buldun tabi! Artık ben geldim oğlum, sana yer yok bu ailede!"

"Siktir ulan zibidi, sen kimsin? Sen benim muhatabım değilsin Tolgay geri bas, sakatlayıp geldiğin yere sokmayayım seni! Ferah sen de eşyalarını topla gel çabuk! Dayı? Biz Ferahla benim eve taşınıyoruz zaten. Yetti bu iç güveyliği tamam mı, tartışmaya gerek yok!"

"Bi dakika ya? Ne diyor bu şerefsiz? Ferah nereye gidiyormuş? Ferah ne demek bu?"

"Bana bak kuzen misin kayınço musun ne boksan? Evliyiz ya biz? Karım benimle geliyor anladın mı? Hadi Ferah!"

Ferah gerilimi arttırmamak için yanına toplanmasına yardım etmesi için Eşma'yı alarak odasına çıktı.

Salonda Tolgay ile Ateş kavgaya tutuşmak üzere kafa kafaya gelmişken Akif aralarına girdi.

"Çocuklar! Çocuklarım! İkiniz de susun! Kimse hiçbir yere gitmiyor. Tüm evlatlarım benim çatımın altında olacak. Gelinimi ve Akifcanı da geri getireceğim. Ateş çoktan ailemize katıldı zaten, anlaşıldı mı Tolgay? Ateş taşınmak nerden çıktı şimdi? Otur bakayım şöyle."

Ateş oturmadı. "Ne demek nerden çıktı? Ömrü billah seninle mi

yaşayacaktık? Karım da öyle istiyor. Baş başa kalmak filan hani balayındayız ya biz? Biz zaten gitmeye karar vermiştik, kuzen de tuz biber ekti. Hıısı mi ben daha fazla uyuz kapmadan alayım Ferah'ı gideyim. Ara sıra çaya kahveye geliriz sana dayı."

Tolgay "Benim Ferahla konuşmam lazım!" deyip hışımıyla yukarı koştu.

Ardından öfkeyle dudaklarını kemiren Ateş derin bir nefes alıp sakın kalmaya çalıştı ama olmuyordu. "Bu nasıl çıktı?" diye homurdandı.

Akif gelip karşısına dikildi elleri belinde ve yüzünde fevkalade kibirli bir ifadeyle, "Suçüstü yapan komiser ve savcı tayin edildi. Tolgay'ın yerine suçu üstlenen birileri itirafta bulundu ve son duruşmada Tolgay diğer suçlarından kesin kanıt bulunana kadar tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Seni rahatsız mı etti yoksa?"

Ateş dudak bükerek, "Vay anasını!" dedi.

Akif elleri cebinde salonu adımlayarak, "İşte dayın, Akif Yavuzhan böyle biri evlat. Sen bana kolunu kestim demiştin, ben kimseye değil kolumu, tırnağımın ucunu bile kestirtmem! Neyse bu da geçmiş bitmiş olsun... Artık geçmiş hesaplaşmaları unutup birlik olma zamanı. Ama istersen kuzenine verdiğin zarardan ötürü özür dileyebilirsin. Eminim Tolgay seni affeder, Ferah da alçak gönüllüğünden ötürü sana daha çok bağlanır."

Ateş inanamayarak baktı, bir daha baktı, eliyle yüzünü sıvazladı öfke-den cildi karıncalanıyor, ateşi aniden yükseliyordu. Akif'in yüzüne karşı bir kahkaha attı. Akif kaşları havada ve kibirli tavrıyla gülümsüyordu.

Ateş kahkahasına son verip artık öfkesini saklamadığı bir ifadeyle Akif'in karşısına dikildi,

"Geri zekâlı oğlundan özür falan dileyecek değilim Akif Yavuzhan! Aklınızı mı kaçırdınız? Ferah'la benim eve gidiyorum dedim, o keş oğluna söyle edebiyle dursun, yoksa bu kez kolunu değil, boğazını keser senin önüne atarım! İnan, beni tekrar karşına almak istemezsin!"

Onlar Akif ile tartışırken yukarıda Tolgay, eşyalarını toplamakta olan Ferah'a öfkeyle bağırdı,

"Sen napıyorsun be? Esmâ çık dışarı!"

Esmâ korkuyla odadan kaçarken Tolgay Ferah'ın elinden valizini alıp yere attı,

"O piçle hiçbir yere gidemezsin! Ben geldim artık bitti o iş!"

“Ne?”

“Asıl sana ne, Ferah? Olan oldu tamam artık bu Ateş saçmalığı bitti! Ben olsaydım zaten asla seninle evlenemezdi o it! Artık buradayım ve bu evlilik saçmalığı bitecek!”

Ferah bir şey söylemeden yerden valizini alıp eşyalarını içine tıkmaya devam etti.

“Ferah sana bırak şunları dedim! Kendinde misin sen? Bana bak!”

Ferah başını kaldırıp baktı, “Gördüğün gibi abi... Sen yoktun ve ben... Tek başıma üstesinden geldiğim her şeyin sorumluluğunu alıyorum. Evlen Ferah, ayrıl Ferah? Eeeh yeter be! Size mi soracağım! Sana geçmiş olsun ve hoş geldin abi. Şimdi beni rahat bırakır mısın?”

“Bırakmam. O aşağılık herifle gitmene izin vermeyeceğim! Ben babam değilim Ferah! Taktik filan anlamam!”

“Kes şunu! Ateş'i seviyorum!”

“Ne? Delirdin mi sen? Sevemezsin! Daha bir ay önce bana gelmiş ağlıyordun, boşanacağım o caniden diyordun, ne oldu?”

“Çok şey oldu... Ben her şeyi tek başıma göğüsledim ve evet, âşık oldum! Belki yanlış, saçma, aptalca? Olsun! Ben nasılsa annemin kızıyım! Seni de Ateşle aynı evde yaşamaktan kurtarıyorum işte! Ben Ateş'e bir şans vermeyi seçtim.”

“Şans filan veremezsin sen ona geri zekâlı! Babamın aptalca planları bunlar! Gidemezsin Ferah!”

“Giderim Tolgay!”

“Ferah sen o şerefsizin bana, babama, İrem'e, Ragıp amcaya yaptıklarını nasıl unutursun? Bu kadar mı kör etti seni?”

Ferah yutkundu. Gözleri doldu, her şeyi unutabilirdi... Unutmak istemişti de... İzin verselerdi...

Ateş öfkeyle odaya girdi, Tolgay'ın Ferah'a bağırışını duymuştu ve yeniden üstüne yürüdü, “Seni Allah yarattı demem gebertirim Tolgay! Rahat bırak Ferah'ı!”

Tolgay öfkesini ve intikam hırsını daha fazla kontrol edemeyip gerinerek bir yumruk savurdu Ateş'e. Ateş çevik bir savunma hamlesiyle kenara kayıp yumruktan sıyrıldı ve Tolgay'ı kollarının arkasından kısıvrak yakalayıp, itekleyerek zorla ve canını yakarak yere diz çöktürdü.

Ferah atıldı, “Ateş! Bırak onu!”

Tolgay kurtulmak için debelenirken bağıırıp küfretti, "Seni geberticem piç kurusu mahvedicem seni göreceksin şerefsiz köpek!"

"Elinden geleni ardına koyma!"

"Tolgay kes sesini! Ateş bırak onu dedim! Aaaaaah yeter artık! Baba-aaaaaa!"

Akif yetişip Tolgay'ı Ateş'in elinden aldı ve çekiştirerek zorla Ferah'ın odasından çıkarırken Ateş'e nefret dolu bakışlar attı.

Ferah bitkin bir şekilde dikilip dururken Ateş hıncını alamamış olmasının verdiği hırs ile burnundan soluyordu, duvarları yumrukladı. "Haydi!" dedi.

Ferah yapmak üzere olduğu şeyden emin olmayan tereddütlü adımlarla toparlayabildiği kadar eşyasını alıp Ateş'i takip etti. En alt katta onları geçiren Akif, "Gözüm üstünüzde!" diyerek Ateş'e gözdağı vermeyi ihmal etmedi.

Valizleri arabaya yüklenirken dışarıda bir sigara yakan Ateş etrafına bakındı gözleri silahlı korumaların arasında Emir Timur'u arandı. Sarışın, uzun boylu, epey adaleli subay da bir köşede durmuş kendisine bakıyordu. Gözlerini yumarak kimseye fark ettirmeden belli belirsiz selam verdi Ateş'e. Sonra işine döndü. Akif bu yeni işe alıp çok güvendiği, kurnaz olduğu kadar cevval adamı artık Tolgay'ın koruması olarak atamıştı. Ateş cep telefonunu çıkarıp kısacık bir an, şifreli bir hareketle 'beni ara!' mesajı verdi Timur ile bakışları tekrar karşılaştığında. Timur başını salladı.

(Allah'ın belası piç!)

Ateş ve Ferah Akif'in evinden uzaklaşırken arkalarından mutfakta toplanan hizmetçiler, olayları kapı arkasından dinleyen Esmâ'dan son dedikoduları öğreniyordu.

"Oh olsun Ferah cadısı defolup gitti!" dedi Esmâ.

"Senin Ateş Bey'i de tavladı gitti ama eli boş gitmedi!"

"İkiyüzlü cadı işte gördünüz mü nasıl da tükürdüğünü yaladı! Ben size şımarıklık yapıyor demiştim! Ne dediyse yuttu, tıpış tıpış gitti Ateş Bey ile. Tolgay Bey yukarıda ağzına sıçtı Ferah'ın ohhh!"

Öte yanda ise Akif, Tolgay'ı azarlıyordu, "Hiç akıllanmayacaksın Tolgay hiç! Nasıl benden hiç feyz almadığını aklım almıyor bazen ama annen gibi ahmaksın sende! Arslanın kafesinin kilidini açtın aferin! Şimdi tekrar koy kafese kolaysa! Kardeşini de o vahşiyle gönderdin gitti. Tam ikisini de ehlileştirip avcuma almıştım, ah aptal oğlum! Karışma bir daha benim işlerime, bi boktan anladığın yok!"

Tolgay ayağını yere vurdu, "Sen ne biçim adam oldun benim de aklım almıyor baba almıyor! Ferah'ı o şerefsizle kafese koyan sendin şimdi de beni mi suçluyorsun? Tamam be, ne haliniz varsa görün! Bi ben yaradım zaten sana! O ne idüğü belirsiz iti bile aldın baş tacı ettin, bi benim yaptıklarımın memnun olamadın baba!" deyip kapıları çarpıp evden çıktı. Timur'a ve şoförüne seslendi, kendini ilk bulduğu eğlence mekânına götürüp güpegündüz içmeye başladı.

Ateş sinirden dudaklarını kemirerek gaza bastı. Bu kez gidip Saygın ile fena halde kavga edecekti. Tolgay'ın salıverildiğine inanamıyordu. Yönettiği en kanlı ve komplike operasyonlardan biri olmuştu ve Haydarpaşa'daki o silah sevkiyatını basıp, Tolgay itini tutuklatmak için çok adam öldürüp kendini de çok fazla riske atması gerekmişti... Bari haber verseydiler! Ferah ise başını camdan dışarıya çevirmiş asık bir suratla hiç konuşmadan duruyordu. Tolgay'ın halini ve söylediklerini düşündükçe, Ateş'in yaptığı zorbalıklar, yaptığı söylenen fenalıklar aklından geçiyor ve delirecek gibi oluyordu.

Ulus'ta bulunan, Ateş'in villasına geldiklerinde Ateş valizleri indirip Ferah'ı kapıda bırakırken, Ferah'ın iç hesaplaşması dışa vurdu, "Nereye Ateş?" diye çıkıştı.

"İşim var güzelim sen yerleş, takıl burda. Akşam gelirim."

"Bir dakika ya? Sen beni böyle kapıdan fırlatıp gider gibi nereye?"

"İşim var dedim Ferah uzatma!"

"Benimle düzgün konuş! Ne işin var, acil araba satman mı gerekiyor?"

"Yav kızım abartma, hem ne fırlatmak falan ne demek? Senin evin, yerleş işte! Sanki ben mi yapacam yerini? Al anahtarları da..."

Ferah ayağını yere vurdu. "Gelmemeliydim seninle!" diye söylendi.

Ateş işaret parmağını havaya dikti, "Sakın bir daha söyleme! İşim var işim, delirtme beni!"

"Bağırma bana mağara adamı!" dedi Ferah ağlamaklı bakarak.

Ateş sakin olmaya çalışarak yaklaştı, kızın gözünün içine yalvarır gibi baktı, "Güzelim? Aşkım? Al evim, hayatım, ömrüm senin. Lütfen Ferah? Birkaç saat sonra geleceğim." derken kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisinden kaçırdığı gözlerine bakmaya çalıştı.

"Ne işin var söyle!" dedi Ferah inatla.

"Önemli olmasa gitmezdim."

“Ne işin var dedim?”

“Ne zamandan beri sana işimin hesabını veriyorum?”

“Hesap sormuyorum! Beni hangi çok önemli iş için böyle kapı önünde bırakıp gittiğini soruyorum!”

“Ferah’ım? Kapı önü dediğin yer... Evin! Bak burada anlaşılm önce? Bundan böyle burası senin evin. Al anahtarları... Burayı ikimize bir yuva yap dişi kuş? Ben anlamam bu işlerden! Sen kur düzenini... Sahiplen. Tamam mı? Döndüğümde burada ol, gözünü seveyim bir de sen gelme üstüne!”

Ferah verecek cevap bulamayınca derin bir nefes alıp yanaklarını havayla şişirdi, oflayarak başını salladı.

Ateş tekrar “Döndüğümde burada ol.” deyip gitti.

Ferah eve girdi. Bu evi de sevmemişti. İlk girişi neyse de son çıkışını hatırlamak istemiyordu. Siktiri çekmişti ya Ateş hani, şimdiyse yuva yap dişi kuş diyordu? Tolgay’a hak vermeden edemiyordu düşününce. Her anı böyle dengesiz iniş çıkışlarla mı olacaktı? Valizleri yere fırlatıp bir çılgılık attı.

“Lanet olsuuuuun! Ben napıyorum burada? Ne işim var bu evde? Bu adamla ooff!”

Biraz ağladı. Sonra toparlanıp Tolgay’a verdiği cevabı hatırladı, (*Ben Ateşe bir şans vermeyi seçtim... Her şeyi tek başıma göğüsledim... O yoktu! Kimse yoktu... Ateş’in iyiliğiyle de, kötülüğüyle de tek başıma yüzleştim... Söz verdi bana? Ben de ona bir söz verdim! Hemen havlu atmak yok...*)

Neredeyse eşyasız denecek kadar minimalist döşenmiş, bomboş, ıssız evin içinde gezindi. Ateş’in zevkli ve modern bir dekorasyonu vardı. Giriş katta yaklaşık 100 metrekare genişlikte, iki duvarı tamamen cam kaplı, bahçe manzaralı, aydınlık salonda mobilya olarak sadece bir deri kanepenin bulunması ise eve son derece ıssız olduğu izlenimi veriyordu. Tüm duvarlar antrasit rengi dümdüz duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Perde ve halı yoktu, üst kata çıkan merdivenlerdeki büyük yağlıboya tablo ve kanepenin önündeki siyah kare cam sehpanın üzerindeki tek metal biblo hariç hiç süs eşyası yoktu. Odalar da bomboştuk. Sanki yaşamak için değil, unutulmak için alınmış bir yerdik. Kollarını kendine sardı, üşümüştü.

(*Ben de Ateş’in hayatında böyle mi olacağım? Pahada yüksek fakat bir köşede unutulmuş bir mülk gibi?*) Bu kötü fikri zihninden kovmak ister gibi başını hızlıca sağa sola salladı ve camları açıp evi havalandırdı. Yatak

odasına göz attı, bıraktıkları gibiydi. Darmadağınık siyah yatağa biterken iç geçirerek istem dışı alt dudaklarını ısırdı. Çok çabuk fikrinin değiştiğini fark etti. Ateş ile daha yolun çok başındaydılar, herhalde bu yüzden... Bir an çok kuvvetli bir öfke duyuyor, aniden üzüntüden ölecek gibi oluyordu. Sevindiğinde havalara zıplamak istiyor, arzuladığında bedeni yangın yerine dönüyordu. Her duygusu ani ve çok kuvvetliydi. Söylene söylene gidip dağınık yatağı düzeltti. Elmas küpesinin kaybettiği tekini yastıklardan birinin altında bulup cebine attı. Elektrik şalterlerini ve su vanasını açtı. Sonra kombiyi çalıştırıp evin ısınması için camları kapattı.

Mutfakta bulduğu tek gıda maddesi kahveydi. Dünyanın en pahalı kahve makinelerinden biri ise siyah mutfak tezgâhında başköşede idi. O muhteşem makineyi bulduğuna sevinip selam verdi. *(Merhaba, senin burada olmana sevindim! Ben Ferah, iyi dost olacağız. Her sabah ilk sıra uğrarım.)* Kendine sert bir kahve yaptı. Mutfak kapısının kirişine kolunu yaslamış halde elinde kahveyle salona baktı.

(Şu deri kanepenin yerine daha canlı renklerde iki büyük kanep ve camların önüne renkli berjerler alayım. Turkuaz ya da lacivert renklerde olabilir. Aslında duvarlar da boyansa iyi olur. Çok karanlık, benim burada ruhum sıkılır! Evet, beyaza boyamalı! Hatta salonundan başlayıp seni bile baştan aşağı, içten dışa, dip köşe beyaza boyamalı Ateş Bey!) derken kapı çalındı.

“Ateeeş!” diye zıplayıp hevesle kapıya koştu fakat gelen Nuray’dı. Yanında iki temizlikçi kadınla ve elleri kolları alışveriş poşetleriyle dolu halde çıkagelmmişti. Ferah, Ateş’in yengesini gördüğüne bu defa şaşırmadı.

Nuray kendilerini getiren şoföre, “Oğlum hepsini içeri taşıyın” dedikten sonra Ferah’a döndü, “Ateş aradı, Ferah’ı yalnız bıraktım yenge, git sahip çık diye tembihledi. Yardımcı getirdim hadi gel şu ıssız haneyi yuva yapalım.” dedi. Ferah ona memnuniyetle gülümseyerek başını salladı.

Daha kahvesini bitiremeden yardımcı kadınlar temizliğe başladı, Nuray mutfakı yerleştirip eksikleri tespit edip Ferah’a not aldırıldı.

Akşam olduğunda ev temizlenmiş, havalanmış ve mis gibi kokmuş. Ferah’ın eşyaları Ateş’in gardırobuna yerleşmiş ve mutfakta anne eli değ-iş gibi sıcacık yemekler pişmişti...

“Sahibiyle alay etmeye cesareti olmayan kişi atına güler.”

Alexandre Dumas

Alaî Yavuzhan ve terör örgütlerine silah kaçakçılığı yapan iş adamlarına yönelik operasyonun son ayağında Saygın Efe artık İstanbul’daki karargâhından Ankara’ya pek dönmüyordu. Tüm operasyon dokümanlarıyla birlikte geçici olarak İstanbul’a taşınmıştı.

Atas, Ferah’i kendi evinde bıraktıktan sonra hemen Saygın’ı görmeye gelmişti. Takip edilmediğinden emin olmak için dolambaçlı yollarla ve iki ara değiştirip son olarak motosikletle geldiği, karargâh olarak kullanılan eski bir fabrika harabeliğinin bahçesinde motorundan inip kaskını çıkartırken onu gördü. Kendisinden önce gelmişti demek? Sabırsızlanmasına canı can güldü.

Kaskını motosikletin direksiyonuna asıp gülerek baktı genç adama, “Emir Timuuurr?” dedi adamın kendisine seçmiş olduğu ismi komik buluşunu belli eden alaycı bir gülüşle.

“Adsunuz?” diyerek aynı alaycı tavırla karşılık verip yaklaştı genç adam.

“Çok beklettim mi?”

“Sandığından çokook beklettin Adsız Ağbii! Hasretinden prangalar eserttik ama şükür!”

“Severim Ahmet Arif’i ama seni sevmem Timur kardeş, kes tıraşı sendi cevap ver! Saygın aradı mı seni?”

“Aradı, barıştık ağbiinle dedi, senden emir alacakmışım.”

Emir Timur, bazı kelimeleri insanın sırf sinirine dokunmak için uzaarak söylüyordu ve bunun farkında olan Adsız, onun ağız yamultma tahrakını duymazdan gelmeyi tercih etti.

“İyi. Sıkıntı var mı Timurlenk kardeş?”

“Neden olsun ağbiimm?”

“Numaranı at bana.”

“Attım bile.”

Adsız cep telefonunu kontrol etti, az önce mesajla gelen numarayı kaydetti.

“Tolgay’ın her hareketini bana rapor edeceksin. Nerde şuan?”

“Bora Hotelde grup seks partisinde. Toz filan da getirtti kopuyo puşt!”

“İyi, kopsun! Başka ne var?”

“Sen yokken Akif Dayı bi hatunla iki kere buluştu, romantik yemekler filan yendi, onu da bilmiyorsun tabii...”

“Kiminle?”

“Senin şu PR’cı aplayla! Yalnız apla var yaa taaşş! Akif de fark etmiş olacak ki baya bayaa yazılıyo!”

“Ceylan’la mı?”

Adsız’ın şaşkınlığı ile eğlenen Timur üstüne geldi, “Ohooo sende ciddi performans düşüşü var ağbii, yakışıyo mu efsane Adsız’a? Sen balaylarında gez anca!”

“Kes lan zevzekliği!”

“Doğru ağbim, sen de önemli bir proje üstündesin! Yengenin...”

Adsız daha fazla dayanamadı ve Timur’un boğazını sıktı, tek eliyle ittirip arkasındaki duvara sırtını çarptı. Timur pervasız bir tavırla gülerek ağzındaki sakızı çevirdi ve ellerini kaldırdı,

“Kızma be ağbiim Allah herkese Ferah Jabir gibi proje versin! Ben olsam görev hiç bitmesin diye uğraşırdım! Aa bi dakkaaa, yoksa Saygın o yüzden mi beni çağırdı? Sen var ya seen! Çakaaaalll!”

“Lan boğarım seni göt!”

“Yapma Adsız! Ben de teşkilat için senin kadar değerliyimdir!” deyip Adsız’ın hala boynuna bastırıldığı bileğini tuttu Timur. Adsız ile bir kez olsun idman dışında dövüşmek için yanıp tutuşan gözleri deli deli bakıyordu adamın yüzüne.

18 yıl öncesinden geçmeyen bir hırsı vardı. Adsız, Timur’dan iki üç yaş büyüktü, ileri düzey askeri eğitimlerini birlikte alıyorlardı. Komando ve istihbarat subayı adaylarının hepsinin çok önemseddiği ödüllü bir yakın dövüş müsabakasında ikisi finale kalmışlardı. Timur akademideki en güçlü fiziğe sahip oğlanlardan biriydi ve fiziksel güce dayanan bütün aktivitelerde kazanmaya alıştı, Adsız ile karşılaşana dek. Uzun ve birbirlerini yaralayarak verdikleri nefes kesen dövüşü Adsız, Timur’u beklemediği anda çelme takarak düşürüp kazanmıştı. Timur itiraz etmiş, Adsız’ın hile yaptığını yoksa yenilmeyeceğini iddia etmişti de Japon dövüş hocası dövüşte hile olduğunu kabul etmemiş, *‘Ben burada müsabaka dövüşçüsü yetiştirmiyorum, kurallara sadık kalmak istiyorsan git olimpiyatlara katıl.’*

ve cevap vermişti. Ve Timur o günden beri hiç kurallara bağlı dövüşmüyordu.

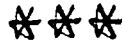
Adsız'a köpek gibi dişlerini göstererek hırladı, "Biraz daha sıksana Adsız!"

Adsız adamı bıraktı ve temkinli bir tavırla iki adım geri çekildi, küçümser bir ifadeyle ön dişlerinin ardından, "Cık" sesi çıkardı. "Dengim değilsin boşuna uğraşma."

Emir Timur boynunu ovuşturup Adsız'ın etrafında bir tur döndü ve ıstahla soludu, "Ah! Bir gün Adsız! Bir gün jüri olmadan dövüşeceksin benimle! İki gerçek erkek gibi ha?"

"Öf, ben zaten kariyerimin zirvesindeyim Timur, seni bi daha pataklasam elime ne geçer ki? Sen en iyisi git kendini başka yerde gerçekleştir, daha kendi sıkletinde biriyle filan! Ha?" dedi Timur'u taklit ederek ve gülererek uzaklaştı.

Timur arkasından yumruk yaptığı sağ elini sol avcuna vurarak ve küfrederek baktı.

"Tolgay'dan özür dilemeni mi istedi senden?" diyerek düşünceli bir şekilde kır sakallarını sıvazlayarak duyduğunu tekrar etti Saygın. Zaman geçiyordu.

Adsız bir küfür savurdu ve elindeki izmarite dönmüş sigarasını işaret parmağıyla vurarak uzağa fırlattı. "Fikrini siktiğimin puştuna bak hele!"

"Aslında mantıklı düşünürsen özür dileyebilirsin. Akif ile damat karnepeder bile olabildiysen, Tolgay ile de dost olabilirsin. Sana Tolgay'ı arden çıkarma sebebimizi söyledim; Akif hata yapmıyordu, biz de Tolgay'ı tekrar oyuna sürdük ki bu silah mafyasının çöküşünü hızlandıralım. Eğer Tolgay ile arkadaş olmayı başarırsan eminim o aptaldan işimize yarayacak çok şey öğrenebilirsin. Aslında en başında olması gereken buydu, ama sen kendi tarzınla yürüyüp bu aileye topla tüfekte girdin."

"Dostluğunun amma koyarım, o gerzekle hiçbir şey olmam ben! Ne yaşadığının farkında mısın Saygın? Su katılmamış bir orospu çocuğundan, bir suçludan özür filan dilemem ben! Rol icabı bile olsa bir müptezelden özür dilemem! Katiyen dilemem! İstihbaratçılığın da bir onuru, şerefi, haysiyeti var, benden bunu nasıl istersin? Askerim ben, yavşak değil!"

"Bizim onurumuz, şerefimiz, haysiyetimiz sadece bayraktır evlat. Her şeyin önüne vatana hizmeti koyarız. Geri kalan her şey teferruattır."

"Martaval okuma Saygın! Bugüne kadar kendi tarzımla yürüdün bundan sonra da öyle olacak! Sakın ha son dönemeçte bana taktik oyunu yapmayasın? Senin okumuşluğun kadar benim yazmışlığım var unutma! Karargâhtaki klimalı odanda, ekran başına oturup satranç oynar gibi hamle düzmeye benzemiyor gerçek hayat! Çok biliyorduksan sen inseydin sahaya!"

"Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olurmuş..."

"Sen kurt değilsin ben de köpek değilim, doğru konuş!"

"Teşbihte kusur aranmaz."

"Teşbihini siktirtme! Hani aslan terbiyecisi diyolar ya sana, senden olsa olsa kaplumbağa terbiyecisi olur... Neyse... Timur itini oyuna sokmakla hiç iyi etmedin, senin bana blöf olsun diye oyuna soktuğun piyonun başımıza iş açtığında görüşecek senle!"

"Boş ver Tolgay'ı, Timur'u... Balayın nasıl geçti?"

Adsız alaycı bir gülüş attı, "Seksi!" dedi dişlerinin arasından.

"Kıza çok pahalı bir yüzük almışsın?"

"Teşkilat sağ olsun maaşıma zam yaptıkça harcayacak yer bulamıyorum napayım..."

"Sen de birikmiş maaşlarını gidip pırlanta tektaş mı yatırdın? Ferah'ı kendine âşık etmek mi niyetin? Sonra ne olacak?"

"Saygın Efe, kabız stratejist manevralarını bir kenara atıp magazin peşinde, vay be!"

"Ben senin geleceğini düşünüyorum."

"Düşünme abi. İşine bak."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

"Ortak kararımız neticesinde Ferah ile bir tatile çıktım. Akif arkamdan iş çevirsin de sen bir şeyler bul diye? Bakıyorum da arkamdan iş çeviren sen olmuştun."

"Tolgay meselesine bu kadar bozulma. Onu serbest bırakmamda bir husus daha etkili oldu."

"Anlat bilelim öyleyse?"

"Aptal adam aptaldır, Tolgay da öyle. Bak ilk hatasını seni o evden

gözeterek yaptı bile. Dahasını da yapacak. Tolgay'ın karısı Seda boşanma davası açmıştı. Tolgay önce anlaşmalı boşanmaya razı gelmişti fakat sonradan fikir değiştirdi ve ilk duruşmada *hakime 'ben karımı seviyorum, boşanmak istemiyorum'* dedi. Muhtemelen Akif'ten tahliye edileceğini öğrenmişti. Akif'in dünürü ile hem tatlı bir rekabeti hem de bazı gizli ortaklıkları var. İş adamı Mithat Çeliker bizim için önemli bir isim ve karanlık işlerinin deşifre edilmesi gerekiyor.”

“Anladım Tolgay ile Seda boşanırsa bağlantı kopacaktı. Baştan söyleseydin de Tolgay itini gördüğümde şaşırmasaydım.”

“Senin de beni şaşırttığın ve bir an ne yapacağımı kestiremediğim anlar oluyor evlat. Nasılmış?”

“Misillemene sokayım Saygın, ben senin gibi klimalı odamda masa başında şaşır mıyorum yalnız, fark burada!”

“Taktın şu klimaya!” deyince Saygın, gülüştüler.

“Her neyse şimdi Mithat'ın üstüne mi gideyim yoksa o iş Timur'da mı?”

“Yok, Mithat işi bende, sen tamamen Akif'e odaklan. Dediğim gibi Tolgay ile aranı düzeltmeye çalış.”

“Bakınız. Özür filan dilemem.”

“Karısıyla yatma da!”

Adsız gözlerini devirdi, “Yok artık!”

“Az kaldı evlat. Akif'in Ceylan'dan hoşlanması bizim için harika oldu. Artık dört koldan kuşattık ve bu işi bitireceğiz.”

“Ceylan'ı harika bir riske attığının sen farkındasındır da, Ceylan farkında mı acaba? Bitince kadının can güvenliği ne olacak?”

“Sana ne olacaksa Ceylan'a da o olacak. İstihbarat en üst düzeyinde ‘Tanık Koruma Programı’ kapsamında yüzü ve kimliği değiştirilecek. Konuştum, kabul etti. Zaten eski hayatından memnun değilmiş. Sana anlattı mı bilmem ama Ceylan ağır travmalar yaşamış bir kadın.”

“Hah! Travma üzerine travma mı verdin sen de? Ne bu, psikolojideki çivi çiviye söker tezi mi?”

“O kısımla Doktor Mehmet ilgileniyor.”

“Ceylan'ın nesi varmış?”

“Çocukken yıllarca tecavüzüne uğradığı ve susup kaçtığı halde yıllar sonra bile sapık takipçiliğinden vazgeçmeyen bir üvey abi travması...”

Kimlik değişimi kurtuluşu olacak.”

“Söyleseydi iti gebertirdim, kurtulurdu...”

“Adam ülkenin en iyi keman virtüözü. O yeteneği gömmek, sanat adına bir kayıp olurdu...”

Adsız düşündü, “Çağan Çarkacı mı? Ceylan’ın üvey abisi miymiş? Hem de ensest düşkünü bir sapık! Sikeyim sanatını! Öldürülecek ne çok puşt var dimi Saygın? Düşünsene... Yasalar olmayacak, ben tek gecede, nerede, hangi sapık varsa taşasını kesip boğazına tıkarak boğup hepsini gebertecem... Çok değil bir ay verseler bana! Trakya’dan girip köy köy, mahalle mahalle, ev ev dolaşıp, çoluğa çocuğa, aciz kadınlara acı çektiren bütün sapıkları avlayarak Sarıkamış’tan çıkmazsam, memleketi ayna gibi pırıl pırıl yapmazsam namerdim!”

56. Ocak 2019 - Diş Diş... - İstanbul

“Şu telaşlarım bir bitse diyorum. Belki uzaklara giderim.
Çoktandır gitmek istediğim yollar var.”

Ahmed Arif.

Akşamüzeri Nuray evdeki işler bitince Ferah ile birer kahve içip kalktı. “Ben artık eve gideyim kocan gelir.” dedi.

“Gelsin ne olacak yenge yemeğe kal, Âdem Amcayla Alemdar Beyi de çağıralım, bir sürü şey hazırladın birlikte yiyelim.”

“Ayol evinizde ilk geceden misafir olur mu hiç! Baş başa yiyin, afiyet olsun! Hem Alemdar Bey değil, baba de baba.” dedi samimi bir tavırla nasihat vererek.

Ferah gülümseyerek başıyla onayladı. Nuray onu yanaklarından öptü, Ferah tekrar tekrar teşekkür etti ve kadın gitti.

Ferah kadının ardından duş alıp üzerini değiştirdi ve camdan dışarı bakmaya başladı. Hava kararmıştı artık Ateş’i aramayı düşündü, vazgeçti. Kendini olgun ve mantıklı davranmak konusunda zorla telkin ede ede gözü camda, kulağı kapıda bekledi. Az sonra Ateş geldi. Ferah kapıyı açınca kocaman beyaz bir gül buketiyle yüz yüze geldi.

“Aşkım! Hoş geldin!” dedi cıvıl cıvıl çağılayan bir sesle.

Ateş kapıdan girip Ferah’ı kucakladı. “Ne güzelmiş böyle ya?”

Eve geliyorsun, karşında dünya güzeli bir Ferah, aşkım hoş geldin diyor. boynuna atılıyor? Vay be! Erkekler sırf bunun için bile evleniyor olabilir! Önce düğün tantanasına, kredi borcuna filan değiyordur yani...)

Ferah'ın elindeki kocaman buketi alıp girişteki konsolun üzerine bıraktı ve Ferah'a sıkıca sarılıp en son yaklaşık 20 saat öncesinden kalan kovu bir hasretle dudaklarına uzandı. Ferah kollarını Ateş'in boynuna dolayıp adamı çekerek hasretine arzulu ve sıcak bir karşılık verdi. Kapının hemen arkasında ayaküstü birbirlerine sarılıp hararetli ve özlem dolu bir öpüşmeye daldılar. Ateş'in ceza evinden tahliye olduğundan beri birlikte geçirdikleri sürede en uzun ayrılıklarıydı; uçak yolculuğu, Akif'in evinden çıkış, Ulus'a taşınma meselesi...

Ateş, Ferah'ı beline sarılıp kaldırarak kucağına aldı ve dudaklarını dudaklarından ayırmadan birkaç adım ileri taşıdı. Ferah sırtı girişin sol tarafındaki boş duvarla birleşince gidişatı tahmin ederek hafifçe inledi. Ateş kızı kısacık bir an için öpmeyi bırakıp burnunun ucundan fısıldadı,

“Burayı hatırlıyor musun?”

Ferah tatlı bir kahkaha attı ve muzipçe gözlerini kırıştırdı, “Hayır hatırlamıyorum. Burada bir şey mi olmuştu?”

Ateş, Ferah'ın numara yaptığını bilse de kaşlarını çatarak alınmış gibi baktı. Kızı kucağından yere bırakıp elbisesini çabucak üzerinden çıkarıp vere attı, “Hatırlatayım!” deyip yüzünü göğüslerine gömdü.

Ferah “Yemek?” diyecek oldu fakat Ateş, “I-ıh!” dedi. Adamın yemekten bile önce kendisine iştahlı olduğunu görmek Ferah'ın kadınlık gururunu okşuyordu. İlk seviştikleri yerde ilki kadar şuursuz hissetmiyordu artık kendini.

(İyi ki! Sonsuza kadar bilinçsiz bir kölesi olacağımdan korkmuştum. Ama şimdi her şeyin farkındayım. 24 yıldır tanıdığımı sandığım Ferah'ı ellerinde bambaşka bir şeye dönüştüren bu serseriye istiyorum! Hemen, burada! Hem o muhteşem olduğu kadar aptallaştırıcı İlk'i biraz hatırlatması da hoşuma giderdi...)

Ateş'in hızlıca bedenini keşfe çıkan ellerini durdurup gömleğini üzerinden soydu ve pantolonu çözmeye uzandı. O gün gerçi bu duvara karşı ilk kez birleşirken giyiniktiler. Ama genelde adamın tek bir kumaş parçasına tahammülü yoktu ve hatta sevişirken ışıkları da kapatmıyordu. Her anında Ferah'ın güzelliğini doya doya seyretmek istiyordu. Ateş parmaklarıyla çıktığı keşif turunda Ferah'ın çoktan hazır olduğunu görünce

oynaşmayı uzatmadı. Sinirli bir gün geçirmişti ve acısını Ferah'ın teninden uzun uzun, hoyratça sahip olarak çıkardı...

Sonra kızı kendisiyle birlikte duşa soktu. Yatak odasındaki büyük banyoda geniş bir jakuzi vardı. Köpüklü ılık suyla doldurup Ferah'ı nazikçe yıkadı. Öpüşüp gülüşürken köpüklü jakuzi keyfi az kalsın yatağa uzanıyordu ki Ferah, Ateş'i durdurdu,

"Bi dur dur kuduz! Yemek hazır. Acıkmışsındır."

Ateş düşündü. En son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlamıyordu. Saygın'ın ofisinde asistanlardan biri kendisine tost ısmarlamıştı sanki... Başını salladı. Durup düşünmese, Ferah'ın aklını oynatan güzelliğinden öte açlığının bile farkında değildi. Yemek..

"Olur." dedi. Ferah iç çamaşırı giymeye çalışırken gülerек seslendi, "Giyme giyme onları, seninle daha işim bitmedi!"

Ferah şuh bir kahkaha patlattı, "Kilotsuz mu sofraya oturayım Ateş?"

"Kulağa seksi geliyor!"

"Ne içiyorsun bilmiyorum ki... Uf!" diye söylenerek dantelli minicik bir çamaşırın üstüne incecik bir elbise geçirip dağınık ıslak saçlarını bir lastikle topladı Ferah.

Yemekte Ferah, Ateş'in büfesinde bulduğu bir şişe yıllanmış şarabı açtı.

"Kıyafetim uygun değil ama. Mum da yakacağım."

"Cilveleniyor böyle, sonra ne içiyorsun diyor! Güzellik hayırdır?"

"Aşkım evimizde ilk gecemiz şerefine!"

"Oldu."

"Oldu, ne ya? Ateş, İstanbul sana yaramıyor... Galiba babamın evinden değil, buradan da taşınmamız gerekecek, seni Bali'deki yontulmuş kabadayı haline geri çevirmek için..."

"Hobaaa! Gene naptım?"

"Öküz öküz cevap verme banal Sohbet edelim. Hadi!"

"İyi edelim. Ne konuşcaz?"

"Bilmem? Sen bir konu aç."

Ateş parmağının ucuyla çenesini sıvazlayıp biraz düşündü. "Hegel felsefesinin diyalektik idealizmi hakkında ne düşünüyorsun, anlat bakalım?" dedi.

Ferah gözlerini devirerek, "Mahsus yapıyorsun!" diye çıkıştı.

Ateş gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Niye ya çok sağ-
lam mevzu değil mi? Mesela Marx ve Engel bu adama tepki olarak 19.yüz-
rıda materyalist felsefeyi parlatıyor. Ha bide Schopenhauer, bir kitabında
Hegel'den 'eserlerinin dörtte üçü safi saçmalık, dörtte biri de paradoks olan
ve yine filozof' diye bahsediyor. Daha ciddi ne var konuşacak?"

Ferah "Kes şunu!" diye söylenerek masadan kalktı ve gidip bilgisaya-
rını açtı.

Ateş iç geçirerek arkasından baktı. Genç kadının inatçılığına, toylu-
ğuna, hevesine, merakına gülesi geldi. Ferah müzik açtı ve tekrar yerine
oturdu. Ateşe bakmadan çatal bıçağını alıp somurtarak yemeğini didik-
ledi.

Ateş onun asık yüzüne dayanamadı, "Tamam, hadi sor ne soracak-
san? Senin sohbet anlayışın zaten beni sorguya çekmek."

Ferah omuz silkti, "Konuşmayacağım! Yemeğin bittiyse kalk yatak
odasına gidelim, vahşice düz beni!"

Ateş'in ağzı açık kaldı, kaşlarını çatı, sinirli bir gülüş attı kıza şaşkın
şaşkın bakarak, "Yalnız? Bu üslup? Sana değil, bana uygun! Sen böyle ko-
nuşma."

Ferah kötü kötü sırtı. "Anladığın üslubu duyunca nasıl da yola geli-
yorsun!"

"Tamam... Felsefe yapmayacam pes!"

"İyi soruyorum o zaman; Hastanedeki kadın kimdi? Niye senin pe-
şindeydi?"

Ateş bu sorunun tekrar gündeme geleceğini bildiği için iyi bir cevap
hazırlamıştı.

"Ooo... Şey, benim eski bi hatunun annesi! Çok eski! Yani on sene
önce falan takıldığım bir kız vardı..."

"Eee? Senden ne istiyor?"

"Uyuşturucu işine bulaşmış salak! Zaten eskiden de bişeyler çekiyo-
du..."

"Kızı anlatsana?"

"Yav neyini anlatayım önemsiz bir şey..."

"Annesi on yıl sonra hala peşinde olduğuna göre ya önemsiz değil, ya
da on sene eski değil demek ki?"

“Bravo avukat!”

“Adı ne?”

“Neşe.”

“Kadının? Yani annesinin?”

“İfakat!”

“Soyadı?”

“Ne bileyim soyadını. Nikahıma almadım herhalde üç beş kere ~~şey~~ tıysak vukuatlı nüfus kaydını çıkarttırmadık ya!”

“O kadar mı? Annesi niye gelmiş?”

“Bu gerzek eskiden seviyodu beni. Annesi de takmış kafaya, kızını sen kurtarırsın tribinde.”

“Hala seviyor demek ki?”

“Yok ya kafası bi milyon onun, ne sevecek... Ecelini seviyordur ancak o kafayla! Yani işte anlayacağın, anası beni vurulunca gazetede görüp yerimi bulabilmiş. Kızının durumu da yüz kızartıcı olduğundan saklana saklana gezinip durmuş hastanede. Olay bu! Sonra buldum ben kadını bişey yapamam dedim, silkeledim, bana ne müptezel kızından!”

“Öğretmenimdi demiştin?”

“Hatırlamıyorum ne dediğimi, sallamışım.”

“Çok sık sallar mısın?”

Ateş güldü. (*Mütemadiyen!*) “Yoo... Ne gibi?”

“Ne sıklıkta yalan söylersin?”

“Ne bu anket mi? Nadiren bazen! Oldu mu?”

“Ukala hazır cevap! Hiç bir sözüne inanmıyorum ama neyse!”

“Yalan? Mm? Pekiii...Yalaaan... Yani söylerim bazen...” (*Hayatım yalan! Baştan sona! Her anı!*)

“Bana?”

“En başta sana!”

Ferah çılgılık attı, “Allah’ım, deliricem! Bu kadar dürüst bir yalancı! Sen bana en kötü ne yalan söyleyebilirsin ki? Başka bir ülkede karın, çocuğun yoktur dimi?”

“Yooook! Emrah itine o kadar dayak attığım şeyi ben mi yapacam?”

“Neee? Emrah’a naptın sen?”

“Ha sen o iti öylece bıraktım mı sandın? Yok gülüm... Birkaç kemiğini kırmadan yok öyle bir dünya!”

Ferah şok halinde dudaklarını ısırđı, “Ciddi olamazsın? Ah!” istem dışı güldü.

“Hoşuna gitti demek?”

“Kes şunu... Sana inanamıyorum yaptın yani? Ah ama kızmayacağım! Hatta eline sağlık! Keşke o zaman söyleseydin.”

Ferah bir süre sakinleşip Emrah faciasını unutmaya çalışarak şarap içip sustu. Ateş kalkıp masayı toparladı. Feraha sen dinlen deyip tabakları bulaşık makinesine dizdi ve müziğı değıştirdi.

“Ateş bana bilmem ne konçertosu filan açma!” diye uzandığı kanepeden seslendi Ferah.

Ateş tamam deyip rap müzik açtı. Ferah bir kez daha şaşırdı.

“Neydi bu? Aaa Sagopa! Seen? Ne değışik bi adamsın Ateş!”

“Türkçe müzikte iki adam seviyorum, biri bu herif, biri de Müslüm!”

“Aaa zevke bak? Kutuplar kadar uzak!”

“Sen kimleri seversin?”

“Ben yenilerden Mabel Matiz, Ceylan Ertem, Cem Adrian, İlyas Yalçıntaş, Bilge Nihan, Buray, Simge, Melek Mosso filan dinliyorum. Eskilerden tabi ki Sezen Aksu! O bitane! Sagopayı da üniversitede dinlemişliğim var hatta konserine gitmiştim. Haa damar olarak da Ahmet Kaya’yı severim. Pekiii? En yakın arkadaşın?”

“Arkadaşım yok.”

“Neden, sosyopat mısın sen?”

“Hııı... Seninkini biliyoz, şu Ayşegöl dimi?”

“Evet... Bari ilkokuldaki sıra arkadaşını filan anlat?”

“Hatırlamıyorum. Bunu geç.”

“Doğrudur! Zaten kim seninle arkadaş olur ki manyak! Pekiii, ilk sevgilin?”

“Yok.”

“Nasıl yok?”

“Kimseyle sevgili olmadım. Öbür işi soruyorsan, 16-17 yaşında falandım malum kadınlardan biriyle oldum ilk.”

"Onu görmemişim... Ohi neyse! E hoşlandığın kız filan? Ergenlikte olmuştur?"

"Hiç ergen olmadım."

"Pardon sen lanusta filan mı büyüdün?"

Ateş gülererek başını salladı, "Gâh." dedi.

Ferah gözlerini kıvrarak baktı adama dikkatlice, yine bir buluş yapmış gibi sevinerek, "Bi dakika! Seni birtü? Esir filan mı tıttı onca yıl? () yüz den mi böylesin?"

"Psikanalize mi soyundun şimdi de? Bak Psikanalizin babası Freud derki; "Bayağı ilerleme var, Ortaçağ'da olsak beni yakarlardı. Şimdiyse kitaplarımı yakıyorlar..."

"Ortaçağ'da olan seni kesinlikle yakarlardı Sherlock!"

"Yine mi?"

"Sende çoklu kişilik bozukluğu var! Biraz şizofreni, biraz obsesyon, biraz paranoya, çokça narsislik, bayaaca anarşistlik! Kuşacası sen dahilikle delilik arasında gezinen bir psikopatsın!"

Ateş kocaman neşeli bir kahkaha attı ve bir sigara yaktı, "Hiç kimse beni daha iyi tanımamıştı!"

"Sadece seni anlamak istiyorum."

Ateş bakışlarını kaçırdı. *(Sana söyleyeceğim yalanlarla beni anlamam imkânsız... Bir gün? Belki...)*

Ferah eline uzandı adamin, "Çok mu zordu geçmişin? Bak, söyleyeceğin hiçbir şey seni benim gözümde güçsüz göstermeyecek. Yargılamayacağım. Ne olursa olsun!"

"Zordu tamam mı sorma! Anlatamam! İnsanlara güvenmem ben. Güvenecek kimsem olmadı. Sevmedim, sevilmedim, başım okşanmadı, sırtım sıvazlanmadı, yalnızlığa alışığım. Bu kadar! Böyle devam edecek!"

"Peki, ben bu güvensizliğin ve yalnızlığın neresinde olacağım?"

Ateş az önce sabırsızca saydırdığı yalancı gerçeklerden yorulmuş gibi bir nefes verdi ve yüzü asılan Ferah'ın ellerini avuçlarının arasına aldı. "İstedğin yere koyabilirsin kendini Ferah. Sen, nerede nasıl durmak istersen. Her açıdan güzel gözüktüyorsun bana."

"Yani? Bana mı bağlı?"

"Sana bağlı."

Ferah başını eğip biraz düşündü. "Ama ben bencilim. Ben bir erkeğin hayatında hep başköşede olmak isterim. Hep öyle oldum, ya da kandırılısam da öyle sandım... Çünkü ben de yalnızım. Ben de gerçek bir sevgiye hasretim. Azla yetinmeyeceğim Ateş! Annem gittiğinden beri tutunacak bir dal arıyordum. Şimdi sana tutunmak istiyorum."

"Tutun! Ama tutunduğun dalı kesmeyeceksen?"

"Kesersen düşen ben olurum değil mi?"

"Sen düşersin, ben kanarım. Ya sıkı tutun, ya o dala binme!"

Ferah başını salladı. "Babamla her ne planın varsa... İşin bitince ayrılmayacağız yani öyle mi?"

"Babanla hesabım bir yana, sen bir yana. Bana güven."

"Tamam." deyip gülümsedi Ferah.

Ateş biraz düşündü, sigarasının izmaritini kül tabağına bastırıp sakallarını sıvazladı, gözleri halıda, duvarlarda, mobilyalarda fakat kesinlikle Ferah'ın saf bakışlarında olmayacak halde dolaşırken boşluğa doğru sordu. "Babana? Zarar verecek olsam? Hakkımda ne düşünürdün?"

Ferah hemen yanıtladı, "Parasını alırsın en fazla yani dayın sonuçta! O da beni zerre ilgilendirmez!"

Ateş gülerek başını salladı. (*Pollyannalığına da hayranım kadın!*) "Dayımın çok parası var tabi... Alırım biraz... Parasını! Neyse... Ne diyecem Ferah? Yarın imam nikahımız kıyılacak babamların evde."

Ferah şaşkın bir kahkaha attı. "Nerden aklına geldi?"

"Eh işte... Her şey tamam olsun."

Ferah kalkıp Ateş'in kucağına oturdu kollarını boynuna dolayıp yüzüne eğildi.

"Her şey tamam aşkım... Her şey çok tamam!"

"Öyle mi?"

"Hu..."

...

Gece yarısı yatakta kan ter içinde birbirlerine sarılırken Ateş'in parmakları usulca okşayarak Ferah'ın çıplak göğsünden aşağılara kaydı. Karnında durdu. Göbeğinin etrafında küçük bir daire çizdi işaret parmağının ucuyla. Akif'in istediği gibi Ferah'ı kendine hapsetmenin yolunu buldu. (*Akif zeki adam! Ama önerisi onu değil beni kurtarır.*)

Akif ile işi bittiğinde Ferah'ın kendisinden nefret etmemesini, etse bile mutlaka geri dönmesini, aralarında sonsuza kadar organik bir bağ olmasını, teşkilatın bile bu bağı koparamamasını garanti etmesinin yolu Ferah'ın hamile kalmasından geçiyor olabilirdi. Ancak 34 yaşında, Everest'in zirvesinden atla deseler düşünmeden atlayacak cesaretteki adamın nefesi kesiliyordu bebek sahibi olma korkusuyla... İhtimali bile kalp çarpıntıları ve karın ağrılarıyla boncuk boncuk terlemesine sebep oluyordu...

57. Ocak 2019 - Diş Ağrısı - İstanbul

*"İnsan kesin şeylerle yola başlarsa varacağı yer kuşku olacaktır.
Ama kuşkuyla işe başlamakla yetinirse o zaman kesinliklere ulaşacaktır."*

Francis Bacon

Alemdar dahil herkes havadaki yoğun aşk buğusunun artık farkındaydı. Varsın olsun, Ateş artık hislerini saklamak istemiyordu. 33 yıllık ömrü değil bir saklambaç oyuncusu, saklambacın ta kendisi tadında geçmişken hayatındaki ayan beyan tek iyilik Ferah'tı. Kadına bahsettiği gibi ertesi gün Alemdar'ın Balat'taki konağında imam nikâhları kıyıldı. Gerçek adını ve kimliğini alana dek aralarında olmasını istediği karı koca bağı, içini ferahlatmıştı.

İlk birkaç gün her şey bir evcilik oyunu gibi tozpembeydi. Oyunu oynayan sahte pembeliğin farkında olsa da, sadece hayatında ilk kez denk gelen bu sıcak illüzyonun tadını çıkarmanın peşindeydi. Oyun oynanan ise tüm illüzyona inanmıştı. O kadar inanmıştı ki Akif'in durmadan arayıp Ateş hakkında muhbirlik yapması ve adamın ağzından işleriyle ilgili laf alması sorularına hiç cevap vermedi.

Akif azarladı Ferah'ı, "Tüm çocuklarım birbirinden aptal olmak zorunda mı? Ah Ferah! Ateş denen zibidiyi kendine aşık edecektin, sen ona tutulmuşsun! Ne aptalsın! Sizi kendi aptallığınızdan ben nasıl koruyabilirim ki? Keşke zekâlarınız analarınız yerine biraz bana çekseymiş!"

Ferah babasının sözlerinin altında kalmadı. "Baba hatırlarsan aynı aptallıkla annem de sana tutulmuştu. O ölünce yine ben aynı aptallıkla sana gelmiştim! Değişen bir şey yok... Sabah'ın kızıyım demek ki! Beni Ateşle zorla evlendirirken iyiliğimi düşünüp beni koruduğunu söylüyordun ya? Akıl sağlığını koruyamadın kendinden! Ateş şuan senin yapmadığını yapıyor, bana bir yuva, birazcık umut ve huzur veriyor! Hoşuna

gitmese de sana muhbirlik yapmayacağım baba! Umarım sen de kocama, sevdiğim adama zarar verecek hiçbir şey yapmazsın!”

Ferah'ın sinirden diş ağrısı tuttu. Birkaç yıldır ihmal ettiği bir yirmilik diş vardı. Geçen kış aynı zamanlarda o diş yine apse yapmıştı. Ferah antibiyotik kullanıp ağrısı geçince çektirmekten korkup, öylece bırakmıştı çünkü dişçiden çok korkuyordu. Hayatında hiç diş çektirmemişti ve ağrıyan bu yirmilik diş, damakta gömülüydü, onu ameliyatla alıp yerine dikiş atacaklardı. Ferah'ın bu operasyondan ödü patlıyordu.

Ateş akşamüstü eve uğradı. “Benim birkaç gün şehir dışında işlerim var güzelim sen keyfine bak.” deyip cevap beklemeden hızlıca üzerini değiştirip gittiğinde ise sinirden beyni zonklamıştı.

(Şuna bak ya adi herif! Ne demek birkaç gün? Nerede, ne işi bu? Daha yeni evli sayılırız biz! İnsan on günlük karısını bırakıp ne cehenneme siktir olup gider? Eşseeeeeek! Bir de bebek istiyor? Nah! Çok ağrıyor! Ölücem dedim gitti herif! Boyun devrilsin Ateş! Sabaha sağ çıkmam ben!)

Acıdan ikişer saat arayla üç tane 'Apranax içti, midesi bozuldu. Sabaha karşı uykudan soğuk soğuk terleyerek kalkıp kusmasa ilaçtan zehirlenecekti. Tansiyonu düştü, lavaboda az daha bayılacaktı. Duvarlara tutuna tutuna odaya dönüp Ateş'i aradı, adamın telefonu kapalıydı. Ağlayarak yere çöküp Ayşegül'ü aradı. Yarım saat içinde Ayşegül, Ferah'ı almaya geldi ve elini yüzünü yıkayıp giydirdi. Getirdiği çorbadan içirdi ve sabah olunca Ayşegül'ün zoruyla bir diş kliniğine gittiler. Ferah yanağı davul gibi şişmiş halde hala gitmem, çektirmem diyordu. Ayşegül onu ikna etmek için dil döktü.

“Korkacak bir şey yok hayatım ya. Sen ki azılı mafyalar arasında sağ kalmış kızsın! Silahtan korkmuyorsun dişçi aletinden mi korkacaksın?”

“Ayşegül harika moral veriyorsun sağ ol be! Aaahhh!”

“Bak canım, bu kadının eli müthiş hafif, ben kanal tedavimi ona yaptırdım çooook memnunum. Bizim bütün avukat arkadaşlar Seçil Hanım'a geliyor, Şişli'de çok ünlü bir diş hekimidir.”

“Of.”

Ayşegül'ün öve öve bitiremediği diş hekiminin randevuları dolu olduğu için bekleme odasında biraz bekletildiler. Ayşegül huysuzluk edip sekretere, “Ya diş apseli zaten doktor hanım bugün işlem yapamayacak. En fazla beş dakika muayene edip antibiyotik yazacak, çok sürmez bakın

I Ağrı kesici

arkadaşım ağrıdan duramıyor! İki hasta arası ayarlayın Seçil Hanımı?" diye söylendi. Sekreter doktoru aradı.

"20 dakika sonra alacak Doktor Hanım sizi." deyince Ayşegül saatine baktı.

"Kuzum benim müvekkil görüşmem var napıcaz?" dedi üzüntüyle.

"Kuzum sen git, sağ ol."

"Kaçma sakın."

"Kaçacak durumda değilim, valla git."

"Tamam, çıkınca ara, öptüm."

Ferah'ı az sonra doktorun odasının girişindeki başka bir bekleme odasına aldılar. Doktorun işi yirmi dakikadan uzun sürünce Ferah sıkılıp sehpa üzerindeki gazeteleri karıştırmaya başladı. Geleli bir saati geçmişti. Sehpanın üzerinde duran dünkü gazetenin magazin ekindeki karalama ilgisini çekti. Eliyle ağzını kapatıp şaşkınca etrafına bakındı. (*Bu ne be?*)

İki gün önce Ateş ile Boğaz'da balık yemeğe çıktıklarında, yemek çıkışı lüks bir restoranın önünde magazinciler resimlerini çekmişti. Fotoğrafları, Ferah internette dün görmüştü ve güzel çıkmışız diye düşünmüştü. Ateş'le Ferah'ın el ele verdiği pozun altına yazılan haber kısaca şöyleydi <*Sosyetik avukat ve İthal Kabadayı Boğaz'da keyifte! Muhabirlerimizin sorularını yanıtlamadan lüks araçlarına binip uzaklaşan ünlü çiftin geçtiğimiz hafta Bali'de balayı yaptığı söyleniyor. Düğün gecesi Çırağan Sarayı önünde kurşunlanan, geçtiğimiz ay ise bir ay ceza evinde tutuklu bulunan S. Ateş Taranoğlu'nun karanlık ilişkileri çözülemiyor...*>

Ferah'ın sinirini bozan şey haberin içeriği değildi. Birisi, gazetede S. Ateş Taranoğlu yazısının etrafını kırmızı pilot kalemle defalarca karalayarak daire içine almış ve Ateş'in fotoğrafının yanına onlarca soru işareti koymuştu. (*Kim yaptı bunu?*) Derin derin düşünmeye dalmışken "Buyrun sizi alalım." diyen kadın sesiyle irkildi. Elindeki gazeteyle birlikte ayağa fırladı. Doktorun muayenehanesine girdi.

Doktor "Hoş geldiniz, şöyle oturun lütfen." derken Ferah karşısındaki genç ve alımlı kadına dimdik bakmaya başladı. Kendisine gösterilen koltuğa değil, doktorun üstüne doğru birkaç adım attı. Elinde gazeteyi kıvrıp tuttuğu halde bakışlarını doktora dikmişken kadının beyaz önlüğünün yakasında asılı kırmızı pilot kaleme bakakaldı. Diş ağrısını unutup karşısına dikildi ve beyaz gömleğin yakasından kadının ismini okudu, (*Seçil Morova Çakmak*)

“Doktor Hanım? Bu gazete sizin mi?” diye sordu.

Seçil kısa bir an sarsıldı. Dikkatli bakınca soru soran yüzün, o sabahki tüm solgunluğuna rağmen, gazetede sosyetik avukat diye bahsedilen Ferah olduğunu hemen tanıdı. Öyle olağanüstü güzellikteki bir kadını ayırt etmemek imkansızdı. Bakışlarını kendisini sorgulayan bakışlardan kaçırıp gözlerini kırıştırdı.

Ferah ise doktorun bakışlarındaki anlık dehşeti yakalamıştı, derhal üstüne gitti. Karalamayı gösterdi, “Bu adamı tanıyor musunuz Seçil Hanım?”

“Ben...”

“Seçil Hanım? Bu gazeteyi siz mi karaladınız?” derken Seçil’in yakasındaki kırmızı pilot kaleme uzandı Ferah ve yakasından çekip aldı.

Seçil şaşkınca, “Buyurun odama geçelim.” dedi ve muayenehanenin içinden başka bir bölüme geçtiler. Seçil tedirgin bir tavırla kapıyı kapattı. “Dişiniz?” diyecek oldu.

Ferah, “Önce bu adamı nereden tanıdığınızı söyler misiniz?”

“Siz? O’sunuz değil mi? Gazetede ki hanım?”

“Ferah Jabir.”

“Memnun oldum... Ben... Ne söyleyeyim bilmiyorum aslında... Yanlış anlamayın.”

“Direk söyleseniz!”

“Ben aslında eşinizi birine benzettim. Hepsi bu!”

“Nasıl yani?”

“Bakın kulağa saçma gelecektir Ferah Hanım. Ben Sina Ateş Taranoglu isminde birini hiç tanımıyorum. Ama o yüzü tanıyorum. Yani tanıdığım birine çok benzettim...”

“Her benzettiğiniz kişiyi böyle karalar mısınız?”

“Bakın... Saçma biliyorum ve bana deli diyebilirsiniz ama bu sıradan bir benzerlik değil. Ben eşinizi daha önce de TV’de gördüm. Tepkim... Benzetmekten öteydi... Onun yüzünü, o isimle görünce şok oldum. Bakın yanlış anlamayın ben evli, çocuklu, eşini seven ve eşine sadık bir kadını. Takdir edersiniz ki, o pek unutulacak bir sima değil... O boy, fizik, yüz, mimikler... Tıpatıp aynısıydı. Çok tuhaf...”

“Kimin aynısıydı?”

"Jüdeder bu arkadaşımın."

"İsmi nedir arkadaşınızın?"

"Umut Terzioğlu. Ankara Tıbbi Tıp Fakültesi'nden. Biz lise ikide aynı sınıftaydık. Elini tutmuştuk."

Ferah sinirli bir gülüşle atarken cemesi acadı. "Pardon da siz kaç vasi-
dasınız Seçil Hanım ve bu Umut'a en son 20 yıl önce filan mı gördünüz?
Hani karışıklık olmasın? Sonra insan insana benzer, adam acayip yakışıklı
biliyorum da, yani bu söylediğiniz çok saçma!"

Seçil bu sözlerle bozuldu. "Öyleyse siz beni niye sorguluyorsunuz? Ya-
kışıklı kocanızı herkes gazetede görüp isterse kalpler, çiçekler isterse sakal
büyük çizebilir, gayri ihtiyari!" deyip ayağa kalktı.

Ferah sakinleşmeye çalışarak sözlerini topladı. "Affedersiniz, otu-
run lütfen. Elbetteormamın sebebi var. Siz Umut'u en son ne zaman
gördünüz?"

"Bu yaz Ankara'da gördüm." Ferah'ın alayından sakınmak için üç yıl
önceki karşılaşmayı yeni yaşamış gibi yalan söyledi Seçil "Ve 18 yıl ara-
dan sonra yolda görüp doğru tanıdıysam... Eşinize olan benzerliğinden
de eminim. Üstelik sesi bile aynıydı!"

Ferah yutkundu. "Biraz anlatır mısınız lütfen?"

"Dediğim gibi lise aşkımdı. Bir yıl aynı sınıfta bulunduk. Sonra bir
şey oldu. O gitti. Bir daha izini bulamadım. Aramama rağmen hiçbir iz
kalmayacak şekilde kayboldu. Bu yaz karşılaştık ve bir kahve içtik. Değiş-
mişti elbette ama öyle hoş bir adam kaç yaşında olsa da tanınıyor. Sıradan
bir tip değil, malum."

"Tarif eder misiniz? Yeni halini? Boyu mesela?"

"1,90 veya üzerinde olduğunu sanıyorum epey uzun, geniş omuzlu,
adaleli, esmer, gözleri siyah, uzun düz kirpikli, sol yanağında derin tek bir
gamzesi var, kirli sakallı, dişleri çok biçimli, siyah kısa saçlı."

"Ne iş yapar bu Umut peki?"

"Pilot... F-16 pilotu olduğunu söyledi."

Ferah "Ateş'in boyu 192 santim ve 190 santim üzerinde pilot olamaz.
Hiç kimse... Aynı adamsa? Peki ya ailesi?"

"Umut'un ailesi yoktu. Yetimhanede büyümüştü. Siz aynı adam olabi-
leceğini neden düşünüyorsunuz Ferah Hanım?"

Ferah elleriyle yüzünü kapatmış düşünüyordu.

Seçil sordu, "Neyiniz var?"

Ferah yutkundu. "Su alabilir miyim?"

Seçil su verip, saatine baktı. Ferah delice şüpheler içindeydi. *(Ateş olabilir mi? Kadın haklı... O boyda ve tipte kaç adam gördün ki! Adam erkek güzeli, kaldırımda kızlar ardından çığlık atıyor! İyi de Umut Terzioğlu kim?)*

Ferah güçlkle kendini toparlayıp yalvarırcasına gözünün içine bakarak Seçil'in elini tuttu.

"Seçil Hanım! Sizi bulmam nasıl bir şans bilmiyorum ama mutlaka konuşmamız lazım! Şimdi de benim sözlerim delice gelecektir ama... Benim de eşimin geçmişiyile ilgili şüphelerim vardı. O olsun olmasın fark etmez, siz bana Umut'u anlatın lütfen? Benim için çok hayati bir mesele n olur? Ölüm kalım meselesi hatta!"

Seçil neye bulaştığından habersiz endişeyle saatine bakıp "Randevularım." dedi.

Ferah yalvardı, dil döktü, kadını öğlen yemeğine çıkarıp konuşmaya ikna etti. Muayene olup çıktı ama Seçil'i gözden kaçırmamak için öğlene kadar klinikten ayrılmadı. İki saat boyunca bekleme odasında inatla oturup Seçil'i beklerken düşündü. Kafasında yüzlerce senaryo kurdu.

Seçil muayenehaneden çıkar çıkmaz Ferah koluna girip kadını yemeğe sürükledi ve vakit kaybetmeden "Anlatın." dedi. Kadının benzettiğini söylerken bile emin oluşunu hissetmişti ve beklerken şüpheleri artmıştı. Kafasını kurcalayan ilk şeyi sordu, "Seçil Hanım kaç yaşındasınız?"

"36"

"Ateş 29 yaşında."

"Değildir o zaman. Kardeşi de olamaz. Herhalde sadece çok benziyorlar." dedi Seçil bir gizeme bulaşmaktan kaçınmanın rahatlamasıyla.

Ferah tatmin olmadı. "Olsun, siz anlatın. Ben eski hikâyeleri severim. Sizinle dostluğumuzun başlangıcında böyle komik bir anı kalsın ne dersiniz?"

"Aslında anlatacak çok şey yok. 16 yaşındaydık ve birbirimizden hoşlandık. Sınıf arkadaşı olarak birkaç ay konuştuk hepsi bu."

"Bana o kadarcık mış gibi gelmedi ama?"

Seçil başını eğip mırıldandı, "Sizden de hiçbir şey kaçmıyor. Avukat-tınız dimi?"

"Evet. Siz çok aşık mıydınız Umut'a?"

"Çok."

"Ya...?"

"Oyleydi sanırım. Sonra acı olduğu için böyle hissediliyor belki de."

"Nasını anlatmadan sonu dediniz ama ask olsun. Lütfen baştan anlatın?"

Seçil derin bir nefes alıp yıllar sonra ilk kez bir yabancıya açılmanın tereddüdü ve rahatlama arzusuyla cedellesti. Ferah ısrar etti. Seçil anlatmaya başladı...

"Biz Umut'la bir parkı vasıtasıyla başladık. Şimdi böyle flörtler yok tabii... Ben halerin olmak istiyordum. Babam savcı olduğu için daha ciddi bir meslek seçmemi istedi ve puanım tutunca fen lisesine yazıldım. Ankara'ya tayin olunca da lise ikide Umut'la aynı sınıfa başladım. Umut o zaman da çok yakışıklıydı. Sakin, efendi ve çok zeki bir çocuktü. Tüm kızlar gizlice hayranıydı ama Umut kimseyle konuşmazdı. Yalnız bir çocuktü. Çok sessizdi. Biz yetim olduğu için böyle sessiz herhalde diye düşünürdük. Aslında bizimle konuşacak bir şey yokmuş, tanıyınca anladım. Çok farklı bir oğlandı. Yani bundan 18 yıl önce bile onun gibiler yoktu. Düşünün ben walkmen dinlerken yanlışlıkla kulaklığım çıkıyor ve müzik sesini 15-20 saniye dışarı veriyor... O 20 saniyeden bir klasik müzik eserinin adını bilmişti! Mozart Requiem. Asla unutmam!"

Ferah'ın nefesi kesilir gibi oldu. "Devam edin." dedi biraz su içti. "Yani klasik müzik seviyordun?"

"Evet, hatta klasik müzik hakkında baya bilgiliydi. Piyano da çalardı biraz. Okulun piyanosunda bana çalardı, ben de hale çalışırdım."

"Lise aşkına bak vay be. Aşmışsınız siz! Sonra?"

"Müzik alışverişi yapardık. Birbirimize kasetler doldururduk, işte 90'ların hitleri, keşfettiğimiz klasikler... Ha birde Umut çok kitap okurdu! Edebiyatı müthişti! Bir derste edebiyat hocasının yanlış söylediği yabancı bir yazarın adını düzeltecek kadar iyiydi! Hocayla yarım saat tartışmıştı, bu şiir onun değil bunun şiiridir diye ve hoca sonunda kütüphaneden teyit edip Umut'un hakkını vermişti. Umut üstün zekâlıydı ve hocaların gözdesiydi. Müthiş bir hafızası vardı."

"Felsefe okur muydu?"

"Evet, felsefeyi severdi, bana anlatırdı. Ben çoğunu anlamazdım! Favorimiz şeydi; Albert Camus... Umut bana sevdirmişti Camus'ü..."

"Peki ya spor faaliyeti? Dövüş filan?"

"Valla her derste çok başarılıydı. Gerçekten yaşına göre çok üstün yetenekli biriydi. Pilot olmak istiyordu. Olmuş da!"

"Peki ya şu resme bakar mısınız? Bu kadını hiç gördünüz mü?" diyerek çantasından çıkardığı, karakalemle kendi çizdiği hastanedeki kadının portresini gösterdi Ferah.

Seçil'in rengi attı, kadının yüzü adeta kül rengine döndü. Başını salladı Ferah'ın elindeki karakalem portreye bakarak.

"Kim?" Dedi Ferah.

"Bi- biz... Bayramda elini öptük birlikte. Bu kadınla bir parkta karşılaştık, biraz oturduk. İlkokul öğretmeniymi!"

"Adı neydi kadının?"

"Hatırlamıyorum... Tuhaf bir şeydi sanki..."

"Neydi hatırla lütfen?"

Seçil ağır ağır başını salladı, "Sanırım... Şey... Ülkü öğretmen... Çok severdi Umut, ondan bahsederdi... Neler oluyor Ferah Hanım korkutmanın beni!"

"Of! Delireceğim! Umut? Ateş? Her kimse! O bir yalancı! Aynı adamdan söz ediyoruz! Pilot filan değil, 1.92 boyla kimse pilot olamaz! Yaşı, ismi, cismi her şeyi yalan! Yazın size yalan söylemiş! Bana ise... Ahh! Beni boş verin. Sonu acıydı dediniz? Ne olmuştu? Umut'a ne oldu Seçil Hanım?"

"Beni korkutuyorsunuz!"

"Sizlik bir şey yok merak etmeyin. Bu mesele sadece beni ilgilendiriyor. Peki bu Umut yabancı dil biliyor muydu? Arapça, Rusça filan?"

"Ah evet bakın unutmuşum! İngilizce, Almanca ve Fransızca'yı okuldaki hocalardan bile iyi biliyor, klasikleri orijinal dilinden okuyordu. Bana şarkılar, şiirler tercüme ederdi! O yaşta ve yetimhanede büyüyen bir çocuk için çok tuhaf değil mi sizce de? Nasıl unutturum!"

"Peki, yetim olduğuna emin misiniz? Ailesinden ya da Mardin'den size hiç bahsetmedi mi?"

"Yetimhanede yaşadığına eminim. Ailesi olmadığını söylerdi. Bebekken yetimhaneye verilmiş. Hiç kimsesi yoktu. Hatta babam Umut'u o yüzden istemedi."

"Babanız mı?"

Seçil, Umut ile bale gösterisi çıkışında babasına yakalanmalarını, kavgayı anlattı.

“Babam Umut’a piç deyince itekleyip babamı yere düşürmüş ve boğazına sarılmış! Okuldan ve yetimhaneden atıldı sanırım. Babam attırdım dedi! Yaptmıştır! O öfkeyle tüm kasetlerimi ve günlüklerimi parçalayıp çöpe atmıştı. Yetimhaneye gidip sordum, gitti dediler. Yıllarca onun hakkında başka bir bilgiye ulaşamadım. Yazın gördüğümde Umut bana askeri liseye geçtim dedi. Ara sıra liseden arkadaşlarla toplanınca Umut’a ne oldu acaba diye konuşurduk, o kadar.”

“Yani bir daha kimse Umut’u görmemiş mi?”

“Hayır.”

“Çok teşekkür ederim Seçil Hanım. Bu konu aramızda kalacak. Haftaya dış çekiminde görüşürüz.”

Ferah nedense emindi Umut ile Ateş’in aynı kişi olduğundan fakat yaş farkını çözemiyordu. Ülkü öğretmenini Ankara’da bulabileceğini biliyordu artık. Demek Ateş’in salladım dediği ilk cevabı doğrudu, ilkokul öğretmenim demişti... Ya da her kadına aynı yalanı atıyordu, kim bilir? İyi de yaş mevzusu neydi? Kadınla Ateş’in arasında bir değil, iki değil kaç yaş vardı!

(Bu adam o Umutsa, halamın oğlu Sina Ateş olması imkânsız. Öyleyse kim? Yaş farkı olmasa Sina Ateş’in anlattığı gibi yurt dışında değil, Türkiye’de yetimhanede saklandığını düşünürdüm. Umut’un Ateş olduğunu? Ama ya Ateş aslında Umutsa? Burada ne yapıyor? Neyin peşinde? Üstelik hiç 36 yaşında göstermiyor? Sina Ateş değilse 29 yaşında da değildir, Seçil’in sınıf arkadaşı olabildiğine göre Seçil’le yaşıttır. Sonradan kimlik değiştirebilirse yaşıni hayli hayli! Ama ya DNA testi sonuçları? Babam Ateş’in, Ateş olduğuna emin olmasa bunca müsamaha göstermezdi ki! Umut’un kim olduğunu bulmalı! Bu kadar benzerlik imkânsız! Bir de şu gizemli kadın öğretmen var tabi...)

Şiş yanağını tuta tuta biraz daha delil bulmak için Balat’a gitti. Alem-dar evde yokken, Nuray ile oturup kahve içti ve sohbet arasında aile albümünü görmek istedi. Nuray, Ferah’a birkaç siyah beyaz fotoğraf gösterdi. ‘Başka da yok güzelim’ dedi. Bunlar da zaten Saygın Efe’nin hazırlattığı düzmece fotoğraflardı.

Ferah fotoğrafların gerçekçiliğinden olmasa da çok az sayıda olduğundan şüphelendi. Nuray’a sorular sordu, “Siz Adem amcayla ne zaman

evlendiniz? Ateş'in sumıttı uugunıttı ılıye gitmediniz? Aliye halamla aran nasıldı?" gibi sorular...

Nuray'dan kayda değer bir şey öğrenemedi. Balat'tan sonra Levent'e, Akif'in holding binasına gitti. Son telefon tartışmalarından sonra araları bozuktı, önce babasının gönlünü aldı. Hatta adamı şaşırttı, "İstedğin gibi baba... Biz Ateş'le bebek istiyoruz. Bakalım kismet. İnşallah olur." diye de yalan söyledi.

"Aşık mı sana?" diye sordu Akif.

Ferah, "Çok aşık! Üstüme titriyor! Bana tekrar öyle romantik bir evlilik teklif etti ki. Ağlamadan gelinlik giymeni istiyorum, kendi rızanla benimle bir daha evlen, dedi! Günde yüz kere arıyor, sürekli eve çiçeklerle, hediyelerle geliyor."

"İyi iyi..."

"Sahi ne soracağım sana! Ateş'e sürpriz bir akşam yemeği hazırlamak istiyorum da... Aliye Halamın yemeklerinden yapsam çok şık olurdu. Aliye halam en çok hangi yemeği güzel yapardı? Ya da Ateş çocukken neyi severdi sen biliyorsundur?"

Akif bu boş fikir üzerine surat astı. "Bilmem." diye geçiştirmek istedi.

Ferah ısrar etti. Akif homurdandı. "Kızım ne bileyim! Aliye bütün yemekleri güzel yapardı, Ateş de çok küçüktü, ne bileyim neyi severdi! Annemin ve Aliye'nin firik pilavı meşhurdu."

"Peki Aliye halam Ateş'i ne diye severdi? Hani anneler çocuklarına mutlaka bir isim takarlar ya?"

"Aman Ferah, romantikliğın tuttu! Alemdar'a sor bunları, ben Ateş'i yılda iki kere bayramlarda görüyordum!"

"O yüzden mi ortaya çıktığında Ateş'e DNA testi yaptırdın? Halamın mezarını da gizlice açtırdın dimi?"

Akif aptal bir adam değildi, durup dururken bunca sorudan şüphelendi, "Bana bak sen neyin peşindesin Ferah?" diye çıkıştı.

Ferah hemen toparlanıp kendini geri çekti. "Hiii öylesine..."

"Ferah bir şey öğrendiysen bana söyle!"

"Yok canım, senede iki kez görüyordum deyince daha o zamandan dayı yeğen aşkınız belliymiş diye şaka yaptım! Neyse ben eve gidip kocacığım şu firik pilavından pişireyim. Görüşürüz baba!" deyip holdingden ayrıldı Ferah.

Akif ardından, *(Bir hal var bu kızda...)* diye düşünüp asistanını aradı.

“Ferah takip edilecek. Kimle görüşüp ne konuşuyorsa bana rapor edilecek. Ateş hakkında bir şeyler araştırırsa nerede, ne araştırdıysa ne bulduysa bana getirilecek!” diye talimat verdi. Madem Ateş’i takip edemiyordu O da en yakınına soktuğu kızını takip ederdi. Ferah’ın boşa gelmediğine emindi!

(O kadar da Sabah’ın kızı değilsin Ferah! Sen Akif Yavuzhan’ın zekâsından nasibini almış tek çocuğusun hatta! Dur bakalım... Öğreniriz...)

58. Ocak 2019 – Umut – İstanbul

“Var olan her kusursuz şeyin ardında acılar gizliydi.

*En sıradan çiçeğin açması için
dünyanın çile çekmesi gerekiyordu sanki.”*

Oscar Wilde

Ateş, iki gün sonra eve büyük bir sürprizle döndüğünde kendisine çok kızgın olan Ferah’ın gönlünü almayı başardı.

Ferah, Ayşegül ve üniversiteden kız arkadaşlarıyla buluşup eve döndüğünde alt kattaki odalardan geniş ve en aydınlık olanın kapısının kemer şeklinde beyaz balonlarla süslendiğini gördü.

“Ateeee?” diye mırıldanıp öfkesini hemen unutmamak için dudaklarını ısırды. Etrafa bakındı, kimseyi göremedi, ses de yoktu. *(Acaba kendisi gelmeden adamı gönderip mi bir şey yolladı? Dur bakayım...)* Odanın kapısını açtı. *(Yok artık!)* Derin bir nefes alıp yüzünü elleriyle kapattı. Ağlamaya başladı.

Ateş, burada Ferah’a şahane bir resim atölyesi kurmuştu. Duvarları bembeyaz boyatmış, bir tarafa açık raflar yaptırıp üstünü çeşit çeşit ve renk renk yüzlerce boyayla doldurmuştu. Geniş ve eğimli profesyonel bir çizim masası üzerinde boş kağıtlar ve yanındaki tekerlekli sehpa hastası olduğu o Van Gogh marka çizim kalemleri, markörler, hamur silgi, füzen gibi karakalem resim gereçleri vardı. Tekerlekli sehpa dört katlı, tel sepetli raflardan oluşuyordu. Alt rafta pastel boyalar, bir kat altında toz pastel boyalar, en altında kalem boyalar özenle dizilmişti. Ferah için gördükleri bir rüya gibiydi. Kalemlere çıldırmış gibi baktı, tek tek eline aldı, okşadı, “Ayy! Şuna bak!”

Ağladı güldü, olduğu yerde sevinçle zıpladı. Hemen oturup başlamak istedi.

"Hiii şunlara bak! 120'li! Renge bak!"

Öte yanda birkaç boyda profesyonel ahşap şövale, üstlerinde asılı farklı ebatlardaki boş tuvalerle bekliyordu. Yağlı boya için ayrı bir tekerlekli stant vardı ve gidip boyalara baktı. Tineri bile hazırды, kapağını açıp kokladı sevinçle. En sevdiği şeydi tiner kokusu! Anne kokusu kadar seviyordu bu kokuyu ve huzur buluyordu boyaların ve tinerin beynini karıncalaştıran kokuları içinde.

(Resim yaptığımı nerden biliyor? Ona hiç bahsetmedim. Ah! Ateş!)

Şahane resim atölyesinden çıkıp evi dolaştı, Ateş'i bulamayınca telefon etti. Adam açmadı. Mesaj geldi, -Birazdan geliyorum.

-Sürprizin için teşekkürler, çok incisin.

-Beğendiysen yüzündeki gülüşü bana sakla, göreyim?

Ferah kendi kendine gülerek ellerini yanaklarına bastırdı, -Böyle kurtulamayacaksın gazabımdan! Gel ama göreceğin şey kaşlarımı çatışım olacak!

Ateş 'Çatma kurban olayım ey nazlı Ferah.' yazdı son olarak.

Ferah cevap vermeyip kendi kendine gülerek tekrar yeni atölyesine döndü. Hemen yağlı boya bir şeyler karalamayı, hiç olmadı renkleri tuvale amaçsızca sürmeyi düşündü. Bir şekilde boyaya bulanmalıydı, hem de hemen! Acilen renklere karışmalıydı...

"A-a?" dedi. Bütün rafları tekrar kontrol etti, *(E fırça yok? Salak! Fırçasız resim mi olur! Hamur silgiye varana kadar düşünüp de tek bir fırça almayan kocam! Şapşal ya!)*

Bu eve taşınırken yanında hiç fırça getirmediğine hayıflanıp boyaya elleriyle girişmeyi bile düşündü. Hiç yapmadığı şey değildi. Sonra temizlemek için neredeyse tinerle banyo yapması gerekiyordu ve manikürü mahvoluyordu. Bu fikirden vazgeçip çizim masasında kâğıdın başına oturup eline çok sevdiği toz pastelleri aldı. Tebeşir kıvamındaki her bir rengi bıçakla kazıyarak kâğıda ufalayıp peçeteyle dağıtarak dumanlı renk efektleri elde ederken dalıp gitmişti.

Ateş'in eve girip arkasından sokulduğunu duymayacak kadar da yüksek sesle müzik açmıştı. Çizim yaptığı kâğıdın yanına kocaman bir çiçek buketi konulduğunda önce irkildi. Bir çiçeklere bir arkasında dikilip tüm sevimliliğiyle kendisine bakıp gülümseyen Ateşe baktı. Resim yapmak,

buralara bulaşmak ve boş kâğıda dokunmak o kadar iyi gelmişti ki neye kızdığını unutmuştu. Adamın boynuna atladı.

"Ateş!"

Ateş, Ferah'tan hemen böyle sıcak bir sarılma beklemiyordu ama kucakladı kızı, öpmek istedi.

Ferah, "Öpme! Dişim ağrıyor." derken Ateş, Ferah'ın beline dolanan bacaklarının altından sıkıca kavrayıp sırtını masaya yaslayarak kızı çizim masasının üstüne yatırmıştı bile. Hasretle soludu.

"Tüh. Öpemeyecek miyim seni?"

"İ-ih... Yirmilik dişim tuttu! Gitmeseydin bilirdin Ateş!"

"Yirmilik mi?" bir kahkaha attı, "Körpe hatunum!"

"Gülme çok ağrıyor."

"Ya? Doktora gittin mi?"

(Sorma hem de ne doktor amal Bunu sonra görüşeceğiz!) "Hıı. Antibiyotik verdi."

"Sonra çektirecek misin?"

"Evet ama çok korkuyorum!"

"Ben seninle gelir, elini tutarım."

"Olur."

"Şimdi öpücük yok mu yani?"

"Yok!"

"Öpüşmeden sevişsek oluyor mu peki?"

"Ciddi misin?"

"Gayet!"

"Nasıl? Yani? Saçmalama! Çekil üstümden!"

"Teknik olarak mümkün aslında!"

"Ateş kafanı kırarım, bırak beni!"

"Özledim."

"Yaa hayır bıraaak!"

"Hadiiii? Dudaklarını öpmeden de seni baştan çıkarırım biliyorsun."

Ferah, Ateş'i itip bir kahkaha atarak ellerinden kaçtı. "Üstüme gelme vallahi kafanı kırarım Ateş! Sen nasıl bir sapıksın yaa?"

"Baliideki havuzu hatırlatmamı..."

“Kes şunu! Dışını ağrıyı uyut dmi!”

“Öpeyim geçsin.”

“Aayy manyaaaak! Ayrıca regl olacağım! Başlamak üzere! On gün kapalıyız!”

“Oha!”

“Öyle canım!”

“İyi, reglinden sonra şu iğneden bir daha vurulma.” dedi Ateş. Kararını vermişti.

Ferah gözlerini kocaman açarak karşıdan baktı ve bunu duymazdan geldi. Lafı değiştirdi.

“Atölye ha? Sapıklığından teşekkür edemedim. Bayıldım... Yani? Resim yaptığımı nerden öğrendin bilmiyorum ama... Benim için tarifsiz bir sürpriz bu!”

Ateş kollarını göğsünde bağlayıp az önceki komik sarkıntılık ısrarını bıraktı ama yine de surat asarak, “Sevindiyse iyi işte... Bana mutluluğun resmini çizersin.” dedi.

“Çizemem çakma Nazım, dişim ağrıyor!” deyip güldü Ferah, sonra gidip tekrar Ateşe sarıldı, başını göğsüne yasladı.

Ateş Ferah’ın saçlarının üstüne bir öpücük kondurup, “Çiçeğine bakmadın?” dedi.

Ferah, Ateş’ten ayrılıp tekrar çizim masasına döndü. Kocaman buketi kucaklayıp bir kahkaha attı,

“Yaa delisin! Ateeeeeş! Aşkım seni çooook seviyorum! Fırçaları kendin getirdin demek? Ah romantik pislik seni! Şuan işte seni deli gibi öpmek isterdim!” deyip karışık çiçek buketinin içinden irili ufaklı sekiz on tane yağlı boya fırçasını tek tek ayıklamaya başladı.

“Tamam daha öpmek filan yok, ateşimi çıkarma benim! Karnım aç, yemek var mı?”

“Hadi mutfağa gel.”

Birlikte resim odasından sarmaş dolaş çıkıp mutfağa geçerlerken Ferah sordu,

“Pekiii? Nazım Hikmet’in o sözü hatta şiiri kime yazdığını biliyor musun?”

"Resam kankası Abidin Dino 'ya... Peki, sen Abidin Dino'nun ne cevap verdiğini biliyor musun Nazım'a?"

"Resmini yapmamış ama şiirini yazmış! Of ne ince hareketler!"

"Düşünsene kankan Nazım Hikmet'miş? Sen de Abidin Dino'sun! Sannatta zirve!"

"Bak sen? Kültürlü kabadayı seni! Otur hadi, yemek hazır."

Ateş yemeğe oturdu. Ferah cevap alamayacağını bilse de öylesine sordu, "Neredeydin?"

"İşler vardı Mardin'de."

"Mardin'de?"

"Hıı."

"Ne işi?"

"Tarla satışı filan."

"Annenden mi?"

"Babamdan. Annemin tapularının hepsine Akif çökmüş, bana hakkımı vermiyor."

Başını iki yana sallayarak güldü Ferah. Daha fazla sormadı, adamın söylediklerine inanmıyordu. Ateş de yalan söylüyordu zaten. Kiev'e Akif'in beklediği silah sevkiyatının hazırlığını tespit etmeye gitmişti. Ateş, Ferah'ın hazırladığı yemeğe gömülerek "Sen yemiyor musun?" dedi.

"Ben bir şey çiğneyemiyorum, çorba içtim."

"Tüh aşkım benim."

"Ee pilav nasıl olmuş?"

"Eline sağlık güzelim mutfakta iyisin."

"O kadarcık mı?"

"Güzel olmuş işte. Etli pilav mı ne bu?"

"Kaç saat uğraştım, pilav deyip geçme Midyat usulü firik pilavı bu! Aliye Halan'ın tarifiyle!" deyince yediği bulgurlar Ateş'in boğazına dizildi. Öksürmeye başladı.

Ferah rahat bir tavırla ona ayran uzattı. "Helal helal!" deyip kalkıp sırtına pat pat vurdu.

Ateş kaşlarını çatıp "Hımm. Üz ama sen beni?" diye kapris yaptı.

"Aşkım, ben sen mutlu ol diye yaptım! Senin için..." Arkasından

Ateş'in omzuna sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu, "Anneninki kadar lezzetli olmasa da bence çabamı takdir etmelisin."

Ateş, boynundaki Ferah'ın ellerini tutup öptü. "Çok takdir ettim... Öhööö! Eline sağlık... Duygulandım... Ama uğraşma yemekle filan bir kadın bul, gelsin ev işlerini halletsin. Sen yorulma prenses."

Ferah tekrar yerine otururken (*Lafı değiştiriyor.*) diye düşündü. O gece bir atakta daha bulundu. Salonda Ateş'in müzik DVD'lerini karıştırıp birini müzik setinden çalarken "Ne zamandan beri klasik müziğe merakın var?" diye sordu.

"Bilmem... Üç beş yıl herhalde."

"Ders mi aldın?"

"Ne dersi?"

"Klasik batı müziği, nota filan? Enstrüman çalabiliyor musun?"

"Yok nerde! Merak benimki, internetten çaktığım kadarıyla işte..."

"Entel kabadayı! Pardon papparazziler ne diyordu sana? Hah, İthal Kabadayı!"

"Çok mu komik? Sana da Arap prensesi diyorlar, sosyetik güzel, sosyetik avukat falan!"

Ateş, o gece Ferah uyuyunca düşünceli bir halde evin içinde gezinip durdu. Gidip makyaj masasındaki takı kutusundan Ferah'ın telkâri gümüş cevşen kolyesini buldu. Geçenlerde aralarındaki ateşli bir buluşma, dinleme kayıtlarına geçmesin diye boynundan sertçe sökerek kolyeyi kopardığından beri Ferah kolyesini takamıyordu. 'Cevşenle sevişilmez!' demişti fakat Ferah ne hikmetse acayip sorular sormaya başlamıştı, kadını yeniden takip etmeye ihtiyacı vardı, kolyeyi tamir etti. Kendisi yokken ne haltlar karıştırıyorsa öğrenmeliydi!

Ferah ertesi sabah kolyesini aynanın önündeki takı kutusunun üzerinde görünce mutlu oldu. (*Ay aşkım ya tamir etmiş!*) Tam boynuna takacakken düş alacağı aklına geldi ve kolyeyi masanın üzerine geri koydu. (*Sonra takarım...*) Duştan çıkınca kolyeyi takmayı unutup başına sarılı havlusuyla kendisine kahve almak için alt kattaki mutfığa indiği sırada telefonu çaldı. Okan arıyordu.

"Okancım selam nasılsın?"

"İyidir Ferahcım sen nasılsın?"

“Sağ ol, ne olsun, evdeyim. Naptın Okancım bulabildin mi? Seni de sürekli meşgul ediyorum kusura bakma. İnsanın savcı arkadaşı olunca!”

“E bir yemek ısmarlarsın artık.”

“Savcıya yemek ısmarlamak etik olur mu?”

“Aramızda canım!”

“Şaka canım, tabi ki ne demek...”

“Şimdi bulduğum şu dostum; Bu Umut Terzioğlu 2001’de trafik kazasında ölmüş.”

“Neeee?”

“Ölmüş canım eleman! 15 yaşındaymış kayıtlara göre lise üçe geçtiği yaz sizlere ömür işte!”

“15 yaşında lise üçe? Okan nasıl olabilir?”

“Haa yaşına ben de takıldım, yetimhanede yaşıyormuş bu Umut, zeki diye okula erken yazdırmışlar, eleman 85 doğumlu. Eskiden öyle oluyordu bilirsın, önemli bir şey değil...”

“Aynı Umut Terzioğlu olduğuna emin misin?”

“Eminim, İnönü Fen Lisesine gidiyormuş demedin mi, o çocuk işte. Kimi kimsesi yok. Hatta kimsesizler mezarlığına gömülmüş. Seçil Morova ile aynı sınıftaymış.”

Ferah başını kaşıyarak durakladı ve kekeledi, “Ka-kaza tutanağı var mı?”

“Vardır herhalde o kadar derinleştirmedim, istersen bakayım? Ben sadece nüfusa sordurdum.”

“Yoo yok... Sağ ol Okan.”

“Gene ne işler peşindesın Ferah?”

“Ah bi bilsem, bi anlasam Okan! Peki şu Ülkü öğretmen? Umut’un hayatında öyle birini bulabildin mi?”

“Yok canım. Umut’un okuduğu ilkokul Sivas’ta bir yerde, ilkokul öğretmeninın adı da Ülkü değil, Kazım Erdem diye pos bıyıklı bir amca.”

“Allah Allaaah! Deliricem!”

“Ferah buluşalım, bana anlat istersen, belki ben çözerim neye deliriyorsan tek başına işin içinden çıkamadığın belli?”

“Evet ama... Şey sonra... Bikaç şey daha öğrenmem lazım. Çok sağ ol Okancım. Bu bilgi benim için çok yararlı olacak. Yemek için arayacağım seni.”

“Ferah önemli değil yemek filan şaka yaptım, canın sağ olsun.”

“Çok sağ ol...”

Ferah telefonu kapatınca dehşete düşmüş halde bir sandalyeye çöküp başını ellerinin arasına aldı. Keşke Okan’a, Ateş hakkındaki şüphelerinden bahsetseydi. Ne aradığından kendisi bile emin değilken, başka birine kocasının aslında olduğu adam olamayabileceğini söylemekten çekiniyor, hatta delirdiğini düşüneceklerini sanıp söylemeye utanıyordu.

Düşündü... Seçil’in kliniğine gidip o gazeteyi görmesi kaderin nasıl bir cilvesiyse, hastanede Ateş’in etrafında dolaşan o kadını görmesi de aynı cilvenin ürünüydü! Bunca şanssızlığın ve karanlığın ortasında mahsur kalmışken, Ateş ile ilgisi olan iki önemli kadınla karşılaşması belki de her şeyi aydınlatacak olan mumun ilk ışığıydı...

Düşündü... 2001’de ölen biriyle nasıl yazın karşılaşp kahve içtik demişti Seçil? Şizofren filan mıydı? İnternete girip Seçil’i araştırmaya başladı. Yerel bir kadın dergisinin sağlık köşesinde röportajı vardı. Facebook profiline ulaştı, gizli profilin içeriğine ulaşamayınca arkadaşlık isteği gönderdi. Stalk yaparken kocasının ağır ceza hakimi Gökhan Çakmak olduğunu gördü. Bu hakimi duymuşluğu, görmüşlüğü vardı, şaşırdı... Sonra bir oğlu olduğu bilgisine ulaştı. Sekiz dokuz yaşlarında özel bir kolejde okuyan Umut Çakmak...

(Oğlunun adı Umut’mu? Kadın ya şizofren ya obsesif! Ben de bir delinin aklına uydum neler yapıyorum? Herhalde sevgilisi ölünce kafayı yedi, kafasında böyle fanteziler kurdu? Şu ölen Umut’un fotoğrafı olsaydı anlardık bakalım gerçekten Ateş’e benziyor mu?)

Seçil’den de şüpheyeye düşünce İnönü Fen Lisesinin mezun gruplarına ulaşmak aklına geldi. Birkaç grup bulup üyelik isteği yolladı. Gruplardan biri hemen isteğini kabul etti. En eski gönderiyeye kadar tüm gönderileri ve altlarındaki yorumları tek tek okudu. Sayfada bir durum paylaştı, ‘Merhabalar 1998- 2002 döneminden arkadaşlar bana dönüş yaparsa çok sevinirim.’ yazdı ve bunu beklemeye aldı. Araştırmasını derinleştirmek için Ankara’ya gidip okulun ve yetimhanenin arşivlerine girmeye karar verdi. Şüpheler ve kafasında kurduğu türlü senaryolarla başlayan uykusuz geceler başlıyordu!

(Kimsin sen Ateş? Kimsin!)

Umut her kimse, Ateş’in yaşıyla Seçilin yaşı arasındaki tarih uyumsuzluğunda iki, hatta üç seneyi Okan çözmüştü. Okula dört yaşında başlamış.

Mümkün... Üstün zekâlı demişti Seçil, Okan da yetimhane tarafından aynı bilgiyi tekrarlayarak doğrulamıştı.

(Seçil bazı konularda o kadar Ateş'e uygun tarifler yaptı ki! Nerde yalana başvurduysa onu çözemiyorum. E Ateş de baya zeki!)

(Kabul et Ferah, adam baya baya zeki! Düşün? En baştan? İlk nerde fark ettin Ateş'teki entel tuhaflığı? Hah; Ovidius! Öyle bilindik bir filozof/ yazar sayılmaz... Onu geçtim kaç yıllık hukukçusun hiç felsefe bilen kabadayı gördün mü? Kabadayıyı geç, okuldan sınıf arkadaşlarım bile Ateş'in çeyreği kadar felsefeden, edebiyattan anlamazdı! Rusça, Arapça ve İngilizceyi su gibi konuşuyor. İspanyolcayı ve Fransızcayı da kıvırdığını duydum, sonradan inkâr etse de! Kibirli aslında budala. Eğer gerçekten bir şeyler saklıyorsa şu kabadayı kimliğinde birkaç beden büyük duran entelektüel birikimini bu kadar göze sokmamalıydı. Ama Ateş narsist bir tip, kendini beğendirmeyi seviyor! Ağzından laf almanın yolunu da buldum! Onu neyle küçümsersem, kendini aklamak için bana doğruyu söyleyecektir! Evet, aksi, adamın kendilik algısına aykırı! Tamam, bu da cepte!

Pekiii? Yaş farkı? İyi de eğer peynir ekmek gibi sahte kimlik, sahte ölüm belgesi, hatta sahte DNA raporu elde edebilen biriye tarihlerle oynamak zaten işin en kolay kısmı! Tabi ya! Peki, bunca sahteciliği nasıl biri kolayca yönetebilir? Ya da birileri? Ve neden?

Bir de şu hastanedeki kadın var! Piç kurusu! Yok, eski hatunlarından birinin annesiymiş bilmem ne! İnanmıştım adi şerefsiz! Seçil, Ülkü öğretmen dedi... Şu kadını da bulalım...)

Ferah düşündükçe Ateş hakkında halasının öldü sanılıp, aniden sağ çıkan oğlu fikrinden uzaklaşıyordu ama neye yaklaştığını bir türlü kestiremiyor, sürekli illegal bir suçlu kimliği üzerinde komplolar kuruyordu. Aklına devlet kimliğiyle ilgili en ufak bir ihtimal dahi gelmiyordu Alemdar'dan dolayı... Bir sahtecilik ve yalan varsa Mardin'deki katliamla ilgili olacağını düşünüyordu. Hatta Sina Ateş'in yerine geçirdiği bu daha yaşlı adam, Alemdar'ın gizli tuttuğu gayrimeşru başka oğlu bile olabilir di... Sina Ateş'e çok benzeyen başka anneden doğan bir üvey abi mesele? Bu ihtimal Ateş'in, Alemdar ile eşleşen DNA sonucunu açıklardı ama Aliye'nin mezarından gizlice alınan numune ile eşleşen testi açıklamazdı!

(Babama anlatsam her türlü arşivi önüme döker aslında! Suç olduğu halde halamın mezarını bile gizlice açtırdı. Ateş gibi bir kontrol manyağından bile numune alabildi. Gerçi babamda kapı gibi DNA raporu var, üstelik üzerinde manipülasyon yapılamazdı çünkü Alemdar ve Ateş kendilerinden

...ından habersizlerdi! O Ateş, bu Ateştir kesin! Babam emin olmasa
... bu kadar taviz vermezdi! Tolgay'ı hapse attırdı, abimi!

Ateş'in sadece kayıp yılları hakkında yalanları var. Belki de daima Türkiye'de saklandı... Umut kimliğiyle yetimhaneye verilmişti? Bu daha mantıklı... Kan davasından kaçırılmak için böyle bir şey yapılmış olması gayet mümkün... Sonra da babası tahliye edilince asıl kimliğine geri döndü. Belki de gerçekten söylediği gibi annesinin mirasının peşine düştü? Daha ne olsun ki? Öyleyse itiraf ettireceğim onu! Umut benim desin, ben de rahatlayayım!)

Öte yanda Seçil, hastanede yoğun bakımda yatan babası İlhan'ı görmeye gitmişti. Kanseri, adamın tüm iç organlarını sarmış, hiçbir hayat fonksiyonunu yerine getiremez olmuştu. Kaç defa ameliyat geçirmişti ama illet tüm vücuduna yayıldıkça yayılmıştı. En son geçen hafta trakeostomi operasyonu geçirmiş, yani uzun süre solunum cihazına bağlı kaldığından ağzı yara olduğu ve artık hortumu tutamadığı için boğazına delik açılmıştı. Seçil gözyaşları içinde, eldivenli eliyle babasının elini tuttu. Konuştu, seslendi. İlhan'ın bilinci çoğu zaman açıktı. Konuşamasa da göz kırparak yanıt verebiliyordu. Seçil'in elini hafifçe sıktı.

"Babacım? Annemin, Gökhan'ın, halamın selamını getirdim. Seni çok özledik. Annem yukarıdaki odadan kameradan şuan bizi izliyor. El sallamak ister misin?"

İlhan oynatabildiği sağ elini hafifçe kaldırıp boşluğa el salladı. Yoğun bakım servisindeki göz alan yoğun spot ışıkların ve buz gibi ortamın içinde, Seçil üzüntüyle bir deri bir kemik kalan zavallı adama baktı.

"Babacım? Sana bir şey sormak istiyorum. İçimde ukde... Bunca yıl sonra bana kızma n olur? Sadece onu tekrar gördüm ve bazı şeyler çok tutarsız... Lise ikide sevdiğim bir oğlan vardı, hatırlar mısınız?" Seçil durup kendi kendine güldü. Yoğun bakım servisini izleyen kameralar Allah'tan yukarıdaki izleme odasına ses iletmiyordu. Dudakları gülerken gözyaşları yanaklarından üstündeki yeşil önlüğe aktı. İlhan kızının yüzüne ilgiyle bakarak göz kırptı.

"Hatırlıyorsun? Oğluma onun adını vermeme de kızmıştın? Ama unutmak istemedim baba... Hala!" deyip dudaklarını ısırdı.

"Özür dilerim baba... Sadece bir şey sormak istiyorum. Umut'a ne oldu? Nasıl birden bire öyle yok oldu? Kızma ama ben Gökhan'la nikâhlandığım günden bir önceki akşama kadar hep Umut'u aradım! Aradım, evet! Bulamadım! Şimdi gazetede gördüm onu... Adı, ailesi, yaşı, kimliği her şeyi çok alakasızdı... Umut'a ne oldu baba? Lütfen bana bir cevap ver? Lütfen!"

Seçil hıçkırıldı. Bunu babasına daha önce sormadığına ölesiye pişman oldu. Savcı İlhan, elni kaldırıp yaklaşmasını işaret etti. Seçil gözlerinin yaşını parmaklarına silip sokuldu. İlhan kızının elini tuttu. İlinin ayasını yukarıya çevirip işaret parmağıyla Seçil'in avcuna bir şey yazmaya başladı.

Seçil heyecanlandı, "Yazacaksın? Tamam!"

Adam ilk harfi yazdı.

Seçil sesli tekrarlardı, "M? Evet, tamam."

İlhan ikinci harfi yazdı ve gözlerini kırptı.

"İ? Mi? Doğru mu baba? Tamam! Devam et?" İlhan üçüncü harfi de yazdı.

Seçil, "T? T? M- İ- T? Doğru mu?" Adam yine gözlerini yumarak onayladı. Seçil devam etmesi için elini uzattı. İlhan kaşlarını kaldırdı, Seçil'in elini itti.

"Ne?"

İlhan kızına başparmağı ile tamam işareti yaptı.

"Ne, tamam mı? Bitti mi? M? İ? T? Bu kadar mı? Ne demek ki bu? Mit? Mit? MİT?" diye diye kelimeyi anlamadan birkaç kez tekrar etti Seçil şaşkınca.

İlhan gözlerini hızlıca kırptırdı heyecanla ve başparmağıyla tekrar tekrar tamam işareti yaptı. Seçil'in bu üç harf ile ilgili aklında bir fikir parlayınca yüzünün rengi bir anda küle döndü.

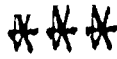
"Aklıma bir tek MİT geliyor! Milli istihbarat teşkilatı mı demek istedin? Umut istihbaratçı mıydı?"

İlhan gözleriyle onayladı. Sonra Seçil'e gitmesini işaret etti. Ziyaret süresi dolmuştu.

Seçil dehşet içinde dışarı çıktı. Annesinin yanına gitmeden önce kendisini engelliler tuvaletine kilitledi. Elini yüzünü soğuk sularla yıkadı. Babasının verdiği tek kelime, Seçil'in hala her detayıyla hatırlayıp sevgiyle yâd ettiği oğlandaki tüm aşırılıkları destekliyor, üstelik hem sırra kadem basışını, hem Sina Ateş Taranoglu denen mafya kimliğinde yeniden ortaya çıkışını açıklıyordu.

Ferah'ı düşündü.

(Kadın ondan şüpheleniyor! Ölüm kalım meselesi dedi! Aman Yarabbi! Ben neye bulaştım? Bu Ateş denen adam gerçekten mafya değilse, Umut bile Umut değildir? Kadın kocasının gerçek kimliğini bilmiyorsa? Benden ipucu istiyor...)

59. Ocak 2019 - El mi Yaman Bey mi? – İstanbul

*“İnsan yenilmek için yaratılmadı.
Ademoğlu mahvolur ama yenilmez.”*

Ernest Hemingway

Ferah o sabah diş çekimine giderken Ateş, “Ben de seninle geleyim.” demişti. Ferah memnuniyetle kabul etti ve birlikte Seçil’in kliniğine gittiler. İçeri girerlerken Ferah’ın dikkatli bakışları Ateş’in üstündeydi. Ferah, bakışlarını kocasından ayırmadan Seçil’e, “Günaydın.” dedi.

Ateş ise gayet resmi ve normal bir tavırla Seçil’e elini uzatıp gülümsedi. “Merhaba Doktor Hanım. Eşim biraz korkuyor da, elini tutup destek olmaya geldim.”

Seçil duraksayıp gözlerini kaçırdı, yüzü sapsarı olmuştu, günlerdir bu muayeneyi beklerken ölesiye gergindi. Onu yeniden karşısında görmek... Profesyonelce yalan söylerken üstelik dehşet vericiydi.

Bir anlık durgunluktan sonra yutkunarak elini uzattı. Elektrik çarpmış gibi rahatsız bir tokalaşmadan hemen elini geri çekip Ferah’a döndü, “Nasılsınız Ferah Hanım? Ağrı biraz geçti mi?”

“Onu boş verin şimdi Seçil Hanım. Eşim, Ateş. Ateş, Seçil Hanım. Ateş, Seçil’le tanışıyor olabilir misiniz?”

Ateş kaşlarını çatıp dikkatle doktorun yüzüne baktı, hatta şaşkınca dudak büktü. “Yoo.” dedi gayet kendinden emin bir tavırla.

Seçil, Ferah’a döndü, rahatsız bir şekilde fısıldadı, “Ferah Hanım... Yok, ben yanılmışım!”

“Seçil emin misin, iyi bak ona!”

Ateş, “Hanımlar ne oluyor burda?” derken yine muzipçe gülümsüyordu.

Seçil kızarıp bozardı. “Ferah rica ederim utandırma beni beyefendinin yanında! Yanılmışım, azıcık benziyor sadece...”

“Seçil! Çok daha fazlası olduğunu biliyorum!”

“Karıcım ne fısıldaşıyorsunuz?”

“Ateş sen söyle! Umut Terzioğlu adıyla Ankara’da bir Fen Lisesinden tanışıyor olabilir misiniz Seçil’le?”

Ateş bir kahkaha attı, "Nee? Ankara'da? Ankara'nın yanından bile geçemedim ben! Hele bide Fen Lisesi? Kızım en dandik liseyi altı senede zar zor bitirdim ben! Bi dakika, siz ne karıştırıyorsunuz?"

"Ateş bana doğruyu söyle! Seçil sen de! Umut kim?"

"Ferah benziyor evet... Ama yakından bakınca anladım kesinlikle o değil... Çok özür dilerim beyefendiyi ilk kez görüyorum."

"Ben de sizi ilk kez görüyorum Doktor Hanım. Ferah hani dış çektirecektin, derdin ne?"

"Sen yalancısın! Sen de Seçil!" dedi Ferah öfkeyle ayağını yere vurarak, Seçil tedirgince yere bakıp duruyordu.

Ferah tekrar Seçil yerine Ateşe yüklendi, "Umut sen misin?"

"Değilim lan o kiiim? Bu kadın kim?" diye yüksek sesle tepki veren Ateş, neler olduğunu anlamadığına dair o kadar gerçekçi rol kesiyordu ki, Ferah sinirlenmeye başladı.

"Sevgilinmiş ya?"

"Ne sevgilisi, ben bu kadını daha önce görmedim."

"İyi düşün, ilk aşkıdır belki? Umut!"

Ateş bir kahkaha attı, sinirli sinirli gülerek ellerini şaklattı, "Kızım manyak mısın be! Bi kere bu karı benden kaç yaş büyük! Bi ona bak, bi bana! Lise mise diyor bide, yattın mı desen bilemeyecem kart körpe dememiş elden geçirmişimdir de! Yok! Çıkaramadım!"

Seçil gözlerini sıkıca yumdu ellerini yumruk yaparak kendini bu güç dakikalara ve olağandışı sahneye tahammül etmeye zorladı. Sakin olmak için derin bir nefes aldı.

"Ferah Hanım! Dış çekiminizi yapmamı istiyorsanız buyrun! Yoksa karı koca kavganıza daha fazla şahit olmak istemiyorum! Lütfen!" dedi dişlerini sıkarak.

Ateş, Seçil'in taşmak üzere olduğunu fark etti. "Doktor Hanım haklı." dedi.

Ferah yalvardı, "Seçil lütfen iyi bak, emin misin?"

"Ferah eminim... Dediği gibi eşinin... Ateş Beydi dimi? Benden epey genç zaten kendisi! Hem şey... Umut daha kısaydı... Yakından daha farklı..."

"Şu klasik müzik olayları?"

“Bilmiyorum.” diyerek omuz silkti Seçil.

Ferah tekrar Ateş’e döndü, “Mozart’tan Requiem? Sizin için bir anlam ifade eder belki?”

Ateş, “Cık.” dedi dişlerinin arasından. “Sıkıcı parça!”

“Ya yetimhaneden ve okuldan atılmana sebep olan, sana piç diye bağırın Savcı İlhan Morova? Hı?”

(Basss damarıma Ferah iyice basss!)

Ateş karşısında adeta Çince konuşuluyormuş gibi bön bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak bir Ferah’a, bir Seçil’e bakıp deli deli güldü, ellerini açtı, “Neden söz ediyorsun hiçbir fikrim yok!”

Ferah sinirli sinirli başını salladı, “Ateş çık dışarıda bekle!”

“Elini tutacaktım?”

“Sonra tutarsın, dışarı çık dedim!”

Ateş, Seçil’e son bir bakış atıp muayenhaneden çıktı. Ferah sakince dişçi koltuğuna oturdu. Seçil maskesini takıp elinde ışığıyla yüzüne eğilince nazikçe bileğinden tuttu doktoru. Yalvarır gibi fısıltıyla sordu, “Seçil? Seninle konuştuklarımı öğrenip seni tehdit ettiyse sadece gözlerini kırp. Yemin ederim ona söylemeyeceğim ve başka hiçbir şey sormayacağım sana. Hatta bir daha bizi görmeyeceksin doktor hanım nolur? Bana doğruyu söyle yalvarırım. Hayatım söz konusu!”

Seçil sabırsızca iç geçirerek geri çekildi, maskesini indirdi odanın içinde sağa sola gezindi. Sesini yükseltti. “Bak canım! Yakışıklı kocanla ilgili neyin peşindesin bilmiyorum ama o, Umut değil... Umut’a saplantılı olduğumu kabul ediyorum herhalde fazla düşünmüşüm ki fotoğrafını benzetince öyle karalayivermişim...”

Ferah da ayağa kalkıp kadının karşısına dikildi, “Tamam! Ya şuna ne dersin Seçil, senin yazın kahve içtik dediğin Umut, hani şu pilot olan Umut! 2001’de ölmüş!”

Seçil oflayarak ağır ağır cam kenarına yürüdü, “Öğrenmişsin işte! Tamam, sen alay edince savunmaya geçip bir yalan söyledim, sonra toparlayamadım. Elbette öldüğünü biliyorum...”

“Manyak mısın be!”

“Tamam nolur kocam duymasın. Babamın bizi ayırdığı da yalandı! Umut ölünce ben onu unutamadım... Oğluma bile onun adını verdim. Ateş Bey’e benziyordu işte, saplantım nüksetti, ne bileyim, sen sorular

sorunca saçmaladım! Panik oldum! Senin de kocanla sorunların olduğunu adamı buraya yüzleştirmeye getireceğini ne bileyim! Rezil oldum! Yeter, lütfen gidin artık!”

“Aklımı kaçıracağım! Herkes mi kafayı yedi!” deyip hışımıla çıktı Ferah. Ateş’e, “Bana başka dişçi bul, bu kadın şizofren!” dedi.

Ferah ve Ateş’in ardından Seçil baş ağrısıyla koltuğuna yığılırcasına çöktü. Sekreterini arayıp bütün randevularını iptal etmesini istedi. Bir gün önce, öğlen arasında evinin otoparkında karanlık bir köşede sıkıştırmıştı adam kendisini. Seçil evini nasıl bulduğuna, o kilitli yere nasıl girdiğine anlam veremeyip çok korkmuştu. Üstelik adam onun bedenini duvarla kendisinin arasında tehditkâr bir biçimde sıkıştırıp omuzlarından bastırarak, gözünün içine eğilmiş ve fena sözlerle tehdit etmişti.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Seçil? Ne hakla karıma abuk sabuk hikayeler anlatıyorsun, canına mı susadın? Pilot filan olmadım bak, belinde silahla kötü adam oldum kızım ben! Bir daha Ferahla konuşursan başta oğlun UMUT! Sonra hakim kocan Gökhan! Anan Sevgi ve sevdiğin kim varsa tek tek bulur gebertirim, kimse de failini bulamaz anladın mı? Benden kimseye bahsetmeyeceksin! Hoş kocana zaten açıklayamazsın dimi, oğluna adını verdiğin adamın karısıyla ne halt ettiğini? Anlaştık mı? Yarın Ferah’la birlikte kliniğe geleceğim; O ben değilmişim, benzetmişsin, ben daha gençmişim, Umut o sene trafik kazasında ölmüş, sen de fantezi kurmuşsun filan o kadar! Dikkat et, Ferah çok uyanıktır, inandır onu!” demişti. Seçil duyduklarına inanamıyordu, başını sallayıp korkudan tir tir titreyerek kabul etmişti bu tehditleri... Hayatının en büyük aksiyonu bu olabilirdi...

Eli ayağı zangır zangır titreyerek klinikten çıkıp evine gitmek üzere arabasına bindiğinde, vitesin yanında küçük bir not kağıdı buldu.

‘Kırdıysam özür dilerim... Üstelik iyi parçadır, dinle...’

Teybi açtığında Requiem çalmaya başlayınca gözlerinden yaşlar süzülürdü.

(O çok hüznünlüydü benim için... Sen de Umut... Ya da her kimsen...)

Evine gitmeden önce babasının yattığı hastaneye gitti. Yoğun bakımın kapısında doktor,

“Biz de sizi arayacaktık Seçil Hanım. Başınız sağ olsun, İlhan Bey’i kaybettik.” Dedi.

Kadın başını eğdi, gözyaşları boşandı, artık aylardır beklediği habasının yası arasında düşünmeden edemedi.

(Babam bizi ayırmasaydı sonumuz ne olurdu?)

60. Ocak 2019 - Son Demler – İstanbul

“Gerçek, kesinlik ister, tutku ise sadelik...”

Edgar Allan Poe

“Birkaç ufak estetik operasyon geçirmeyi kabul etseydin bunlar olmazdı işte! Kadın resmen kim olduğunu bulmuş! Dahası ne? Dahası teşkilat ve Adsız!” diye çıkıştı Saygın.

Umut Terzioğlu kimliğinin Savcı Okan tarafından araştırıldığını, trafik kazası tutanaklarının sorgulandığını derhal öğrenmişti. Adsız’ın özellikle sosyal alanlarda kullandığı tüm sahte kimlikler hala Saygın Efe’nin takibindeydi. En ufak bir veri taramasını haber alıyordu. Aynı şekilde Ülkü’nün de... Ve bu iki kişiye ait her türlü sağlık verisini de takip ediyordu. Burnu akıp hastaneye gitse veya eczaneden kimliğiyle ilaç alsa bunun bilgisi derhal Saygın’ın masasına düşüyordu.

“Ben iyice aklını kurcalayıp adres şaşırttım ama ola ki okulu ya da yetimhaneyi araştırmaya kalkarsa arşivler sende.” dedi Adsız.

“Arşiv diye bir şey mi kaldı oğlum! Kaldığın üç yetimhane ve okuduğun altı okulun senle ilgili tüm kayıtları çoktan yok edildi! Yine de zapt et şu kadını, şurada bir ayımız kaldı, biraz daha zapt et! Yurt dışına gezmeye falan götür kurcalamasın, hele Akif’le asla görüşmesin.”

“Akif’e beni okumaz rahat ol, aklımda bir şeyler var. Ferah bende!” Deyip telefonu kapattı Adsız. Ferah kolyesini yeniden takıyordu ve Adsız son olaydan sonra ne olur ne olmaz diye eve de dinleme cihazları yerleştirmişti... Deşifre olmanın eşiğinden dönmüştü!

Güldü kendi kendine, (La karı benden sıkı ajan çıktı iyi mi! Tam Adsız’a layık eş!) Bir kahkaha attı.

...

Ferah, gittiği ikinci dişçide, apseli yirmilik dişini çektiği gece, ağrıdan uyuyamaz halde yatakta dönüp dururken aniden, “Kalk konuşacağız!” dedi.

Yattığı yerde miskince “Ne konuşacağız?” dedi adam.

“Kalk hadi anlat bir şeyler. Çocukluğunu anlat. Arkadaşlarını, sevdiğin oyunları, güzel bir şeyler anlat.”

Ateş yatakta doğruldu zaten uyumuyordu. “Güzel anım yok benim. içini açmaz kapatır!”

“Anlat yine de, seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum!”

“Yalnızlığın nesini anlatayım...”

Ferah başını Ateş’in kucağına koydu. Çok yorgundu. Dışının acısı mı daha fazlaydı, kalp kırıklarının mı bilemedi. Tek istediği öylece kalmak ve Ateş’in ellerinin, saçlarında sakince dolaşmasıydı. Dizlerine sarıldı. “Sen, evimsin” dedi.

Ateş gülümsedi. Bir türkü mırıldandı.

Aramıza girmiş dağlar, denizler

Gelemem diyorum öf öf, sen gel diyorsun...

Ferah, aşığının yüzüne gözleri dolu dolu baktı. Parmaklarını siyah sakallarında şefkatle okşayarak dolaştırdı. Hayranlıkla mırıldandı, “Sesin de güzelmiş.”

“Annemin de güzeldi... O söylerdi bu türküyü.”

“Ankara türküsünü mü?”

“Hı hı.”

Ferah inanmaz bir alaycılıkla gülerek başını sağa sola salladı. Ateş mahsus yapıyordu. Sanki yıllar sonra biri onu gerçekten tanısin, öğrensin, keşfetsin, anlasın ister gibiydi! Gerisi umurunda değil gibiydi.

“Sen var yaaaa!” Dedi Ferah.

Ateş güldü. “Uyu hadi...”

Ferah o gece maksatlı bir aymazlıkla gözünü kapatıp Ateş’in kollarında uykuya daldıysa da kafasının içinde gezinen tilkilerin kuyruğunu yakalamaya kararlıydı. Adamın kimliğindeki gizemle ilgili bir ipucu bulmaya çok yaklaştığını hissediyordu. Ateşe ve babasına sezdirmeden araştırmayı sürdürmenin yolları kafasında dönüp dururken aynı düşüncelerle uyudu ve uyandı. Aliye’nin türkü söyleyip söylemediğini öğrenmek için ertesi gün hemen Akif’i arayıp sordu, “Baba, Aliye Halamın sesi güzel miydi? Türkü söyler miydi?”

Akif efkârlandı. “Güzeldi... Yanıktı Aliye’nin sesi. Çok türkü bilirdi!”

Ateş, Ferah'ın bu cevabı alacağını da pekâlâ biliyordu, hep bir adım önde olmak onda basit bir tercih değil yaşam biçimiydi. Ama türkûnün içindeki asıl sahibesi, Ülkü'yü. Okulda çocuklarına saz da çalardı üstelik. Ve ilk kez 'annem' kelimesini onun için kullanarak içinde kilitli kapıları kırmıştı.

"İnsan sevmeye başlayınca yaşamaya da başlar." diyen Shakespeare, yanılıyor olamazdı hislerine göre. İnsan affedince yüklerinden kurtuluyor, sevince ise kanatlanıyordu demek... Daha öğrenecek çok şeyi vardı Adsız'ın; Bildiği kitaplar dolusu teknik bilgiye karşın bilmediği, insanlığa dair küçük ve büyük şeyler...

...

Ferah'ın şüpheleri babasından aldığı cevapla bir kez daha dağılmıştı. En sevdiği insandan gereksiz yere şüphe duyanlara has bir vicdan azabıyla ertesi gece kollarını boynuna dolayarak sokulduğu Ateşe, "Beni seviyor musun?" diye sordu nefesini adamın boynundan ayırmadan.

"Soruyor musun bir de!"

"Söylemiyorsun ki!"

"Ben az söyleyeyim, sen çok anla!"

Ferah onun kokusunu içine çekip huzurla gözlerini yumdu.

(Olmayacak duamsın ama inadına Amin!)

...

Ateş ofisinde, Akif'in yakın zamandaki banka hesap hareketlerini ve silah sevkiyatı yapacağı gemilerin yüklenme programını inceleyip Saygın'a rapor hazırlarken Ferah'ı düşündü. Operasyon bittikten sonra Ferah ile kalabilmek için hala bir yol bulamıyordu... *(Sonun başlangıcı bu.)*

"Ve bir yanlışlık var bu işte! Sen bu denli güzel; ben bu denli sevdalı olmayacaktık!" dediği yerdeydi Aziz Nesin'in...

Ferah ise kahvaltı masasında, Ateş'in sabah koşu yaparken alıp getirdiği ve masanın üstündeki yeni alınmış renkli cam vazoya özenle yerleştirdiği kır çiçeklerinin arasındaki notu bulup göğsüne bastırdı. *(Bu kadar mı derin sever bir adam? Bu kadar mı güzel sever?)*

Hiç bilmediği halde sevmeyi... İçindeki yoksunluktan çekip çıkararak büyütmişti! Şairlerden öğrenmekte geç mi kalmıştı ki? Ama sevdanın erkeni geçi olmazdı, gelir çatardı!

“Ey benim sevdasında bencil,
Yüreğinde sağlam sevdiğim...
Aklıma gelişini seveyim!

Ne güzel de darma duman ediyorsun beni...”

Ferah iç geçirerek, “Nazım Hikmet.” Dedi gözleri kapalı. Feyz alacak daha iyi birini bulamamış mıydı? Can evinden bin kere vurulduğu yetmez miydi?

...

Adsız, müsteşarlıktan özel bir toplantı talep etmişti. Teşkilatın tüm teknik takip ekibi, Saygın ve Batık-3 karargâhının yazılım korsanı Orkun başta olmak üzere Adsız’ın isteğiyle toplandılar. Akif uluslararası bir siber güvenlik şirketi ile çalışıp cep telefonu ve şahsi bilgisayarlarını daima dinleme, kopyalama ve veri takibine karşı koruyordu.

“Kul yapımı bu lanet güvenlik bariyeri, Allah yapımı değil ya, mutlaka bir açığı olmalı! Bulun! Gerekirse ülkenin hack yeteneği olan tüm çocuklarını İstanbul’a yığacaksın Saygın! O gün, Akif’in telefonunu dinlemem lazım!”

“Adsız abi bu GSM operatörlerinin üstünde bir sistem, direkt uydu bağlantısı kullanıyorlar. Ünlüler ve siyasetçiler de kullanıyor bu bariyeri.”

“Orkun, benim o telefonu dinlemem lazım! Çözüm üret çözüm, sıkırtma ünlülerini!”

“Bariyerin kırılması imkânsız abi, mümkün olsa yapmaz mıyım?”

“İmkânsız diye bir şey yoktur Orkun! Herkes işi gücü bırakıp buna odaklansın. Geçenlerde Merkez Bankasını hackleyen küçük bir eleman vardı hani, Urfâdaki yetimhaneden? Onu bulun, getirin bana.”

“Tutuklandı o.”

“Tutuklandı mı diye sormadım, getirin dedim! Sıkıntı var mı müdür?”

“Hallederim.” dedi Saygın.

“O bacaksızı bir göreyim, de Orkun’un yanında işe başlasın, ben yetiştirecem onu. Millet zekâ kırıntısına hasret, biz bulduğumuzu döve döve aptallaştırıyoruz, hayret bir şey! Ne bakıyorsunuz? Nabayım işi gücü bırakıp bunu da ben mi çözeyim? Hadiiii...”

...

Müzik setinden gumbur gumbür Arapça oryantal dans müziği çalıyordu. Ateş akşam yemeğinden sonra evin içinde Ferah'ı kovalayarak "Oyna!" diye tutturmuştu.

Ferah çığlık ve kahkahalar atarak yemek masasının etrafında Ateş'ten kaçıyor.

"Ya manyak mısın? Hah haa oynadicam!"

"Oynasana biraz ya!"

"Ateeş! Ayy!" Az daha yakalanıyordu Ferah, Ateş'in elinden sıyrılıp kocaman evde çığlıklar atarak koştu.

"Gel buraya!"

"Yaa!" tatlı bir kahkaha attı, "Dansöz müyüm ben, hayııır!"

"Amma nazlandın ha!"

Ferah nefes nefese merdivenlere koştu ve paldır küldür üst kata kaçtı. Ateş te peşinden koştu. Yatak odasının kapısında belinden yakalayiverdi Ferah'ı.

Ferah çığlık attı. "Aaaaaaay! Bıraaaaaak!"

Ateş onu kucaklayıp sırtüstü yatağa devirdi ve üstüne uzandı, kızı kollarından yakalayıp karşı koymasın diye bileklerini yatağa bastırdı ve yüzüne eğildi. Ferah biraz kıkırdayıp nefes nefese durdu ve çırpınmayı bıraktı. Ateş, alev alev yanan özlem dolu bakışlarla Ferah'ın dudaklarına eğildi.

"Silah zoruyla oynatırım!" dedi.

"Hayır yaa! Utanırım, oynayamam ben böyle! Deli!"

Ateş yüzünü tişörtünün üstünden kızın göğüslerine kapatıp kokusunu içine çekti

"Ne öpmeye geliyorsun, ne oynamaya!" diye söylendi.

"Bıraak?"

"Delirdim anasını satayım daha bitmedi mi şu şeyin?"

"I-ih" dedi Ferah iç geçirerek. "Aklın fikrin yatmakta dimi kuduz?" derken Ateş'in omuzlarına sarıldı.

Ateş dudaklarının kenarına minicik bir öpücük kondurdu. "Evet!" dedi ve kalktı, Ferah'ı bıraktı.

Müzik hala çalıyordu. "Hadi azıcık oyna be?" dedi çocuk gibi.

Ferah bir kahkaha atarak yataktan kalkıp üstünü düzeltti. "Delisin!"

“Mücevher alırım sana?”

“A a! Beni mücevherle ikna edemezsin!”

“Tamam, ne istiyorsun söyle?”

Ferah düşündü, “Mmm? Sen de benimle oyna?”

Ateş bir kahkaha attı bu kez, “Bana deli diyene bak!”

“O zaman tatile gidelim?”

“Bu ara işlerim çok... Sonra... Başka bir şey iste?”

“Ne istesem? Ne istenir ki senden?”

“Evi üstüne yapayım?”

“Oha!”

“Hiç yakışıyor mu senin gibi avukat hanıma!”

“Körle yatan şaşı kalkar napalım... Dur! Kredi kartın?”

“Al.” deyip cüzdanını arandı Ateş hemen.

Ferah güldü, “Yaa vazgeçtim bu çok basit oldu! Dur buldum!”

“Söyle bakayım?”

“Sende banaaaa? Dövüşmeyi öğret o zaman?”

Ateş düşündü. Salondan bangır bangır gelen Mezdeke melodisini dinleyip sırttı, “Olur, ihtiyacın var zaten. Gerçi o 40 kilo halinle kimi dövceksen!”

“40 kilo değilim ben!”

“42?”

“56!”

“Bana öyle gelmedi.”

“Öğretecek misin?”

“Bikaç savunma hareketi deneriz?”

“Tamam.”

“Oynayacak mısın?”

“Üff tamam çatlak gel!” dedi Ferah gülerek. Beline bir şal bağladı Ateş’e kırıtarak ve salona indiler. Ateş kendine bir kadeh viski koyup kol-tuğa yayıldı.

Ferah dikilip durdu, utandı, uflayıp puffladı.

“Utanma kızım kocanım ben senin, Allah Allah ya! Tatilde diskoda

300 kişinin içinde dökürüyordun ama!”

“Sarhoştum!”

“Al iç!”

“İlaç kullanıyorum, öleyim istiyorsan ver!”

“Öff... Küstüm...”

Ateş surat asınca Ferah azıcık oynadı, çokça şımarıp kendi kendine güldü.

Ateş “Ohooo! Bu performans dediğini yapmam!”

Ferah elinden tutup adamı ayağa kaldırdı, “Kalk şurda dikil bari karşımda kazık! Ellerini filan çırp! Sen orda yayılıp sapık gibi bakarken havaya giremiyorum!”

Ateş gülererek Ferah’ın dediğini yapıp alkışladı ve ıslık öttürerek karşısında zorla oynattı. Ferah bir Mezdeke şarkısında oynayıp kendi kendine eğlendi. Sonra kendini tekli koltuğa bıraktı, “Yorulдум...” dedi.

Ateş ıslık öttürdü, alkışladı, “Heeeyyyy! Kadınımm!”

“Offf... Çok manyaksın Ateş!”

Birlikte çok eğleniyorlardı. Ferah şaşkınca bunu düşünüp Ateş’e bakarak gülümsedi. Dövüş öğrenmekten vazgeçip bana ıslık çalmayı öğret dedi. Ferah’ın beceriksizliğine kahkahalarla gülererek defalarca denediler, komik sesler çıkararak çocukça eğlendiler.

Ateş, “Olmuyor tamam, ben sana yarın düdük alayım boynuna as!” dedi.

Ferah dudak bükerek ağlama taklidi yaptı. Tekrar denediler.

Kolay bir şey değildi hayatta hem sevip hem eğlenebildiğin, çocukça kahkahalar atabildiğin ruh eşini bulmak... Ferah annesiyle babasını hiç böyle görmemişti ama arkadaşlarından gördüğü gülüşüp şakalaşan anne babalarına hep imrenmişti. Ateş’in içinden de böyle eğlenceli bir adam çıkacağını hiç düşünmemişti. Dışarıdan görüldüğü gibi değildi Ateş. Yani bazen! Nadiren de olsa... Keyfi yerindeyse neşeli, kıpır kıpır ve yaramaz bir çocuktan farksızdı evin içinde. Evvelsi gün gecenin bir yarısı ‘karnım acıktı yürü kokoreç yemeye!’ deyip Ferah’ı üstlerinde ev eşofmanlarıyla ve yürüyerek dışarı çıkarmıştı. Sokaklarda kedi köpek bulup besleyerek, hatta buldukları cins bir yavruyu alıp sahiplenerek güle oynaya sabahlamışlardı. Muhtemelen sahibinin bakamayıp sokağa attığı cins köpek Ateş’e çok sırnaşmıştı.

“Dişi işte, köpek bile maldan anlıyor görüyor musun? Sen daha 15 gün ihmal et kocanı, kapacaklar bak diyorum!” diye birde Ferah’ı kızdırmıştı. Köpeğin adını da Afrodit koymuşlardı.

Bir gece muzırlık olsun diye evde Ferah’ın telefonunu saklamıştı, kızı iki saat evin içinde deli gibi aratmıştı... Diş fırçalarını öpüştürüp, yastık savaşı yapabiliyorlardı mesela. Akşamları kanepeye uzanıp birlikte patlamış mısır yiyip film izliyorlardı. Sabahları birlikte koşuya çıkıp yarış yapıyorlardı ama hep Ateş kazanıyordu! Sonraki akşam spagetti yerken ağız doluyken tekerleme söylemeye çalışmak gibi iğrenç bir yarışma uydurup gözlerinden yaş gelene kadar gülmüşlerdi... Birlikte evi temizliyor, Ferah Ateş’e koltukları çektilirip altlarını süpürtüyor, yüksek bölgelerin tozunu aldırıyordu ayrıca. Akşamüstü eve ne lazımsa mesaj atıp (ekmek- yoğurt-yumurta- domates) evli olmanın monoton huzuruna eriyordu...

Tam aksi zamanları da vardı... Gecenin bir yarısı Ateş siyah giysilerini kuşanıp, beline iki silah takıp, “İşim var sen uyu.” Diye açıklama yapmadan evden çıkıp, Ferah’ı yalnız bırakıp gittiği çok nahoş anları da vardı... Uçlarda bir ilişkiydi bu...

Bir sonraki gece Ateş’in önüne dikilip “Gitmeeee!” diye isyan edip adamı durduramayınca ardından eline ne geçirdiyse kırıp dökerek kendine Youtube’da damar müzikler açmıştı Ferah. Bir şişe de şarap açıp pek bilmediği halde atlaya atlaya en damar şarkılara ağlayarak dadanmıştı. Güllü’nün, Nereden Sevdim O Zalimi şarkısını tam kendine yakıştırmıştı. Ağlayarak tekrar tekrar dinlemişti.

Ateş sabaha karşı eve geldiğinde Ferah’ın açık kalmış bilgisayar ekranında o şarkıyı görünce güldü kendi kendine. (*Yok artık ben mi? Zalim ha?*) İzleme geçmişine baktı. Dudaklarını ısırıldı. (*Ooo daha neler?*)

İsmail Yk’dan Allah Belanı Versin’ mi istersin; Müslüm Gürses- Kaç Kadeh Kırıldı; Arap Şükrü - Ayrılacağım; Yıldız Tilbe- Geceler Sarhoş; Ebru Gündeş- Söyleyin; Yıldız Tilbe- Kafam Hafif Dumanlı; İbrahim Tatlıses; Sarhoş’a kadar ne arabesk şarkılar dinlemişti Ferah...

“Ah be güzelim.” dedi çünkü kıyafetleriyle koltukta sızmış olan Ferah’a bakarak. Yatağa taşımayı düşündü, vazgeçti. Bir saat kadar karşısında oturup öylece Ferah’a baktı. Kıpırdamadan, adeta nefes bile almadan öyle derin ve masum uyuyordu ki!

Aklına bir yaramazlık yapmak geldi. Çalışma odasına gidip siyah bir keçeli kalem buldu. Ferah’ın sızdığı koltuğun önünde yere diz çöküp kızın yüzüne çil şeklinde noktalar koymaya başladı. Ferah uyanmadı. Ateş

kendi kendine gulup çizmeye devam etti. Yanaklarına kedi bıyığı çizdi. Ferah içini çekerek azıcık kıpırdandı. Ateş durup kıpırdamadan bekledi bir süre. Ferah yine derin uykuya daldı. Kızın kaşlarının ortasını doldurup martı kaş yaptı ve kıs kıs gülererek bıraktı kızı.

(Sabah ağzıma sıçacak!) dedi içinden gülerек. Tekrar Ferah'ın karşısındaki tekli koltuğa oturup gözlerini kapattı ve iki saat uyukladı.

Ferah baş ağrısı ve boğazını yakan bir susuzlukla uyanıp Ateş'i karşısında görünce sevindi. Sessizce oturup başını ovuşturdu. (Dağılmışım) diye hayıflandı akşam neredeyse bir şişe şarabı tek başına içtiğine pişman oldu. (Bu vampir ne zaman geldi acaba?) Kalkıp yerde terliklerini ararken dizini sehpaye çarptı, "Ayyy!"

Ve Ateş uyandı. "Günaydın."

"Günaydın!" dedi Ferah ters ters baktı ve Ateş'in tuhaf sırtıtışına anlam veremedi.

Ateş ona kollarını açtı, "Gelsene aşkım."

"Defol!"

"Hadi güzelim gel bir sarılayım."

"Defol dedim Ateş!"

"Ooo çok mu öfkeliyiz?"

"Sana kızsam ne olur? Öfkelsenem ne olur? Delirsem ne olur? Ne fark ediyor söylesene!"

Söylene söylene yerdeki boş şişeyi, kadehi ve peynir tabağını topladı Ferah. Ateş ona bakarken kahkaha atmamak için dudaklarını ısırıyordu. "Ne sırtıyorsun be? Hayır, komik olan ne? Şu halimizi eğlenceli mi buluyorsun sen?"

"Kavga etmek istemiyorum, söyle nasıl alırım gönlünü?"

"Alamazsın! Alma da zaten! O kadar pişmanım ki sana aklımı, fikrimi, gönlümü, hayatımı verdiğime! Hem de beni o kadar çabuk pişman ettin ki! Yazık gerçekten!"

Ateş bir elini çenesine dayamış boş boş bakıyordu. Kızın görüntüsünden söylediklerine alınamıyordu bile. (Pisi pisiii...)

Ferah mutfığa gidip gelip biraz daha söylendi. "Bu mudur ya? Böyle mi olacak hayatım? Bi hayat kuralım isteyen bendim diye mi bu kadar umursamazsın? Hep mi üstüme basıp geçeceksin!"

"Hadi hazırlan güzel bir kahvaltıya götüreyim seni."

“Bak ben telafilem istemiyorum tamam mı? Seni istiyorum!”

“Seninleyim Ferah.” dedi Ateş, anlamıyordu.

“Değilsin! Aklınla, kalbinle değilsin, ben aptal mıyım?”

“Sen tatlı bir kediciksin.”

“Üff kes şunu!”

Ateş gidip Ferah’a arkasından sarıldı. Boynuna sokuldu, “Bak... Hiç kimsenin olmadığım kadar seninim... İlk kez! Ve birine daha nasıl ait olunur ben bilmiyorum... Öğret?”

“Sanki dinliyorsun da! Bırak... Dokunma...” deyip adamın kollarından ağlamaklı olarak uzaklaştı Ferah karşısına geçip parmağını savurdu,

“Bak! Yanlış düşünebilirim! Yanlış anlayabilirim! Yanlışlar yapabilirim ama bunu yanlış hissediyor olamam tamam mı? Evet, hayat çok garip: Bana aşkı öğreten insan, bana aşık değil! Maalesef!”

“Öyle değil...”

“Öyle değil ne? Öyle değil ha? Bu mu söyleyebildiğin? Sağ ol! Keşke ne kadarınla yetinmem gerektiğini de dikte edebilsen! Ama şunu da anladım Ateş: Sen! Sevginin bile kurtaramayacağı kadar kötü bir insansın! Ben bunu tersine çevirmek için çok uğraştım... Değişirsin sandım. Boşuna...”

Ateş susup oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Ferah ise gözlerinden sicim gibi akmaya başlayan gözyaşlarını parmaklarıyla silerken eline bulaşan siyah boyalara şaşkınca baktı. Önce rimeli sandı. Gözlerini iyice ovuşturdu.

Önceki gece Akif, rakibi olan bir mafyaya karşı Ateş’ten yardım istemişti. Ateş, Akif adına çatışmaya girmiş ve o çatışmada en az sekiz on kişiyi vurması gerekmişti. Çatışmada Nejat da kolundan yaralanmıştı. Avuntusu ise, Akif’e güya yardım edip yolunu temizlemiş olmak değil, ortadan kaldırdığı Erdener denen karanlık işadınının Akif’ten bile kat kat karanlık işlere bulaşmış bir canı oluşuydu! Ateş ve Nejat’ın keskin nişancılık yetenekleriyle şova dönüştürdüğü çatışmada Erdener Kaleli isimli sözde futbol kulübü başkanı, aslen silah ve uyuşturucu kaçakçısı, tüm tetikçileriyle birlikte avlanmıştı. Saygın, bu adamı ve çetesini aslında tutuklamak niyetindeydi ama Akif’in Ateş’i mecbur kıldığı yardım isteği, tutuklama planını katliama dönüştürmüştü. Şüphe çekmemek için Ateş, Akif ile birlik olarak silahlanıp illegal bir gösteriye soyunmuştu. Zaten tutuklama işleri Ateş’in tarzı değildi. O kökten temizlik seviyordu! Gecenin sonunda sadece Erdener’i sağ yakalayıp Akif’e teslim etmişti.

Ferah öfkeyle gelip sordu, "Nerdeydin?"

"Çatışmada." diye yanıtladı Ateş kupkuru bir sesle.

"Ah! Polis ya da asker olmadığın için bu söylediğini her ne kadar 'dürüst' olsan da sempatiyle karşılamam mümkün değil..."

"Biliyordun... Ne olduğumu..."

"Naptın adamı mı vurdun? Kaç kişiyi?"

(Erdener'in infazıyla muhtemelen 12...) En büyük rakibini derdest edilmiş halde teslim alan Akif, hem teşekkür etmiş hem kendi silahını Ateşe uzatmış ve "Benim için öyle büyük bir iş başardın ki evlat! Bu iti infaz etme şerefini sana veriyorum! Senin hakkını VUR! Tüm serveti de senindir. Namın yürüsün..." deyip Erdener Kaleli'yi Ateşe infaz ettirmişti.

(Askerim... Aslında! Ama gerçeği öğrendiğinde muhtemelen sana ve ailene yaptıklarımı da sempatik karşılamayacaksınız? Keşke anlatmanın bir yolu olsa...)

Ateş'in sessizliği karşısında deliye dönen Ferah ağlayarak bağırdı, "Yaa yapamıyorum! Tahammül edemiyorum! Görmezden gelemiyorum! Keşke gelebilsem ama ben öyle biri değilim! Keşke İrem gibi o kokteyl senin, bu davet benim gezip milyarlık marka tasarımlar ve mücevherler kuşanıp hava atabilsem, kalan her şeye kör, sağır, dilsiz olabilsem!"

"İyi ki değilsin."

"Bu ne Allah aşkına!" diye isyan etti sonunda Ferah gözyaşlarına karışan mürekkeplere bakarak. Tuvalet yüzünü yıkamaya gitti. Aynaya bakınca gözyaşlarının arasından delice bir kahkaha attı.

"Manyaaaaaaaaakk!"

Yüzünü yıkarken hem güldü hem ağladı. Sinirleri harap olmuştu ve kendisine bunu yapanı, o kapkara kalbi affetmeyecekti. Yüzündeki boyalar suyla çıkmadı. Söylene söylene evin içinde kolonya arandı.

"Ben minnoş bir ev kedisi değilim Ateş Bey tamamı mı?" Dedi ünlü internet dizisinden alıntı yaparak. Siniri geçmişti aslında ama bu kez Ateş ona cevap vermedi. Suratı beş karış halde mutfığa gidip ocağa çay koydu. Dolabı açıp yiyecek bir şeyler arandı. Birkaç yumurta çıkarıp omlet yapmaya başladı düşünceli halde.

(Ferah gidecek... Sevemeyeceğin gerçeğini neye dayanarak göz ardı ettin ki Adsız? Kimliğini inkâr etmek ne haddineydi? Asıl Yar, Yaradandır! Gerisi yara... Bu da kapanmayacak...)

61. Ocak 2019 - İlmek - İstanbul

"Kısa olan iptir, derin olan kuyu değil."

Konfüçyüs

Akif ve Tolgay, Akif'in ofis bilgisayarındaki videoya bakıp gülustüler. Tolgay hevesle atıldı.

"Hadi verelim şunu polise!"

"Hayır, hemen değil."

Akif, o gece kendine ait bir depoda, Ateş'e rakibi Erdener Kaleli'yi infaz ettirdiği anları kayda aldırmişti. Başından beri planı, Ateş'i bir komploya düşürüp avcunun içine almaktı ve tekrar tekrar izlediği infaz görüntülerine bakarken başardığından emindi. Ateş'i yine Ateş'in yöntemleriyle avlamak... Nihayet eline büyük bir koz geçirdiği için gayet memnundu. Kayıt profesyonel bir kameraman tarafından dikkatli açılardan, Akif ve Tolgay kadraya girmeyecek şekilde sessiz çekilmişti.

Akif düşünceli halde ofisi baştan aşağı adımlayıp cam kenarına yürüyerek, "Bunu, Ragıp'ı işkenceyle konuşturduğu video ile takas edeceğim." Dedi.

"Yapma baba. Ragıp abi konuşmamıştır bence Ateş sana blöf yapıyor. Zar zor elde ettiğin kozu da o itin eline verme. Hem Ferah onun elindeyken kızdırmayalım şerefsizi! Tutuklansın işte ne güzel! Cinayetden en az 20 yıl yatar!"

"Tolgay anlamıyorsun, Ateş bana lazım! Hem Aliye'nin emanetidir. Onu hapsettirip kaybetmek yerine, ehlileştirip dilediğim gibi kullanacağım. Babasına yaptığım gibi... Ferah da aramızdaki teminat olarak kalacak... Hatta becerebilirseler çocukları!"

"Umarım her zamanki gibi sen haklı çıkarsın baba, ama bu herif çok başka. Akşam neler yaptığını görmedin mi kasap, ruh hastası!" deyip tiksintiyle yüzünü kııştırdı Tolgay.

Akif ise Ateş'te gördüğü deliliklerden oldukça memnun halde gözleri parlayarak, "Ateş gibi üç tane adamım olsa bir ordu beyinsiz koruma beslemezdin. Erdener gibi yılların belasını bir lafımla, tek gecede paketledi! Feyz al biraz!"

"Hayalindeki evlat tabi. Hayrını gör sevgili yeğenin!" deyip Tolgay

babasının ofisinden kapıyı vurarak çıkıp gitti. Akif, oğlunun ardından salak diye homurdandı. Çocuklarını istediği gibi yetiştirememiş olmaktan mutlu değildi. Bari Ferah bebek haberi verseydi... O zaman Ateş'e karşı, hamlelerinde eli çok rahatlayacaktı. Zaten artık Alemdar'ı yok sayıyordu varsa yoksa Ateş'ti tek düşündüğü, hem hasmı hem iyice avcuna aldığında maşası olarak gördüğü, göreceği...

Cep telefonunu alıp Ceylan'ı aradı, "Nasılsın canım? Müsait değilsen sonra arayım?"

"Yoo, müsaidim Akifçığım, buyur?"

"İstağfurullah güzelim nasılsın diye aramıştım."

"İyiyim, sağ ol, sen nasılsın?"

"Ne olsun, iş güç... Seni götürsem daha iyi olacağım. Akşam yemek yiyelim mi?"

Ceylan biraz düşünür gibi oldu. Akif kendisine daha Ferah ve Ateş'in düğün hazırlıkları sırasında kur yapmaya başlamıştı da Saygın 'dikkatli olmasını, Akif'e *sırf operasyon için yanaşmasını isteyemeyeceğini, ama eğer ufak bir hoşlanışı bile varsa ve ilişki kurarsa bunu kullanabileceğini*' söylemişti. Süreç zaten Ceylan gibi akıllı ve alımlı bir kadını Akif'in radarına ittikçe itmişti. Ceylan sonunda Akif'in komplimanlarına dayanamayıp Saygın'a, 'Eğer operasyona katkım olacaksa Akif'le seve seve çıkarım, önceki partnerlerimden hiç de fena değil, sonuçta koskoca Akif Yavuzhan!' deyip kendi rızası ile Akif'le çıkmaya başlamıştı. Ve Akif'in boynuna dolananilmek biraz daha daralmıştı.

Ceylan nazlı nazlı ama cilveli bir ses tonuyla, "Mmm? Olabilir aslında." dedi.

"Çok sevindim güzelim, kaçta alayım seni?"

"Sekiz de ofisimden alabilirsin Akifçığım?"

"Yedi diyelim mi Ceylancığım?"

Ceylan kıkırdadı işveli bir tonda, iç geçirdi. "Ehh pekili... Akif Beyden sabırsız hareketler görmek her kadına nasip olmaz sanırım, naza çekmeyeyim..."

"Nazın da niyazın da başım gözüüm üstüne canım. Ne istiyorsan yap."

"Akıııf..." diye mırıltıyla nazlandı.

Akif telefonun ucunda hevesle güldü. "Yedide görüşürüz" deyip kapattı.

Ceylan hemen Saygın'ı aradı. "Akşam Akif ile yenecekte çıkıyoruz."

"Hurika! Vakit tamamdır, dosyayı başına sızdır Ceylan!"

Akşam Akif'in ikisi için tamamen gözlerden uzak olmak adına en üst katını tamamen kapattığı, ultra lüks ve Boğaz'a nazır restoranda, kevinle yemek yerken, Ceylan'ın cep telefonu çaldı.

"Affedersin Akifçığım, asistanım ısrarla arıyor, önemli galiba? Şuna bir bakayım." dedi. Akif başını salladı, Ceylan yerinden kalkmadan telefonu cevapladı. Asistanını dinlerken şaşırılmış gibi gözlerini kocaman açtı. "Ah!" dedi, Akif'e endişeyle baktı. "Ta- tamam... Sen araştır, ben halletmeye çalışırım..." deyip asık bir suratla Akif'e döndü. Dudaklarını kemirdi. "Akiilif?" dedi üzgünce.

Akif, "Ne oldu canım bembeyaz oldun?" deyip masanın üstünden kadının eline uzandı.

Ceylan alt dudağını ısırip kaşlarını çatarak "Çok kötü! Bir internet sitesi... Şey? Ferah'ın senin öz kızın olduğunu sürmanşet haber geçmiş! Şuan haber tüm sosyal medyada çalkalanıyormuş!"

Akif ayağa fırladı, "Kahretsin! Kiiim? Nasııl?" diyerek boynundaki kravatu gevşetti. Rengi kırmızıya döndü öfkeden, dişlerini sıkıyordu.

Ceylan kalkıp ellerine sarıldı, "Sakin ol hayatım tansiyonun çıkacak? Akif? Tamam. Ben halledicem."

Akif derin derin burnundan soluyarak "Bunu hangi şerefsiz yaptıysa bana hemen bul Ceylan!" deyip Ateş ve Ferah'ı aradı, "Hemen eve gelin!" buyurdu.

Saygın'ın yıkım planının sondan bir önceki bir parçası olarak, Ferah'ın hayat hikâyesi hem de dosdoğru şekliyle internete düşmüştü. Akif Yavuzhan'ı İtibarsızlaştırma ayağının bilmem kaçınıcı ve en vurucu hamlesi olacaktı bu haber...

Öte yanda babasının söyledikleriyle hemen internetteki haberlere bakan Ferah parmaklarını kemirerek "Eyvah! Bu nasıl oldu?" diyordu.

Ateş omuz silkti. "Sen niye dertleniyorsun ki! Bırak Akif düşünsün! 25 yıl geçmiş hala neyi saklamaya çalışıyor?"

"Sen mi yaptın bunu Ateş?"

"Saçmalama be hiç işim olmaz bu magazin zırvalıklarıyla!"

"Doğru söyle? Bunca yıl sonra neden şimdi çıktı bu haber? Nasııl? Baksana her detayıyla!"

“Ne biliyim kızım, bence isabet...”

“Of Ateş hadi gidelim, babam delirmiştir şimdi.”

Ateş kızı takip ederken (*Yazık sana Ferah Jabir.*) diye düşündü.

Ferah gerçekten tüm iyi niyeti, hatta saflığıyla babasının itibarı için endişeleniyordu. Akif’in evinde Tolgay, Ceylan, Akif salonda toplanmış hepsi ayaktaydılar. Akif salonu aşağı yukarı adımlayıp, saçını sakalını yolup duruyordu.

Ateş umursamaz bir tavırla, “Selamın aleyküm.” deyip oturdu. Tolgay bir köşeden ters ters bakıp dişlerini sıktı ve ona arkasını döndü.

Ferah “Baba? İyi misin?” deyip Akif’e sarıldı.

“Değilim kızım, şoktayım! Nerdeydiniz?” diye sordu Ferah’ın gözü-nün içine şüpheyle bakarken saçını okşayarak.

Ferah bir adım geri çekildi, yutkundu, “Evdeydik baba!”

Tolgay hışımla Ateş’e doğru yürüdü, “Lan sen mi yaptın bu pisliği de söyle!” dedi parmağını sallayarak.

“Saçmalama lan ben de dayımdan duydum! Biz Ferahla sabahtan beri evdeydik. Akşam da sizinleydim zaten, malum!”

Ferah kaşlarını iyice çatarak düşündü. (*Çatışma? Babam, abim, Ateş? Neler oluyor?*)

Ceylan bir telefon görüşmesi yapıp Akif’e, “Saat 19:00’da yurt dışı kaynaklı bir siteden girilmiş ama kaynak gizli. Amerikalı ünlü bir internet paparazzi sitesi servis etmiş zaten ilk haber İngilizce. Bizdeki sayfalar haberi aynen çevirip yayınlamışlar...”

Akif, avukatı Güvenç’i arayıp evine çağırdı ve o gece salonda sabahladılar. Akif’in şirketinin ana binasının önünde daha gecedен bir sürü gazeteci ve magazinci birikip açıklama beklemeye başlamıştı. Akif ve Güvenç, bakanlık ve savcılıklardaki tüm bağlantılarını devreye sokup yayın yasağı getirmek için uğraştılar. Ateş sakince ve güya uyuklayarak oturduğu köşeden Akif ve avukatını dinlerken Akif’in medyada, bakanlıklarda, emniyette ve savcılıkta irtibatta olduğu kim var kim yoksa birinci ağızdan öğrenmiş olmanın zafer sarhoşluğunu yaşadı.

(*Helal sana Saygın Efe! Türk istihbarat tarihi senin kadar büyük çakal görmedi!*)

Bir yanda avukatı yayın yasağı çıkartmak ve haberi yayan sitelere ihtarname göndermekle meşgulken, bir yanda Tolgay aşiretten akrabalarının

her soru soran telefonlarına cevap veriletilmek için 24 saat çalıştı. Akif ve Ceylan ile kafa kafaya vermiş, itibarını nasıl kurtaracakları ile ilgili bir rapor hazırlaması çizmeye çalışıyordu. Ceylan saklında bir kasede seslerle onları fısıltıyla gözünün içine haka haka uzumun bir fikrini yazmaya çalışırken, akşam Akif'i yanlış yönlendirdi.

"Canım! İstersen kendi ajansına da danış ama? Benim tecrübeni güvenersen, bu skandalı derhal katı bir dille inkâr etmelisin. Buna yıl sonra çıkıp 'evet Ferah habir benim öz kızım' demek sana itibar kazandırmaz, kaybettirir. Bizim toplum gayrimesru çocuk hikâyelerini sevmeyi, seni şeytan taslamışa çevirirler! Birde kaç yıldır basına yazıyan burs veren isadamları evukat ilişkiniz var? Bunca yalanı arşivlerden bulup çarşaf çarşaf önüne sererler... Sen sabah derhal bir basın toplantısı yapıp Ferahla öz baba kız olduğunuzu kesinlikle reddet. Reddederken de hukuk mücadelesi başlatacağına dair yemin et, bak çok etkili olacak."

Akif başını salladı, "Haklısın Ceylan, yapamam... Çok sene oldu, yalan üstüne yalan söyledik... Hem aşiret kabullenmez..."

Ferah ayağa kalktı, "Uykum geldi müsaadenizle odama çıkacağım. Sabah kararınızı bildirirsiniz, ben üstüme düşeni yaparım" deyip merdivenlere yürüdü. İçinden Ceylan'a, (Sürtük!) diye söylendi.

Ceylan ise Ateşe duyduğu kıskançlığın acısını, Ferah'tan bir nebze olsun çıkarmış olmaktan mutluydu. Ateş, Ferah'ın ardından Ceylan ve Akif'e ters ters baktı.

"Dayı? Ferah'ın kalbini çok kırıyorsun ama..."

"Napayım Ateş? 25 yıl olmuş!"

"Çık, delikanlı gibi itiraf et, kızı da nüfusuna al."

Tolgay miras bölünmesin kaygısıyla ayağa fırladı. "Olmaaaz!"

Ferah saklandığı merdivenlerde gözyaşları içinde bunların hepsini duyuyordu...

Tolgay, Ateşe çıkıştı. "Baham için çok büyük yıkım olur! Hem sen karışma bu işe!"

Ateş kalktı, "İyi, bildiğiniz gibi yapın... Ben de yatıyorum, bir şey olursa seslenin."

Gidip kız uyumadan onunla konuşmak istiyordu. Odada Ferah'ı balkonda ağlayarak karanlığa bakarken bulunca arkasından sarıldı. "Üzülme." diye fısıldadı. Ferah başını Ateş'in göğsüne yaslayıp, burnunu çekek sokuldu. Ateş saçlarını okşadı, "İtibarını, evladından çok düşünüyor."

Diye dişlerini sıkarak söylendi.

"Nasılım diye yüzüme bile bakmadı! Niye hala şaşırıyorum ki... Neden hala beklenti doluyum?"

"Gel üşüyeceksin." deyip kızı içeriye götürdü Ateş, koltuğa oturtup kendi de yanına oturdu.

Ferah hıçkırarak "İnsanın babası tarafından bu kadar dışlanması nasıl bir duygu biliyor musun? Korkunç!"

(Bilirim...) "Bu yüzden herkes vicdanı ve merhameti kadar çocuk dünyaya getirmeli bence. Vicdan ölcek bir ölçüm olsaydı, Akif gibi nice şerefsizi kısırlaştırırdım! Ama o zaman da senle ben doğamazdık..."

Ferah gözyaşlarının arasından gülümsedi, "Akif'le aynı kefeye koyarak babana haksızlık ediyorsun."

Ateş de güldü, "Eh işte!"

"Peki, biz ne olucaz? Doğduk, karşılaştık da ne oldu?"

"Mucize oldu. Olmadı mı?"

Ferah tekrar gülümsedi ve kaşları havada hayranlıkla baktı Ateş'in yüzüne. (Çok seviyorum... Ne yaparsa yapsın, iyi ki var!) Koltukta uzanıp başını adamın dizlerine koydu. "Başım çok ağrıyor galiba stres dişime de vurdu. Of!"

"İlaç aldın mı?"

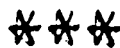
"Ağrı kesici içtim şimdi."

"Keser birazdan ağrını, hadi uyu biraz."

"Gitme yanımdan Ateş."

"Olur, buradayım."

Ateş'in parmakları, Ferah uyuyana kadar, kızın saçlarının arasında düşünceli halde usul usul dolaştı. Operasyonun tamamlanmasına çok az kalmıştı. Akif'e silah satan Rusya ve Almanya'daki illegal bağlantıları da deşifre edilmişti ve dosyalar Dışişleri Bakanlığındaydı. O çetelerin Türkiye'deki Türk ve yabancı elemanları, son büyük baskında yakalandıktan sonra, o ülkelerin ilgili bakanlıkları ile diplomatik süreç başlayacaktı.

62. Ocak 2019 - Hararet - İstanbul

"İki kaibin anlaşması,
İlk baharı yüz yıl uzatır."

Atilla Fırat

Ferah, adamın kucağında bir bebek gibi kıvrıldığı anda gözlerini yumup en kalbi hislerini bir yana mantığını bir yana koyduğu denklemde kendi lehine çözümlenen denklemin sonucuna için için seviniyordu.

(Onu sevmek? Ah!

O bir seçim değil, o bir istisna değil o kaidenin ta kendisi... Biliyorum, dahası hissediyorum. Gönül gözüm hiç bu denli berrak görmemişti... O kadar iyi biliyorum ki ben böyle bir adamı nerde görsem severdim. Onu nerde görsem benim hayatımın erkeği olacağını bilirdim, ömrümün en fevkalade hatasını nerde olsa tanırdım. O bir vaatten fazlası, o gerçek... Bildiğim, tatlım tek ve en tatlı gerçek... Biraz acımasızca hoyrat ama gerçek hayat böyledir, sınar, sarsar, acıtır, yakar, kendine getirir insanı. Bazen okşar, uyuşturur, kandırır. Sonra yine başa döner. Dalgalıdır fakat suları hiç çekilmez. Gitmez, kalır, diri tutar.

Ateşim... Her günün sonunda hep iyikim... Gerçeğim ve hayatım.

Dünya umut, aşkın yarısı cennet, yarısı cehennemdir. Dünya hayaldir böylece ve ameli insanı dünyasında ondan ona attıkça kendi gerçeğini yaşatır.

Çok sevdim. Çok yandım! Ama yine o, yine biz... Şuncacık ömrümde savrulduğum en güvenli liman onun kucağı...

Benim ateşli serserim, gel de tüm hasretleri aşkımızın ateşinde eritelim bir güzel!)

"Hatunum! Bayılıyorum sana! Birde şu düşük çenen olmasa!"

"Hımm? Nesi varmış çenemin?" dedi Ferah sokulduğu yerden kollarını uzatıp, Ateş'in boynuna dolayarak.

Ateş kızın elbisesinin eteklerini yukarı doğru çekti. "Başkası senin gibi konuşsa var ya!"

Ferah söylediğine değil de adamın harareti dokunuşuna takılmıştı. "Yapma."

"Ama... Sen olunca bilakis..." deyip dokunuşunu sürdürdü.

"Ateş?" dedi Ferah huzursuzca kıpırdanarak kendisini saran güçlü ve istekli kollann arasında "Ateş, yapmaaa. Bitmedi... Ahh."

"Of niye bu kadar uzun sürdü, delirttin beni Ferah!"

Ferah adamın kollarından kıvrılarak soluk soluğa kaçtı. "Antibiyotikler... Geciktirdi." diye mırıldandı.

Ateş arkasındaki duvara kafa attı canını acıtacak kadar öfkeli bir şiddette. "Yalan söylüyorsan!" diye homurdandı.

Ferah gözlerini hızlıca kırıştıırarak "Yoo." dedi.

Hâlbuki doğum kontrol iğnesi vurulmadığı için reglinin bitmediği konusunda son dört gündür yalan söylüyordu. Yarın giderim, öbür gün giderim diye diye bir türlü gidememişti, sürekli karar değiştirmekten helak olmuş, şimdi kara kara düşünüyordu. Ne kendini bebek yapma fikrine, ne Ateş'i prezervatif kullanmaya ikna edemediği için geçici bir çözüm bulmuştu. Çözümü, sevişmemekti...

Ateş, kendisini nedense, oyalandığını Ferah'ın bakışlarından anladı. Ferah adamın şüpheli bakışlarına karşın lafı değiştirdi ki zaten adamı zapt etmeye çalışmakla zor bir gece geçirmişti.

"Yarın gece Ezgi'nin kına gecesi var, üniversiteden arkadaşım. Kına, Karo Kulüp'te. Öbür gün de düğünü var, söylemiş miydin?"

"Hayır. Davetli miyim?"

"İstersen." dedi Ferah ağız ucuyla.

"Sen istiyor musun?"

"Yani... Sen bilirsin?"

"Anlaşıldı bir sürü avukat ve savcı arkadaşının arasına, kabadayı kocanla gitmek istemiyorsun?"

"Yoo, sen istemezsin diye?"

"Gelirim. Düğüne! Kınada içip dağıtma, eve de erken gel."

"Olur. Alışverişe gidiyorum ben, sonra da Ayşegül'le yemek yiyeceğiz."

"İyi, ne tarafa?"

"Nişantaşı'na."

"Nejat seni götürüp getirsin."

"Sevmiyorum şu adamı!"

"Neden, Nejat Abi harika bir insandır?"

"Kıbar ve efendi biri ama... Ne biliyim bakışları tuhaf! Şey gibi..."

"Ney gibi?"

"Sürekli tetikteymiş gibi! Av köpeği gibi kulakları sürekli dimdik ve bakışları sürekli fıldır fıldır!"

Ateş bir kahkaha attı ona (*Hisli kız*). Üstünde durmadı bu konunun. Bir kredi kartı çıkarıp Ferah'a uzattı. "Ne beğenirsen al."

Ferah yüzünü ekşitti, "Mersi ama hayır, param var."

"Yok demedim, al işte şunu."

"Hayır dedim!"

"Ferah beni sinirlendirme!"

"Senin paranı istemiyorum!"

"Lan evliyiz biz!"

"Seninle paylaşmayı seçtiğim tek şey kalbim! Tarzın değil, paran hiç değil."

"Öyle olsun..."

Ferah adamın yanağına bir öpücük kondurup bye bye, deyip evden çıktı.

Ateş ardından camdan baktı, Nejat'ın da içinde olduğu şoförlü Mercedes, garajdan çıkıp uzaklaşınca üst kata yöneldi. Ferah kendisine gösteren gösteren çamaşır çekmecesinden ped alıp tuvalete girmişti. Ateş banyo çöpünü karıştırdı. Güya kullanılmış gibi buruşturup sarılmış pede baktı. (*Temiiiz! Cadı!*) Çöpu küfrederek tekmeledi. (*Derdin ne Ferah? Çıkarmaz mıyım bunun acısını sanıyorsun!*)

Ferahsa Nişantaşı'nda keyfince alışveriş yapıp kafa dağıttı. İki tane abiye elbise, ayakkabı, iç çamaşırı, çanta ve makyaj malzemeleri aldı. Alışveriş çantalarını şoföre verip Ayşegül ile buluştu. Hep gittikleri bir kafede oturmalarıyla kalkmaları bir oldu. Magazinciler kafenin önünü sarmıştı. Üç gündür magazin dünyası Akif'in kızı olduğu haberiyle çalkalanıyordu. Akif, olayın ertesi günü basın açıklaması yapıp iddiayı yalanlamıştı ama magazinciler durmuyordu. Ferah arkadaşına başka yere gidelim dedi ve mekandan çıktılar. Arabasına binmeden etrafı kameralarla sarıldı.

Nejat müdahale edecekken, "Bir dakika Nejat Bey." deyip korumasını durdurdu. Kameralara döndü, soğukkanlılıkla "Merhaba arkadaşlar. Cevap verecek bir şey yok. Akif Bey zaten gereken açıklamayı yaptı. Aynen dediği gibi iddialar çok çirkin ve çok saçma, mevzu uzamasın lütfen.

"Şükürler, iyi akşamlar." dedi. Tam arabasına binecekken muhabirlerden biri Ateş'i sordu. Ferah duraksayıp gülerek "Ateş Bey de iyi, selamı" dedi ve arabaya binip uzaklaştılar.

Ayşegül hayretle, "Vay be şöhrete bak!" dedi.

"Ne iyi şöhret ama! Yalancı şerefsiz bir baba ve kabadayı bir koca! Hakikaten vay be..."

Ağlanacak haline gülüştüler... Gözlerden uzak başka bir mekâna gidenler ve Ayşegül'ün kuzeni Öyküm de onlara katıldı. Kız kıza buluşmayı ve arkadaşlarıyla geyik muhabbeti yapmayı özlemişti. Öte yanda Ateş, Ferah'ın telkâri kolyesini takmayı unuttuğunu fark edip aradı. Ferah masadan kalkmadan, kızların yanında telefonu açtı, "Efendim sevgilim?" derken kızlara muzırca göz kırptı, diğerleri Ferah'ın tuhaf evliliğini ve daha da tuhaf kocasını çok merak ediyordu. Ferah özlediği kız muhabbetiyle ve arkadaşlarının merakıyla epey eğlenip kafa dağıtmıştı.

Öyküm eğlencesine, "Böyle ağız sulandıran tipler de genelde gay filan çıkıyor ama seninki değilmiş." Diye takıldı.

Ayşegül, "Ferah'la aynı odada üç ay köşe kapmaca oynarlarken ben de bundan şüphelenmiştim."

"Çok şükür!" dedi Ferah. Kızlar yine gülüştü.

"Ee nasıl?" dedi Öyküm.

"Ne nasıl?"

"Yatakta nasıl?"

Ferah utanmış gibi yaparak elleriyle yüzünü kapattı. Pespembe yazaklarla "İsmiyle müsemma!" diye yanıt verince masada kahkahalar koptu.

Geçkin kız geyiği, şifreli yayına geçmişti. Her kız grubunda, gruptan birinin yeni başlayan ilişkisindeki enişte adayı, önce her türlü süzgeçten geçirilir, tipi, mesleği, tavrı, giyim kuşamı, her şeyiyle bir güzel makara ya alınır, ilişki tüm güven testlerini geçerse; başta kızsal geyiklerde cılkı çıkarılan o enişte artık nihayet rahat bırakılırdı. İlişki ciddiyete bindikten sonra da bir daha adamın kasları var mı yok mu, temizliğine dikkat ediyor mu, dişlerini fırçalıyor mu, deodorant kullanıyor mu, saçlarından yastığa yağ lekesi geçiyor mu veya yatakta nasıl soruları sorulmazdı... Ta ki evlilikte cicim ayları sona erip sıkkin gün kadını muhabbeti açılana kadar... Sonra evle ilgili sorumlulukların paylaşılıp paylaşılmaması hakkında yeni gündemler bulunurdu.

Yemekten sonra Ateş, Ferah'ı almaya geldi ve restoranın çıkışında kız arkadaşları ile kısaca selamlaşıp tanıştı. Ayrılır ayrılmaz Öyküm, Ferah'a mesaj yazmaya başladı. Karmakarışık emojiyle, 'Ferah?- *şaşkın surat- O nasıl bir yaratık kızzım!- çığlık- Hangi gezegendense çok şanslısın! En az üç çocuk! -Gülücük, kalp, kalp, kalp, ateş, utanan maymun, gülücük*'

Ferah ekrana bakıp güldü ve başını sağa sola sallayıp telefonunu çantasına attı. Ateş soran bakışlarla bakınca, Ferah gülerek, "Öyküm!" dedi.

Ateş ona dönüp bakmadan kız muhabbetinin öznesi olduğunu ve o muhabbetin içeriğini tahmin ederek çarpık bir gülüş attı. Ferah, adamın fettan gülüşüne iç geçirerek telefonunun sesini kısıp çantasını arka koltuğa fırlattı, adamın zaten dağlar gibi olan egosunu daha da şişirmemek için susup gözlerini devirerek camdan dışarı, Ateş'ten öte yana baktı.

Ateş sordu, "Neler aldın?"

"Elbise, ayakkabı filan. Sen neler yaptın?"

"İş güç."

"Araba mı sattın yani?"

Ateş güldü bu söze, Ferah zaten alay ediyordu.

Trafikte ağır ağır ilerlerken Ateş sağ elini Ferah'ın eteğinin sıyrılıp açıkta bıraktığı sol dizine koyup hafifçe bacağına okşadı. Ferah onun elini tuttu, okşamasını durdurdu. Adamın elini, eline alıp kucağında daha romantik bir şekilde tuttu. Ateş çalan müzik eşliğinde eli, Ferah'ın elinde dururken avcundan avcuna akan hisleri keyifle dinledi. (*Nasıl bir his? Sanki kalbim avcunda atıyor. Nabızı sanki parmaklarımda, kanı sanki teninin üstünde akıyor...*) Yol alırken kızın kendisini nasıl da doğal bir şekilde ehlileştiriyor oluşunu düşündü. (*İyi mi kötü mü? Nesli kötü olsun? Sadece onun yanında değişiyorum, sadece ona mahsus...*) Öyle olmasını umuyordu.

Eve girdikleri andan itibaren aralarında elle tutulacak kadar yoğun olan çekimden ikisi de gergindi... İlk birlikteliklerinden öncesinde olduğu gibi kaçamak bakışmalar, elektriklenen hava ve tutulan nefesler her boşlukta asılıydı. Ateş, Ferah'ın keyfini bekledi. Ferah, yatak odasında elbiselerini dolaba yerleştirmekle oyalanırken, Ateş'in üstünden kazağını ve pantolonunu çıkarıp duşa girişini seyretti.

(*Şuna bak, dünyada yaratılmış en seksi erkek benim kocam. Sol yanagında şımarıkça belliren gamzesiyle işveli gülüşü insanın aklını alıyor! O kaş göz, o bakış, o fettan gülüş, şu endam! Allah özene bezene yaratmış. Her zaman şık giyinir, temiz ve bakımlıdır, mis gibi kokar. Cazibesinin gayet*

...kanda tam bir afeti devran! Bastığı yer sanki ayaklarının altında sallanıyor. Yeryüzünde benim için küçük çaplı depremler, yangınlar, fırtınalar çıkıyor. Tüm hücrelerimle ona aşığım. Sonsuza dek onu istiyorum. Çoğaltarak kadar hem de! Bir olmayı başaramazsak belki, üç oluruz...)

Ateş duştan çıkıp ayağında sadece bir şortla, hiç konuşmadan ya da kızı bakmadan odadan çıkınca Ferah umutsuzluğa kapıldı. İç hesaplaşmasını sürdürdü. *(Yüzüme bile bakmıyor artık! Şu reglim bitmedi yalanını çok uzattın Ferah! Bazı adamların kalbine giden yol midesinden geçiyorsa, bazı adamların yatağından geçiyor. Dünyanın kanunu bu.)*

Ferah kendi kendine konuşmayı bırakıp duşa girdi. Ateş'in ardında bıraktığı nefis erkeksi parfüm kokusu ve sıcak buhar burnuna çarptı, havayı ciğerlerine çekti. Bir erkeğin karşısında hiç böyle aptallaşmamıştı. Ferah genelde arzu edilen taraf olmaya alışıktı. O kadar çok erkeği reddedip kalp kırmıştı ki, bir aralar üniversite arkadaşlarına asexüel olduğunu bile iddia etmişti. Demek değildi, tenini yakacak olan çırayı bekliyordu. İşte bulmuştu. Çabucak yıkanıp duştan çıktı. Ne giyeceğine, nasıl davranacağına karar veremiyordu. Üzerine sardığı havluyla ayna karşısında düşünüp durdu. Alt kattan yükselen maç sesi duyuldu. İşte buna tahammül edemezdi! Kendisi burada gerdek gecesinden beter ecel terleri dökerken, Ateş koltuğa yayılıp maç özeti izliyordu...

(Bu savaş demek!) Savaş silahlarının bulunduğu çekmeceyi açıp yeni aldığı mürdüm rengi seksi iç çamaşırı takımını parmağının ucuna takıp odanın kapısını kilitledi. Ayna karşısında giyinip kendini seyrederken kendi kendine gülerek yanakları pembeleşti. Yetmedi, en yüksek topuklu ayakkabılarından birini jartiyer çorabının üstüne giydi. Saçlarını salıp, gözlerine kalem çekti ve parmak uçlarıyla dağıttı. Parfümünü el bileklerinin içine, kulak arkasına, dirseklerinin içine ve iki göğsünün arasıyla göbek deliğine hafifçe sürdü. Daha fazla düşünmeden alt kata indi.

Ateş, merdivenlerdeki çivi topuk sesini duyunca başını çevirip boş gözlerle baktı. Ferah'ı duştan yeni çıkmış ve yarı çıplak, hatta tümüyle çıplak olsa bu kadar fantastik olmayacak halde görünce dudaklarını ısırdı. Az daha gelmeseydi ya da gelişini şova çevirmeseydi zaten kavga çıkarmaktı. Şimdiyse yutkunarak Ferah'ı nasıl evire çevire o şahane silüetinin resmini çizebileceğini düşünüyordu. Nü resim...

Ferah göz süzerek önünden geçip mutfığa giderken, "İçecek bir şey?" diye sordu.

"Hayır!" dedi yutkunarak.

Ferah ona gülerek baktı ve kırıtarak önünden geçti. *(Bir de o yüzündeki alaycı sırıtış olmasa? Tek kaşını kaldırıp bana öyle bakmasa... Ah çık artık aklımdan Ateş! Ne yapacaksan yap ve çık, çık, çık!)*

Mutfakta şarabın yanına peynir ve kadeh arayarak oyalandı. *(O gel-sin!)* diye bekledi.

Ateşe içeride, kızışmış yırtıcı bir hayvan gibi burnundan soluyordu. *(Bir adamın defalarca duygularıyla, aklıyla oynanması ne demek? Neden bunu yapıyorsun Ferah, beni delirtmekle eline ne geçecek? Defalarca kırıdığın halde hep sana döndüm yüzümü. Bir oyun oynanacaksa bunu ben yazarım, kimse benimle oynayamaz!)* Daha fazla dayanamayıp mutfağın kapısına dikildi. Ferah'ı izlerken soluğu ve nabızı hızlandı, teninin sıcaklığı yükseldi.

12 santim, çivi topuklu, rugan mürdüm, tabanı ikonik kan kırmızı renkte, Christian Loubutin stiletoları üzerinde heykel gibi dikilen kanatsız bir melekti Ferah. Uzun sütun gibi bacaklarını mürdüm rengi tül den, baldırına kadar yükselen jartiyer çorabıyla sarmıştı. Jartiyerinin dante-line bağlı kopçaları, Ateşe şimdi arkası dönük olan kadının, ince beline göre oldukça dışarıya çıkıntılı yusyuvarlak kalçalarını iç gıcıklayıcı bir simetriyle ayıran, minicik bir dantelden ibaret çamaşırına bağlıydı. Belinin, Ateş'in iki eliyle sarabileceği kadar incecik olan en dar noktasından başlayarak, diri ve dolgun göğüslerini saran aynı mürdüm tül ve dantelden yapılma korse büstiyer, kadının güzelliğini adeta bir Afrodit heykeline dönüştürüyordu. Ateş'in kendisine nutku tutulmuş ya da tam aksine avına kilitlenmiş bakışlarına, Ferah baygın bakışlar ve haklı bir gururla gülümseyerek baktı.

"Ateş?" dedi saniyeler nabız atışı gibi akarken. Adam nedense konuşmadı. Yaklaştı. Ferah nefesini tuttu ve gözlerini kaçırıp kadehindeki şarabı başına dikti. Ateş uzanıp Ferah'ın elinden kadehi aldı. Ferah'ın buzdolabından çıkardığı dışı buğulu şişeden tekrar şarap doldurdu. Ferah sıcak bir ürpertiyle ona bakıyordu.

Ateş kadehi elinde çevirip dikkatlice, tam da Ferah'ın dudaklarının değdiği noktadan başına dikip, şarabı yudumladı.

"Eh artık reglinin bittiğini ulusal gazeteye ilan vererek bildirirsin sanıyordum!" diye laf çaktı. Gururunu da korumalıydı, bir noktaya kadar. *(Gerçi kadın silah kuşanmış. Ne gururu? Bazukası var elinde!)* Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, kendi kendine şarap içti.

Ferah, "Ne?" dedi.

“Bir şey yok. ‘Tek kelime etme!’” deyip Ferah’ı kucağına aldı. Mutfağın içinde kızı kucağında yarım tur döndürerek ayaküstü dudaklarına yapıştı.

Ferah inleyerek (*İşte başlıyoruz!*) diye düşündü ve kendini bu kez zalim olan o öpücüklerle bıraktı. Aralarında her zamankinden bile yükselen bir ateş vardı ve adamın ellerinin tehditkâr tavrından sönmeyeceği belliydi... Dudaklarını biran kurtarabilse, ‘*Burada mı sevişmek istiyorsun?*’ diye. Soracaktı. Soramadı fakat kimsenin üst kata kadar ara verecek hali de yoktu.

(*Biliyordun yalan söylediğimi... Bu 15 günün acısı! Ama şimdi ne yaptığını bilmiyor...*)

Gecenin çok hasret dolu ve kızgın ilk sevişmesinin bıraktığı mucizevi zevk anlarında, tatlı inlemeler ve tiz çığlıklar, bazı diş bazı tırnak izleri, terler ve soluklar birbirine karışmıştı. Ateş kadının pembeleşen güzel yüzüne ziyadesiyle tatmin olmuş halde baktı.

Ferah’ın alnına dökülen bir ipek tutamı okşayarak geriye itti. (*Nasıl güzel! Başka kadınlarla yaptığım şeyleri nimetten sayamam!*) diye düşündü. En son ne zaman bir kızın tadıyla iliklerine kadar dolarak ve tüm benliğine işleyerek bedenlenmiş olduğu kadar ruhen de doymuştu? Belki hiç...

Yüzünü Ferah’ın boynuna gömerek, “Tatlı karım! Silahlarını sevdim, zana bir daha beni yaralama.” diye mırıldandı.

Ferah bir kahkaha attı, adamın terli bedenine sarılarak “Konuşma Ateş! Öp beni!” dedi.

Ferah dudaklarını aralıyor, Ateş ağzını onun sıcak dudaklarının üstüne bastırıp çilekli pastalara benzeyen tadına varıyordu. Çiçek kokan saçlarının arasından parmaklarını geçirince kız inleyerek başını geriye atıyor ve adamın dişleri boynunda, nabzının delice attığı yeri bulmak için aranıyordu. Solukları hızlanıp ses veriyor, vücutları acele etmeden ve tereddüt etmeden gezinmekten keyif aldıkları bir cennet bahçesine dönüyordu... Usul usul, tekrar tekrar ve tekrar...

Tam anlamıyla aşık ve uyumlu bir çifttiler. Varacağı uçurumdan haberi olmayan genç bir ilahe ve yaptıkları şeyin bir bardak su içmekten farksız olduğunu düşünen ve fakat tek farkla, bunun daha lezzetli, kendisinin de sürekli susuyor oluşuna şaşırان bir oyunbaz... Islak öpücükler, tahrik eden bir fısıltı, arsız okşamalar ve şuursuz bir zevk anı... Sonra yeniden vücudu saran bir ısı dalgası ve her biri, önceki hiç yaşanmamış gibi sıfırdan başlayan akıl almaz keşifler... Cennetin kapıları ardına kadar açıldı...

Gün doğduğunda adeta bir yeniden doğmuştu adam. Yatağındaki olağanüstü dişiye keyifle baktı. Tüm arzularına boyun eğen, kendi arzularını merak ve teslimiyetle keşfettikçe yakan, yanan, tatlı çığlıklarıyla kulaklarına en ahenkli musikiyi dinleten yorgun ve mutlu yüzünü öptü. Sonunda saatlerdir içinde yaşadığı, hırpaladığı güzel tenini rahat bırakmaya karar verdi. Ferah'ın ısıltılı gözleri yorgundu ve yarı aralık kıvırcık gür kirpiklerini kırptırarak Ateş'in kulağına bir şey fısıldadı.

Ağzı açık bakakaldı Ateş. Başı döner gibi, yer ayaklarının altından çekilir gibi oldu ki böylesi bir sarsıntıyı ancak sekiz şiddetinde bir depremde veya iki şişe viski içtiği son doğum gününün gecesinde hissetmişti. *(Uyuyabilirdim biraz. Bunu söylemeseydi! Ah Tanrım!)* Söylediği sıradan bir şeymiş gibi gerinip yerine yerleşerek kayıtsızca uyuklayan Ferah'ı dürttü,

“Niye baştan söylemiyorsun?”

“Ben çok düşündüm, şimdi biraz da sen düşün Ateş!” dedi kadın alay eder gibi ve gözlerini tamamen kapadı. Ateş'in göğsüne sarılıp uykuya daldı.

Ateş yumruğunu dişledi. *(Hadi be! Deli kız! Hayır, söyleseydi içini o şeylerle yıkamazdım! Ah! O iğnelerden vurulacaktı hani? Be- be-ben sormadım... Delir Adsız! Evet çıldır! Hah! Çocuk bakabilecek misin? Dur dur oğlum, sakın... Derin nefes al, olmaz öyle hemen. Bunun döngüsü var, yumurtlaması var, ohooo...)*

...

Öğlene doğru uykudan uyandığında Ferah hala epey yorgundu. İnleyerek doğrulduğu yatakta gerindi ve etrafa göz attı. *(Gitmiş! Bok herif!)* Gece gündüz, uyku uyanıklık, ayıklık sarhoşluk birbirine karışmıştı. Yorgunluk ve zevk de... Gerçi kocası için aynı yorgunluk söz konusu olmaya bilirdi ve buna hayret ediyordu. *(Nasıl bir geceydi bu böyle!)* Yataktan çıktı. *(Of! Defolup gitmiş lanet olası! Uyandığımda onu görmek isterdim. Bana sarılsa tüm yorgunluk silinirdi ve belki... Kendine gel Ferah!)* diye içinden söylenip duşa girdi. Uzun uzun köpüklenip keselendi, jakuziyi doldurup sıcak suya gömüldü ve suyun, yorgunluğunu almasını bekledi.

(Adetimin üstünden bir hafta geçti ve hiç olmadığım kadar hazır hissediyordum. Muhtemelen hamile kalırım. Gidip ertesi gün hapı mıdır nedir ondan bulacağım! Sabah yanımda olmayan o bok herife bebek doğuracak değilim!)

Duştan çıkıp odaya döndüğünde ise burnuna dolan kızarmış ekmek

...kızıyla fikri hemen deðişti. Gözlerini yumup havayı kokladı. Gülüm-
sedi. (Ahh aş-kımm!) Çabucak giyinip alt kata indi. Mutfakta uzun, iri be-
şenine yakışmayan bir mutfak önlüğü ve elinde eğreti duran bir kepçeyle
arak başında omlet çeviren Ateşe inanamayarak baktı. Düşündüklerin-
den utandı. Gidip arkasından adamın beline sarıldı.

"Günaydın!"

"Günaydın güzelim."

"Gittin sandım?"

Ateş pişirdiği iyice çırpılmış, bol tereyağlı ve çift tarafı kızarmış, puf
puf kabarmış nefis omleti masaya koyup Ferah'ın omzuna sarıldı. Alnın-
dan öptü.

"Gitmedim. Ama sen çok uyuyorsun!"

"Sen neden uyumuyorsun? Hayır yani nasıl yorulmuyorsun?"

"Yordun yani?"

Ferah "Off ekmeklere bak!" derken çok acıktığını hissetti ve bardakla-
ra çay doldurdu. "Ukala ve gıcık filansın ama seviyorum seni!"

Ateş pek şakacı gününde değildi. Aksine akşamdan kalma bir buh-
ranla epey dalgın ve düşünceliydi.

Sofraya oturmadan mırıldandı, "Sen akşam bir şey söyledin. Sabah?
Her neyse..."

"Hıı... Dağılmış görünüyorsun?" dedi Ferah kayıtsızca omlete uzana-
rak. Ateş masanın üstünden kadının elini tuttu. Meraklı ve sorgular ba-
kışlarla yüzüne bakıyordu. Ferah omuz silkti.

"Sen? İsteddiğini söylemiştin?"

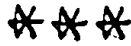
Ateş onun elinin üstünü öptü. "Benden baba olur mu bilmiyorum..."
duraksadı, kızın yüzüne bakmadan bakamadan, en gerçek ve derin his-
leriyle ağır ağır konuştu. "Ama... Senin bana güvenmen... Bu hayatta be-
nim..." deyip durdu. Yutkundu. Sağ gözünden tek damla yaş süzüldü. De-
rin bir nefes aldı. "Benim... Bir ailem olmasına dair... Tek umut..."

Ferah kalkıp onun boynuna atladı. Ateş onu kollarında sıkı sıkıya sar-
dı, kadının yüzünü kendine çevirid. "Gözümü kırpmadım! Düşündüm...
Çok istiyorum! Seni... Senden bir... Bebeğim olmasını... Çok! Ailem ol
Ferah."

Ferah gözlerinde biriken buğuyla ve içinden taşan tüm hevesle tatlı
tatlı gülümsedi ve başını salladı. Ateş'in gözlerinde ilk kez şahit olduğu

yaşları parmaklarıyla nazikçe sildi. Ateş onun parmaklarını tutup tek tek öptü. Sonra masaya döndü.

“Portakal suyu sıkardım ama portakal bitmiş karıcım.”

63. Ocak 2019 - Benim Yerimde Olsa - İstanbul

*“Hasretim, her tümseğin, her çatının ardında;
Kelimenin üstünde, cümlelerin altında.”*

Necip Fazıl Kısakürek

“Gel şöyle oturalım evlat. Epeydir konuşamadık.” dedi Alemdar.

Ateş, Balat’taki konağın terasında kendine bir tabure çekti ve Alemdar’ın karşısına oturdu. Saatine baktı, Ferah arkadaşının kına gecesindeydi ve daha gece yarısına vakit vardı. Yapacak başka işi de yoktu. Alemdar, Ateş’in önüne bir kadeh rakı koydu. Dosdoğru lafa girdi, “Beni hiç gözün tutmadı değil mi?” Diye sordu.

Ateş gülümsedi, “Nerden çıktı şimdi?”

“Biliyorum biliyorum. En başta benim de seni gözüm tutmadı. Ancak inkâr etmeyeceğim, sonraları izledim seni. Halini tavrını beğendim. Dedim keşke öz evladım olsaydı. Ya da sen benim gençliğim olsaydın.”

“Eyvallah.”

“Dinle bak ne diyeceğim: Bana öyle şüpheli bakma evlat! Ben bugüne dek kimsenin adamı olmadım, kimseyi de satmadım! Racon bildim, mertlik gözettim, adap erkân bildim. Bildim de ne oldu dedim bir gün... Sonunda; Koca bir HİÇ! Kendi kanım, canım yitip gitmiş, kalan ne? Hiç... Reis deseler, Ağa deseler, Paşa deseler ne? Hiç... Yitip gidenlere olan ne, zulüm! Âlem it olmuş, daha da çok zulüm görür mazlum... Bu yüzden kabul ettim, Saygın Efe’nin teklifini... Yoksa benim hamurumda ispiyonculuk yoktur! Bir daha da iki cihan bir araya gelse yapamam, yapmam! Akif baş düşmanım olsa da... Zoruma gitti muhbirlik, anladın mı yiğidim?”

“Dur daha bir şey olduğu yok Akif’e.”

“Ama olacak. Sen çok akıllı adamsın, bilmez miyim Akif’in ipleri elindedir?”

“Evelallah.”

“Mazlumun gördüğü zulme dur diyecek adaletin bir parçası olabil-diysem gözüm açık gitmez gayrı.”

"Hem de öncünü bu piyasetin babalık, rahat ol."

"Eyvallah. Beni sayıp sözlerimi kulağına küpe eder misin bilmem, sen adamınsın, biz cahil... Ama her âlimin de bir cahilden alacağı bir toz kadar ilim vardır muhakkak, şu ahir zamanda."

"Muhakkak."

"Öyleyse, hileyle girdiğin bu âlemden, mertlikle ayrıl evlat. Zalim ne kadar puşt olursa olsun, kimsenin onuruyla oynama, kadını çocuğu perişan etme. Gerekirse zalimi kendi ellerinle boğ ama sırtından hançerleme. Başağını mertlikle savur ki arkandan bu âlemden böyle de bir yiğit geldi geçti desinler."

"İyi diyorsun da ben senin gıpta ettiğin o eski İstanbul kabadayılardan değilim Reis. Ben racon bilmem, strateji bilirim. Benim düsturum yektur. Zafere giden her yol mubahtır bizde."

"Zalimden aşağı kalır yanın yok öyleyse, senin de!"

"Fark etmez."

Alemdar cık cık edip kadehini tazeledi. Tekrar sordu, "Ailen var mı?"

"Yok."

"Ana baba neredeler?"

"Yok, kimsem yok benim."

"Nerede nasıl buldu bu devlet seni?"

"Kundakta, yetimhane kapısında buldu."

"Yetimsin demek? Anlamalıydım anasız, babasız, köksüz, yurtsuz olduğunu... Dik başlılığının altında bir yoksunluk olduğunu."

"Asıl yetimler, anadan babadan yoksun olanlar değil, akıldan ve vicdandan yoksun olanlardır, demiş, Hz. Ali."

"Güzel demiş Allah'ın Arslan'ı... Ya sonra ne olacak sana? Yanlış anlama seni sevdiğimden soruyorum. Ziyaretime gelir misin?"

"Buralarda olursam gelirim. Ama genelde buralarda olmam."

"Nerde olursun?"

"Yurt dışında olurum. Ben subay statüsünde bir istihbaratçı olduğum için, genelde istihbarat toplamaktan ziyade, savaş bölgelerinde operasyonlar yönetirim. Irak, Suriye, Afganistan, Filistin benim uzmanlık alanım. 16 yılımı cephelerde geçirdim."

"Yine mi cepheye gidersin?"

"Bilmem, onu müdür bilir."

"Ne söylenirse yapar müsün?"

"Yapmam!" deyip güldü Ateş "Ama yaptrrlar! Bir yol bulup ikna ederler, sen kendim istedim de yaptım sanrsn! Çok fenalar çok..."

Alemdar da güldü bu söze. "Allah sana kolaylık versin yleyse. Peki, karn ne olacak?"

"Karm, olmayacak. Sina Ateş diye bildiği kişi 6 yanda öldü. Bunu ğrendiğinde ne olarak kalacak ben de bilmiyorum."

"Kalsn istiyorsun yani?"

"Ferah için şartları zorlayacağım."

"Derin devletin izin verir mi?"

"Bilmiyorum be Reis! İnan, akbetim kadar bilmiyorum... Daha sor-ma." deyip kadehinde bekleyen raky başına dikti ve ayağa kalktı Ateş.

"Sağ ol, iyi geceler." deyip Alemdar'dan ayrıldı. Saygın ile konumam lazım, diye dnd ve amirini aradı.

Telefonu açınca Saygın da ona, "Ben de seni arayacaktım oğlum." dedi.

"Ne var sen söyle?"

"Nerdesin?"

"Balat'tan çıkıyorum şimdi, sen?"

"Ankara'dayım."

"Dnmediysen yanına geleyim diyecektim de neyse. Ne oldu sen niye arayacaktn?"

"Bugün can sıkıcı bir haber aldım Adsız. Bilmek istersin diye dndm de... Annen? Ülkü..."

Adsız telefonu indirip yutkundu, sonra tekrar kulağına koydu, "Nool-mu?" dedi kuru bir sesle.

"lk daha önce göğüs kanserine yakalanıp hastalığı atlatmtı, bili-yorsundur belki."

"Eee?"

"Hastalığı nksetmi. Bugün Hacettepe Onkolojiye yat yaptı."

Adsız bir daha, bir daha sertçe yutkundu. "Anladım."

"İstersen gelip gr."

“Yok!”

“Sen bilirsin, ben daha önce görüşmek yok demiştim ya o yüzden söylüyorum: İstersen gör.”

“Yok dedim ya müdür, bu kadar mı?”

“Evet. Sen ne diyecektin?”

“Önemli değil, ararım yine, kapat.”

Arabasını sahil kenarında durdurup indi Adsız. Deniz kenarına yürüyüp sigara içti. Geçmişe, ilkokul anılarına gitti... İlkokula 104 Civan Güntürk olarak başlamıştı, Çankaya’da, dört buçuk yaşındaydı. Anımsadı... Yetimhanedeki her çocuğun tek hayali bir ailesi olsundu, bir evi olsundu. Akli ermesede daha bebeklikten beri kırgın olduğu ailesine özlem çekti. Bakıcılar sinirlenince ki, her şeye çok çabucak sinirlenebiliyorlardı, derhal yüzüne vururlardı: ‘*Seni kundağınla bıraktılar bizim elimize, kimseye nazın geçmez Adsız çocuk!*’ Yetimler arasında bile en erken, daha bir günlükken terk edilenin kendisi olduğunu bilirdi. Kırgınlığı öyle büyüktü ki, ailesini bulduğu an onlara: ‘*Ben de sizi istemiyorum!*’ diye avaz avaz bağırıp kovacaktı. Civan için bir kere yanlış yapıldı mı telafisi olmazdı. Öyle sert mizaçlı bir çocuk olmuştu.

Teşkilatın gözetiminde yetiştirildiği ve özel eğitimlere tabi tutulduğu için, yetimhanede dayak, ceza, işkence ve tacize maruz kalmamıştı, ezilmemişti ama çocuk gözleri, çok ezilen gördü. Kayırıldığını anladığında ise geldiği yerden de gideceği yoldan da şüphe duymaya başladı. O kirli paslı dünyanın, dışlanıp unutulmuş karanlığında geçen yıllara büyümek denilebilir miydi bilinmez ama yaş aldı.

Özel gün yok, doğum günü yok, bayram yok, harçlık veren yok, başını okşayan yok, sarılan yok, elinden tutan yok, düştüğünde kaldıran yok, sırtını sıvazlayan yok, şımarıklık edeceğin kimsen yok... Dahası, bebek yaştasın ama annen yok! Yokluğun en dibiydi bu. O kasvetli koridorlarda, ürkek adımlar atan, kendinden ve dünyadan habersiz küçük Civan’ın gözlerindeki yaşları her hatırladığında boğazına hala ucu demir kancalı bir zıpkın otururdu...

Civan, en çok ağlayan çocuklardan biriydi. Civan kimliği verilmeden önceki ilk adı ‘Adsız’ diğer adı ise ‘Ağlak’tı’. Anne bakıcılar öyle diyordu. Diğerlerine göre nispeten merhametli olan Gülsüm Annenin ‘*Gene başladı bu oğlan içli içli, sanırsın ciğerini sökmüşler!*’ diyen sesi hala kulaklarında yankılandı.

Annesi babası olan diğer çocuklardan nefret etmek, camdan dışarıya bakınca karşıdaki boş arsada babasıyla uçurtma uçuran çocuğun da bir geceliğine yetimhaneye düşmesini hayal etmek; acımasız yetişmek demekti ıstırabının en hafifletici yanı...

Halı nedir bilmezdi yetim çocuklar. Şappidi şappidi plastik terlikler, soğuk betonda cildi olurdu. Ev bilmezdi, yurt bilirdi. Bacası tüten kiremit çatılı müstakil ev bilmezdi, dikenli tel çevrili bahçesinde Türk bayrağı dalgalanan kocaman resmi devlet binası bilirdi. Oturma odası bilmez, koğuş bilirdi. Mobilya bilmez, kat kat demirden ve en sert döşekten ranza bilirdi...

İlk kez bir haliya ayak bastığında onun evindeydi. Şeker bayramı kutlaması için okulun öğretmenleri, yetimler sınıfını beşerli paylaşip kendi evlerine misafir etmişti. Civan, Ülkü'nün o sıcak, tuhaf, hoş kokulu evinde, kapının ardında içeriye adım atmadan adeta cennetle büyülenmiş gibi şaşkınca bakakalmıştı. Diğer dört çocuk kıkırdasıp her şeye hevesle ağızlarını açıp

"Aaaagg neeeee güüüüüzzzzzzlll" diye diye etrafa bakınırken. Ülkü eğildi, "Civan? Gelsene oğlum?"

En küçükleri Civan, ilk kez gördüğü haliya basmıyordu. Utangaç bir halde omuz silkti. Ülkü omzuna sarıldı.

"Civan gel yavrum, çekinecek bir şey yok, burası senin de evin. Sizin de eviniz! Artık ne zaman isterseniz öğretmeninizi ziyarete gelebilirsiniz."

"Bu ne örtmeninim yerdeki tüylü tüylü?"

Ülkü baktı, anlamadı, "Yerde bir şey yok oğlum."

Civan ayaklarını ucuyla ilişti "Bu, bu!"

"O... Halı..." diye kekeleyip, en küçük öğrencisini kucasına aldı Ülkü. Eve alışana kadar da kucğından indirmedii. Kollarında öpüp koklayıp şımarttı. Civan eve alışıp arkadaşlarının oyununu seyre dalınca yere, halının üstüne salıverip poposuna hafifçe vurdu.

"Hadi koş, sen de arkadaşlarınla evi keşfet!" Dedi. Sonra öz evladının inanılmaz basit ama ağır mahrumiyetine gizli gizli ağladı.

İşte Adsız'ın eve dair ilk anısı böyleydi. Ev nasıldır, kaç odadır, halı nasıl bir şeydir, koltuk nedir, dantel nedir, mutfak nasıldır orda gördü ve o evin kokusunu hiç unutmadı. 30 sene sonra bile hatırladıkça burnunun direği sızladı. Doldu doldu taşı.

Ziyaret saati dolunca, o evden ayrılıp, yetimhanenin yüksek tavanı,

çirkin nefti yeşil yağlı boya duvarlı, zemini soğuk ve çentiklerle karanlığında kaybolmaya gitmişti de, o plastik terliklere mahkûm mecburiyeti ne zor gelmişti. Oysa halı denen şey yumuşak ve sıcak. Nana vücudunun, Ülkü öğretmenin kucagını sevdiği kadar minik ayakları da halıyı sevmiştir.

Hatırlıyordu, çocuğun biri yetimhaneye altı yaşında getirilmişti. O çocuk geceleri ağlamaktan uyuyamamıştı. Özel eğitime gelen bir hocası Civan'a, "Bak gördün mü, bebekken gelenleriniz şanslı. O özlüyor. Siz özmek nedir bilmezsiniz." demiştir.

Özmek nedir bilmeseler de onların hisleri karanlıktı, bir kökleri yoktu, ipsiz, sapsız, sahipsiz avare uçurtmaydılar... O yüzden karanlıktan çok korkardı. Işıklar belli saatte kapatılınca ve 'hadi uyuyun piçler!' denilip, koğuşun kapısı çekilince ne zordu, her yönden korkmak, yorganın altında büzüşmek... Hemen uyumaya çalışır fakat uyuyamazdı. Hayal ederdi... Bildiği, güven veren tek elin, elini tuttuğunu. Ancak o eli tutarsa karanlıktan çıkacak canavarın kendisini yutmayacağını...

Sonra korkusunun üstüne gittiler. Sistemli olarak bodruma kilitlenmeler başladı. Bir gece, iki gece, üç gece, bir ay, üç ay... Karanlığa eşlik eden telkinlerle korkusu bitti. O bodrumdan başka bir Civan çıktı. Bir daha hiçbir şeyden korkmamaya yemin etti. Hiç bir eli de hayal etmeye ihtiyacı olmadı.

(Gerçekten mi ihtiyacın olmadı bir ele? O'nun eline? Öyleyse bekle Adan! Gebersin de morgda soğuduktan sonra gider tutarsın...)

O gece daha fazla hatıranın acısına dayanamadı. Eve gidip bir şişe su açtı, Ocak ayının karlı zemheri ayazında, balkonda oturup bir Müslüman Gürses şarkısı çaldı. Tekrar, tekrar, tekrar hep aynı şarkı...

Ateş donar su yanar

Benim yerimde olsa...

Ferah ise üstünde şıkır şıkır parlayan minicik elbisesiyle, saç başları eğilmiş fakat çok eğlenmiş halde eve gelip, Ateşe nasıl kurtlarını döktüğünü anlatmak niyetindeydi. Ateş'i, salonun önündeki verandada bitkin ve kederli halde görünce şaşırıp bakakaldı. Arkasından usulca yaklaşıp, duvara yaslanarak çaldığı şarkıyı dinledi. Sessizce efkarını seyretti. Şarkı bitti, adam başa aldı. Ateş kadehin birini boşaltıp, diğerini susuz doldurup başına dikti. Sigaranın birini söndürüp diğerini yaktı.

Ferah soğuğa ve adamın yalnız hüznüne daha fazla dayanamadı.

“Canımı?” deyip arkasından dolaşıp omuzlarına sarıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu, simli pembe rujunun bulaştığı öpücük izini parmaklarıyla nazıkçe sildi. “Neyin var?”

Ateş cevap vermedi. Bakmadı, yerinden bile kıpırdamadı. Ferah kendine bir sandalye çekip, karşısına oturdu ve dikkatle Ateş’in yüzüne bakmaya başladı. Bakışları hayretle, adamın kıpkırmızı olmuş gözlerinden, nerdeyse boşalan rakı şişesine ve tepeleme dolu kül tabağına kaydı.

“Ateş ne oldu? Korkutma beni, birine bir şey mi oldu?” diye çıkıştı.

Ateş başını ağır ağır sağa sola salladı, şarkıyı başa aldı, biraz daha içti. Komaya girip ölmeyi umuyordu, nafile...

“Ateş! Alemdar Babaya mı bir şey oldu söylesene? Ağladın mı sen? Ateeeş! Cevap ver!”

Ateş sarhoşça yüzünü, gözlerini elleriyle ovuşturdu ve gözlerini açıp kapatarak ilk kez başını kaldırıp oradaki varlığını yeni fark etmiş gibi baktı Ferah’a. Boş baktı.

“Hiç iyi görünmüyorsun? Gel içeri geçelim, donarsın burda böyle! Hadi aşkım n olur? Ateş bir şey söyle!”

Adamın esmer yüzünü ellerinin arasına alıp endişeyle gözlerine eğildi, “Aşkım? Sevgilim konuşsana? Ne oldu?”

Ateş dişlerini sıkarak, “Annem.” diyebilirdi, o kelimeyi hayatında ikinci kez ve yine Ferah’ın karşısında çözölen dilinden döküverdi.

Ferah acıyla gözlerini yumdu, “Ahh!” dedi. Sandalyesini Ateş’in dizinin dibine yaklaştırıp ellerini tuttu. Buz gibiydi.

“Anneni mi özledin?” diye sorarken Ferah da ağlamaya başlamıştı.

“Öyle değil.”

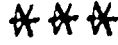
“Nasıl? Anlat? Nerden çıktı şimdi? Anlat bana sevgilim? Yani ne hissediyorsan bana anlatabilirsin? Ben de çok özlüyorum Ateş!”

Ateş dalgın simsiyah bakışlarını kadının yüzüne çevirdi, kirpikleri Ferah’ın güzel yüz çizgilerinde ilgiyle dolaştı. Tek kaşı havaya kalktı. *(Seni seven birini özlediğini itiraf edersin. Sevmeyeni özleyene ne denir? Ahmak mı? Hah!)*

Ayağa kalkıp derin derin nefes aldı. Kadehinin dibinde kalan rakıyı tek dikişte bitirdi. Dişlerini sıkıp burnundan soluyarak, acı sandığı kendi çocukluğunun üstüne gördüğü, duyduğu, bildiği, yaşattığı ve öldürdüğü 30 yıllık başka acıları sünger çekti. Çektiğini, kendini ne tür zalimliklerle

mutluğunu anımsadı.

Ferah'a yüzünde tuhaf bir bakışla bakıp, elini uzattı. Ferah onun elini tutup sokuldu, başını göğsüne yasladı ve beline sarıldı. Birlikte eve girdiler. Ferah başka soru sormadı. Adam, kadını sarhoşça baştan aşağı süzüp, beline sarılıp dudaklarına uzandı... Soğuk, sıcakla ılındı. Acı, zevke evrildi. Geçmiş öldü. Aşk doğdu.

64. Şubat 2019 - Stockholm Sendromu – İstanbul

"Bana yağmuru anlatma, Yağ!"

Victor Hugo

Ferah, öz baba kız oldukları haberleri magazinlere düştükten sonra takındığı ikiyezli tavra rağmen Akif'e saygısını sürdürüyordu ama araya mesafe koymuştu, sevgisi ise büyük bir kırığa uğramıştı. Artık o kadar isteksizdi ki adamı sevmeye, kalbinde onu koyacak bir yer bulamıyordu. Öz evladına babalık yaparken bile kendi çıkarını düşündüğü kadar öz evladının haysiyetini düşünmeyen bir adam olduğunu nihayet kanıksamıştı.

Akif'in uzun ısrarları ve tekrar tekrar aramaları sonucu, düğün günü kuaföre gitmeden önce birer kahve içmek için buluşmayı kabul etti. Akif ona buluşmak için gizli bir adres vermişti. Buluştuklarında ise üstünkörü hal hatır sorduktan hemen sonra Ateş'i sordu. Ferah acıyla yüzünü kıvrıyordu. *(Tabi ya! Tabi ki Ateş! Derdi gücü onunla! Sanki beni mi özleyecekti? Belli etme bari domuz herif!)*

"Ateş? İyi. Bildiğin gibi."

"Neler yapıyor haberin var mı?"

"Yoo."

"Sor, öğren demiştim Ferah."

"Sordum, öğrenemedim Akif Bey. Ateş aptal mı, benimle gizli işlerini konuşsun?"

"Değil ama seni yeterince akıllısın sanmıştım?"

"Yanlış sanmışsın, bu tuhaf aşk, çıkar, intikam üçgeninde ben dış kapının mandalıyım. Saf kız çocuğu, masum aşık! Buyum! Bu kadar!"

"Ah Ferah. Çok kırgınsın bana?"

"Kırgın mı? Estağfurullah paramparçayım Akif Bey. Ama geçer. Hep

geçti. İlkokulda herkesin babası aile katılımı etkinliğine gelirken, senin yerine komşumuz Daniel Amca geldiğinde de geçmişti. Koleji dereceyle bitirdiğinde mezuniyet törenimde olmadığına da... Üniversite kep törenimde de... İlk bisiklet sürdüğümde düşüp dizim yarıldığında hatta ilk uçurtma uçurduğumda da... Geçti. Yine geçer.” Deyip kalktı Ferah.

Akif arkasından seslenip durdurdu onu. “Kızım dur. Ferah? Halledeceğim ve seni nüfusuma alacağım. Ama önce Ateş’te bana ait bir şey var, onu almam lazım! Benim için bir şeyler bul.”

Ferah bir süre yere bakarak dudaklarını kemirdi. Kaçıncıya duyuyordu bu vaadi? Ağır ağır başını kaldırıp kolunu adamın elinden sertçe çekti.

“SEN? Bana rüşvet mi teklif ediyorsun? Kızına soyadını vermeye karşılık kocamı sana satmamı mı istiyorsun? Akif Yavuzhan! Sen o beş para etmez soyadını bana mümkünse hiç verme! Beni kendinle daha fazla kirletme! Ve... Eğer Ateş’e bir şey yaparsan? Ona dokunursan, bir daha asla yüzümü göremezsin! Beni unut!” deyip gizlice fotoğraflarının çekildiğinden habersiz hışımla mekândan çıktı.

Ceylan’ın ayarladığı muhabirler, ilk haberin kanıtları için peşlerindediydi. ‘Ünlü işadamlıya gayrimeşru kızının nüfus kavgası!’ diye haber yapılarak fotoğraflar hemen internete sızdırıldı.

Telkâri cevşen kolyeden dinleme yapan Ateş, keyifle gülümseyerek parmaklarını sakallarının arasında dolaştırdı. (*Aslanım Ferah!*) İçi umutla doldu. Ferah tüm gerçekleri öğrendiğinde o kadar da kötü olmayacağını düşündü. Hatta kızı biraz daha Akif’e karşı kıskırtırlarsa, kim bilir belki teşekkür edip boynuna bile sarılırdı? (*Hakikatli kız!*) Operasyon bittikten sonra Ferah’ın kendisiyle kalması ile ilgili arzuları öyle yoğundu ki genç kadının bu magazin skandalı konusunda ne kadar kırıldığını ve ezildiğini göremiyordu.

Bir kaç saat sonra, Ferah’ı düğüne götürmek üzere kuaför salonundan almaya giderken trafikte Ceylanla telefonda konuştu.

“Magazinci olacak mı bu düğünde?” diye sordu.

“Sanmam, pek ünlü aileler değiller. Ama istersen seni söyler birilerini yollarım?”

“Yollasana.”

“Çok fenasın ya! Babasıyla kavgalı, kocasıyla aşık pozlarda Ferah Jabir ha? Pes Ateş...”

“Bana pes diyene bak cadı! Sen de istihbaratçı oldun başımıza, Akif

"Yavuzhan'ı parmağında oynatıyorsun?"

Ceylan bir kahkaha attı, "Yoo flört ediyorum aslında. Fena bir partner ~~değil~~."

Ateş de güldü, "Babalı kızlı fena değiller doğrusu! Yattın mı Akif'le?"

"Sana ne Ateş!"

"Korun Ceylan!" deyip gülerek telefonu kapattı Ateş.

Ceylan telefon elinde kalakaldı ve yüzünü kırıştıtarak baktı ekrana ~~an~~ an. (*İyyk! Akif'in bebeği! O kadar da değil, daha neler...*)

Akşam, Ateş ve Ferah, beş yıldızlı bir otelin önünde şoförlü lüks araçlarından inerken magazincilere el ele poz verdiler. 'Çok yakışyorsunuz. Magazinin en güzel çiftisiniz.' diyen muhabirlere gülerek teşekkür ettiler.

Ferah'a, "Akif Yavuzhan ile babalık tartışması yaşadığınız doğru mu?" diye soruldu.

Ferah sertçe, "Hayır!" Derken Ateş, kızı elinden tutup kameralardan geriye çekti.

"Düğüne geldik arkadaşlar, karımı bu sorularla üzmevin." dedi mahsus.

"Ateş Bey? Dayınız Akif Yavuzhan ve eşiniz hakkındaki baba kız iddialarına siz ne diyorsunuz? Akraba evliliği mi yaptınız?"

"Hayıır... Teşekkürler! Soru yok! İyi akşamlar." dedi Ateş ve salona girdiler.

Vestiyere uğrayıp Ferah'ın elbisesinin üstündeki kaşmir paltosunu çıkarmasına yardım ederken kızı hayran bakışlarla süzdü.

"Kimse sana bir düğünde, gelinden daha güzel olmaman gerektiğini söylemedi mi?" diye iltifat etti.

Ferah gülümsedi. Kalabalık düğünde herkesin bakışları ikisine çevrildi. Ferah'ın kız arkadaşları Ateş'e merak ve hayranlıkla bakarken, erkekler ise mesafeliydi. Kendilerine ayrılan masaya yerleşip el ele göz göze ve gülüşüp konuşarak yemek yiyip bir şeyler içtiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde Ferah, pistte gelin ve diğer arkadaşlarıyla dans ederken Ateş, masasında yalnız başına oturup karısını ve etrafı izlerken ağır ağır içkisini yudumluyordu. Yan masadan bir genç adam sandalyesini Ateş'e doğru çevirip laf attı.

"Ateş Bey dimi? Ferah'ın eşi?"

"Evet."

‘Ben Okan.’

‘Memnun oldum Savcım.’ deyince Ateş, karşısındaki adam ilgiyle kaşlarını kaldırıp dudak bükerek baktı.

‘Eğlenceli bir düğün öyle değil mi? Olması gerektiği gibi.’

‘Eğlence anlayışına göre düğünler, sıralamada ilk yüze bile giremez.’

‘Kendi düğününüze ne demeli?’

Ateş bu konuşmanın nereye varacağını merak ederken bir yandan da kendi için eğlence bulduğuna memnundu. ‘Orda mıydınız?’ diye sordu cevap vermek yerine.

‘Değildim ama bazı tatsız detaylardan haberdarım.’

‘Ben tatsız bir detay hatırlamıyorum sayın savcım? Katılmadığınız için sanırım.’

Savcı Okan da kinayeli sözlerine alaycı bir tavırla karşılık veren adamla konuşmaktan epey eğleniyordu.

‘Neyse ki Ferah’la durumunuzun tatlıya bağlanması iyi.’

‘Bizim için gayet iyi elbette, başkalarını bilemem.’

Okan derin bir nefes alıp, öne doğru eğildi, ‘Yanlış anlamayın, Ferah’a hayran falan değilim. Biz uzun yıllardır dostuz ve üzülmesini istemem. Sizin gibi biriyle nasıl mümkün olacak bilmiyorum ama Ferah’ın güvenliği de, mesleki saygınlığı da benim için çok değerlidir.’

‘Öyle mi? Çok merisi, Savcı bir dostumuz var demek ki.’

‘Ferah’ın dostu sadece. Sizi bir gün karşımda sanık olarak görürsem asla güvenmemeniz gereken bir mesafedeyiz Ateş Bey.’

‘Aklımda olsun.’

‘Bir şey daha var... Yoksa Umut Bey mi demeliydim?’ Okan yüzünde bir kanun adamının köşeye sıkıştırıcı blöfünü takınmanın verdiği güvenli sırıtışla bakıp sözlerinin etkisini bekledi.

Ateş kısa bir an bakakaldı sonra güldü, ‘Anlamadım?’

‘Çok iyi anladınız bence. Sahte kimliklerinizle İstanbul’da ne haltlar çevirdiğinizi öğrenmemize çok az kaldı!’

Ateş sıkılmış gibi gözlerini çevirdi ‘Öyleyse bile şuan uyuyan yılanı uyandırmış olmaktan, bir Cumhuriyet Savcısı olarak imtina etmeniz gerekirdi. Yine de... Hodri meydan Savcı Okan Özgen!’

Okan güldü bu sözlerle. Başını küçümser bir tavırla sağa sola salladı,

"Siz sandığınız kadar zor bir vaka değilsiniz. Önemli olan sizin güvendi-
ğinizi kişi ya da şantaj belgelerini deşifre etmek. Bu yakında olacak ve sizi
sorgulayan kişi ben olacağım!"

"Beni sorgulayan? Hah! Denenmemişi denemek sizi heyecanlandırıyor-
mu?" derken Ferah geldi, iki adamın konuştuğunu görmüştü. Ateş'in
arkasından omuzlarına sarıldı.

"Tanıştınız mı?"

Ateş adama aldırış etmeden Ferah'ı dudaklarından öptü ve kolunu
kızın incecik beline sarıp kendine çekerek nispet yaptı. Okan'ın Ferah'tan
hoşlandığına emindi. Şimdi adamın gözlerinde yanıp sönen kıskanç ba-
zılarla ise kendi tezini kanıtlamıştı.

Ferah tekrar sordu, "Ne konuşuyordunuz?"

"Hiç. Havadan sudan. Hadi artık gitmiyor muyuz karıcım?"

"Ne, hayır! Düğün bitmeden ayrılırsam Ezgi beni mahveder!"

"Ezgi'yi bizim düğünümüzde hatırlamıyorum ama?"

Ferah ise o günü hatırlamak istemiyordu. "Çağırمامıştım." Dedi ve
çatlamak için oturup bir peçeteyle terini kurulamaya başladı.

Ateş, kadının sandalyesini ayaklarından tutup çekerek kendine çevir-
di ve Ferah'ın sırtı Okan'a dönük olacak şekilde, Ferah'ı gözlerine hapsetti,
kulağına eğilip fısıldadı,

"İşte bu yüzden tekrar evlenmeliyiz. Tekrar, tekrar, tekrar..."

Ferah cilveyle gülümsedi, "Beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Sana ölüyorum kadın!"

"Hıı?" Ferah'ın kollarını Ateş'in boynuna dolmasıyla dudakları pek
ayrılmak istemeyen kısacık ama tutkulu bir öpücük için birleşti. Ferah bir
kadeh şarap içip tekrar piste dönerken Ateş, "Kendini çok yorma!" diye
sembihledi.

Okan, arkadaşının 'kocamı rahat bırak!' imalı sarmaş dolaş tavrını
kızdık kışkırtıcı ve sorgulayan bakışlarını alarak daha uzak bir masaya
gitti.

Gecenin sonunu Ateş ve Ferah, evin kapalı otoparkında, jipin arka
koltuğunda deliler gibi sevişerek mühürledi. Ferah daha önce yaşamadığı,
utandığı, hayal dahi etmediği ne varsa Ateş'in kollarında geride bırakmak-
tan memnundu ve kadın olmanın zirvesine vardığını hissediyordu. Yine
de anlamıyordu bu kıışıymış halini. Hiç yakışıyor muydu evli insanlara,

koskocaman iki katlı villa dururken bir arabanın arka koltuğunda düzüşmek...

Nefes nefese ve sarhoşça söylendi ve tavandaki ışığı açıp arandı, "Külotum nerde?"

Ateş tekrar giymeye çalıştığı pantolonunun cebinden çıkarıp Ferah'a ait minik dantel kumaş parçasını avcunda gösterdi ve Ferah almak için uzanınca avcunu geri kapattı. Dantel külotu burnuna götürüp gülerek kokladı.

"Versene?" diye eline tekrar uzandı Ferah.

"Hayır. Saklayacam bunu, mmm uğur olarak cebimde taşıyacam."

"Pis sapık, ver dedim!"

"Eve yürü Ferah, külotu ihtiyacın yok!"

"Ama senin biraz şeye ihtiyacın var, neydi o? Hani askerlerin yemeğine katıyorlarmış? Hah! Şapa ihtiyacın var kuduz!"

Ateş bir kahkaha attı, "Nee, şimdi de bahçede mi istiyorsun?"

Ferah çığlık atıp gülerek saten elbisesinin eteklerini elleriyle topladı ve yalınayak koşarak eve girdi. Ateş ardından edepsizce laf atarak onu kovaladı. Buz gibi bir Şubat akşamında bahçede değilse de, evin muhtelif yerlerini farklı amaçlar için kullandılar...

Birkaç saat sonra... Ferah, yatakta Ateş'in kucağında yorgunca uyuklarken parmak uçları adamın kollarındaki dövmelerin üzerinde dolaşıyordu. İlk kez sordu, "Güzel dövmeler. Anlamı ne?"

"Hiç, öylesine."

"Ben de dövme yaptırıcım ama fazla görünür olmayan küçük bir şey? Adliyede bol dövmeli bir avukat tuhaf olurdu."

"Evet, tuhaf olur."

"Belki birlikte bebeğimizin ismini yazdırırız?"

"İyi olur."

"Olur mu acaba?"

Ateş Ferah'ın boynunu kokladı, "Daha önce denemedim."

"Ben de denemedim herhalde!"

"Neyi ne kadar denediğini okuyabiliyorum teninden."

"Ahh? Oku. Umurumda mı? Sanki ben seni okumuyorum da aşmış serseri!"

Ateş güldü ve Ferah'ın dağılmış buklelerinden bir tutamı parmağına dolayıp çıplak omzundan öptü.

"Akif'le ne konuştunuz?"

Ferah'ın yüzü asıldı. "Hiiiiç."

"Fotoğrafları gördüm Ferah ve bana hiç gibi gelmedi."

"Özlemiş güya! Bir de senin işlerinle ilgili ağzımı arıyor tabii!"

Ateş kızı kucağına yatırıp yüzünü okşayarak hayranlıkla baktı. Gözlerinin içine gerçekten anlamaya çalışarak baktı ve sordu, "Neden beni Akif'e satmadın?"

"Satsa mıydım?"

"Satabilirdin, ama yapmadın. Benim Mahmood Ahbap olmadığımı bilse tüm tetikçileriyle üstüme çullanırdı. Sen galiba beni sandığından da uzun zamandır seviyorsun?"

Ferah omuz silkti. "Olabilir. Ne meseleniz varsa halledin artık."

"Az kaldı."

"Sahi meseleniz ne? Alıp veremediğiniz şey sadece Aliye Halanın mirası mı? Senin yeterince paran var. Yoksa baban mı ısrar ediyor?"

Ateş şakaya vurdu, "Yatakta mı ağzımdan laf alacan?"

Ferah, onun kucağından indi, terslendi, "Pisleşme, lafı sen açtın! Babamla ne konuştuğumuzu ilk sen sordun!"

"Hıı evet. Sarhoşum pardon. Evet, babamın zırvaları."

Ferah kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Mırıldanmaya başladı. "Aranız aslında hiç normal değil. Babana kızgınsın değil mi? O kan davası yüzünden? Annenin ölümünde babanı suçladığın belli."

"Ne isabetli tahliller..."

"Eh, sen anlatmayınca bana da mecburen tahlil yapmak kalıyor. Ama barış bence. Yani kalben barış babanla. Kendimden biliyorum Ateş, öfkenin sonu yok. İnsan kökleriyle ayrı gayrı olmamalı. Yoksa kaybolur."

"Yavrum ben otuz küsur yıldır kayıbım zaten."

"Ne?"

"Gel buraya!"

"Kaç yıl dedin sen?"

"Bana dön dedim Ferah!"

“Ateeeeş.”

“Dönmeyecen mi? Oluuuur...”

...

Ferah'ın Ateş'ten geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrenme çabası bazen şüphecilikten bazen de çok sevmekten ileri geliyordu fakat ondan bir türlü istediği cevapları alamıyordu. Ateş'in kinayeli bakışlarla yatakta ağzından laf almakla itham edişine içerleyip konuyu derhal kapatışı, o geceyi de tam adamın istediği türden doludizgin meşk saatlerine evirmiş, neyse ki kimse sonuçtan pişman olmamıştı. Ferah, ertesi gün Ateşe, ofise uğrayacağını, iş arkadaşlarını görüp biraz sohbet etmenin kendisine iyi geleceğini söylemişti. Öğleden sonra iş yerine gittiğinde, masasında büyük bir çiçek buketi karşıladı kendisini.

Keyifle gülümseyerek buketi kucakladı. Not aradı. İsim yoktu ama yazı şöyleydi: -Fırtınam!-

Kalbi uçuşarak (Ateşten başkası olamaz, şuna bak serseri! Fırtınam ne yaa? Ahh...) dudaklarını ısırıp sevdiği adamı düşündü.

(Şuursuzca aşığım! Bir suçluya? Bir katile? Muhtemelen profesyonel bir yalancıya. Şu DNA testleri olmasa halamın oğlu olduğuna bile inanmayacağım ama nedense bana tutkun bakışlarına körü körüne inanıyorum. Aptalım çünkü!

Aptallık sayılmaz gerçi, bunun psikolojide bir tanımı var Ferah: *Stockholm Sendromu* deniyor. Kabaca; geçmişine dair travmatik sebepleri olan suçlunun, kurban ile kurduğu diyaloglarında, kurbanını etkilemesi durumuydu.

Ya ne olacaktı? Ben bir avukatım, Oysa su katılmamış bir suçlu! Zorlandım, tehdit edildim, kaçırıldım, ölümle burun buruna geldim, esir edildim... Kaçırılma vakalarında bu sendroma sık rastlanır: Genç ve hassas rehine kadın; alıkonulmuş, korkutulmuş ve ilişkilerde tecrübesiz olduğundan; güçlü, muhtemelen illegal görüntüsünün altında çekici bir karizması bulunan, psikolojik işkence teknikleri ve insan yönetmekte deneyimli adama önce empati kurar. Sonra sempatiye dönen bir ilgiyle aşık olur. Başlangıçta güdü hayatta kalmaksa da... Tehdit ortadan kalkınca ne olur bilmiyorum...

Öte yandan inanmak, tutunmak ve sürdürmek istiyorum. Onu iyileştirmek ve beni kendine hapsedtiği gibi onu kendime hapsedmek istiyorum! Bu yüzden içime bolca sperm rezervi yapmaktan imtina etmediği seks hayatımızı herhangi bir doğum kontrol yönteminden mahrum bırakarak...

Sıkı Napıyorum ben? Hah! Delirdiğim kesin! Pek temiz bir deliriş sa-
habetim.)

Kendi ofisinden çıkıp Okan'ın ofisine ziyarete gitti Ferah, akşam
nasıl bulduğunu arkadaşına sormak ve Ateş'in yanında kendisiyle
söhbət edemediği için kusura bakma demek istiyordu. Fakat bir sürprizle
karşılaştı. Savcı Okan, masasının üstünde duran birkaç karton koliye eş-
yalarını topluyordu. Ferah'ı görünce burnundan soluyarak homurdandı.

Ferah, açık olan kapıdan içeri girdi. "Okan? Ne bu hal?"

Okan toplanmayı bırakıp birkaç hızlı adımla kızın karşısına dikildi.
Çatık kaşlarla ve dudaklarını kemirerek bir süre tepeden tırnağa Ferah'ı
sızdı. Her şeyi anlamıştı. Fakat çok geç!

"Tayin!" dedi zeki kahverengi gözlerini, Ferah'ın boynunda daha önce
defalarca gördüğü gümüş telkâri cevşenden ayırmadan.

Ferah atıldı, "Neee?"

"Evet, bu sabah tayin emri aldım Ferah. İvedilikle yeni görev yerime
gitmem emredildi. Daha İstanbul'daki görev süremın dolmasına iki yıl
vardı üstelik. Neden tayin edildiğimle ilgili bir tahminin varsa buyur?"

Ferah anlamadı, saf saf baktı adama. "Ne demek istiyorsun Okan?"

"Kocan! Akşamki sohbetimizde bana hodri meydan derken boşa
konuşmuyormuş meğer. Yerinde olsam derhal bir valiz eşyamı alır, gü-
vendiğim bir avukata boşanma işlemleri için vekâlet bırakıp Amerika'ya
uçardım Ferah! Nasılsa çifte vatandaşsın. Düşününce en mantıklı hareket
bu olur."

"Okan ne demek bu?"

"Gerçi benim için sorun değil, Allah'tan insaflı beyefendiymiş ki aile-
min yanına tayinim yapıldı. Aydın'a gidiyorum. Öte yandan bu üstü ka-
pılı feci bir tehdit de olabilir! Ailemin yaşadığı yere varınca hakkımda
bilgi edinebiliyor ki, savcıların aile ve özel bilgileri güvenlik amacıyla gizli
tutulur. Birkaç satırlık bir atışma ve ertesi sabah hop, tayin emri!"

Okan sinirli ve çok gergindi. Odanın içinde eline geçen özel eşyalarını
ve evrak dosyalarını gelişi güzel toparlayıp kolilere atarken yerinde dura-
maz gibi bir hali vardı. Ferah derin bir nefes alarak bir koltuğun ucuna
yığılırcasına oturdu.

"Ne, bunu neden yapsın? Ona ne söyledin ki?"

"Ona, beni tayin ettirecek kadar tahrik edici bir şey söyledim ve bunu

bilerek yaptım Ferah. Gücünün nerelere ulaşabileceğini anlamak için. Ve anladım.”

“Ne anladın? Anlat bana! O, Umut Terzioğlu mu? Kim?”

“Umut denen hikâye basit bir detay. Sana fazlasını söyleyemem. Bildiklerimi bilmen senin için hayati risk oluşturur. Adam görüldüğü gibi seni gerçekten seviyor olabilir ve ben, günün sonunda buna saygı duyarım. Ama adamın üstündekiler için aşkınız... Deşifre olması... İkinciden birinin katli vacip duruma gelmesi demek.”

“Ne? Ne demek bunlar Okan? Hiç bir şey anlamıyorum! Kaç git diyorsun? Anladım diyorsun? Üstündekiler diyorsun? Ne demek bunlar? Ateş kim?”

Okan tekrar Ferah’ın karşısına dikilip kadının güzel yüzüne ve şüpheden kavrulan gözlerine şefkatle baktı. “Keşke elimden ve dilimden daha fazlası gelseydi seni korumak için ama yapamam dostum. Görüyorsun! Araştırmayı bırak ve dediğim gibi git burdan! O adamla kalacaksan da, gözünü kapat, dilini tut.”

“Hiç bir yere gitmiyorum! Vay be! Seni bile korkuttu demek? Tam ben de Stockholm Sendromuna yakalandığım hakkında kendime vah vah diyordum... Başıma gelen az bile? Öyle mi Okan? Söylemeden mi gideceksin?”

Okan başını eğdi. “Üzgünüm.”

“Asıl ben üzgünüm. Düzeninin bozulmasına sebep olduysam çok üzgünüm. Böyle olacağını...”

“Üzülme. Ben giderim sorun değil, düzenimin bozulmasından çok senin onunla düzenini bozmamak için karışmaman gereken işlere çomak sokabileceğinden endişeliyim. Ama korkma, sandığının aksine hatta güvendesin.”

“Açık konuşmayacaksan sus çünkü daha çok deliriyorum Okan! Ne demek oluyor tüm bunlar? Gidip bunun hesabını Ateş’e soracağım.”

“Sen sormadan daha, o çoktan biliyor olacak zaten.” Deyip Ferah’ın kolyesine uzandı Okan, cevşeni avcunda tuttu. “Önce şunu bi çıkar.” dedi. Arkadaşının iyiliği için gitmeden önce en azından bunu yapabiliirdi.

“Ne?”

“Dinleniyorsun.”

Ferah başını hiddetle iki yana salladı. Soluğu hızlandı, kolyesini tuttu.

"Olamaz!" dedi inkâra sığınarak.

Okan o sabah, içişlerinden arayan bir üstünden; Ferah'la daha önce yüz yüze olarak Mahmood Ahbap ve sonrasında Umut Terzioğlu hakkındaki yaptıkları konuşmada geçen bazı detay cümlelerin istihbarat teşkilatı nezdinde 'sakıncalılığı' üzerine bir ihtar almıştı. Önce casus telefon yazılımıyla Ferah'ın dinlendiğinden şüphelense de, Ferah karşısında o kolyeyle dikilince dinleme cihazının Ferah'ın boynunda olduğunu anlamıştı. Zeki bir adamdı ve çalıştığı bazı soruşturmalarda daha önce de istihbarat elemanı görmüştü. Gerçi böylesini görmemişti ve hala tam olarak çözememiş olmaması, Ateş denen adamın yaptıklarını legal bir çerçeveye oturtamamaktan kaynaklıydı. Daha fazla araştırmasının ise önü kesilmişti.

Ateş hakkında bulduğu parçaları birleştirdi; Tutuklandığında emniyette karşılaştıkları tuhaf gizlilik kararı, Ferah'ın onun sahte kimlikle Ankara'da bir yetimhanede kalmış olabileceği iddiası... Son olarak çok hızlı bir şekilde çıkarılan tayini ve müsteşarlıktan gelen '*O adamı araştırmayacak sın Savcım!*' ihtarı...

Okan, düğünde risk alarak Ateş'i maksatlı olarak tahrik etmişti. Eğer Ferah'ın sandığı gibi cani, psikopat bir mafya olsaydı, Okan'ın tehdidine silahla karşılık verirdi. Daha önceki bulgularla bir araya getirdiğinde ise Okan'ın, Ateş denen adamın istihbarattan olduğu veya istihbarat tarafından muhbir olarak Akif Yavuzhan oyununa sürülüp korunduğu hakkında bu sabah itibariyle şüphesi kalmamıştı. Şimdi de lafı evirip çevirerek Ferah anlasın istiyordu. Ferah'ın zekâsına güveniyordu. Anlasın ve istihbarat servisinin nihai amacı her neyse, bu aşk kisvesi altında gizlenen adam tarafından kalbi kırılmasın istiyordu.

Tekrar, "Üzgünüm Ferah." diyebilirdi.

Ferah kolyesiyle dinlendiğine çabucak inandı. Ateş'in ilk kez kolyeyi boynunu kanatarak koparıp alışını hatırladı. Sonra tamir ettirdim deyip geri getirmiş ve güya özür dilemişti. Sonrasını film şeridi gibi hatırlamaya başladı. (*Sevişmeden önce mutlaka kolyemi çıkartıp başka bir odaya bırakıyordu. Cevşen olduğu için çarpılırız filan diyordu? Allah kahretsin seni Ateş!*)

Gözyaşları içinde kendi kendine söylendi. "Ahh! Nasıl anlamadım? Ne aptalım! Dünyanın en aptal kadını benim!"

"Aptal değil, aşıksın. 'Aşk topuklarından etine kadar işleyen bir nasırdır. Ya canın acıya acıya adım atacaksın? Ya da etini kanata kanata söküp atacaksın... Her iki yolda da tek bir gerçek olacak; canın çok acıyacak!' Demiş Mevlana."

Ferah, adliyeden ağlaya ağlaya çıktı. Ateş'in şoföründen kendisini sahile götürmesini istedi. Buz gibi havada Bakırköy sahilinde azıp coşan dalgalara baktı, yürüdü, ağladı, düşündü... Kolyesindeki dinleme cihazını öğrenince Okan'ın bilmece gibi sözlerini unutmuştu. Ateş'in bunu nasıl yapabildiğini hazmedemiyordu. Ve Okan'a yaptıklarının da hesabını soracaktı.

Yarım saat sonra Ateş geldi. Şoförünü gönderip Ferah'a arkasından sokuldu. Ferah kıpırdamadı, adama dönüp bakmadı. Denize doğru ağır adımlarla yürüdü. Ellerinin tersiyle, yüzünde donmak üzere olan gözyaşlarını sildi. Ateş'in sessizliğinden, Okan'ın haklı olduğunu, Ateş'in suçunu kabul ettiğini anladı. Acı acı düşündü.

(Bir ihtimal doğru olmasaydı? Okan yanılsaydı? Ya da inkâr et be adam? İnkâr et!)

Ateş'e dönüp bakmadan, "Hoş geldin ithal kabadayı. Telefonumdaki yazılımla mı buldun yerimi? Tasmamı tutan adamın mı söyledi? Yoksa kolyem mi ha?"

"Mecburdum." dedi Ateş sakince. Büyük bir kavga bekliyordu. Hatta o güne kadarki en büyüğünü...

"Ah, mecbursundur tabi? Beni becerirken bir tarafıma mikroçip de yerleştirebilirdin mesela ruhum duymazdı! Yapmadıysan fikir olsun! Benden almadığın neyim kaldı?"

"Çok kızgınsın?"

"Hayır, kızgın değil, ölesiye kırıgım Ateş. Ya da her kimsen! Sonuçta aslen kim olduğunu bilmiyorum! Hep şüphelendim senden. Sonunda emin olduğum tek şey; adın ya da yaptıkların değildi. Göründüğün gibi bir cani yerine sadece kırılmış bir çocuk olduğundu. Bu yüzden sevdim. Lanet olası seni, kendimden çok sevdim!"

"Ben de sevdim."

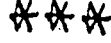
"Sakın! Şimdi bana, beni sevdiğini filan söyleme! Her şeyi anlarım da... Anılarıma bari dokunmasaydın, kirletmeseydin, bana bıraksaydın! Hayatıma girdin, kalbime girdin, aklıma girdin, koynuma girdin! Bari... Annemle arama girmeseydin!"

Hıçkırdı, kolyeyi boynundan çıkardı ve aniden denize fırlattı Ferah. Ardından bitkince yere çöktü. Annesi bir kez daha ölmüş gibi kalbi acıdı. Diz çöktüğü yerde annesinden kalan son hatıranın yok oluşunun ardından dehşetle bakarken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Ateşse bir anlık şaşkınlığın ardından atılıp kayalıklara fırladı ve kol-
venin ardından baktı. Kayalıkların arasında kolye görünmüyordu. Buz
gibi dalgalı denize atlayıp saatinin ışığıyla dibe kadar dalıp arandı.

Ferah arkasından çığlık atarak bağırmaya başladı.

"Ateeeş? Ateeeş? Çık napıyorsun? İmdaaaaaaaaaat! Yardım ediiiiiiiiiii-
in! İmdaaaaaaaaaat!!! Ateceeeeeeeş???"

65. Şubat 2019 - Hayyam Gelip Kral Olsa - İstanbul

"Tehlikeli bir yaşamınız varsa, doğru yaşıyorsunuz demektir."

Goethe

Kulakları patlatacak yükseklikte rock müzik dinleyerek araba sürer-
ken elleriyle direksiyonda tempo tutup metalciler gibi başını sallıyordu
Adsız. Hayyam rubailerini severdi, müziği severdi, şarabı daha çok sever-
di, kafasının hiç içmeden o anki güzelliğini ise her şeyden çok...

Demir Demirkan'ın seslendirdiği 'Hayyam Gelip Kral Olsa' şarkısını
başa aldı. Allah vergisi üstün yetenekleri ve zekasıyla, bazen ruhunun be-
denine sığmadığına emin oluyordu. Kafasının içinde hiç susmayan, gece
uyutmayan, gündüz odaklanmasını güçleştirdikçe ağzında kirli, akşam-
dan kalma bir tat bırakarak kendisiyle başlattığı bir cedelleşme oyununda,
dünyayla alay etmesine sebep olan esrik coşkuya kapılıyordu. Yine her
şey birbirine girmişti. Burnuna kesif bir kaos kokuyordu ve kaos en sev-
diği içecekti. Bir nevi enerji kaynağıydı. Onu cezbeden çözüp çözmemek
değil, kaosun gücüydü. Dinginlikten haz almayacak kadar doluydu kafa-
sının içi. Binlerce militan aynı anda tüfeklerini durmaksızın ateşliyorken
huzuru başka nasıl hayal edebilirdi?

Buluşma yerine vardığında teybin sesini kapatıp Saygın'ı arabasına
aldı. Adam sordu. "Ne yaptın kızı?"

"Eve bıraktım geldim sen arayınca."

"Öylece bırakıp geldin mi? Deşifre olmak üzeresin, ne demek bırak-
tım?"

"Ne yapmamı istiyorsun Saygın, kafasına mı sıkayım?"

"Çok değiştin sen Adsız! Sen ateşe barutla yürümezdin! Ne oldu, aşık
mı oldun?"

Adsız umursamazca omuz silkip damağını şıklattı. "Şarap ver anlatayım?"

Saygın Efe anladı. (Çocuk aşık!) "Bu hesapta yoktu." Diye hayıflandı.

"Beni satmaz."

"Seni satıp satmayacağı, senin aşkınızın hudutlarını ölçümleyebileceğin bir risk değil Adsız. Bu bir iş! Business! Bu bir savaş! Sen de bir savaşçısın unuttun mu?" dedi Saygın, yavaş yavaş sükûnetini kaybediyordu, Adsız'ın vurdumduymazlığı karşısında.

Adsız bir sigara yaktı ve "En kötü özelliğim ne biliyor musun? Hiç bir şeyi unutmam ben. Lanetim bu. Beynim üç yaşımdan beri bir hardisk gibi veri kaydediyor."

"Biliyorum üstün zekalısın, bu yüzden teşkilattasın. Üstün yeteneklerin sayesinde bu konumdasın."

"Sikeyim yeteneklerimi. Anormalim oğlum ben, ucubeyim! Uyumsuzum, manyağım! Bana nasıl güvenirsiniz?" deyip bir kahkaha attı Adsız. Sigarasına asılıp peş peşe derin nefesler çekti.

"Çünkü seni biz yetiştirdik. Bak oğlum, dünyada üç grup insan vardır; Bir şeyi yapan ve yaratan küçük seçilmiş bir grup; Bir şeyin yapılmasını seyreden büyükçe bir grup; Ne olup bittiğini bilmeden yaşayan muazzam bir kalabalık... Sen, seçilmiş olanlardansın. Kaderin bu. Dünyaya getiriliş amacın bu. Aşk tatlıdır, isyan ise zehirli... Büyük bir savaşçıyı iğne batırarak öldüremezsin ama eğer o iğnenin ucunda bir damlacık zehir varsa... Bitirirsin."

Ateş umursamazca güldü. "Viski de oluuru?" Mevzu, madem çok derindi...

Saygın sabırsızca iç geçirdi. "Peki, bana, sonunun ne olacağını söyle?"

Adsız nihayet ciddileşti, "Sen, bana ne olamayacağını söyle. Hep böyle yapmadınız mı? Yollar gösterdiniz ve seçimi bana bıraktınız. Doğruyu seçtiysem yürümeme izin verdiniz, sırtımı sıvazladınız. Size göre yanlış seçtiysem, beni değil yolu topraktan kazıdınız."

"Biz buna profesyonel istihbarat subayı eğitimi diyoruz."

"Profesyonelliğimden şüphelen ne? Bir kadın mı?"

"Hayır, mesele kadın olsaydı senin gibi kadın düşkününü bir adamı haddim etmemiz lazımdı. Mesele senin bir kadına gösterdiğin zaaf! Ve bu ilk!"

"Sana zaafım gusül abdestiyle biter demiştim, değişen bir şey olmadı. Asık değilim, çünkü aşka meşke inanmam. Artık tek eşliliğe inanıyorum dıvelim. Ölene kadar düzüşmek istediğim tek kadını buldum! Bununla ilgili bir sıkıntı var mı?"

"Öyleyse? Hayır."

"Öyle."

Saygın düşünceli halde kır sakallarını haşır haşır sıvazladı. "Bu kadar olduğuna emin misin?"

"Adım kadar!" deyip güldü Adsız.

Saygın da dayanamayıp güldü. "Eşsek herif! Yürü hadi, delirttin beni. Gencecik savcıyla uğraştırdın. Kız seni Akif'e okursa da birlikte boka batacağız artık, yapacak bir şey yok. Paşamız nihai kadını bulmuş demek! Neyse HIV kapmayacağından bari emin oluruz artık. Sür!"

Adsız alay etti. "Hiç duydun mu bilmem ama kondom diye bir şey var, üçer beşer taşırdım, üst üste takasım gelirdi eskiden. Ha kondom demişken, Ceylan'a da tavsiye ettim. Sahi ne oldu o iş?"

"Akif'in, güzel Ceylan'a yürümesi bizim için hoş bir sürpriz oldu ve tabi ki kullandık bunu. Zaaflar, zaaflar... Erkek milleti!"

Adsız tek kaşını kaldırıp şaşkınca baktı. "Kişi kendinden bilir işi müdüüüü!" diye takıldı.

Saygın itiraz etmedi hatta güldü bu söze. En gözde elemanıyla eski günlerindeki gibi samimi olmalarından memnundu. O öğleden sonra Saygın'ın İstanbul'daki geçici evinin balkonunda oturup uzun aylar sonra dostane bir sohbetle içip dertleştiler.

"Anlatsana şu kızı? Ferah'ı?"

"Dosyalarca biliyorsun."

"Benim bilmediklerimi anlat. Nasıl oldu da senin gibi kasanovayı tek eşliliğe inandırdı, buradan başla mesela."

Adsız dudaklarını yalayarak gülümsedi ve iç geçirdi. "Mmm. Bu sorunun cevabı kırmızı noktalı başlardı ama öyle bir şey anlatmayacağım Saygın." Ferahla son sevişmelerini anımsayıp gülümsedi. Gözleri daldı. "Kokusu başka." dedi. Sustu.

Saygın onu konuşturmak için tekrar etti, "Kokusu?"

"İyi bir avcıyım biliyorsun."

Saygın güldü ve viski kadehini kaldırıp karşılık beklemeden başına

dikti. "Baban gibiymişsin! Ülkü'yü ziyarete gittim de... Kendi hikâyesinin üstünü kapatarak beni çok şaşırttın evlat. Ama ben merakımı bastıramam bilirsin. Kadından yeni şeyler öğrendim."

"Eee?"

"Birincisi Ülkü tedaviyi reddediyor. Ret evrakı imzalayıp hastaneden ayrıldı. Teslim olduğu şey kanser mi yoksa senin onun annen olduğunu öğrendikten sonraki tavrın mı bilemem."

"Ne bekliyordu ki?"

"Kadınlar her zaman tozpembe hayalleri, elle tutulacak bir gerçeğe yeğ tutar evlat. Onlarla farkımız bu."

"Başka?"

"Bana bir şey anlattı, sana söylememi istedi. Ural Hocanın dosyalarında yazmayan özel şeyler... Ersoy ile sonradan nasıl âşık olduklarını? Yasak ve imkânsız bir aşk ve baban için ölümcül!"

"Ne?"

"Âşık olmuşlar işte. Ersoy, karısından tek celsede boşanmış. Ülkü ile evlenmişler. Projeye katıldıklarına ve seni verdiklerine pişman olmuşlar. Seni yetimhaneden kaçırmaya teşebbüs edip, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine verilecek bir dava dilekçesiyle yakalanmışlar."

"Kim kaçırmış?"

Saygın duraksayıp kaşlarını kaldırdı, alnındaki dört derin çizgi birbirini ve esmer cildini sıkıştırdı, dudak bükerek sordu, "Hiç bir şey hatırlamıyor musun? Baban beş yaşındayken seni yetimhaneden kaçırmış."

"Hayır, öyle bir şey olmadı."

"Ülkü'nün dediği gibi yakalandıktan sonra demek hipnozla kısa süreli hafızandan o anıyı sildiler. Ama bu olay gerçek Adsız. Detaylarını sormadım ama Hoca'nın adamları babanı yakalamış. Ersoy bir ay hücreye hapsedilmiş. Ülkü, tehditle sindirilmiş, bir sene sonra da öğretmenlik görevinden alınmış. Tehdit, şantaj... İkisinin de kıyamayacakları kalabalık aileleri var ve boyun eğmişler."

"Ee?"

"Sonuç, tekrar denemeyi kafasına koyan Ersoy Güneri şehit edilmiş. Ülkü, o uçağın düşmesi kaza değildi diyor. Bundan emin. Çok korkmuş. Ona söylenen, bir dahaki kaçma girişiminde babanın başına gelenin, senin de başına geleceğiymiş."

"Kadına nasıl dokunmamışlar peki?"

"Uras: da malum: Annenin babası eski bakanlardan. Çok nüfuzlu biri ~~ve sen~~ biliyormuş. Yanında istemese de kızının başına bir şey gelmemesi ~~ve sen~~ tedbirini almış. Artık elinde karşı şantaj belgesi mi vardı başka bir ~~şey~~ mi vardı, kim bilir? Ölene dek korumuş Ülkü'yü. Adam mutaassıp ~~ve sen~~ merhametsiz değilmiş. Kızını Ural Hoca ve ekibine yem etme- ~~ve sen~~ senin de iyi şartlarda yetiştiğinden uzaktan da olsa hep emin olmuş. Zaten İsmail Hacı Kortürk deden olmasaydı, ilkokul öğretmenin annen ~~damadı~~ damadı. Proje- 10 denen oluşumun en parlak denekleri olan Ülkü ve Ersoy. Aynı zamanda tek gedik açıp çocuklarının izini sürebilenler de ~~onlar~~ onlar. İnadin ve iraden sana onlardan miras koçum."

Adsız bakışlarını yerden kaldırmadan ağır ağır içkisini yudumlayıp ~~bir~~ sigara daha yaktı. "Biliyorum." dedi az sonra.

"Nerden biliyorsun?"

"Ohoo daha neler biliyorum bir bilsen! Ama bir gün hayatımın entri- ~~kalarını~~ kalarını roman yazacam."

"Üç cilt roman olur, evet."

"Yine senin bana anlatmanı bekledim. İyi oldu, güven tazeledin ben- ~~de~~ de. Tekrar eski abi kardeşiz Saygın Efe." Deyip Adsız yüzüne munis bir ~~tebessüm~~ tebessüm yerleştirdi.

"Eyvallah. Artık sır yok demiştim."

"Benim hayat hikâyeme dair bilmediğim bir şey kaldıysa, o da geçmi- ~~şim~~ şim değil, geleceğimdir Saygın Efe. Akıbetimdir."

"Pekâlâ. Nihayet, rahatladın mı peki?"

"Yok. Daha çok kabız olmuşum gibi. Karın ağrısı bu iş... Ülkü'yü pro- ~~je~~ je dâhil etmek için çocuğunu sen büyüteceksin demişler. Sonra da biz ~~vazgeçtik~~ vazgeçtik, hiç görmeyeceksin deyip doğurduğu gün kucağından almışlar. Kadının göğsünde sütü durmuş, kitleleşmiş, kansere çevirmiş."

"Hocayı öldürdükten sonra mı öğrendin tüm bunları?"

"Önce olsaydı tek kurşunla temiz temiz gebertmekle kalır mıydım iti? ~~Tabi sonra~~ Tabi sonra."

"Peki, ne düşünüyorsun onlar hakkında? Yani, annenle baban? Ülkü Hanım, çok hoş biri."

"Çok beğendiysen evlen!"

Saygın bir kahkaha attı. "Üvey baban olayını istiyorsun dimi seni

çakal! Aşkından ölecek olsam bile sırf sen varsın diye almazdım o kadını!”

“O kadar mı bıktın la benden?”

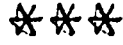
“Bıkmak mı? Arapçada daha güzel bir kelime var, bak: İlallah! Derler.” deyip yakasını silkti Saygın.

Adsız güldü ve ayağa kalktı. Omuzlarını gerdi. Son silah sevkiyatı baskınına çıkmadan önce Saygın’a,

“Ferah’la bir kez daha görüşüp onu sakinleştirmeden gidemem operasyona. Bana bir gün mühlet ver.”

Saygın başını ağır ağır salladı. “Git, ama itiraf etme. Akif’i hapsedtikten sonra Ferah’la ne istiyorsan yap. Detayları o zaman şekillendiririz. Şimdi operasyonu riske atma.”

Adsız, “Tamam.” deyip çıktı.

66. Şubat 2019 - Fırtınam ve Felaketim – İstanbul

*“Pervane misali yanmış ama küle dönmemiş;
ateş küle döndüremediğini sertleştirir.”*

Oscar Wilde

Ateş eve döndüğünde Ferah’ın evden hiçbir yere çıkmadığını, camdan bile bakmadığını biliyordu. Eve girdiğinde Ferah alt katta değildi. Gidip müzik setini açtı. Yüksek sesle günün, anın, aşkın son halinin tercümanı olan Med Cezir şarkısını çaldı.

Ferah sesi duyunca okumaya çalıştığı kitaptan başını kaldırdı. Gözlerini yumarak bir süre dinledi. Şarkı çağırıyordu, gözlerini yumup dudaklarını ısırırdı. Sırf üşüdüğü için ısınacağını umarak cehennem ateşine yürümek gibiydi. (Ne zaman aklımı dinlesem beni hep ağlatıyor. Ne zaman kalbimi dinlesem beni güldürüyor. Şimdi seç Ferah? Bugün günlerden gülmek mi, ağlamak mı?)

Ateş yatak odasının kapısına bir omzunu yaslayıp yüzünü bir buket kırmızı gülün ardında saklayarak dikilip durdu.

Fırtınam, felaketim hasretim

Yetmiyor, sevişmeler yetmiyor

Şiddetin ne hoş, ne güzel şefkatin

Sevdikçe, sevesim geliyor

~~Önce~~ kadar peşindeyim bırakmam!

Ferah hırsla eline geçirdiği kalın kitabı, telefonunu, terliğini adama ~~atmaya~~ başladı. "Defooooo!"

Ateş sağa sola eğilerek sakındı kızın fırlattıklarından, tam kapının ar-
~~asına~~ saklanacakken vazgeçip duraksadı. Başına bir porselen biblo isabet

"Aahh!" Deyip ellerini başına kaldırdı acıyla.

"Ateeeeş?" deyip telaşla yanma koştu Ferah.

Ateş istese kaçınabilirdi uçan porselen objeden fakat mağdur edebiya-
t yapmak için bilerek hedef olmuştu Ferah'a. Ve işe yaradı. Kız parmakla-
rını kemirerek "Ayy ayy!" diyordu.

Ateş, acıyla elindeki çiçeği yere indirip kanayan başını tuttu. "Uf, na-
aptın kızım ya?"

"Hiii! Kan!"

"Kan ya! Felaketim derken... Hiç yanılmamışım."

"Yaa! Acıdı mı?"

"Yardın yardım! Peçete ver şurdan."

Ferah peçete almak için derhal odanın içinde koştururken panikledi.
"Hastaneye gidelim." dedi.

"Aynayı da ver bakayım."

Ateş yatağın ucunda oturup Ferah'ın yardımıyla iki ayna tutup tepe-
sinde açılan çentiğe baktı.

"Dikiş gerekmez, aşağıda ecza dolabında yapıştırıcı bir ilaç var, onu
bana getir."

Ferah yine koştura koştura gidip ilacı getirdi ve Ateş'e sürmesi için
yardım etti.

"Ayy çok özür dilerim Ateş! Acıyor mu? Derin mi? Bir şey olmaz
dimi? Hastaneye gidip tomografi filan çektirelim hadi?"

Ateş gülümsemesini bastırdı dudaklarında. Kaşlarını çatıp yüzünü
kıvrıtmıştı. İlacı başındaki minik çentiğe sürdü. "Üfle üfle."

Ferah tepesinde dikilip üfledi. Şarkı devam ediyordu.

Fırtınam, felaketim, hasretim...

Ateş, Ferah'ın ellerini tutup kucağına çekti ve kollarında sıkı sıkı
sardı. Boynuna yüzünü gömüp derin derin kokladı. "Hasretim..." diye

mırıldandı. Cebinden Ferah'ın annesine ait telkari cevşen kolyeyi çıkarıp kıza uzattı.

"Aldım içinden böceği, valla bak. Al bak." deyip gümüş cevşenin içini açtı. Duayı eski yerine koymuştu. Ferah, asık bir yüz ifadesiyle kolyesini onun elimden alıp çekmecesine attı.

"Yaptığın affedilemez! Değil kafanı yarmak, boynunu koparmak lazım!"

Ateş boynunu uzattı başını eğerek. "Al kopar, kanım akmaz."

"Bir de zevzekliğe vurma."

"Ne yapayım?"

"Beni kaç ay psikopatça takip ettin bilmiyorum. Kendimi salak gibi hissediyorum. Neler duydun kim bilir? Sen dünyanın en aşağılık adamı-sın biliyorsun değil mi?"

"Kabul."

"Ne duydun?"

"Akif için yaptım bunu. Onunla ilgili kayda değer bir şey duymadım."

"Başka?"

Ateş sıırttı.

Ferah gözleri öfkeyle yanarak sordu. "Ayşegül'le konuştuklarımı?"

Ateş başını salladı, "O muhteşem bir detaydı!" Dedi çarpıcı bir gülüşle dudaklarını ısırarak.

Ferah onun göğsüne, omuzlarına, elleri acıyıp hırsı geçene kadar yumruk attı, bağırdı, vurdu vurdu vurdu.

"Nefret ediyorum senden! Aşağılık! Adi! Düzenbaz! Çakal! Ne biçim adamsın? Başka neler çevirdin arkamdan ha? Kimsin sen?"

"Valla başka bir şey yok."

"Kahrol emi!"

"Dur dur aşkım öyle deme." deyip Ferah'ın bileklerini tuttu. "Özür dilerim."

"Asla affetmeyeceğim!"

"Çek vur daha iyi. Ya da git hemen Akif'e hakkımda bildiklerini dö-kül, o vursun da kurtul benden. Zaten haybeye yaşıyorum nedir yani..."

Ferah aşağılar gibi gözlerini devirdi. "Duygu sömürüsü yapmak da sana hiç yakışmıyor! Öküzün boynuzuna toka takmışsın gibi!"

"Okuz filan? Cık cık cık. Kocaya ne ayıp!"

"Koca mısın, Sherlock musun belli değil!" derken donup kaldı Ferah. Ateş'e dık dik bakmaya başladı. (Okan'ın söyledikleri, *taa Batumdan beri Ateş'in tüm yaptıkları...*)

"Noldu Ferah, mavi ekran verdin?"

Kız düşünerek işaret parmağını dudaklarına bastırdı. Saatlerdir düşünmekte olduğu garabetler silsilesine kendi ağzından dökülen bir benzetmede cevap bulmuş gibi gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Bu detay Ateş'in dikkatli bakışından kaçmadı.

Sherlock deyip durmuştu adama fakat neydi Sherlock? Kitaplarını deli gibi okumuştı, filmlerini ve dizisinin tüm sezonlarını izlemişti. Belki de gerçeğin etrafından dolaşıp duruyordu? Güldü kendi keşfine. Olabilir miydi? "Bu önemsiz bir ayrıntı Watson; ama dünyada ayrıntılardan daha önemli bir şey yoktur." Sherlock Holmes

"Neyin var?" diye sorup elini uzattı Ateş.

Ferah nihayet onun elini tutup tekrar kucağına sokuldu. Yüz ifadesi ve bakışlarındaki hiddet yumuşadı. (Ilham geldi!)

Ateş, kızın beline sarılıp yüzüne anlamaya çalışarak dikkatle bakmaya başladı. (Çözüyor. Belki de çözdü çoktan. Savcı Okan çok ileri gitti!)

Ferahsa özlemle Ateş'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Narin parmakları, siyah saçların arasında, esmer teninde ve sakallarında dolaştı. (Hakkında emin olduğum tek şey ADIN bile değil, kırılmış bir çocuk olduğun demiştim. Dahası senin özel eğitimlerden geçip türlü meziyetlerle hususi bir amaç için donatılmış... Aileme sokulmuş... Bir gizli örgüt elemanı yahut sivil polis gibi bir şey olabileceğin ihtimali... Nefesin kadar yakın şimdi. Uzun zamandır kokusunu aldığım şeyin tadına bakmış gibiyim.)

"Ne düşünüyorsun?" diye tekrar sordu Ateş. Kızın bakışlarından ne teşhis koyduğunu anlamak zordu.

Ferah dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirip gözleri tehditkâr bir ışıkla parlayarak "İntikam!" diye fısıldadı.

"Nasıl bir intikammış?" diye sordu zeki ve tutkulu bir kadına hayatının sırrını bir keşifmiş gibi sunmanın iştahıyla tahrik olarak.

"Kanlı!"

Adam bir kahkaha attı, "Peki, o kanlı intikamından önce vedalaş benimle!"

Ferah derin bir nefesle sokuldu. Ateş onu iyice kucağına çekip parmaklarını ensesindeki saçlarının arasına geçirerek yüzünü kendine çevirip dudaklarına ulaşarak şiddetle öpmeye başladı. Enselerinde donan bir ter damlası gibi hissettikleri yakın ayrılığın kül ettiği ten yangınıyla sarıldılar. Ferah, Ateş'in daha önce yalnız bir kere izin verdiği üstte olma işinin tadını çıkardı. Ateş'in alev alev ellerinin baştan çıkarmasına teslim oldu ama sırtüstü yatağa devrilmeye razı gelmedi. Bunun için üstündekileri çabucak sıyırıp adamın dikkatini ipeksi teninin güzelliğiyle dağıtıp şehvetli dudaklarına sundu. Ateş'i de yeterince soyup kollarını boynuna, bacaklarını beline sıkıca sararak usul usul birleşti. Ateş yüzünü Ferah'ın dolgun göğüslerinin arasına gömüp kadının heyecanlı meddücezrine kapıldı. Kollarında dünyanın en güzel, en özel, en sıcak ve en tadına doyumaz yaratığını tuttuğuna emindi ki ona en derin haliyle ait ve sahipken dahi çoğalan bir arzuyla tutuşuyordu. (*Bul beni...*)

Hazzın doruğunda duyulan nabız atışı gibi titreşimler, terden sıırıslık- lam tenler ve soluk soluğa inlemelerle hırıltılar birbirine karıştı.

Ateş bir kakhaha attı, "Beni böyle beceren ilk kadınsın. Milli oluşumun şerefine şampanya!" deyip sırtüstü yatağa attı kendini. Ferah gülerek adamın bedeninin üstüne uzandı. Ateş üzerinde son kalan giysileri de sıyırıp etrafa fırlattı. Giyinik ve karanlıkta sevişmeyi sevmiyordu. Kadını, sevişmenin her anında çırılçıplak ve ayan beyan izlemeyi seviyordu. Az önceki hızlı seks, kriterlerine pek uymamıştı ama şikayet edecek hali yoktu. Ferahsa sakince nefesinin ve göğsündeki çarpıntının azalmasını beklerken sevdiğinin kokusunu içine çekerek omzundan öptü. Ateş az sonra dediğini yapıp şampanya aranmak üzere alt kata indi.

Şampanya bulamadı ama iki şişe yıllanmış bordo Fransız şarabı alıp geldi. Ferah yatakta çırılçıplak uzanmıştı. Ateş, kadının kusursuz tenine ve şahane vücut kıvrımlarına bir sanat eseri doygunluğuyla bakıp şişenin birini açtı.

Ferah mahmurca sordu. "Niye iki şişe?"

Ateş, iki kadeh doldurup yatağa döndü, "İç." Diye buyurdu.

Ferah oturup içti. İlk kadehi hızlıca bitirdi ve ikinci kadehi istedi. Ateş kadehini doldururken arkasından omuzlarına sarıldı. Kıskançlıkla Ateş'in kendisinden önceki muhtemelen kalabalık tecrübelerini düşündü. Herhalde kadınlar üstüne atlıyor olmalıydı fakat Ferah kendine mahsus neler neler değiştiğini bilseydi, kıskançlıktan değil gururdan delirirdi.

Ateş elinde şarap kadehiyle gözlerinin içine bakarak "Bak dinle," dedi.

"Şarap içtikçe haramdır diye men eylediler
Dedim öyleyse onu içmekten vazgeçerim
Bir düşündüm ki şarap dinimize düşman imiş
Bize düşman kanı vallahi helaldir içerim!"

Ferah bir kahkaha attı ve ikinci kadehi de başına dikti. "Kim söylemiş bunu?"

"Ömer Hayyam."

Ve üçüncü kadehi doldururken kıza, "Bir de şu var," dedi muzipçe gülümseyip göz süzerek,

"Kim demiş haram nedir bilmez Hayyam
Ben haramla helali karıştırmam
Seninle içilen şarap helaldir
Sensiz içilen su bile haram!"

"Ooo! Vaaay!" deyip kadeh kaldırdı Ferah, "Hayyam'ın şerefine! Şarap güzellemeleri ha?"

"Öyle." deyip Ferah'ı kucağına yatırdı. Parmak uçları yüzünde, boynunda, kollarının üstünde okşayarak dolaştı ve ezberindeki bir başka Hayyam rubaisini mırıldandı.

"Sevgili bir başka güzelsin bugün
Ay gibisin, pırıl pırıl gülüşün
Güzeller bayram günleri süslenir
Seninse bayramları süsler gülüşün."

Ferah alt dudagının kenarını işveyle dişleyerek gülümsedi ve kedi gibi sokulup adamı öptü.

"Devam etsene, şiirleri sevdim." dedi hevesle.

"Şiir değil, rubai denir bu türe. Ömer Hayyam çok kafa adamdır oku. Peki, Neyzen'i bilir misin?"

Ferah çok kitap okumasına rağmen Türkiye'ye 19 yaşında geldiği için bu adamları tanımıyordu. Adlarını duyduysa da hatırlamıyordu. "Yok, o kime?"

"Neyzen Tevfik, son efsane heccav. Hiciv şairi. Şuna bak,

"Rakı, şarap içiyorsam sana ne?

Yoksa sana bir zararı içerim.

İkimizde gelsek kıldan köprüye,

Ben dürüstsem sarhoşken de geçerim.”

Ferah ellerini neşeyle çırparak kahkahalar attı. “E ben bunu daydım ama kimin söylediğini bilmiyordum.”

“Hukuk okumuşsun bilmen lazımdı. Neyse. Son bir tane,

“Dudağında yangın varmış dediler,

Ta ezelden yayan koşarak geldim.

Alev yanaklara sarmış dediler,

Sevda seli oldum; taşarak geldim.”

“Yatakta çırılçıplak ve elde şarapla edebiyat döktüren kocam!” deyip kıkırdadı Ferah. Ateş onun elinden kadehini alıp yere attı ve kadehin yerde parçalanıp içinde kalan son damlalarla etrafı kirletmesine aldırmadan yeniden Ferah’ın dudaklarına hararetle uzandı. Yeniden yükselen bir arzuyla öpüşüp oynaşırlarken Ateş, Ferah’ı kucaklayıp yataktan kaldırdı.

“Ee bu kadar şarap lafının üstüne... Kanlı bir intikam isteyen kimdi?”

“Ne? Napıyorsun?”

Ateş deli deli bakışlarla karşılık verip muzipçe dudak bükerek Ferah’ı banyoya taşıyıp geniş jakuzinin içine oturttu ve dolu şarap şişesini getirip açtı. Ferah şişeden içeceklerini sanırken bir yandan gülerek “Napıyorsun?” diyordu.

Ateş, uzun düz kirpikleri kızın her milimini okşayarak teninde gezinir ve aklını kaçırmış vaatler verirken yanına gelip şişeyi Ferah’ın başının üstüne kaldırdı. Ferah dudakları şaşkınca aralanıp bakakaldı, gözleri erimiş altın gibi alev alevdi. Adamın ne yapacağını anladı ama olduğu yere çakılmış gibi kıpırdıyamadı. Ensesinden sırtına bir ürperti yayıldı, göğüs kafesinin içinde bir volkan patladı, adeta nefesi kesildi. Sessizce güldü. (Adi herif!)

Ateşe yangına körük olan nefesini tutarak “Şşt kıpırdama.” diye fısıldayıp buz gibi koyu bordo, yıllanmış şarabı kadının başından aşağı ağır ağır dökmeye başladı. Ferah, sıvının soğukluğuyla irkilse de Ateş onu kıpırdamaması için sıkıca omzundan tutuyordu. Kadın gözlerini kapattı, tüyleri ürperdi ve bu işin gidişatından inanılmaz bir şekilde tahrik oldu. Ateş dökmeyi bıraktı ama şişeyi elinden bırakmadı. Dili kadının saçlarından yüzüne süzülen damlalara uzandı, günlerdir susuz kalmış bir adamın serin bir kaynak bulduğu gibi açlıkla yumuldu. Şişenin içindeki şarabın

Ferah'in en hırak incilerden bile güzel teninden akıp bitene ka-
lar devam etti. Veda gecesinde bu nasıl bir imza, bu bir kadının aklını
nasıl bencilce bir alıştı...

Uyanmasın diye saatlerce kıpırdamadan durup her yerinin tutulması
sadece o da öğrenmişti. Omzuna ve yastığına dağılan nemli buklelerinden
gelen tatlı çiçek kokusu, burnunu uzatmasa bile genzine doluyordu. Üşü-
mesin diye çarşafı Ferah'in omuzlarının üstüne çekti. Sakince soluk alıp
verirken ritmi dünyanın bütün bestelerine bedeldi. Kaşının birini
arkasına çatışına hayretle baktı. İri ceylan gözlerinin yumuluşundaki her
şeyin muazzam güzelliğini zihnine kazıdı. Süpürge gibi upuzun kıvrık
kirpiklerinin dizilişine hayran kaldı. Ucu hafif kalkık minik fındık
burununu, o şaheser suratını simetrik biçimde bölüşündeki sanata bir kez
daha saygı duydu. Hele dudakları, hele dudakları... İç geçirerek dudakları-
nın güzel çekici pembeliğini ve kıvrımlarını seyretti. Üst dudağındaki aşk
aşkeninin burnuyla birleşimini oluşturan iki düzgün çizgi, adamın hayat
çizgisinden bile kıymetliydi. Alt dudağının, üst dudağına göre daha dol-
gun daha etli hatlarını tekrar öpmek, sonsuza kadar o dudaklara kenetli
kalmak için müthiş bir istek duydu.

*(Öpersem uyanır. Yeterince yorgun ve ziyadesiyle huzurlu. Prenses?
Kız derdi ki gecemin sabahı, gözümün nuru olacaksın? Altı ay önce biri
bana, koynumda uyuttuğum bu ilahenin hayatımın her şeyinden daha kıy-
metli olacağını söylese gülerdim. Keşke bilsen... Anlatabilsem... Ferah! Seni
aşk ve daha fenası SON SEVDAM olmakla mühürlüyorum bu gece. Bundan
sonra aklım, fikrim, kalbim, tenim, ellerim ve... Dualarım olacaksın...)*

Ferah uyanana kadar gözünü bile kırpmadan bekledi. Ferah seyredil-
diğinin ve kalpten kalbe akan kelimelerin farkına varmış gibi erkenden
uyandı. Kirpiklerini mahmurca açıp kapadı.

"Bir şey mi dedin?" Diye sordu.

Ateş gülümsedi. Ferah da ona gülümseyerek adamın kolunun altına
biraz daha sokuldu, bacağına da üstüne attı. "Sabah oldu mu?" diye uyku
mahmurluğuyla sordu.

"Olmak üzere."

"Sen uyumadın mı?"

"Uyurum, sen biraz daha uyu."

Ferah uyumayı denedi ama tekrar d alamadı. İçinde, sanki yüzyıl

uyumuydu da çok şey kaçırmış gibi bir his peyda oldu. Başını kaldırıp Ateş'in yüzüne bakmaya başladı. Parmak uçlarını sakallarına dokundurdu.

"Şarap kokuyor muyum?" diye takıldı.

"Hayır, sevda kokuyorsun."

"Nimmi ne talısın!" Minik bir öpücük... Sonra yine sordu. "Sende bir bozukluk mu var, niye uyumuyorsun? Seni yanımda böyle sarmaş dolaş kalmaya zorluyorum, rahatsız oluyorsun dimi? Bu yüzden mi uyumuyorsun? Kusura bakma da o kadar seksi faaliyetten sonra erkeğimi başka odaya gönderemem!"

"Deli misin be?" deyip güldü adam.

"Hem de nasıl deliyim!"

"Onu anladık... Rahatsız sılan olmuyorum, alıştım sana."

"Öyleyse niye uyumuyorsun Ateş?"

"Doğuştan uyku bozukluğu, dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu, duygu durum bozukluğu... Daha sayayım mı?"

Ferah ilgiyle kaşlarını kaldırıp dirsekleri üzerinde doğrulurken çarşafı göğüslerini kapatacak şekilde çekti. "Alay etme?"

"Ciddiyim."

"Aslında... Saydıkların birçok şeyi açıklar. Neden peki?"

"Psikoloğumun numarasını vereyim, ona sor."

"Psikoloğun mu var?"

"Olmasa tımarhanede olurdum!"

"A-a? İltıflar mı?"

"Komik mi sence?"

"Yoo. Ama... Ciddi misin? Söylediklerin ciddi tedavi gerektiren rahatsızlıklar."

"Tedaviyle olan bu işte. Mal bu!"

Ferah kaşları havada ağzı açık bakakaldı. "Tedavi gördün yani?"

"Bayağı hem de!"

"Ee uyku sorunun çözülmedi mi?"

"Şu sıralı uyku sistemiyle biraz çözüldü işte."

"Anladım. İki saat uyuyorsun, sonra hiç uyumamış gibi yerinden zıplayıyorsun. Gün içinde iki kez ikişer saat daha... Bazen."

“Dikkat etmişsin.”

“Seyşeller’de ilgimi çekmişti. Seni takip edebilmek için uykusuz kalıyordum.”

Ateş kendine çekip öptü Ferah’ı. Elini tuttu. “Uyumayacaksan gel benimle.”

Ferah’ın sabahlığının üzerine kalın bir battaniye sardı, kurak ve ayaz Şubat sabahında, evde dinleme cihazı olma ihtimaline karşı kadını balkona çıkardı.

Ferah’ın, “Güneşin doğuşunu mu izleyeceğiz?” sorusuna karşın arkasından beline sıkıca sarıldı Ateş. “Romantik kadın!” deyip çenesini kızın omzuna yasladı. “Hayır, sen kulaklarını iyice açıp beni dinleyeceksin.”

Ferah bunu duyunca meraklanıp Ateş’in kollarında dönerek yüzüne dikkatle bakmaya başladı. Ateş bir an duraksayıp Ferah’ın çimen yeşili gözlerine derin bir aşkla, gıptayla, kesif bir vedanın hüznüyle baktı.

“Bu sabahı unutma. Ben ölsem unutamam.” dedi.

“Ölsem unutamam.” diye tekrarladı Ferah bu sözü.

“Ferah...”

“Ne var hadi söyle?”

“Birkaç günlüğüne iş için yurt dışına gitmem gerekiyor. Bana ulaşamayacaksın. İstersen Akif’in evine git, burada yalnız kalma.”

Ferah hem daha kötüsüne hazırlanmış olduğu için rahatladı hem surat astı. “Of. Gene nereye?”

“İş dedim ya.”

“Ne işi?”

“Ne iş yaptığımı ne zamandan beri sana anlatıyorum ki soruyorsun?”

“Sersem! Ne iş yapıyorsun da anlatmıyorsun?”

“Dinle. Bugün öğleden sonra benim avukatımla notere ve tapuya git. Sana Üsküdar’da bir ev aldım, onun tapusunu ve arabayı üstüne al. Bir de İsviçre’de adına banka hesabı var.”

“Neden ki?”

“Teşekkür etsen kâfi!”

“Teşekkürler! İstemiyorum!”

“Ferah istiyor musun diye sormuyorum, git o tapuyu ve ruhsatı üzerine al!”

“Hayır, ihtiyacım yok bunlara.”

“Ferah beni delirtme! Başıma bir şey gelirse senin, hiç değilse bir miktar maddi güvencede olduğunu bilmeye ihtiyacım var! İnat etme! Son sözüm!”

“Sen neden bahsediyorsun? Bu tuhaf konuşma ne demek?”

“Ferah, soru sorma gözünü seveyim. Birkaç gün daha hiç bir şey sor-ma. Sonra yemin ederim sana her şeyi açıklayacağım. Emin ol bilmek istediğinden fazlasını duyacaksın! Söz veriyorum. Bana güven. Bekle. Gü-vende kalman için ne diyorsam onu yap. Lütfen?”

“Ne bu şimdi vedalaşır gibi?”

“Veda değil sevdam, veda değil ama... Bilirsin gidip de dönmemek, dönüp de bulmamak var. Ah Ferah, kimseyi sevmediğim kadar sevdim seni. İlk, tek, son sevdam! Senin için kıymeti nedir, 40 yıl sonra beni ne olarak anarsın bilmem ama... Benim için öyle kıymetli ki bu!”

Ferah güçlkle yutkundu, gözyaşları süzüldü. Zihni hiç bir anlam ve-remese de kalbi büyük bir tehlike seziyordu. Tekrar “Nereye?” dedi dişle-rini sıkı sıkı.

Ateş artık yalan söylemekten bıkmış usanmış halde başını eğdi. “İş.” diye mırıldandı.

“Ne işi ne? Çatışmaya mı, savaşa mı, soyguna mı nereye? Ne bu laflar? Gitme! Geri dönemeyeceksen yapma bana bunu! Ateş sen kimsin? Sen kimsin?”

“Bak, ilk kez dönmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim bir ailem var. Sen! Belki? Yani Allah kısmet ederse bir bebek! Çok istiyorum! Her şeyden çok! Söylediklerimi unutma lütfen. Tek kelimesini bile. Bir de... Ola ki dönemezsem, sana bir not bıraktım, dönmezsem bulursun. O notla bir banka kasasına gideceksin. Banka kasasında bir pusula var senin için. O pusuladaki adresleri takip edip, emanetlerimi bulmanı ve gerekeni yap-manı istiyorum. Sana güveniyorum, vasiyetim bu! Soru sorma şimdi. Sus, bir şey söyleme. Ne tahminin ya da fikrin varsa şimdi yut. Aklım sende kalmasın. Sadece bana söz ver?”

Ferah dudaklarını kemirerek hırsla ayağını yere vurdu. Çaresizlikten nefret etse de gözyaşları içinde başıyla onayladı. Başından beri öyle değil miydi? Bu çetrefilli hikayenin sonu buysa, buna de peki idi. Öyle olsundu.

“Ağlama. Ağlama sevdam...”

Ferah hıçkırarak başını Ateş’in göğsüne yasladı ve öylece kaldı. Beş

aydır tüm yaşadıkları gözünün önünden hologram şeridi gibi geçti. Ateş omuzlarından sıkıca tutup tekrar dikkatlice konuştu,

“Söylediklerimden kimseye tek kelime söz etme. Ne olursa olsun, ne görürsen gör, ne duyarsan duy; benim sana söyleyeceklerimi dinlemeden, kimseye inanma! Hiç bir şeye inanma! Beni bekle... Söz ver?”

Ferah ayazdan ve ağlamaktan kızaran burnunu hışır hışır çekti, “Korkuyorum.”

“Söz ver dedim!”

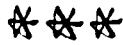
“Tamam.”

“Tamam. Bu kadar. Hadi gel Boğaz’da güzel bir kahvaltı edelim.”

Kahvaltı boyunca Ferah suskun ve dalgındı, Ateş’in kendisini güldürmek için yaptığı şakalara rağmen düşüncelere daldığı iç dünyasının karanlığından çıkamadı. Çok korkuyordu. İçine müthiş bir sıkıntı çöreklenmişti. Nefes almaya bile yer kalmamıştı sanki içindeki sıkıntıdan. Ateş’in zoruyla birkaç yudum yedi. Ateş ekmeğe bir şeyler sürüp ağzına zorla besledi ‘Ye ye çocuğumun annesi güçlen!’ diye takıldı. Ferah buna bile gülmedi. Kafasında deli sorularla kendi zihninin içinde kıvrandı...

Kahvaltıdan sonra Ateş, Ferah’ı eve bırakıp, Nejat’a emanet etti ve Ferahla vedalaşıp gitti.

Akif Yavuzhan tarafından yürütülen Ukrayna menşeli, Karadeniz ve İstanbul üzerinden terör örgütlerine silah kaçakçılığına darbe operasyonunun son ayağı için Saygın’ın kurduğu üst düzey özel istihbarat subayı ekibiyle beraber Kiev’e uçtu...

11. Bölüm

67. Mart 2019 - Adsız Nefer 'The FINAL' - İstanbul

"Ben sadece ölen babamdan ileri,
Doğacak çocuğumdan geriyim,
Ve bir kavganın adsız neferiyim."

Nazım Hikmet

Ankara

Operasyonun İstanbul ayağı tamamlanmıştı. Adsız, doğunun küçük bir ilçesinde, internet kafede kendi kendine öğrenerek Merkez Bankasını ve bazı özel bankaların internet sistemlerini hacklediğini haberlerde gördüğü ve ardından tutuklanan Bilal isimli süper zekâlı çocuğu Ankara'ya getirtmişti. Çocuğun kaldığı yetimhanenin yetkilileriyle görüşüp Bilal'i teşkilatta bilişim elemanı olarak yetiştirmek üzere izin alınmıştı. Bilal, Saygın Efe ile Adsız'ın karşısında mahcup bir sırtış ve alev alev yanan kara gözlerle dikiliyordu. Operasyonun son ve en vurucu suçüstü ayağında, Bilal'i önemli bir görev bekliyordu.

Çocuğu Batık-3 Karargâhına getirip eğitmeye başlayalı bir ayı geçmişti. Adsız'ın emriyle Batık -3 karargâhının yazılım işlemleri sorumlusu Orkun, biraz kıskanıp bozularak olsa da Bilal'e kendi tecrübelerini hızlıca aktarmıştı. Bilal'i eğitmeye yoğunlaştıkları konu, kriptolu telefonları dinleme üzerine bir gedik açabilmektir. Sekiz saat boyunca geçerli olmak üzere, kriptoyu kıracak bir yöntem geliştirmişti Bilal.

Adsız, Saygın Efe'yle bakışıp Orkun'un uzattığı kulaklığı kulağına taktı. Akif'in telefonuna yurt dışı araması gelmişti. Birkaç sinyal sesinden sonra Akif aramayı cevapladı. Ukrayna'dan gelecek yüklü miktarda Rus silahı sevkiyatıyla ilgili çok önemli bir konuşma gerçekleşti. Adsız, 70 saniyelik konuşmayı dikkatlice dinledi. Kulaklıkları çıkarıp Bilal'in karşısına dikildi. Bilal hem görür görmez hayranı olduğu hem de korktuğu Ajan abisinden çekinerek gözlerini kırıştırdı. Adsız oğlanın başını ellerinin arasına alıp alnından öptü.

"Bu adamın dibisin bebe! Korkoca teşkilatı toptasam bi sen etmez anladın mı, sen ucuyup bişeyisin! Gördün mü Saygın, seninkilere nal toplattı benim aslan gardaşım! İyi bakın bu çocuğa! Ben Kiev'e uçuyorum, ekip hazır, hadi eyvallah!"

Ateş'in operasyonun ilk adımında daha rehin alarak, Akif'e en büyük darbeyi vurduğu, Akif'in sağ kolu, gizli kasası, kara kutusu ve sözde güvenlik müdürü Ragıp Topçu, Saygın Efe tarafından Ankara Cumhuriyet Başsavcısına bu sabah teslim edilmişti. Adamın yeminli ifadesi alınmaya başlanmıştı. Ragıp'ı parça parça kesip işkence ederek, Akif'in kirli işleri hakkında bir itiraf videosu aldığını söylemesi bir blöften ibaretti. Ateş'in çektiği o kanlı videoda, aksiyon filmlerinde kullanılan teknikler ve plastik makyaj artistlerinin kanlı hileleri mevcuttu. Ateş, Akif gerçekliğinden şüphe etmesin diye videoyu bir Hollywood yönetmeni titizliğinde kurgulayıp montajlatmış, özel teknik efektler kullanılması için Amerikan film stüdyolarından bir teknisyen getirtmişti. Aylardır gizli bir hücrede rehin tutulan Ragıp Topçu, Saygın'ın özel ikna yöntemleriyle Akif aleyhine tanıklık etmeye hazır edilmişti. İşlediği suçların indirimli cezalarını çektikten sonra MİT tarafından tanık koruma programı kapsamında saklanacaktı.

Adsız'ın, Sina Ateş Taranoğlu olarak İstanbul'da geçirdiği dokuz ay boyunca yaptığı dinlemeler, takipler, gizli soruşturmalar ve silahlı operasyonlar; Akif Yavuzhan'a ait tüm servetin yerini saptamasına; bağlantılı olduğu tüm örgüt üyeleri, tetikçiler, kabadayılar, işadamları ve devlet kadrolarında bulunan polis, savcı, bürokratlar, medya uzantıları, yurtdışındaki ortakları ve tedarikçilerinin deşifre olmasına yaramıştı.

Son aşamada, Ukrayna üzerinden Rus silahı ve mühimmatları sağlayan çete hakkında diplomatik yolla engelleme kalksın diye beklemişti. Diplomasi düzeyinde beklenen olmadı. Akif Yavuzhan'ın, TC istihbaratı tarafından takip edilip biletinin kesildiğini öğrenen Rus silah tüccarları, terör örgütüyle bağlantısı olan başka Türk- Kürt işadamlarıyla anlaşma ve ticarete devam yoluna gidecekti.

Bunun olmaması için Adsız, özel hareket ekibiyle Kiev'e operasyona gidiyordu. Saygın Efe, iki büyük silah baronunun bir kutlamada buluşacağını öğrenip saat ve mekân detaylarını ekibe bildirmişti. Adsız ve başka bir özel kuvvetler subay olan Mete, mekâna davetli kılığında girip, Baronların infazını gerçekleştirirken ekiplerindeki diğer subaylar, eşzamanlı olarak limandaki silah ve mühimmat depolarının etrafını saracaktı.

Özel jet, havaalanına inerken, Mete ilk kez gördüğü ama namını teşkilatta çokça duyduğu Adsız'a merakla bakarak, "Zor görev. Allah yardımcımız olsun kardeş." dedi.

"Amin gardaşım. Altından girer, üstünden çıkarız Evvel Allah."

"Daha önce hiç? Başka bir ülkede, o ülkenin en büyük silah kaçakçılarını patlattın mı?"

Adsız cevap vermek yerine gülümsedi. Başka bir ülkede, o ülkenin 30 yıllık azılı diktatörünü vurmuştu, bu neydi ki... Ancak bu daha kalabalık ve organize bir işti. Sonuçtan tek başına çıktığı görevler kadar emin olamazdı. En ufak bir hata, ihmal ya da iletişim kopukluğu her şeyi yakabilirdi. Bir aksilik olmaması için dua etmekten ve ekibine güvenmekten başka şansı yoktu.

...

Saygın Efe, Ankara'daki İçişleri Bakanlık binasında, Bakan ve müstehşarlara rapor sunumunu yapıyordu.

"Rus Aleksey Romanov ve Ukraynalı Demetri Vasylova infaz edildi. Kiev'de katıldıkları kulübün açılış partisine kılık değiştirerek katılan iki subayın infazları profesyonellikle, iz bırakmadan gerçekleştirdi. Mekândan yakalanmadan çıkmayı başardılar. Bu silah tüccarlarının uzun süre kendilerini toparlayamayacağı kesin bilgi."

"Harika!"

"Tebrikler Saygın Efe."

"Sizin çocuklar şuan dünyanın en iyi istihbarat subayları!"

"Evet, öyleler efendim. Özellikle biri! Muazzam yeteneklere sahip."

"Tebriklerimizi iletin lütfen. Gözlerinden öperim."

"Elbette efendim."

"Vatan böyle aslan parçalarına hasret ve böyle tehlikeli görevlerdeki zaferlerinden ötürü minnettar. Ordularca askere bedel bu çocuklar."

"Ve ordularca askerden daha fazla yatırımla bugünlere geldiler. Proje-10 denen eski ve çok gizli bir oluşumla dünyaya getirilipilmek ilmek işlenen bu subaylardan birinin, devletimize eğitim maliyeti 300 milyon dolar. Buna karşılık dünyanın dört bir yanındaki savaş alanlarında vatana verdikleri hizmetler paha biçilemez. Kanlarıyla yazdıkları destanlar, ilelebet hatırlanacaktır."

"Helal olsun."

“Helal olsun. Operasyon ekibinde şehit ya da gazimiz yok değil mi Saygın Efe?”

“Çok şükür hiçbir kaybımız yok Sayın Bakanım. Ufak tefek yaralanmalar oldu tabi.”

“Yaralıları bizzat gelip ziyaret edeceğim. Mümkünse tabi?”

“Şahsi ilginizi ben subaylarıma iletirim efendim ama ziyaretiniz... Teşkilat prensiplerimiz açısından uygun görülmez. Ekip lideri olan subayım, bu sabah itibariyle 1.derecede Tanık Koruma Programına alınmıştır. Kimliği ve yüzü değiştirilip yeni görevlerine hazırlanacak.”

“Tabi tabi doğrudur. Çok hassas işler ha müsteşarım? Biz bile göremiyoruz bu aslan parçalarının yüzünü?”

“Evet, Sayın Bakanım. İstihbarat Teşkilatımız, Saygın Efe ve Proje çocukları döneminde son 50 yılın altın çağını yaşıyor.”

“Sağ olun.”

“Sizler sağ olun. Evet, raporlara devam edelim Saygın Efe?”

“Kiev’de bulunan silah deposu, sevkiyat başlamadan önceki son toplanma merkeziydi ve bizim için silahları gemilere yüklenmeden önce tek baskınla imha etmek için son kilit noktaydı. Daha önce Rusların içine sızdırdığımız muhbirimiz ve Akif’i dinlememiz sayesinde tespit edilen tüm silah, araç, gereç ve mühimmat yok edildi. Tamamı Akif Yavuzhan’a satılmış ve onun aracılığıyla önce gemiyle İstanbul’a, İstanbul’dan ise Yavuzhan nakliye şirketine ait ticari tırlarla Mardin’e, Mardin sınırından da terör örgütüne gidecekti. Liste şöyle; 34 zırhlı araç, 48 top, 80 havan topu, 30 çok başlıklı roketatar, 300 roketatar, 25bin tüfek, 500 bin mermi, 2000 el bombası, 100 ağır makineli tüfek, 4 jeneratör, 350 karadan havaya füze, 2000 mayın, 70 uçaksavar, birçok askeri araç gereç, 20 bin tabanca ve mermi...”

“Aman Yarabbi!”

“Hele o uçaksavarlar! O hainlerin eline asla geçmemeli! Sınırdaki kuş uçuramayız! Buna izin verilemez! Bir savaş jeti ve savaş pilotunun maliyeti devletimize çok büyük masraf. Zayi edilemez!”

“Bunu engellemek için biz varız Sayın Bakanım. Siz teşkilatımızı maddi ve manevi olarak destekleyin, biz üç bin yıldır zirvede olan Şanlı Türk ordusunu şereflendirelim.”

“Her türlü desteği alacaksınız Saygın Efe.”

"Teşekkür ederiz efendim. Sonuç olarak, fikir temellerini dokuz yıl önce oluşturup araştırma çalışmalarına başladığım ve şartlar olgunlaşınca operasyona döktüğüm, 'Akif Yavuzhan çetesine Darbe Operasyonu' başıyla nihayete ermiştir. Bu gece yarısı Akif Yavuzhan ve illegal işlerinde ortaklığı, yardım ve yataklığı, tetikçiliği tespit edilmiş olan 184 kişi eş zamanlı baskınlarla tutuklanacak. Akif Yavuzhan'a ait sekiz milyar dolarlık servetin tamamına TMSF tarafından el konulacaktır. Midyat kökenli bir aşiretten gelen bu sözde işadamı ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırılacak... Avaneleri de en az 20-30 yıl aynı teşebbüslere kalkışamayacaktır."

"İnanılmaz bir iş çıkardınız Saygın Efe. Başta sizi ve Subay Adsız'ı zaferlerinizden ötürü tebrik ederim."

Saygın Efe tebrikleri kabul edip detaylı raporları herkesin masasına bıraktı ve subaylarının sağlık durumlarıyla ilgilenmek üzere izin istedi. Bakanlık binasından MİT Müsteşarı Fatih Kozan ile birlikte çıktılar.

"Benim aracım ile gidelim Saygın Efe." dedi müsteşar ve öyle yaptılar. Zırhlı araç teşkilat binasına yol alırken arka koltukta özel olarak konuştular.

"Yaralanan subaylarımız kimler?"

"Mete ve Adsız maalesef."

"En cevvaler! Nasıl oldu?"

"Cevvalliklerinden müsteşarım. Gözlerini budaktan esirgemezler bilirsiniz."

"Bilirim, bilmez miyim hiç... Ciddi bir şey yoktur inşallah?"

"Hayati tehlikeleri yok çok şükür. Kurşungeçirmez ve patlamalara dayanıklı özel kamufajları sayesinde, depo patlamasından çıkışları esnasındaki saniyelik gecikmeden sıyrıklarla atlatmışlar. Bakü'deki gizli hastanemizde ayakta tedavileri yapılıyor."

"Allah korumuş yiğitlerimi. Ben de gelip göreceğim. Hem Adsız'a bir söz vermiştim. Sanırım artık tutma vaktidir. Eğer hala istiyorsa, Adsız'ı yeni yüzü ve kimliğiyle, yardımcım olarak atayacağım. Sizin için sakıncası var mı Saygın Efe?"

"Sorma nezaketiniz için teşekkür ederim Sayın Müsteşarım. Karar sizindir. Benim ve teşkilatımız için hiçbir sakıncası olamaz. Hatta şahsi kanaatim; Adsız'ın artık yaşı ve tecrübesi itibarıyla tehlikeli operasyonel konumlara atılmasındansa, yöneticilik konumlarında teşkilata daha yararlı olacaktır."

“Alâ! Gelip görüşeyim şu oğlanla. Zaten epeydir Adsız oğlanda gözüm vardı doğrusu. Biliyorsunuz ben bu göreve geldiğimde ekibimi en genç ve dinamik olanlarla oluşturdum ve hiçbirisi yüzümü kara çıkartmadı. Dedığınız gibi artık böyle iyi yetişmiş bir subayı, cephelerde riske atmak gerekir. Artık birlikte yenileri yetiştirelim.”

“İsabet Müsteşarım. Eminim Adsız da sizinle çalışmaktan çok memnun olacaktır. Sizi çok seviyor.”

“Ben de onu öz kardeşim kadar severim.”

“Yalnız Tanık Koruma Prosedürleri sebebiyle, altı ay ila bir yıl süresince, Adsız yine benimle kalmak zorunda. Akif Yavuzhan darbemiz çok ses getirecek malum. Adsız’ı baştan yaratacağız.”

“O kısım aklımda zaten. Peki, şu sahte kimliği ne yaptınız? Sina Ateş Taranoğlu, mahkemede tanıklık mı edecek, yoksa kamuoyuna öldü mü bildirilecek?”

“Sizinle ve rahmetli Ural Hoca’yla daha önce istişare ettiğimiz gibi... Öldü bildirmek en doğrusu olur. Tüm muhbirlik kisvesini Alemdar Taranoğlu’na yükleyeceğiz. Olur ya bir gün, Akif’in aşiretinden intikamcılar oğlanın peşine düşmesin.”

“Kesinlikle!”

“Fatih Müsteşarım yalnız nasıl desem? Bir pürüz var. Adsız’ın, Ateş olarak evlendiği kadın... Ferah Jabir? Aralarında olmaması gereken bir durum oluşmuş olabilir.”

“Durumdan kastınız? Duygusal bir ilişki mi?”

Fatih Kozan, Adsız’ı hapishanede ziyaret ettiğinde anlattıklarına ilave ettiği ‘*Şu küçük!*’ meseleyi elbette biliyordu. Hatta Adsız’a bir söz vermişti. Fakat bir de Saygın’dan dinlemek istedi.

“Evet Müsteşarım. Adsız’ın bu kadınla ilişkisinin devamı hakkındaki kararının ne yönde olacağını kestiremiyorum. Yaralı olduğu için henüz konuşamadım kendisiyle.”

“İlişkinin devamı uygunsuz olur. Adsız bizim en üst düzey gizlediğimiz subayımız. MİT’in son 15 yıldaki önemli infaz operasyonlarının kara kutusu ve daha birçok devlet sırrına sahip. Genç, yalnız, hırslı... Ama Akif’in kızıyla? Olmaz!”

“Ben de aynı kanaatteyim ama ben söylersem ters teper. Adsızla dokuz yaşından beri bir baba oğul, abi kardeş samimiyetimiz var, biliyorsunuz. Tepkisinden çekiniyorum. Siz mi söylemeniz?”

Fatih düşünceli halde kır saçlarını sıvazladı, gri küçük irislerini arabanın camından dışarı çevirerek mırıldandı, "Aşık mı kadına? Nasıl olur? En profesyonel adamımız?"

"Öyle fakat işte... Genç... Dedığınız gibi, yalnız. Ferah'la uzun aylar birlikte yaşadılar ve aralarında tahminimce gerginlikten doğan kuvvetli bir çekim oluştu. Nasıl olduysa Adsız o kadına güvendi ve teslim oldu. Tabi Ferah'ın göz ardı edilemeyecek güzelliği ve masumiyetinin etkisi yok değil. Oğlanı, o kadından uzak tutacak hiçbir argümana rastlayamadım, Akif Yavuzhan gayrimeşru kızını tüm kirli işlerinden uzakta yetiştirmiş."

"Anlıyorum. Adsız'ı kırmadan, kaybetmeden kadınla birlikte olma-ya devam edemeyeceğini bildirin. İnat ederse gözetim altında tutun. Ne yapmak istiyorsa öğrenip bana bildirin. Adsız, ne deşifre olmasına, ne de bizden kopmasına göz yumulacak bir subay değildir. Son çare olarak gerekirse şu Ural Mikailoğlu raporlarında okuduğum yolu kullanın."

İkına sıkına düşünme sırası Saygındaydı. Zaten Fatih ile aynı yolu kendisi de epeydir zihninde evirip çeviriyordu. Gerektiğinde... Gerekeceğine emindi. Civan beş yaşındayken annesi ve babası tarafından yetimhaneden kaçırılma girişiminden sonra Ural Hocanın yaptığı şey, yakın tarihli hafıza silme tekniği. Yine kullanılacaktı. Böylece Adsız, saç derisinden ayak parmağına, göz renginden, dövmelelerinin silinmesine, burun estetiğinden imaj değişikliğine kadar; dış görünüş olarak bambaşka bir adam olarak yeniden doğarken... Belleği de, ona son bir yıl içinde tanıdığı tüm kişileri ve kurduğu bağları silinmiş halde tertemiz ve yeni operasyonlara hazır bir istihbarat subayı olarak kalacaktı.

Kimliksiz, ailesiz, köksüz, dâhilikle delilik sınırlarında gezen proje çocuk, duygusuz, cesur, acımasız, tütünkeş, alaycı, asi, küfürbaz, asosyal, hiperaktif, kadın düşkün ve narsist, tuhaf istihbarat Ajansı Adsız... Teşkilatının ona uygun gördüğü tanım buydu.

Fatih Kozan, Saygın Efe'yi askeri havaalanında, Bakü'ye kalkacak özel jetin apronunda indirirken, Saygın son kez sordu. "Şu hipnozla hafıza silme işleminden söz ediyordunuz sanırım? Gerekirse? Son kararınız mı?"

"Son kararım Saygın Efe. Yapın!"

...

İstanbul

Ferah kapı çalınınca TV izlemeye çalıştığı koltuktan irkilerek kalktı. (*Ateş mi acaba?*) diye düşündü. (*Kapıdaki korumalar geleni haber*

vermediğine göre, odur.) Gideli üç gün olmuştu. Tek mesaj yok, tek ses soluk yoktu. Meraktan delirmek üzereydi.

(Bu nasıl bir iş? Bu nasıl bir yokluk! Teknoloji diye bir şey var be adam! Bu kadar neyle meşgulsün? Dağda mısın, çölde misin, denizin dibinde misin? Ay'a mı çıktın insafsız!) İçinden söylene söylene ve sarındığı hırkasının kollarını çekiştirerek kapıyı açtı.

“Abi?” dedi biraz daha şaşırarak, Ateş’in Ulus’taki evinin kapısında, Tolgay’ı görmeyi beklemiyordu. Ateş’i göremediğine ise daha çok morali bozuldu.

Tolgay “Selam fıstık naber?” Diyerek davetsizce eve girerken Ferah bahçeye bakındı. Korumalar sabahtan beri nedense ortalarda görünmüyordu. Omuz silkip kaşlarını çatarak içeri yürüdü.

“Bir şey mi oldu Tolgay?”

Tolgay evin salonunun orta yerinde, elleri belinde dikilmiş, evin koyu renkli minimalist dekorasyonuna göz atarken kardeşiyle hal hatır sorma samimiyetinde olmayan ilişkilerini sorgulamayıp cevap verdi, “Olmadı ama olabilir de! Kocan nerde?”

“Yok.”

“Biliyorum ben de o yüzden rahat rahat geldim ya! Peki nerde o it?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmeden mi üç gündür kukumav kuşu gibi onun evinde pinekliyorsun?”

Ferah az sonra tartışmaya başlayacaklarını sezerek bezgince nefes alıp verdi ve bir koltuğun kolçağına ilişti.

Tolgay iğnelemesine devam etti, “Vay be? Aşka bak! Naptı kızım bu piç sana? Sen ki hayatında karıncayı bile incitmemiş pırıl pırıl avukat bi kızsın!”

“Abi, niçin geldin?”

“Sadede gel diyorsun, geleyim. Babamın durumlar fena!”

“Ne oldu?”

“Silah aldığı ortakları Ukrayna’da bumlamış!”

“O ne demek?”

“Bizim Rusları biri patlatmış işte! 100 milyon dolarlık silah almış, hat-ta satmıştı. Parayı peşin ödedi ama mallar yok! Seninki de ortada yok?

Benim burnuma kötü kokular geliyor Ferah. Ara şunu bakayım! Gelsin konuşalım."

"Telefonu kapalı."

"Hadi kızım ara, beni sinir etme!"

"Vallahi üç gündür haber almıyorum."

"Kapıdaki dallamaları nerde, onlara arattır. Onlar bi şekilde ulaşır."

"Denemedim mi sanıyorsun? Hem sabahtan beri koruma filan ortada yok! Dün sabah delirip adamlarına hasta numarası yaptım, yine de aramadılar! İyi de babamın silahlarıyla Ateş'in ne ilgisi var Tolgay?"

"Salak! Bu herifin ilk ortaya çıkışı Haydarpaşa'da silah sevkiyatını basmasıyla olmadı mı? O zaman ne ilgisi vardıysa, şimdi de olabilir."

"Ticaretiniz batsın! İğrençsiniz!"

"İylilik meleği kardeşim! O kocan olacak zibidi çok mu doğru?"

"Tolgay beni delirtmeye mi geldin?"

"Dur biraz... O Ateş Efendiyle kapanmamış bir hesabımız vardı! Bana altı ay hapis yatırdı o şerefsiz köpek! Onun bana yaptığının aynısını yapıp, yediği haltları polisin önüne atarak onu hapse de arttırabilirim. Ama önce bindiği dalı kesecem!"

"Neden bahsediyorsun?" dedi Ferah zaten iştahsızlık ve uykusuzluk yüzünden solgun olan ten rengi iyice sarardı. Tolgay'a endişeyle bakmaya başladı.

Tolgay yapmaya geldiği işi bitirmek için kararlıydı. Babasının aksine Ateşe güvenmiyor ve çevresinde olmasına tahammül edemiyordu. "O aşık olduğun... Abine, babana, ailene defalarca kuyu kazan rezil herifi iyice tanı istiyorum! Bunca zaman babamı dinleyip sana o aşağılık herifin gerçek yüzünü göstermemem hataydı, ama yetti! Artık o herifle yaşamana göz yummayacağım! İzle şunları! Al, Ateş'inin birinci vukuatı!"

Ferah'ın eline tutuşturduğu tabletin ekranında, Ateş'in, İrem Yavuzhan ile çektiği seks videosu oynuyordu. Ferah görür görmez öfkeyle tabletini Tolgay'ın kucığına geri fırlattı. Bağırды, "Geri zekâlı! Bana bunu niye yapıyorsun niye?"

"Su katılmamış bir alıksın Ferah! Yetmedi mi? Buyur şunu izle. Kendisi videoda gözükmese de, şu sedyede bağlı yatan Ragıp Amcamızı kıştır kesip öttüren kasap, Ateş'in ta kendisi! Kocan... İzle!"

Ferah kanlı görüntüleri izlerken nefesi kesilerek "Hiii!" dedi. Dehşete

düştü. Elleriyle boğazını tuttu. Tolgay tableti onun elinden aldı.

Ferah ellerini ağzına kapatarak kusmak için tuvalete koştu. Kan ter içinde midesi boşalana kadar şiddetle kustu. Soğuk soğuk terlerken başı dönüyor, dizleri zangır zangır titriyordu. Düşmemek için klozetin kenarlarına tutundu. Hıçkırdı. Öğürmeye devam etti.

Az sonra Tolgay gelip perişan haldeki kadını tuvaletin fayanslarının üzerinden kaldırdı. Kollarının altından destekleyerek lavaboya yasladı ve elini yüzünü soğuk sularla yıkadı. Ferah'ı canlı cenaze gibi tekrar salona sürüklerken, "Bitti bu evcilik oyunu yeter! Gördün mü, babamı bile ilk kez dize getiren adam nasıl bir manyakmış! Babamı kızım, Akif Yavuzhan'ı bile kıstırdı bu herif! Şimdi benim, o Ateş denen katıksız orospu çocuğunu nasıl bitireceğimin yayınına geçelim. Şunu da izle bacım ve son vukuat! İzle Ferah!"

Ferah tir tir titreyip ağlayarak, "Yapma!" diye inledi fakat Tolgay'ın çenesinden zorla tutarak başını ekrana çevirmesiyle son videoya da baktı.

Ateş'in elindeki silahın namlusunu, tanımadığı bir adamın şakağına dayadığını ve birkaç saniye sonra tetiği gülerek çekip ateş ettiğini gördü. Adam öldü ve yere yıkıldı. Ferah bir çığlık atıp koltukta cenin pozisyonu alarak kendine sarıldı. Başını kucığına gömdü. Ağladı, çığlık attı, hıçkırdı, dehşetten aklını kaçırmış ve tüm vücudunu saran bir hastalık haliyle kıvrandı.

Tolgay yaptığı şeyin etkisini bir süre memnuniyetle izleyip söylene söylene Ferah'ın eşyalarını bir valize doldurdu.

Ferah'ın tepesine dikildi, "Artık hasretle yolunu gözlemezsin o itin! Sen öyle bir hayvana layık değilsin bacım! Unutacaksın. Gececek bunların hepsi. Babamla o itin arasında daha fazla ziyan olmana abin olarak göz yumamazdım. Yarın öbürgün bu silah tüccarlarının infazında Ateş'in parmağı çıkarsa, babam, yeğen filan demez o ite ne yapacağını artık Allah bilir. Anladın mı? Zararın neresinden dönersen kardır Ferah. Sen bu cepheden kaçıp kurtulacaksın. Bana, babama, Ragıp Amcaya, Ateşe her bok müstahak sayılır! Ama Akifcanla sen, siz! Temiz kalacaksınız! Kalk gidiyoruz."

Ferah çekiştirilerek evden çıkarılırken Tolgayın kolunda, hıçkırdı, "Abi neden yaptın bana bunu? Şimdi mi? Niye? Neden... Yaptın?"

"Eve gidiyoruz Ferah! Seni ilk uçakla İsviçre'ye kardeşimizin yanına yolluyorum. Gerekirse terapiye filan gidersin kızım, zırlama şimdi.

Gördüklerin daha ne ki! O hayvan, daha kim bilir ne vahşilikler yapmıştı, sen düşün de vazgeç bu sevdadan! Topla kendini..."

Ulus'taki malikaneye geldiklerinde Akif, Tolgay ve Ferah'ı kapıda, "Ne oluyor?" diyerek şaşkınca karşıladı.

Tolgay "Ateş'in vukuatlarını seyrettirdim Ferah'a! Hepsini! Kardeşim o canı ile daha fazla evcilik oynamayacak baba! Yeter!"

Akif ağzı açık halde bakıp bir adım atarak Tolgay'ın yakasına yapıştı, "Naptın naaptınnın? Süzme geri zekâlısın sen! Kızın haline bak! Ateş geri dönünce ne olacak ulan beyinsiz! Siktir git gözüm görmesin seni! Aptal, şuursuz, beyinsiz, gerzek! Yıkıl karşımdan Tolgay! Ben varken sana mı düştü Ferah'ı kollamak! O videoları da sakın polise vereyim deme sakın!"

...

Ferah'ın, Tolgay'ın zoruyla babasının evine getirildiği gece yarısı... Akif Yavuzhan'ın dört katlı malikânesinin etrafı 20 kadar zırhlı araçla çevik kuvvet polisi tarafından çevrildi. Ankara Cumhuriyet Başsavcısı ile Organize Suçlar ve Kaçakçılık Birimi baş komiserlerinin başında olduğu yüzlerce polisin yaptığı ani baskınla, Akif'in tüm silahlı korumaları etkisiz hale getirildi ve hepsi tutuklanıp zırhlı polis otobüslerine bindirildi. Mukavemet edenler ise vuruldu.

Akif ve Tolgay daha neler olduğunu anlayamadan kendilerini ters kelepçeyle polis aracına yüzüstü yatırılmış halde buldular. Akif hala kuyruğu dik tutmanın peşinde, "Bir yanlışlık var Savcım ama gelelim bakalım!" diyordu.

Bahçeye doluşan basın ordusu peşkeşe patlayan flaşlar ve göz alıcı kamera ışıklarını, ünlü işadammının tutuklanma anına çevirmişti.

Ferah, yaşadığı en dehşet dolu sabahın etkisiyle hala bir hayalet gibi tepkisizce dolaşp, ara sıra tuvalete gidip bomboş midesiyle gördüğü iğrenç manzaraları öğürürken şimdi iyice beyninden vurulmuşa döndü.

Akif, Tolgay ve adamları, İstanbul'un sert çehreli Şubat ayazındaki geceyi yırtan siren sesleriyle, helikopterlerle korunan bir eskort eşliğinde güvenlik tedbiri alınarak İstanbul Emniyet Müdürlüğüne götürüldü. Onlar henüz yoldayken Akif'i savunmak üzere bir avukat ordusu emniyet binasına varmıştı. Başsavcının iddianamesini görünce, birkaç avukat vekillikten feragat edip gitti. Akif ile aynı anda tutuklananlar arasında baş avukatı Güvenç Hopalı da vardı. 187 kişi eş zamanlı baskınlarla tutuklanmıştı. O gece tüm ilgili birimler nöbete kaldı, onlarca komiser ve

bütün savcılar Akif Yavuzhan davasına baktılar. 2019 Şubatında, İstanbul'da Türkiye gündeminin en sarsıcı tutuklanması yani tarihi bir akşam yaşanıyordu...

Polisin ardından TMSF görevlileri ve Mali Polis Birimleri de Akif'in evine ve şirketlerine geldiler. Tüm belgelere, bilgisayarlara, kasalara ve değerli eşyalara el konuldu.

Ferah bir saat içinde olup biten her şeye ağzı açık bakakalmıştı. Malienin evdeki tüm değerli eşyalara el koymalarını umursamayıp arabasına binip emniyete gitti. Babasının avukatlarıyla görüşmek istiyordu. Ferah'ı gören şirket avukatlarından biri atıldı,

"Ferah Hanım?"

"Ümit Bey neler oluyor böyle?"

"Ah Ferah Hanım çok kötü... Oturun şöyle."

"Güvenç Bey nerde?"

"Tutuklandı."

"Neee?"

"Dinleyin Ferah Hanım; Savcıdan edindiğimiz bilgiye ve bize sunulan iddianameye göre... Milli İstihbarat Teşkilatı tarafından Akif Bey'in illegal yapılanmalarına karşı yürütülen gizli operasyon neticesinde... Babanızın tam 16 ayrı suçtan, 142 yıl ağırlaştırılmış müebbet hapsi isteniyor."

Ferah gözlerini sıkı sıkı yumup dişlerini dudaklarına geçirerek 142 yılın anlamını düşünmeye çalışırken avukat saydı, "Kaçakçılık, teröre destek, terör örgütüne adam, silah, mühimmat ve para akışı sağlamak, silahlı terör eylemi azmettirmek, cinayete azmettirmek, cinayet, kara para transferi, aklama, kaçırma, borsa manipülasyonu, futbolda şike, nitelikli dolandırıcılık, tehdit, şantaj gibi birçok delille sabit suç ve..."

Ferah güçlükle bir duvara tutundu. Ayakta kalmakta zorlanıyordu. Baş dönüyor, midesi kalkıyor, her yeri tir tir titriyor ve nefesi daralıyordu.

"TMSF tarafından her türlü mal varlığına el konulup abiniz ve suçlara iştirak ettiği tespit edilen 187 kişi aynı anda tutuklandı! Dahası baş tanık olarak... Eşiniz Sina Ateş Taranoğlu ve kayınpederiniz Alemdar Taranoğlu görünüyor. Yani... MİT muhbiri ve işbirlikçisi olarak... Delil getiren, onlarmış! Geçmiş olsun Ferah Hanım."

Ferah son cümlelerle sırtını duvara yaslayıp acıyla inledi. Derin bir nefes almaya çalıştı. Alamadı. Gözleri karardı ve dizlerinin bağı çözülüp

vere yığıldı.

...

Ferah hastanede acil serviste gözlerini aralayıp tansiyonu düştüğü için bayıldığını öğrendikten az sonra, kendisini getiren polislerden Ateş'in öldüğünü öğrendi ve bu kez sinir krizi geçirdi. Ağlayıp çığlıklar atarak, üstüne gelenleri itti, kendini yere attı.

"Ölemez! Ölemez! Yalaaan! Yalan söylemeyin nerde o Allah'ın cezası! Ateeeeeş! Ahh! Ateş!!!"

Kanlı yaşlar dökerek feryat etti. Acil servis personeli ve iki polisin arasında feryat figan çırpınırken kasıklarına saplanan keskin sancıyla iki büküm oldu ve altında bir ıslaklık hissetti. Eğilip baktığında kot pantolonunun ağının kana bulandığını gördü. Tekrar baygınlık geçirdi.

Bakü

"Çıkarın şunları!" dedi, yattığı yerde debelendi ve demirin demire sürtünme sesiyle çıkan şangırtılar uğuldayan kulaklarını doldurdu. Hastane yatağına dört bileğinden sıkı sıkıya zincirlendiğini fark etti, ilaçla uyutulduğu derin uykusundan sadece bir sabaha değil, tüm benliğini sarsan sert gerçeklere uyandı...

Saygın, omzundan tutup bastırdı ve yanındaki iki adamına, Adsız'ı tutmaları için bir baş işareti yaptı. Subaylar yatağın iki yanına gelip sanki zincirler yetmezmiş gibi Adsız'ı omuzlarından tuttular. Adsız acı ve öfkeyle yüzünü kırıştırıp adamları süzerken sadece bedeninin değil, iradesinin de görünmez prangalara vurulmak istendiğini anladı.

"Noluyo lan bırakın!"

"Civanım kalkamazsın, yaralısın."

Öfkeyle biraz daha debelenince canı acıdı ve kuvveti boşalıp bağlı olduğu yatağında sık sık nefes alışlarla bıraktı vücudunu. Acıyla inledi.

(Bu kaçınıcı ölümden dönüş? Bu Azrail'e kaçınıcı çelme, bu cehenneme kaçınıcı nanik? Bu kaçınıcı şarapnel parçası etime saplanan!)

"İh! Saygın?"

"Adsız. İyi olacaksın koçum az sabır."

"Neredeyim?"

"Hastanede."

"Onu anladık göt! Neresi burası?"

“Şşşt. Yorma kendini.”

“Ferah?”

“İyileşmene bak.”

“Nerdeyim dedim amma koduğum! Bırakın ulan!”

“Tutun.”

“SAYGIIINN?”

“Oğlum? Sol baldırından önemli bir ameliyat geçirdin, birkaç gün yatman gerek, kıpırdama. Sağ bacağından deri nakli yapıldığı için yoğun bakımda uyuttuk seni.”

“Beynim zonkluyo. İyiydim ben... Bir şeyim yoktu.”

“Patlamada şarapnel parçası saplanmış, kemiğe oturmuş ama çıkartırlar. İyileşeceksin merak etme.”

“Kaç gün oldu?”

“Beş gün. Bakü’nün doğusundaki karargâhtayız şuan. Mete ve diğer ekip arkadaşların da burada, herkes iyi merak etme. Operasyon başarıyla tamamlandı. Her şey bitti oğlum, zaferimiz mübarek olsun. İsmet Bakan ve Fatih Müsteşar da geçmiş olsun deyip selam ettiler. İyileş de bir madalya daha tak, benim arslan oğlum!”

Adsız, baş ağrısı, kulak çınlaması ve kafa karışıklığıyla etrafa bakınıp içgüdüsel olarak bir çıkış aradı. Bileklerini bağlı olduğu zincirlerden çekti. “Niye köpek gibi zincire vurdunuz lan beni?”

“Kıpırdamaman lazım. Rahat durmuyorsun.”

“La pezevenk! O uçağa koşarak bindim ben! Ne halt yemeye kaç gündür baygın tuttunuz beni, doğru konuş!”

“Yaran enfeksiyon kaptı Adsız, hayatını kurtarmaya çalışıyoruz. Ve bacağı!”

“Anlat!”

Saygın subaylarına, “Çocuklar siz çıkın.” Dedi ve bir sandalyeye ilişti. Bir sigara yakıp Adsız’ın dudaklarının arasına götürdü.

Adsız derin bir nefes çekip zincirini şakırdatarak “Bir elimi bari çöz!” dedi.

Saygın olumsuz anlamda başını sağa sola sallayıp adamın içmesi için sigarayı kendisi tuttu. Adsız iki derin nefes daha çekip, Saygın tam yüzüne eğilmişken adamın yüzüne tükürdü.

"Allah belanı versin Saygın! Ben de senin ciğerini biliyorsam? Tüm ~~aktıkları~~ ve yapacakların için kahrol! Şurdan bir kurtulayım bu kez ke-
se olarak senin kanını içeceğim göt lalesi!"

Saygın dişlerini gacırdatarak geri çekilip sigarayı yere attı ve üstüne ~~besti~~. Yüzünü elinin tersiyle silip Adsızla ayakucundan konuştu, "Akif ~~hapiste~~. Operasyon tamamlandı. Alemdar cezaevi nakil aracına saldırıp Akif'i öldürmeye teşebbüs ettiği için tekrar tutuklandı. Sina Ateş Tara-
noğlu Mardin sınırında mayınlı arazide havaya uçarak öldü bildirildi. Dosya kapandı."

"Ferah?"

"Ferah'a bir şey olmayacak merak etme. O iyi."

"Bana telefon ver!"

"Arayamazsın. Artık Ferah yok, Ateş yok, Alemdar yok, Akif yok. O dosya kapandı koçum."

"Siktirtme dosyanı, ne demek Ferah yok?"

"Adsız kıpırdanma, kalkamazsın! Seni tekrar bayılttırmak zorunda bırakma beni."

Adsız başını birkaç kez sertçe kaldırıp yatağa vurdu. Yatak sallanıp zincirleri şangırdadı. Başına gelenleri anladı. Gözlerini sıkı sıkı yumup dudaklarını ısırırken bir haftalık dağınık siyah sakallarına gözyaşları sü-
züldü. "Ona? Öldüğümü söylediniz mi?"

"Dün öğrendi. Epey perişandı. Ölümün kadını fazlasıyla sarstı. Sanı-
nım bir süre psikolojik destek tedavisi görmesi gerekecek."

Ne rahat bir tavırla odanın içinde aşağı yukarı gezinip sakince konu-
şuyordu? Adsız ise kafasında Saygın'a özel feci işkence ve cinayet senar-
yoları tasarlıyordu...

"Üzgünüm evlat. Dosya kapanışının bu şekilde yapılmasına karar ve-
rildi. Fatihle ortak kararımızdı yani sana verdiği sözü tutmayacak. Ondan
medet umma. Ha bir de şu kadın? Ferah Jabir, dün emniyette baygın-
lık geçirip hastaneye kaldırıldı. Hamileymiş! Ama tebrik edemeyeceğim,
tahmin edersin ki icabına bakılacak!"

"Ulan puşt! Şurdan bir çıkarsam! Seni benden Allah kurtarsın, dua
et!"

Saygın alaycı bir bakış attı ve dudak bükerek, "Allah buralara pek uğ-
ramaz oldu evlat. Bunun olacağını sen de biliyordun? Beni şaşırtan? Nasıl
önlemini almadın? Nasıl bu kadar zaaf gösterdin?"

Adsız tavana bakarak gözyaşları yanaklarından süzülürken ağzı deli deli güldü. Derin bir nefes aldı, hırıltıyla sordu, "Şaşırdın mı?"

"Ferah'a bazı notlar bıraktığını biliyorum. Emir Timur, İstanbul'da iz peşinde! Kadının cazibesi en az senin kadar ilgisini çekti ve öyle bir hevesle ipuçlarını arıyor ki! Üsküdar'daki müstakil evi buldu bile."

Adsız dişlediği dudaklarını kanattı ve kendi kanının paslı tadı dilinin ucunda dolaştı.

"Sen benimle nasıl böyle konuşabiliyorsun müdürüm hayret? Yürek mi yedin, deli taşağı mı?" deyip sınırlı bir kahkaha attı.

Saygın yanına yaklaştı ve fısıldadı, "Yarın sabah çok özel bir hipnoz yöntemiyle yakın dönem hafızan silinecek. Daha önce yetimhaneden kaçırılışında silindiği gibi. Yarın yine, eski can ciğer abi kardeş olacağız seninle? Aramıza bir kadının girebileceğine inanmalı mıydım? Hah... Asla! Biz seninle, iki kişilik dev bir kadroyuz Adsız!"

Adsız dişlerinin arasındaki kan ve acı tatla tavana bakıp burnundan soluyarak kurtuluşunu düşünmeye başladı. Ve şiddetli bir GÜM sesi, ayaktaki Saygın'ı sarsarak dengesini kaybettirdi. Yer ve duvarlar sallandı, tavanlardan kireç ve beton parçacıkları çiseledi üzerlerine.

Adsız cama doğru bakıp bir kahkaha attı. "Geldi!" diye haykırdı.

MIT'in gizli hastanesi olarak kullanılan binanın birkaç kilometre çapındaki bölgede, hiçbir yol ve yaşam alanı yoktu ve özel harekât askerleri tarafından dikenli teller ve kızılötesi radar teknolojileriyle korunuyordu. Öyleyse hastane bahçesini ikinci kez, güdümlü topçu roketiyle vuran kimdi?

GÜM!

Hastane bahçesinde şiddetli bir çatışma başlamıştı. Saygın, kahkahalarla gülen subayına tek kelime etmeden ve ardına bakmadan hızla kaçtı. Aralıksız patlayan tüfek ve roket seslerine bakılırsa gelen her kimse, bir tümen askere kafa tutacak kadar kalabalık ve tam teşekküllü gelmişti. Kaçarken Fatih ile yanlış bir karar verdiklerini düşündü. O zincirli deli, Üçüncü Dünya Savaşını başlatmasaydı barıl

...

Medellin - Kolombiya

Güney Amerika kıtasında ilkbahar yaşayan, güzel kızları, çiçekleri ve iklimiyle meşhur Medellin. Namı diyar Sin City! Suç efsanesi Pablo Escobar'ın şehri... Dünyada suç oranı en yüksek ve insan eliyle en tekinsiz

~~Adı~~ var sayılan yerlerin başında gelen, öte yandan mis gibi ılıman iklim ve doğal güzellikleriyle bir cennet köşesiydi.

Adsız, 14 saatlik direk uçuşla, Kolombiya ülkesinin Kuzeybatısında yer alan, suç ve özgürlükler şehrindeki havaalanında indi. Kendisini karalamaya gelen, ellerinde adam boyu makineli tüfekler ve omuzlarına çapraz sarılı mermi halatlarıyla gayet sevimli görünen yerlilere İspanyolca selam verdi, yerel bir deyişle,

"Hola parceró!" (Selam kanka!)

Silahlı siyahi adamlardan biri sokulup dostça omzuna sarıldı. "Hoş geldin kanka. Patron sıkı durun adam çok tehlikeli dedi. Öyle misin?"

Adsız gülerek ellerini kaldırdı. "Boynunda bir makineli taşıyorsun ve bana tehlikeli mi diyorsun? Kokaini azalt kanka!"

Siyahi adam bir kahkaha attı ve zırhlı son model jiplere binip yola koyuldular. Misafirin İspanyolca konuşabilmesine sevinen arkadaş canlısı Pedro, yol boyunca övgüyle Türk patronunun ne kadar kendi milletine benzediğinden, Türkleri çok sevdiğinden bahsetti. Adsız Pedro'ya başını sallasa da... O Patron denen dallamamn elinden çekeceği vardı! 34 senelik birikmiş hesabına birde Bakü'deki hastaneyi az kalsın başına yıkıyor oluşu eklenmişti.

Karşısında ilk kez kanlı canlı gördüğü 1,90'lık esmer, ilerleyen yaşma rağmen dinç görünümlü adamı alıcı gözle bile süzmeden sağlı sollu iki sert yumrukle yere serip üstüne çıktı. Başına doğrulan ve havaalanından o ana dek kanka sohbeti yaptığı suç makinesi yerlilerin tüfeklerine aldırmadan hırsla adamı dövmeye girişti. Peyzaj harikası bahçenin çimenleri üzerinde yere serilmiş ağzı burnu kanlar içinde kalmış orta yaşlı adam korumalarına iniltiyle çekilmelerini emretti.

Adsız, öbürleri dehşet içinde Patron dedikleri adamın dayak yiyişini izlerken ağza alınmayacak küfürler ederek bam güm yumrukladı adamı, 'Patronun tembihlediği kadar varmış' diye düşünerek müdahale edip etmemekte "Misafirime nazik davranın!" tembihine rağmen kararsız kalıp birbirlerine bakiştılar. Adam yattığı ve sert yumruklarla hırpalandığı yerde kanlar içinde kalmasına rağmen elini adamlarına kaldırmış 'Durun!' işareti yapıyordu. Durdular.

Adsız, adamı öldürmeyecek fakat nerdeyse sakat bırakacak kadar dövüp bayılttı. Nefes nefese kendini baygın adamın yanındaki toprağa sırt üstü atıp gökyüzüne baktı. Delice bir kahkaha attı.

“Sen tanıdığım en büyük orospu çocuğusun ama babandan! Senin baban orospuydu anladın mı? Seni anan doğurmamış, baban sıçmış! Senin kanınla banyo yapacam puşt! Lan! Öldün mü? Ölme daha hıncım geçmedi sana! Ah...” deyip ağır ağır doğrulmaya çalıştı. Yaralı bacağı zonklamaya başlamıştı. Dizleri üstünde durup adamın nabzını dinledi. Yere tükürdü.

“Kalp krizi geçiriyor galiba?” dedi ve umursamazca ayağa kalktı. Adamlar koşturup evde hazır bekleyen doktoru ve Patronun ilaçlarını getirdiler.

Adsız ayağa kalkıp bir sigara yaktı öz babasının kanına bulaşan yumruklarını üstündeki keten gömleğe silerek. İki katlı, kızıl taş döşeli, mimarlık harikası malikâneye uzanan, çiçekler ve hoş heykellerle çevrili parke yoldan gelen iki kadını gördü.

Yutkundu. Nefesini tutup başını göğe çevirdi.

“Allah’ım! Çok şükür!”

Ferah, gözünü bu bilmediği ülkede, bu yabancı evde açmıştı. Önce mafya tarafından kaçırıldığını zannetmiş, sonra başında bekleyen siması tanıdık kadının yaptığı açıklamayla hem rahatlamış hem de hayatının şokunu yaşamıştı. Adamı karşısında görünce inanamaz halde bakıp göz yaşlarını içine attı. Etmeyi planladığı tüm küfürleri yuttu. Koşup karşısına dikildi. Sertçe tokatladı.

“Alçak!”

“Ferah? Ah sevdam!”

Ferah burnundan soluyarak bir tokat daha attı. Yetmedi yüzüne tükürdü, göğsünden itti. Adam, kadına gözlerinde olağanüstü bir aşkla bakarak güldü. Durdurmaya bile çalışmadı, bıraktı öfkesini alsındı. Ferah’ın da durmaya niyeti yoktu. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Sen aşağılık, şerefsiz, piç kurusunun tekisin! Keşke ölseydin!”

“Aşkım? Ne istersen söyle sevdam! Sonra da? Affet beni Ferah? Affet beni!”

Ferah başını çevirip kendilerine bakan, aylar önce düğün gecesi Ateş vurulduğunda hastanede gördüğü ve robot resmini çizip kim olduğunu araştırdığı kadına döndü. Ülkü gözlerinde mutluluk yaşlarıyla oğluna bakıyordu. Az önce öz oğlundan fena halde dayak yiyen Ersoy da, kalp krizi

amman yapmayı bırakıp ayağa kalkmış olanları izliyordu. Genç adamın, karısındaki güzeller güzeli genç kadını bırakıp yine öfkeyle kendisine hakmaya başladığını görünce, tüfekli korumalarının arkasına saklandı,

"Elin de ağır ha! Teşekkür edeceğine yaşlı başlı adama saldırmaya utanmıyor musun? Benim yaşımdan utanmıyorsan, şu güzel kızın karındaki bebeğinden utan! Baba olunca sen de anlarsın la eşşek sıpası! Tüh sana!"

"La seni var ya! Islata ıslata döverim kes sesini manyak!" deyip tekrar Ersoy'un üzerine atlayacakken, Ferah, Adsız'ı göğsünden tutup durdurdu "Ateş!" dedi.

Ersoy bir kahkaha attı, "Ateş değil onun adı küçükhanım! Önce bir tanışın isterseniz! Ben odamdayım, Bakü'de çıkardığım küçük savaş ve diğer meseleler hakkında konuşmak isteyen varsa buyursun gelsin!" deyip gençlere arkasını döndü, Ülküye göz kırptı gitti.

Adsız ardından seslendi, "Dokuz canlı pezevenk! Ne konuşçam la seninle! Ben karımı alıp burdan tozarım, sakın hakkımda başka planların olmasın! Ha bi de keşke geberseydin pislik!"

"Görüşeceğiz babasının oğlu!"

"Siktir!"

Ferah, ikiliye ağzı açık bakıyordu, sesli düşündü, "Babasıyla sorunları olan tek ben değilmişim? De! Bu, biraz, fazla olmadı mı?"

Adsız kadına dönüp yine tek gamzeli gülüşüyle ve bakışlarından taşan hasretle Ferah'ı süzdü, Ersoy'un nasıl sağ kaldığıyla ve bunca zaman ne hıtlar karıştırdığıyla sonra ilgilenecekti. Ferah'a hevesle baktı, "Hami-le misin gerçekten?"

Ferah cevap vermek yerine hırsla omuz silkti ve başını hiddetle öte yana çevirdi.

Adam içinden coşan özleme, sevince, aşkın mucizesine daha fazla dayanamadı, sarılmak için uzandı, o olmasa şuan kim bilir nerde ne halde olabileceğiyle ilgili karanlık ihtimallere sonsuza dek sırtını döndü.

Ferah ellerini kaldırarak geriye çekildi, Adsız dokunamadan durdu. Kesik kesik yutkundü fakat konuşamadı. Ferah sordu,

"Onlar? Senin? Annenle baban mı?"

"Ne bileyim anasını satayım, inşallah değildirler!"

Ferah kaşlarını kaldırıp sinirli bir gülüş attı, "Hapiste ya da bir

mezarda hatta cehennemin dibinde olmalıydın! Nefret ediyorum senden! Seni asla affetmeyeceğim! Korkunç bir insansın! Aşağılık, rezil, yalancı, üçkâğıtçı, böcek hatta sıçan! İğrenç bir köstebeksin sen!”

Adsız kelimelerin hiçbirinden alınmadı bilakis sevindi.

Ferah göğsüne yumruk attı, “Gülme!”

“Ben bu hakaretleri daha önce de duydum sevgilim. Ve sonra bil bakalım ne oldu?”

“Elinin körü oldu! Beni derhal buradan serbest bırakacaksınız! Ne çeşit manyaklarsınız? Aileme ne yaptınız? Beni niye buraya kaçırdınız?”

“Ah sevdam... Fırtınam! Bana inan, sana her şeyi açıklayacağım söz!”

“Açıklayacaksın ha? Tabi! Eminim! Kesin seksen bin tane daha yalan söylersin yine!”

Kararsızca sağa sola gezindi, yaşananların hızından başı dönüyor, mantıklı düşünemiyordu. Ama mutluydu. Şimdilik adamın görmeyi hak etmediğini düşündüğü delice bir mutlulukla doluydu göğsünün içi.

Adsız’a asırlar gibi gelen uzun saniyeler sonra, Ferah yutkunarak sokuldu. Nefesini tutarak alev alev yanan yeşil gözlerini adamın beklenti dolu kara gözlerine dikti. Her şeye rağmen, onu seviyordu. İçinin en derininde bir yerde güveniyordu. Nasıl mümkün olabilirdi bilmiyordu ama seviyordu.

Gömleğinin yakasından hırsıyla tutup çekiştirdi. Dişlerini sıkarak fısıltıyla sordu,

“Anlatacaksın tabi! Her şeyi! Önce şunu söyle bana?

ADIN NE?”

Ninova